

Platonis
opera
omnia
VI.
II.

No 389.

82 V

PLATONIS

OPERA OMNIA.

RECENSUIT

PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS

INSTRUXIT

GODOFREDUS STALLBAUM.

VOL. VI SECT. II.

CONTINENS

MENONEM EUTHYPHRONEM THEAGEM
ERASTAS HIPPARCHUM.

EDITIO II.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCLXXXV.

IV 58

PLATONIS

MENO ET EUTHYPHRO.

INCERTI SCRIPTORIS

THEAGES ERASTAE HIPPARCHUS.

RECENSUIT

PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS

INSTRUXIT

AD. RICHARDUS FRITZSCHE

GYMNASII REGII CHEMNITIENSIS COLLEGA.

Ca 31
1931

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCLXXXV.

MARTINO WOHLRAB

HUIUS OPERAE

SUASORI ET ADIUTORI BENEVOLENTISSIMO

GRATI ANIMI ERGO.

Praefatio.

Post Godofredi Stallbaumii editionem anno 1836 editam quantum curae collatum est in describenda Platonicae philosophiae initia et progressionem, in singulorum dialogorum consilium et ordinem definiendum, in librorum scriptorum auctoritatem perpendendam necessitudinesque explicandas, in Platonis sermonem instaurandum et illustrandum, id ad expoliendos illustrandosque hos quinque dialogos maiori erat fructui, quam ut munus et orationis denuo constituendae et prolegomena annotationesque ab integro conscribendi detrectare possem, qui hoc negotium suscepissem, ut colligerem quantum lucis post Stallbaumii editionem in hos dialogos redundasset. Quo quoniam factum est, ut hanc editionem Stallbaumii dicere non liceret, cavendum autem erat ne ea, quae Stallbaumio deberentur, eius auctoritate privarem, hanc institui rationem, ut in annotationibus quae ab illo aliisque annotata afferrem, appositis auctorum nominibus distinguerem; quae in reliquis Platonis libris a Stallbaumio aliisque animadversa ad hos dialogos illustrandos usui essent, ita laudarem, ut sua cuique tuerer; in prolegomenis, quo quisque loco sententiam probatam primus protulisset, accurate significarem. Disputatur autem in prolegomenis de dialogorum argumentis et dispositionibus, de consilio auctoritate tempore, de occasione personis inscriptionibus, ratione quam minime diversa ab ea, quam Martinus Wohlrab in praefatione apologiae explicavit et commendavit; deinde in librorum scriptorum cognationes inquiritur ea ratione, qua Martinus Wohlrab primus in Theaeteti editione familias Platonicorum librorum distinxit et, ne de eorum cognationibus infirmum fieret iudicium, singulorum dialogorum varietatem

diligenter et considerate examinandam esse docuit. In commemoranda varietate librorum hoc spectatur, ut appareat et qua auctoritate oratio Platonis, quam haec editio exhibet, confirmetur et ex quo fontium genere diversitas scripturae Stephanianae et recentiorum editionum manaverit omnibus locis, quibus haec editio cum illis discrepat. Coniecturas ab editoribus post Bekkerum receptas enotavi ceterarumque delectum, ut historiae emendationis Platonicae brevi conspectu salus Platonici sermonis modo restituta modo periclitans illustraretur. Quamquam non eo progressus sum, ut si qua opera in castiganda Platonis consuetudine male sedulo consumpta esset, nusquam eam neglegerem, aut ex iis, quae subtilissimis Martini Schanzii curis ex libro Bodleiano correctae sunt adia phora multa, inutilem lectionum farraginem conflarem. Nam satis est semel monuisse, quae in crasi et elisione et litteris finalibus nulla addita auctoritate mutata sint, ea Bodleiano libro a Martino Schanzio diligentissime collato deberi.

Gratiam amplissimam refero Martino Wohlrab, qui hanc operam ut susciperem suaserit, susceptae censuram ut experirer dubitantem me confirmaverit, consilio et opibus magnifice et benevole me adiuverit.

Scrib. Chemnitii mense Nov. 1884.

R. Fritzsche.

PROLEGOMENA

AD

MENONEM.

- Schleiermacher, F., Platons Werke. II. T. I. Bd. 3. Aufl. Berlin 1856. p. 223—232.
- Ast, F., Platons Leben und Schriften. Leipzig 1816. p. 394—408.
- Socher, J., Über Platons Schriften. München 1820. p. 170—186.
- Platonis Meno. Prolegomenis et commentariis illustravit G. Stallbaumius. Lipsiae 1827. p. I—LX.
- Arnold, A., Platons Werke, einzeln erklärt und in ihrem Zusammenhange dargestellt. I. Heft. Berlin 1835. p. 150—184.
- Platonis opera omnia. Recensuit et commentariis instruxit G. Stallbaum. Vol. VI sect. II. Gothae et Erfordiae 1836. p. 7—22.
- Hermann, K. F., Geschichte und System der Platonischen Philosophie. I. T. Heidelberg 1839. p. 481—487.
- Platons sämtliche Werke, übersetzt von H. Müller, mit Einleitungen begleitet von K. Steinhart. II. Bd. Leipzig 1851. p. 85—124.
- Susemihl, F., Die genetische Entwicklung der Platonischen Philosophie. I. T. Leipzig 1855. p. 65—89.
- Munk, E., Die natürliche Ordnung der Platonischen Schriften. Berlin 1857. p. 358—390.
- Überweg, F., Untersuchungen über die Echtheit und Zeitfolge Platonischer Schriften. Wien 1861. p. 139—140. 225—227.
- Grote, G., Plato, and the other companions of Socrates. vol. II. 2^d ed. London 1867. p. 1—28.
- Schaarschmidt, C., Die Sammlung der Platonischen Schriften. Bonn 1866. p. 342—372.

I. Argumentum dialogi.

Tiedemann, D., Dialogorum Platonis argumenta exposita et illustrata. Biponti 1786. p. 124—130.

Hunziker, J., Argumenta dialogorum. (Platonis opera ed. Didot. vol. III. Parisiis 1873.) p. 51—53.

Menoni Thessalo quaerenti, utrum virtus doceri possit, an exercitatione comparetur, an natura vel alio modo hominibus insita sit, Socrates mirans, quod Gorgia duce sapientia et consuetudo intrepide interrogandi ad Thessalos deverterit, non modo num doceri possit nescire se profitetur, sed virtutem ipsam, quid sit, se ignorare. Quod vero quid sit nesciat, quonam pacto quale sit noverit? Neque alium quemquam, qui novisset, sibi obvium fuisse; quare gratum sibi facturum Menonem, si doceat, quid de ea re sibi cum Gorgia convenerit.¹⁾

Non gravate Meno respondet virtutem aliam esse viri aliam feminae, aliam adulescentis aliam adulti, liberi aliam atque servi; in unaquaque enim actione atque aetate ad unumquodque opus singulis hominibus virtutem adesse itemque pravitatem. Socrates autem monet non virtutum inter se differentium tamquam examen (*συμνηρος*) quaeri, sed virtutis naturam vel speciem illam in omnibus virtutibus eandem, qua virtutes sint sicut apes sint apes. Etiam speciem sanitatis magnitudinis roboris in omnibus hominibus esse eandem. Quod Meno concedit; sed virtus ei non videtur illis similis. Quare Socrates ostendit omnes homines eodem modo, iustitia et temperantia, bonos esse; quod fieri non posset, si virtus eorum non esset una.²⁾

Si unum in omnibus exigatur, praeesse posse hominibus Meno virtutem esse ponit. Socrates dubitat, num haec pueri quoque et servi sit virtus, dominari posse; praeterea interrogat, nonne dominandum sit cum iustitia? Assentitur Meno, nam etiam iustitiam esse virtutem quandam, non secus ac fortitudinem temperantiam sapientiam

1) 70 A—71 D. 2) 71 E—73 C.

magnificentiam alias. Multas rursus virtutes Socrates monet esse inventas; Meno confitetur se unam nondum posse assequi.¹⁾

Quare Socrates, postquam docuit rotundum non esse figuram, sed figuram quandam, itemque albedinem non colorem, sed colorem quandam, quandoquidem aliae quoque et diversae figurae et colores sint, in omnibus autem figuris unum idemque inesse, propter quod figurae nomen iis competat, Menonem invitat, ut exercitationis gratia ad figuram definiendam aggrediatur; rogatus mox ipse figuram esse ponit, quod solum ex omnibus semper colorem comitetur. Quam definitionem nihili esse Meno perspicit, si quis colorem se nosse neget.²⁾

Ex quo Socrates colligit non modo verum esse respondendum, sed etiam iis utendum, quae alter concesserit; hanc esse rationem dialecticam. Quare postquam quid sit terminus, quid solidum cum Menone ei convenit, figuram statuit esse solidi terminum; deinde etiam coloris definitionem quaerenti satisfacit, ex Empedoclea doctrina colorem esse docens figurarum effluvium visui congruens atque sensibile. Quam definitionem ut speciosiore Meno laudat, Socrates minus probat; Menonem autem urget, ut accingatur ad virtutem ad haec exempla definiendam.³⁾

Iam Meno virtutem esse vult appetere pulchra et consequi posse; quod ita se ponere concedit, quasi sint etiam qui mala cupiant et sibi contingere velint. Socrates autem docet mala scientem appetere neminem; nam ab iis, qui opinentur prodesse sibi mala, bona putari et bona exoptari; qui obesse censeant, sibi obtingere nolle, nam miserum esse cupere neminem. Quare relinqui ut virtus sit bona comparandi potestas. Assentitur Meno, et simul bona esse statuit sanitatem divitias honores similia. Mox autem Socrate docente intellegit, ut divitias comparare virtus sit, tamen comparandas esse non sine virtutis aliqua parte, velut iustitia temperantia sanctitate; ubi iuste comparari non possint, etiam non comparare (*τὸ μὴ ἐμπορίζειν*) esse virtutem. Ex quo effici virtutem esse, cum parte aliqua virtutis agere quidquid agatur. Si vero ad singulas virtutis partes quaestio revolvatur, opus esse definito quid sit tota virtus. Quare quaestionem ab integro esse iterandam.⁴⁾

Meno consilii inopiam queritur. Socratem torpedinis marinae instar torporem animi efficere; sescenties enim de virtute locutum et gloriatum se nescire quid sit virtus.

1) 73 C—74 B. 2) 74 B—75 C. 3) 75 C—77 B. 4) 77 B—79 E.

Socrates non expeditum se alios impedire affirmat, sed ipsum inopem reddere inopes. Quare una cum illo virtutem se investigaturum.¹⁾

Meno autem eristica argumentatione usus Quomodo, inquit, quaeres id, quod nescire te affirmas? Nam quod quis novit, non quaerit; quod ignorat, quaerere nequit, cum quid quaerat nesciat. Socrates contra sacerdotes et divinos poetas laudat, qui doceant animos esse immortales et tum decedere, tum iterum nasci, interire vero nunquam. Ita animum ultro citroque migrantem vidisse et didicisse omnia; quare non mirum, cum tota natura cognata sit, quod animus omnia reminisci possit. Nam quaerere et discere esse reminisci. Neque igitur esse languendum.²⁾

Reminiscendo vero disci Socrates rogatus monstrat accessito servulo Menonis bonarum artium plane rudi, qui postquam perspexit quadratum latere bipedali esse pedum quattuor, quadrati dupli latus esse duplum sumit. Ita putare illum apparet se scire, quod nescit. Mox autem explorato non duplum, sed quadruplum spatium latere duplo effeci, ad tripedale latus refugit; postremo intelligens ne ita quidem spatium octo pedum oriri, nescire se confitetur.³⁾

Iam melius se habere servulum in dubitationem compulsum et torpore affectum Socrates ostendit; nam quae antea non perquisiturus fuerit nosse se arbitratus, iam ignorantiae conscius operam daturum ut inveniat. Prodesse igitur illum torporem.⁴⁾

Ad quaerendum denuo aggressus puer Socrate apte interrogante intellegit, quadrata quattuor latere bipedali lineis diagonalibus ita posse secari, ut efficiatur quadratum altero tanto maius quam singula illa.⁵⁾

Puerum nunquam non ex sua ipsius opinione respondisse Meno concedit; ex quo apparet eum, qui ignoret aliquid, de hoc ipso veras opiniones animo tenere, quae interrogando suscitari possint; quas si recuperet, reminiscendo discere. Quas si semper habuit, semper sciens fuit; sin aliquando accepit, non in hac vita adeptus est, siquidem puerum nemo docuit. Per omne igitur tempus, et quo est et quo non est homo, animus sciens erit; animus autem semper sciens est immortalis. Quare audacter inquirendum est et recordandum, quo, etiamsi reliqua non stent, meliores existimus et animo arrigimur. Horum fides facta Menoni.⁶⁾

1) 79 E—80 D. 2) 80 D—81 E. 3) 81 E—84 A. 4) 84 A—C. 5) 84 C—85 B. 6) 85 B—86 C.

Itaque spe redintegrata Socrati videtur ad virtutem indagandam denuo esse accingendum; Meno autem iam consentit iamque mutato consilio deflectit ad quaestionem initio propositam, virtus num doceri possit. Socrates non parere nolens concedit ut exploretur quale sit, quod quid sit nondum convenerit, sed ex condicione more geometrarum, quem exemplo illustrat. Ad quod exemplum Menone consentiente ponit virtutem, si doceri possit, scientiam¹⁾ esse debere, nam nihil doceri praeter scientiam; si non sit scientia, non posse doceri. Esse autem virtutem bonum. Quare si quid bonum sit seorsum a scientia, virtutem fortasse non esse scientiam; sin aliter, futuram. Omnia autem bona esse utilia. Ex utilibus vero sanitatem roborem formam divitias similia nonnunquam etiam nocere; iuvare enim, si rectus usus iis praesit; si desit, nocere; item utilia reliqua, temperantiam iustitiam fortitudinem docilitatem memoriam magnificentiam cetera, quae animo contineantur, si quid eorum aliud quiddam praeter scientiam esse videatur, esse cum noceant; nam fortitudinem temperantiam docilitatem sine prudentia esse detrimento. Quapropter si omnia animi incepta (*ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα*) per se neque utilia neque noxia sint, sed prudentia tantummodo ducente utilia evadant, etiam virtutem, siquidem in animo consistat et utilis sit, prudentiam²⁾ quandam esse. Neque divitiarum aut omnium rerum, quas recti usus indigere convenerit, rectum esse usum nisi animo ducente prudenti. Ex animo igitur pendere humana omnia, et animi quae bona sint e prudentia; quare utile ipsum prudentiam esse. Virtutem igitur, siquidem utile sit, esse prudentiam, aut universam aut partem aliquam, ideoque hominibus non insitam natura; alioqui enim adulescentes natura bonos explorarent et magis quam aurum in arce obsignatos asservarent, ne corrumpere-³⁾

Quodsi homines non natura boni sint, iam quaerendum esse num disciplina. Et Menoni quidem ex iis, quae modo convenerint, consequi videtur, ut virtus doceri possit, siquidem scientia sit; at hoc ipsum ne temere concessum sit Socrates veretur. Necesse enim esse, si quid doceri possit, praeceptores eius discipulosque esse; si non sint, non posse doceri. Sese autem saepenumero quaerentem hominibus huius rei peritissimis adhibitis praeceptores virtutis nunquam indagasse. Quare opportune Anytum modo assedissee, virum a patre divite et

1) ἐπιστήμη. 2) φρόνησις. 3) 86 C—89B.

sapienti bene eruditum et rebus amplissimis publice functum; hunc esse interpellandum.¹⁾

Arcessitus igitur Anytus interrogatur, siquidem eos, quos medicos sutores tibicines fieri cupiamus, ad eos mitamus, qui artes illas profiteantur et mercedem iis quaerant, ad quosnam mittendus sit Meno, ut qui eam appetat virtutem, qua homines civitates et domos bene administrant et parentes et cives et hospites colant? An ad sophistas, qui haec mercede docturos se polliceantur? Abominatur Anytus hanc pestem et perniciem discipulorum, et mirante Socrate, quomodo Protagoras tot annos latuerit discipulos corrumpens alique multi, cum qui calceos vel vestimenta resarciant latere non possint deteriora reddentes, insanire affirmat qui illis pecuniam solvant, magis etiam qui discipulos tradant, omnium maxime qui urbe recipiant. Quorum magistrorum consuetudinem nunquam se expertum esse gloriatur.²⁾

Socrates sophistas missos faciens rogat, ut nominatim dicat, quo duce Meno virtutem illam adepturus sit; Anytus autem respondet nomen proferre non opus esse; quemlibet enim optimatum (*τῶν καλῶν κἀγαθῶν*) aptum esse, cuius consuetudine melior evadat. Etiam hos a maioribus virtutem traditam accepisse interrogatus affirmat. Socrates autem num viri excellentes virtutem suam aliis tradere possint dubitat. Themistoclem enim, tam insignem virum, ut virtutis magister si quisquam videri posset, omnibus quae disciplina percipiuntur filium diligenter erudiendum curavisse, de sua autem sapientia ei non impertivisse; itemque Aristidem et Periclem et Thucydidem filios non mala omnino indole, qui quidem leviora prae ceteris calluissent, omni institutione, quae sumptu parari posset, eruditos tamen ad paternam virtutem non conformasse. Haec aegre fert Anytus et Socratem cavere iubet subiratus, ut Socrati videtur, quia se ipsum ex illis esse arbitratur.³⁾

Quare Menonem rursus interrogat Socrates, nonne in Thessalia optimates sint, qui virtutis magistros se exhibeant; ille autem esse dicit qui aiant, esse qui negent eam posse doceri. Magistros vero non esse existimandos inter quos id ipsum non convenerit, Meno concedit. Idem sophistas virtutis magistros esse pro certo non habet, sed admiratur Gorgiam, qui rideat eos qui hoc profiteantur. Etiam Theognidem poetam de virtute docenda ambigere modo dicentem posse doceri, modo negantem allatis verbis Socrates ostendit. Ita virtutis neque praeceptores

1) 89 B—90 B. 2) 90 B—92 C. 3) 92 C—95 A.

neque discipuli usquam inveniuntur; concessum est autem id, cuius nec magistri nec discipuli sint, doceri non posse. Ergo virtus doceri non potest, et Meno in incerto est, utrum tandem ne sint quidem boni viri, an qua ratione existant.¹⁾

Manifesto igitur Socrati apparet rem non accurate esse perpensam; vitium autem latuisse cum diceretur solum scientia duce negotia hominibus recte procedere. Larisam enim vel alio quovis non solum qui noverit iter recte esse ducturum, sed etiam qui recte opinetur. Veram ergo opinionem ad recte agendum nihilo minus quam prudentiam valere.²⁾

Meno haesitat. Scientiam multo praestantiorē putari quam veram opinionem. Quod cur ita sit Socrates illustrat imagine a Daedali operibus petita, quae non ligata aufugiant, ligata autem pretii sint magni. Item veras opiniones magni esse donec maneat; diu vero non manere nisi ligatas ratiocinatione a causis ducta, quam esse recordationem antea convenerit. Vinculo igitur differre scientiam a vera opinione.³⁾

Et quidem hoc se recte contendere Socrates persuasum habet, esse aliud quiddam veram opinionem atque scientiam, licet illa non deterior sit nec minus utilis quam haec, nec vir illam tenens quam scientia praeditus. Concessum igitur esse homines utraque bonos atque utiles civitatibus esse; natura autem neutram hominibus esse insitam (quod Meno concedit); doctrina autem virtutem parabilem esse, si prudentia sit, et prudentiam esse, si parabilis sit; ac si praeceptores sint, doceri posse, sin aliter, minime; praeceptores autem non esse; neque igitur doceri posse illam neque prudentiam esse; attamen illam bonum esse; bonum vero et utile esse quod recte ducat; recte autem ducere haec duo sola, siquidem humana sit gubernatio (nam quae forte contingant, non humana gubernatione fieri), veram opinionem et scientiam; scientiam autem reiectam esse; neque igitur ut sapientes civitati praefuisse illos, Themistoclem et reliquos, sed tamquam vates et divinitus furentes, qui multa vera loquantur, quorum nihil intellegant. Vere igitur divinos illos esse censendos, sicut mulieres et Lacones bonos viros divinos nuncupent.⁴⁾

Divino igitur beneficio sine consilio virtutem adesse quibuscunque adsit, nisi quis forte talis sit vir civilis, ut suam virtutem aliis impertire possit; eum vero inter ho-

1) 95 A—96 D. 2) 96 D—97 C. 3) 97 C—98 A. 4) 98 B—99 E.

mines similem fore Tiresiae inter mortuos sapienti. Ita nunc quidem esse visum; veritatem autem tum comprehensum iri, cum investigatum sit quid virtus sit per se. Nunc vero tempus esse abire.¹⁾

II. Dispositio dialogi.

Eichhoff, K., Logica trium dialogorum Platonicorum explicatio. Duisburg 1854. p. 4—9.

Quaestio proponitur. Interrogatur utrum virtus docendo²⁾ vel exercendo³⁾ comparari possit, an innata⁴⁾ sit, an alio modo obtingat.

Correctio. Non potest quaeri qualis sit virtus, priusquam quid sit convenerit. (Omnis alicuius rei cognitio ad eius notionem redit.)⁵⁾

A. Quaeritur quid sit virtus, et num quid sit omnino quaeri possit.⁶⁾

I. Definitiones virtutis.

Meno in virtute definienda frustra versatur.⁷⁾

Prima definitio. In unaquaque actione atque aetate ad unumquodque opus singulis hominibus virtus adest. (Variae formae virtutis.)⁸⁾

Refutatio. Non multae virtutes quaeruntur, sed species (*εἶδος*) una in omnibus eadem.⁹⁾

Contradictio. Virtus non videtur, sicut sanitas magnitudo robur, in omnibus esse eadem.¹⁰⁾

Refutatio. Omnes eodem modo, iustitia et temperantia, boni sunt; quare virtus in omnibus est eadem. (Inductio.)¹¹⁾

Altera definitio. Virtus est praeesse posse hominibus. (Virtus civilis sophistarum.)¹²⁾

Refutatio. Haec definitio non quadrat in omnes, velut pueros et servos, et imperfecta est, nam dominandum est cum iustitia.¹³⁾

Additamentum. Etiam iustitia fortitudo temperantia sapientia magnificentia sunt virtutes. (Variae virtutis partes.)¹⁴⁾

1) 99 E—100 C. 2) 70 A ἄρα διδασκὸν ἢ ἀρετῆ. 3) ib. ἀσκητόν. 4) ib. φύσει. 5) 71 D τί φησὶ ἀρετὴν εἶναι; 6) 71 E—86 C. 7) 71 E—79 E. 8) 72 A καὶ ἐκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλικιῶν πρὸς ἕναστος ἔργον ἐκάστη ἡμῶν ἢ ἀρετῆ ἔστιν. 9) 72 A—C. 10) 73 A. 11) 73 A—C. 12) 73 C ἄρχειν οἷον τ' εἶναι τῶν ἀνθρώπων. 13) 73 D. 14) 73 D—74 A.

Refutatio. Non multae, sed una quaeritur virtus.¹⁾
 Explanatio. Socrates recte definiendi rationem exemplis illustrat.²⁾

Figurae definitio prima. Figura est, quod solum ex omnibus semper colorem comitatur. (Definitio fallax.)³⁾

Refutatio. Ratio dialectica postulat, ut in definiendo iis tantum notionibus utamur, quas alter se nosse concesserit.⁴⁾

Figurae definitio altera. Figura est terminus solidi. (Definitio fit per genus proximum et differentiam specificam.)⁵⁾

Coloris definitio. Color est figurarum effluvium visui congruens atque sensibile. (Definitio ex Empedoclea doctrina, quam non omnes probant.)⁶⁾

Tertia definitio. Virtus est appetere pulchra et consequi posse. (Vulgaris opinio.)⁷⁾

Refutatio. a) Mala appetit nemo.⁸⁾

Correctio. Virtus est potestas comparandi bona, sanitatem divitias honores similia. (Vulgaris de bonis opinio.)⁹⁾

Refutatio. b) Bona non sine virtutis aliqua parte, velut iustitia temperantia sanctitate, comparari oportet; virtus est igitur, cum parte aliqua virtutis agere quidquid agitur. (Circulus in definiendo.)¹⁰⁾

II. Quaeritur num inquiri in rem ignotam omnino possit.¹¹⁾

Argumentum eristicum. Quod quis novit, non quaerit; quod ignorat, quaerere nequit, cum quid quaerat nesciat. (*Ἀπόρημα*.)¹²⁾

Refutatio. Quaerere et discere est reminisci; animus autem quae nescit reminisci potest.¹³⁾

Argumenta. 1. Sacerdotes et poetae auctores sunt animum immortalem ultro citroque migrantem didicisse omnia. Tota autem natura cognata est; quare animus omnia reminisci potest.¹⁴⁾

2. Discere autem est reminisci. Nam quae quis nescit, apte interrogando ex eo elici possunt. (Methodus Socratica.)¹⁵⁾

Demonstratio. Ex servulo geometriae imperito ratio quadrati duplicandi interrogando elicitur.¹⁶⁾

1) 74 A. 2) 74 B—77 B. 3) 75 B. 4) 75 C—D. 5) 76 A. 6) 76 D. 7) 77 B ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι. 8) 77 B—78 B. 9) 78 B δύναμις τοῦ πορίζεσθαι τὰγαθὰ. 10) 78 C—79 E. 11) 80 A—86 C. 12) 80 D. 13) 81 A—86 C. 14) 81 A—D. 15) 81 E—85 D. 16) 82 A—85 B.

Interrogando enim efficitur a) ut intellegat ne scire se, quae se nosse arbitrabatur. (Socrates torporem efficit.)¹⁾ b) ut intellegat veram rationem.²⁾

Conclusio. a) In animo notiones insunt, quas in hac vita non didicit. Ergo aut in alia vita eas didicit, aut semper sciens fuit. Ergo immortalis est. b) Illae notiones meditando et inquirendo suscitari possunt. Ergo inquirendum est.³⁾

Transitio. Socratem ad virtutem definiendam denuo agredientem Meno inducit ut redeat ad quaestionem initio propositam, virtus num doceri possit.⁴⁾

B. Quaeritur num virtus doceri possit.⁵⁾

I. Quaeritur num virtus scientia sit.⁶⁾

Ratio disquisitionis ex hypothesi. Si virtus scientia est, doceri potest, sin aliter, non potest.⁷⁾

Disquisitio. Virtus est bonum.⁸⁾

Omnia bona sunt utilia.⁹⁾

Omnia utilia non utilia sunt nisi prudentia ducente; nam a) ea, quae circa corpus sunt, noxia sunt si rectus usus deest, qui ex prudentia pendet; b) ea, quae circa animum sunt, sine prudentia nocent.¹⁰⁾

Ergo utile ipsum prudentia est.¹¹⁾

Ergo virtus est prudentia, aut tota aut pars aliqua.¹²⁾

Ergo virtus non natura insita esse, sed doceri posse videtur.¹³⁾

Transitio. Si virtus doceri potest, magistros et discipulos virtutis esse oportet; alioqui doceri non potest.¹⁴⁾

II. Quaeritur num virtutis magistri sint.¹⁵⁾

Virtutis magistros non esse verisimile est, quia neque a Socrate neque ab Anyto neque a Menone ullus reperiri potest, quin etiam qui ipsi virtutis praecepta tradunt, sophistae et poetae gnomici, de ea re inter se non consentiunt.

Inductio. 1. Socrates affirmat saepenumero se quaerentem idque adhibitis hominibus eius rei peritissimis, virtutis magistros nunquam investigasse.¹⁶⁾

2. Anytus vir bene eruditus et amplissimis rebus functus sophistas abominatur¹⁷⁾, et bonos clarosque

1) 82 B—84 A. 2) 84 D—85 B. 3) 85 B—86 C. 4) 86 CD.
5) 86 E—99 E. 6) 86 E—89 B. 7) 86 E—87 B. 8) 87 D.
9) 87 E. 10) 87 E—88 E. 11) 89 A. 12) ib. 13) 89 A—C.
14) 89 C—E. 15) 89 E—96 C. 16) 89 E. 17) 91 C—92 A.

viros (τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς) commendat¹⁾; refutatur autem allatis exemplis praestantissimorum virorum.²⁾

3. Meno testatur in Thessalia bonos clarosque viros de ea re diversa sentire³⁾, et

4. A Gorgia rideri sophistas reliquos, qui virtutis magistros se profiteantur.⁴⁾

5. Theognidem secum ipsum pugnare Socrates ostendit.⁵⁾

Transitio. Prior disquisitio atque rerum examen ad diversa tendunt; quare necesse est in illa disquisitione vitium latuisse.⁶⁾

III. Vitium detegitur. Agitur de scientia et vera opinione.⁷⁾

1. Ad recte agendum nihilo minus quam prudentia valet vera opinio.⁸⁾

2. Tamen scientia eo, quod stabilis est nixa rationatione a causis ducta (λογισμῶ), differt a vera opinione.⁹⁾

Conclusio. Ad recte agendum ducunt haec duo sola, scientia et vera opinio.¹⁰⁾

Virtus civiliū virorum, quippe quae doceri non possit, non est scientia.¹¹⁾

Relinquitur igitur, ut illa sit vera opinio sine scientia, sicut vera opinio vatum divinatorum, divinoque beneficio obtingat¹²⁾;

nisi quis forte reperiat Tiresias inter umbras, qui virtutem suam docere possit.¹³⁾

Epilogus.

Veritas tum comprehendetur, cum exploratum erit quid sit virtus.¹⁴⁾

III. Quo consilio Plato Menonem scripserit.

Multum agitata Platonis temporibus erat quaestio num virtus doceri posset, cum sophistarum alii virtutis magistros se profiterentur, alii virtutem doceri posse negarent. Protagoras enim, qui libellum conscripsit *περὶ ἀρετῶν*¹⁵⁾, se iactabat *παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδάσκαλον*¹⁶⁾, Evenus Parius docturum se pollicebatur *ἀρετὴν*

1) 92 E. 2) 93 A—94 E. 3) 95 B. 4) 95 C. 5) 95 D—96 A. 6) 96 D—97 A. 7) 97 A—99 C. 8) 97 C. 9) 98 A.
10) 99 A. 11) ib. 12) 99 BC. 13) 100 A. 14) 100 B.
15) Diog. La. IX 55. 16) Prot. 349 A. ad 91 AD.

ἀνθρωπίνην καὶ πολιτικὴν¹⁾, Euthydemus et Dionysodorus sibi videbantur ἀρετὴν οἶω τ' εἶναι παραδοῦναι κάλλιστ' ἀνθρώπων καὶ τάχιστα²⁾, Prodicus et alii multi hominibus persuaserunt, ὥς οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν τῆν αὐτῶν διοικεῖν οἰοί τ' ἔσονται, ἐὰν μὴ σφεῖς αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας³⁾, Gorgias autem irridebat eos, qui virtutem docturos se pollicebantur⁴⁾ itemque certe discipuli eius Polus, Lycophro, Protarchus, Alcidas.⁵⁾ Ad hanc controversiam descendit etiam Euripides (suppl. 913): ἡ δ' εὐανδρία διδασκός, εἶπερ καὶ βρέφος διδάσκειται λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει, et Isocrates (XIII, 21): οὐδεμίαν ἡγοῦμαι τοιαύτην εἶναι τέχνην, ἣ τις τοῖς κακῶς πεφυκόσιν ἀρετὴν ἂν καὶ δικαιοσύνην ἐμπούσειεν. Quare et in Xenophontis commentariis⁶⁾ Socrati haec quaestio proponitur ἡ ἀνδρεία πότερον εἴη διδασκτὸν ἢ φυσικόν, et in convivio Xenophonteo⁷⁾ de virtute (καλοκάγαθία), num doceri possit, clamor oritur: ἐνταῦθα δὲ πολλοὶ ἐφθέγγαντο, καὶ ὁ μὲν τις αὐτῶν εἶπε· ποῦ οὖν εὐρήσει τοῦτον διδάσκαλον; ὁ δὲ τις ὥς εἶπερ τι καὶ ἄλλο καὶ τοῦτο μαθητόν. ὁ δὲ Σωκράτης ἐφη· τοῦτο μὲν ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν⁸⁾ εἰς αὐθις ἀποθώμεθα. Plato autem, qui cum Socrate censebat virtutem doceri posse, postquam iam Protagora dialogo docuit hanc quaestionem ad alteram illam revocandam esse, quae est de virtutis notione et indole, constituit Menone dialogo *virtutis et scientiae moralis vim et condiciones* ita examinare, ut simul et Socraticae methodi praestantia opponeretur sophisticis artificiis et ipse Socrates ab inimicorum calumniis vindicatus evaderet verae scientiae et virtutis magister unicus.

I. a) Socraticae de virtute doctrinae haec est summa.⁹⁾ Malus nemo est nisi invitus; nam nemo miser esse vult.¹⁰⁾ Quare qui bonum cupientes mali sunt, fal-

1) apol. 20 B. 2) Euthyd. 273 D. 3) De rep. X 600 C., Welcker, Kleine Schriften II p. 429—447: Tugendlehre (des Prodikos). Prodicus fabulam illam invenit de Hercule in bivio, schol. Ar. nub. 360. 4) 95 C. 5) Zeller, Philos. der Griechen I⁴ p. 959 sq. 6) Xen. mem. III 9, 1. 7) Xen. symp. II 6. 8) Quaestio tota antiquitate non desita est disceptari, id quod testantur Diog. La. VI 10: Antisthenes διδασκτὴν ἀπεδείκνυε τὴν ἀρετὴν, dialogi qui circumferebantur Critonis nomine Ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ μαθεῖν οἱ ἀγαθοὶ (Diog. La. II 121), Simonis Περὶ ἀρετῆς ὥς οὐ διδασκτὸν (ib. 122), is qui et Platonis et Aeschinis nomine inscribitur ex Platonis Menone excerptus Περὶ ἀρετῆς, Plutarchi commentariolus Ὅτι διδασκτὸν ἡ ἀρετή, Hor. ep. I 18, 100 virtutem doctrina paret naturane donet? Seneca De otio 31: natura an ars bonos viros faciat? Maximus Tyrius diss. XXXIII. XXXVII. 9) Zeller, die Philosophie der Griechen. II, 1. ed. III. 1875. p. 117 sqq. 10) Zeller II 1 p. 119, 2. Cf. Menon. 77 B sqq.

luntur nescientes quid bonum sit, et inscitia parens est omnium vitiorum¹⁾; boni autem scientia est virtus.²⁾ Ergo virtus et una est in hominibus omnibus³⁾ et pariter ac litterae doceri potest.⁴⁾ Virtutem aequalium vanam et nullam esse apparet, quia vana opinione nititur.⁵⁾

In Protagora dialogo Protagoras virtutem civilem (πολιτικὴν) docturum se pollicetur, qua res domesticae et publicae bene administrantur⁶⁾; Socrati autem videtur ea virtus institutione non posse comparari.⁷⁾ Nam neque vulgus Atheniensium ita arbitrari, cum nemini non liceat quamvis inerudito verba facere in foro, neque viros in re publica praeclaros suam virtutem filiis tradere potuisse.⁸⁾ Protagoras contra exponit verecundiae (αἰδώς) et iustitiae (δίκη) Iovem omnes fecisse compotes; ingenii igitur vitio illos a parentum virtute descivisse.⁹⁾ Arbitrari autem civilem virtutem posse comparari; nam iniustos puniri¹⁰⁾, et filios instituendos curari.¹¹⁾ Cum Socrate vero censet niti illam iustitia (δικαιοσύνη), temperantia (σωφροσύνη)¹²⁾, sanctitate (δσιότης)¹³⁾; mox adiectis fortitudine (ἀνδρεία) et sapientia (σοφία) evadunt quinque virtutis partes.¹⁴⁾ In quas Socrates priore quaestione dimissa inquirat, num inter se diversae sint, atque videtur διδικαιοσύνη esse fere idem atque δσιότης¹⁵⁾, σωφροσύνη idem atque σοφία¹⁶⁾, δικαιοσύνη idem atque σωφροσύνη¹⁷⁾, ἀνδρεία idem atque σοφία.¹⁸⁾ Simul interiecta disputatione de carmine quodam Simonidis¹⁹⁾ Socrates ex poetae sententia docet neminem malum esse nisi invitum²⁰⁾; ex quo colligi potest non solum fortitudinem niti scientia (ἐπιστήμη)²¹⁾, sed omnes virtutes. Quare tertia disputatione instituta de scientia haec exponuntur.²²⁾ Scientia pulchrum (καλόν) est et in homines dominatur²³⁾; nam vulgus hominum sectatur id quod iucundum est; in quo opus est arte metiendi.²⁴⁾ Quod iucundum est, idem est bonum²⁵⁾; honestum facinus est bonum et utile²⁶⁾; nemo malum cupit, quod timet.²⁷⁾

1) Xen. mem. IV 2, 19. Zeller II 1 p. 122, 123, 1. 2) Xen. mem. III 9, 4. Zeller 124. 3) Xen. symp. II 9. Ar. polit. I 13. Zeller 121. 4) Xen. mem. III 9, 1 sqq. IV 2, 20 μάθησις — ὥσπερ τῶν γραμμάτων. Zeller 122 sq. 5) apol. 21 C 29 E. Zeller 118. 6) Prot. 318 E εὐβουλίᾳ περὶ τε τῶν οἰκείων — καὶ περὶ τῶν τῆς πόλεως. 7) 319 B 320 B. 8) 319 A sqq. 9) 320 C—328 D. 10) 323 C sqq. 11) 325 A. 12) 323 A. 13) 325 A. 14) 330 A 349 B. 15) 331 B. 16) 333 B. 17) 333 D 349 D. 18) 350 C 360 D. 19) 338 E—347 A. 20) 345 D. 21) 350 A. 22) 351 A—361 B. 23) 352 C. 24) 357 A. 25) 358 A. 26) 358 B. 27) 358 E.

Quare fortitudo est scientia rerum metuendarum et non metuendarum.¹⁾ Ergo omnes virtutes scientia sunt, nam virtutum unitas concessa est; et virtus doceri potest.²⁾ Discedens Socrates *ἐγὼ οὖν*, inquit, *πάντα ταῦτα καθορᾶν ἄνω κάτω ταραττόμενα δεινῶς πᾶσαν προθυμίαν ἔχω καταφανῆ αὐτὰ γενέσθαι, καὶ βουλοίμην ἂν ταῦτα διεξιθόντας ἡμᾶς ἐξελεῖν καὶ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ὅτι ἐστὶ, καὶ πάλιν ἐπισκέψασθαι περὶ αὐτοῦ εἴτε διδασκτὸν εἴτε μὴ διδασκτὸν.*³⁾ Promissum Plato Menone efficit.

b) Nam Menone dialogo quaestio in Protagora incohata ad eum finem perducitur, ut contorta difficultas, qua irretiti Protagoras et Socrates non solum inter se, sed ipsi secum postremo pugnant, expediatur invento virtutum genere duplici⁴⁾, quorum alterum, virtus vulgaris⁵⁾ et imperfecta, quae opinione sola sine scientia nititur, doceri non potest, sed consuetudine et exercitatione tantum quodammodo comparatur, alterum, virtus vera⁶⁾ et perfecta sive philosophica et quae scientia nitatur, doctrina conciliari potest.

Et initio quidem libri illud, quod Protagora dialogo Plato ex Socratis sententia docuit, quaestionem de virtutis institutione revocandam esse ad alteram illam, quae est de natura eius et condicione, paucis colligitur et repetitur⁷⁾; deinde propositum incipitur et tantum non absolvitur cum urbana illa dissimulatione, qua etsi omnia aut palam proponuntur aut occultius iniciuntur, quae ad rem diiudicandam pertinent, tamen legentium animi sollicitantur, cum parum aut nihil, quod verum et operae pretium sit, quaerendo effeci videatur. Agitur enim ab ipso initio in refutandis Menonis definitionibus non solum id, ut explodatur vulgi incerta opinio sophistarumque decreta speciosa auditu, ad probandum infirma, et fiducia convellatur ut Menonis ita omnium, qui arroganti opinione sophisticae calliditatis ad spem civitatis bene regendae evehuntur, sed etiam ut in cognoscendam virtutis naturam gradatim ascendamus et veritatis aditus magis magisque iam patefiat.⁸⁾ Quare quamquam Menoni dicenti virtutem aliam esse viri aliam feminae, aliam adolescentis aliam adulti, liberi aliam atque servi⁹⁾, recte obicitur in omnes virtutis formas pro actionibus aetatibus hominibus diversas

1) 360 D. 2) 361 B. 3) 361 C. 4) Schleiermacher II, 1 p. 228. 5) *πολιτικὴ, δημοτικὴ* Phaedon, 82 A. Steger, *Platonische Studien* II p. 48—54. 6) *ἀληθῆς ἀρετῆς*. Phaedon, 69 B. 7) Susemihl I p. 33. 8) Steinhart II p. 99 sqq., Susemihl I p. 66. 9) 71 E.

dominari unam virtutis summam et absolutam notionem, quapropter virtutis nomine omnes nuncupentur, tamen intellegimus recte sensisse Menonem non omnia decere eundem, sed diversis diversas obtingere virtutis formas atque munera, quae tueri virtus sit, sicut Charmides¹⁾ temperantiam (*σωφροσύνην*) in eo ponit, ut sua quisque agat (*τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν*), et Aristoteles²⁾ a notionis unitate rursus ad usum et exempla descendens: *ἄλλον γὰρ τρόπον*, inquit, *τὸ ἐλεύθερον τοῦ δούλου ἄρχει καὶ τὸ ἄρξεν τοῦ θήλεος καὶ ἀνῆρ παιδός.* — *ὁμοίως τοίνυν ἀναγκαῖον ἔχειν καὶ περὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς: ὑποληπτέον δεῖν μὲν μετέχειν πάντας, ἀλλ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλ' ὅσον ἐκάστῳ πρὸς τὸ αὐτοῦ ἔργον.* — *ὥστε φανερόν ἐστιν ἠθικὴ ἀρετὴ τῶν εἰρημένων πάντων, καὶ οὐχ ἢ αὐτῆ σωφροσύνη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς οὐδ' ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, καθάπερ ᾤετο Σωκράτης.* — *πολὴν γὰρ ἄμεινον λέγουσιν οἱ ἐξαριθμοῦντες τὰς ἀρετὰς ὅσπερ Γοργίας.* Iterum Meno recte ille quidem vituperatur postquam cupide et inique statuit virtutem esse praeesse posse hominibus³⁾; valet enim hoc responsum ad illustrandam virtutem civilem sophistarum, quam „illi interpretabantur sic, ut missa verae honestatis ac probitatis vi unice de prudentia civili ac domestica cogitari vellent eoque modo totam virtutem ad callidum quoddam utilitatis vel privatim vel publice consequendae artificium revocarent“⁴⁾ Attamen etiam ex Platonis sententia virtus ars regia censenda est et in homines dominans, qua sola moderatrice civitates bene et prospere administrari possint.⁵⁾ Neque plena et perfecta foret virtutis descriptio, si omitterentur partes virtutis⁶⁾, quae in Protagora dialogo constitutae sunt quinque: *σοφία καὶ σωφροσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη καὶ ὁσιότης, πέντε ὄντα ὀνόματα*⁷⁾, Menoni autem, qui cum veris virtutibus fortuita confundit, sicut magnificentiam cum potestate et divitiis coniunctam, permultae esse videntur: *δικαιοσύνη, ἀνδρεία, σωφροσύνη, σοφία, μεγαλοπρέπεια,* „καὶ ἄλλαι πάμπολλαι“⁸⁾ Quarum mentionem non inicere Plato noluit, quamquam in eas inquirendi negotio hoc loco supersedit; cunctarum enim unitatem longa disputatione in Protagora dialogo instituta probavit⁹⁾, singulae autem singulis libris tractantur, fortitudo Lachete, tem-

1) Charm. 161 B. 2) Polit. I 13 (I 5, 6). Cf. ib. III 4 (III 2, 4) Steinhart II p. 173 n. 19. 3) 73 C. 4) Stallbaum² proll. p. 8. 5) De rep. III 413 E. Steinhart II p. 100. 6) *μόρια ἀρετῆς*, 78 D. 7) Prot. 349 B. 8) 74 A. 9) Prot. 329 C — 350 D. Etiam 87 E (v. ann.) quaestio in Protagora instituta non iteratur.

perantia Charmide, pietas Euthyphrone, iustitia libro de republica, quo simul exponitur, quomodo virtutis partes quattuor quae Platoni postea videbantur¹⁾, ad animae partes tres revocandae sint.²⁾ Iam proxime ad veritatem accedit tertia Menonis definitio: *ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι*³⁾, quae postquam Plato ex Socratis sententia probavit mala scientem appetere neminem, sic corrigitur: *δύναμις τοῦ πορίζεσθαι τὰγαθὰ*.⁴⁾ Hanc definitionem Meno, si tenuisset veram et sinceram boni notionem, valenti argumentatione defendisset; cuius expertus, cum teneat vulgarem de bonis opinionem, facile labefactatur.⁵⁾

Neque igitur methodi vitio, quod in prima et altera definitione inesse Socrates ostendit, sed opinionis perversitate tertia definitio corrumpitur, id quod satis perspicue significatur: *χρυσίον δὲ δὴ καὶ ἀργύριον πορίζεσθαι ἀρετὴ ἐστίν, ὡς φησι Μένων ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως πατρικὸς ξένος*.⁶⁾ Ex quo elucet verae virtutis primariam conditionem esse veram cognitionem sive scientiam. Neque igitur casu quodam, ut Plato rem finxit, aut solum ad refutandum eristicum argumentum forte iniectum, sed necessaria sua progressionem quaestio devenit ad examinandam scientiae naturam et conditionem; qui locus tantum abest ut forte tractetur, ut caput contra et ianua universae quaestionis putandus sit.⁷⁾ Ad veram rerum naturam⁸⁾ aditum esse, sive facultatem esse scientiae, consequitur ex immortalitate animi⁹⁾, quam probari posse Plato, quo tempore Menonem conscripsit, sine dubio persuasum habuit, sicut postea Phaedone se eam probavisse re vera sibi persuasit.¹⁰⁾ Omnia autem argumenta, quae Platoni satis esse postea visa sunt, ex idearum doctrina pendent¹¹⁾, cuius in hoc dialogo nullum exstat vestigium¹²⁾, sed praemeditatio tantum illa de recordatione (*ἀνάμνησις*), ex qua ea doctrina postea crevit.¹³⁾ Quare non mirum est quod Plato, ut solet in re certa et necessaria, sed impedita¹⁴⁾, ad sacram fabulam¹⁵⁾ et ad

1) Cf. Euthyphr. proll. c. VII. 2) Stallbaum proll. ad remp. p. XXIII sqq. Zeller II 1 p. 748 sq. 3) 77 B. 4) 78 B.
5) Arnold I p. 161 n. 9. Steinhart II p. 101. Susemihl I p. 66. 68. 6) 78 D. 7) Steinhart II p. 95. 97. 8) 86 A ἢ ἀλήθεια τῶν ὄντων. 9) Ad 86 A. 10) Wohlrab, Phaedon, proll. p. 23 sqq. 28. 11) Wohlrab l. I. p. 24. 12) Stallbaum¹ proll. p. LI. Hermann, Gesch. u. Syst. I p. 486. Vocis *εἶδος* notio quae est p. 72 C a Socratis consuetudine dicendi non recedit. Euthyphr. proll. c. VII extr. 13) 81 A sqq. Cf. Peipers, ontologia Platonica p. 473. 14) Plato Menone hanc quaestionem, num veritatis omnino cognitio sit, primum tractavit, qua in Protagora supersederat. Hermann, Gesch. u. Syst. I p. 483. 15) 81 A.

argumentationem non validam¹⁾ refugit, ultimam autem rationem eam ponit, in qua, quoniam reliqua dialectice probari non possunt, etiam nobis acquiescendum est.²⁾ Notiones autem in animo dormientes excitantur Socratica docendi methodo, ad quam pleno et perfecto exemplo illustrandam pueri interrogatio³⁾ plus valet quam ad probandam animi immortalitatem; qua primum caligo depellitur vanae opinionis, verae cognitionis perniciosissimum impedimentum, et torpor ille salutaris efficitur⁴⁾, deinde ipsa veritas nascitur quasi obstetricia arte.⁵⁾

Ab hac disquisitione Socrates non propter Menonis inconstantiam, ut lusit Plato⁶⁾, sed necessario pergit ad tertiam quaestionem, virtus num scientia sit. In qua utitur hypothetica methodo a Zenone⁷⁾ inventa, quam Plato non semel quaestionibus adhibuit et commendavit⁸⁾ utilissimam et necessariam⁹⁾ arbitratus ubi ea, quae vera visa sunt, ad obrussam quasi exiguntur, num ratione inventa et quae ex iis consequuntur re probentur. Ita Plato virtutem scientiam esse et doceri posse probat, cautius autem quam Socrates, qui totam virtutem scientiam esse voluerat¹⁰⁾, haec addit: *φρόνησιν ἄρα φαρμὴν ἀρετῆν εἶναι, ἥτοι ξύμπασαν ἢ μέρος τι*.¹¹⁾

Hac re probata iam restat ut examinetur aequalium virtus num vera virtus sit; ad quam examinandam se accingens Plato, etsi reliqua disputatio satis pugnax fuit atque idonea et ad traducendam sophisticam institutionem et ad civilem virtutem quae vulgo intellegebatur convellendam, bellatorium stilum magis etiam acuit.¹²⁾

Quam etsi non veram tamen veritatis imaginem esse vult; ad 86 B. 1) 85 D—86 B, cf. ad 86 A. Ast p. 403. Hermann l. I. p. 485. Schaarschmidt p. 356. Zeller II 1 p. 454 ann. 1. Tamen Plato Phaedon. 73 B ad haec respexit, v. infra c. VI. 2) 86 B, cf. 81 DE. Goethe, Briefwechsel mit Zelter V 354: „Ich habe bemerkt, dass ich den Gedanken für wahr halte, der für mich fruchtbar ist, sich an mein übriges Denken anschließt und zugleich mich fördert.“ Cum 81 DE cf. Lessing, Eine Duplik. c. I: „Nicht durch den Besitz, sondern durch die Nachforschung der Wahrheit erweitern sich seine (des Menschen) Kräfte, worin allein seine immer wachsende Vollkommenheit besteht. Der Besitz macht ruhig, träge, stolz.“ 3) 82 B sqq. Platoni geometria est philosophiae praeparatio, de rep. VII 526 C. Steinhart II p. 106. 4) 79 E sq. 84 A sq. 84 C ἀνηγο ἄρα νοσησας. 5) *μακροθυμή*, Theaet. 161 E al. 6) 86 CD. 7) Parm. 136 A. 8) Steger, Platonische Studien I. 1869. p. 57 sqq. Zeller II 1 p. 521 sq. 9) Parm. 135 D, ubi ad hypotheticam disquisitionem respicitur: *εἰ δὲ μή, σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια*. 10) Zeller II 1 p. 118. 11) 89 A. v. infra p. 20. 12) Platonis animum irritavit gratia, qua et sophistae apud optimates floruerunt et politici homines apud plebem, qui Socrati pariter ac sophistis infensi fuerant et postremo perniciosi. „In iis quae de

Primum quidem deluditur Meno, cui Socrates par pari referens captiose proponit οὐ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἶεν, — μή διδάκτων εἶναι¹⁾; quod Meno probat delusus non solum Graeco sermone, quo esse et esse posse eodem verbo significantur, sed etiam hominum opinione, qui si quam artem doceri posse credituri sunt, doctores eius requirunt.²⁾ Deinde monstratur vulgaris virtutis non esse praeceptores, quia illa non scientia, sed opinione³⁾ nitatur; in quo quamquam minime latet salis acerbitas, Plato tamen aliquid remisit ex rigida Socratis doctrina. Socrati enim virtus sine scientia omnino nulla esse visa erat⁴⁾, Platoni autem videtur aliqua etsi incerta et parvi aestimanda.⁵⁾ Nam virtutem eorum, qui in Atheniensium republica administranda et augenda valida opera et palmari consilio valuerunt, Themistoclis Aristidis Periclis Thucydidis, nullam fuisse Plato non contendit, at non stabilem⁶⁾ erroribusque obnoxiam⁷⁾ et ita comparatam, ut posteris tradi non posset. Haec est verae virtutis quasi adumbrata imago⁸⁾, quam qui tenent instabiles sunt sicut umbrae volitantes⁹⁾; quorum virtus quantumvis spectata non tam clarum est exemplar, ut posteris, qui eam imitantur, integra maneat. Nam ut illorum filii, ita etiam qui tunc erant plebis rectores et turbatores a maiorum virtute desciverant, sicut Anytus¹⁰⁾, cuius pater propter morum dissimilitudinem consulto laudatur¹¹⁾. Quare duo esse virtutis genera Plato statuit, quorum utrumque ex iisdem seminibus in superiore vita animis insitis procreatur. Quae tamen non eadem

Anyto scribit 90 A ubique sunt aculei in hominem, quem Plato pessime oderat, nam nulla esse potest controversia quin haec post Socratis mortem scripta fuerint. Quod igitur Anyti patrem Anthemionem laudat (οὐχ ὑπερήφανος πολίτης οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής), his omnibus tectae filio superbia et arrogantia exprimitur. — Graphice depingit Anyti asperitatem et saevitiam et acerbissimum in sophistas odium, corruptores iuventutis, quo et Socratem insectabatur 91 C 92 AB, ut futurum Socratis accusatorem facile agnoscas, cui oblique malum minatur 94 E. Cobet, Collectanea crit. p. 47. 1) 89 E. 2) Xen. symp. II 6, ubi de virtute docenda agitur: ποῦ οὖν εὐρήσει τοῦτον διδάσκαλον; Hermann, Gesch. u. Syst. I p. 646. 3) 97 B ὀρθὴ δόξα, δόξα ἀληθής, 99 B εὐδοξία. symp. 202 A ἔστι δὲ δήπου τοιοῦτον ἢ ὀρθὴ δόξα, μεταξὺ φρονήσεως καὶ ἀμαθίας. 4) Zeller I. l. II 1, p. 96. 118. 5) 98 C οὐ μόνον δι' ἐπιστήμην ἀγαθοὶ ἄνδρες ἂν εἶεν καὶ ἀφέλιμοι ταῖς πόλεσιν, εἴπερ εἶεν, ἀλλὰ καὶ δι' ὀρθὴν δόξαν. Nondum ita in Protagora; Hermann I. l. p. 484. 6) 97 C ὁ ἀεὶ ἔχων ὀρθὴν δόξαν non serio dicitur. Susemihl I p. 71. 7) Ut 71 E τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ποιεῖν. 8) σιωγραφία, Phaedon. 69 B. 9) 100 A coll. 98 A. 10) Hinc illa ira 94 E. 11) 90 A. Hermann, Gesch. u. Syst. I p. 644 ann. 420. Steinhart II p. 93.

sunt in omnibus, cum sint qui ingenii vitio deteriores apparent sicut Periclis filii.¹⁾ Haec igitur semina innata (φύσει) sunt, eaque sola; virtutis enim utrumque genus ex iis recordatione (ἀναμνήσει) procreatur, qua sola illa semina excoluntur. Virtutem igitur innatam esse recte negatur²⁾, quoniam sine recordatione nulla est virtus. Recordatio autem revocatur et ratione philosophica et exercitatione. Quam ratio parit, vera est virtus; vera autem ratio non est sophistarum, quorum alii veritatem cognosci posse omnino negant³⁾, alii civilem⁴⁾ tantum virtutem tradunt⁵⁾ (quos tamen ipsi civiles viri⁶⁾ abominantur), alii virtutis doctores irridentes oratoriam artem solam profitentur⁷⁾, omnes autem non veritatem, sed vanam speciem sectantur et dialectica methodo, quae parens est scientiae, superseident⁸⁾, sed una ratio philosophica quam docuit Socrates verae scientiae et virtutis praeceptor unicus.⁹⁾ Vulgaris autem virtus exercitatione¹⁰⁾ comparatur, id quod non solum politici homines recte senserunt, qui „cotidianum vitae usum maiorumque exempla formandis ad virtutem ingeniis sufficere rati doctrinam virtutis ullam esse negabant adolescentesque eius studiosos ad optimorum civium consuetudinem¹¹⁾ moresque publicos ediscendos ablegabant¹²⁾, sed etiam Plato alibi affirmat.¹³⁾ Exercitatione autem non scientia paratur, sed opiniones tantum et usitatae cogitationes animo concipiuntur, quae neque verae sunt omnes neque, si modo verae sunt, continentur ratiocinationis vinculo.¹⁴⁾

1) Phaedr. 250 A ἀναμνησθεσθαι δ' ἐν τῶνδε ἐκείνα οὐ δάδιον ἀπάσῃ (ψυχῇ), οὔτε ὅσα βραχέως εἶδον τότε τάκει, οὔτε αἰ δεῦρο πεσοῦσαι ἐδυστύχησαν. 2) 98 CD. Susemihl I p. 73. Etiam Socrates docuit (Xen. mem. IV 1, 3) ὅτι αἱ ἀρισται δοιοῦσαι εἶναι φύσεις μάλιστα παιδείας δεόνται. 3) Eristici 80 D sqq. Protagoras, Gorgias. Steinhart II p. 87. 4) Quae describitur 71 E 91 A. 5) Ut Protagoras, 91 D sq. 6) Ad 91 C. 7) Ut Gorgias, 95 C. 8) Stallbaum² p. 10. Quod in Menone apparet, qui ad illustrandam sophisticam institutionem inducitur (Stallbaum¹ p. XXV) sicut Anytus ad mores civium virorum qui tum erant illustrandos. (Hermann, Ind. lect. hib. Marb. 1837—38 p. 3). 9) Morgenstern, Quid Pl. spectaverit in dial. qui Meno inscribitur componendo. Hal. 1794. Susemihl I p. 74. 10) Socrates μάθησιν et μελέτην non distinxerat, Zeller II 1 p. 123. 11) 92 E. 12) Hermann, Ind. lect. hib. Marb. 1837—38. p. 3. 13) Phaedon. 82 A οἱ τὴν δημοτικὴν καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες, ἣν δὴ καλοῦσι σαφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην, ἐξ ἔθους τε καὶ μελέτης γεγονοῖαν ἀνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ. de rep. X 619 C. Zeller I. l. II 1 p. 496. 14) 98 A αἰτίας λογισμῶ, ib. δεσμῶ. De scientia (ἐπιστήμη) et opinione (δόξα) pauca eaque non sine ironia disputantur 97 A sqq., totus autem in hoc loco versatur Theaetetus

Quare virtus iis nixa et imperfecta¹⁾ est et instabilis et in varias formas et partes dilabitur²⁾ et alius integra tradi nequit³⁾, quin comparari omnino non potest nisi cum animi quodam impetu⁴⁾, quem cum divino vatum et poetarum inflatu Plato apte comparavit.⁵⁾ Hoc autem animi impetu ne vera quidem et philosophica virtus carere potest, ut quae non solum mentis viribus, sed etiam pectoris amore illo alatur⁶⁾, quem Plato in Lyside⁷⁾ dicit *ἐπιθυμίαν καὶ φιλίαν τοῦ ἀγαθοῦ*, in Cratylo⁸⁾ *τὴν περὶ ἀρετὴν ἐπιθυμίαν*, in libro de legibus⁹⁾ *ἔρωτα θεῖον τῶν σωφρόνων τε καὶ δικαίων ἐπιτηδευμάτων*, in hoc autem dialogo significat ubi Menonem dicentem facit virtutem esse *χαίρειν τε καλοῦσι καὶ δύνασθαι*.¹⁰⁾ Quare virtus vera, quae hoc dialogo definitur, est *voluntas conscia efficiens bonum*.

II. Apparet igitur etiam in Menonis definitionibus vestigia quaedam veritatis inesse, quae nisi caruisset omni ratione dialectica melius ille defendisset. Nam veritatis particulae, quas tenet, ideo dilabuntur, quia non continentur dialectico vinculo.¹¹⁾ Propter methodum igitur spretam vapulat sophisticæ institutionis alumnus,

dialogus, in quo scientia tractatur 146 A—186 E, opinio 187 A—201 C, λόγος 201 C—210 B. Ad Theaetetus a Menone similis est transitus atque a Protagora ad Menonem, Steinhart II p. 87.

1) Amplectitur enim etiam vitiosas opiniones et mala appetit, velut *τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ποιεῖν* 71 E. 2) Contra Phaedr. 249 B *εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον*. 3) Exemplo sunt non solum Periclis et rell. filii, sed etiam qui Platonis temporibus erant viri civiles, qui quamquam sophistas execrabantur rivalitatis odio (de rep. VI 493 A. Herm. Ind. lect. hib. Marb. 1837—38 p. 3), tamen sophisticæ doctrina imbutis simillimi erant, id quod Anyti et Menonis familiaritate illustratur (Steinhart II p. 91). Ismenias Thebanus a Persarum rege corruptus (90 A) consulto commemoratur. 4) *ἐνθουσιασμός*, 99 D *ἐνθουσιάζειν ἐπίπνοος ὄντας*. Merito autem 99 D (*καὶ αἱ γυναῖκες κτλ.*) ii irridentur, qui satis habent ingenio suo obtemperare. Susemihl I p. 72.

5) 99 CD. 6) Steinhart II p. 117: „Das eben ist die hohe Bedeutung unsers Dialogs für die platonische Philosophie, dass er hier zuerst — neben dem durch das Denken vermittelten Wissen noch eine ursprüngliche, göttliche Kraft im Menschen als den tiefsten Kern seines Wesens annahm, in welchem sein Wissen nicht minder als sein Handeln seine lebendige Wurzel habe.“ Cf. Susemihl I p. 72. Quod 99 E *θεῖα μοῖρα* vocatur, est *θεῖα φύσις* de rep. II 366 C *πλὴν εἴ τις θεῖα φύσις δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν ἢ ἐπιστήμην λαβῶν ἀπέχεται αὐτοῦ, τῶν γε ἄλλων οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος*. cf. de legg. I 642 C *τὸ τε ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον, ὡς ὅσοι Ἀθηναῖον εἰσὶν ἀγαθοὶ διαφερόντως εἰσὶ τοιοῦτοι, δοκεῖ ἀληθέστατα λέγεσθαι· μόνοι γὰρ ἀνευ ἀνάγκης αὐτοφρονῶς θεῖα μοῖρα ἀληθῶς καὶ οὐτι πλαστῶς εἰσὶν ἀγαθοὶ*. Zeller II³ I p. 497 ann. 3. 7) Lys. 217 E. 8) Crat. 404 A. 9) De legg. IV 711 D. Cf. de rep. VI 499 B *ἐκ τίνος θείας ἐπιπνοίας ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρωσ*. 10) 77 B. 11) 98 A.

despectam tum non solum plebi, sed etiam vulgo eruditorum qui sibi videbantur.¹⁾ Quare non mirum quod Plato in hoc dialogo etiam id sibi proposuit, ut sophisticæ disciplinæ methodum Socraticam sive dialecticam opponeret eiusque vim et causas luculenter aperiret.²⁾ Docet igitur a libri initio non quaeri posse *quale* sit aliquid, priusquam *quid* sit convenerit, omnem alicuius rei cognitionem ad eius notionem revocans; deinde ipsius *notionis unitatem* describit unamque in omnibus formis et partibus requirit³⁾ et adeo poscere instat⁴⁾, ut facile appareat quanta fuerit Platonis aequalium in rebus dialecticis imperitia et inertia.⁵⁾ Quae conspicua est in prima Menonis definitione, qua ille notionis loco formas virtutis affert⁶⁾, et iterum ubi virtutes complures enumerat⁷⁾, pro genere partes⁸⁾ ponens generi subiectas. Castigatis vulgatis his *in definiendo vitis* Plato procedit ad rectam definiendi rationem exponendam, quam exemplis illustrat⁹⁾ figurae et coloris. Et primum quidem fallaci exemplo¹⁰⁾ docetur in definiendo iis tantum uti licere, quae alter concesserit; hanc esse *rationem dialecticam*.¹¹⁾ Deinde vera figurae definitione¹²⁾ monstratur definitionem fieri *per genus proximum et differentiam specificam*; postremo significatur in definiendo non fortuito concessis, sed ab omnibus concessis utendum esse.¹³⁾ His dialecticæ artis mysteriis¹⁴⁾ initiatus Meno incidit in

1) Parm. 135 D *τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολοσχίας*. 2) Hermann, Ind. lect. hib. Marb. 1837—38 p. 2. Gesch. u. Syst. I p. 486: „Was den logischen Gewinn anbelangt, so kann es trotz der scheinbaren Trivialität seiner Methode als eine Basis für alle Zeiten betrachtet werden.“ 3) *ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς διαλεκτικὸς, ὁ δὲ μὴ οὐ, de rep. VII 537 C*. 4) 72 A *μίαν ἀρετὴν*. 72 C *τοῦτο, ὃ οὐδὲν διαφέρει, ἀλλὰ ταῦτόν εἰσι ἀπασαι ἰβ. ἐν τι εἶδος ταῦτόν, δι' ὃ εἰσὶν ἀρεταί*. 72 D *ταῦτόν πανταχοῦ εἶδος*. 72 E *τῷ αὐτῷ εἶδει καὶ τῇ αὐτῇ ἴσχυι*. 73 C *ἡ αὐτὴ ἀρετὴ πάντων*. 73 E *πότερον ἀρετῆ, ἢ ἀρετῆ τις; (cf. 74 B σχῆμα et σχῆμά τι)*. 74 A *τὴν μίαν, ἢ διὰ πάντων τούτων ἐστίν*. 75 A *τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῖσι ταῦτόν*. 77 A *κατὰ ὅλον εἰπὼν ἀρετῆς πέρι*. 79 C *ἀρετὴ τὸ ὅλον*. 79 D *ἀρετὴ ὅλη*. Steger, Platonische Studien I p. 55. 5) Cf. Euthyphr. proll. c. III, b. 6) 71 E. Ita Theaetetus (Theaet. 146 C) varias scientias affert interrogatus quid scientia sit, Laches (Lach. 190 E cf. 191 D) fortitudinis speciem quandam, Euthyphro (Euth. 5 D) pietatis, Hippias (H. mai. 287 E) pulchritudinis exemplum. 7) 74 A, sicut Charmides (Charm. 159 A—161 A) temperantiae partes profert modestiam, pudorem, verecundiam. 8) *μόρια*, 78 D. 9) Ita Theaetetus exemplis docetur Th. 147 A D, nam *παράδειγμα τις ἂν παραθέμενος ἰκανῶς ἂν εὖροι τὸ ζητούμενον*, polit. 279 A. Zeller II I p. 520. 10) 75 B. 11) 75 C sq., cf. ad 75 E *τελευτὴν καλεῖς τι*; 12) 76 A E. 13) 76 E, ubi v. ann. 14) 76 E.

duo imperitorum vitia, quorum alterum est *definitio imperfecta* sive nimis lata¹⁾, alterum a dialecticis vocatur circulus in definiendo vel *petitio principii*.²⁾ Etiam quae de *hypothetica methodo*³⁾ Plato docuit et de *Socratica docendi methodo*⁴⁾ huc referenda sunt.

IV. Qua occasione dialogus habitus esse putandus sit.

Meno Thessalus adulescens nobili genere ortus, postquam in Thessalia Gorgiam libenter et studiose audivit, omnium artium et litterarum sedem Athenas visere cupiens magna servorum comitante caterva⁵⁾ ad Anytum paternum hospitem in hospitium sine dubio devertit. Quare Susemihl⁶⁾ suspicatur in Anyti aedibus cum Menone colloqui Socratem; at vereor ut recte. Nam colloquio Socratis et Anyti non praesidet Iuppiter hospitalis.⁷⁾ Praeterea cur astet comitum caterva intellegitur, si cum Müllerero⁸⁾ putamus sub divo in deversorio recessu (*λέσγη, ἡμικύλιον*), quales erant Athenis in viis et ambulacris⁹⁾, Socratem cum Menone consedissee¹⁰⁾ et baculo¹¹⁾ figuras geometricas in arena, ut mos erat¹²⁾, delineasse, sicut Athenienses Siciliensi bello: *ὥστε πολλοὺς ἐν ταῖς παλαίστραις καὶ τοῖς ἡμικυλίοις καθέζεσθαι τῆς τε νήσου τὸ σχῆμα καὶ θέσιν Λιβύης καὶ Καρχηδόνος ὑπογράφοντας*.¹³⁾ Accedit quod non Socrates Menonem, sed ille Socratem quaesivisse videtur, cuius fama tum etiam apud Thessalos vigeat¹⁴⁾, non ut institutione eius uteretur, sed studio visenda visendi. Quare et pridie eum convenit¹⁵⁾ et iterum parum modeste rogitando in eum invehitur¹⁶⁾, ut habeat quae domum de eo nuntiet¹⁷⁾, quaestionem controversam proponens, de qua Gorgiae iudicium antea audierat.¹⁸⁾ Mox enim domum reversurus

1) 78 D, cf. 73 D. Lach. 192 C. 2) Ad 79 D. 3) v. supra p. 17. 4) Supra p. 17. 5) Ad 82 A. 6) I p. 77 ann. 7) v. etiam 99 E. 8) II p. 178 ann. 2. 9) Hermann, Privataltertümer § 17, 23. 10) 89 E *παρεκαθέζετο*. Tamen Socratem ambulare vult Biester ad 82 B. 11) Demosth. XXXVII 52 de homine moribus incultis *μέγα φθέγγεται καὶ βαντηρίαν φορεῖ*: tamen a Socrate, qui lacerna (*τοῖβων* symp. 219 B) indutus pedibus nudis (*ἀνυπόδητος* Phaedr. 229 A) incedebat, non alienum erat baculum gestare qua erat aetate (cf. schol. Ar. Plut. 272). Ar. av. 1281 *ἐλακονομάδων* —, *ἐρρύπων, ἐσωκράτων, ἐσυνταλιοφόρων* (h. e. baculos gestabant). Prot. 310 A Hipp. mai. 292 A. Hermann l. l. § 21, 33. Becker, Charikles I p. 394. 12) Ad 82 B. Cf. Ar. nub. 177. Plut. Marcell. 17, 6. 13) Plut. Alc. 17, 3. 14) Ad 71 C. 15) 76 E. 16) Ad 70 A. cf. 76 B. 17) 71 C *ταῦτα περὶ σοῦ καὶ οἴκαδε ἀπαγγέλλωμεν*; 18) 95 C. Supra p. 11 sq.

est ante mysteria¹⁾; in quo dubium relinquitur utrum dicantur minora sacra, quibus mense Anthesterione ad Cereris fanum *ἐν Ἀργαῖς* mysteriorum decursus incohatur, an magna mysteria, quae a plenilunio Boedromionis mensis per quinos dies Athenis totidemque deinde Eleusini quotannis fiebant²⁾, nisi quis verba urgeat *ἀλλ' εἰ περιμέναις τε καὶ μυθήσεις*.³⁾ Nam si liceret urgere iocose dicta⁴⁾, intellegenda sunt minora sacra et dialogus Anthesterione (Martio) mense habitus esse putandus est.

Anytum ab initio colloquii assedissee putat Schleiermacher⁵⁾; recte autem Schnitz⁶⁾: „Salutandi tantum formula: *Χαῖρε, ὦ φίλτατε Ἄνντε· εἰς καλὸν ἡμῖν ἦκεις* desideratur, alioqui statim videres hominem non ab initio praesto fuisse. Is enim si ab initio praesto fuisset et aures praebuisset Socrati et Menoni de virtute civili disputantibus, non potuit ignorare qua de virtute quaereretur nec quamdiu iam disputatum esset. Sed utrumque nescit. — Eodem refero *εἰς καλὸν ἡμῖν Ἄνντος ὄδε παρεκαθέζετο* et *εἰκότως δ' ἂν μεταδοῦμεν*.“⁷⁾ Haec ille. Schaarschmidt⁸⁾ autem arbitratur discedere Anytum postquam minitatus sit Socrati⁹⁾, non recte, ut videtur, siquidem *Ἄνντος ὄδε, τὸν ξένον τόνδε Ἄνντον* in dialogi fine¹⁰⁾ significare videntur eum non procul abesse.

Non ita multo ante Socratis mortem Platonem hunc dialogum habitum finxisse ex eo elucet, quod Anytus, qui Socratem postea accusavit¹¹⁾, Socrati non occulte minatur.¹²⁾ Meno autem particeps fuit expeditionis Cyri, quare ante annum a. Chr. 401 eum Athenis fuisse oportet.¹³⁾

V. De personis dialogi.

Groen van Prinsterer, Platonica prosopographia. Lugd. Bat. 1823. p. 100 sq. 135 sq.

A. De Menone Thessalo.

Gedike, F., Disquisitio de Menone Thessalo.¹⁴⁾

Iis quae de Menone iam monuimus reliqua addimus, quae ex Platone et Xenophonte de eius vita et moribus depromere licet.

1) *ἀναγκαῖον ἀπιέναι πρὸ τῶν μυστηρίων*, 76 E. 2) Momm- sen, Heortologie p. 222 sqq. 373 sqq. 3) 76 E. 4) Gorg. 497 C Socrates similiter ludens: *εὐδαίμων εἶ — ὅτι τὰ μεγάλα μεμύησαι ποῖν τὰ μικρὰ· ἐγὼ δ' οὐκ ἔμην θεμιτὸν εἶναι*. 5) II 1 p. 230. 6) Animadversiones in Menonem Platonis. Col. 1830. p. 3. 7) 89 E. 8) p. 348. 9) 94 E. 10) 99 E. 100 B. 11) Proll. ad apol. p. 24 sq. 12) 94 E. 13) De dialogi tempore cf. etiam quae de Anyto infra afferenda sunt. 14) Pla-

I. Plato Menonem Alexidemi filium¹⁾ Thessalum²⁾ Gorgiae discipulum³⁾ Anyti Atheniensis⁴⁾ et regis Persarum patriam hospitem⁵⁾ Aristippi Larisaei principis ex gente Aleuadarum amasium⁶⁾ describit admodum adulescentem⁷⁾, pulchrum⁸⁾, divitem⁹⁾, nobili genere ortum¹⁰⁾, cui *ἐρασταί* *ἔτι εἰσίν*¹¹⁾, et Socratem castigantem facit mores eius indulgentia corruptos. Dicit enim Socrates *σὺ σαντοῦ μὲν οὐδ' ἐπιχειρεῖς ἄρχειν, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ἦς, ἐμοῦ δὲ ἐπιχειρεῖς τε ἄρχειν καὶ ἄρχεις*¹²⁾, et *κἂν κατακεκαλυμμένος τις γνοίῃ, ὡς Μ., διαλεγόμενον σου, ὅτι καλὸς εἶ καὶ ἐρασταί σοι ἔτι εἰσίν, — ὅτι οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπιτάττεις ἐν τοῖς λόγοις· ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τυραννοῦντες, ἅτε τυραννεύοντες, ἕως ἂν ἐν ᾧρα ᾧσιν.*¹³⁾

tonis dialogi IV Meno Crito Alcibiades uterque. ed. V. cur. Ph. Buttmann, Berol. 1830. p. 2—4. Cf. etiam Stallb.¹⁾ p. XXIV sq., Ast p. 401, Steinhart II p. 91 sq., Susemihl I p. 78 sq., Munk p. 365 sq. 1) 76 E. 2) 70 AB. Videtur Pharsalium fuisse; nam nobili genti Pharsaliae nomen *Μένων* hereditarium erat. Anno a. Chr. 470 (Curtius, Griech. Gesch. II² p. 119), cum Cimo Eionem oppugnaret, Meno Pharsalium Atheniensibus duodecim talenta dono dedit et ducentos (Ps.-Dem. XIII 23) vel trecentos (Dem. XXIII 199) equites, clientes suos (*πενήστους ἰδίους* Dem. I. 1.) auxilio adduxit; quare Athenienses eum civitate (Dem. I. 1.) vel immunitate (*οὐκ ἐψηφίσαντο πολιτείαν, ἀλλ' ἀτέλειαν μόνον* Ps.-Dem. I. 1.) donaverunt. Eiusdem gentis sine dubio est is, qui anno 431 equites Thessalos Atheniensibus adduxit ἐν Φαρσάλῳ *Μένων* (Thuc. II 22, 2). Verisimillimum est ex hac gente meritis et civitate cum Atheniensibus coniuncta etiam hunc Menonem ortum fuisse, qui Athenis commoratur Anyti Anthemionis filii patrius hospes, et hospitium factum esse ab Anthemione cum illo Menone, qui primo anno belli Peloponnesiaci in urbe a Lacedaemoniis oppugnata equitibus Thessalis praeerat (Thuc. I. 1.). Nam Anthemio coriarius dives erat et spectatus (90 A), divitias autem non acceperat hereditarias, sed ipse comparaverat (90 A *τῆ αὐτοῦ σοφία κτησάμενος καὶ ἐπιμελεία*); quare non verisimile est a maioribus cum nobili gente Thessala hospitium esse factum. Quare potius audiendus est Diog. La. II 50 *Μένωνα τὸν Φαρσάλιον τὸν ξεναγόν* quam Diodorus XIV 19, a quo inter Cyri conducticiorum duces enumeratur *τῶν ἀπὸ Θεσσαλίας Μένων ὁ Λαρισαῖος*: nam quoniam Meno copiis praeerat ab Aristippo Larisaeo missis, vitii origo aperta est. Ex 70 B autem hand quaquam consequitur Larisaeum eum fuisse, ut putat Hunziker (Plat. opera ed. Didot. III p. 161); immo potius cum Socrates dicat *οἱ τοῦ σοῦ ἐταῖρον Ἀριστίππον πολῖται* (Larisaei), verisimilius est Menonem ipsum non fuisse Larisaeum. 3) 71 C 73 C 76 C 79 E 96 D. 4) 90 B 92 D. 5) 78 D, ubi v. ann. 6) 70 B *Ἀλευαδῶν τε τοὺς πρώτους, ὧν ὁ σὸς ἐραστής ἐστίν Ἀρισταίπος.* 7) Quod elucet et ex moribus eius et ex eo quod pulcher et Aristippi amasius esse dicitur. Cf. Xen. an. II 6, 28 *παρὰ Ἀριστίππῳ ἔτι ᾠραλὸς ἂν στρατηγεῖν διεπράξατο τῶν ξένων*: quod factum est postquam Athenis domum rediit. 8) 76 B *ὅτι καλὸς εἶ.* 80 C. 9) 78 D 82 A 91 A. 10) 70 B 78 D. Cf. 71 B *καλός, πλούσιος, γενναῖος.* 11) 76 B. 12) 86 D. 13) 76 BC.

Eodem spectat quod in dialogi initio Meno verba fundens inducitur.¹⁾ Vanitas eius, quod pulchritudine et forma gaudet, perstringitur: *γιννώσκω οὐ ἔνεκά με ἤκασας. — ἵνα σε ἀντεικᾶσω. ἐγὼ δὲ τοῦτο οἶδα περὶ πάντων τῶν καλῶν, ὅτι χαίρουσιν εἰκαζόμενοι. λυσιτελεῖ γὰρ αὐτοῖς· καλὰ γάρ, οἶμαι, τῶν καλῶν καὶ αἱ εἰκόνες²⁾, item sapientiae venditatio, quam ipse describit: *μυριάκις γε περὶ ἀρετῆς παμπόλλους λόγους εἴρηκα καὶ πρὸς πολλοὺς, καὶ πάνν εὔ, ὡς γε ἐμαντῶ ἐδόκουν.*³⁾ Ex Gorgiae igitur institutione magnum iam fructum percepisse videbatur; quare non mirum quod Socratis inscitiae eum miseret.⁴⁾ Sapientia autem eius magis comparata est ad alios argute captandos⁵⁾ et refutandos⁶⁾, quam ad veritatem indagandam; quare ab instituta quaestione deflectit ad aliam⁷⁾ et praeter argutias ex sophistarum officina repetitas non multa profert. Poetae lyrici cuiusdam verba laudat⁸⁾, Theognidem poetam novit⁹⁾, Empedocleae doctrinae elementa quaedam cognita habet¹⁰⁾, geometricam demonstrationem, quam Socrates instituit, intellegit¹¹⁾, in notionis autem unitate intellegenda mirifice haeret.¹²⁾ Pulchris rebus gaudet easque appetit¹³⁾; videtur autem ei pulchra et bona esse haec sola, sanitas, divitiae, honores, magistratus, similia¹⁴⁾; quare et magnificentiam in virtutibus numerat¹⁵⁾ et praeesse posse hominibus virtutem esse ponit¹⁶⁾ et omnino eam appetit virtutem, quam Socrates his verbis describit: *οὗτος (Μ.) πάλαι λέγει πρὸς με, ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ἣ οἱ ἄνθρωποι τὰς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις καλῶς διοικοῦσι καὶ τοὺς γονέας τοὺς αὐτῶν θεραπεύουσι καὶ πολῖτας καὶ ξένους ὑποδέξασθαι τε καὶ ἀποπέμψαι ἐπίστανται ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ.*¹⁷⁾ Virtutem igitur sectabatur non veram, sed eam, quam parit sui cupiditas et rerum suarum amor; quae effecerunt, ut postea perfidus suorum proditor exsisteret.*

II. Neque enim dubium esse potest¹⁸⁾, quin is, qui in hoc dialogo colloquens inducitur Meno Thessalus Aristippi principis Thessali amasius regis Persarum hospes, idem ille sit Meno Thessalus¹⁹⁾ Aristippi principis Thessali

1) Ad 70 A. 2) 80 C. 3) 80 B. 4) 71 B, cf. 75 C *ἀλλὰ τοῦτο γε εὐήθης, ὦ Σ.* 5) 80 D. 6) 75 C, ubi fallacem definitionem callide refutat, plus quam credideris acuminis Platonem ei tribuisse censet Ast p. 401, Susemihl I p. 79. Sed cf. ann. 7) 86 C. 8) 77 B. 9) 95 D. 10) 76 C. 11) 82 B sqq. cf. 86 E sq. Ad erast. 132 B. 12) 72 C sqq. 13) 77 B. 14) 78 C. 15) 74 A. 16) 73 C. 17) 91 A. 18) Iam inde ab Athenaeo XI 505 A nemo dubitavit, quin eundem nobis Menonem Plato atque Xenophon proposuissent. 19) Xen. an. I 2, 6 al.

amasius¹⁾ Ariaei nobilis Persae hospes²⁾ Cyri conductiorum dux non in ultimis, de cuius opera militari et prodicione, moribus, morte Xenophon³⁾ haec memoriae prodidit.

Cum Cyrus per Phrygiam iter faciens Colossas venisset, Meno Thessalus, qui ab Aristippo Thessalo Cyri hospite militibus conducticiis praefectus erat⁴⁾, ad eum venit, secum ducens pedites mille gravis armaturae et caetratos quingentos, Dolopes Aenianes Olynthios.⁵⁾ In lustratione exercitus Meno dextero Graecorum cornu praepositus erat⁶⁾; deinde in Ciliciam missus Epyxam reginam Cilissam comitatum quinque diebus ante Cyrum Tarsum pervenit, in itinere autem centum armatos amisit.⁷⁾ Postea ad Euphratem cum Graeci reliqui de traiectu deliberarent et munera poscerent, ipse milites subdole cohortatus⁸⁾ primus amnem traiecit et laudes cum

1) Xen. an. II 6, 28. 2) II 1, 5. 3) I 2, 6—II 6, 29. Praeter Xenophontem commemorandi sunt Ctesias, in cuius Persicorum fragmentis a Müllero collectis (append. editionis Herodoti Didot.) Menonis cum Clearcho simultas et proditio commemorantur fr. 58 et 60, Plutarchus, qui in vita Artaxerxis Ctesia auctore usus est, Menonis autem semel mentionem facit 18, 3, Diodorus, qui in Cyri expeditione enarranda (XIV 19 sqq.) multa attulit non ex Xenophonte deprompta, sed ex Ctesia (cf. c. 46) et Theopompo (cf. c. 84) ut videtur et ex Ephoro (ex quo nominatum c. 22). Menonis autem mentionem incit c. 19 et 27. Reliquorum notitia eius videtur ex Platone et Xenophonte repetita esse; quamquam libellum Menoni Gorgiae discipulo adscriptum fortasse cognitum habuit Hermogenes de ideis II 362 (Rhet. Gr. ed. Spengel v. II p. 395 lin. 21): ὁ τῶν σοφιστῶν (δεινὸς λόγος), λέγα τῶν περὶ Πῶλον καὶ Γοργίαν καὶ Μένωνα. — In proverbium abiisse Menonis nequitiam putat paroemiographus ap. Leutsch. vol. I. app. prov. IV 93 τὸ Θετταλὸν σόφισμα (Eur. Phoen. 1407): ἐπὶ τῶν σοφιστῶν καὶ κλονησάντων. ἀπὸ Μένωνος τοῦ τῷ Κύρῳ τῷ νεωτέρῳ συναναβάντος, ὃς προὔδακεν Ἀρταξέρξῃ τοὺς Ἕλληνας. Sed v. Klotz. ad Eur. I. l. et schol. ad Ar. Plut. 521: αἰὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα, ἢ παροιμία φησὶν. Vollbrechti autem ann. ad Xen. an. II 6, 29 nescio qua auctoritate nitatur; perperam enim Rehdantz, Xenophons Anabasis, Einl. p. XXXVII huc refert Chariton. I 7. 4) II 6, 28 coll. I 1, 10. 5) I 2, 6. 6) I 2, 15. 7) I 2, 20—25. 8) Haec Xenophon eum dicentem facit I 4, 14 sq.: Ἄνδρες, ἐάν μοι πεισθῆτε, οὔτε κινδυνεύσαντες οὔτε πονήσαντες τῶν ἄλλων πλέον προτιμησέθε στρατιωτῶν ὑπὸ Κύρῳ. τί οὖν κελύω ποιῆσαι; νῦν δέεται Κύρος ἔπεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ βασιλέα· ἐγὼ οὖν φημι ὑμᾶς χρῆναι διαβῆναι τὸν Εὐφράτην ποταμὸν πρὶν δῆλον εἶναι ὅτι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἀποκρινόνται Κύρῳ. ἦν μὲν γὰρ ψηφίζονται ἔπεσθαι, ὑμεῖς δόξετε αἰτιοὶ εἶναι ὄξαντες τοῦ διαβαίνειν, καὶ ὡς προθυμοτάτοις οὖσιν ὑμῖν χάριν εἰσεται Κύρος καὶ ἀποδώσει· ἐπίσταται δ' εἴ τις καὶ ἄλλος· ἦν δ' ἀποψηφίζονται οἱ ἄλλοι, ἀπιμεν μὲν ἅπαντες τοῦμπαλιν, ὑμῖν δὲ ὡς μόνοις πειδομένους πιστοτάτοις χρῆσεται καὶ εἰς φρούρια καὶ εἰς λογαγίας, καὶ ἄλλου οὐτινος ἂν δέησθε οἶδα ὅτι ὡς φίλον τεύξεσθε Κύρῳ.

muneribus meruit¹⁾; acie deinde instructa in sinistro cornu praepositus pugnavit.²⁾ Post Cyri obitum rogatu suo particeps factus est eius legationis, quae Ariaeo regnum Persarum obtulit³⁾, et cum reliqui redirent, ipse cum Ariaeo hospite suo remansit⁴⁾, mox Clearcho suspectus, ne prodicionem moliretur et odia sereret⁵⁾: ὑπόπτειν δὲ (Clearchus) εἶναι τὸν διαβάλλοντα Μένωνα, εἰδὼς αὐτὸν καὶ συγγενημένον Τισσαφέρνει μετ' Ἀριαίου καὶ στασιάζοντα αὐτῷ⁶⁾ καὶ ἐπιβουλεύοντα ὅπως τὸ στρατεύμα ἅπαν πρὸς ἑαυτὸν λαβῶν φίλος ἢ Τισσαφέρνει. Paulo post cum reliquis ducibus invitatus Tissaphernem in eius praetorio convenit⁷⁾ et comprehensus cum illis ad regem missus est⁸⁾ Babylonem⁹⁾, sed non supplicio affectus ut illi; Ctesias¹⁰⁾ enim et Diodorus¹¹⁾ tradunt eum hac poena exemptum esse, Xenophon autem de eius interitu narrat haec¹²⁾: ἀποθυησκότων δὲ τῶν συστρατῆγων ὅτι ἐστράτευσαν ἐπὶ βασιλέα σὺν Κύρῳ, ταῦτα πεποιηκὼς οὐκ ἀπέθανε, μετὰ δὲ τὸν τῶν ἄλλων θάνατον στρατηγῶν τιμωρηθεὶς ὑπὸ βασιλέως ἀπέθανεν, οὐχ ὡς περὶ Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποτιμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὅσπερ τάχιστος θάνατος δοκεῖ εἶναι, ἀλλὰ ζῶν αἰκισθεὶς ἐναντὸν ὡς πονηρὸς λέγεται τῆς τελευτῆς τυχεῖν. Apparet igitur Xenophontem ipsum non satis compertum habuisse, ultra morte interesset Meno, vi an perditus exspes morbo, Tissapherni posthac inutilis

1) Xen. an. I 4, 17. 2) I 7, 1. 8, 4. 3) II 1, 5. 4) II 2, 1. 5) II 5, 28. 6) Simultatis causam addit Ctesias de reb. Pers. fr. 58 Müller: Κλέαρχος δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ὃς ἦρχε τῶν Ἑλλήνων, καὶ Μένων ὁ Θετταλός, οἱ μετὰ Κύρῳ ἦσαν, αἰεὶ διάφοροι ἀλλήλοις ἐτύγχανον, διότι τῷ μὲν Κλέαρχῳ ἅπαντα ὁ Κύρος συννεβούλενε, τοῦ δὲ Μένωνος λόγος οὐδεὶς ἦν. Etiam inter Menonis et Clearchi militis discordia oriebatur, I 5, 11. 7) Ctesias auctor est (I. l. fr. 60) hunc dolum struxisse ipsum Menonem ὡς Τισσαφέρνης ἐπιβουλεύει τοῖς Ἕλλησι, καὶ προσεταιρισμένος Μένωνα τὸν Θεσσαλὸν δι' αὐτοῦ Κλέαρχον καὶ τοὺς ἄλλους στρατηγούς ἀπάτη καὶ ὄρκις ἐχειρώσατο, τοῦ Κλέαρχου καὶ προειδομένου καὶ ἀποκρουμένου τὴν ἐπιβουλήν· ἀλλὰ τὸ τε πλήθος διὰ Μένωνος ἀπατηθὲν κατηγάγκασε καὶ ἄνοκτα Κλέαρχον πρὸς Τισσαφέρνην παραγενέσθαι. Aliter Xen. II 5, 29 sq. 8) II 5, 31. 6. 1. Diodor. XIV 27. 9) Ctes. I. l. fr. 60. 10) I. l. fr. 60 et apud Plut. Artax. 18, 3: ἀποκτεῖναι πάντας πλὴν Μένωνος. 11) XIV 27: ἐκεῖνος δὲ (Artaxerxes) τοὺς μὲν ἄλλους ἀνείλε, Μένωνα δὲ μόνον ἀφήκεν· ἐδόκει γὰρ μόνος οὗτος στασιάζων πρὸς τοὺς συμμάχους προδώσειν τοὺς Ἕλληνας. 12) II 6, 29. Ex quibus elucet omnia fere finxisse Ariaeum quae dixit II 5, 38: Κλέαρχος μὲν... ἔχει τὴν δίνην καὶ τέθνηκεν, Πρόξενος δὲ καὶ Μένων, ὅτι κατήγγειλαν αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλήν, ἐν μεγάλῃ τιμῇ εἰσιν. Clearchus tum vivus custodiebatur (Plut. Artax. 18, 1), Proxenum autem ex supplicio non evasisse testantur Xenophon II 6, 16 (cf. 6, 1) et Ctesias apud Plut. I. l. 18, 3.

et cum contemptu destitutus, regi autem aequae ac reliqui odiosus.¹⁾

Cum hac factorum indignitate atque infamia congruit morum imago a Xenophonte expressa²⁾: Μένων δὲ ὁ Θετταλὸς δῆλος ἦν ἐπιθυμῶν μὲν πλουτεῖν ἰσχυρῶς, ἐπιθυμῶν δὲ ἄρχειν, ὅπως πλείω λαμβάνοι, ἐπιθυμῶν δὲ τιμᾶσθαι, ἵνα πλείω κερδαίνοι· φίλος τε ἐβούλετο εἶναι τοῖς μέριστον δυναμένοις, ἵνα ἀδικῶν μὴ διδοίη δίκην. ἐπὶ δὲ τὸ κατεργάζεσθαι ἂν ἐπιθυμοίη συντομοσάτην ᾗετο ὁδὸν εἶναι διὰ τοῦ ἐπιτορκεῖν τε καὶ ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾶν· τὸ δ' ἀπλοῦν καὶ τὸ ἀληθές τὸ αὐτὸ τῷ ἡλιθίῳ εἶναι. στέργων δὲ φανερός μὲν ἦν οὐδένα, ὅτῳ δὲ φαιή φίλος εἶναι, τούτῳ ἐνδηλος ἐγγίνετο ἐπιβουλεύων. καὶ πολεμίου μὲν οὐδενὸς κατεγέλα, τῶν δὲ συνόντων πάντων ὡς καταργεῶν ἀεὶ διελέγετο. καὶ τοῖς μὲν τῶν πολεμίων κτήμασιν οὐκ ἐπεβούλευε· χαλεπὸν γὰρ ᾗετο εἶναι τὰ τῶν φυλαττομένων λαμβάνειν· τὰ δὲ τῶν φίλων μόνος ᾗετο εἰδέναι ῥᾶστον ὄν ἀφύλακτα λαμβάνειν. καὶ ὅσους μὲν αἰσθάνοιτο ἐπιτορκεῖν καὶ ἀδίκους ὡς εὖ ὠπλισμένους ἐφοβεῖτο, τοῖς δ' ὁσίοις καὶ ἀλήθειαν ἀσκοῦσιν ὡς ἀνάνδροις ἐπειράτο χοῦσθαι. ὥσπερ δὲ τις ἀγάλλεται ἐπὶ θεοσεβείᾳ καὶ ἀληθείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, οὕτω Μένων ἠγάλλετο τῷ ἐξαπατᾶν δύνασθαι, τῷ πλάσασθαι ψευδῆ, τῷ φίλους διαγαλᾶν· τὸν δὲ μὴ πανούργον τῶν ἀπαιδευτῶν ἀεὶ ἐνόμιζεν εἶναι. καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπεχειρεῖ πρωτεύειν φίλῃ, διαβάλλων τοὺς πρώτους τοῦτο ᾗετο δεῖν κτήσασθαι. τὸ δὲ περὶ τοῦ μόνου τοῦ στρατιώτου παρέχεσθαι ἐκ τοῦ συναδικεῖν αὐτοῖς ἐμνησανάτο. τιμᾶσθαι δὲ καὶ θεοραπέυεσθαι ἠέξιν ἐπιδεικνύμενος, ὅτι πλείστα δύναται καὶ ἐθέλει ἂν ἀδικεῖν. εὐεργεσίαν δὲ κατέλεγεν, ὅποτε τις αὐτοῦ ἀφίσταται, ὅτι χρώμενος αὐτῷ οὐκ ἀπάλεσεν αὐτόν.³⁾ καὶ τὰ μὲν δὴ ἀφανῆ ἔξεστι περὶ αὐτοῦ ψεύδεσθαι, ἀ δὲ πάντες ἴσασι τὰδ' ἐστί. παρὰ Ἀριστίππῳ μὲν ἔτι ὠραῖος ἂν στρατηγεῖν διεπράξατο τῶν ξένων, Ἀρσίου δὲ βαρβάρῳ ὄντι, ὅτι μειρακίοις καλοῖς ἦδετο, οἰκειότατος ἔτι ὠραῖος ἂν ἐγένετο, αὐτὸς δὲ παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν ἀγένης ἂν γενειῶντα. Vides Xenophontem abiectionem hominis animum omnibus vitiis cumulantem vituperationis atque infamiae memoria adeo exarsisse, ut magnae indignationi paria verba quaesisset, vix reperisset videatur; quo factum est ut Diogenes Laertius infensi

1) A. G. Becker, Xenofons Feldzug des Cyrus. Halle 1802. p. 107 ann. 2) II 6, 21 sqq. 3) Haec totidem verbis exscripsit Suidas s. v. Μένων; quae deinde sequuntur καὶ τὰ μὲν — γενειῶντα a Suida ommissa, ut insitiva seclisit Krüger.

erga illum animi eum insimularet: ἐχθρῶς δὲ διέκειτο (Xenophon) πρὸς Μένωνα τὸν Φαρσάλιον παρὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναβάσεως τὸν ξεναγόν· ὅτε καὶ λοιδορῶν αὐτόν φησιν αὐτοῦ μείζοσι κερχῆσθαι παιδικοῖς¹⁾, similitatis autem cum Platone Dacier.²⁾ Rectius vero iudicaveris Xenophontem iudicem fuisse voluntate integrum, sed indignatione non incorruptum ideoque fortasse non prorsus compotem veri.³⁾

B. De Anyto.⁴⁾

De Anyto Socratis accusatore scholiasta⁵⁾: οὗτος ὁ ἄνθρωπος Ἀνθεμίανος⁶⁾ ἦν υἱὸς Ἀθηναῖος γένος Ἀλκιβιάδου ἐραστής⁷⁾ πλούσιος ἐκ βυρσοδεψικῆς.⁸⁾ Eum pater, vir dives et sapiens et qui prudentia et cura rem suam auxerat, bene educasse videbatur Atheniensium populo⁹⁾, quamquam non traditus erat sophistarum disciplinae¹⁰⁾, „fortasse propterea quod ab his maior institutionis merces posceretur, quam pro filio solvere placeret homini ad rem non mediocriter attento et qui omnes opes suas opere faciundo sibi comparavisset.“¹¹⁾ Quare cum nihilominus ad summos magistratus evectus esset¹²⁾, contemptum omnium artis civilis praeceptorum et importunam illam superbiam animo concepit, qua homines ἀυτόχθονες tumere solent, praeterquam quod re vera, sicut alii politici homines qui tum erant, persuasum habuit sophistas perni-

1) Diog. La. II 50. 2) Interpr. opp. Plat. vol. I p. 113.

3) Boeckh, De similitate, quae Platoni cum Xenophonte intercessisse fertur. Berol. 1819. p. 24: „Quae de Menonis moribus a Platone ac Xenophonte varie delineatis dicuntur, ea plane sunt nugatoria. Hic in anabasi subdolum et abiectionem hominis prodit animum: ille in cognomini dialogo ita instituit, ut vel in adolescente insolens ac superbum eluceret ingenium, nec natura optimum et ab improbo magistro Gorgia improbe eruditum; neque eum laudat, ut binis locis putat Athenaeus (XI 505 A 506 A), sed per totum librum irridet ac deludit facetissime, ac parum certe honorifice Anyto iungit, Socratis accusatori omnibus huius asseclis exoso. Et quid iudicemus de Dacierio, qui solo Platonis odio a Xenophonte acerbius exagitatum commiscitur Menonem, a Xenophonte inquam, quo non candidiorem animam, non ira seu studio minus commotam, non sinceriolem, non modestiorem, non constantiorem terra tulit? Ceterum licebit dubitare, utrum Platonicum Menonem ante scriptam anabasin legerit Xenophon, an huius expeditionem Cyri Plato ante editum Menonem. Meno dialogus non prodiit ante Ol. XCVI 3, cum dudum apud Persas occubisset Thessalus: anabasis Scyllunte scripta post Agesilai reditum ex Asia, incertum quot annis.“

4) De hoc ceterisque Socratis accusatoribus v. Wohlrab. proll. apol. p. 23 sqq. 5) Schol. apol. 18 B. 6) 90 A. Diod. XIII 64. Plut. Alc. 4, 4. 7) Plut. Alc. 4, 5. 8) Xen. apol. 29. 9) 90 A. 10) 92 B. 11) Verba Stallbaumi ed. I. proll. p. XXVIII. 12) 90 B, ubi v. ann.

ciem esse iuventutis et civitatis.¹⁾ Hac superbia et levitate iudicii²⁾, qua Menonem hospitem suum aequavit, causae odii in Socratem concepti notantur.

Diodorus³⁾ de Anyto narrat haec. *Λακεδαιμόνιοι δὲ — ἐστράτευσαν ἐπὶ Πύλον* (a. Chr. 409) — *ἃ δὴ πυνθόμενος ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος ἐξαπέστειλε τοῖς πολιορκουμένοις εἰς βοήθειαν ναῦς τριάκοντα καὶ στρατηγὸν Ἄνυτον τὸν Ἀνδελίανος. οὗτος μὲν οὖν ἐκπλεύσας καὶ διὰ τινὰς χειμῶνας οὐ δυνήθει τὸν Μαλέαν κάμψαι ἀπέπλευσεν εἰς Ἀθήνας. ἐφ' οἷς ὁ μὲν δῆμος ὀργισθεὶς καὶ κατακτασάμενος αὐτοῦ προδοσίαν μετέστησεν εἰς κρίσιν. ὁ δ' Ἄνυτος ἰσχυρῶς κινδυνεύων ἐρρύσατο χρημασί τὴν ἰδίαν ψυχὴν, καὶ πρῶτος Ἀθηναίων δοκεῖ δικαστήριον δωροδοκῆσαι.* Quae si tam nota fuerunt, quam notabile est capitis discrimen insignis in republica viri, fieri non potuit quin reminiscerentur qui legebant: οὗτος μὲν (Anytus) *εἴαν ποτε γνῶ, οἷόν ἐστιν τὸ κακῶς λέγειν, παύσεται χαλεπαίνων, νῦν δὲ ἄγνοεῖ.*⁴⁾ Quamquam non erit qui eam ob causam credat Platonem decem annis ante Socratis mortem hunc dialogum habitum voluisse.⁵⁾

VI. Num Meno Platoni iure adscribatur.

Menonem dialogum Aristoteles nominatim⁶⁾ laudavit non addito nomine Platonis⁷⁾, tamen ut verisimillimum sit eum hunc dialogum a Platone non abiudicasse.⁸⁾ Quin ipse Plato ad ea, quae in Menone exposita sunt,

1) Theag. 121 D 127 C. Susemihl I p. 77. 2) 92 C.
3) Diod. XIII 64. 4) 95 A. Socher p. 186 ann. 5) Protagoras mortuus esse videtur anno a. Ch. 411 (ad 91 E); de quo Socrates (91 E): *ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν ταυτηνὴν εὐδοκίμων οὐδὲν πέπανται.* Anno a. Ch. 404 Anytus a triginta tyrannis ex urbe expulsus est (Xen. Hell. II 3, 42), quorum tyrannidem ipse cum Thrasybulo evertit (Lys. XIII 78); ad quod exilium respici putat Munk p. 368. Hermann, Gesch. u. Syst. I p. 482 alludi suspicatur ad Anyti vitae exitum: de quo neque inter se congruentia neque omnino probabilia memoriae produntur (Diod. XIV 37. Diog. La. II 43. Plut. de invid. 6. Themist. or. XX 239 C. Zeller II 1 p. 168 ann. 1). 6) Anal. pr. II 21, 7 *ὁ ἐν τῷ Μένορι* (81 D) *λόγος, ὅτι ἡ μάθησις ἀνάμνησις.* anal. post. I 1, 7 *τὸ ἐν τῷ Μένορι* (80 D) *ἀπόρημα συμβήσεται. ἡ γὰρ οὐδὲν μαθήσεται ἢ ἂ οἶδεν.* Praeterea ad Menonem (71 E) respici videtur polit. I 13 (I 5, 6), quem locum supra p. 15 attulimus. 7) Ita laudantur etiam dialogi Phaedo, Phaedrus, symposium, Gorgias, Hippias minor; Überweg p. 134 sqq. 200. 8) Nam Platonis doctrinam *ὅτι ἡ μάθησις ἀνάμνησις* non repetivisset e libro subditicio. Cf. etiam Zeller l. l. II 1 p. 392 sqq. Überweg p. 139 sq.

respicit in Phaedone dialogo¹⁾, ubi Cebetem haec dicentem facit: *καὶ μὴν καὶ κατ' ἐκείνόν γε τὸν λόγον, ὃ Σώκρατες, εἰ ἀληθὴς ἐστίν, ὃν σὺ εἰσθας θαμὰ λέγειν, ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὕσα²⁾, καὶ κατὰ τοῦτον ἀνάγκη ποῦ ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ μεμαθηκέναι³⁾, ἃ νῦν ἀναμνησκόμεθα. τοῦτο δὲ ἀδύνατον, εἰ μὴ ἦν ποῦ ἡμῖν ἡ ψυχὴ, πρὶν ἐν τῷδε τῷ ἀνθρωπίνῳ εἶδει γενέσθαι. ὅστε καὶ ταύτη ἀθάνατον ἡ ψυχὴ τι ἔοικεν εἶναι.*⁴⁾ — *ἐνὶ μὲν λόγῳ καλλίστῳ, ὅτι ἐρωτώμενοι οἱ ἄνθρωποι, εἴαν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγουσιν πάντα, ἢ ἔχει⁵⁾. καίτοι εἰ μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη ἐνοῦσα⁶⁾ καὶ ὀρθὸς λόγος, οὐκ ἂν οἶοί τ' ἦσαν τοῦτο ποιήσιν. ἔπειτα εἴαν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα ἄγῃ⁷⁾ ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ, ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει.* Quae argumentatio cum ea, quae in hoc dialogo est, re verboque tam evidenter concinit, ut aut ab imitatore quodam⁸⁾ hoc Menonis argumentum ex Phaedone repetitum oporteat, aut nunquam explanatius ad sua verba Platonem respexisse appareat.⁹⁾ Fuerunt autem et qui hoc et qui illud factum esse contenderent; nam cum Platonis esse hunc dialogum censerent viri docti Schleiermacher¹⁰⁾ Socher Stallbaum¹¹⁾ Hermann Steinhart Susemihl Munk Überweg Zeller¹²⁾ alii, imitatori eum tribuere maluerunt duo illi, qui non ita multos Platonis libros de supplicio exemerunt, Ast et Schaarschmidt.¹³⁾ Quorum gravissimum argumentum est hoc, virtutis vim et naturam ratione a Platone prorsus aliena definiri 99 E: *ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε*

1) 72 E sqq. Etiam de rep. VI 506 C ad Menon. 97 A sqq. respici videtur; item fortasse symp. 202 A. Zeller l. l. II 1 p. 426, 4.
2) Men. 81 D *τὸ γὰρ ζητεῖν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον ἐστίν.* 3) Men. 86 A *δῆλον ὅτι ἐν ἄλλῳ τινὶ χρόνῳ εἶχε καὶ ἐμεμαθήκει.* 4) Men. 86 B *ἀθάνατος ἂν ἡ ψυχὴ εἴη.*
5) Men. 85 B *ἔστιν ἦντινα δόξαν οὐχ αὐτοῦ οὗτος ἀπενοῦνατο;* 6) Men. 85 C *ἐνήσαν δὲ γε αὐτῷ αὐταὶ αἱ δόξαι.*
7) Men. 82 B sqq. 8) Nam a Platone Meno dialogus post Phaedonem scriptus esse non potest; cf. supra p. 16 ann. 10 sqq.
9) Schleiermacher II 3 p. 11 „vielleicht bestimmter und ausdrücklicher als irgend sonstwo auf ein früheres Werk“. Munk p. 389. 10) II 1 p. 229 sqq. II 3 p. 11. 11) ed. I p. LVIII sq. 12) l. l. II 1 p. 415. Reliqui locis supra p. 1 allatis. 13) Ast enim condemnavit leges Menonem Euthydemum Charmidem Lysidem Alcibiadem utrumque Menexenum Lachetem Hippiam utrumque Ionem Euthyphronem apologiam Critonem al., Schaarschmidt Parmenidem sophistam politicum Cratylum Philebum Euthydemum Menonem Hippiam minorem Euthyphronem Lysidem Lachetem Charmidem et in suspicionem vocavit apologiam et Critonem.

φύσει οὔτε διδασκόν, ἀλλὰ θεία μοίρα παραγιννομένη ἄνευ νοῦ¹⁾, de quo si supra²⁾ recte disputavimus, non opus est plura monere. Verum est autem quod uterque³⁾ monet, Socratis obstetricia arte⁴⁾ non generari, sed aperte puero suppeditari notiones, et immortalitatem animi probari argumentatione non valida⁵⁾, itemque quod Schaarschmidt⁶⁾ vituperat, Socratem qui est in hoc dialogo eandem esse censere civilem et veram virtutem; quae tamen non valent ad suspicionem movendam.⁷⁾ Neque reliqua quae ab illis afferuntur leviora⁸⁾ detrahunt de auctoritate eaque Aristotelis testimonio confirmata libelli Platonico sermone conscripti et Platonis nomine traditi, in quo nihil inest hoc nomine indignum, nihil a Platonis doctrina alienum, multum autem Platonicae artis et venustatis.

VII. Quo tempore Plato Menonem scripserit.

Huius quaestionis cardo est locus 90 A: Ἀνθεμίωνος, ὃς ἐρένετο πλούσιος οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου οὐδὲ δόντος τινός, ὥσπερ ὁ νῦν νεωστὶ εἰληφώς τὰ Πολυκράτους χορήματα Ἴσμηνίας ὁ Θεβαῖος. Neque enim dubium est quin ille dicatur Ismenias, qui etiam in libro de republica⁹⁾ cum Periandro, Perdicca, Xerxe inter homines divites et potentes enumeratur, princeps Thebanorum potentissimus¹⁰⁾ et una cum Leontiade praetor (πολέμαρχος) ab illis creatus.¹¹⁾ Erat enim princeps (ἀρχηγός) eius factionis (ἐταιρία), quae infesta Lacedaemoniorum imperio tuebatur potestatem Thebanorum¹²⁾ ideoque in opprimendis triginta tyrannis Thrasymbulum et Anytum adiuverat.¹³⁾ Ea factione Tithraustes

1) Ast p. 399 sq. Schaarschmidt p. 350. 2) p. 18 sqq.
3) Ast p. 403. Schaarschmidt p. 362. 4) 82 B sqq. 5) 86 A. v. supra p. 16 sq. 6) p. 353: „nirgends ist uns im geringsten ange- deutet, dass der Träger des Dialogs, Sokrates, auch nur einen Zweifel hege an dem Zusammenfallen der politischen καλοκάγαθία und der Tugend im philosophischen Sinne des Worts.“ 7) Plud enim etiam in Phaedonis loco allato vituperari potest, haec autem est vera et Socratis et Platonis sententia, eandem esse veram civilem et philosophicam virtutem. Steinhart p. 109. 8) Carere libellum exordio (v. ad 70 A), plus quam par sit acuminis tribui Menoni 75 C (quod fortasse verum est; sed cf. supra p. 25), vituperari coloris definitionem 76 E a Platone in Timaeo probatam (cur h. l. vituperari debuerit v. ad l.), inauditum esse usum vocabulorum πόρος 78 D, εὐδοξία 99 B (v. ann.) al. Ast l. l. multa protulit, sed operose nihil egit. 9) De rep. I 336 A. 10) Diod. XIV 82 ὁ τῶν Βοιωτῶν ἀφηγούμενος Ἴσμηνίας. 11) Anno a. Ch. 382; Xen. Hell. V 2 25. 12) Xen. l. l. 13) Iustin. V 9.: Itaque Ismenias Thebanorum princeps etsi publicis non poterat, privatis tamen viribus adiuvabat.

satrapes, postquam intellexit bellum adversus Agesilaum auro potius quam armis gerendum esse, usus est ad bellum Lacedaemoniis in Graecia conflandum; de qua re Xenophon¹⁾ narrat haec: ὁ μέντοι Τιθραύστης — πέμπει Τιμοκράτην τὸν Ῥόδιον εἰς Ἑλλάδα (anno a. Ch. 395)²⁾, δὸς χρυσίον εἰς πεντήκοντα τάλαντα ἀργυρίου. — ἐκεῖνος δ' ἐλθὼν δίδωσιν ἐν Θήβαις μὲν Ἀνδροκλείδα τε καὶ Ἴσμηνία καὶ Γαλαξιδῶρα, ἐν Κορίνθῳ δὲ Τιμοκράτη τε καὶ Πολυάνθει, ἐν Ἀργεὶ δὲ Κύλωνί τε καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ. Huius autem dedecoris in se admissi Ismenias poenas solvit, cum Lacedaemonii Cadmea arce occupata alterius factionis principem de medio tollere constituissent proditionis causa illata (anno a. Ch. 382)³⁾, de qua Xenophon⁴⁾ haec commemorat: τότε δὴ κατηγορεῖτο τοῦ Ἴσμηνίου καὶ ὡς βαρβαροῖσι καὶ ὡς ξένος τῷ Πέρσῃ ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος γεγενημένος εἴη καὶ ὡς τῶν παρὰ βασιλέως χρημάτων μετεिल्φῶς εἴη καὶ ὅτι τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι ταραχῆς πάσης ἐκεῖνός τε καὶ Ἀνδροκλείδας αἰτιώ- τατοι εἶεν.

Quodsi ad hanc pecuniam a Persis acceptam alludi a Socrate consentaneum est⁵⁾, post annum 395, neque ita multo post⁶⁾, Menonem scriptum esse oportet temporum ratione neglecta, quae Socratem ea, quae quattuor annis post eius mortem gesta erant, commemorantem fingi vetabat.⁷⁾

Fuerunt autem qui suspicarentur non semel illum regis largitione corruptum esse, sed aliquoties; eam enim pecuniam, quae Ismeniae obtigisset de quin- quaginta talentis, non potuisse dici τὰ Πολυκράτους

1) Xen. Hell. III 5, 1. 2) Cf. Curtius, Griech. Gesch. III² p. 168. 3) Cf. Curtius l. l. p. 244. 4) Hell. V 2, 35. 5) Nam δόντος τινός aperte largitionem indicant; alioqui nihil erat cur illa pecunia commemoraretur. Perstringitur autem facinus hominis cum Anyto partium studio coniuncti (p. 32 ann. 13). Quare non valet quod Winckelmanno placuit (Platonis Meno et Alc. I. Tur. 1839. p. X) non Samiorum tyranni divitias dici, sed Polycratis cuiusdam Thebani, de quo Photius s. v. πάντα λίθον κινεῖν: Πολυκράτει τῷ Θεβαίῳ χρησμός ἐξέπεσεν πριαμένῳ τόπον ἐνθα Μακρόνιος ἐσκήνωσεν, ὅτι Πέρσαι ἔφηνγον, εὐρεῖν χρυσόν. Qui ne abstulisse quidem quidquam videtur praeter oraculi responsum πάντα λίθον κινεῖ (schol. Ar. eq. 766 Dind.). — Cobet Collectanea critica p. 48: „Polycrates Thebanus nescio quis Ismeniam heredem scripserat.“

6) Nam post Menonem editum esse Theaetetum verisimile est, in quo ad bellum Corinthiacum alluditur. Zeller II 1 p. 353, l. 461 sq. Etiam idearum doctrina nondum inventa (v. supra p. 16) et sermonis simplicitate (Stallbaum¹ p. XLVIII) tempus indicatur Socratis morte non multo posterius. 7) Symp. 193 A alluditur ad rem gestam XIV annis post Socratis mortem, XXXII post sermones in Agathonis convivio habitos, Zeller, Über die Anachronismen in den platonischen Gesprächen. Berlin 1873. p. 80 sqq.

χοήματα.¹⁾ Non potuit sane nisi in maius extollendo; at quo tempore rumor ille percrebruit etiamne pecuniae summa nota erat? Immo fama 'vires adquiret eundo'.²⁾ Et ut credibile sit Ismeniam maiorem³⁾ pecuniam quam a Timocrate iam antea a Persis accepisse et bis acceptam innotuisse, tamen ante Agesilai expeditionem non est quod credamus Persam tam prodigum se praeuisse Thebano.⁴⁾ Si vero ne ita quidem temporum ratio servatur, quid opus est inventis? Nam altero quod profertur; post Socratis mortem improbissimum hominem Anytum a Platone non potuisse cum Socrate familiariter disserentem induci⁵⁾, non video quid efficiatur.⁶⁾ Quare recte videntur iudicare Schleiermacher⁷⁾ Boeckh⁸⁾ Hermann⁹⁾ Munk¹⁰⁾ Überweg¹¹⁾ Zeller¹²⁾ non ita multo post annum a. Ch. n. 395 Menonem a Platone scriptum esse.

VIII. De dialogi inscriptionibus.

Meno dialogus, quemadmodum Plato convenienter cum more et poetarum scenicarum et aliorum, qui Socraticos dialogos scripserunt¹³⁾, eum inscripsit *Μένων*, iam inde ab Aristotele¹⁴⁾ hoc nomine laudatur ab iis, qui libelli mentionem faciunt, sicuti a Plutarcho¹⁵⁾ Athenaeo¹⁶⁾ Diogene Laertio¹⁷⁾ Cicerone.¹⁸⁾

Altera autem inscriptio quam libri praebent *ἢ περὶ ἀρετῆς*, non addita est ab ipso Platone, sed recte distinguit Proclus¹⁹⁾ inscriptiones *ἀρχαίας καὶ οὐ νεοθενυμένας* a

1) Socher p. 181 sq. Buttmann et Stallbaum ad 90 A. 2) Plut. apophth. Lac. 40 Artax. 20, 4 narrat Agesilaum, quia aureus Persicus sagittario erat signatus, dixisse *triginta milibus* sagittariorum a rege se ex Asia expelli; tot enim aureos *Δαρεινούς* Timocratem Athenas et Thebas tulisse. Triginta autem milia Darcorum sunt *centum talenta* argenti; nam *Δαρεινοὶ τρισχίλιοι* sunt *δέκα τάλαντα* Xen. an. I 7, 18. Plutarchus a Sochero Buttmanno Stallbaumio neglectus hanc certe dubitationem tollit. 3) Quamquam rex non debuit ignorare appetentiam crescere indulgendo et parvi aestimari minora beneficia oblata post maiora. 4) Überweg p. 226. Zeller II 1 p. 424, 1. 5) Socher p. 185. Steinhart p. 123. 6) Munk p. 362: „Gerade diese Milde des Sokrates gegen seine Ankläger ist der beste Beweis seiner Unschuld. — Plato durfte ihn nicht anders als mild gegen seine Verfolger darstellen.“ Cobet: „nulla esse potest controversia, quin haec post Socratis mortem scripta fuerint.“ V. supra p. 17 ann. 12. 7) II 1 p. 356. 8) In Minoem p. 46. 9) Gesch. u. Syst. I p. 481. 10) p. 361. 11) p. 226. 12) II 1 p. 461. 13) De Aeschinis dialogorum inscriptionibus cf. Diog. La. II 61, de Antisthene Diog. La. VI 15. Aliter Simo Socraticus, Diog. La. II 122 sqq. 14) Cf. supra p. 30 ann. 6. 15) Cons. ad Apoll. 36. De anima fr. 25 Dübner. 16) VII 95. 17) II 38. 18) Cic. Tusc. I 24, 57. 19) Proclus ad remp. p. 350 *ἀρχαία (ἢ ἐπιγραφῆ) καὶ οὐ νεο-*

recentiorum additamentis (*προσθέσεις τῶν νεωτέρων*)¹⁾, quorum nonnulla haud quaquam idonea sunt ad librorum argumenta notanda, velut in Theage Phaedro²⁾ symposio³⁾, aut inopia tulit, ut *νόμοι ἢ περὶ νομοθεσίας*. Quare alterae illae inscriptiones, quas a Platone additas esse arbitrabatur Thrasyllus⁴⁾, ex Alexandrinorum tabellis (*πίνακες*) videntur repetitae esse⁵⁾, inventae partim a scriptoribus, qui dialogorum argumenta significare maluerunt quam commemorare inscriptiones, partim a grammaticis ipsis.⁶⁾

Tertia denique inscriptio, quam cum Diogene⁷⁾ libri aliquot huic dialogo ut Charmidi, Ioni, Euthyphroni, Theaeteto addunt, *πειραστικός*, profecta est a grammaticis, qui Platonis dialogorum duo genera distinxerunt, *τὸ ὑφηγητικόν* et *τὸ ζητητικόν*, item duo *τοῦ ζητητικοῦ*, *τὸ γυμναστικόν* et *τὸ ἀγωνιστικόν*, et *τοῦ γυμναστικοῦ* duo, *τὸ μαιεντικόν* et *τὸ πειραστικόν*.⁸⁾

IX. De Menonis emendandi et interpretandi praesidiis.

Platonis dialogi ex rec. I. Bekkeri. part. I vol. I (Berol. 1816) p. VII sqq. part. II vol. I (ib. 1817) p. 323 sqq. Comment. crit. vol. I (ib. 1823) p. V sqq. 231 sqq.

Platonis quae supersunt opera. Textum ad fidem cod. Flor. Paris. Vind. al. recognovit G. Stallbaum (Lips. 1821 sqq. sumptibus I. A. G. Weigelii). Tom. III (ib. 1822) p. 203 sqq. X p. 361 sqq. XII p. III sqq.

Schanz, M., Novae commentationes Platonicae. Wirceburgi 1871.

— Studien zur Geschichte des platonischen Textes. Würzburg 1874.

Jordan, A., De codicum Platoniorum auctoritate. Jahrb. f. Philol. suppl. VII. 1874. p. 609—640.

Wohlrab, M., Über die neueste Behandlung des Platon-textes. I. Jahrb. f. Philol. 1876 p. 117—130. II. ib. 1881 p. 721—731.

Schanz, M., Über den Platocodex der Markusbibliothek in Venedig append. class. 4 Nr. 1. Leipzig 1877.

θενυμένη καθάπερ ἄλλαι τῶν ἐπιγραφῶν προσθέσεις οὐσαι τῶν νεωτέρων τῆς ἔξουσίας ἀπολαύοντων. 1) Hermann, Gesch. u. Syst. I p. 560 ann. 24. 2) Schleiermacher I 1 p. 39. 3) Wolf ad symp. p. XXVIII. 4) Diog. La. III 57 sq. 5) Peipers, Untersuchungen über das System Platos. I p. 687. 6) Wohlrab, praef. ad Criton. p. 146. 7) Diog. La. III 59. 8) Diog. La. III 49.

Platonis opera quae feruntur omnia. Ad codices denuo collatos edidit M. Schanz. vol. VIII (Lips. 1881) p. 115 sqq.

Ad emendandum Menonem exhausti sunt libri duo:

ℳ codex Bodleianus¹⁾ (Oxonienis, Clarkianus, B Schanzii) membranaceus scriptus anno DCCCXCVI, collatus a Gaisfordio²⁾ (ℳ⁵⁾ et Schanzio (ℳ⁵⁾.

† cod. Venetus append. class. 4 cod. 1³⁾ (T Schanzii) membr. saec. XII⁴⁾, fortasse etiam antiquior⁵⁾, collatus a Schanzio.

Diligenter collati a Bekkero duodecim:

Γ cod. Coislinianus 115 bombycinus bibliothecae nationalis Parisiensis saec. XIV vel XV.⁶⁾

Δ cod. Vaticanus 225 membr. 7), quem potius saeculi XV quam XII⁸⁾ esse suspicatur Schanz.⁹⁾

Ξ cod. Venetus 184 membr. 10) saec. XV.¹¹⁾

Σ " " 189 (a Stallb.) bombyc.¹²⁾ saec. XII.¹³⁾

Τ " Vindobonensis 31 (21 Nessel., 2 Stallb.), membr.¹⁴⁾, collatus et a Bekkero (Τ^{c)} et a Bastio (Τ^a).

B cod. Parisiensis 1808 bombyc.¹⁵⁾ saec. XIII.¹⁶⁾

C " " 1809 membr. 17)

E " " 1811 chartaceus saec. XIV ineunt.¹⁸⁾

F " " 1812 " " XIV.¹⁸⁾

r cod. Ambrosianus 56 bombyc.

δ cod. Palatinus Vaticanus 173 membr. antiquior saeculo XII.¹⁹⁾

r cod. Vaticanus 1029^{ab} membr. 20) saec. XII.

Plus minusve diligenter collati septem, quorum unum (1) contulit Iacobus Bast, reliquos Franciscus de Furia.²¹⁾

1 cod. Vindobonensis 54.²²⁾

a cod. Laurentianus 59, 1 (z Bekkeri) bombyc. saec. XIV.²³⁾

1) Descr. Schanz, nov. com. p. 105 sq. 2) Lectiones Platonicae. Oxon. 1820, quas Bekker repetivit. 3) Descr. Schanz, Platocod. p. 1 sqq. 4) Schneider, praef. civ. I p. XXXI. Schanz l. l. 5) Schanz, N. Rhein. Mus. 33 (1878) p. 303. Jordan, Göttinger gel. Anz. 1879 p. 41. 6) Schanz, Philologus 35 (1876) p. 662 sq. N. Rhein. Mus. 32 (1877) p. 483 sq. Platocodex p. 40 sqq. 7) Schanz, Studien p. 2 sqq. 8) ib. p. 56. 9) Philol. 35, 368. 10) Schanz, Studien p. 4. Peipers, Quaest. crit. de Plat. leg. p. 3. Jordan, Hermes 12 (1877) p. 170 sq. 11) Schneid. praef. civ. I p. XXX. Jordan, De cod. Plat. auct. p. 639. 12) Jordan, Hermes 12 p. 170 sq. Schanz, Platocodex p. 89 sqq. 13) Morelli ap. Jordan, De cod. Plat. auct. p. 640. 14) Jordan, De cod. Plat. auct. p. 612. Schanz, Platocodex p. 89 sqq. 15) Schanz, Hermes 11 p. 104 sqq. Jahrb. f. Philol. 1877 p. 488 sq. 16) Jordan, Göttinger gel. Anz. 1879 p. 41. 17) Schanz, Studien p. 2. Hermes 11 p. 109. 18) Jordan, De cod. Pl. auct. p. 639. 19) Jordan, Gött. gel. Anz. 1879 p. 40. 20) Schanz, Studien p. 8 sq. Peipers l. l. p. 3 sq. 21) Quorum collationes edidit Stallbaum (ed. Weigel.). 22) Bast, Krit. Versuch über den Text des Plat. Gastmahls p. XIII sqq. 23) Schneider, praef. civ. I p. XXXIV. Schanz, Studien p. 8.

b cod. Laurentianus 85, 6 (a Bekkeri) membr. 1), quem saeculi XII esse putavit Bandini²⁾, recentiorem autem quam B (saec. XIII) esse iudicaverunt Jordan³⁾ et Schanz.⁴⁾

c cod. Laurentianus 85, 9 (c Bekkeri) membr. 5) saec. XIII.⁶⁾

n cod. Laurentianus 85, 14 chart. saec. XV.⁷⁾

o " " 2552 membr. 8) saec. XV.

x " " 85, 7 (b Bekkeri) saec. XV.⁷⁾

1) Libri ad Menonem collati, sicut omnino libri Platonici, in duas familias discedunt, quarum altera (a) in hoc dialogo libris ℳΔ, altera (b) reliquis continetur.⁹⁾ Haud paucis enim locis ℳΔ discrepant cum reliquis omnibus.

Omittunt enim ℳΔ soli 75 D ἀποκρίνεσθαι. ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον (homoeot.), 79 D ἄρτι, 94 D φίλοι m¹⁰⁾, et ponunt pro reliquorum scriptura 72 E ἡ ἰσχυρὸς εἰάν τε ἢ ἰσχυρὸς εἶ. ἄν τε m. 75 A τί] τίς m. 75 C σχήμα] σχήματά m. 76 C λέγετε] λέγεται m. 78 B βούλεται] βούλεσθαι. 78 D δικαιοσύνην ἢ σωφροσύνην] δικαιοσύνη σωφροσύνην m. 79 A σου μὴ] σου ὁ μὴ m. 79 D ἐστὶ σὺ m vel ἐστὶν οἴου] ἐστὶν οὐ m. 81 E με] μετὰ m. 83 B τούτω] τούτω φ̄ (ℳ^s φ̄) m. 84 A ταύτην m] γ' αὐτήν. 87 E γὰρ τὰγαθὰ] τὰ γὰρ ἀγαθὰ. 88 E δέ γε ἢ] λέγε εἰ m. 89 E αὐ] ἄν. 93 E ἀρίστοις] ἄριστον. 97 A Λάρις(σ)αν] Λάρισα m (v supra lin. add. Δ). 97 C ἀληθής] ἀληθές m. 98 E αὐτὸ] αὐτὸν m. 71 D 100 B μὲν τοίνυν] μέντοι νῦν. 71 C 73 AB 77 E 82 E 87 C 92 DE 93 E 95 B 97 D 98 B δέ] δαλ.

Tot aperta vitia libris ℳΔ propria indicio sunt artissimo illos cognationis vinculo contineri; et Schanz¹¹⁾ quidem persuasum habet Δ ex ℳ, qui liber et antiquior est et multo praestantior¹²⁾, fluxisse, tamen ut alius liber intercesserit¹³⁾: cui opinioni egregie suffragatur

1) Schanz, Studien p. 8. 2) Schneider l. l. p. XXXV. 3) Jordan, Jahrb. für Philol. 1876 p. 783. 4) Schanz, Philologus 38 p. 367. 5) Schanz, Studien p. 8. 6) Schneider l. l. p. XXXV. Aliter Schanz, Hermes 10 p. 174. 7) Schneider l. l. p. XXXV sq. 8) Schanz, Platocod. 60. 9) ib. 70. 10) Lit. m notamus scripturas aperte vitiosas. 11) Studien p. 51 sqq. N. Rhein. Mus. 32 (1877) 483. Cui assentitur Jordan, De cod. Plat. auct. p. 637, 1. 12) Δ enim solus omittit 70 B τὸ, 81 D ὄλον, 83 E δέ, 87 B ἀδύνατον εἶτε (homoeot.), 87 E πάντα, 92 A ἀνθρώπων, 96 C δέ, 96 D τε, 98 E ναί, 99 D ἀπαντας· καὶ τοὺς πολιτικούς (homoeot.), Δ¹ 71 C ἀλλὰ, 71 D τὴν, 88 A τὰ, 91 B μισθόν, et solus ponit pro reliquorum scriptura 72 D εἰάν τε] ἄνπερ. 74 C ἔλεγεσ ἄν] ἄν ἔλεγεσ (Δ² corr.). 75 A εὐθελ] εὐθδ. 76 E εἰ περιμέναις] εἶπερ μέναις (Δ² corr.). 80 D ἐθέλω] οὐ θέλω. 85 D οὗτος] αὐτός. 86 B δεῖν ζητεῖν] ζητεῖν δεῖν. 86 E εἰ] ἢ. 88 B οὐ] οὐχι. 90 B γοῦν] γὰρ. 98 E ἐστὶ] οὐ (corr.) ib. φρόνησιν] φρόνιμον. 99 A γὰρ] γοῦν. 99 E τούτω] τούτο. 13) Schanz, Philologus 35 p. 645 sq. Δ solus

locus 87 E, ubi $\mathcal{A}^s$ pro reliquorum scriptura πάντα γὰρ τὰ γὰρ ἀγαθὰ, $\mathcal{A}$ autem πάντα quasi alienum eiciens ponit τὰ γὰρ ἀγαθὰ. Tamen ea sententia in hoc dialogo prorsus ad liquidum perducere non potest, in quo iudicium nititur Bekkeri recognitione libri $\mathcal{A}$. Quantum enim tribuere licet Bekkeri silentio, $\mathcal{A}$ solus habet haec vitia: 83 E τρις reliqui] τρις $\mathcal{A}$. 85 C ἀνεροῦσεται] ἀν ἐροῦσεται. 91 C οὔτοι γε] οὔτοι γε. 92 A οὔτω] οὐ τῷ. 94 A δοκεῖ σοι] δοκεῖς σοι. 94 B δοκῶ μὲν] δοκῶμεν. 95 B τούτου τοῦ πράματος] τούτου πράματος. 97 D νοῦν] νόον. 79 B τὸ] τὰ $\mathcal{A}$. 92 C μάντις] μάντης $\mathcal{A}$, et $\mathcal{A}$ ab $\mathcal{A}$ recedit his locis: 80 B στόμα $\mathcal{A}$ t Γ Σ Τ Β Ο ρ 1 bo] σῶμα. 91 C φίλον $\mathcal{A}$ t x] φίλων. 98 B εἰκάξων $\mathcal{A}$ Γ Ξ Σ Τ Β Ο ρ δ ρ λ α β ο x] εἰκάξω. His autem locis $\mathcal{A}$ cum $\mathcal{A}$ discrepare Bekker testatur: 71 D εἰ δὲ μὴ βούλει $\mathcal{A}$ Ξ Σ et fortasse bo] εἰ δὲ βούλει rell. 72 E ἢ $\mathcal{A}$ Ξ Σ Τ Ο ρ δ ρ] ἢ. 75 E τὸ δ' ἐπίπεδον Γ Δ Β C E F r] τί δ'; ἐπίπεδον. 81 D ἐργαστικὸς $\mathcal{A}$ Σ Τ r r et fortasse n] ἐργατικὸς. 93 A εἰ (ante εἰσίν) om. $\mathcal{A}$ x. 94 E θέλεις $\mathcal{A}$ x] ἐθέλεις. 97 B ἔχοι $\mathcal{A}$ Ξ^{cor} x] ἔχη. ¹⁾ Quae omnia tam levia sunt, ut Schanzii sententiam verisimilem esse concedendum sit.

2) Scripturis familiae a propriis loci aliquot adiciendi sunt, quibus libri nonnulli familiae b scripturam familiae a sequuntur. Qua in re animadvertendum est hos esse libros, qui secedentes a familiae b memoria Bodleiani varietatem interdum exhibeant, Ξ Σ Τ β ρ λ n x; de qua parte familiae b mox dicemus. Praebent enim a Ξ Σ Τ x 82 B τούτῳ] τούτῳι rell. a Ξ b (lacuna in Σ Τ) 82 E τούτων] τούτων. a Σ Τ 1 x 94 C εὐδῶρῳ] Εὐδῶρῳ. a Σ Τ 87 A ἐλλίπειν ($\mathcal{A}$ ἐλλίπειν)] ἐλλείπειν. a δ ρ 1 80 C τίνος δὲ] τίνος δὴ. a δ 1 79 C δαίται, x δαί ται] δαί. a x 91 C μήτε φίλον μήτε ἀστὸν μήτε ξένον ($\mathcal{A}$ fort. φίλων)] μ. φίλων μ. ἀστῶν μ. ξένων. a x 98 D κἄν] καί. a 76 A μάθους, x μάθης] μανθάνους. a n 80 D ἠδῆσθα] ἠδειςθα. a r et ut videtur 1 no 86 B οἰόμεθα] οἰόμεθα. a et ut videtur n x 76 D ζύνης] σύνης. a t^{cor} et ut videtur Γ²) 1 75 B χαρίσομαι] χαρίσομαι.

3) Duae enim partes familiae b , quarum altera (b^1) constat ex libris Ξ Σ Τ β ρ λ n x, altera (b^2) ex reliquis: Γ Β C E F r a b c o t, discernuntur 94 B, ubi $a b^1$ recte praebent ἀδυνάτους³⁾, b^2 male δυνατούς. 75 B $a b^1$ τούτο

addit 97 B αὐτὸς οὖν post οὗτος ἀν, variam lectionem, ut videtur, ex margine in ordinem recipiens: quae tamen non esse videtur in margine libri $\mathcal{A}$. 1) 76 A ταις ante γεωμετρίας, quod est in $\mathcal{A}$, esse videtur in $\mathcal{A}^s$ (ex silentio Schanzii); item 84 E ἢ. 2) Γ sequitur librum t^{cor}, v. infra § 5 3) Ex silentio Bekkeri

σχήμα] τοῦτο τὸ σχῆμα²⁾ b^2 Ξ. 75 E $\mathcal{A} b^1$ (sil. de 1 x) τί δ'; ἐπίπεδον] τὸ δ' ἐπίπεδον²⁾ b^2 Δ. 81 A οἷσις τ' $a b^1$ et ut videtur Γ E¹⁾ (οἷοί τ' r 1)] οἷός τ' b^2 δ. 88 D $a b^1$ (sil. de n 1) τᾶλλα] τὰ ἄλλα²⁾ b^2 . 91 E $a b^1$ et ut videtur F b¹⁾ παρελάβον] παρελάβον τε b^2 x. 98 D $a b^1$ E (sil. de n x) ἦ] ἦ¹⁾ b^2 . 79 C $a b^1$ ἦ³⁾] ἦ b^2 Ξ r. 96 B $a b^1$ οὐκοῦν εἰ μήτε¹⁾ (1 οί)] οὐκοῦν μήτε³⁾ b^2 . 71 B $a b^1$ E¹⁾ et Laurentiani (?) τούτων] τούτων b^2 . 80 A $a b^1$ γέ μοι, x ἔμοιγε (sil. de δ n 1)] γ' ἔμοι¹⁾ b^2 . — 70 C $a b^2$ (sil. de r) x αὐτοῖς] αὐτοῖς¹⁾ b^1 . 72 C $a b^2$ ἀποκρινόμενον] ἀποκρινόμενον b^1 F. 74 C $a b^2$ προσανηρώτα σε¹⁾] προσανηρώτησεν b^1 (sil. de Ξ x). 97 B $a b^2$ παρελείπομεν¹⁾] παρελείπομεν b^1 (sil. de n x) o. Undecim igitur locis consentiunt $a b^1$, quattuor locis $a b^2$; quare Schanz, qui familiam b totam ex t ortam esse docet, rectius egisset, si libros familiae b^1 in hoc dialogo familiae a attribuisset potius quam familiae b .⁴⁾

4) Ex libris autem familiae b^2 praestantissimus est t, qui a b^2 discedens cum $a b^1$ consentit his locis: 71 C ἀνάμνησον οὖν με πῶς ἔλεγεν ponunt¹⁾ $a b^1$, punctis notat t⁵⁾, omittunt b^2 . 93 B πάλαι ponunt¹⁾ $a b^1$ Γ, in fine versus t⁵⁾, omittunt b^2 . 74 A ἐμοὶ ponunt¹⁾ $a b^1$ t Γ, omittunt b^2 (sil. de C). 74 D $a b^1$ t Γ ἦ τὸ εὐθύ¹⁾] ἦ εὐθύ b^2 . 79 B $a b^1$ t et ut videtur Γ B τὰ γὰρ ἀ] γὰρ ἀ b^2 . 86 B $a b^1$ t et ut videtur Γ ἦ εἰ] b^2 om. εἰ³⁾. 94 A $a b^1$ t et ut videtur Γ ὄτουσιν] ὄτωσιν³⁾ b^2 . 93 B $a b^1$ (sil. de n) t Γ προτέρων] πρότερον¹⁾ b^2 . 98 E $a b^1$ t Γ ὁμολογοῦμεν³⁾] ὁμολογοῦμεν b^2 . 94 A $a b^1$ (sil. de n) t Γ b σν(γ)γέρονας] σν συγγέρονας²⁾ b^2 δ. 95 A $a b^1$ (sil. de n) t Γ b r ὑμῖν] ἡμῖν²⁾ b^2 Σ Τ. 86 D $a b^1$ (sil. de n) t Γ C r ἐξηγήσαμεν αὐτὸ] αὐτὸ (αὐτῶ E F) ἐξηγήσαμεν²⁾ b^2 . 81 A $a b^1$ t et ut videtur Γ C r E¹⁾ τῶν ἰερείων] b^2 om. τῶν. 74 A 88 A B $a b^1$ t Γ tuentur formam ἀνδρεία] ἀνδρεία¹⁾ b^2 . — 74 D $a b^1$ (sil. de Ξ) t¹⁾ τοῦτο] τοῦτο δ¹⁾ b^2 t²⁾. 75 E $a b^1$ t¹⁾ Γ λέγω] λέγων²⁾ b^2 t²⁾. 70 B $a b^1$ t¹⁾ Λαρισαίου] (Ξ Σ Τ τοῦ Λαρισαίου), Γ x Λαρις(σ)αῖοι Λαρισαίου b^2 t²⁾.

Loci allati 71 C 93 B suspicionem movent⁴⁾ librum t archetypum esse familiae b^2 , quare in hanc partem familiae b primum inquiramus.

5) Γ in Menone descriptum esse ex t verisimile est.⁶⁾ Nam a) Γ sequitur scripturam libri t etiam ubi ille a b^2 discedens cum $a b^1$ facit: quod Bekker testatur locis allatis, 93 B (προτέρων), 98 E (ὁμολογοῦμεν), 94 A (συγγέρονας), 95 A (ὑμῖν), 86 D (ἐξηγήσαμεν αὐτό), 74 A 88 B

et Stallbaumi. 1) Ex silentio Bekkeri et Stallbaumi. 2) a b c o (94 A 95 A a c o) ex silentio Stallbaumi. 3) Silentium de libris Laurentianis. 4) Schanz, Platocodex p. 70. 5) Platocodex p. 51. 6) Cf. Schanz, Platocodex p. 40 sqq.

(ἀνδρεία), et ex Bekkeri silentio colligendum esse videtur 93 B (πάλα), 74 A (ἐμοί), 79 B (τάραθὰ), 86 B (ἦ εἰ), 94 A (ότουοῦν), 81 A (τῶν λερειῶν). — b) Ὑβι t correctus est, Γ modo cum t¹ facit: 75 E (λέγω), 70 B (Λαρισαῖοι, Γ Λαρισαῖοι), 74 A (t¹ Γ² κελεύεις] κελεύοις rell.). modo cum t²: 74 D (τοῦτο ὁ), 75 B (χαρίσωμαι, v. § 2). — c) 93 B ἀνθρώπων οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλω παρ' ἄλλον; τοῦτ' ἔστιν (non homoeoteleuton), quae verba in t unum efficiunt versum¹⁾, omisit Γ. Quae res quanti momenti sit monuit Schanz, verba autem 91 A ἔξεστὶ σε μετ' ἐμοῦ κοινῆ βουλευέσθαι περὶ τοῦ ξένου (non homoeot.), quae item totidemque litteris desunt in uno Γ, num item unum versum in t efficiant non docuit. — d) His locis Γ ab t descendens cum aliis libris facit: 70 B Λαρισαῖοι t] Λαρισ(σ)αῖοι²⁾ Γx. 73 B φαίνονται] φαίνεται Γx.³⁾ 92 C οἱ εἰσιν] οἱοί εἰσιν²⁾ Γx. 73 A τί δέ;] τί δαί; aΓ. 78 D προστιδής] προστιδείς Γ, προστιδείς Δ^{cor}. 79 A κερματίζειν] κατακερματίζειν²⁾ ΓCr. 83 B ποσαπλάσιον] πολλαπλάσιον²⁾ ΓCr. 91 E καὶ ὑποδήματα] καὶ τὰ ὑποδήματα²⁾ Γrr. 80 B ποιός] ποιεῖς ΓCrEr. 84 D προσθεῖμεν] προσθῶμεν ΓΣ. Praeterea ex Bekkeri silentio 81 A οἴος τ²] οἴοις τ² a pars b¹ ΓE. 86 C ἂν λέγω γε] ἄλλ' ἔργαγε (recte) ut videtur Γn x. 92 A πρότερον] πρότεροι ut videtur pars b¹ Γ. Quae non tanti sunt, ut Menonem libri Γ ex alio libro quam t fluxisse appareat. Ceterum Γ tot propriis vitiis scatet⁴⁾, ut alius liber ex eo depromptus esse non possit.

6) Reliquorum librorum BCEFrabco artiolem esse affinitatem ex locis § 4 allatis elucet; cuius affinitatis rationem eam esse putat Schanz⁵⁾, ut reliqui nexi sint ex libro B, quem ipsum ex t depromptum esse arbitratur.⁶⁾ Et hoc quidem verisimillimum est, in Menone B ortum esse t, a cuius varietate ille nusquam recedit nisi facili vitio locis § 4 allatis atque insuper his: 70 C ἐνθάδε δέ t] ἐνθάδε B. 76 D εἰπεῖν] εἰπεῖν ὁ ἔστι. 77 B ὄριστε] ὦ ἄριστε. 80 C om. ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον . . . ἀπορεῖν (homoeoteleuton). 81 A om. τῶν. 85 D al. αἰεὶ] αἰεὶ.⁷⁾

1) Schanz, Platocodex p. 41. 2) Quod vitium quam facile in diversis libris oriri potuerit ex verborum contextu elucet. 3) Cf. 99 E φαίνονται] φαίνεται Γ. 77 E βλαβήσονται] βλαβήσεται Γ.

4) Bekker plus sexaginta affert, sicut 78 B βουλεσθῆαι τε τὰ γὰθὰ] βουλεσθῆαι τε τὰ κακὰ β. τε τὰ γ. solus Γ. 89 B τὰς φύσεις οὐς ἡμεῖς ἂν] τῆ φύσει οὐς ἂν ἡμεῖς. 90 E αὐτῶν μαθητῆς μηδεὶς τούτου τοῦ μαθήματος] μαθητῆς αὐτῶν μηδεὶς τοῦ μαθήματος τούτου. 94 A γερονεῖαι] εἶναι τε καὶ γερονεῖναι. 94 E πείθεσθαι] διαλέγεσθαι. 5) Platocodex p. 70. 6) Ibid. p. 47 sqq. Etiam Jordan (Göttinger gel. Anz. 1879 p. 41.) B ex t ortum esse putat.

7) „Pro more suo“ Bkk. Etiam t praebet αἰεὶ 75 BC.

86 B om. εἰ. 87 B ποιόν] ὁποιόν. 94 A ότουοῦν] ότωοῦν, scripturam autem non vitiosam nusquam praebet nisi cum prima vel secunda manu libri t, nisi quod 81 D, ubi t pro πείθεσθαι habet πέσθαι, B veram scripturam fortasse restituit (ex Bekk. sil.). Accedit quod etiam in verbis in margine adscriptis tB consentiunt, sicut 76 D σχημάτων] χρημάτων t^mB^ma^m, et in correcturis, ut 81 D ἀποκάμ(ν)η tB (ν superser.).

7) Cr non facere cum B his locis Bekker testatur: 72 E ἦ δοκεῖ (recte) Cr cum ΔΞΣΤδν] ἦ δοκεῖ B cum reliquis. 86 D ἐξητήσαμεν αὐτό (recte) Cr ab¹tΓ] αὐτό ἐξητήσαμεν B cum reliquis. 87 B εἰ ποῖόν τι (recte) Cr cum ab¹tΓac] εἰ ὁποιόν τι BEFr et ut videtur bno. Ex silentio autem Bekkeri consequi videtur B praebere 79 B τὰραθὰ cum ab¹t, ubi Cr praebent ἀραθὰ cum reliquis, et CrEΓ ponere 81 A τῶν (ante λερειῶν), quod BFabco omittunt. Contra BCr soli, ut videtur, omittunt 80 C ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον αὐτὸς ἀπορεῖν οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν (homoeot.), et BCra soli addunt 76 D ὁ ἔστι (post εἰπεῖν). Praeterea Cr soli haec vitia praebent: 71 B om. τί ἔστιν. 72 D om. περὶ. 75 C οἰεῖ] εἴη. 91 C om. μήτε οἰκείων. 96 E om. καί. 97 C om. τοτὲ δ' οὐ. ΣΩ. Πῶς λέγεις; ὁ αἰεὶ ἔχων ὀρθὴν δόξαν οὐκ αἰεὶ τυγχάνοι (homoeot.), cum Γ 79 A κερματίζειν] κατακερματίζειν. 83 B ποσαπλάσιον] πολλαπλάσιον, cum r 81 D ἔστι] ἔτι, cum Ξr 83 C ἡμισέας] ἡμίσεως, cum o 99 A om. ἦ, cum ΓEr 80 B ποιός] ποιεῖς. Veram autem scripturam Cr nusquam praebent nisi cum t.

Quibus perlustratis iudicaveris Cr cum B ex eodem fonte potius manasse, quam depromptos esse ex ipso B: quod omnino non verisimile est, si B praebet veram scripturam πείθεσθαι 81 D (ut videtur ex sil. Bekk.), ubi tC praebent πέσθαι, EFr ἔπεσθαι, bo ἔπεσθαι.

Ceterum r deterior est quam C; omittit enim solus 76 C τινας, 83 E τοῦτο, 86 B ἐγὼ, 86 E αὐτούς, 92 D δὴ, solus ponit 73 C ἂν τρόπων ἀγαθοὶ rell.] τρόπων ἀγαθοὶ ἂν. 77 E μὲν ἐπιθυμοῦντες] ἐπιθυμοῦντες μὲν. 92 C ἂν Μένων ἀφικόμενος] Μένων ἀφικόμενος ἂν. 98 C ἀνήρ ὁ] ὁ ἀνήρ ὁ, cum Γr 91 E καὶ] καὶ τὰ, cum r 96 D μᾶλλον οὖν] οὖν μᾶλλον; veram autem scripturam ὑμῖν r praebet 95 A cum atb¹ (praeter ΣTn), ubi C cum reliquis exhibet ἡμῖν, itemque veram scripturam καὶ τῶν ἄλλων 72 D, ubi C omittit καί. Quare id quod Schanzio visum est r descriptum esse ex C¹⁾ in hoc dialogo non omni dubi-

1) Platocod. p. 74.

tatione caret, quamquam illis locis vera scriptura facili coniectura restituta esse potest.

8) Praeter Cr etiam EFbo ex t descriptos esse et ceteroqui verisimile est (§ 4) et probatur loco modo allato 81 D, ubi pro *πείθεσθαι* scriptum est *πέσθαι* in t, quod librarii pro *επισθαι* acceperunt. Cum EFbo autem artissime coniunctos esse ac elucet et ex locis § 4 allatis et ex his: 85 B *τοῦ τετραπόδος] τῆς τετραπόδος* Frabc. 73 C *ἡ αὐτὴ ἀρετῆ] αὐτὴ* om. abco. 93 C *υἷον τὸν αὐτοῦ] υἷον αὐτοῦ* abco et nx. 77 B *εἰληφας] εἰλήφασιν* aco. 94 E *καὶ πάνν] καὶ* om. aco. 80 A *ποιεῖς] ποιεῖν* ao. 83 B *ἀναγραφώμεθα] ἀναγράψω* ao. 94 B *Πάραλον] παράλλον* ao. 89 C verba *μη οὐκ ἐπιστήμη ἢ ἡ ἀρετῆ* usque ad *καλῶς λέγεσθαι* (non homoeot.) desunt in abc. Veram scripturam EFabc nusquam praebent nisi cum t, praeterquam quod 85 E *ἤδη* pro *ἦδει* ut in E, ita etiam in E restitutum est; ex B autem derivati esse non possunt, siquidem verba 80 C *ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον αὐτὸς ἀπορῶν οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν* soli¹⁾ BCr omittunt, 76 D *ὅ ἐστιν* post *εἰπεῖν* soli¹⁾ addunt BCra, 81 D *πείθεσθαι* praebent *ab¹Bac¹*), *πέσθαι* (*ἐπεσθαι*) tCrEFbo, 87 B veram scripturam *ποιόν* cum *ab¹tΓ* praebent Cr ac, BEFr autem et ut videtur bon *ὄποιον*.

EF soli consentiunt his locis: 73 D om. *ω̄*. 72 B *μοι] με* EF. 73 D *ἡ αὐτὴ ἀρετῆ] ἀρετῆ ἢ αὐτῆ*. 78 D *τούτω] τοῦτο*. 79 D *ἀπεβάλλομεν] ἀπεβάλλον μὲν*. 82 C *εἰν] οἶεν*. 86 B *καὶ τὰ] κατὰ*. 96 D *ἐσκεψάμεθα] ἐσκεψάμεθα* (cum n ut videtur). 82 C *ἄν ἦν] ἦν ἄν* (cum n). 84 D *οὐ* om. EFx. Uterque autem tot propria vitia exhibet, ut neuter ex altero ortus esse possit.²⁾

Ad libri E auctoritatem Stephanus lectionem vulgatam conformavit; quod elucet praesertim ex 96 E, ubi glossema *εἰ μη τοῦτο δοῖμεν, ὡς οὐ μόνον ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ἄλλον τινός*, quod in libro Parisiensi E manus recentior addidit, in exemplum Stephanianum irrepsit. Praeterea Stephanus cum uno E fecit 74 D om. *καὶ*. 87 D *αὐτὸ ὑποπτεύοντες] ὑποπτεύοντες αὐτὸ* E (n?). 89 E *εἶεν αὐτῆς] αὐτῆς εἶεν* E (nx?). 96 E *μὲν τοὺς] τοὺς μὲν* E (n?), cum EF 73 D *ἡ αὐτὴ ἀρετῆ] ἀρετῆ ἢ αὐτῆ*, cum EF (n?) 96 D *ἐσκεψάμεθα] ἐσκεψάμεθα*, cum EFn 82 C *ἄν ἦν] ἦν ἄν*, cum Er 79 B *πράττη] πρᾶττοι*. 82 D *δύο δις] δις δύο* (n?).

ac soli omittunt 98 E *ὁμολογήκαμεν μη εἶναι αὐτοῦ διδασκάλους; MEN. ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Ὁμολογήκαμεν*

1) Ut videtur ex Bekkeri silentio. 2) E locis 74 D 77 A 78 AE 79 D 80 A 81 B 87 D 89 BE al., F locis 72 BD 73 CDE 74 D 76 C 77 C 78 A 80 BCE 81 B 86 B 89 D al.

ἄρα μήτε διδασκὸν αὐτὸ μήτε φρόνησιν εἶναι; MEN. πάνν γε. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν (homoeot.), acn 76 A om. *καλῶ*. Et quidem c ortum esse ex a verisimile est¹⁾, quamquam 76 D (*εἰπεῖν] εἰπεῖν ὅ ἐστι a*), et 83 B (*ἀναγραφώμεθα] ἀναγράψω*) librum c scripturam libri a sequi Stallbaum non testatur. Nam ceterum nusquam, ut videtur, a, haud raro c²⁾ propria vitia tuetur.

bo soli addunt 81 A *εἰσι* post *λέγοντες*, propria autem vitia exhibet et b³⁾ et o⁴⁾.

ao consentiunt locis modo allatis 80 A 83 B 94 B, aco 77 B 94 E. Id vero quod Schanz docet o fluxisse ex a⁵⁾, in Menone probari non potest.

Eo soli ponunt 76 D *σχημάτων] χρωμάτων (χρημάτων* in marg. tBa).

Libros igitur ΓBCEFrabc quominus cum Schanzio ex t ortos putemus in Menone nihil impedit; libro autem Über den Platocodex etc. Schanz probare studuit etiam *ΞΣPdrlnx* (b¹) ex t descriptos esse: quod quam non verisimile sit elucet ex undecim locis § 3 allatis, quibus familia b¹ non cum t consentit, sed cum Bodleiano. Iam restat ut in familiae b¹ cognationes seorsum inquiramus.

9) A libris reliquis familiae b¹ saepissime secedit x, qui neglegentissime scriptus⁶⁾ tamen „multas habet egregias lectiones, quas in ceteris libris frustra quaesiveris.“⁷⁾ Qui unus ex omnibus Anyti nomen servavit 89 E *αὐτὸς ὅδε] ὁ ἄνντος ὅδε x*, et mox *μεταδοίμεν ἄν· αὐτὸς] μεταδοίμεν· ἄνντος*, item solus recte ponit 72 E pro *ὕριεά τε] ὕριεά γε*. 91 D pro *Φειδῖαν γε] Φειδίαν τε*, 98 A *ω̄*, 99 C *ἄρα* servavit, cum r et Stobaeo⁸⁾ veram lectionem praebet 81 E pro *ἀλλ' ἀπλῶς] ἀλλὰ πῶς*, 92 C *ἐν* ante *ἐναντῶ* servavit (cum *Ξrn* ut videtur), ex libris familiae b solus cum a facit 76 A *μανθάνοις] μάθους a, μάθης x*. 91 C *φίλων, ἀστῶν, ξένων] φίλον, ἀστὸν, ξένον ax*. 98 D *καὶ] καὶ ax*. A familia b¹ discedens x cum ab² facit 70 C *αὐτοῖς ab²x] αὐτὸς⁹⁾ b¹*. 76 B *μοι σὺ τοῦτ⁹⁾ ab²x* et ut videtur *Ξd] μοι τοῦτ⁹⁾ b¹*. 79 B *ὄλον ab²dx] ὄλην⁹⁾ b¹*. 80 C *τοῦτο*

1) Schanz, Studien p. 66. Hermes 10 (1875) 173. 2) 73 BC 75 B 77 C 91 A 92 E 93 E. 3) 70 C 72 E 73 A 76 A 77 A 80 E 81 D 85 B 88 A 92 AB 94 E. 4) 74 CD 76 AD 87 A 96 C 97 A 99 CE. 5) Platocodex p. 60 sq. 6) 70 B *εἰθικεν] εἰοικεν x*. 71 B *γέ τι] ἔστιν*. 76 B *τί] ἔστι*. 78 A *ἄλλο ἔστιν ἀθλιον εἶναι ἢ ἐπιθυμεῖν] ἄλλος ἔστιν ἢ ἐπιθυμεῖν ἀθλιον εἶναι. ἢ ἐπιθυμεῖν*. 78 C *ἄν ἐν λέγοις. τάγαθὰ φησ οἷόν τ' εἶναι πορῆσθαι ἀρετῆν εἶναι;] ἄν λέγοιμι τάγαθὰ ἀρετῆν. καὶ*. 81 B *ἀνδιδότ] ἄν δ' ἰδοί*. 82 D *γίγνεται ποδῶν] ποδοῖν γίγνεται*. 83 D *ποδοῖν ἦν, ἢ δέ] ποδοῖν ἦδε δέ*. 87 D *μένει] κᾶν η*. 88 E *ἔμφρων] ἄφρων* et alia multa. 7) Stallb. ed. Weigel. XII p. VIII. 8) Etiam 80 E x cum Stobaeo ponit *ἄν ὅ γε* pro *ἄν γε ὅ*. 9) Ex silentio Bekkeri et Stallbaumii.

ab^2drx] τόδε¹⁾ b¹. Accedit quod Stallbaum testatur 76 B x servare σν, quod 1 omittit, 81 B x servare ἐκ τᾶν (ἐκταν), ubi 1 praebet ἐκ τῶν, 95 B x servare rectum ordinem σοι (σου) οὔτοι, quem 1 invertit οὔτοι σοι. Nemo igitur x ex 1 ortum crediderit.²⁾

10) 87 C Bekker testatur dr servare veram scripturam τοιοῦδε, ubi 1 cum ΞΣ³⁾Τ^a praebet μὴ τοιοῦδε. 89 E veram scripturam οὗς habent ab^2drnx , οἴους⁴⁾ 1 cum ΞΣΤ. 95 B rectum ordinem σοι (σου) οὔτοι cum x servant ΣΤ, quem 1r invertunt οὔτοι σοι. 97 C τυγχάνοι $ab^2ΣΤdx$] ἐπιτυγχάνοι Ξr et ut videtur⁴⁾ 1n. 100 A τοιοῦτος ab^2dr] οὔτος τοιοῦτος ΞΣΤ et ut videtur⁴⁾ 1n. Accedunt loci modo allati 79 B (βλον), 80 C (τοῦτο). Praeterea his locis familia b¹ non tota cum 1 consentire videtur¹⁾:

1r soli, ut videtur, praebent pro reliquorum scriptura 71 D εὐτυχεστάτον] εὐτυχεστάτος. 81 A οἴοις τ' vel οἴος τ'] οἴοι τ'. 87 E φαμέν] μὲν. 88 C αὐτὸ] αὐτῶ 1, αὐτῶ r. 88 D ἀφέλιμόν γε] ἀφέλιμόν τε. 89 E πολλάκις] οὐ πολλάκις. ibid. τούτων] τῶν. 90 C ἂν ἐπέμπομεν] ἂν ἐκπέμπομεν 1, ἂν ἐκπέμπομεν⁵⁾ r. 92 D αὐτῶ] αὐτοῦ. 100 B ἐπιχειρήσωμεν] ἐπιζητήσωμεν. 81 E om. ᾧ. 93 C om. πον.

1b 76 D αἰσθητός] αἰσθησί⁵⁾ 1 superser., δ. 79 C δεῖ] δέεται cum a (δεῖ τι x).

1dr 80 C δῆ] δὲ cum a. 88 D δεῖ] δῆ.

1drΤ^a 82 A προσκάλεσον] προσκάλεσαι.

1drn 71 B εἶτε καὶ γενναῖος] εἶτε γ. dr, εἶτε γ. 1n. 78 C ἀληθὲς] ἀληθῶς.

1Τ 73 C ἀνθρώπων] ἄνων. 74 B ἦ] ἦ. 78 A βούλεται] βούληται. 78 C μὴ ἄλλ' μὴ, ἀλλ'. 74 D ὀνομάζεις] ὀνομάζει (cum n).

1ΣΤ 90 A ἔθρεψε] ἔθρεψεν ὁ πατήρ δηλαδῆ⁵⁾ 1^m ΣΤ. 84 C οὖν ἂν] οὖν (cum aco).

1ΣΤr 81 B ἐκ τᾶν] ἐκ τῶν. 85 E ἄλλως τε] ἄλλως τε καὶ (cum x).

1ΣΤdr 77 B λέγω] εἶναι λέγω (λέγω εἶναι δ). 93 A οὐκ ἔμαθον] οὐκ ἐξέμαθον (οὐκ om. Σ).

1ΣΤrn 71 D αὐτήν] αὐτῆς. 76 B om. σν. 76 C τὰς δὲ] τοὺς δὲ.

1Ξ 84 D ἀλλ' ὀτιοῦν] ἄλλο τι οὖν (cum 1t).

1) Ex silentio Bekkeri et Stallbaumii. 2) Schanz putat in Menone ΞΣ ex T, Tdrn ex 1 esse ortos, incertae autem originis librum x cum 1 ita cognatum esse, ut 1 totius familiae b¹ vicem obtinere possit. Platocod. p. 70, ubi vers. 25 et 28 non t, sed 1 legendum esse Schanz per litteras mecum communicavit. 3) ΞΣ ex silentio Bekkeri. 4) Ex silentio Stallbaumii. 5) Hic locus sententiae Schanzii suffragatur.

1ΞΣΤr¹⁾ 80 C τοῦτο] τόδε. 100 A τοιοῦτος] οὔτος τοιοῦτος.

1ΞΣΤr 76 B σοι ἐτι] ἐτι σοι.

1ΞΣΤdr 97 B παρελείπομεν] παρελίπομεν (cum o). 80 B ἀποκρίνωμαι] ἀποκρίνομαι (cum F).

Quare qui in Menone ΞΣΤdr ex 1 descriptos esse sibi persuaserit, Bekkerum libros Platonicos non contulisse censeat necesse est, sed tam obiter perlustrasse, ut eius silentio nihil omnino tribuendum sit; quae non esse videtur sententia Schanzii.²⁾

11) ΞΣΤ omittunt soli 91 C τε. 98 A ἐστὶ καὶ διαφέρει δεσμῶ ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης (homoeot.). 98 B τι. 98 C δι'. 100 A εἶναι, et soli ponunt pro reliquorum scriptura 80 A 92 B τοιοῦτόν] τοιοῦτό. 85 D καὶ ἦν] ἦν καὶ. 86 B ὑπὲρ τοῦ λόγου δυσχρησαίμην] δι. ὕ. τ. λ. 90 D τὰ αὐτὰ ταῦτα] τὰ τοιοῦτα. 92 E τίνας] τίνα. 96 C οὔτως] οὔτωσί. 97 A βούλει] βούλοιο. 97 B δοξάζων] εἰη δοξάζων. 97 C τυγχάνοι] τυγχάνει, cum n ut videtur 84 D οὐ] μῆ. 97 A ὀρθῶς] ἦ ὀρθῶς. 98 B ἀληθῆ] ἀληθῶς, cum x 81 C ἀγνοῖ] ἀγνοῖ. 87 A ἐντάσεως] ἐ(ν)στάσεως. 89 B ἐν] ἂν ἐν, cum F 79 A ἄρτι ἐμοῦ] ἐμοῦ ἄρτι, cum nx ut videtur 96 C μήτε διδακτόν] διδακτόν μῆ, cum Δ ut videtur 79 D οὐ vel σν] οἶον.

ΣΤ magnam lacunam praebent 82 D εἰπεῖν — 84 A ἦθει μὲν οὐ, quam non esse in Ξdr 1nx Bekker et Stallbaum testantur. Quare si Schanz recte coniecit, ex libro lacunoso (T) et lacunosum (Σ saec. XII) et recentiore non lacunosum (Ξ saec. XV) manasse credendum est.³⁾ 94 C, ubi ΣΤ 1x cum a praebent εὐδώρω, Ξ cum b²d(n?) exhibet εὐοδώρω. Veram lectionem Ξ cum E praebet 85 E ἦδη, cum no(?) 100 A τοι. ΣΤ his locis soli consentiunt: om. 70 C οὐκ, 71 D οἰκεῖν, 81 E οὐ, 85 A τὸ, 86 A ἦ (cum x), ib. ἦ, 86 B ἐμοῖ, ib. καὶ (cum x), 86 D τε, 87 D τὴν ἀρετήν, καὶ αὐτὴ ἢ ὑπόθεσις μένει ἡμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι (homoeot.), 90 D ναί, 91 D ἔργα, 93 E ἐν τοῖς ἀριστον. . . . 94 A ὁμολογεῖς (homoeot.), 96 C ἔστι ταῦτα. εἰ δὲ γε μὴ διδάσκαλοι (homoeot.), 97 D ἐὰν μὲν μῆ δεδεμένα ἦ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει (homoeot.), et ponunt pro reliquorum scriptura 71 B σν] καὶ σν. 74 B ἔχει] ἔχεις. 81 E ἐθέλω] θέλω. 82 C ἄλλο τι] ἄλλο τι ἦ (cum Γ²). 84 D οὐ τὸ] αὐτὸ. 86 D σαντοῦ] αὐτοῦ (cum F).

1) 1n ex silentio Stallbaumii. 2) Ex Bekkeri enim silentio Schanz concludit 97 A εἰ' (ante τις) esse in Σ, 79 D οἶον in T, 83 C πάνν γε in T (quamquam h. l. Bekker T propterea non commemorat, quia lacuna est in eo libro 82 D—84 A), al. Ubi Schanzii sententia verisimilis est (b², ΣΤ), Bekker locupletissimus est testis. 3) Cf. Jordan, De cod. Plat. auct. p. 640. Hermes 12 p. 171.

87 C δεῖ σκέψαι] διασκέψασθαι. 87 E ἀνάγκη] ἀνάγκη δῆ. 88 D αὐ] ἄν. 89 A φρόνησιν] καὶ φρόνησιν. 89 C αὐτὸ] αὐτὸν. 93 C ἄν φαίης] φαίης ἄν. 94 A συγγέ-
γονας] σὺ γέγονας. 97 C ὄρθα] ὄρθῶς. 97 D δέ] ἤ.
98 B εἰκάξιν] εἰκάξων. 98 D αὐτοῖν] αὐτὸν (αὐτῶν Ξ).
100 B ποι] που. Σ ex P ortum esse in Menone verisimile
est.¹⁾

12) r et cum d et cum P cognatus est. P^{1s}r enim²⁾
soli omittunt 74 B λαβεῖν, 76 C (καὶ) δι' ἄν. 85 D οὐ
erasum in P^a, om. r. 91 B οἴους] οὐς P^{arx}, dr autem
soli praebent pro 89 A ἀρετὴν εἶναι] εἶναι ἀρετὴν. 94 A
Λυσίμαχον] τὸν Λ. 98 C om. ναί. 87 B om. τήν (cum Σ¹).
r non facit cum 95 E ἐνθετον] θετήν d, ἐν r.

Ξr 97 C τυγχάνοι] ἐπιτυγχάνοι (cum In ut videtur).
91 E ταυτηνὶ] ταύτην (cum x). 83 C ἡμισέας] ἡμίσεως
(cum Cr; lacuna in ΣP). ΞP^r 75 E δ] ὅτι. ΣP^r 76 D
om. δῆ. 77 B καλοῖσι] καλοῦσι. ΞP^{dr} 75 A om. περὶ.
76 C ἀποκρίνωμαι] ἀποκρίνομαι. P^{dr} cum Cr 91 D ἐξα-
κούμενοι] ἐξακούμενοι. ΞΣP^r 72 B ὅτι] ὅτ'. 73 B δικαιο-
σύνη καὶ σωφροσύνη] σ. καὶ δ. 74 A ταῦτον] ταῦτα Ξ
(superscr. ταῦτον), ταῦτα ΣP^r. 75 A om. καὶ. 75 C
ἀποροῖ] ἀπορεῖ. 92 A πρότερον] ut videtur πρότεροι
(cum Γn). ΞP^{dr} 75 A om. περὶ.

Ξd 82 E cum a veram lectionem τοῦτον praebent
(rell. τούτων, lacuna in ΣP). ΞP^b 89 E ὅδε] ὅδε. ΣP^b
88 A om. ἢ οὕτως. ΞΣP^b et ut videtur n 86 B εἴμεν
(ἤμεν)] εἴμεν.

ΞΣ 79 A δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην] σ. καὶ δ.
81 B δέξεται] δέξεται. 82 C om. ἐστίν. 71 D βούλει] μὴ
βούλει (cum Δ et ut videtur b o).

Ceterum Bekker et Stallbaum tot vitia libris Ξ³⁾,
Σ⁴⁾, δ⁵⁾, r⁶⁾, n⁷⁾ propria testantur, ut horum nullum
reliquorum fontem esse appareat.

Iam restat ut commemorentur nonnulla quae ad rem
grammaticam spectant.

τί δαί; pro τί δέ; ΞΔ praebent 71 C 73 B 77 E 98 B,
ΞΔΓ 73 A; quam scripturam Bekker recepit. Sed fuisse
grammaticos, qui non solum ante omnem interpunctionem⁸⁾,

1) Quamquam Bekker de Σ nihil testatur 72 B τούτω] τοῦτο
P^a. 73 B δικαίως καὶ σωφρόνως] σ. καὶ δ. P^x. 100 C ὅ τι] ὅτε. 78 A
ἔθλιον] ἔθλιος P. 89 C δοκεῖν] δοκεῖ. 74 A om. που. 2) Schanz,
Platocodex p. 70. 3) Sicut 76 E 79 D 80 D 86 C 87 A 88 A
92 C 94 A al. 4) Sicut 71 A 72 ABC 74 DE 76 C 78 E 79 B
80 D 84 D 85 D al. 5) Sicut 72 BE 73 A 74 ACE 76 AC 77 C
78 AE 82 E 83 B 86 A al. 6) Sicut 70 C 71 AD 72 B 73 C 80 C
81 AC 86 E 87 E al. 7) Sicut 71 D 73 ACE 74 BCE 75 ABCDE
76 A 77 A al. 8) Ut Planudes apud Bachmann. anecd. II 81.
Cf. Hermann, Plat. dial. I p. VII. Schneider ad civ. I 155 II 83 III 310.

sed etiam ceteroqui post τί mutarent δέ in δαί, elucet ex
librorum ΞΔ scriptura 87 C 95 B τί δαί δῆ; 97 D πρὸς
τί δαί δῆ τοῦτο. 93 E τί δαί τόδε; 82 E τί δαί ἤ. 92 D
τί δαί αὐτῶ. 92 E τί δαί ἐνός. Quare incertum est, num
particula δαί Platoni tribuenda sit.¹⁾

αἰεὶ praebet Ξ 74D 75 B (Ξ^s), C 80 A 85 D(ter) 86 A B
97 C(ter), Paris. B 74 D 85 D „pro more suo“ (Bkk.),
† 75 BC 86 A. Eadem forma frequens est in titulis Atticis
Platonis temporibus exaratis; quare etiam Platonem ea
usum esse verisimile est.²⁾

εἰάν, quae forma etiam in titulis Atticis deprehen-
ditur³⁾, in familiae a archetypo fuisse videtur 72 E, ubi
pro ἢ ἰσχύς εἰάν τε ΞΔ praebent ἢ ἰσχύς εἰ. ἄν τε.

ἠοράζετο, quam formam etiam tituli exhibent⁴⁾, in t
est 91 D. Idem liber 72 B praebet εἰρόμην.

ἠδησθα ΞΔn praebent 80 D, sed mox ἠδεισθα ΞΔ,
ἠδησθα n. Formam antiquiorem Bekker restituit.⁵⁾

Atticas formas cum Schanzio restituit 72 A 74 A
ἠῶρηκα⁶⁾, 80 C ἠκασας⁷⁾, 71 E σφῆζουσας⁸⁾ (libri εῶρηκα
εἰκασας σφῆζουσας), cum Hirschigio et Schanzio 75 D 100 B
πραότερος⁹⁾ (libri προάτερος), cum Schanzio 82 A ἐνεκα¹⁰⁾.

τάλλα, non τὰλλα, cum F. A. Wolfio¹¹⁾ scripsi 80 A al.

In vocalium crasi et elisione, in terminatione adverbii
οὔτω, οὔτως, in consona v finali addenda et omittenda
libri Bodleiani (Ξ) vestigia secutus sum etiam ubi Schanz
ab hoc libro recessit (71 D al.), ut in hac re incertissima¹²⁾
optimi certe et antiquissimi libri memoriam exhiberem.

1) Ar. Ach. 105. 802 nub. 491. 1266 Pherecr. fr. 93 Kock al.
particulam δαί metrum tuetur. Xen. Cyr. V 1, 8 τί δαί; Dindorf.

2) CIA. II 1, 1^c (a. Chr. n. 399) vers. 26. 54^b (a. Chr. n. 363) vers. 14.
al. Wecklein, cur. epigr. 63. Schanz, Plat. op. V et XII 1 proll.
Poppo proll. Thuc. p. 415. Etiam in libris poetarum tragicorum
(Soph. Ant. 76 Trach. 16. 35 OC. 1530. 1532 al.) et inferioris graeci-
tatis scriptorum frequens est αἰεὶ. Platonis scriptura vulgata passim
exhibuit αἰεὶ, quod Bekker mutavit. 3) CIA. II 1 p. 423, 14^b
(a. Chr. n. 387) vers. 11. 4) CIA. II 1, 14 (a. Chr. n. 387) vers. 17
al. Aristophanis cod. Rav. eq. 1221. Bamberg, Z. f. d. Gymnasialw.
(Jahresberichte) 1882 p. 204. 5) Cobet, var. lect.² p. 546. Stallbaum
ad symp. 198 C. 6) Lobeck ad Phryn. p. 140. Schanz, Plat. op.
XII 1 proll. p. XVIII. 7) Schneider ad civ. II 108. Krüger ad
Thuc. II 54, 3. Schanz, Plat. op. XII 1 proll. p. XVIII. 8) σφῆζω
et titulis et libris scriptis commendatur. Wecklein, curae epigr.
p. 45 sq. Usener, Jahrb. f. Philol. 1865 p. 241. Bamberg l. l. 1874
p. 26. 619. 1877 p. 5. 1882 p. 26. Schanz l. l. XII 1. 9) πράσις est
CIG. I 1598, 3. Cf. Wohlrab, proll. ad Theaet. p. 40. ad Criton
p. 157. 10) ἐνεκεν non antiquius est saeculo a. Chr. tertio.
Bamberg l. l. 1882 p. 194. 11) Lit. Analekt. I 431 sqq. 12) Stallb.
praef. ad leg. I p. XVII sqq. 81 B in Bodleiano perperam est οἶσιν
pro οἶσι. Cf. Kroschel, Jahrb. f. Philol. 1881 p. 553 sqq.: Die ältesten
Platonhandschriften und das v ἐφελκυστικόν.

Praeter libros supra p. 1 et p. 35 sq. et passim in annotationibus commemoratos in Menone emendando et interpretando his usus sum:

Platonis opera. Ex rec. H. Stephani passim emendata adiectis scholiis et nott. critt. edidit Ch. D. Beck. Tom. III. Lips. 1816.

Platonis quae exstant opera. Ad optimorum librorum fidem recensuit, in linguam latinam convertit cet. F. Astius. Tom. IX. Lips. 1827.

Platonis dialogi IV Meno Crito Alcibiades uterque cum annotatione critica et exegetica. ed. V. Curavit Ph. Buttmannus. Berol. 1830. (In hac editione etiam Gedikii Biesteri Schneideri Heindorfii annotationes, quas commemoravi, reperiuntur.)

Platonis opera quae feruntur omnia. Recogn. I. G. Baiterus I. C. Orellius A. G. Winckelmannus. Turici 1839.

Platonis dialogi secundum Thrasylli tetralogias dispositi. Ex recognitione C. F. Hermannii. vol. III. Lips. 1851.

Platonis opera ex recensione R. B. Hirschigii. Graece et Latine. Vol. I. Paris. Didot. (1856) 1873.

Platos ausgewählte Dialoge. Erklärt von C. Schmelzer. VI. Bd. Menon. Euthyphron. Berlin 1883.

Commodius quam in Bekkeri editione p. 35 commemorata Bekkeri annotatio critica adiectis animadversionibus variorum, Stephani Serrani Cornarii Heusdii Forsteri Fischeri al., et Ficini interpretatione latina in hoc libro legitur:

Platonis scripta Graece omnia ad codices manuscriptos rec. I. Bekker. Londini 1826. Cuius editionis volumine IV Meno, II Euthyphro, VI Theages, Erastae, III Hipparchus continetur.

Notis *Beck Bkk. Ast Btm. Stb. Tur. Herm. Hsch. Sch.* scripturas significavi, quas Beck, Bekker, Ast, Buttmann, Stallbaum 1836, Turicenses, Hermann, Hirschig, Schanz in editiones suas receperunt; *Stb.*¹ scripturas significat a Stallbaumio (ed. Weigel. 1822) ante Astium et Buttmannum receptas, *STALLB.*¹ annotationes anno 1827 editas. Nominibus (*Ast, Stallbaum, cet.*), non notis (*Ast, Stb.*) significavi coniecturas non receptas. *ab* (*b¹b²*) significant librorum scriptorum familias (v. supra p. 37 sqq.), *ℳ^{cor}* correcturas, *ℳ^m* scripturas in margine appositas, *ℳ²* recentiorem manum libri *ℳ*; *ς* nota est scriptuare vulgatae sive Stephanianae.

M E N O N .

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ
 ΜΕΝΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΑΙΣ ΜΕΝΩΝΟΣ,
 ΑΝΥΤΟΣ.

5 ΟΑΡ. I. ΜΕΝ. Ἐχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, ἄρα ^{Steph. II p. 70}
 διδασκτὸν ἢ ἀρετῆ; ἢ οὐ διδασκτὸν, ἀλλ' ἀσκητὸν; ἢ οὔτε
 ἀσκητὸν οὔτε μαθητὸν, ἀλλὰ φύσει παραγίγνεται τοῖς
 ἀνθρώποις ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ;
 ΣΩ. ὦ Μένων, πρὸ τοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι

μένων ἢ περὶ ἀρετῆς At1 T^a, πειραστικός addunt X²(2) T^a.
 Diog. La. III 59. Cf. proll. p. 34 sq.

1. ἔχεις μοι. „Caret hic liber exordio, in quo Plato fere id agere solet, ut apparatus describat scenicum, hoc est de personis, quas colloquentes induxit, de tempore loco opportunitate colloqui aliisque id genus rebus exponat.“ STALLB. Gorgiae alumnus alacer et confidens (70 B 76 B 86 D) verba fundens rapit nos in medias res: vividior morum imago quam apparatus quantumvis locuples. Hermann, Gesch. u. Syst. I p. 644.
 2. διδασκτὸν ἢ ἀρετῆ. Multum agitata quaestio Socratis temporibus erat virtus num doceri posset. Proll. p. 11 sq.
 ἢ ἀρετῆ ut 73 A 86 D 87 E 93 E 100 B, τῆς ἀρετῆς 75 A B 86 D 97 B, τὴν ἀρετὴν 79 B 87 D 88 D 89 A. Aliquoties articulo opus est ad subiectum notandum, ut 98 D φρόνησις ἢ ἀρετῆ. 78 B 87 CD 89 D 99 A. Saepius ut in voce abstracta articulus omittitur. Eadem inconstantia est in Protagora dialogo.
 ἀσκητὸν, quod non disciplina, sed usu comparatur. Xen. mem. I 2, 20 τὴν μὲν τῶν χρηστών ὁμίλιαν ἀσκησιν οὐσαν τῆς ἀρετῆς. Phaedon. 82 B πολιτικὴν ἀρετὴν — ἐξ ἔθους τε

καὶ μελέτης γεγονυῖαν ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ. Prot. 319 A sqq. Proll. p. 19.
 3. μαθητὸν, ad 78 B. Xen. symp. II 6 ὁ δέ τις (εἶπεν) ὡς οὐδὲ διδασκτὸν τοῦτο εἴη (ἢ καλοκἀγαθία), ἕτερος δέ τις ὡς εἶπερ τι ἄλλο καὶ τοῦτο μαθητὸν.
 4. ἄλλω τινὶ τρόπῳ. Pind. Ol. IX 28 ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγένοντο. Pyth. I 41 ἐν θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς. Arist. eth. Nic. I 9, 1 ὅθεν καὶ ἀπορεῖται πότερόν ἐστι μαθητὸν — ἢ κατὰ τινα θείαν μοῖραν ἢ καὶ κατὰ τύχην παραγίγνεται (ἢ ἀρετῆ).
 5. Θετταλοὶ, om. artic. ut 90 B 92 E 94 A B C D al. Ἀθηναίων. Thessalia iam antiquitus agrorum ubertate celebris (Il. A 155) finitimis semper exoptata fuerat (Thuc. I 2, 2), praeter ceteras regiones florens frumenti abundantia (Xen. Hell. VI 1, 11), praestantia equorum (Il. A 202 Hdt. VII 196 Hipp. mai. 284 A de leg. I 625 D Xen. Hell. IV 3, 9), pecorum (Il. I 479) et anserum (polit. 264 C) pastu, aurifodinis (Diod. Sic. XIV 8). Quo tempore Gorgias ad Thessalos venisset, Isocrates XV 155

70 ἦσαν ἐν τοῖς Ἑλλησιν καὶ ἐθανμάζοντο ἐφ' ἱππικῆ τε
B καὶ πλούτῳ, νῦν δέ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ
οὐχ ἡμιστά οἱ τοῦ σοῦ ἐταίρου Ἀριστίππου πολῖται
[Ἀρισταίου]. τούτου δὲ ὑμῖν αἰτιὸς ἐστὶ Γοργίας·
ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἰλη-
φεν Ἀλεουάδων τε τοὺς πρώτους, (ὧν ὁ σὸς ἐραστής
ἐστὶν Ἀριστίππος) καὶ τῶν ἄλλων Θεταλῶν· καὶ δὴ
καὶ τοῦτο τὸ ἔθος ὑμᾶς εἰθικεν, ἀφόβως τε καὶ μεγαλο-
πρεπῶς ἀποκρίνεσθαι, ἕαν τις τι ἐρηται, ὥσπερ εἰκὸς

3. Ἀριστίππου delevit Naber, comm. II 63. 4. Ἀρι-
σταίου ἀβρίν, del. Naber Sch., Ἀρισταίου ἰ²β², τοῦ Ἀρι-
σταίου ΞΣΤ², τοῦ Ἀρισταίου Βκκ., Ἀρισταῖοι Γ, Ἀρισταῖοι x
Bttm. ὑμῖν αβ Gedike Beck, ἡμῖν EFr² Buttman.

testatur opulentissimos illos
omnium Graecorum fuisse. De
eorum luxuria ad Criton. 53 D.

2. ἐπὶ σοφίᾳ. „Ironice, ut
solet, Socrates loquitur, cum
dicit iam et sapientia praestare.
Plut. de aud. poet. 1 Σιμωνί-
δης, μὲν ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν
εἰπόντα· τί δὴ μόνους οὐκ ἐξα-
πατᾶς Θεταλοὺς; Ἀμαθέστεροι
γὰρ εἰσιν ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξα-
πατᾶσθαι.“ GEDIKE.

3. Ἀριστίππου. Aristippus
Gorgiae fautor, non confunden-
dus ille cum Aristippo Cyre-
naico Socratis discipulo, dynastes
erat Larisaeus ex gente Aleua-
darum, quam rei equestris stu-
diosissimam fuisse testatur Athen.
XII 534 B ἱπποτροφῶν καὶ ἡνιο-
χῶν τῶν Ἀλεουάδων ἱππιώτε-
ρος. Huic Cyrus quattuor milia
conducticiorum et sex mensum
aera militaria dedit ad coer-
cendam popularium seditionem.
Xen. an. I 1, 10.

4. ὑμῖν. „Non sine irrisione
Socrates illud ipsum urget, quod
apud Thessalos sapientiae studia
per Gorgiam tanta incrementa
ceperint.“ STALLB.

5. εἰς τὴν πόλιν, Larisam.
97 A.

ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ. Prot.
317 C Protagoras gloriari vide-
batur ὅτι ἐρασταὶ αὐτοῦ ἀφιγ-
μένοι εἴημεν. de rep. X 600 D
Protagoras et Prodicus ἐπὶ ταύτῃ

τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φι-
λοῦνται, ὥστε μόνους οὐκ ἐπὶ
ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν
αὐτοὺς οἱ ἐταῖροι.

6. Ἀλεουάδων τε τοὺς πρώ-
τους. Socratis aequalem ex
illa gente praeter Aristippum
novimus Eurylochum, de quo
v. ad 71 C. Aleuadae artium
et litterarum studia foverunt et
Gorgiam sicut Simonidem Ceum
et alios in summo honore ha-
buerunt. Buttman, Über die
Aleuaden. Mythologus II p. 246 sq.
STALLB.

7. τῶν ἄλλων Θεταλῶν,
ut Iasonem Pheraeorum tyran-
num Paus. VI 17, 5. Philostr.
v. soph. p. 501 ἐγοργιάζον ἐν
Θεταλία μικρὰ καὶ μεῖζους
πόλεις.

8. ἔθος — εἰθικεν, con-
suetudinem vos docuit, ut de
leg. IV 706 D.

μεγαλοπρεπῶς, cf. 74 A.
In proximis ad Gorgiae fidu-
ciam (cf. Theaet. 161 C) et li-
beralitatē (cf. Charm. 175 C)
alluditur, 76 E ad magnificentiam
verborum (cf. symp. 199 C).
Fiduciam et magniloquentiam
exhibet Polus Gorgiae discipulus
Gorg. 448 A sqq.

9. ἀποκρίνεσθαι epexe-
gesis per inf. post τοῦτο ut 71 E
77 B 95 D erast, 137 B, 80 A
τοιούτων τι, ναριάν, 72 D οὔτω,

τοὺς εἰδόμενος, ἅτε καὶ αὐτὸς παρέχων αὐτὸν ἐρωτῶν τῶν C
Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ ὅ τι ἂν τις βούληται, καὶ οὐ-
δενὶ ὅτῳ οὐκ ἀποκρινόμενος. ἐνθάδε δέ, ὡς φίλε Μέ-
νων, τὸ ἐναντίον περιέστημεν· ὥσπερ ἀνχμὸς τις τῆς
5 σοφίας γέγονεν, καὶ κινδυνεύει ἐκ τῶνδε τῶν τόπων 71
παρ' ὑμᾶς οἴχεσθαι ἢ σοφία. εἰ γοῦν τινα ἐθέλεις
οὕτως ἐρέσθαι τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται
καὶ ἐρεῖ· ὡς ξένε, κινδυνεύω σοὶ δοκεῖν μακάριος τις
εἶναι, ἀρετῆν γοῦν εἴτε διδακτὸν εἶθ' ὅτῳ τρόπῳ παρα-
10 γίγνεται εἰδέναι· ἐγὼ δὲ τοσοῦτον δέω εἴτε διδακτὸν

1. αὐτοῖς αβ²x, αὐτὸς Γ² et ut videtur b¹s. 4. τὸ
ἐναντίον] τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ἐναντίον Cobet, collectanea crit. 44.
6. ἢ σοφία del. Baier et Cobet coll. crit. 44. 9. ἀρετῆν
— 10. εἰδέναι del. Naber comm. II 64. 10. τοσοῦτον αβs,
τοσοῦτον Buttman Beck, cf. Cobet, coll. crit. 44.

εἶναι, 76 A πράγματα, ἀποκρί-
νεσθαι. Ad 74 E.

1. παρέχων — ἐρωτῶν. Ita
semper ferè c. inf. act., Gorg.
480 C apol. 33 B de legg. XII
954 B al., c. inf. pass. τῇ ἐπαθῆ
ὑπὸ σοῦ θεραπευθήναι Charm.
157 B. Kühner, Ausf. Gramm.
II p. 586.

2. ὅ τι ἂν τις βούληται. Gorg.
477 C ἐκέλευε γοῦν νῦν δὴ ἐρω-
τῶν ὅ τι τις βούλοιο τῶν ἐν-
δον ὄντων καὶ πρὸς ἅπαντα ἐφη
ἀποκρίνεσθαι. Ita totam Grae-
ciam peragravit (Isocr. XV 156
πόλιν οὐδεμίαν καταπαγίως
οἰκήσας) et adulescentes nobi-
lissimos et ditissimos alliciens
(Theag. 128 A) quaestum ma-
gnum fecit (Isocr. XV 155 πλεί-
στα κτησάμενος ἢ ἡμεῖς μνη-
μονεύομεν).

οὐδενὶ ὅτῳ. οὐδεὶς (ἐστὶν
92 E) ὅστις οὐ in unam dictio-
nem coaluit nemo non. Prot.
317 C οὐδενὸς ὅπου οὐ. Phaedon.
117 D οὐδένα ὄντινα οὐ. Infra
71 A 74 D.

3. ἐνθάδε, Athenis, ut 71 A C
93 A, ἐνθάδε 80 B. Aliter 81 C.

4. τὸ ἐναντίον περιέστη-
μεν, contrarium evasit. Thuc.
VI 24, 2 τὸ ἐναντίον περιέστη
αὐτῶ. Lys. XII 64 περιέστημεν
τοῦναντίον. Aliter de rep. I

343 A ὁ — λόγος εἰς τὸ ἐναντίον
περιεστήκει.

ὥσπερ ἀνχμὸς. Epexe-
gesis per asyndeton accedit ut 71 B
οὕτως ἔχω· συμπένομαι τοῖς πο-
λίταις. 74 A 76 A 88 B 95 C. Ad
Euthyphr. 8 E.

6. εἰ — ἐθέλεις, formula
urbane loquentis. Ad Phaedon.
68 D.

8. μακάριος. Menex. 249 D
μακαρίαν γε λέγεις τὴν Ἀσπα-
σίαν, εἰ γυνὴ οὕσα τοιοῦτους
λόγους οἷα τ' ἐστὶ συντιθέμεναι.
Hipp. mai. 304 B. Ad Theag.
128 B.

9. ἀρετῆν. Prolepsis 71 B
76 D 77 CD 79 BCD 82 B 94 A
95 D. Aliter 71 C 81 E.

10. τοσοῦτον δέω. Accusa-
tivi exempla e recentioribus
tantum scriptoribus afferri pos-
sunt. „Axioch. 372 B τοσοῦτον
ἀποδέω τοῦ δεδομέναι. Chariton.
VII 1 τοσοῦτον ἀποδέω τοῦ σε κω-
λύειν.“ ULLRICH (Anm. zu den
Pl. Gesprächen Menon, Kriton,
Alc. II. ed. II. 1821). „Luc. Icarom.
5 τοσοῦτον ἀρα ἐδέησάν με τῆς
— ἀγνοίας ἀπαλλάξαι.“ BUTTM.
Plut. adv. Coloten X 6 τοσοῦ-
τον ἐδέησε τοῦ κινεῖν, qui etiam
μικρόν, ὀλίγον δέω seq. inf. vel
τοῦ c. inf. aliquoties praebet,
v. Wyttenb. ind. in Plut. mor.
Kühner, Ausf. Gr. II p. 305.

71 εἴτε μὴ διδασκὸν εἰδέναι, ὡς οὐδὲ αὐτό, ὃ τι ποτ' ἐστὶ τὸ παράπαν ἀρετῆ, τυγχάνω εἰδῶς. II. Ἐγὼ οὖν καὶ B αὐτός, ὃ Μένων, οὕτως ἔχω· συμπένομαι τοῖς πολλοῖς τούτου τοῦ πράγματος, καὶ ἑμαυτὸν καταμέμφομαι ὡς οὐκ εἰδῶς περὶ ἀρετῆς τὸ παράπαν· ὃ δὲ μὴ οἶδα, τί ἐστίν, πῶς ἂν ὁποῖόν γέ τι εἰδείην; ἢ δοκεῖ σοι οἶόν τε εἶναι, ὅστις Μένωνα μὴ γινώσκει τὸ παράπαν ὅστις ἐστίν, τοῦτον εἰδέναι εἴτε καλὸς εἴτε πλούσιος εἴτε καὶ γενναῖός ἐστιν, εἴτε καὶ τάναντία τούτων; δοκεῖ σοι οἶόν τ' εἶναι;

MEN. Οὐκ ἔμοιγε. ἀλλὰ σύ, ὃ Σώκρατες, ἀληθῶς οὐδ' ὃ τι ἀρετῆ ἐστίν οἶσθα, ἀλλὰ ταῦτα περὶ σοῦ καὶ οἰκαδὲ ἀπαγγέλλωμεν;

1. ὡς] ὡστ' Stallbaum Sch. 6. γέ τι] ἐστίν, x, γέ τί ἐστίν Naber comm. II 64. 8. τοῦτον ab¹ Bkk., τούτων pars b² cum t, τοῦτο s. καὶ ante γενναῖος om. b¹ n Ast. 9. δοκεῖ — 10. εἶναι del. Gedike. 13. ἀπαγγέλλωμεν ab Bkk., ἀπαγγέλωμεν Ξς, quod defendit Buttm., Ausf. Griech. Sprachl.² II p. 95.

1. ὡς pro ὡστε rarum apud Platonem. Prot. 330 E οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον αὐτῶν οἶον τὸ ἕτερον. de rep. II 365 D. Krüger, Griech. Sprachl. I § 65, 3, 4. Cum indicativo, ut h. l., Xen. Hell. IV 1, 33, ubi v. Breitenbach.

αὐτό, id quod gravissimum est. STALLB. 72 C 86 D 95 B 100 B. Socrates docet omnem alicuius rei notitiam ad notionem eius revocandam esse.

3. συμπένομαι, in eadem sum inopia, verbum alibi nusquam ut videtur obvium. Item 88 C καρτερήματα. Plato multa procedit vocabula. Ad 78 D πόρρ.

4. πράγματος, sapientiae, per synesin. Phaedon. 61 C Theaet. 168 B.

5. εἰδῶς περὶ ἀρετῆς. Eadem structura verbi εἰδέναι 85 C 92 C, ἐπίστασθαι 85 C, ἐπαίειν ad Gorg. 464 D. Infra ad 90 B.

8. τοῦτον breviter resumit ut οὗτος 97 B, τοῦτο 72 C 76 A 79 B 83 D 96 CE 97 A, οὗτοι Theag. 129 E, οὕτω 80 C.

καλὸς — πλούσιος — γεν-

ναῖος. Menonem pulchrum fuisse elucet ex 76 B 80 C Xen. an. II 6, 28, divitem et nobili loco ortum ex 70 AB 78 D 82 A.

εἴτε — εἴτε καὶ ut Tim. 21 B Xen. anab. III 1, 40 εἴτε νυκτὸς — εἴτε καὶ ἡμέρας.

9. δοκεῖ — εἶναι; Interrogatio iteratur convenienter cum dialogi natura. 72 B 90 E Hipparch. 225 B. Heind. ad Charm. 167 C. Similiter additur ἔχεις εἰπεῖν; symp. 206 B 207 B al. τίς ἦν; Euthyd. 271 A.

12. ταῦτα neglegenter pro τοῦτο ut 73 E 74 C 95 C Theag. 122 A. Ad Phaedon. 62 D ταῦτα, φροντικέον εἶναι.

13. οἰκαδὲ, in Thessaliam. Ita 95 A 97 D παρ' οὐίν. Praeter Eurylochum (ad 70 B) etiam Scopas dynastes Thessalus Socratis amicitiam captavit. Diog. Laert. II 25 ὑπερεφρόνησε δὲ (Socrates) καὶ Ἀρχελαίου τοῦ Μακεδόνοιο (ad Theag. 124 D) καὶ Σκόπα τοῦ Κρανωνίου καὶ Εὐρυλόχου τοῦ Λαρισαίου, μήτε χρήματα προσέμενος παρ' αὐτῶν μήτε παρ' αὐτοῦ ἀπελθών.

ἀπαγγέλλωμεν, plur. ut 75 B πειρώμεθα σοι εἰπεῖν, Theag.

ΣΩ. Μὴ μόνον γε, ὃ ἑταῖρε, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδ' ἄλλω πω ἐνέτυχον εἰδῶσι, ὡς ἐμοὶ δοκῶ.

MEN. Τί δέ; Γοργία οὐκ ἐνέτυχες ὅτε ἐνθάδε ἦν;

ΣΩ. Ἐγώ γε.

5 MEN. Εἶτα οὐκ ἐδόκει σοι εἰδέναι;

ΣΩ. Οὐ πάνυ εἰμὶ μνήμων, ὃ Μένων, ὥστε οὐκ ἔχω εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι, πῶς μοι τότε ἔδοξεν. ἀλλ' ἴσως ἐκεῖνός τε οἶδε, καὶ σὺ ἂ ἐκεῖνος ἔλεγε· ἀνάμνησον οὖν με, πῶς ἔλεγεν. εἰ δὲ βούλει, αὐτὸς εἰπέ· 10 δοκεῖ γὰρ δήπου σοὶ ἄπερ ἐκεῖνῳ.

MEN. Ἐμοιγε.

ΣΩ. Ἐκεῖνον μὲν τοίνυν ἐῷμεν, ἐπειδὴ καὶ ἄπεστιν· σὺ δὲ αὐτός, ὃ πρὸς θεῶν Μένων, τί φῆς ἀρετὴν εἶναι; εἶπον καὶ μὴ φθονήσης, ἵνα εὐτυχέστατον

3. δέ] δαί a Bkk. Cf. proll. p. 46 sq. 8. ἀνάμνησον — 9. ἔλεγεν punctis notat t, om. b². 9. δὲ μὴ βούλει ΔΞΣς, δὲ βούλει ab Bkk. 12. μέντοι νῦν a Bkk. (ann. crit.), μὲν τοίνυν b² Cobet coll. crit. 45 Sch. Cf. 100 B. 14. εἶναι, interpunctit Heindorf Btm., cf. 74 E. εἶπον ἄb Stb. (1822) Bkk. (ann. crit.), εἶπον ut videtur Δrdrcs, εἰπέ n Hsch. Cobet l. l. p. 46 Sch.

131 A συνεσόμεθα, Euthyphr. 6 B ἡμῖν.

1. μόνον, plenius μὴ ταῦτα μόνον, ut Hipparch. 229 B ταῦτα μόνον, Euthyphr. 6 C.

2. ὡς ἐμοὶ δοκῶ, quantum meminī. Heind. ad Theaet. 142 C. STALLB. Ita δοκῶ Parm. 126 B, ὡς — οἶμαι ad Phaedon. 102 A.

3. ἐνθάδε. Gorgias Athenas plus semel visit, primum missus anno a. Ch. 427 (Diod. XII 53).

5. εἶτα interrogat cum admiratione. STALLB. Theaet. 199 A εἶτα, ὃ καταγέλαστε, οὐκ ἀκήκοας —; Ad 79 A.

6. οὐ πάνυ — μνήμων, non admodum bona sum memoria. Prot. 334 C Socrates: ἐγὼ τυγχάνω ἐπιλήσιμων τις ὢν ἀνθρώπος. — οὐ πάνυ non esse omnino non (Buttmann) apparet praesertim ubi τι (Euthyphr. 2 B Theaet. 150 C. cf. οὐ σφόδρα τι, Phaedr. 252 B) vel πως (Phil. 51 A) adicitur. 86 B. Ad 73 D.

9. εἰ δὲ βούλει, aut si mavis, ut 71 E 94 A Theag. 129 A.

12. μὲν τοίνυν. Hipp. min. 365 C (Cobet): τὸν μὲν Ὀμηρον τοίνυν ἐάσωμεν, ἐπειδὴ καὶ ἀδύνατον ἐπανερέσθαι τί ποτε νοῶν ταῦτα ἐποίησεν. Isocr. IV 28. Xen. an. VII 5, 10 mem. II 1, 10.

13. ὃ πρὸς θεῶν Μένων ut apol. 25 C ὃ πρὸς Διὸς Μέλητε. Nomine non addito ὃ πρὸς θεῶν soph. 221 D, ὃ πρὸς Διὸς ad apol. 26 E. Kock ad Ar. av. 1586 ὃ χαῖρ' Ἡρόκλειε.

14. εἶπον ut Xen. mem. III 6, 3 Dind. μὴ τοίνυν ἀποκρήνη, ἀλλ' εἶπον ἡμῖν. Ar. eccles. 255. Menand. IV 297 (300) Mein. al., cf. ἐνεργον Ar. pac. 1109. Ita Plato alternis utitur εἰπάτω (Phil. 60 D) εἰπέτω (Phaedr. 273 A al.), εἶπατον (Prot. 353 A al.) εἶπετον (Euthyd. 296 D), εἶπαιμεν (soph. 240 D) εἶποιμεν (de rep. III 398 A al.), ἐνεργαίμην (Criton. 43 C) ἐνεργαίμην (de rep. I 330 A al.).

μὴ φθονήσης ut οὐ φθονήσω, οὐδεὶς φθόνος (ad Prot.

71 ψεύσμα ἐψευσμένος ὦ, ἂν φανῆς σὺ μὲν εἰδὼς καὶ Γοργίας, ἐγὼ δὲ εἰρηκῶς μηδεὶ πάποτε εἰδῶτι ἐντετυχημένοι.

E III. MEN. Ἄλλ' οὐ χαλεπὸν, ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν. πρῶτον μὲν, εἰ βούλει ἀνδρὸς ἀρετὴν, δάδιον, ὅτι αὕτη ἔστιν ἀνδρὸς ἀρετὴ, ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως πράττειν, καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς, καὶ αὐτὸν εὐλαβεῖσθαι μηδὲν τοιοῦτον παθεῖν. εἰ δὲ βούλει γυναικὸς ἀρετὴν, οὐ χαλεπὸν διελθεῖν, ὅτι δεῖ αὐτὴν τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν, σφῆζουσάν τε τὰ ἔνδον καὶ κατήκοον οὖσαν τοῦ ἀνδρός. καὶ ἄλλη ἔστιν παιδὸς ἀρετὴ, καὶ θηλείας καὶ ἄρρενος, καὶ πρῶτον ἀνδρός, εἰ μὲν βούλει, ἐλευθέρου, εἰ δὲ βούλει, 72 δούλου. καὶ ἄλλαι πάμπολλαι ἀρεταὶ εἰσιν, ὥστε οὐκ

5. δάδιον et αὕτη — ἀρετὴ del. Vermehren, Plat. Stud. 11. 9. βούλει, γυναικὸς ἀρετὴν οὐ distinxit Bttm. 10. δεῖ αὐτὴν del. Vermehren l. 1. 10. σφῆζουσάν Sch., σάζουσάν abs. Cf. proll. p. 47. 13. βούλει post δὲ del. Cobet coll. crit. 46.

327 A) frequens formula in populo, cuius vitium erat invidia. Ad Euthyphr. 3 C.

5. πρῶτον μὲν. Describit varias virtutis formas; proll. p. 14 sq. Hanc opinionem Graeci sermonis consuetudo suppeditavit. De rep. I 353 B οὐκ οὐκ καὶ ἀρετὴ δοκεῖ σοι εἶναι ἐκάστω, ὅπερ καὶ ἔργον τι προστέτακται (sicut oculis, auribus). ib. X 601 D ἀρετὴ — ἐκάστων σκεύους καὶ ζῴων.

ἀνδρὸς ἀρετὴν, int. εἰπεῖν με. STALLB. De virtute civili v. ad 91 A.

7. φίλους εὖ — ἐχθροὺς κακῶς. „Quam sententiam defendit etiam Callicles Gorgiae discipulus Gorg. 483 A B.“ STALLB. Placuit sane universae antiquitati, iam inde ab Hesiodo (opp. 708) a poetis, Archilocho Solone Theognide Simonide Ceo (de rep. I 331 D sqq.) Pindaro tragicis, et a pedestris orationis scriptoribus tam saepe repetita, ut nullum aliud praeceptum adeo omnium consensu confirmetur. Ad Criton. 49 B.

Xen. mem. II 635. Isocr. I 26 inter virtutis praecepta reliqua Demonico etiam hoc commendat. Welcker, Kleine Schriften II p. 432 sq. Nägelsbach, Nachhom. Theol. p. 247 sqq.

9. γυναικὸς ἀρετὴν. Phintys Pythagorea ap. Stob. LXXIV 61 ἴδια δὲ γυναικὸς τὸ οἰκονομεῖν καὶ ἔνδον μένειν, καὶ ἐκδέχεσθαι καὶ θεραπεύειν τὸν ἄνδρα. Becker, Charikles II p. 425.

10. οἰκεῖν i. q. 73 AB 91 A διοικεῖν. Saepius ita passivum, ut erast. 138 B αἱ πόλεις οἰκονομεῖται. Sed Xen. mem. II 1, 19 τὸν οἶκον καλῶς οἰκῶσι.

11. ἔνδον et οἶκοι distinguuntur ut εἰσιέναι et οἰκαδὲ εἶναι. τὰ οἶκοι de rep. II 371 A. κατήκοον — τοῦ ἀνδρός. De rep. VI 499 B τῇ πόλει κατήκοοι.

13. εἰ μὲν βούλει — εἰ δὲ βούλει ut de rep. IV 432 A εἰ μὲν βούλει φρονήσει, εἰ δὲ βούλει ἰσχύι. Saepius alterum βούλει omittitur; ad Euthyphr. 285 C.

ἀπορία εἰπεῖν ἀρετῆς πέρι, ὅ τι ἐστίν· καθ' ἐκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλικιῶν πρὸς ἕκαστον ἔργον ἐκάστω ἡμῶν ἢ ἀρετὴ ἐστίν· ὡσαύτως δὲ, οἶμαι, ὦ Σώκρατες, καὶ ἡ κακία.

5 ΣΩ. Πολλῇ γέ τιμι εὐτυχία ἔοικα κεχρησθαι, ὦ Μένων, εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν σμῆνός τι ἀνηύρηκα ἀρετῶν παρὰ σοὶ κειμένων. ἀτάρ, ὦ Μένων, κατὰ ταύτην τὴν εἰκόνα τὴν περὶ τὰ σμῆνη, εἴ μου ἐρομένου μελίτης περὶ οὐσίας, ὅ τι ποτ' ἐστίν, πολλὰς καὶ παντοδαπὰς 10 πὰς ἔλεγεσ ἀυτὰς εἶναι, τί ἂν ἀπεκρίνω μοι, εἴ σε ἠρόμην· ἄρα τούτω φῆς πολλὰς καὶ παντοδαπὰς εἶναι καὶ διαφερούσας ἀλλήλων, τῶ μελίττας εἶναι; ἢ τούτω μὲν οὐδὲν διαφέρουσιν, ἄλλω δὲ τῶ, οἷον ἢ κάλλει ἢ μεγέθει ἢ ἄλλω τῶ τῶν τοιούτων; εἰπέ, τί ἂν ἀπεκρίνω 15 οὕτως ἐρωτηθεῖς;

MEN. Τοῦτ' ἔρωγε, ὅτι οὐδὲν διαφέρουσιν, ἢ μέλιτται εἰσιν, ἢ ἕτερα τῆς ἕτερας.

ΣΩ. Εἰ οὖν εἶπον μετὰ ταῦτα· τοῦτο τοίνυν μοι C

7. κείμενον x ed. Bipont. Cobet coll. crit. 46 Sch., κινουμένων vel κεννημένων Gedike. κατ' αὐτὴν ταύτην Stallbaum. 8. τὴν περὶ τὰ σμῆνη del. Naber comm. II 64. εἴ μου] εἰ ἐμοῦ Ast.

2. πράξεων — ἔργον. 98 B τὸ ἔργον ἐκάστης τῆς πράξεως.

6. σμῆνος ἀρετῶν. Crat. 401 C σοφίας, de rep. IX 574 D ἡδονῶν. V 450 B ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε.

7. κειμένων, quae apud te latuerunt („die sich bei dir niedergelassen“ Schleierm.). Plut. de amic. mult. 1, qui Socratem dicentem facit σμῆνος ἄρ. κεννηκας, et Themist. Or. I p. 5 A (διακρούοντί μοι ἅπας ὁ τῶν ἄρ. ἐσμὸς ὑποφθέγγεται) imaginem variaverunt. (Heusde.)

9. ὅ τι ποτ' ἐστίν, interpretatio vocis οὐσία ut Phaedon. 65 D, cuius philosophica significatio Platonis aetate nondum vulgata fuisse videtur (Heind. ad Phaedon. l. 1). Interpretatione non opus erat Euthyphr. 11 A.

10. εἴ σε ἠρόμην. De repe-

tito εἰ ad 74 B. „Hic et in proximis mirum in modum alternant imperfecta cum aoristis: ἔλεγεσ ἀπεκρίνω ἠρόμην ἀπεκρίνω 72 B, εἶπον εἶχεσ 73 D, ἦρχον ἐσκεψάμεθα 86 D, Heind. ad Gorg. 447 E 514 D, omnia tamen in verbis hisce loquendi, respondendi, inquirendi. Sic autem de his videtur statuentium: imperfectum quidem consuetudinem servare: est enim hic ἔλεγεσ de eo quod nunc fieret, si fieret: aoristum vero hic non esse praeteritum, sed actionem indicare intra temporis momentum absolutam.“ BUTTM. 74 C D. Euthyphr. 12 D Theag. 123 B Hipparch. 230 E.

13. οἷον, velut. 73 E 74 A 76 A 73 C 86 E 88 B. Euthyphr. 12 D. Plenius τοιόνδε, οἷον 75 E Hipparch. 225 B.

17. ἢ ἕτερα. Subiectum per epexegesis subicitur ut 77 D.

72 αὐτὸ εἶπέ, ὦ Μένων, ᾧ οὐδὲν διαφέρουσιν ἀλλὰ ταύ-
τόν εἰσιν ἅπασαι· τί τοῦτο φῆς εἶναι; εἶχες δῆπου ἄν
τί μοι εἰπεῖν;

MEN. Ἐρωγε.

IV. ΣΩ. Οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν· κἄν εἰ 5
πολλὰ καὶ παντοδαπαὶ εἰσιν, ἐν γέ τι εἶδος ταύτων
ἅπασαι ἔχουσιν, δι' ὃ εἰσὶν ἀρεταί, εἰς ὃ καλῶς ποῦ
ἔχει ἀποβλέψαντα τὸν ἀποκρινόμενον τῷ ἐρωτήσαντι
ἐκεῖνο δηλῶσαι, ὃ τυγχάνει οὕσα ἀρετή. ἢ οὐ μανθά-
νεις ὅ τι λέγω;

D MEN. Δοκῶ γέ μοι μανθάνειν, οὐ μέντοι ὡς βού-
λομαί γέ πω κατέχω τὸ ἐρωτώμενον.

ΣΩ. Πότερον δὲ περὶ ἀρετῆς μόνον σοι οὕτω δοκεῖ,
ὦ Μένων, ἄλλη μὲν ἀνδρὸς εἶναι, ἄλλη δὲ γυναικὸς
καὶ τῶν ἄλλων, ἢ καὶ περὶ ὑγίειας καὶ περὶ μεγέθους 15
καὶ περὶ ἰσχύος ὡσαύτως; ἄλλη μὲν ἀνδρὸς δοκεῖ σοι
εἶναι ὑγία, ἄλλη δὲ γυναικὸς; ἢ ταύτων πανταχοῦ
εἰδὸς ἐστίν, ἐάνπερ ὑγία ἦ, ἐάν τε ἐν ἀνδρὶ ἐάν τε
ἐν ἄλλῳ ὄρωσιν ἢ;

E MEN. Ἡ αὐτὴ μοι δοκεῖ ὑγία γὰρ εἶναι καὶ ἀν- 20
δρὸς καὶ γυναικὸς.

1. Μένων· et 2. ἅπασαι, distinxit Bkk. 5. ἀρετῶν·
distinxit Stb., ἀρετῶν, s. κἄν] καὶ Hsch. 8. ἀποκρινά-
μενον ab² Bkk., vituperat Madvig adv. crit. I 413, ἀποκρινόμε-
νον b¹ F Bttm., ἀποκρινόμενον s. 16. περὶ ante ἰσχύος om.
Cr Bttm. 17. πανταχῇ E s, πανταχοῦ ab Bkk. 20. ὑγία
τε ab s, ὑγία γὰρ x F. A. Wolf apud Buttm. Bkk., ὑγία τε
εἶναι ἀνδρὸς (om. καὶ) Matthiae ad Eur. Hec. 459. Braun de
hyperbato Plat. p. 11.

5. οὕτω, frequens ellipsis.
83 E 88 B 90 C erast. 137 D.
Ad Gorg. 460 B Prot. 312 D.
κἄν εἰ seq. ind. (ἔχουσι), cf.
Theag. 121 A. „In tria hac lo-
quendi forma vocula ἄν vim
suam, qua tollit certitudinem,
plane amisit.“ BUTTM. Ad Phae-
don. 71 B. Buttm. ad Dem.
in Mid. p. 33. Kühner, Ausf.
Gramm. II p. 210 sq.

6. ἐν γέ τι εἶδος. Proll.
p. 21. Euthyphr. 5 D.

7. πού, opinor, 74 B 75 E
89 AB 97 A Hipparch. 230 E.
Ad 75 C.

8. ἀποβλέψαντα. Euthyphr.
6 E ἕνα εἰς ἐκείνην (τὴν ἰδέαν)
ἀποβλέπων καὶ χρώμενος
αὐτῇ παραδείγματι, ὃ μὲν
ἄν τοιοῦτον ἦ — φῶ ὅσιον εἶ-
ναι. Gorg. 503 D.

14. ἄλλη. „Anacoluthia ali-
qua est in his; infinitivus enim
post οὕτω δοκεῖ accusativum
ἄλλην requirebat. Sed mente re-
petendum solum δοκεῖ.“ BUTTM.
De rep. I 334 B τοῦτο — δοκεῖ
ἔτι, ἀφελεῖν μὲν τοὺς φίλους
ἢ δικαιοσύνη. Ad apol. 25 A.

20. ὑγία γὰρ. „Haesitans
Meno respondet neque initio

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ μέγεθος καὶ ἰσχύς; ἐάνπερ ἰσχυρὰ
γυνη ἦ, τῷ αὐτῷ εἶδει καὶ τῇ αὐτῇ ἰσχύι ἰσχυρὰ ἐσται;
τὸ γὰρ τῇ αὐτῇ τοῦτο λέγω· οὐδὲν διαφέρει πρὸς τὸ
ἰσχύς εἶναι ἢ ἰσχύς, ἐάν τε ἐν ἀνδρὶ ἢ ἐάν τε ἐν γυ-
5 ναικί. ἢ δοκεῖ τί σοι διαφέρειν;

MEN. Οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἡ δὲ ἀρετὴ πρὸς τὸ ἀρετὴ εἶναι διοίσει τι, 73
ἐάν τε ἐν παιδί ἢ ἐάν τε ἐν πρεσβύτῃ, ἐάν τε ἐν
γυναικί ἐάν τε ἐν ἀνδρὶ;

10 MEN. Ἐμοιγέ πως δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, τοῦτο οὐ-
κέτι ὅμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις τούτοις.

ΣΩ. Τί δέ; οὐκ ἀνδρὸς μὲν ἀρετὴν ἔλεγε πόλιν
εὖ διοικεῖν, γυναικὸς δὲ οἰκίαν;

MEN. Ἐρωγε.

15 ΣΩ. Ἄρ' οὖν οἷόν τε εὖ διοικεῖν ἢ πόλιν ἢ οἰκίαν
ἢ ἄλλο ὅτιον, μὴ σωφρόνως καὶ δικαίως διοικοῦντα;

MEN. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄνπερ δικαίως καὶ σωφρόνως διοι-
κῶσιν, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη διοικήσουσιν;

20 MEN. Ἀνάγκη.

3. διαφέρειν x Stephanus.
In archetypo erat εἰάν. Proll. p. 47.
12. δέ] δαί a Γ Bkk.

4. ἢ ἰσχυς εἰ. ἄν τε α.
11. ὅμοιον] ὁμοῖον Sch.

nisi de una earum notionum, de
quibus interrogatus est, respon-
dere audeat.“ HERMANN. praef.
vol. III p. XX.

3. τὸ — τῇ αὐτῇ. Idem usus
articuli est 73 D τὸ δικαίως,
74 E τὸ σχῆμα, 75 D τὸ δια-
λεκτικώτερον, 86 E τὸ ἐξ ὑπο-
θέσεως, Hipparch. 230 D τὸ μᾶλ-
λον. Ad 97 A.

πρὸς τὸ ἰσχύς εἶναι ut
73 A πρὸς τὸ ἀρετὴ εἶναι. Eu-
thyphr. 5 D κατὰ τὴν ἀνοσιό-
τητα.

8. παιδί — 9. ἀνδρὶ. Plato
ordinem verborum variat. Mox
σωφρόνως καὶ δικαίως: δικαίως
καὶ σωφρόνως. 82 D δις δυοῖν:
δυοῖν ἄρα δις. 88 C ἀφέλιμα,
βλαβερά: βλαβερά, ἀφέλιμα.
91 D ὑποδήματα, ἰμάτια; ἰμά-

τια, ὑποδήματα. Ad 78 B Protag.
314 A. Cf. erast. 138 C.

10. πως, nescio quomodo. Ad
Phaedr. 235 C. STALLB. 73 A
95 E Euthyphr. 6 A.

οὐκέτι ut ἔτι in enumera-
tionibus (93 A). Phaedr. 235 B
τοῦτο — οὐκέτι οἷός τε ἔσομαι
πειθεσθαι. De rep. V 468 B.
Ita μηκέτι Lys. 204 B de rep.
IV 430 D.

12. ἔλεγε, 71 E. Ubi verba
dicendi vel sentiendi (ἐδόκει
89 C) ad superiora referuntur,
imperfectum usu venit. Ita νῦν
δὴ ἔλεγον 74 B, νῦν δὴ ἔλεγε
78 B, χθὲς ἔλεγε 76 E, νῦν δὴ
ἔλέγομεν 87 B 88 D 99 C, ὁμο-
λογοῦμεν 97 A, ἀπεβάλλομεν
79 D, ἐποίει (facere videbatur)
88 D.

73 ΣΩ. Τῶν αὐτῶν ἄρα ἀμφοτέροι δέονται, εἴπερ μέλλουσιν ἀγαθοὶ εἶναι, καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνὴρ, δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης.

MEN. Φαίνονται.

ΣΩ. Τί δέ; παῖς καὶ πρεσβύτης μὲν ἀκόλαστοι ἔσονται καὶ ἄδικοι ἀγαθοὶ ἂν ποτε γένοιοντο;

MEN. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλὰ σώφρονες καὶ δίκαιοι;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Πάντες ἄρ' ἀνθρώποι τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἀγαθοὶ εἰσὶν τῶν αὐτῶν γὰρ τυχόντες ἀγαθοὶ γίνονται.

MEN. Ἔοικε.

ΣΩ. Οὐκ ἂν δήπου, εἴ γε μὴ ἡ αὐτὴ ἀρετὴ ἦν αὐτῶν, τῷ αὐτῷ ἂν τρόπῳ ἀγαθοὶ ἦσαν.

MEN. Οὐ δῆτα.

V. ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἡ αὐτὴ ἀρετὴ πάντων ἐστίν, πειρῶ εἰπεῖν καὶ ἀναμνησθῆναι, τί αὐτὸ φησι Γοργίας εἶναι καὶ σὺ μετ' ἐκείνου.

MEN. Τί ἄλλο γ' ἢ ἄρχειν οἷόν τ' εἶναι τῶν ἀνθρώπων; εἴπερ ἔν γε τι ζητεῖς κατὰ πάντων.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ζητῶ γε. Ἀλλ' ἄρα καὶ παιδὸς ἡ αὐτὴ ἀρετὴ, ὡς Μένων, καὶ δούλου, ἄρχειν οἷόν τε εἶναι τοῦ δεσπότου; καὶ δοκεῖ σοι ἔτι ἂν δοῦλος εἶναι ὁ ἄρχων;

5. δέ] δαί α Bkk. 14. τῷ αὐτῷ — ἦσαν del. Herm. 21. ἡ αὐτὴ ἀρετὴ ab Bkk., ἀρετὴ ἡ αὐτὴ EF^s. 22. οἷόν τε Madvig adv. crit. I 413 Sch., οἷόν τε vel οἷον τε Buttm., οἷον τε Wolf, Kleine Schr. I p. 76 sq. Bkk., οἷον τε Stallb. olim, οἷον τε ab^s Stb.

1. ἄρα in conclusionibus 73 C 78 A 82 D 83 CDE al., aliter ad 80 E 81 D 97 C.

13. „εἴ γε usurpatur de re, quae iure sumpta creditur, eoque differt ab εἴπερ, quod incertum relinquunt utrum quid iure an iniuria sumatur.“ STALLB.

14. ἂν post οὐκ ἂν ut 93 D. Cf. 84 B 85 B.

17. εἰπεῖν καὶ ἀναμνησθῆναι, hysteron proteron. 76 B ἀναμνησθεῖς εἰπεῖν.

αὐτὸ ad ἀρετὴν refertur ut 86 CD 87 D 88 C 89 D 90 D 98 E. Ad 79 B τοῦτο.

19. ἄρχειν οἷόν τ' εἶναι. De hac definitione v. proll. p. 15. Ita Polus Gorgiae discipulus laudat τὸ τυραννεῖν, quod esse dicit ἐξεῖναι ἐν τῇ πόλει, ὃ ἂν δοκῇ αὐτῷ, ποιεῖν τοῦτο, ἀποκτινύνει καὶ ἐκβάλλοντι καὶ πάντα πράττοντι κατὰ τὴν αὐτοῦ δόξαν (Gorg. 469 C), item Thrasymachus sophista de rep. I 344 A.

21. ἀλλὰ μὴν ζητῶ γε. Euthyphr. 6 E εἰ οὕτω βούλει—. Ἀλλὰ μὴν βούλομαι γε. Lach. 193 C εἴπερ οἴοιτο—. Ἀλλὰ μὴν οἶμαι γε.

23. τοῦ δεσπότου, quam-

MEN. Οὐ πάνν μοι δοκεῖ, ὡς Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ γὰρ εἰκός, ὡς ἄριστε. ἔτι δὲ καὶ τόδε σκόπει. ἄρχειν φῆς οἷόν τ' εἶναι. οὐ προσθήσομεν αὐτόσε τὸ δικαίως, ἀδίκως δὲ μὴ;

5 MEN. Οἶμαι ἔγωγε· ἡ γὰρ δικαιοσύνη, ὡς Σώκρατες, ἀρετὴ ἐστίν.

ΣΩ. Πότερον ἀρετὴ, ὡς Μένων, ἢ ἀρετὴ τις;

MEN. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ὡς περὶ ἄλλου ὄνου. οἶον, εἰ βούλει, 10 στρογγυλότητος πέρι εἶπομι' ἂν ἔγωγε, ὅτι σχῆμά τι ἐστίν, οὐχ οὕτως ἀπλῶς ὅτι σχῆμα. διὰ ταῦτα δὲ οὕτως ἂν εἶπομι, ὅτι καὶ ἄλλα ἔστι σχήματα.

MEN. Ὅρθῶς γε λέγων σὺ· ἐπεὶ καὶ ἐγὼ λέγω οὐ μόνον δικαιοσύνην, ἀλλὰ καὶ ἄλλας εἶναι ἀρετάς.

15 ΣΩ. Τίνας ταύτας; εἰπέ. οἷον καὶ ἐγὼ σοι εἶπομι ἂν καὶ ἄλλα σχήματα, εἴ με κελεύεις· καὶ σὺ οὖν ἐμοὶ εἰπέ ἄλλας ἀρετάς.

MEN. Ἡ ἀνδρεία τοίνυν ἐμοιγε δοκεῖ ἀρετὴ εἶναι

2. δέ] γὰρ ab^s, δ' αὐ Stallbaum suadente Ficino: „sed hoc rursus considera“, Buttman; om. Sch., quamquam etiam asyndeton aegre fertur. δέ scripsi ut et Platoni et libris quam maxime satisfacerem; libri enim haud raro γὰρ pro δέ ponunt compendia, ut videtur, confundentes, sicut $\mathcal{A}\Pi$ Hipparch. 231 C, T Phaedr. 227 A, E Lach. 178 B, Γ Parm. 130 D, ΣD N O g h 347 α Monac. Phaedr. 236 C, ΣΥΤΖ' 5 a c Euthyphr. 7 B, alii de rep. III 406 A Lach. 200 C, ubi plura suppeditat Stallbaum, itemque δέ pro γὰρ, sicut Y apol. 26 C, F Menon. 73 C, g Tim. 24 E 37 E, Y s a r g β η Tim. 25 B. 15. ἐγὼ σοὶ Bkk. (ut mox et 75 B σὺ ἐμοὶ), ἐγὼ σοὶ s, quod apte defendit Buttman: „In isto ἐγὼ σοὶ nondum ratio habetur inferioris illius σὺ ἐμοὶ, sed referendum est ἐγὼ σοὶ, duce verbo οἷον, ad praegressum εἰπέ, in quo sicut μοὶ ne expressum quidem est, ita σοὶ non nisi neglegenter pronuntiat.“ 16. γε Ers, με ab Bkk. 18. ἀνδρεία ab¹ Γ Stb., ἀνδρεία s Bkk.

quam puer aetate modo dicebatur, non servitute.

1. οὐ πάνν ubi esse videtur omnino non, prorsus non, cum ironia quadam dictum est. (littotes.) 77 D 98 B. Ad 71 C.

2. ἔτι δὲ καὶ. Xen. Cyr. I 4, 3 ἅμα μὲν διὰ τὴν παιδείαν, — ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ φιλομαθῆς εἶναι. Menonis definitio neque in omnes quadrat et imperfecta est.

5. οἶμαι ut 80 C.

13. ὀρθῶς γε λέγων σὺ, formula ut Lach. 192 B ὀρθῶς γε σὺ λέγων. Charm. 156 A καλῶς γε σὺ ποιῶν. Hipparch. 231 C.

18. ἡ ἀνδρεία — καὶ σωφροσύνη. Articulus non perpetuatur ante nomina deinde subiuncta sicut 91 DE Euthyphr. 7 D. Ad Alc. I 117 A. Engelhardt ad Menex. 237 A.

τοίνυν obsequium indicat ut 77 B Euthyphr. 5 D. Phaedr. 228 D οὕτως τοίνυν ποιήσω.

74 καὶ σωφροσύνη καὶ σοφία καὶ μεγαλοπρέπεια καὶ ἄλλα
πάμπολλα.

ΣΩ. Πάλιν, ὦ Μένων, ταῦτόν πεπόνθαμεν· πολλὰς
αὖ ἠύρηκαμεν ἀρετὰς μίαν ζητοῦντες, ἄλλον τρόπον ἢ
νῦν δὴ· τὴν δὲ μίαν, ἢ διὰ πάντων τούτων ἐστίν, οὐ
δυναμέμεθα ἀνευρεῖν.

VI. MEN. Οὐ γὰρ δύναμαί πω, ὦ Σώκρατες, ὡς
B σὺ ζητεῖς, μίαν ἀρετὴν λαβεῖν κατὰ πάντων, ὥσπερ ἐν
τοῖς ἄλλοις.

ΣΩ. Εἰκότως γε· ἀλλ' ἐγὼ προθυμήσομαι, ἐὰν 10
οἷός τ' ᾖ, ἡμᾶς προσβιβάσαι. μανθάνεις γὰρ πού, ὅτι
οὕτως εἶχει περὶ παντός· εἴ τις σε ἀνέροιτο τοῦτο, ὃ
νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, τί ἐστὶν σχῆμα, ὦ Μένων; εἰ αὐτῷ
εἶπες ὅτι στρογγυλότης, εἴ σοι εἶπεν ἄπερ ἐγὼ, πότερον
σχῆμα ἢ στρογγυλότης ἐστὶν ἢ σχῆμά τι; εἶπες δὴπου 15
ἂν ὅτι σχῆμά τι.

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν διὰ ταῦτα, ὅτι καὶ ἄλλα ἐστὶν σχή-
ματα;

C MEN. Ναί.

4. αὖ ἠύρηκαμεν Sch. (cf. proll. p. 47), αὖ εὐρήκαμεν ab,
ἂν εὐρήκαμεν F, ἀνευρήκαμεν Buttman, Naber comm. II 64,
αὖ ἀνευρήκαμεν Struve opusc. II 17 propter 72 A ἀνήρηκα, Hsch.
5. ἐστίν] „nonne εἶσιν?“ Madvig adv. crit. I 413. 11. προσβι-
βάσαι n Schneider apud Buttman, Sch. 12. ἀνήρωτα (ut
mox) vel ἀνήρητο Struve opusc. II 17.

1. μεγαλοπρέπεια, magni-
ficentia et liberalitas, pars civilis
virtutis quam intellegebat Meno.
Cf. 70 B proll. p. 25. Thessali
autem praeter ceteros magnifi-
centiae studuerunt. Xen. Hell. VI
1, 3 μεγαλοπρεπῆς τὸν Θεταλι-
κὸν τρόπον. De virtutis partibus
v. proll. p. 15.

4. ἄλλον τρόπον, nam modo
formas dixerat, nunc partes vir-
tutis.

5. διὰ πάντων, 73 C 74 B
κατὰ πάντων, 75 A ἐπὶ πᾶσι.

10. ἐγὼ προθυμήσομαι. So-
crates procedit ad rectam defi-
niendi rationem exemplis illu-
strandam. Proll. p. 21.

12 sqq. εἴ τις — εἰ αὐτῷ — εἴ
σοι. 72 B. „Apodosis εἶπες δὴ-

πον κτλ. refertur ad tertiam
hypothesin εἴ σοι εἶπεν, quam
ut praeparent modo, praemissae
sunt duae praecedentes. Theaet.
174 A, Prot. 311 B C.“ ENGELH.
ad Euthyphr. 10 E.

ἀνέροιτο — εἶπες — εἶπεν
— εἶπες. „Hypothesis in inde-
finita persona hic proponitur,
quod recte fit optativo modo:
tunc continuatur per pronomen
αὐτῷ quasi in persona definita,
in quo hypotheseos genere sol-
lemnis est forma praeteriti in-
dicativi.“ BUTTM. „Similis ab
opt. ad ind. transitio est 90 B C,
ubi tamen diversa sunt atque
seiuuncta orationis membra.“
STALLB. Theag. 125 C. Ab ind. ad
opt. transitur de rep. VI 493 B.

ΣΩ. Καὶ εἴ γε προσανηρώτα σε ὅποια, ἔλεγες ἂν;

MEN. Ἐρωγε.

ΣΩ. Καὶ αὖ εἰ περὶ χρώματος ὡσαύτως ἀνήρητο ὃ
τι ἐστίν, καὶ εἰπόντος σου ὅτι τὸ λευκόν, μετὰ ταῦτα
5 ὑπέλαβεν ὃ ἐρωτῶν, πότερον τὸ λευκὸν χροῶμά ἐστὶν ἢ
χροῶμά τι; εἶπες ἂν ὅτι χροῶμά τι, διότι καὶ ἄλλα τυγ-
χάνει ὄντα;

MEN. Ἐρωγε.

ΣΩ. Καὶ εἴ γέ σε ἐκέλευε λέγειν ἄλλα χρώματα,
10 ἔλεγες ἂν ἄλλα, ἃ οὐδὲν ἦττον τυγχάνει ὄντα χρώματα D
τοῦ λευκοῦ;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν ὥσπερ ἐγὼ μετήει τὸν λόγον, καὶ
ἔλεγεν ὅτι αἰεὶ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα· ἀλλὰ μὴ μοι
15 οὕτως, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐνὶ τιμὶ προσαγο-
ρεῦεις ὀνόματι, καὶ φῆς οὐδὲν αὐτῶν ὃ τι οὐ σχῆμα
εἶναι, καὶ ταῦτα καὶ ἐναντία ὄντα ἀλλήλοις, τί ἐστὶν
τοῦτο, ὃ οὐδὲν ἦττον κατέχει τὸ στρογγύλου ἢ τὸ εὐθύ,
ὃ δὴ ὀνομάζεις σχῆμα καὶ οὐδὲν μᾶλλον φῆς τὸ στρογ-
20 γύλου σχῆμα εἶναι ἢ τὸ εὐθύ; ἢ οὐχ οὕτω λέγεις; E

MEN. Ἐρωγε.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν, ὅταν οὕτω λέγῃς, τότε οὐδὲν μᾶλλον

1. προσανηρώτησεν b¹. 17. καὶ ante ἐναντία om.
Ez, add. ab Bkk. 17. τί Gedike Hrm., ὃ τι abz, quod def-
fendunt Buttman Stallbaum G. Wolff ad Soph. Ant. 3 (Krit.
Anm.). Cf. Kühner, Ausf. Gramm. II p. 1017 sq. a t¹ b¹ om. ὃ
post τοῦτο, quod verisimile est alieno hoc loco insertum esse
(Hermann).

1. προσανηρώτα — 3. ἀνή-
ρητο. De temporum enallage
hic et in proximis ad 72 B.

13. εἰ οὖν. „Oratio saepe inter-
rupta est interrogationibus, et
75 A demum post analepsin εἰ
οὖν — εἶπες sequitur apodosis
ἴσως ἂν ἐθαύμασε.“ STRUVE,
opusc. selecta II p. 17. Oratio
interrupta est etiam 98 D Polit.
275 D de rep. X 609 A, a Me-
none 81 A.

14. μὴ μοι οὕτως, ellipsis
verbi per affectum frequens in
cotidiano sermone; Kock ad Ar.
nub. 84. Prot. 318 B (ubi v.
Heind.) 331 C Hipparch. 225 B.

16. οὐδὲν — ὅτι οὐ, ad 70 C.
17. καὶ ταῦτα καί, et qui-
dem vel, BUTTM. „Enimvero par-
tes et formae generis, cum
sint adeo inter ipsas diversae et
contrariae, tamen communi ge-
neris notione comprehenduntur.“
STALLB.

19. „καὶ more satis obvio in-
servit ulteriori explanationi verbi
ὀνομάζεις, quae plenius ita erat
adnectenda: „et quidem ita ut
nihil magis — dicas.“ Cf. simi-
lem in hac vocula negligentiam
Criton. 45 C.“ BUTTM.

22. ἄρ' οὖν. „Etsi iam rotun-
dum censes esse rotundum pariter

74 φῆς τὸ στρογγύλον εἶναι στρογγύλον ἢ εὐθύ, οὐδὲ τὸ εὐθὺ εὐθὺ ἢ στρογγύλον;

MEN. Οὐ δῆπου, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν σχῆμά γε οὐδὲν μᾶλλον φῆς εἶναι τὸ στρογγύλον τοῦ εὐθέος, οὐδὲ τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου. 5

MEN. Ἀληθῆ λέγεις.

VII. ΣΩ. Τί ποτε οὖν τοῦτο, οὗ τοῦτο ὄνομά ἐστιν τὸ σχῆμα; πειρῶ λέγειν. εἰ οὖν τῷ ἐρωτῶντι οὕτως 75 ἢ περὶ σχήματος ἢ χρώματος εἶπες ὅτι ἀλλ' οὐδὲ μανθάνω ἔρωγε ὅ τι βούλει, ὦ ἄνθρωπε, οὐδὲ οἶδα ὅ τι 10 λέγεις, ἴσως ἂν ἐθαύμασε καὶ εἶπεν· οὐ μανθάνεις, ὅτι ζητῶ τὸ ἐπὶ πᾶσιν τούτοις ταύτων; ἢ οὐδὲ ἐπὶ τούτοις, ὦ Μένων, ἔχους ἂν εἶπεν, εἰ τις ἐρωτῆῃ· τί ἐστὶν ἐπὶ τῷ στρογγύλῳ καὶ εὐθεῖ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις, ἃ δὴ σχήματα καλεῖς, ταύτων ἐπὶ πᾶσιν; πειρῶ εἶπεν, ἵνα καὶ 15 γένηται σοι μελέτη πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποκρίσιν.

B MEN. Μῆ, ἀλλὰ σύ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ.

ΣΩ. Βούλει σοι χαρίσσωμαι;

MEN. Πάνυ γε.

8. σχῆμα, distinxit Bttm., cf. 71 D. 9. ἢ περὶ χρώματος 5, περὶ om. a pars. b Bkk. 18. χαρίσσωμαι as, χαρίσσομαι b.

atque rectum rectum, ideoque utrumque secernis, tamen et rotundum et rectum figuram esse statuis." STALLB.

οὐδὲν μᾶλλον pertinent ad στρογγύλον (hyperbaton). Ita 75 C οὕτως, 91 C τι.

7. τοῦτο — τὸ σχῆμα, epegesis ut 92 E οὗτοι οἱ καλοὶ καγαθοί, 77 D οὗτοι — οἱ ἀγνοοῦντες, 72 B τούτω, τῷ εἶναι, 78 B τοῦτο, δύναμις. Similiter post τοιοῦτος 82 D 99 B, τᾶλλα 88 D, ἕκαστον 79 A, αὐτό 71 A 87 D, τι 78 D, ἡμῖν 90 B. Ad 70 B.

9. ἢ χρώματος, praepositione non iterata, ut 85 E 89 E. „Sic enim solent Graeci, v. Heind. ad Phaedon. 59 A." BUTTM. Cf. 80 C.

12. τὸ — ταύτων, int. ὄν. Euthyphr. 5 D ταύτων ἐστὶν ἐν πάσῃ πράξει τὸ ὅσιον αὐτὸ αὐτῷ.

15. ἵνα καὶ. „Ut alii locis

illud, ad quod καὶ est referendum, praecedit (Lys. 204 A ἵνα καὶ ἰδῆς, ubi ἰδῆς opponitur τῷ ἀνοῦειν), sic in aliis elliptice usurpata est haec particula, ut hic fere sensus ea contineatur: ἀναγκαῖον γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι." ENGELH. ad Lach. 194 A.

17. μῆ, ἀλλά. Negatio prohibens frequens est in cotidiano sermone, Kock ad Ar. ran. 103 ἀλλά. Alc. I 114 E. Euthyd. 294 C. Ad Gorg. 497 B.

18. βούλει — χαρίσσωμαι. Ita semper apud Platonem; Lucianus etiam futurum praebet Tim. 37 βούλει — δικαιολογήσσομαι, Hermot. 80 διηγῆσσομαι; Madv. adv. crit. I p. 183 sq. In nonnullos Platonis codd. futurum irrepsit de rep. V 453 A Phaedon. 99 D Crat. 397 A Prot. 317 D Parm. 137 B. Lobeck ad Phryn. p. 734 sq. (Stallb.)

ΣΩ. Ἐθελήσεις οὖν καὶ σὺ ἐμοὶ εἰπεῖν περὶ τῆς ἀρετῆς;

MEN. Ἐρωγε.

ΣΩ. Προθυμητέον τοῖνυν· ἄξιον γάρ.

5 MEN. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φέρε δὴ, πειρώμεθά σοι εἰπεῖν, τί ἐστὶν σχῆμα. σκόπει οὖν εἰ τόδε ἀποδέχει αὐτὸ εἶναι· ἔστω γὰρ δὴ ἡμῖν τοῦτο σχῆμα, ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώματι ἀεὶ ἐπόμενον. ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; 10 ἐγὼ γὰρ κἄν οὕτως ἀγαπήνῃ εἰ μοι ἀρετὴν εἴποις. C

MEN. Ἀλλὰ τοῦτό γε εὐήθες, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς λέγεις;

MEN. Ὅτι σχῆμά ποῦ ἐστὶν κατὰ τὸν σὸν λόγον, ὃ ἀεὶ χροῶ ἐπεται. εἶεν· εἰ δὲ δὴ τὴν χροῶν τις μὴ 15 φαίῃ εἰδέναι, ἀλλὰ ὡσαύτως ἀποροῖ ὥσπερ περὶ τοῦ σχήματος, τί ἂν οἶε σοι ἀπονεκρίσθαι;

6. πειρώμαι Sch., πειράσσομαι Naber comm. II 64 (πειρασόμεθα c). Ad 71 C. 8. τοῦτο ab' i Bkk., τοῦτο τοῦ ὕ². 14. εἶεν, quod Socrati dabatur, Menoni reddidit dubitanter Heindorf ad Crat. 410 C, confidenter Schleiermacher Stb. (1822).

7. ἀποδέχει. Ad Euthyphr. 9 E.

8. χρώματι ἀεὶ ἐπόμενον. Haec definitio eo fallacior est, quo minus quaesita et arcessita videri potest postquam coloris mentio iam supra artificiose iniecta est, et quo magis commendatur dicendi consuetudine. Heindorf ad Phaedr. 239 D: „Sescenties iunctim χρώματα καὶ σχήματα apud Graecos leguntur —, ubi de corporis alicuius conformatione et figura externa agitur." Locos congressit Stallbaum ad Gorg. 465 B.

9. ἱκανῶς σοι; Phaedon. 71 D ἱκανῶς σοι — ἢ οὐ; Supra 74 D.

10. οὕτως, hyperbaton. ἀρετὴν, int. ὅ τι ἐστὶν, ut 79 B. Ad 71 A.

11. εὐήθες, „honestae demenciae appellatio." BUTTM. Ad Hipparch. 227 D.

13. πον (ad 72 C) „additur quando cum incertitudine verba alterius repetimus"; expectatur enim cum urbanitate, dum rem affirmet. BUTTM. Cf. 79 D ἀπε-

PLAT. OPERA VI. 2.

βάλλομέν πον, 94 C οὗτοι δὲ πον ἐδόκουν — ἢ οὐ μέμνησαι; Ad 82 B.

14. εἶεν, „συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφῆ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα." Tim. lex. „Vox εἶεν Socrati vulgo tribuitur; neque inepte sic respondere eam dicas illi πού, quo Meno aliquam suam diffidentiam, rectene intellexerit Socratis verba, ostendit; quod affirmet hic non nisi verbo εἶεν, ne ut suam revera animi sententiam illud agnoscere videatur. Aegrius tamen hanc vocem eodem modo inter alterius verba positam explices Crat. 410 C. — Rem conficit, opinor, locus Alc. I 106 A. Ibi enim vox εἶεν alteri collocutori tribui non potest; continuaturque sermo ipsis his εἰ δὲ δὴ —, quae hic etiam leguntur. Ut nunc eandem esse trium horum locorum rationem certissimum videatur." BUTTM.

16. ἀπονεκρίσθαι est passivum ut Theaet. 187 B τοῦτο

75 VIII. ΣΩ. Τάληθῃ ἔγωγε. καὶ εἰ μὲν γε τῶν σο-
φῶν τις εἴη καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρό-
D μενος, εἵποιμ' ἂν αὐτῷ ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρηται· εἰ δὲ μὴ
ὀρθῶς λέγω, σὸν ἔργον λαμβάνειν λόγον καὶ ἐλέγχειν.
εἰ δὲ ὡσπερ ἐγὼ τε καὶ σὺ νυνὶ φίλοι ὄντες βούλοιντο
ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πρότερόν πως καὶ δια-
λεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεkti-
κώτερον μὴ μόνον τάληθῃ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι'
ἐκείνων ὧν ἂν προσομολογήῃ εἰδέναι ὁ ἐρόμενος. πειρά-

6. πρότερόν Hsch., πρότερόν ab s. Cf. proll. p. 47.
7. ἀποκρίνεσθαι — διαλεκτικώτερον om. a. 9. προσο-
μολογή Gedike. ἐρόμενος Cornarius ecl. 82 suadente Ficino:
„qui rogat“, Heindorf ad Hipp. mai. 293 A, Schleiermacher Sch.,

μοὶ ἀποκρισέσθω. Heindorf ad
Gorg. 453 D. BUTTM.

2. ἐριστικῶν. Sophistae
exercebant artem contra omnia
dicendi (ἀντιλογικὴν, ἐριστικὴν)
et in utramque partem captiose
disputando effecerunt, ut nihil
certum, omnia controversa ap-
parerent, non veritati studentes,
sed acuminis et sollertiae laudem
captantes (ἀγωνιστικοί). 80 D
Euthyd. 275 C sqq. Zeller I⁴
p. 989 sqq.

4. σὸν ἔργον, tuum, tui
muneris est. Gorg. 459 E Prot.
335 B Xen. Cyr. VII 1, 19. mem.
III 3, 3. 4, 8. STALLB., formula
cotidiani sermonis, Ar. Lys. 381
pac. 426 nub. 1345 al.

λαμβάνειν λόγον interpre-
tatur Stallbaum: „loquentis par-
tes suscipere“, itemque Schleier-
macher, Ast, Hirschig, Müller.
Constat λόγον δίδοναι, quod
semper fere est „rationem red-
dere“ (81 A Phil. 11 C Prot. 336 C
al.), significare „potestatem di-
cendi facere“ Xen. Hell. V 2, 20.
Quare λόγον λαμβάνειν, quod
plerumque est „rationem red-
ditam accipere“ (Theaet. 148 D
de rep. III 402 A al.), videtur
etiam significare posse „loquentis
partes suscipere“. Quamquam ad
hanc significationem probandam
hic locus non valet. Cf. de rep.
I 337 E: ἔνα Σ. τὸ εἰσθῆς δια-
πράξεται, αὐτὸς μὲν μὴ ἀποκρι-

νηται, ἄλλον δ' ἀποκρινομένου
λαμβάνη λόγον καὶ ἐλέγχη (ubi
perperam Stallb.: „alicuius ser-
monem accipere“).

5. βούλοιντο. „Subiectum
repente mutatur perinde ac si
antea non sui ipsius mentionem
fecisset.“ STALLB.

7. διαλεκτικώτερον. Plato-
ni „ars optima est διαλεκτική,
ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι dicta, non
verbis circumvenire docens alter-
rum, sed persuadere quod verum
est; cuius in doctis de philo-
sophia disputationibus haud di-
versae sunt regulae atque in
familiari colloquio. Hinc est quod
Plato Crat. 390 C διαλεκτικὸν
vocat τὸν ἐρωτῶν καὶ ἀποκρι-
νεσθαι ἐπιστάμενον, et revera
lucem nostro loco affert ille Pro-
tagorae 336 A: εἰ οὖν ἐπιθυμῆς
ἐμοῦ καὶ Πρωταγόρου ἀνοῦναι,
τούτου δέου, ὡσπερ τὸ πρῶτόν
μοι ἀπεκρίνατο διὰ βραχέων καὶ
αὐτὰ τὰ ἐρωτώμενα, οὕτω καὶ
νῦν ἀποκρίνεσθαι· εἰ δὲ μὴ, τίς
ὁ τρόπος ἔσται τῶν διαλογῶν;
χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ὅμην εἶναι τὸ
συνεῖναι τε ἀλλήλοις διαλεγο-
μένους καὶ τὸ δημηγορεῖν.“
BUTTM.

9. προσομολογή. „προσο-
μολογεῖν est una cum altero fateri
et concedere, ut Gorg. 461 B
soph. 261 E.“ STALLB.

ὁ ἐρόμενος ut 75 C. „Ge-
dikius tamen τὸν ἐρωτώμενον

σομαι δὴ καὶ ἐγὼ σοι οὕτως εἰπεῖν. λέγε γὰρ μοι·
τελευτήν καλεῖς τι; τοιόνδε λέγω οἶον πέρας καὶ ἔσχα- E
τον· πάντα ταῦτα ταῦτόν τι λέγω. ἴσως δ' ἂν ἡμῖν
Πρόδικος διαφέροιο· ἀλλὰ σύ γέ που καλεῖς πεπεράν-
5 θαι τι καὶ τετελευτημέναι; τὸ τοιοῦτον βούλομαι λέγειν,
οὐδὲν ποικίλον.

MEN. Ἄλλὰ καλῶ, καὶ οἶμαι μανθάνειν ὃ λέγεις.

ΣΩ. Τί δ'; ἐπίπεδον καλεῖς τι, καὶ ἕτερον αὖ 76
στερεόν, οἶον ταῦτα τὰ ἐν ταῖς γεωμετρίαις;

ἐρωτώμενος ab s. Ut h. l., ita Hipp. mai. 293 A omnes libri prae-
bent ἐρωταμένον pro ἐρομένον, Euthyphr. 14 C de rep. IV 437 C
confunduntur ἐρωτῶν et ἐρώων, Euthyphr. 14 C erast. 132 D ἐρωτώ-
μενος et ἐρώμενος. 2. καλεῖς τι; τοιόνδε λέγω ab¹ Bkk.,
καλεῖς τι, τοιόνδε λέγων b² s. 8. τί δ'; ab¹ Struve opusc. II
17 Bkk., τὸ δ' b² s. 9. ἐν ταῖς ΓΔδχ et ut videtur A¹ Bkk.,
ἐν (om. ταῖς) b s Herm.

explicabat de eo, qui Socratica
methodo docetur, quoniam is de
eo ipso quod quaerat a docente
interrogetur. — Quibus mihi
tamen non persuasit. Nam So-
crates suam methodum sic, tan-
quam omnibus notam et veluti
constitutam, verbo obiter tangere
potuisse mihi quidem non vide-
tur; multo minus hic ubi diversa
colloqui ratio patet; omnium
minime autem tam inconcinne
Plato hoc verbis expressisset, ut
iungeret ἀποκρίνεσθαι δι'
ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογήῃ εἰ-
δέναι ὁ ἐρωτώμενος.“ BUTTM.

2. τελευτήν καλεῖς τι;
ut 76 A D 88 A Prot. 330 B
332 A 333 D 351 B. „Eandem lo-
quendi formam ad Phaedon. 103 C
Prot. 358 D Crat. 399 D 421 A
al. notavimus.“ STALLB. Hanc
Socratis in disputando consuetu-
dinem fuisse testatur etiam Xen.
mem. II 2, 1. IV 2, 22. Ad Euthyphr.
10 A. Docetur hoc loco Menonis
ita strui fundamentum dialecti-
cae disquisitionis (ἀρχὴν τῆς
σιέψεως).

τοιόνδε λέγω, οἶον. Gorg.
464 A de rep. 1331 C οἶον τοιόνδε
λέγω. Charm. 168 D λέγω δὲ τὸ
τοιόνδε, οἶον. STALLB.

3. ταῦτόν τι, idem fere. Ad
Theag. 129 D.

4. Πρόδικος. Prodicus ars

synonyma discriminandi (Prot.
358 A διαίρεσις τῶν ὀνομάτων.
Lach. 197 D Charm. 163 D. περὶ
ὀνομάτων ὀρθότητος, Euthyd.
277 E), cuius exempla sunt Prot.
337 A sqq. (ubi v. ann.) 341 A,
quinquaginta drachmis parabilis
(Crat. 384 B τὴν πεντημοντά-
δραχμον ἐπίδειξιν — περὶ ὀνο-
μάτων ὀρθότητος), utcumque
erat ad risum comparata sicut
Protagorae ὀρθοπέπια (Phaedr.
267 C. Ar. nub. 659—692), tamen
non inutilis erat meditatio et de-
finiendi artis initium (Hermann,
Gesch. u. Syst. I p. 230 sq.). Ad
96 D.

πον. „Sed tu, opinor, tam
argutas discriminationes non faci-
cis.“ BUTTM.

6. οὐδὲν ποικίλον, „nihil
varium subdolumque, quod am-
bagibus facile deludat et diffi-
cilem habeat explicatum. Symp.
218 C μηδὲν ποικίλλειν — ἀλλ'
ἐλευθέρως εἰπεῖν.“ HEIND. ad
Gorg. 491 D.

8. ἐπίπεδον, vox geometrica,
plerumque est planum, hoc autem
loco accipiendum de superficie.
Ita infra 82 B sqq. χωρίον est
figura, 86 E autem area.

9. ταῦτα, nota illa, ut 80 A
ταύτη. Theag. 128 D.

γεωμετρίαις, pluralis ut de
rep. VI 510 C 511 B VII 536 D.

76 MEN. Ἐργαγε καλῶ.

ΣΩ. Ἦδη τοίνυν ἂν μάθοις μου ἐκ τούτων, σχῆμα δὲ λέγω. κατὰ γὰρ παντὸς σχήματος τοῦτο λέγω, εἰς ὃ τὸ στερεὸν περαίνει, τοῦτ' εἶναι σχῆμα· ὅπερ ἂν συλλαβῶν εἴποιμι στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι.

IX. MEN. Τὸ δὲ χρώμα τί λέγεις, ὦ Σώκρατες;

B ΣΩ. Ἐβριστής γ' εἶ, ὦ Μένων· ἀνδρὶ προεβύτη πράγματα προστάττεις ἀποκρίνεσθαι, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλεις ἀναμνησθεῖς εἰπεῖν, ὃ τι ποτὲ λέγει Γοργίας ἀρετὴν εἶναι.

MEN. Ἄλλ' ἐπειδάν μοι σὺ τοῦτ' εἶπης, ὦ Σώκρατες, ἐρῶ σοι.

ΣΩ. Κἂν κατακεκαλυμμένος τις γνῶνῃ, ὦ Μένων, διαλεγόμενον σου, ὅτι καλὸς εἶ καὶ ἐρασταὶ σοι ἐτι εἰσίν.

MEN. Τί δή;

ΣΩ. Ὅτι οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπιτάττεις ἐν τοῖς λόγοις;

1. καλῶ om. acn Stb. Sed cf. χάρισαι 76 C. 2. μάθοις aBkk., μάθης x, μαθάνοις b s. 3. παντὸς σχήματος] πάντων σχῆμα Naber comm. II 64. 4. τοῦτ' εἶναι σχῆμα delet Naber. 5. πράγματα] παραντία Gedike, del. Ast. προστάττεις] παρέχεις Cobet collect. crit. 46 Sch. 6. ἄλλ' a pars b Bkk. Ast Btm. Herm., ἄλλ' s Stb. Tur. Item 84 C.

Ita Theaet. 172 C ἐν ταῖς φιλοσοφίαις dicitur non de variis philosophorum systematis, sed de philosophiae partibus (143 D γεωμετρίαν ἢ τινα ἄλλην φιλοσοφίαν).

8. πράγματα (molestias) προστάττειν fortius dictum quam περ. παρέχειν (90 E). Xen. oec. IX 16. XVII 11.

„ἀποκρίνεσθαι explicatio-nem continet vocis πράγματα.“ BUTTM. „Xen. an. III 2, 27 (αἰ σκηναί) ὄχλον μὲν παρέχουσιν ἀγειν.“ STALLB. Cypor. IV 5, 46 πράγματα δὲ παρέχουσιν (οἱ ἔπιοι) ἐπιμέλεσθαι. Ad Phaedon. 115 A πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν.

13. κἂν — γνῶνῃ. Proverbialis dictio δηλα γὰρ καὶ τυφλῶ de rep. V 465 D VIII 550 D, φάινεται καί, τὸ λεγόμενον δὲ τοῦτο, τυφλῶ soph. 241 D. Ar. Plut. 48. Cf. Quintil. XII 7, 9 caecis hoc, ut aiunt, satis cla-

rum est. Similiter Euthyd. 279 D κἂν παῖς γνῶνῃ.

κατακεκαλυμμένος, capite obvoluto. κατακαλύπτεσθαι significat i. q. vulgo dicitur ἐγκαλύπτεσθαι (Phaedon. 117 C 118 A Phaedr. 237 A 243 B) etiam Hd. VI 67: (Demaratus aeger animi) κατακαλυψάμενος ἦτε ἐν τοῦ θεήτρον. Qui loci simul morem capitis obvolvendi testantur (cf. Weidner ad Aeschin. Ctes. 55), quem cum imagine nostris moribus magis consentanea consociavit Plut. Pomp. 60 μύσας τῷ λογιμῶ καὶ παρακαλυψάμενος πρὸς τὸ δεινόν. Mutatur cultus, mutantur mores.

15. τί δή; cur? 79 A, ut τί 80 B 92 B, ὃ τι 97 D. Theag. 130 B.

16. οὐδὲν ἄλλ' ἢ ut 84 C, ad Phaedon. 81 B apol. 20 D; aliter 79 E οὐδὲν ἄλλο ἢ. Cf. οὐδὲν ἄλλο — ἄλλ' ἢ Phaedon. 97 D de rep. VIII 553 D Theag. 123 D.

ἐπιτάττεις. Criton. 52 A προ-

ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τρυφῶντες, ἅτε τυραννεύοντες, ἕως ἂν ἐν ἴσῳ ᾖσιν. καὶ ἅμα ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας, ὅτι εἰμὶ ἦτταν τῶν καλῶν· χαριοῦμαι οὖν σοι καὶ ἀποκρινοῦμαι.

MEN. Πάνυ μὲν οὖν χάρισαι.

ΣΩ. Βούλει οὖν σοι κατὰ Γοργίαν ἀποκρίνωμαι, ἢ ἂν σὺ μάλιστα ἀκολουθήσῃς;

MEN. Βούλομαι· πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Οὐκοῦν λέγετε ἀπορροάς τινας τῶν ὄντων 10 κατὰ Ἐμπεδοκλέα;

MEN. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Καὶ πόρους, εἰς οὓς καὶ δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται;

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τῶν ἀπορροῶν τὰς μὲν ἀρμόττειν ἐνίοις τῶν πόρων, τὰς δὲ ἐλάττους ἢ μείζους εἶναι;

MEN. Ἔστι ταῦτα.

5. χαριεῖ Struve opusc. II 18. Sed cf. de legg. I 643 A πάνυ μὲν οὖν δρώμεν ταῦτα.

τιθέναι (de iussu patris) opponitur verbo ἐπιτάττειν (de tyranno). Quare ἐπιτάττειν est „verbum sollemne de iis, quae τὰ παιδικὰ suis ἐρασταῖς iniungunt. Vid. Aeschin. in Timarch. p. 98, ubi ex eo ipso, quod Timarchus tanta imperia exercuerit, illum παιδικὰ alterius fuisse orator colligit.“ BIESTER. (Dem.) 59, 29 πολυτελής ἦν ἢ Νικαρέτη (meretrix) τοῖς ἐπιτάγμασιν.

1. οἱ τρυφῶντες. Ad Euthyphron. 11 E.

2. κατέγνωκας. Ar. eq. 46 καταγνοῦς τοῦ γέροντος τοῦς τρόπους — ἡγάλλε. Aliter Euthyphr. 2 B.

3. ἦτταν τῶν καλῶν. Xen. mem. IV 1, 2 πολλὰς γὰρ ἔφη μὲν ἂν τινας ἐρᾶν, φανερός δ' ἦν οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ἴσῳ, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὐπερνοῦσαν ἐφιέμενος. 86 D Euthyphr. 14 C Theag. 128 B.

χαριοῦμαι, vox amatoria.

5. πάνυ — χάρισαι. 97 D πάνυ γ' εἰπέ. Ad Phaedon. 82 A.

7. ἀκολουθήσῃς. Ad Euthyphron. 12 A.

9. λέγετε, Gorgias et eius discipuli.

ἀπορροάς — τῶν ὄντων. Emped. de nat. v. 337 ed. Mullach: γνῶθ' ὅτι πάντων εἰσὶν ἀπορροαὶ ὅσ' ἐγένοντο. Empedocles censuit rerum materiem immutabilem disiungi tantum et misceri, ex longinquo igitur effectus ita prodire, ut corporum effluvia emanantia corpora quae- rarent similia sibi et idonea (ὁμοία, ἀρθμια), quorum meatus sibi aptos (ὅσων οἱ πόροι σύμμετροί εἰσίν, Arist. gen. et corr. I 8) permearent, itaque fieri visum et auditum. Arist. l. 1.

10. κατὰ Ἐμπεδοκλέα. In iis, quae de rerum natura disputavit, Gorgias Empedoclem secutus esse videtur; quare eius discipulus ferebatur (Satyr. ap. Diog. La. VIII 58. Quintil. III 1, 8), cum aequalis fere esset et potius familiaris.

76 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὄψιν καλεῖς τι;

MEN. Ἐργωγε.

ΣΩ. Ἐκ τούτων δὴ σύνες ὁ τοι λέγω, ἔφη Πίνδαρος. ἔστιν γὰρ χροὰ ἀπορροή σχημάτων ὅψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός.

MEN. Ἀριστά μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν εἰρηκέναι.

ΣΩ. Ἴσως γὰρ σοι κατὰ συνήθειαν εἰρηται. καὶ ἅμα, οἶμαι, ἐννοεῖς, ὅτι ἔχouis ἂν ἐξ αὐτῆς εἰπεῖν καὶ φωνήν, ὃ ἔστι, καὶ ὁσμὴν καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν τοιούτων.

E MEN. Πάνν μὲν οὖν.

ΣΩ. Τραγικὴ γὰρ ἔστιν, ὦ Μένων, ἡ ἀπόκρισις, ὅσπερ ἀρέσκει σοι μᾶλλον ἢ ἡ περὶ τοῦ σχήματος.

MEN. Ἐμοιγε.

ΣΩ. Ἄλλ' οὐκ ἔστιν, ὦ παῖ Ἀλεξιδήμου, ὡς ἐγὼ 15

3. ξύνες [cor. 5 A] Phaedr. 236 D Ar. av. 945 Strabo VI 268, Bkk., σύνες b schol. Pind. Nem. VII 1 Pyth. II 127 s Sch. (ξύν Pind. Nem. X 40 XI 12 al.) τοι ab Ar. av. 945 Strabo VI 268 Bkk., σοι Phaedr. 236 D, τι EF schol. Pind. Nem. VII 1 s, τιν Cobet collect. crit. p. 46. (σοί Pind. Pyth. IX 55 al., τοί Ol. I 18 al., τίν Ol. V 7 al.) ἔφη Πίνδαρος del. Hsch. Sed cf. Prot. 315 B ἔφη Ὀμηρος. 5. καὶ αἰσθήσει 1^{cor} δ, del. Naber comm. II 64. 15. Ἀλεξιδήμου Naber obs. crit. 11.

3. σύνες ὁ τοι λέγω. Phaedr. 236 D ἐν δ' ἀπάντων τούτων ξύνες ὁ σοι λέγω. Ar. av. 945 ξύνες ὁ τοι λέγω. Verba simplicia ideo celebrata erant, quia poeta lepide illis beneficium rogavit. Pind. fr. 82 Bergk:

σύνες ὁ τοι λέγω, ξαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε (Hiero) πάτερ, κτίστορ Αἴτνας· νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκνθαις ἀλάται Στράτων, ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται ἀκλεῆς ἔβα—. „Carmen inserviebat celebrandae victoriae Hieronis mulabus partae ab auriga, cui fortasse Stratoni nomen: huic igitur aurigae poeta etiam currum ab Hierone postulavit. λαβῶν δὲ ἡμιόνους παρὰ Ἰέρωνος, inquit schol., ἢ τρεῖς αὐτὸν καὶ ἀρμάτιον.“ BOECKH. Quare poetam mendicantem illa dicentem facit Ar. l. l.

4. ἔστιν γὰρ — αἰσθητός. „Eandem fere coloris definitionem affert Plato in Timaeo 67 C,

ubi esse dicit φλόγα τῶν σωμάτων ἐκαστῶν ἀπορρέουσαν, ὅψει σύμμετρα μόρια ἔχουσαν πρὸς αἰσθησιν.“ GEDIKE.

12. τραγικὴ, „grandis ac magnifica. Sic τραγικῶς λέγειν dicitur de rep. VIII 545 E, ubi explicatur per ὑψηλολογεῖσθαι.“ STALLB. Heind. ad Crat. 414 C. „Apud Diog. Laert. VIII 70 Diodorus Ephesius Empedocli tribuit τραγικὸν ἔθρον, quod ad hunc locum explicandum mirifice valet.“ GED. Symp. 193 C. Xen. symp. II 26 ἐν Γοργυλίοις δῆμασιν.

13. περὶ τοῦ σχήματος. Alteram illam dicit, quam secundo loco proposuerat, 76 A. Hanc enim, quae hodie quoque mathematicis usitata est, silentio transierat Meno. SCHLEIERM. Euclid. I 14 σχῆμα ἔστι τὸ ὑπὸ τινος ἢ τινῶν ὀρων περιεχόμενον.

15. „ἔστιν non habet quo re-

ἐμαυτὸν πείθω, ἀλλ' ἐκείνη βελτίων· οἶμαι δὲ οὐδ' ἂν σοι δόξαι, εἰ μὴ, ὡσπερ χθῆς ἔλεγε, ἀναγκαῖόν σοι ἀπιέναι πρὸ τῶν μυστηρίων, ἀλλ' εἰ περιμέναις τε καὶ μνηθεῖς.

5 MEN. Ἀλλὰ περιμένειμ' ἂν, ὦ Σώκρατες, εἰ μοι 77
πολλὰ τοιαῦτα λέγεις.

X. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν προθυμίας γε οὐδὲν ἀπολείψω, καὶ σοῦ ἔνεκα καὶ ἐμαυτοῦ, λέγων τοιαῦτα· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἶός τ' ἔσομαι πολλὰ τοιαῦτα λέγειν. ἀλλ' ἴθι δὴ πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι, κατὰ ὅλου εἰπὼν ἀρετῆς πέρι, ὃ τι ἔστιν, καὶ παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνός, ὅπερ φασὶ τὸς συντριβοντάς τι

10. κατὰ ὅλου ab s, καθόλου Γ, καθ' ὅλου Bkk., καθ' ὅλου Ast (ut de rep. III 392 D Tim. 40 A 55 E).

feratur in praecedentibus. Quare iungendum putaram olim sequenti βελτίων. Sed hoc per syntaxin non recte procedit. Nam scriptum oportebat ἀλλ' οὐχ αὐτῆ. Praestat igitur per anacoluthiam referre ad superius ἀρέσκει σοι μᾶλλον, quod idem est ac si dixisset δοκεῖ σοι βελτίων.“ BUTTM. In definiendo non solum concessis utendum est, sed quoad eius fieri potest ab omnibus concessis (Xen. mem. IV 6, 15 διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων); coloris autem definitio nexa est ab Empedoclea doctrina. Munk p. 378.

ὦ παῖ Ἀλ. Ad Theag. 128 C.

3. πρὸ τῶν μυστηρίων. v. proll. p. 23.

καὶ μνηθεῖς. „Ludit S. in comparatione cum mysteriis. Cf. symp. 209 E καὶ σὺ μνηθεῖς.“ GED. Ad Phaedon. 69 C. Frequens lusus, Euthyd. 277 E Gorg. 497 C Theaet. 156 A Crat. 413 A de rep. VIII 560 E. Mysteria h. l. dicit artis dialecticae.

7. οὐδὲν ἀπολείψω, nihil reliqui faciam (omnia experiar). Ad symp. 210 A Phaedon. 69 D.

8. ὅπως — ἔσομαι. De rep. VI 506 D. symp. 193 A φόβος — ὅπως μὴ — διασχισθησόμεθα.

Aliter Menex. 249 E ὅπως μου μὴ κατερεῖς.

10. ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι ut Plut. Pomp. 71, 1 μεγάλην ἀποδιδούς ὑπόσχεσιν Καίσαρι. Aliter Euthyd. 278 C ἵνα μοι ὃ ὑπέσχετο ἀποδώσιν.

κατὰ ὅλου. De rep. III 392 E οὐ κατὰ ὅλου, ἀλλ' ἀπολαβῶν μέρος τι. De casum inconstantia cf. ad erast. 137 C, de hiatu Euthyphr. 10 C ὑπὸ ὄν. Prot. 358 C ἐπὶ ᾧ. de rep. VII 529 C παρὰ ᾧ. ad Prot. 352 E. Iam Cic. orat. 44, 151 observavit Platonem hiatum non fugisse, „nec solum in his sermonibus, qui διάλογοι dicuntur, ubi etiam de industria id faciendum fuit, sed in populari oratione, quae mos est Athenis laudari in catione eos, qui sint in proelii interfecti (Menex. 236 D sqq.), in ea est crebra ista vocalium concursio.“ Sed 91 D τριάκονθ' ἡμέρας.

11. πολλὰ — ἐκ τοῦ ἑνός. „Locosa est εὐφημία in consolationem quasi eius qui aliquid comminuit.“ BUTTM. „Similis est lusus Phaedr. 265 D τὸ πάλιν κατ' εἶδη δύνασθαι τέμνειν κατ' ἄρθρα, ἢ πέφνηεν, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνῆναι μέρος μηδὲν, κακοῦ μαγείρον τρόφῳ χρωμένον.“ STALLB.

77 ἐκάστοτε οἱ σκόπτοντες, ἀλλὰ εἰσας ὄλην καὶ ὑγιῆ
B εἰπέ, τί ἐστὶν ἀρετή. τὰ δέ γε παραδείγματα παρ' ἑμοῦ
εἴληφας.

MEN. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ εἶναι,
καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύναν- 5
σθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν, ἐπιθυμοῦντα τῶν
καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι.

ΣΩ. Ἄρα λέγεις τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα ἀγα-
θῶν ἐπιθυμητὴν εἶναι;

MEN. Μάλιστα γε. 10

ΣΩ. Ἄρα ὡς ὄντων τινῶν, οἳ τῶν κακῶν ἐπιθυ-
C μουσιν, ἐτέρων δέ, οἳ τῶν ἀγαθῶν; οὐ πάντες, ὦριστε,
δοκοῦσί σοι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμεῖν;

MEN. Οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἄλλὰ τινες τῶν κακῶν; 15

MEN. Ναί.

ΣΩ. Οἴομενοι τὰ κακὰ ἀγαθὰ εἶναι, λέγεις, ἢ καὶ
γινώσκοντες ὅτι κακὰ ἐστὶν, ὅμως ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν;

MEN. Ἀμφότερα ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ἡ γὰρ δοκεῖ τίς σοι, ὦ Μένων, γινώσκων 20
τὰ κακὰ ὅτι κακὰ ἐστὶν, ὅμως ἐπιθυμεῖν αὐτῶν;

MEN. Μάλιστα.

1. ὑγιῆ abs, ὑγιᾶ n Stb., qui postea ὑγιῆ tuendum esse
censuit ad leg. IX 857 D remp. III 386 B, Sch. 12. ἀγαθῶν;
MEN. Πάνν γε. ΣΩ. Ἄρ' οὐ Ast cum Ficino. ὦριστε ad 1 f.
Bkk., ὦ ὦριστε s.

1. ὑγιῆ. Gorg. 493 D πῆλοι
ὑγιεῖς, quibus opponuntur ἀγγεῖα
τετραμμένα.

5. „δύνασθαι in his lyrici
alicius, ut videtur, verbis (Bergk
fr. adesp. 130) dixeris valere po-
tentem esse, qua significatione
potestas τοῦ πορίζεσθαι τὰ κακὰ
comprehendatur.“ BUTTM. Quod
ut verum sit, tamen apud Plato-
nem quidem ad hoc verbum in-
tellegendum relinquitur αὐτὰ;
cf. 78 A ἐπιθυμεῖν τε τῶν κακῶν
καὶ κτᾶσθαι. Est autem δύναν-
σθαί τι aliquid efficere posse;
ad Phileb. 23 D. infra 94 B.
STALLB. Plato poetas licenter
interpretatur; Lach. 191 B al.

6. ἐπιθυμοῦντα τῶν κα-

λῶν. De hac definitione v. proll
p. 16. 20.

12. ὦριστε rara crasis (73 D
79 D ὦ ὦριστε); „alterum eius
exemplum in Platonis libris non
reperias.“ STALLB. Propter ac-
centum; nam frequens est ἀγαθῆ.
Cf. Schanz, nov. comm. Plat.
p. 96.

17. „λέγεις eodem modo inter-
positum quo alibi φῆς, φαμέν,
sim. Theaet. 151 E αἰσθησις, φῆς,
ἐπιστήμη; Phaedon. 59 C τίνες,
φῆς, ἦσαν —; Gorg. 473 D εἶπες.“
STALLB. 83 A.

„καὶ habet vim intendendi;
unde cum vi subicitur ὅμως.“

STALLB.

ΣΩ. Τί ἐπιθυμεῖν λέγεις; ἢ γενέσθαι αὐτῶ;

MEN. Γενέσθαι· τί γὰρ ἄλλο;

ΣΩ. Πότερον ἠγούμενος τὰ κακὰ ὠφελεῖν ἐκείνου, D
ὧ ἂν γένηται, ἢ γινώσκων τὰ κακὰ, ὅτι βλάπτει ὧ
5 ἂν παρῆ;

MEN. Εἰσὶ μὲν οἱ ἠγούμενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν,
εἰσὶν δὲ καὶ οἱ γινώσκοντες ὅτι βλάπτει.

ΣΩ. Ἡ καὶ δοκοῦσί σοι γινώσκειν τὰ κακὰ, ὅτι
κακὰ ἐστὶν, οἱ ἠγούμενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν;

10 MEN. Οὐ πάνν μοι δοκεῖ τοῦτό γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὔτοι μὲν οὐ τῶν κακῶν
ἐπιθυμοῦσιν, οἱ ἀγνοοῦντες αὐτά, ἀλλὰ ἐκείνων, ἃ ᾤοντο E
ἀγαθὰ εἶναι, ἔστιν δὲ ταῦτά γε κακὰ· ὥστε οἱ ἀγνοοῦν-
τες αὐτά καὶ οἴομενοι ἀγαθὰ εἶναι δῆλον ὅτι τῶν ἀγαθῶν
15 ἐπιθυμοῦσιν. ἢ οὔ;

MEN. Κινδυνεύουσιν οὔτοι γε.

ΣΩ. Τί δέ; οἱ τῶν κακῶν μὲν ἐπιθυμοῦντες, ὡς
φῆς σύ, ἠγούμενοι δὲ τὰ κακὰ βλάπτειν ἐκείνου, ὧ ἂν
γίγηται, γινώσκουσιν δήπου ὅτι βλαβήσονται ὑπ' αὐτῶν;

20 MEN. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ἄλλὰ τοὺς βλαπτομένους οὔτοι οὐκ οἴονται 78
ἀθλίους εἶναι καθ' ὅσον βλάπτονται;

MEN. Καὶ τοῦτο ἀνάγκη.

ΣΩ. Τοὺς δὲ ἀθλίους οὐ κακοδαίμονας;

25 MEN. Οἶμαι ἔγωγε.

1. ἢ Y1 Ast Hermann ut symp. 173 A al. αὐτῶ Buttm.
6. οὐ s, οἱ tEFdr; iidem mox cum X^s of. 12. οἱ ἀγνοοῦντες
αὐτὰ del. Cobet coll. crit. 46 Sch. 17. δέ] δαί a Bkk.

1. τί ut symp. 204 D ὁ ἐρῶν
τῶν καλῶν τί ἐρῶ; — Γενέσθαι
αὐτῶ. STALLB. Theag. 125 B.

3. ἠγούμενος. „Nomina-
tivum ponit superiora in mente
habens: δοκεῖ τίς σοι γινώσκων
— ἐπιθυμεῖν.“ STALLB.

6. οὐ, int. ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν.“
STALLB.

12. ᾤοντο. Ubi compotes fiunt
error demitur.

13. ταῦτα post ἄ usitato more.
90 E de rep. V 505 E ὁ δὲ διώκει
μὲν ἅπαντα ψυχὴ καὶ τοῦτον ἕνεκα
πάντα πράττει. Euthyphr. 6 C.

14. δῆλον ὅτι. „Huius formu-

lae pars utraque vim suam apud
antiquiores exerceat.“ BUTTM. Ad
Euthyphr. 9 B.

23. καὶ τοῦτο ἀνάγκη. Fre-
quens formula. Ad Gorg. 475 B.

24. κακοδαίμονας cur in-
feratur elucet ex iis quae statim
sequuntur ἔστιν οὖν — κακοδαί-
μων εἶναι; in quibus prior pars
compositi κακο- voce premissa
est. Deductio ad impossibile;
est enim ἢ τῶν ἀγαθῶν ἐπι-
θυμῆτα καὶ τοῦ εὐδαιμονεῖν μέ-
γιστος ἔρως παντί, symp. 205 D.
— Cf. Alc. I 116 B οἱ δ' εὐπράτ-
τουτες οὐκ εὐδαίμονες;

78 ΣΩ. Ἔστιν οὖν ὅστις βούλεται ἄθλιος καὶ κακο-
δαίμων εἶναι;

MEN. Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα βούλεται, ὦ Μένων, τὰ κακὰ οὐδεὶς,
εἴπερ μὴ βούλεται τοιοῦτος εἶναι. τί γὰρ ἄλλο ἐστὶν
ἄθλιον εἶναι ἢ ἐπιθυμεῖν τε τῶν κακῶν καὶ κτᾶσθαι;

B MEN. Κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν, ὦ Σώκρατες, καὶ
οὐδεὶς βούλεσθαι τὰ κακὰ.

XI. ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν δὴ ἔλεγες ὅτι ἔστιν ἡ ἀρετὴ
βούλεσθαι τε τὰγαθὰ καὶ δύνασθαι;

MEN. Εἶπον γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τούτου λεχθέντος τὸ μὲν βούλεσθαι
πᾶσιν ὑπάρχει, καὶ ταύτη γε οὐδὲν ὀλιγώτερος τοῦ ἑτέρου
βελτίων;

MEN. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἀλλὰ δῆλον ὅτι, εἴπερ ἐστὶ βελτίων ἄλλος
ἄλλου, κατὰ τὸ δύνασθαι ἂν εἴη ἀμείνων.

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τοῦτ' ἐστὶν ἄρα, ὡς ἔοικε, κατὰ τὸν σὸν
λόγον ἀρετῆ, δύναμις τοῦ πορίζεσθαι τὰγαθὰ.

C MEN. Παντάσῃ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, οὕτως
ἔχειν, ὡς σὺ νῦν ὑπολαμβάνεις.

ΣΩ. Ἴδωμεν δὴ καὶ τοῦτο, εἰ ἀληθὲς λέγεις· ἴσως
γὰρ ἂν εὖ λέγοις. τὰγαθὰ φῆς οἷόν τ' εἶναι πορίζεσθαι
ἀρετὴν εἶναι;

MEN. Ἐργωγε.

5. τί γὰρ — 6. κτᾶσθαι; frustra tentavit Henneberger, Adnot. ad Pl. aliquot locos. Meiningen 1855. p. 7. 6. τε ab Bkk., om. s. 8. βούλεσθαι a Bkk., βούλεται b5 Hsch. 12. τοῦ-
του] τούτου του Schleiermacher, του Ast Sch. 24. τὰγαθὰ
ab Bkk., τὸ τὰγαθὰ 22 et ut videtur ΞΣΥς.

6. ἐπιθυμεῖν — κτᾶσθαι
dicta sunt cum ludibrio iuxta
virtutis definitionem 77 B χαί-
ρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι.
SCHLEIERM.

8. οὐδεὶς int. κινδυνεύει, ut
96 D.

9. ἔστιν. Incipit post ὅτι
oratio quasi recta. 74 D 75 AD.

11. εἶπον post ἔλεγες ut Euthy-
phr. 6 D ἔλεγον post εἶπες, infra

97 A ὁμολογοῦμεν post ὁμολογή-
καμεν, statim βελτίων, ἀμείνων
(ut Alc. I 108 D), 70 A διδασκόν,
μαθητόν, 84 D τοῦτο, τοῦτί,
τόδε, 85 D αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ, αὐτὸν
ἐν αὐτῷ, 88 B σὺν νῶ, μετὰ
νοῦ. Nam non solum in formulis
adstipulandi et negandi Plato
varietati studet. Ad 73 A. Erast.
137 A.

12. τούτου λεχθέντος, hoc
ita pronuntiatio. STALLB.

ΣΩ. Ἀγαθὰ δὲ καλεῖς οὐχὶ οἷον ὑγίειάν τε καὶ
πλοῦτον;

MEN. Καὶ χρυσίου λέγω καὶ ἀργύριον κτᾶσθαι καὶ
τιμὰς ἐν πόλει καὶ ἀρχάς.

5 ΣΩ. Μὴ ἄλλ' ἅττα λέγεις τὰγαθὰ ἢ τὰ τοιαῦτα;

MEN. Οὔκ, ἀλλὰ πάντα λέγω τὰ τοιαῦτα.

ΣΩ. Εἶεν· χρυσίου δὲ δὴ καὶ ἀργύριον πορίζεσθαι D
ἀρετῆ ἐστὶ, ὡς φησι Μένων ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως
πατρικὸς ξένος. πότερον προστίθης τι τούτῳ τῷ πόρῳ,
10 ὦ Μένων, τὸ δικαίως καὶ ὀσίως; ἢ οὐδὲν σοι διαφέρει,
ἀλλὰ κἂν ἀδίκως τις αὐτὰ πορίζηται, ὁμοίως σὺ αὐτὰ
ἀρετὴν καλεῖς;

3. καὶ χρυσίου — κτᾶσθαι del. Vermehren Plat. Stud. 13.
καὶ χρυσίου — 4. ἀρχάς, quae Socrati continuabantur, Menoni
reddidit Sehrwald, Jahrb. f. Philol. 1872 p. 464. 7. δὲ del.
Henneberger l.1. p. 8. 9. προστίθης] προστιθεῖς 1^{or} Cobet coll.
crit. 47 Sch., προστιθῆς 2^s. τι del. Stephanus, Ast, του (?) Sch.
11. σὺ αὐτὸ Schneider apud Buttm. Sch., αὐτὰ (post σὺ) del. Ast.

1. ὑγίειαν. Ad 87 E.

5. τὰγαθὰ, articulus in prae-
dicato ut 83 B ὁ φῆς τὸ σπῶ-
πουν εἶναι. 83 E. Euthyphr. 11 D.

7. δὲ δῆ. Socrates iam nunc
in mente habet sequentem inter-
rogationem. Poterat enim etiam
hunc in modum dici: εἶεν· εἰ δὲ
δὴ χρυσίου — πορίζεσθαι ἀρετῆ
ἐστὶν, ὦ Μ., πότερον προστίθης
τι κτλ. 75 C εἶεν· εἰ δὲ δῆ —
Prot. 312 E εἶεν· ὁ δὲ δῆ —
Gorg. 472 D εἶεν· ἀδικῶν δὲ δῆ —
Euthyphr. 13 D εἶεν· ἀλλὰ τίς
δῆ —. Itaque illud δὲ habet cau-
sam et rationem satis idoneam.
STALLB.

8. ὡς φησι Μένων. Meno
quo est loco et ambitione non
debutit laudare quaestum vo-
luptatum ultimum (ὀσάτην τὴν
τοῦ φιλοκεροδοῦς (ἡδονὴν) de rep.
IX 583 A).

τοῦ μεγάλου βασιλέως.
Sic plerumque; omisso autem
articulo Euthyd. 274 A (HEIND.)
Charm. 158 A Ar. Plut. 170 Xen.
an. I 2, 8 al.

βασιλέως — ξένος. „Ho-
spitium cum maioribus eius fac-

tum esse potuit, quo tempore
Xerxes bellum Graeciae inferret.
In hoc enim bello adiutum eum
esse a Thessalis notum est; quin
testibus Hdt. VII 6 Paus. VII 10
ipsi Aleuadae, ad quos non ipse
quidem Meno, sed amicus tamen
illius Aristippus (70 B) pertinebat,
prodiderant Xerxi Thessaliam.
Xen. An. I 1, 10 Aristippus dici-
citur hospes ipsius Cyri, II 1, 5
al. Meno Ariaei.“ GEDIKE.

9. τι — τὸ δικαίως ut 80 A τι
— ναρκῶν.

τῷ πόρῳ, ut mox ἀπορία,
e verbo πορίζεσθαι depromitur;
cf. 98 A δεσμῶ, 99 B εὐδοξία.
Vocis πόρος vis inusitata lu-
dibrio debetur; cf. Euthyphr. 3 B
ποιητὴν θεῶν. Non enim huc
cedit fr. Pind. 170 Bergk. elusum
ab Ar. vesp. 307 (νῦν πόρον τὸν
πορισμὸν φησι. schol.).

11. σὺ αὐτὰ, divitias ipsas, cum
acerbitate. Theogn. 699 πλήθει
δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνε-
ται ἡδε, πλουτεῖν. 1117 πλοῦτε
— σὺν σοὶ καὶ κακὸς ἂν γίγνε-
ται ἐσθλὸς ἀνὴρ. Cf. proverbium
χορήματ' ἀνὴρ Pind. Isthm. II 11
Alcae. fr. 50 Bergk.

78 *MEN.* Οὐ δῆπου, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἄλλὰ κακίαν;

MEN. Πάντως δῆπου.

ΣΩ. Δεῖ ἄρα, ὡς ἔοικε, τούτῳ τῷ πόρῳ δικαιοσύνην ἢ σωφροσύνην ἢ οἰσιότητα προσεῖναι ἢ ἄλλο τι μόριον ἀρετῆς; εἰ δὲ μή, οὐκ ἔσται ἀρετὴ, καίπερ ἐκπορίζουσα τάγαθά.

MEN. Πῶς γὰρ ἄνευ τούτων ἀρετὴ γένοιτ' ἄν;

ΣΩ. Τὸ δὲ μὴ ἐκπορίζειν χρυσίον καὶ ἀργύριον, ὅταν μὴ δίκαιον ἦ, μήτε αὐτῷ μήτε ἄλλῳ, οὐκ ἀρετὴ καὶ αὕτη ἐστὶν ἢ ἀπορία;

MEN. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα μᾶλλον ὁ πόρος τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ἢ ἡ ἀπορία ἀρετὴ ἄν εἴη, ἀλλὰ, ὡς ἔοικεν, ὁ μὲν ἂν μετὰ δικαιοσύνης γίγνηται, ἀρετὴ ἔσται, ὁ δ' ἂν ἄνευ πάντων τῶν τοιούτων, κακία.

79 *MEN.* Δοκεῖ μοι ἀναγκαῖον εἶναι ὡς λέγεις.

XII. *ΣΩ.* Οὐκοῦν τούτων ἕκαστου ὀλίγον πρότερον μόριον ἀρετῆς ἔφαμεν εἶναι, τὴν δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Εἶτα, ὦ Μένων, παίζεις πρὸς με;

MEN. Τί δή, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ὅτι ἄρτι ἐμοῦ δεηθέντος σου μὴ καταγνύναι μηδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετὴν, καὶ δόντος παραδείγματα καθ' ἃ δέοι ἀποκρίνεσθαι, τούτου μὲν ἡμέλησας, λέγεις B δέ μοι ὅτι ἀρετὴ ἐστὶν οἷόν τ' εἶναι τάγαθὰ πορίζεσθαι μετὰ δικαιοσύνης, τοῦτο δὲ φῆς μόριον ἀρετῆς εἶναι.

2. ἀλλὰ κακίαν Menoni, πάντως δῆπου Socrati dabantur; mutavit Hsch. 4. δικαιοσύνη (om. ἦ) a. 22. πρὸς με. distinxit Bkk. 24. ἄρτι ἐμοῦ ab Bkk., ἐμοῦ ἄρτι ΞSYFς. 28. εἶναι; distinxit Hrm.

11. ἀπορία. „Singularis est usus huius vocabuli, quod quia τῷ πόρῳ opponitur, dicitur de eo, qui quaestu abstinet.“ STALLB., sed ita, ut alludatur simul ad honestam paupertatem. Steinhart II p. 174 ann. 22.

14. ἄν εἴη in necessaria conclusione ut 85 B γίγνοιτ' ἄν. 87 C. Ad Euthyphr. 8 A.

22. εἶτα. „Simulat Socrates

vel admirationem vel indignationem, cui significandae inseruit εἶτα.“ STALLB. 71 C. Ita in interrogationibus plerumque; ad apol. 28 B.

παίζεις πρὸς με. Theag. 125 E σκώπτεις καὶ παίζεις πρὸς με. STALLB.

24. ἄρτι, 77 A.

28. τοῦτο, non attractio. De rep. I 344 A τὴν τελευτάτην

MEN. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν συμβαίνει ἐξ ὧν σὺ ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττειν ὅ τι ἂν πράττη, τοῦτο ἀρετὴν εἶναι τὴν γὰρ δικαιοσύνην μόριον φῆς ἀρετῆς εἶναι καὶ ἕκαστα τούτων.

MEN. Τί οὖν δή;

ΣΩ. Τοῦτο λέγω, ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος ὅλην εἰπεῖν τὴν ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν πολλοῦ δεῖς εἰπεῖν ὅ τι ἐστίν, πᾶσαν δὲ φῆς προᾶξιν ἀρετὴν εἶναι, ἐάνπερ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττηται, ὥσπερ εἰρηκῶς ὅ τι ἀρετὴ ἐστὶν τὸ ὅλον καὶ ἤδη γνωστομένου ἐμοῦ, καὶ ἐὰν σὺ κατακερατίζης αὐτὴν κατὰ μόρια. δεῖται οὖν σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως, ὦ φίλε Μένων, τί ἐστὶν ἀρετὴ, εἰ μετὰ μορίου ἀρετῆς πᾶσα προᾶξις ἀρετῆ ἂν εἴη. τοῦτο γὰρ ἐστὶν λέγειν, ὅταν λέγῃ τις ὅτι πᾶσα ἢ μετὰ δικαιοσύνης προᾶξις ἀρετὴ ἐστίν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι

3. πράττη ab Bkk., πράττοι Er, πράττοις s. 7. τοῦτο λέγω, quod Menonis erat, Socrati reddidit Stb. (1822); Socrati continuant τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; Heusde spec. crit. 87 Hsch., τί οὖν δὴ; τοῦτο λέγω Sch. *MEN.* Τί οὖν δή, εἰ τοῦτο λέγω; Schleiermacher. ὅλον ab dx Tur., ὅλην ut videtur b' s. Respicitur ad 77 A. 8. δεῖς Er et ut videtur A' t Bkk., δεῖ σ s. Cf. Lys. 204 E. Cobet coll. crit. 45. 12. δεῖται a 1b Tur., δεῖ τι x, δεῖ b s. 14. εἰ F^{cor} Ficinus Beck, ἢ a SYd1, ἢ b' Ξr s. εἰ ἦ, ut mox πᾶσα ἦ, Struve opusc. II 18. 15. εἴη; perperam

ἀδικίαν —, ἔστι δὲ τοῦτο τυραννίς. Ad 73 C αὐτό.

3. πράττη. Subiectum est τις, quod in πράττειν latet, vel ὁ πράττων. 97 A οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ φρονίμος ἦ. „Graeci post infinitivum pendentem a persona indefinita tertiam personam ponunt, ubi Latini fere secundam.“ BUTTM. Ad Charm. 167 B. Additur tamen τις 81 D 86 B.

6. τί οὖν δή; „Cf. Crat. 398 A Τί οὖν δή; ΣΩ. Οὐ οἶμαι ἐγὼ κτλ., ubi autē ὅτι mente supplendum est τοῦτο λέγω. Item sine voce ὅτι infra 97 E Τί οὖν δή; ΣΩ. Τῶν ἐκείνου κτλ. Cf. etiam Gorg. 497 D νῦν δὲ οὐχ ὁμολογεῖς; ΚΑΑ. Ἐγώ γε. τί οὖν δή; ΣΩ. Ὅτι οὐ ταῦτα κτλ., unde apparet nostro loco Ἐγώ γε sive qualemcunque affirmandi

formulam ante τί οὖν δή; mente supplendam esse. Gorg. 451 E Ἀκήνοα γὰρ ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτο λέγεις;“ BUTTM.

10. τὸ ὅλον appositio est ad ἀρετὴν, ita tamen, ut quodammodo ab εἰρηκῶς simul pendeat.

12. δεῖται, mox δεῖσθαι, 79 E δεῖσσεσθαι ut Alc. II 149 C δοκεῖ μοι πολλῆς φυλακῆς δεῖσθαι καὶ σκέψεως, ὅ τι ποτὲ ἐητέον ἐστὶ καὶ μὴ.

14. εἰ — ἂν εἴη ut 91 D εἰ — οὐκ ἂν δύναιτο λαθεῖν. Alterius verba, ad quae respicitur, sunt ἂν εἴη, οὐκ ἂν δύναιτο. Ad 98 B.

15. τοῦτο γὰρ. 90 D ἄρ' ὅταν τοῦτο λέγωμεν, τότε λέγομεν κτλ. πᾶσα ἦ. Articulus genus significat (ad 79 D).

79 πάλιν δεισθαι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως, ἀλλ' οἶε τινα εἰδέναι μόριον ἀρετῆς ὃ τι ἐστίν, αὐτὴν μὴ εἰδόντα;

MEN. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.

D ΣΩ. Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι ὅτ' ἐγὼ σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην περὶ τοῦ σχήματος, ἀπεβάλλομένον πον τὴν τοιαύ- 5 τὴν ἀπόκρισιν, τὴν διὰ τῶν ἐτι ζητουμένων καὶ μήπω ὁμολογημένων ἐπιχειροῦσαν ἀποκρίνεσθαι.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβάλλομεν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ὦ ἄριστε, μηδὲ σὺ ἐτι ζητουμένης ἀρετῆς ὅλης ὃ τι ἐστίν, οἶον διὰ τῶν ταύτης μορίων 10 ἀποκρινόμενος δηλώσειν αὐτὴν ὄφρ' οὖν, ἢ ἄλλο ὄτι οὖν E τούτῳ τῷ αὐτῷ τρόπῳ λέγων, ἀλλὰ πάλιν τῆς αὐτῆς δεήσεσθαι ἐρωτήσεως, τίνος ὄντος ἀρετῆς λέγεις ἢ λέγεις; ἢ οὐδὲν σοι δοκῶ λέγειν;

MEN. Ἔμοιγε δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν.

XIII. ΣΩ. Ἀπόκριναί τοίνυν πάλιν ἐξ ἀρχῆς· τί φῆς ἀρετὴν εἶναι καὶ σὺ καὶ ὁ ἐταῖρός σου;

MEN. ὦ Σώκρατες, ἤκουον μὲν ἔγωγε πρὶν καὶ 80 συγγενέσθαι σοι, ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς

distinguunt *Hrm. Sch.* al., nam protasis verborum δαίται οὖν κτλ. non est pars τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως. τοῦτο — 16. ἐστίν del. Naber comm. II 64. ἐστίν λέγειν] ἐστὶ λέγων Winckelmann, ἄρα λέγει *Sch.* 4. ἄρτι ὅς, om. a *Twp.* 10. οἶον Γ^{cor} et ut videtur ΔΞΣΤχς, οὐ ἂ, σὺ ὁ²β¹1n. 13. δεήσειν Buttmann.

4. ὅτ' ἐγώ. „Quemadmodum Latini dicunt *memini cum* (Cic. ad div. VII 28 *memini cum mihi desipere videbare*), ita Graeci frequentant *μὲμνημαι* ὅτε.“ STALLB. ὅτε simul referendum est ad id quod sequitur ἀπεβάλλομένον πον. Negligentior structura ut in confabulatione; cf. *Charm.* 156 B.

5. ἀπεβάλλομεν, 75 C. Imperfectum (ad 78 A) post aor. nihil offensivum habet; 99 E ἐζητήσαμέν τε καὶ ἐλέγομεν. Ad *Phaedon.* 59 E.

τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν, omnia id genus responsa (μήπω). 80 D 92 C 95 B 99 C erast. 133 E. „Notatur vero petitio principii quam dialectici appellant.“ STALLB. *Arist.* anal. pr. II 16 ὅταν τὸ μὴ δι' αὐτοῦ γνωστόν

δι' αὐτοῦ τις ἐπιχειρῆ δεινύναι, τότε αἰτεῖται τὸ ἐξ ἀρχῆς.

13. „ὄντος usu haud ita raro praedicato accommodatum est, ut 87 C 91 C *Crat.* 418 E *Prot.* 354 C. ad remp. I 333 E.“ STALLB. *Hipparch.* 228 A. Ad 86 C.

14. οὐδὲν, quod nihil est, praesertim cum λέγειν (92 E) et εἶναι (erast. 134 C). Ad remp. VIII 562 D.

17. φῆς ut 71 D *Theag.* 129 A *Phaedon.* 77 D δοκεῖς σὺ τε καὶ Σιμμίας.

18. καὶ συγγενέσθαι breviter pro καὶ ἐς πείραν ἐλθεῖν συγγενόμενος. Similis brevitatis est *Hipparch.* 231 A.

19. οὐδὲν ἄλλο ἢ ut *Euthyd.* 277 E *Theaet.* 189 E al. *Liv.* XXXIV 46 per biduum nihil

καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν· καὶ νῦν, ὥς γέ μοι δοκεῖς, ροητεύεις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπέδεις, ὥστε μεστὸν ἀπορίας γεγυμέναι. καὶ δοκεῖς μοι παντελῶς, εἰ δεῖ τι καὶ σκῶψαι, ὁμοιότατος εἶναι τὸ τε 5 εἶδος καὶ τὰλλα ταύτῃ τῇ πλατεῖα νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ.

1. γέ μοι α ΞΣΤγ *Stb.*, γ' ἐμοὶ ε. Cf. *Euthyphr.* 12 A. ad *Prot.* 342 A.

aliud quam steterunt parati ad pugnam. Frequentior est haec ellipsis quam plena oratio Dem. VIII 10 οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσιν ἢ καθιστάσιν τὴν πόλιν εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον. Similiter ἄλλο τι ἢ, ad 83 B.

1. ποιεῖς ἀπορεῖν. „*Theaet.* 149 A οἱ δὲ τοῦτο μὲν οὐ λέγουσι περὶ ἐμοῦ, ὅτι δὲ ἀτοπώτατός εἰμι καὶ ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν. *Gorg.* 522 B.“ STALLB. *Euthyphr.* 11 B.

2. φαρμάττεις. *De legg.* IX 932 E διτταί γὰρ δὴ φαρμακεῖται — ἢ μὲν γὰρ τὰ νῦν διαρρηθῆναι εἴπομεν, σώμασι σώματα κενουροῦσά ἐστι κατὰ φύσιν, ἄλλη δὲ ἢ μαργαρεῖται τέ τισι καὶ ἐπρωδαῖς καὶ καταδέσεισι πείθει.

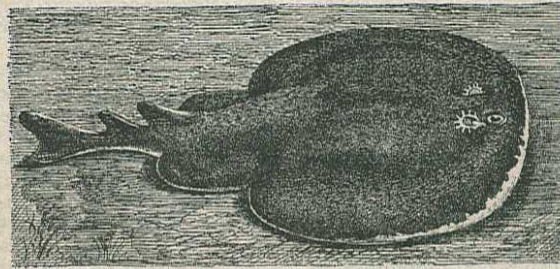
ἀτεχνῶς et quae mox sequuntur παντελῶς, ἀληθῶς, item

τῷ ὄντι comparationibus (*Phaedon.* 90 C), formulis proverbialibus (*Euthyphr.* 3 A), locis citatis (*Ion.* 534 D), omnibus denique quae per hyperbolen dicuntur adici solent. Nam quae praeter opinionem dicuntur affirmationis indigent.

3. μεστὸν ἀπορίας mira, sed frequens dictio. *Theaet.* 236 E de rep. VIII 556 D erast. 134 E. Ita *Isocr.* V 45 ἀνοίας — μεστός. XII 172 ἀμαθίας — μεστόν.

4. δεῖ pro πρόπει vel ἔστι (*Gorg.* 509 A εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἔστι) modeste, nam animo obversatur οὐ δεῖ. *Hdt.* IX 65 δοκέω δεῖ, εἴ τι περὶ τῶν θεῶν δοκέειν δεῖ. *Ar. Lys.* 1132.

τὸ τε εἶδος *Schleiermacher* II 1, p. 349 refert ad corporis habitum brevem et obesum, *Biester* autem ad faciem {So-

Raja torpedo marmorata.

cratis, quae sima erat (τῇ πλατεῖα) et *Silenum* referebat (ad *symp.* 215 A). Recte coniecisse *Biesterum* elucet cum ex 80 C tum ex *torpedinis* imagine, quam praebet *Brehm, Tierleben*² III 2. p. 384.

5. ταύτῃ, notae illi. 76 A.

τῇ πλατεῖα νάρκῃ. *Piscis*

frigore electrico, cuius apud scriptores Graecos frequens est mentio et in vasis fictilibus tradita est imago, nostratibus dicitur *torpedo marmorata* (*Marmelzitterrochen*). *Arist. hist. an.* 37, 2 ἢ τε νάρκη ναρῶν ποιοῦσα ὦν ἂν κρατήσιν μέλλη ἰχθύων

80 καὶ γὰρ αὐτὴ τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἀπτόμενον ναρκᾶν
ποιεῖ· καὶ σὺ δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέ-
ναι, ναρκᾶν. ἀληθῶς γὰρ ἔργωε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ
B στόμα ναρκῶ, καὶ οὐκ ἔχω ὅ τι ἀποκρίνωμαί σοι. καίτοι
μυριάκις γε περὶ ἀρετῆς παμπόλλους λόγους εἴρηκα καὶ 5
πρὸς πολλούς, καὶ πάνυ εὖ, ὥς γε ἐμαυτῷ ἐδόκουν·
νῦν δὲ οὐδ' ὅ τι ἐστὶν τὸ παράπαν ἔχω εἰπεῖν. καὶ μοι
δοκεῖς εὖ βουλευέσθαι οὐκ ἐκπλέων ἐνθένδε οὐδ' ἀπο-
δημῶν· εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιοῖς, τάχ'
ἀν ὥς γόης ἀπαχθείης.

ΣΩ. Πανοῦργος εἶ, ὦ Μένων, καὶ ὀλίγου ἐξηπά-
τησάς με.

MEN. Τί μάλιστα, ὦ Σώκρατες;

C ΣΩ. Γινώσκω οὐ ἔνεκά με ἤκασας.

MEN. Τίνος δὴ οἶε;

ΣΩ. Ἴνα σε ἀντεικάσω. ἐγὼ δὲ τοῦτο οἶδα περὶ 10

3. ναρκᾶν del. Cobet coll. crit. 47 Hsch. Sch. Cf. Charm. 166 D ἔργωγέ φημι τοῦτο ποιεῖν, τὸν λόγον σκοπεῖν. Ion. 533 D ταῦτόν τοῦτο ποιεῖν ὅπερ ἡ λίθος, ἄλλους ἄγειν δακτυλλούς. 4. στόμα A pars b Ast, σώμα ε. 9. ποιοῖς a pars b Bkk., ποιεῖς ε. 14. ἤκασας ut videtur t Sch., εἴκασας ab ε. Cf. proll. p. 47. 15. δὲ a 1ht, δὴ ut videtur b ε. 16. τοῦτο ab² dr Bkk., τόδε pars b¹ ε.

— τρέφεται τούτοις· κατακρού-
πεται δ' εἰς τὴν ἄμμον καὶ πη-
λόν, λαμβάνει δὲ τὰ ἐπιπέοντα,
ὅσα ἀν ναρκήσῃ ἐπιφερόμενα
τῶν ἰγθύων. Plut. de sollertia
an. 27, 2 τῆς δὲ νάρκης ἴστε
δήπου τὴν δύναμιν, οὐ μόνον
τοὺς διγόντας αὐτῆς ἐκπηγνύου-
σαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σαγήνης
βαρύτητα ναρκώδη ταῖς χερσὶ
τῶν ἀντιλαμβανομένων ἐμποιοῦ-
σαν. Plin. nat. hist. 32, 2 „etiam
procul et ex longinquo vel si
hasta virgave attingatur (tor-
pedo), quamvis praevalidos la-
certos torpescere, quamlibet ad
cursum veloces alligari pedes.“
Facies piscis ad ludificandam
Socratis σιμότητα idonea Athe-
niensis in foro piscario non
raro arridebat. (v. Jacobi, co-
micae dictionis index s. v.
ναρκῆ).

8. βουλευέσθαι, tibi con-
sulere. Ad symp. 176 D. STALLB.
οὐκ ἐκπλέων. Ad Criton.

52 B οὐτ' ἐπὶ θεωρίαν πάποι'
ἐν τῆς πόλεως ἐξῆλθες — οὔτε
ἄλλοσε οὐδαμῶσε, εἰ μὴ ποι
στρατευσόμενος, οὔτε ἄλλην ἀπο-
δημίαν ἐποίησα πάποτε. STALLB.
Ad 71 C.

10. ἀπαχθείης, „ὡς κακ-
οῦργος παραδοθείης εἰς τὸ
δεσμοτήριον.“ SCHOL. „Gorg.
486 A εἰς τὸ δεσμοτήριον ἀπα-
γοι.“ BUTTM. Postulabantur γόη-
τες fraudis (κακουργίας) aut
laesae religionis (ἀσεβείας). Her-
mann, Griech. Privataltertümer
§ 62, 17.

13. τί μάλιστα, cur tandem?
μάλιστα accuratius inquirat et
cum admiratione. Theag. 130 B
erast. 135 A. Ad Criton. 43 A.

15. τίνος. „Sic semper in re-
sponsione negligitur praegressa
praepositio. Pol. 283 C περὶ δὴ
τούτων — Τίνων; Prot. 355 C
ὑπὸ τίνος; — Τοῦ ἀγαθοῦ.“
HEIND. ad soph. 243 D. Sed 85 B
ἀπὸ ταύτης.

πάντων τῶν καλῶν, ὅτι χαίρουσιν εἰκαζόμενοι. λυσιτελεῖ
γὰρ αὐτοῖς· καλαὶ γάρ, οἶμαι, τῶν καλῶν καὶ αἱ εἰκόνες.
ἀλλ' οὐκ ἀντεικάσομαί σε. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν ἢ νάρκη αὐτῆ
ναρκῶσα οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖ ναρκᾶν, ἔοικα
5 αὐτῇ· εἰ δὲ μή, οὐ. οὐ γὰρ εὐπορῶν αὐτὸς τοὺς ἄλλους
ποιῶ ἀπορεῖν, ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον αὐτὸς ἀπορῶν οὕτως
καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. καὶ νῦν περὶ ἀρετῆς, ὅ D
ἐστίν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, σὺ μέντοι ἴσως πρότερον μὲν
ἤδησθα πρὶν ἐμοῦ ἄψασθαι, νῦν μέντοι ὅμοιος εἶ οὐκ
10 εἰδότε. ὅμως δὲ ἐθέλω μετὰ σοῦ σκέψασθαι καὶ συζητῆ-
σαι, ὅ τι ποτέ ἐστίν.

XIV. MEN. Καὶ τίνα τρόπον ζητήσεις, ὦ Σώκρα-
τες, τοῦτο, ὃ μὴ οἶσθα τὸ παράπαν ὅ τι ἐστίν; ποῖον
γὰρ ὦν οὐκ οἶσθα προθέμενος ζητήσεις; ἢ εἰ καὶ ὅ τι
15 μάλιστα ἐντύχοις αὐτῷ, πῶς εἴσει ὅτι τοῦτό ἐστίν, ὃ
σὺ οὐκ ἤδησθα;

ΣΩ. Μανθάνω οἶον βούλει λέγειν, ὦ Μένων. ὁρᾷς E

9. ἤδησθα a n Bkk., ἤδεισθα b ε. 16. ἤδησθα n Bkk.,
ἤδεισθα ab ε.

2. οἶμαι, credo, censebo (sollt
ich meinen). 73 D de legg. VII
819 E Hipp. mai. 284 D Crit 47 D.
Kock ad Ar. av. 307.

3. εἰ pertinet ad αὐτὴ ναρ-
κῶσα; quare subicitur οὕτω, ut
mox αὐτὸς ἀπορῶν οὕτως. Hip-
parch. 229 D. Ad 71 B τοῦτον.

6. παντὸς μᾶλλον. Ad
Euthyphr. 9 A.

7. ὅ fere i. q. οἶον. Soph. Ai.
1259 οὐ μαθῶν ὅς εἰ φύσιν. Eur.
Alc. 640 ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελ-
θῶν ὅς εἶ. Cic. Verr. V 64, 166 qui
esset ignorabas. Distinguntur
igitur Thuc. I 137 φράζει ὅστις
ἐστὶ et ib. 136 (v. Krüger) δηλοῖ
ὅς ἐστίν. Ad 92 C τοῦτους γοῦν
οἶδα οἷ εἶσιν. Euthyphr. 14 E.
Kühner, Ausf. Gramm. II p. 942.

9. ὅμοιος εἶ οὐκ εἰδότε.
Non „ignorantim i hi“ (Hirschig).
97 A de rep. III 414 C ὡς εἰκῆς
ὀκνοῦν τι λέγειν. Xen. mem. I 6, 10
εἰκῆς — τὴν εὐδαιμονίαν οἰο-
μέμφ τρωφῆν καὶ πολυτέλειαν
εἶναι. Heindorf ad Crat. 416 A.
Urbane et convenienter cum
imagine a Menone instituta.

PLAT. OPERA VI. 2.

10. συζητῆσαι. Non opus est
intelligere sol. Phaedr. 234 D
συνεβάνχουσα μετὰ σοῦ. de rep.
IV 422 D ἐνυπολημῆσαντες οὐν
μεθ' ἡμῶν. Schneider ad Isocr.
VII 13.

12. τίνα τρόπον. Non suum
hoc profert Meno, sed tritum
(80 E) eristicorum ἀφικτον ἐρώ-
τημα (Euthyd. 276 E) sive ἀπό-
ρημα (Arist. top. VIII 11); v.
Euthyd. 275 D 276 D πότερον
γὰρ οἱ μανθάνοντες μανθάνου-
σιν ἢ ἐπίστανται ἢ ἄ μὴ ἐπί-
στανται;

13. ποῖον interrogat cum dubi-
tatione (95 D) et cum irrisione,
ut erast. 132 B ποῖον μέγα καὶ
καλόν; ἀδολεσχούσι — οὔτοι.
Ad Hipp. mai. 285 D.

14. προθέμενος ζητήσεις,
investigandum tibi propones. Ad
94 D.

ὅ τι μάλιστα, vel maxime,
Euthyphr. 4 D.

17. ὁρᾷς cum irrisione praemis-
sum. Ad symp. 202 D. STALLB.
Hipparch. 231 C.

80 τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάρχεις; ὡς οὐκ ἄρα ἔστιν
ζητεῖν ἀνθρώπων οὔτε ὃ οἶδε οὔτε ὃ μὴ οἶδε· οὔτε γὰρ
ἂν γε ὃ οἶδε ζητοῖ· οἶδε γὰρ, καὶ οὐδὲν δεῖ τῷ γε
τοιούτῳ ζητήσεως· οὔτε ὃ μὴ οἶδε· οὐδὲ γὰρ οἶδε ὃ τι
ζητήσει.

81 MEN. Οὐκοῦν καλῶς σοι δοκεῖ λέγεσθαι ὁ λόγος
οὗτος, ὃ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐκ ἔμοιγε.

MEN. Ἔχεις λέγειν, ὅπη;

ΣΩ. Ἔργω· ἀκήκοα γὰρ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν

σοφῶν περὶ τὰ θεῖα πράγματα —

MEN. Τίνα λόγον λερόντων;

ΣΩ. Ἀληθῆ, ἔμοιγε δοκεῖν, καὶ καλόν.

MEN. Τίνα τοῦτον; καὶ τίνας οἱ λέγοντες;

ΣΩ. Οἱ μὲν λέγοντές εἰσι τῶν ἱερέων τε καὶ τῶν
ἱερείων ὅσοις μεμέληκε περὶ ὧν μεταχειρίζονται λόγον

3. ἂν ὃ γε x Stob. flor. XLIII 112 Beck, Stallbaum olim.
6. οὐκοῦν Bkk., οὐκ οὖν Beck.

1. τοῦτον—λόγον. Ion. 535 C (Bkk.) ὡς ἐναργῆς μοι τοῦτο, ὃ Σ., τεκμηρίον εἶπες. Theag. 129A. ἐριστικόν. Ad 75 C. Arist. soph. elench. II 2 ἐριστικοὶ (λόγοι) οἱ ἐκ τῶν φαινόμενων ἐνδόξων μὴ ὄντων δὲ συλλογιστικοὶ ἢ φαινόμενοι συλλογιστικοί.

κατάρχεις, vocabulum anendi opere petitum. στήμονα, κρόκη κατάρχεις est filum deducere e colo; Blümner, Technologie etc. bei Griechen u. Römern I p. 112 sq. Hor. ep. II 1, 225 tenui deducta poemata filo. Similiter Hipp. min. 369 B τοιούτους (captiosos) πλέκεις λόγους. Plut. Is. et Osir. 20 οἱ αἰ ποιεῖται καὶ λογογράφοι καθάπερ οἱ ἀράχνη — ὑφαίνουσι καὶ ἀποτείνουσι.

ἄρα ubi aliquis non suis verbis loquitur ut 91 CE 94 B Euthyphr. 11 C.

3. ἂν γε. Collocatio voculae γε alia esse non potuit. „Nam post ὃ illa posita aliam efficit verborum sententiam (81 C); post οὔτε autem vel γὰρ vel ζητοῖ prorsus importune inculcabitur. Xen. oec. VII 2 (Sauppe) οὐδὲ ἂν

γε νῦν—ἑώρας, εἰ μή —. Anaxil. ap. Poll. X 190 οὐκ ἂν γέ μοι τοῦτ' γένοιτο κεράμινον.“ STALLB. Euthyphr. 4 B οὐ γὰρ ἂν πού γε.

9. ὅπη. Euthyphr. 12 B εἶπω σοι ὅπη;

12. τίνα. Abrupta oratio Menone interpellante. Heindorf ad soph. 265 C: pol. 277 E Ar. Plut. 400. STALLB.

15. ἱερέων — ἱερείων. Recte Plato statuit a sacerdotibus (ex mysteriis, de legg. IX 870 D, iisque Orphicis, Crat. 400 C) eam doctrinam, quae est de animarum migrationibus, ad philosophos devenisse; ad Phaedon. 62 B 69 C 70 C. Lobeck Aglaoph. II p. 795 sqq. Zeller, Philos. der Griech. I⁴ p. 55 sqq. Idem testatur Philolaus Pythagoreus apud Clem. Strom. II 518 et ap. Cic. Hortens. fr. 85. Ante Platonem eam doctrinam amplexabantur Pherecydes (Cic. Tusc. I 16, 38), Pythagoras (Zeller I. l. p. 418 sqq.), Heraclitus (Zeller I. l. p. 646 sqq.), Empedocles (ad 81 BC). Orphicos ab Aegyptiis eam repetivisse putat Herodotus II 123 (cf. 81).

οἷσις τ' εἶναι διδόναι· λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι B
πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεοὶ εἰσιν. ἂ δὲ λέγουσι,
ταυτὶ ἔστιν· ἀλλὰ σκόπει, εἰ σοι δοκοῦσιν ἀληθῆ λέγειν.
φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον,
5 καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὲ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ
δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε. δεῖν δὲ
διὰ ταῦτα ὡς ὀσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον·

„Οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, εἰς τὸν ὑπερθεὺν ἄλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτει

1. οἷσις τ' a et ut videtur pars b¹ Γ Ες, οἱοί τ' 1 r, οἷός τ' b² b.
8. οἷσιν A¹ t, οἷσις ε. γὰρ ἂν] δὲ Boeckh. 9. δέξεται
ΞΣ Stob. flor. XLIII 112 Bkk., δέξεται ab ε. εἰς] ἐς (ut mox)
Stob. Boeckh. ἔτει 1^{cor} Stob. (b?) ε, ἔτι A¹ t¹ ἔπει Boeckh.

1. Πίνδαρος. Praeter fr. 110 Bergk., quod Plato laudat, et fr. 106 statim afferendum huic referenda sunt fr. 108 σώμα μὲν πάντων ἔπεται ἐναντία περισθενεῖ, ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἰδωλον (anima)· τὸ γὰρ ἔστι μόνον ἐκ θεῶν, et Ol. II 68 ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἔστρις ἐνατέρωθι (ter apud superos et inferos) μέιναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὄδον παρὰ Κρόνον τύρσιν.

ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν. Empedocles v. 369 (1 Mullach): ἔστιν ἀνάγκης, χροῖμα, θεῶν ψήφισμα παλαιόν, — εὐτέ τις ἀμπλαύησι φόνο φίλα γυῖα μίηνῃ, ἢ ὅς καὶ ἐπίορνον ἀμαρτήσας ἐπομόσση δαίμων —, τρεῖς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλάλησθαι, γεινομένον παντοῖα διὰ χρόνον εἶδεα θνητῶν, ἀγαλέας βίοτοιο μεταλλάσσοντα κελύθους· τῶν καὶ ἐγὼ νῦν εἰμι φρυγᾶς θεόθεν καὶ ἀλήτης. Ion. fr. 4 Bergk.: ὡς ὃ μὲν ἠνορέη τε κενασμένος ἦδὲ καὶ αἰδοὶ καὶ φθίμενος ψυχῇ· τερπνὸν ἔχει βίον, εἶπερ Πυθαγόρης ἐτυμὸς κτλ.

2. θεοὶ, divinitus afflati, ut Ion. 534 C τοῖς μάντεσι τοῖς θεοῖς. De legg. III 682 A θεῖον γὰρ οὐκ ἔστι καὶ τὸ ποιητικὸν ὃν γένος ὑμνοδοῦν πολλῶν τῶν κατ' ἀληθειαν γιγνομένων ἕξιν τισι Χάρισι

καὶ Μούσαις ἐφάπτεται ἐνάστοτε. Infra 99 CD.

6. πάλιν γίγνεσθαι Serv. ad Verg. Aen. III 68: Pythagoras non μετεμψύχωσιν, sed παλιγγενεσίαν esse dicit. Phaedon. 70 CD.

8. οἷσι γὰρ. Pindari threnorum fr. 110 Bergk.

οἷσι — δέξεται, „antiquior sermo pro παρ' ὧν ἂν δέξεται. II. B 186 δέξαστό οἱ σήπτρον.“ BUTTM. Pind. Ol. XIII 29. Pyth. IV 23. Poena sumpta Proserpina eos absolvit et in lucem reddit.

Φερσεφόνα. In titulis sepulcralibus sollemne est ἔνασι πρὸς Περσεφόνην (Welcker, Griech. Götterlehre II p. 487); nam Ἄιδης — θεῶν ἐχθιστος ἀπάντων (II. I 159). Praeterea inferorum imperium Pluto tenet, Proserpina exercet („die im Reiche der Toten aktive Macht“. Nägelsbach, Nachhomerische Theologie p. 126); quare Od. κ 494 de Tiresia: τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνηα, et Theogn. 704 Sisyphus Acherunte rediit πείσας Περσεφόνην αἰμυλλοῖσι λόγοις. Eur. Rhes. 955.

πένθεος. „Est πένθος non tam luctus quam id quod luctum efficit, h. e. culpa in mortali corpore olim contracta.“ STALLB.

9. τὸν ὑπερθεὺν ἄλιον. Nam

81 ἀντιδοὶ ψυχὰν πάλιν,
C ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε
μέγιστοι

ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἀγνοὶ
πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.“ 5

XV. ἄτε οὖν ἡ ψυχὴ ἀθάνατός τε οὔσα καὶ πολλά-
κις γεροννῖα, καὶ ἐωρακνῖα καὶ τὰ ἐνθάδε καὶ τὰ ἐν
Ἄιδου καὶ πάντα χρήματα, οὐκ ἔστιν ὅ τι οὐ μεμά-
θηκεν, ὥστε οὐδὲν θανατοῦ καὶ περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ

1. ἀντίδοι Bergk. ψυχᾶς Boeckh Sch. 2. ἐκ τῶν] ἔστ' ἂν („quousque“) Ficinus. 4. αὔξονται abs, αὔξοντ' Boeckh Herm. 8. καὶ ante πάντα del. Struve opusc. II 18 Sch.

sol fulget etiam inferis. Plut. cons. ad Apoll. c. 35 λέγεται δὲ ὑπὸ — Πινδάρου (fr. 106 Bergk) ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν Ἄιδου. Τοῖσι λάμπει μὲν μέγιστος ἀελλου τῶν ἐνθάδε νόμῳ καὶ ἄτω (Ar. ran. 454), φοινηκοδόμοις δ' ἐνὶ λειμῶνεσσι (Ar. ran. 447) προάστιον αὐτῶν κτλ. ἐν ἄτῳ ἔτει. De cyclo novem annorum (ἐνναετηρίς) in rebus sacris cf. Minos 319 E Serv. ad Aen. VI 565: fertur namque ab Orpheo quod dii peierantes per Stygem paludem novem annorum spatio puniuntur in Tartaro. Phaedr. 249 A de rep. X 615 A Plato periodos mille annorum constituit.

1. ψυχᾶν. Videtur „singulare ψυχᾶν respiciens illud κείνων, et femininum plurale τῶν relatum ad ψυχᾶν Pindarum non dedecere. Plenus sermo: κείνων ἐν ἄτῳ ἔειπε ψυχᾶν ἐν ἄστου ἀντιδοῦ.“ BUTTM.

2. ἐκ τῶν βασιλῆες. Empedocles docuit daemones expleto mutationum orbe (cf. frgm. ad p. 83, 1 allatum) in meliores naturas transire et inde ad deos rursus evehī, v. 447 (457 Mullach): εἰς δὲ τέλος μάντις τε καὶ ἡμνοπόλοι καὶ ἱητροὶ καὶ πρόμοι ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισι πέλονται, ἐνθεν ἀναβλαστοῦσι θεοὶ τιμῆσι φέριστοι, ἀθανάτοις ἄλλοισιν ὁμῆσται, αὐτοτράπεζοι. DISSEN.

4. τον λοιπὸν χρόνον de tempore post mortem futuro ut de rep. V 469 A Phaedon. 81 A.

ἥρωες ἀγνοὶ. E regibus Gelo Syracusanus (Diodor. XI 38) et Thero Agrigentinus (Diodor. XI 53) heroicis honoribus colebantur, e ducibus Aristoteles Cyrenis (Pind. Pyth. V 95), Miltiades Chersonesi (Hdt. VI 38: ὡς νόμος οἰκιστῆ), Brasidas Amphipoli (Thuc. V 11, 1), e viris robore eximiis Cleomedes athleta Astypalaeae (Paus. VI 9, 3), etiam διὰ τὸ ἐωντοῦ κάλλος Philippus Crotoniates Olympionica a Segestanis (Hdt. V 47). Plato de rep. V 469 A omnibus, quicunque fortiter pugnantibus occidissent aut egregie bonos se praestitissent, haec promisit: ὡς δαιμόνων, οὕτω θεραπεύσομεν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς θήκας. Dissen ad Pind. p. 653. Hermann, Gottesdienstliche Altert. § 16. Welcker, Griech. Götterlehre III 274 sqq.

6. ἄτε positum ut Phaedr. 247 D ἄτ' οὖν θεοῦ διάνοια νῶ τε καὶ ἐπιστήμη ἀκηράτῳ τρεφομένη.

7. τὰ ἐν Ἄιδου describuntur de rep. X 614 B sqq.

8. καὶ πάντα. καὶ est denique, ut verbo comprehendam. STALLB. Criton. 74 B πότερον παντὸς ἀνδρὸς ἐπαίνοφ καὶ φόγφ καὶ δόξῃ τὸν νοῦν προσέχει;

ἄλλων οἶόν τ' εἶναι αὐτὴν ἀναμνησθῆναι ἃ γε καὶ πρότερον ἠπίστατο. ἄτε γὰρ τῆς φύσεως ἀπάσης συγγενούσ οὔσης, καὶ μεμαθηκνῖας τῆς ψυχῆς ἅπαντα, οὐδὲν D καλῦει ἐν μόνον ἀναμνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν 5 ἀνθρώποι, τἄλλα πάντα αὐτὸν ἀνευρεῖν, ἐάν τις ἀνδρείος ἦ καὶ μὴ ἀποκάμνη ζητῶν· τὸ γὰρ ζητεῖν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον ἔστιν. οὐκ οὖν δεῖ πείθεσθαι τούτῳ τῷ ἐριστικῷ λόγῳ· οὗτος μὲν γὰρ ἂν ἡμᾶς ἀργούσ ποιήσειεν καὶ ἔστιν τοῖς μαλακοῖς τῶν 10 ἀνθρώπων ἠδὺς ἀκοῦσαι· ὅδε δὲ ἐργαστικὸς τε καὶ ζητητικὸς ποιεῖ. ᾧ ἐγὼ πιστεύων ἀληθεῖ εἶναι ἐθέλω E μετὰ σοῦ ζητεῖν ἀρετῆ ὃ τι ἔστιν.

MEN. Naί, ᾧ Σώκρατες· ἀλλὰ πῶς λέγεις τοῦτο, ὅτι οὐ μανθάνομεν, ἀλλὰ ἦν καλοῦμεν μάθησιν ἀνάμνησις ἔστιν; ἔχεις με τοῦτο διδάξαι ὡς οὕτως ἔχει;

ΣΩ. Καὶ ἄρτι εἶπον, ᾧ Μένων, ὅτι πανούργος εἶ, καὶ νῦν ἐρωτᾷς εἰ ἔχω σε διδάξαι, ὃς οὐ φημι διδαχῆν

5. ἀνθρώποι Hsch. 6. ἀποκάμνη a pars b^{cor} Bkk., ἀποκάμνη t¹ pars b Stobaeus s. 10. ἐργαστικὸς b² εἰ b¹ Bkk., ἐργαστικὸς a pars b¹ s Herm. ἐργαστικὸς (polit. 259 E) ab ἐργάτης descendit, ἐργαστικὸς (polit. 280 E 281 A) ut ζητητικὸς (cf. πειστικὸς) a verbo ἐργάζεσθαι. (Hermann.) 11. ἀληθεῖ a pars b Bkk. 13. ἀλλὰ πῶς rx Stob. Stb., ἀλλ' ἀπλῶς ab s.

1. ἄ γε. γε indicat rei rationem afferri. Ad Euthyphr. 4 A.

2. ἄτε—συγγενούσ οὔσης. Recte Stallbaum: quia res superae et infernae artissima necessitudine inter se cohaerent. Totam naturam inter se cognatam esse docuerunt Pythagorei, Plato Timaeo, Stoici, Cic. divin. II 14, 33 sqq. (Subiectum esse τῆς ψυχῆς ut Phaedon, 79 D ὡς συγγενῆς οὔσα αὐτοῦ putat Ast, Pl. Leben u. Schr. p. 404.) GROTE.

5. ἀνθρώποι ut 92 A, ad Euthyphr. 10 C. ἀνθρώπος 88 B. οἱ ἀνθρώποι 91 B.

6. ἄρα post γὰρ, quia ad rem supra dictam respicitur. Prot. 315 C ἐπεδήμει γὰρ ἄρα καὶ Πρόδικος (resp. ad 314 B). symp. 199 A ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ οὐκ

ἦδη ἄρα (resp. ad 198 D). Gorg. 469 D.

11. πιστεύων ἀληθεῖ εἶναι. v. proll. p. 17 ann. 2.

12. ἀρετῆ ὃ τι ἔστι, rarior structura (ad 71 A). Lach. 199 E οὐκ ἄρα ἠόρηκαμεν, ᾧ Νικία, ἀνδρεία ὃ τι ἔστιν. HEIND. ad Phaedr. 271 D εἶδέναι ψυχῆ ὅσα εἶδη ἔχει.

13. ἀλλὰ πῶς. „Vulgata si retinetur scriptura ἀλλ' ἀπλῶς, Bekkero quoque et Buttmanno probata illa, Meno hoc quaerit, censeatne Socrates hoc simpliciter ac sine exceptione verum esse. Ita vero ille ex parte quidem certe concedit, quod non ab eo concedi quae proxime sequuntur certissime arguunt.“

STALLB.

16. ἄρτι, 80 B.

82 εἶναι, ἀλλ' ἀνάμνησιν, ἵνα δὴ εὐθύς φαίνομαι αὐτὸς ἐμαυτῷ τάναντία λέγων.

MEN. Οὐ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, οὐ πρὸς τοῦτο βλέψας εἶπον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἔθους. ἀλλ' εἰ πῶς μοι ἔχεις ἐνδείξασθαι ὅτι ἔχει ὥσπερ λέγεις, ἐνδειξαί.

ΣΩ. Ἄλλ' ἔστι μὲν οὐ ῥάδιον, ὅμως δὲ ἐθέλω προθυμηθῆναι σοῦ ἔνεκα. ἀλλὰ μοι προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ τῶν σαυτοῦ ἕνα, ὅντινα βούλει, ἵνα B ἐν τούτῳ σοι ἐπιδείξωμαι.

MEN. Πάνυ γε. Δεῦρο πρόσελθε.

ΣΩ. Ἑλλην μὲν ἔστι καὶ ἑλληνίζει;

MEN. Πάνυ γε σφόδρα, οἰκογενής.

ΣΩ. Πρόσεχε δὴ τὸν νοῦν, ὁπότερ' ἂν σοι φαίνηται, ἢ ἀναμνησκόμενος ἢ μανθάνων παρ' ἐμοῦ.

3. Δ' Bkk. Item 84 A 90 E 92 B 95 B 98 A. 7. ἔνεκα E5, ἔνεκεν ab Bkk. v. proll. p. 47. προσκάλεσαι T¹1br. 8. τούτῳ a pars b¹ Bkk., τουτωὶ b5. 9. ἐνδείξομαι Naber comm. II 65. 14. ἢ] εἰ Ast. Locum corruptum esse putat Schanz.

2. τάναντία. Articulus aditatur ubi certum aliquid cogitatur, τὰ ἐναντία τῶν εἰρημέτων. 96 A Euthyphr. 6 A. apol. 27 A ἔοικεν (Meletus) — διαπειραμένῳ ἄρα γινώσεται Σωκράτης ὁ σοφὸς δὴ ἐμοῦ χαριεντιζόμενον καὶ ἐναντί' ἐμαυτῷ λέγοντος; — οὗτος γὰρ ἐμοὶ φαίνεται τὰ ἐναντία λέγειν αὐτὸς ἐαυτῷ ἐν τῇ γοαφῇ. Prot. 339 B Gorg. 482 D de rep. V 453 C.

4. ὑπὸ τοῦ ἔθους ut Crat. 434 E διὰ γε τὸ ἔθος. Etiam Latinis (Cic. or. 47, 157) consuetudo est i. q. usus loquendi. De rep. I 340 D λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως.

7. προσκάλεσον. „Usitatio est forma huius verbi media in omni et structura et sensu.“ BUTTM.

τῶν πολλῶν. „Non sine causa multitudo servorum significatio. Erat enim Meno nobilissimo loco natus.“ STALLB.

8. ἀκολούθων, vox propria de servis, qui dominos honoris causa in publico (proll. p. 22) comitabantur (Charm. 155 A symp. 217 A) etiam peregrinantes (de

legg. VIII 845 A). Hermann, Griech. Privataltert. § 12, 18.

9. ἐν τούτῳ. Phil. 21 B ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα; Ad remp. III 329 E.

11. Ἑλλην. Atheniensium servi omnes fere aut barbari erant (ut Scythia apud Ar. Thesm. 1001 sqq.) aut a barbaris orti (οἰκογενεῖς, οἰκότεριβες, ἐνδογενεῖς); Hermann l. l. § 12, 19.

„μὲν in interrogatione sic usurpatum affirmationem alterius expectat: opinor, haud dubie. Charm. 153 C Theaet. 162 A Eur. Med. 676. Differt autem haec interrogandi forma ab illa per πον (ad 75 C) eo, quod πον in re aliunde satis certa alterius assensum expectat, istud μὲν autem aliquid ut consentaneum et ad rem nunc agendam necessarium poscit.“ BUTTM.

13. ὁπότερα negligentur ut 71 C ταῦτα. „Soph. 222 B τούτων ὁπότερ' ἂν ἢ φίλον εἰρησθαί σοι, τοῦτο κτλ. Euthyd. 275 E.“ STALLB. Ita Euthyphr. 9 D οὐδέτερον ἢ ἀμφοτέρω.

14. ἢ ἀναμνησκόμενος ἢ μανθάνων. Phaedon. 72 E sqq.

MEN. Ἄλλὰ προσέξω.

XVI. ΣΩ. Εἰπέ δὴ μοι, ὦ παῖ, γινώσκεις τετράγωνον χωρίον, ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν;

ΠΑΙ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Ἔστιν οὖν τετράγωνον χωρίον ἴσας ἔχον τὰς C γραμμὰς ταύτας πάσας, τέτταρας οὔσας;

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐ καὶ ταυτασί τὰς διὰ μέσου ἐστὶν ἴσας ἔχον;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴη ἂν τοιοῦτον χωρίον καὶ μείζον καὶ ἕλαττον;

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Εἰ οὖν εἴη αὕτη ἢ πλευρὰ δυοῖν ποδοῖν καὶ αὕτη δυοῖν, πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ ὅλον; ὦδε δὲ 15 σκόπει. εἰ ἦν ταύτη δυοῖν ποδοῖν, ταύτη δὲ ἐνὸς ποδὸς μόνον, ἄλλο τι ἄπαξ ἂν ἦν δυοῖν ποδοῖν τὸ χωρίον;

15. ἦν Wolf, Kleine Schriften I 78 Beck, ἐν ab 5. εἰ ταύτη μὲν δυοῖν Schanz spec. crit. in Plat. 43. 16. ἂν ἦν ab Bkk., ἦν ἂν EFns.

huc respicitur; proll. p. 31. Disiunctio ἢ — ἢ per appositionem (epexegetis) explicat vocem ὁπότερα melius quam εἰ — ἢ. Multum igitur hic locus differt a Xen. an. I 10, 17, ubi Kühner tuetur ἢ — ἢ pro εἰ — ἢ positum ex more Homeri et poetarum tragicorum (Klotz ad Eur. Med. 489. Wecklein ad Aesch. Prom. 780).

2. εἰπέ δὴ μοι. „In illo libro, qui inscribitur Μένων, pusio-nem quandam Socrates interrogat quaedam geometrica de dimensione quadrati. Ad ea sic ille respondet, ut puer, et tamen ita faciles interrogationes sunt, ut gradatim respondens eodem perveniat, quo si geometrica didicisset.“ Cic. Tusc. I 24, 57. Quamquam de servuli aetate nihil inicitur, tamen quanto pro-vectiorem sumis aetate, tantum demis loco venustatis.

ὦ παῖ familiariter. 83 B. ὦ παῖ Μένωνος 85 B. Nam servi vocantur παῖ (Charm. 155 A Ar. ran. 37 al.).

τετράγωνον χωρίον, int.

ἰσόπλευρον ὀρθογώνιον. Vox χωρίον petita est ab agrimensoribus, agrorum autem mensura fit per quadrata. Schultz, Jahrb. f. Philol. 1882 p. 23.

3. τοιοῦτον. Socrates figuram (διάγραμμα Phaedon. 73 A) baculo (βακτηρία proll. p. 22 ann. 11) delineat (ἀναγράφεται 83 B. γράφει erast. 132 A) in arena, ut mos erat. Vitruv. VI praef.: „Aristippus naufragio eiectus ad Rhodiensium litus animadvertit geometrica schemata descripta.“ Cic. de fin. V 19, 50 „Archimedes dum in pulvere quaedam describit attentius.“ Ad erast. 132 A.

8. διὰ μέσου, non diagonales (διαμέτρος, 85 B), sed transversas. Ostenditur enim latere bipedali effici quadratum quadrupedale.

14. ὦδε δὲ σκόπει ut 90 B ὦδε δὲ σκέψαι, Euthyphr. 7 B ὦδε δὲ σκοπῶμεν. Gorg. 477 E εἰ μὴ οὕτως εἰπορῆς, ὦδε σκόπει.

16. ἄλλο τι, nonne, 84 D 97 A

- 82 ΠΑΙ. Ναί.
 D ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ δυοῖν ποδοῖν καὶ ταύτη, ἄλλο τι ἢ δις δυοῖν γίνεταί;
 ΠΑΙ. Γίνεταί.
 ΣΩ. Δυοῖν ἄρα δις γίνεταί ποδῶν;
 ΠΑΙ. Ναί.
 ΣΩ. Πόσοι οὖν εἰσιν οἱ δύο δις πόδες; λογισάμενός εἰπέ.
 ΠΑΙ. Τέτταρες, ὦ Σώκρατες.
 ΣΩ. Οὐκοῦν γένοιτ' ἂν τούτου τοῦ χωρίου ἕτερον 10 διπλάσιον, τοιοῦτον δέ, ἴσας ἔχον πάσας τὰς γραμμὰς ὥσπερ τοῦτο;
 ΠΑΙ. Ναί.
 ΣΩ. Πόσων οὖν ἐστὶ ποδῶν;
 ΠΑΙ. Ὀκτώ.
 ΣΩ. Φέρε δὴ, πειρῶ μοι εἰπεῖν, πηλίκη τις ἐστὶν E ἐκείνου ἢ γραμμῆ ἐκάστη. ἢ μὲν γὰρ τοῦδε δυοῖν ποδοῖν· τί δὲ ἢ ἐκείνου τοῦ διπλάσιου;
 ΠΑΙ. Δῆλον δὴ, ὦ Σώκρατες, ὅτι διπλασία.
 ΣΩ. Ὅρα, ὦ Μένων, ὡς ἐγὼ τοῦτον οὐδὲν δι- 20 δάσκω, ἀλλ' ἐρωτῶ πάντα; καὶ νῦν οὗτος οἴεται εἰδέναι, ὅποια ἐστίν, ἀφ' ἧς τὸ ὀκτώπουν χωρίον γενήσεται· ἢ οὐ δοκεῖ σοι;
 ΜΕΝ. Ἐμοιγε.
 ΣΩ. Οἶδεν οὖν;
 ΜΕΝ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Οἴεται δέ γε ἀπὸ τῆς διπλασίας;
 ΜΕΝ. Ναί.
 XVII. ΣΩ. Θεῶ δὴ αὐτὸν ἀναμιμνησκόμενον ἐφε-

3. ἢ del. Bkk., item 83 B 87 D 82 B. Cf. ad Alc. I 129 C. 7. δύο δις ab Bkk., δις δύο Etc. 20. τοῦτον a Fb Schleiermacher Bkk., τούτων b. 22. ὀκτώπουν ab Bkk., ὀκτάπουν r (1 n?) s.

Euthyphr. 10 D, plenius ἄλλο τι ἢ 82 D 83 B Euthyphr. 15 C Hipparch. 231 E. Cf. ad 85 E ἄλλως τε.

10. τούτου τοῦ χωρίου pendet et ab ἕτερον et ab διπλάσιον: alterum item quadratum altero tanto maius.

16. πηλίκη τις. τις additur ut in re incerta. 83 E 85 A 86 E 87 B erast. 135 A.

17. ἐκάστη inservit interpretationi articuli (84 C τὴν γραμμῆν). 85 A 98 B. Ad Phaedr. 248 E Hipp. mai. 281 B.

- ξῆς, ὡς δεῖ ἀναμιμνήσκεισθαι. Σὺ δέ μοι λέγε· ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς φῆς τὸ διπλάσιον χωρίον γίνεσθαι; 83 τοιοῦδε λέγω, μὴ ταύτη μὲν μακρόν, τῇ δὲ βραχύ, ἀλλὰ ἴσον πανταχῆ ἔστω ὥσπερ τουτί, διπλάσιον δὲ τούτου, 5 ὀκτώπουν. ἀλλὰ ὄρα εἰ ἔτι σοι ἀπὸ τῆς διπλασίας δοκεῖ ἔσεσθαι.
 ΠΑΙ. Ἐμοιγε.
 ΣΩ. Οὐκοῦν διπλασία αὕτη ταύτης γίνεταί, ἂν 10 ἑτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθὲνδε;
 ΠΑΙ. Πάνν γε.
 ΣΩ. Ἀπὸ ταύτης δὴ, φῆς, ἐστὶ τὸ ὀκτώπουν χωρίον, ἂν τέτταρες τοσαῦται γένωνται;
 ΠΑΙ. Ναί.
 ΣΩ. Ἀναγραφώμεθα δὴ ἀπ' αὐτῆς ἴσας τέτταρας. B 15 ἄλλο τι ἢ τουτί ἂν εἴη, ὃ φῆς τὸ ὀκτώπουν εἶναι;
 ΠΑΙ. Πάνν γε.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν αὐτῷ ἐστὶν ταυτὶ τέτταρα, ὧν ἕναστον ἴσον τούτῳ ἐστὶν τῷ τετράποδι;
 ΠΑΙ. Ναί.
 ΣΩ. Πόσων οὖν γίνεταί; οὐ τετράκις τοσοῦτον;
 ΠΑΙ. Πῶς δ' οὔ;
 ΣΩ. Διπλάσιον οὖν ἐστὶν τὸ τετράκις τοσοῦτον;
 ΠΑΙ. Οὐ μὰ Δία.
 ΣΩ. Ἀλλὰ ποσαπλάσιον;
 ΠΑΙ. Τετραπλάσιον.
 ΣΩ. Ἀπὸ τῆς διπλασίας ἄρα, ὦ παῖ, οὐ διπλάσιον, C 25 ἀλλὰ τετραπλάσιον γίνεταί χωρίον;
 ΠΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις.
 ΣΩ. Τετάρων γὰρ τετράκις ἐστὶν ἑκκαίδεκα. οὐχί;
 ΠΑΙ. Ναί.
 ΣΩ. Ὀκτώπουν δ' ἀπὸ ποίας γραμμῆς; οὐχὶ ἀπὸ 30 μὲν ταύτης τετραπλάσιον;
 ΠΑΙ. Φημί.

29. τετάρων] τέτταρα Hsch.

9. ἐνθὲνδε ut 83 E ἐνθὲνδε ὡσαύτως.

14. ἀναγραφώμεθα. Quadratum latere quadrupedali ita describit, ut angustius illud in angulo includatur.

17. ταυτὶ τέτταρα. Lineis transversis maius quadratum in quattuor minora dividit.

29. τετάρων. „Ad τετάρων et ad ἑκκαίδεκα mente sup- plendum ποδῶν.“ BUTTM.

- 83 ΣΩ. Τετράπουν δὲ ἀπὸ τῆς ἡμισείας ταυτησί τουτί;
 ΠΑΙ. Ναί.
 ΣΩ. Εἶεν. τὸ δὲ ὀκτώπουν οὐ τοῦδε μὲν διπλάσιόν
 ἔστιν, τούτου δὲ ἥμισυ;
 ΠΑΙ. * * *
- D ΣΩ. Οὐκ ἀπὸ μὲν μείζονος ἔσται ἢ τοσαύτης γραμ-
 μῆς, ἀπὸ ἐλάττωνος δὲ ἢ τοσησδί; ἢ οὐ;
 ΠΑΙ. Ἐμοιγε δοκεῖ οὕτω.
 ΣΩ. Καλῶς· τὸ γὰρ σοι δοκοῦν τοῦτο ἀποκρίνου.
 καί μοι λέγε· οὐχ ἦδε μὲν δυοῖν ποδοῖν ἦν, ἢ δὲ τεττάρων; 10
 ΠΑΙ. Ναί.
 ΣΩ. Δεῖ ἄρα τὴν τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμὴν
 μείζω μὲν εἶναι τῆσδε τῆς δίποδος, ἐλάττω δὲ τῆς τε-
 τράποδος;
 ΠΑΙ. Δεῖ. 15
- E ΣΩ. Πειρῶ δὴ λέγειν, πηλίκην τινὰ φῆς αὐτὴν εἶναι.
 ΠΑΙ. Τρίποδα.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ἄνπερ τρίπους ἦ, τὸ ἥμισυ ταύτης
 προσληψόμεθα καὶ ἔσται τρίπους; δύο μὲν γὰρ οἶδε, ὁ
 δὲ εἷς· καὶ ἐνθένδε ὡσαύτως· δύο μὲν οἶδε, ὁ δὲ εἷς· 20
 καὶ γίνεταί τοῦτο τὸ χωρίον, ὃ φῆς.
 ΠΑΙ. Ναί.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ἂν ἢ τῆδε τριῶν καὶ τῆδε τριῶν, τὸ
 ὅλον χωρίον τριῶν τρις ποδῶν γίνεταί;
 ΠΑΙ. Φαίνεται. 25
 ΣΩ. Τρεῖς δὲ τρις πόσοι εἰσὶ πόδες;
 ΠΑΙ. Ἐννέα.

1. τετράπουν Cornarius eclog. 82 Beck, τέταρτον absc.
 ἡμισείας ErCr5, ἡμισείας A² Bkk., ἡμισείας a rell. b Bttm.
 (Ausf. Griech. Sprachl. I² p. 247.) 5. Pueri responsum om. ab
 (lacuna in ΣΤ), καὶ F², πάνν γε, quod n post διπλάσιόν ἔστιν
 inserit, s. Lacunam indicavit Sch.

1. ταυτησί τουτί per appo-
 sitionem accedunt; latus enim
 et aream quadrati minoris mon-
 strat.

9. τοῦτο, ad 71 B.

10. καί μοι λέγε. Concitati
 aliquid est in hac formula, qua
 oratores saepe utuntur: καί μοι
 λέγε τὴν γραφήν, τὴν μαρτυρίαν
 sim., Dem. de cor. 53 et al. sec.

Puer concitatur ut 82 D φέρε δὴ,
 83 A ἀλλ' ὄρα. Alc. I 115 A.

ἦν ut 84 E ἔδει, 88 D ἐποίει.
 Charm. 159 D.

18. ταύτης, eius lineae bipe-
 dalis, qua minoris quadrati latus
 auxerat.

21. τοῦτο. Latere tripedali
 quadratum maiori inscribit.

- ΣΩ. Ἐδει δὲ τὸ διπλάσιον πόσων εἶναι ποδῶν;
 ΠΑΙ. Ὅκτώ.
 ΣΩ. Οὐδ' ἄρ' ἀπὸ τῆς τρίποδος πω τὸ ὀκτώπουν
 χωρίον γίνεταί.
 ΠΑΙ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Ἄλλ' ἀπὸ ποίας; πειρῶ ἡμῖν εἰπεῖν ἀκριβῶς·
 καὶ εἰ μὴ βούλει ἀριθμεῖν, ἀλλὰ δεῖξον ἀπὸ ποίας. 84
 ΠΑΙ. Ἄλλὰ μὰ τὸν Δία, ὃ Σώκρατες, ἔγωγε οὐκ οἶδα.
 XVIII. ΣΩ. Ἐννοεῖς αὖ, ὃ Μένων, οὗ ἔστιν ἤδη
 10 βαδίζων ὅδε τοῦ ἀναμιμνήσκεσθαι; ὅτι τὸ μὲν πρῶτον
 ἦδει μὲν οὐ, ἦτις ἔστιν ἢ τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμῆ,
 ὥσπερ οὐδὲ νῦν πω οἶδεν, ἀλλ' οὖν ᾤετό γ' αὐτὴν τότε
 εἰδέναι, καὶ θαρραλέως ἀπεκρίνετο ὡς εἰδώς, καὶ οὐχ
 15 ἠγείτο ἀπορεῖν· νῦν δὲ ἠγείται ἀπορεῖν ἤδη, καὶ ὥσπερ
 οὐκ οἶδεν, οὐδ' οἶεται εἰδέναι.
 MEN. Ἀληθῆ λέγεις. B
 ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν βέλτιον ἔχει περὶ τὸ πρᾶγμα, ὃ
 οὐκ ἦδει;
 MEN. Καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ.
 ΣΩ. Ἀπορεῖν οὖν αὐτὸν ποιήσαντες καὶ ναρκᾶν
 20 ὥσπερ ἢ νάρκη μῶν τι ἐβλάψαμεν;
 MEN. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.
 ΣΩ. Προὔργου γοῦν τι πεποιήκαμεν, ὡς ἔοικε,

8. Δία] Δί' b Bkk. Item 90 E 92 B. 9. οἶ Beck. 12. γ'
 αὐτὴν a Bkk., ταύτην b5.

7. ἀριθμεῖν i. q. 82 D λογίξε-
 σθαι. Theaet. 198 C τὸ δὲ ἀριθ-
 μεῖν γε οὐκ ἄλλο τι θήσομεν
 τοῦ σκοπεῖσθαι πόσος τις ἀριθ-
 μὸς τυγχάνει ὧν.

ἀλλὰ, at certe, ut Hipparch.
 231 A. Saepius γε additur, ut 86 E
 εἰ μὴ τι οὖν ἀλλὰ σμικρόν γε.
 Ad Lach. 183 A.

δεῖξον. Non hic tantum, sed
 per totum hoc episodium tam
 manifesto ministrat puero notio-
 nes Socrates, ut de propria earum
 generatione, quam non adiuvet
 nisi arte obstetricia, cogitari non
 possit. Neque haec mens est
 Socratis, qui hoc tantum agit,
 ut ex facilitate, qua notiones a
 puero perspiciantur, demonstret

eas non nunc demum animo eius
 inseri. SCHLEIERM.

9. οὐ — βαδίζων. De rep.
 IV 445 C ἐνταῦθα ἀναβεβήκαμεν
 τοῦ λόγου. Ad Euthyphr. 4 B.

12. „ἀλλ' οὖν — γε adversa-
 tive respondet praecedenti μὲν
 ita ut οὖν oppositionem ex eo
 quod alteri notum est colligat,
 γε ut semper valeat certe, sal-
 tem.“ BUTTM.

15. οὐδ' οἶεται εἰδέναι.
 Apol. 21 D τοῦτα σοφώτερος —
 ὅτι ἂ μὴ οἶδα οὐδὲ οἶομαι εἰδέναι.

23. προὔργου, „προὔργου τι
 ποιεῖν, proficere aliquid. De rep.
 VI 498 D.“ STALLB. De legg. III
 702 B. προὔργου ἔχειν infra 87 A.

84 πρὸς τὸ ἐξευρεῖν ὅπῃ ἔχει· νῦν μὲν γὰρ καὶ ζητήσκειν
 ἂν ἠδέως οὐκ εἰδώς, τότε δὲ ὁρῶντος ἂν καὶ πρὸς πολ-
 λούς καὶ πολλὰς ᾤετ' ἂν εὖ λέγειν περὶ τοῦ διπλασίου
 C χωρίου, ὡς δεῖ διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν μήκει.

MEN. Ἔοικεν.

ΣΩ. Οἶει οὖν ἂν αὐτὸν πρότερον ἐπιχειρήσαι ζη-
 τεῖν ἢ μανθάνειν τοῦτο, ὃ ᾤετο εἰδέναι οὐκ εἰδώς, πρὶν
 εἰς ἀπορίαν κατέπεσεν ἠγησάμενος μὴ εἰδέναι καὶ ἐπό-
 θησε τὸ εἰδέναι;

MEN. Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ὡνητο ἄρα ναρκήσας;

MEN. Δοκεῖ μοι.

ΣΩ. Σκέψαι δὴ ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας ὃ τι καὶ
 ἀνευρήσει ζητῶν μετ' ἐμοῦ, οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐρωτῶντος
 D ἐμοῦ καὶ οὐ διδάσκοντος. φύλαττε δέ, ἂν που εὐρησῃ με
 διδάσκοντα καὶ διεξιόντα αὐτῷ, ἀλλὰ μὴ τὰς τούτου
 δόξας ἀνερωτῶντα.

XIX. Λέγε γὰρ μοι σύ· οὐ τὸ μὲν τετράπουν τοῦτο
 ἡμῖν ἐστι χωρίον; μανθάνεις;

ΠΑΙ. Ἔργαγε.

ΣΩ. Ἐτερον δὲ αὐτῷ προσθεῖμεν ἂν τουτὶ ἴσον;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ τρίτον τόδε ἴσον ἐκατέρῳ τούτων;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν προσαναπληρωσάμεθ' ἂν τὸ ἐν τῇ
 γωνία τόδε;

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν γένοιτ' ἂν τέτταρα ἴσα χωρία τάδε;

E ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τέ οὖν; τὸ ὅλον τόδε ποσαπλάσιον τοῦδε
 γίγνεται;

13. ὃ τι Schleiermacher Ast, ὅτι ε. 15. οὐ a pars b
 Bkk., μὴ ε. 16. τούτων a pars b Winckelmann, τούτου ε
 cum ΞΕε ut videtur. Cf. 85 B οὐχ αὐτοῦ. 28. ἄλλο τι οὖν
 Cornarius Beck, ἀλλ' ὅτι οὖν pars bε.

2. τότε δέ. „Menonem per-
 stringit, qui antea (80 B) dixerat
 μυριάκις γε περὶ ἀρετῆς παμ-
 πόλλους λόγους εἰρηκα καὶ πρὸς
 πολλούς, καὶ πάνυ εὖ, ὡς γε
 ἐμαντῶ ἐδόκουν.“ GED.

18. τοῦτο. Quadrata quattuor
 latere bipedali denuo circum-
 scribit ita, ut ad primum addat
 adiacentia duo, deinde id, cuius
 angulus primo oppositus est (τὸ
 ἐν τῇ γωνία). GED.

ΠΑΙ. Τετραπλάσιον.

ΣΩ. Ἔδει δὲ διπλάσιον ἡμῖν γενέσθαι ἢ οὐ μέμνησαι;

ΠΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐστὶν αὕτη γραμμὴ ἐκ γωνίας εἰς γω-
 5 νίαν * * * τέμνουσα δίχα ἕκαστον τούτων τῶν χωρίων; 85

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν τέτταρες αὗται γίγνονται γραμμαὶ
 ἴσαι, περιέχουσai τουτὶ τὸ χωρίον;

ΠΑΙ. Γίγνονται.

ΣΩ. Σκόπει δὴ· πηλίκον τί ἐστὶν τοῦτο τὸ χωρίον;

ΠΑΙ. Οὐ μανθάνω.

ΣΩ. Οὐχὶ τεττάρων ὄντων τούτων ἡμισυ ἐκάστου
 ἐκάστη ἢ γραμμὴ ἀποτεμῆκεν ἐντός; ἢ οὐ;

ΠΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Πόσα οὖν τηλικαῦτα ἐν τούτῳ ἔνεστιν;

ΠΑΙ. Τέτταρα.

ΣΩ. Πόσα δὲ ἐν τῷδε;

ΠΑΙ. Δύο.

ΣΩ. Τὰ δὲ τέτταρα τοῖν δυοῖν τί ἐστὶν;

20 ΠΑΙ. Διπλάσια.

ΣΩ. Τόδε οὖν ποσάπουν γίγνεται;

B

4. αὐτὴ ἢ Struve Stallbaum. γωνίαν τινὰ abs, γωνίαν
 τείνουσα E^{cor} Cornarius eclog. 83 *Hrm.* (v. 85 B), γωνίαν ἀντίαν
 Wex ad *Soph. Ant.* II 80 *Sch.*, ἢ ἐκ γ. εἰς γ. τείνει Wolf Kl.
Schr. I 78, Bekker olim, *Hsch.*, γωνίαν (del. τινὰ) Schleiermacher
Tiw., [ἐκ γ. εἰς γ. τινὰ] Schnitz animadverss. in Men. 9, διατέμνουσα
 (pro τινὰ τ.) Stallbaum.

4. οὐκοῦν ἐστὶν. Sententiam
 expressit Buttman: οὐκοῦν ἐστὶν
 αὕτῃ ἢ γραμμῇ, ἢ ἐκ γ. εἰς γ.
 τείνουσα, τέμνουσα δίχα κτλ.

7. τέτταρες αὗται. Qua-
 drata minora lineis diagonalibus
 ita secantur, ut efficiatur quadra-
 tum novum maiori inscriptum.
 Hoc quadratum ex linea diago-
 nali constructum altero tanto
 maius esse quam id, cuius latus
 est bipedale, evidenter demon-
 stratur ex eo, quod quattuor talia
 trigona continet, qualia duo in-
 sunt in illo. GED.

12. τεττάρων. „Int. χωρίων,
 et ad ἐκάστου item χωρίου.“
 STALLB.

15. τηλικαῦτα, trigona in
 quadrato inscripto.

21. τόδε οὖν. „Cum celeriter
 nimis et abrupte, in fine potis-
 simum demonstrationis, ab hac
 quaestione ad illam, quae sequi-
 tur, procedere videretur Socrates,
 acute Schleiermacherus sus-
 picatus est excidisse hic quae-
 dam in hunc fere modum sup-
 plenda: Σ. Τόδε οὖν ποσα-
 πλάσιον γίγνεται τούτου; Π. Δι-
 πλάσιον. Σ. Τοῦτο δὲ πηλίκον
 ἦ; Π. Τετράπουν. Σ. Τόδε
 οὖν ποσάπουν κτλ. Apparet quam
 facile acies scribae ab illo Τόδε
 οὖν ποσαπλάσιον aberrare potu-
 erit ad hoc Τόδε οὖν ποσάπουν.“
 BUTTM.

- 85 ΠΑΙ. Ὀκτώπουν.
ΣΩ. Ἀπὸ ποίας γραμμῆς;
ΠΑΙ. Ἀπὸ ταύτης.
ΣΩ. Ἀπὸ τῆς ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τεινούσης τοῦ
τετράποδος; 5
ΠΑΙ. Ναί.
ΣΩ. Καλοῦσιν δέ γε ταύτην διάμετρον οἱ σοφισ-
ταί· ὥστ' εἰ ταύτη διάμετρος ὄνομα, ἀπὸ τῆς διαμέτρον
ἄν, ὡς σὺ φῆς, ὧ καὶ Μένωνος, γίγνεται ἂν τὸ διπλά-
σιον χωρίον. 10
ΠΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες.
XX. ΣΩ. Τί σοι δοκεῖ, ὦ Μένων; ἔστιν ἦντινα
δόξαν οὐκ αὐτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο;
C ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἑαυτοῦ.
ΣΩ. Καὶ μὴν οὐκ ἦδει γε, ὡς ἔφαμεν ὀλίγον πρότερον. 15
ΜΕΝ. Ἀληθῆ λέγεις.
ΣΩ. Ἐνῆσαν δέ γε αὐτῷ αὐταὶ αἰ δόξαι· ἢ οὐ;
ΜΕΝ. Ναί.
ΣΩ. Τῷ οὐκ εἰδότε ἄρα περὶ ὧν ἂν μὴ εἰδῆ ἔνεισιν
ἀληθεῖς δόξαι περὶ τούτων ὧν οὐκ οἶδε. 20
ΜΕΝ. Φαίνεται.
ΣΩ. Καὶ νῦν μὲν γε αὐτῷ ὥσπερ ὄναρ ἄρτι ἀνα-
κεκίνηται αἰ δόξαι αὐταί· εἰ δὲ αὐτόν τις ἀνερήσεται

20. περὶ τούτων ὧν οὐκ οἶδε del. Schleiermacher Adv. adv. crit. I 413 Bkk., ὧν οὐκ οἶδε del. Sch. (Festgruss der phil. Ges. Würzb. 1868 p. 89.)

7. σοφισταί, eruditi, doctri-
narum magistri. BUTTM., signi-
ficatio vocis non Platonica, sed
antiqua illa (Pind. Isthm. V 28
de poetis; Zeller I⁴ 965, 1) et
vulgaris, quare poetae comici ea
utuntur. Ar. nub. 331. Diog.
La. prooem. 12 Κρατῖνος ἐν Ἀρ-
χιλόχῳ τοῦς περὶ Ὀμηρον καὶ
Ἡσιόδον ἐπαινῶν οὕτως καλεῖ.
Kroschel prol. ad Prot. p. 1—3.
Socrates sermonem ad servuli
consuetudinem accommodat.

9. ὡς σὺ φῆς. Eadem ironia
Gorg. 527 C ὡς ὁ σὺς λόγος ση-
μαίνει. HERMANN praef. XX.

19. περὶ ὧν ἂν μὴ εἰδῆ. „Illi
igitur qui nescit, quicquid illud

est cuius est nescius.“ HEIND. So-
crates summam facit eorum,
quae a pag. 82 B Menoni pro-
bayit. Probaverat autem puerum
etiamsi nihil sciret de iis rebus
quas nesciret (84A), tamen veras
opiniones tenere de iisdem
(85 B). Voce igitur premenda
sunt verba οὐκ εἰδότε et ἀλη-
θεῖς δόξαι; quorum ut oppositio
magis etiam eluceat, sententiae
duo membra aequabiliter con-
formata sunt περὶ prae-positione
(ad 71 B) utrobique posita. ULL-
RICH (cf. p. 53, 10), BUTTM.

22. ὥσπερ ὄναρ, mox opp.
ἀκριβῶς. Symp. 175E ἀμφισβητή-
σιμος ὥσπερ ὄναρ.

- πολλάκις τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πολλαχῆ, οἷσθ' ὅτι τελευ-
τῶν οὐδενὸς ἦττον ἀκριβῶς ἐπιστήσεται περὶ τούτων.
ΜΕΝ. Ἐοικεν. D
ΣΩ. Οὐκοῦν οὐδενὸς διδάξαντος ἀλλ' ἐρωτήσαντος
ἐπιστήσεται, ἀναλαβὼν αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην;
ΜΕΝ. Ναί.
ΣΩ. Τὸ δὲ ἀναλαμβάνειν αὐτὸν ἐν αὐτῷ ἐπιστή-
μην οὐκ ἀναμιμνήσκεσθαί ἐστιν;
ΜΕΝ. Πάνυ γε.
10 ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ τὴν ἐπιστήμην, ἣν νῦν οὗτος
ἔχει, ἦτοι ἔλαβέν ποτε ἢ ἀεὶ εἶχεν;
ΜΕΝ. Ναί.
ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν ἀεὶ εἶχεν, ἀεὶ καὶ ἦν ἐπιστή-
μων· εἰ δὲ ἔλαβέν ποτε, οὐκ ἂν ἐν γε τῷ νῦν βίῳ εἰλη-
15 φῶς εἶη· ἢ δεδίδαχέ τις τοῦτον γεωμετρεῖν; οὗτος γάρ E
ποιήσει περὶ πάσης γεωμετρίας ταῦτα ταῦτα, καὶ τῶν
ἄλλων μαθημάτων ἀπάντων. ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτον
πάντα δεδίδαχεν; δίκαιος γάρ που εἰ εἰδέναι, ἄλλως τε
ἐπειδὴ ἐν τῇ σῆ οἰκία γέγονεν καὶ τέθραπται.
20 ΜΕΝ. Ἄλλ' οἶδα ἔργωγε ὅτι οὐδεὶς πώποτε ἐδίδαξεν.
ΣΩ. Ἐχει δὲ ταύτας τὰς δόξας· ἢ οὐχί;
ΜΕΝ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες, φαίνεται.
XXI. ΣΩ. Εἰ δὲ μὴ ἐν τῷ νῦν βίῳ λαβὼν, οὐκ

1. πολλαχοῦ ε, πολλαχῆ ab Wolf Kl. Schr. I 78 Bkk.
οἷσθ'] ἐν ἰσθ' Struve opusc. II 18. 15. γεωμετρεῖν; di-
stinxit Bkk. 18. πάντα] ταῦτα Gedike. τε] τε καὶ b' Bkk.
22. ὦ Σώκρατες, φαίνεται del. Naber comm. II 65, φαίνεται
post λαβὼν transponendum esse putat Schanz, uterque frustra,
v. ann.

1. οἷσθ' ὅτι ut 95 DE, formula
assensum expectantis. BUTTM.
Phaedon. 72 A Gorg. 486 A.
STALLB.

4. οὐδενὸς — ἐρωτήσαν-
τος. ἀλλὰ negationem tollit.
Krüger ad Xen. an. I 3, 15. Ad
symp. 192 E de rep. II 366 D
Phaedr. 260 D.

11. ἦτοι — ἦ ut 89 A. τοι as-
sensum poscit.

ἔλαβέν ποτε. Phaedon. 75 E
λαβόντες πρὶν γενέσθαι γιγνώ-
μενοι ἀπωλέσαμεν, ἥστερον δὲ
— ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας,
ἄς ποτε καὶ πρὶν εἶχομεν.

18. ἄλλως τε om. καί, ut Hipp.
min. 363 A ἄλλως τε ἐπειδὴ καὶ
αὐτοὶ λελείμμεθα. „Xen. mem.
I 2, 59. Isocr. II 51. Multa enim,
quae in prima formulae alicuius
origine sunt, usus postea brevi-
tatisque studium omittit.“ BUTTM.
Cf. ἄλλο τι (om. ἦ) 82 C.

22. ἀνάγκη — φαίνεται ut
Theaet. 170 E εἰκὲν ἐν γε τοῦ
λόγου ἀνάγκη εἶναι. Infra 97 C
ἀνάγκη μοι φαίνεται.

23. λαβὼν. „Ex praegressis
repetendum ἔχει ταύτας τὰς
δόξας. Ad Alc. I 110 C.“ STALLB.

86 ἤδη τοῦτο δῆλον, ὅτι ἐν ἄλλῳ τινὶ χρόνῳ εἶχε καὶ ἐμε-
μαθήκει;

MEN. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὗτός γέ ἐστιν ὁ χρόνος, ὅτ' οὐκ ἦν
ἄνθρωπος;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν ὅν τ' ἂν ἦ χρόνον καὶ ὅν ἂν μὴ ἦ
ἄνθρωπος ἐνέσονται αὐτῷ ἀληθεῖς δόξαι, αὐτὸς ἐρωτήσει
ἐπεγεροθεῖσαι ἐπιστῆμαι γίνονται, ἃρ' οὖν τὸν αἰεὶ χρό-
νον μεμαθηκῖα ἐστὶν ἢ ψυχὴ αὐτοῦ; δῆλον γὰρ ὅτι
τὸν πάντα χρόνον ἐστὶν ἢ οὐκ ἐστὶν ἄνθρωπος.

MEN. Φαίνεται.

B ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ αἰεὶ ἢ ἀλήθεια ἡμῖν τῶν ὄντων
ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀθάνατος ἂν ἢ ψυχὴ εἴη; ὥστε θαρ-
ροῦντα χορὴ ὁ μὴ τυγχάνεις ἐπιστάμενος νῦν, τοῦτο δ'
ἐστὶν ὁ μὴ μεμνημένος, ἐπιχειρεῖν ζητεῖν καὶ ἀναμνη-
σκεσθαι.

MEN. Εὐ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶδ' ὅπως.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἐμοί, ὦ Μένων, καὶ τὰ μὲν γε
ἄλλα οὐκ ἂν πάννυπερ τοῦ λόγου δισχυρισαίμην· ὅτι 20

1. ἤδη E Stallbaum (ed. Weigel. X 382) Bttm., ἦδει ab s.
μεμαθήκει E Bkk. 7. ὅν τ' ἂν Baier, Madvig adv. crit. I 413
Sch., ὅν ἂν Cornarius eclog. 83 Beck, ὅταν abs. καὶ STx
Heindorf apud Bttm. Stb. (1822), ἢ καὶ abs. 8. αὐτὸς ἐρωτήσει
F^{cor} Wolf, Kl. Schr. I 78 cum Ficino, Beck, αὐτὸς ἐρωτήσει E^{cor}
Cornarius eclog. 83, αὐτὸς ἐρωτήσει abs. 9. ἃρ' οὐ Stallbaum.

7. εἰ οὖν. *Insunt in illo, quam-
diu homo est et quamdiu non
est, verae opinionis. Ergo anima
eius semper eas tenet, nam semper
aut homo est aut non est. Ergo
anima est immortalis.* Non fugit
Platonem lubricam esse hanc
argumentationem (v. 86 B prol.
p. 16), quam vitiosam esse postea
perspexit. Phaedon. 77 C, post-
quam de recordatione et superio-
riore vita a pag. 72 E exposuit
(v. prol. p. 31): φαίνεται γὰρ,
inquit, ὅσπερ ἡμῖν ἀποδεδει-
χθαι οὐ δεῖ, ὅτι πρὶν γενέσθαι
ἡμᾶς ἦν ἡμῶν ἢ ψυχῇ· δεῖ δὲ
προσαποδείξει ὅτι καὶ ἐπειδὴν
ἀποθάνομεν οὐδὲν ἦττον ἐστὶ
ἢ πρὶν γενέσθαι, εἰ μέλλει τέλος
ἢ ἀπόδειξις ἔχειν.

εἰ οὖν — ἃρ' οὖν, non epana-
leptis ut Charm. 157 C; alterum
enim οὖν ad priora respicit
(igitur), hoc ad nova pergīt
(ergone).

8. ἐνέσονται i. q. ἐνεῖναι φη-
σομεν („wenn richtige Vorstel-
lungen in ihm sein sollen.“
SCHLEIERM.). Ad Theaet. 161 D.
83 D ἦν. Ita enim assumptionis
vitium minuitur.

9. ἃρ' οὖν, ergone, pro ἃρ'
οὖν οὐ (85 D), *nomine ergo*. Phae-
don. 65 E ἃρ' οὖν ἐκεῖνος —;
ἃρ' οὐχ οὗτος —; Infra 89 B
Euthyphr. 5 A. Cf. ἃρα pro ἃρ'
οὐ Euthyphr. 6 A.

20. οὐκ ἂν — δισχυρισαί-
μην. Phaedon. 114 D τὸ μὲν
οὖν τοιαῦτα δισχυρισασθαι οὐ-

δ' ολόμενοι δεῖν ζητεῖν ἂ μὴ τις οἶδεν, βελτίους ἂν εἶμεν
καὶ ἀνδρικόωτεροι καὶ ἦττον ἀργοὶ ἢ εἰ οἰοίμεθα, ἂ μὴ
ἐπιστάμεθα, μηδὲ δυνατὸν εἶναι εὐρεῖν μηδὲ δεῖν ζητεῖν, C
περὶ τούτου πάννυ διαμαχοίμην, εἰ οἷός τε εἴην, καὶ
5 λόγῳ καὶ ἔργῳ.

MEN. Καὶ τοῦτο μὲν γε δοκεῖς μοι εὖ λέγειν, ὦ
Σώκρατες.

XXII. ΣΩ. Βούλει οὖν, ἐπειδὴ ὁμοιοῦμεν ὅτι
ζητητέον περὶ οὗ μὴ τις οἶδεν, ἐπιχειρήσωμεν κοινῇ ζη-
10 τεῖν τί ποτ' ἐστὶν ἀρετή;

MEN. Πάννυ μὲν οὖν. οὐ μέντοι, ὦ Σώκρατες,
ἀλλ' ἔγωγε ἐκεῖνο ἂν ἦδιστα, ὅπερ ἠρόμην τὸ πρῶτον,
καὶ σκεψαίμην καὶ ἀκούσασμαι, πότερον ὡς διδακτῷ ὄντι
αὐτῷ δεῖ ἐπιχειρεῖν, ἢ ὡς φύσει ἢ ὡς τίνι ποτὲ τρόπῳ D
15 παραγιννομένης τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρετῆς.

ΣΩ. Ἄλλ' εἰ μὲν ἐγὼ ἦροχον, ὦ Μένων, μὴ μόνον
ἐμαντοῦ ἀλλὰ καὶ σοῦ, οὐκ ἂν ἐσκεψάμεθα πρότερον
εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτὸν ἢ ἀρετή, πρὶν ὅ τι ἐστὶν
πρῶτον ἐζητήσωμεν αὐτό· ἐπειδὴ δὲ σὺ σαυτοῦ μὲν οὐδ'

1. εἴημεν pars b¹s, εἶμεν ab Bkk. 2. οἰοίμεθα a pars
b¹s, οἰοίμεθα b Bkk. 12. ἀλλ' ἔγωγε ut videtur Γηxε, ἂν
λέγω γε ab. 19. ἐζητήσωμεν αὐτό a pars b Bkk., αὐτό ἐζητή-
σωμεν pars b²s.

τας ἔχειν, ὡς ἐγὼ διελέλυθα,
οὐ πρόπει νῦν ἔχοντι ἀνδρὶ·
ὅτι μέντοι ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ'
ἅττα περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ
τὰς οἰκίσεις, ἐπέπερ ἀθάνατόν
γε ἢ ψυχὴ φαίνεται οὐσα, τοῦτο
καὶ πρόπει μοι δοκεῖ καὶ ἄξιον
κινδυνεῦσαι οἰομένῳ οὕτως ἔχειν.
Quamquam etiam fabula (μῦ-
θος, λόγος. Gorg. 523 A) non
nihili est, sed veritatis imago
(de leg. X 897 D Phaedr. 246 A)
et utilis (Gorg. 527 A).

1. οἰόμενοι δεῖν. „οἰεσθαι
δεῖν, necesse credere, hinc pro-
positum habere, velle. 95 C.“
Bttm. Hipparch. 225 B.

4. διαμαχοίμην. Quo rarius
Socrates aliquid affirmat (98 B),
eo efficacius. Proll. p. 17 ann. 2.

11. οὐ μέντοι — ἀλλὰ ut
Phaedon. 62 B symp. 173 B. Non
propter Menonis inconstantiam,
sed necessario suo progressu

PLAT. OPERA VI. 2.

quaestio devenit ad explorandam
virtutem, num scientia sit, post-
quam de scientiae natura et con-
dicione expositum est.

13. διδακτῷ ὄντι — παρα-
γιννομένης. gen. abs. post da-
tivum infertur: ad Phil. 44 C.

ὄντι αὐτῷ, attractio ut 87 C
τοιοῦδε μὲν ὄντος (τῆς ἀρετῆς).
soph. 227 E κακίας ἀφαίρεσιν
τινα, καθαρῶν αὐτὸν λέγοντες.
de leg. X 937 D δίκη — πῶς οὐ
καλόν, ὁ πάντα ἡμέραν —;
Ad 79 E.

16. ἦροχον — ἐσκεψάμεθα.
De aoristo ad 72 B.

18. εἴτε οὐ ut 87 B, sed 71 A
εἴτε διδακτὸν εἴτε μὴ διδακτὸν.
87 B εἴτε ἀδύνατον εἴτε μὴ. Nam
in obliqua interrogatione *utrum*
— an non et οὐ et μὴ usurpatur.
Ad Euthyphr. 12 A. Kühner,
Ausf. Gram. II p. 749.

19. αὐτό (ad 71 A) hic non

86 ἐπιχειρεῖς ἄρχειν, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ἦς, ἐμοῦ δὲ ἐπιχει-
 ρεῖς τε ἄρχειν καὶ ἄρχεις, συγχωρήσομαί σοι· τί γὰρ
 E χορῆ ποιεῖν; ἔοικεν οὖν σκεπτέον εἶναι ποῖόν τι ἐστὶν
 ὃ μὴ πῶ ἴσμεν ὃ τι ἐστίν. εἰ μὴ τι οὖν ἀλλὰ σμικρόν γέ
 μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον, καὶ συγχώρησον ἐξ ὑποθέσεως 5
 αὐτὸ σκοπεῖσθαι, εἴτε διδακτόν ἐστὶν εἴτε ὄπωσοῦν.
 λέγω δὲ τὸ ἐξ ὑποθέσεως ὧδε, ὥσπερ οἱ γεωμέτραι πολλὰ-
 νις σκοποῦνται, ἐπειδὴν τις ἔρηται αὐτούς, οἷον περὶ
 χωρίου, εἰ οἷόν τε ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον
 87 τρίγωνον ἐνταθῆναι, εἴποι ἄν τις ὅτι οὐπῶ οἶδα, εἰ 10
 ἔστιν τοῦτο τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ μὲν τινα ὑπόθεσιν

6. ὄπωσοῦν] ὀποιοῦν Liebhold, Philologus XXXII (1873)
 p. 363. 11. μέντοι τινα Madvig adv. crit. I 413.

spectat ad rem ipsam, sed ad
 primariam de ea quaestionem.
 BUTTM.

1. δὴ i. q. δὴ θεν, ut apol.
 27 A Prot. 320 A 342 C Theag.
 123 A al.

ἐλεύθερος. De rep. IX 576 A
 ἐλευθερίας — τυραννική φύσις
 ἀεὶ ἀγενεστος. VIII 564 A. Liber-
 tatem grandi et vera imagine
 Plato describit polit. 273 B (de
 mundo): ἐπιπέλειαν καὶ κράτος
 ἔχων αὐτὸς τῶν ἐν αὐτῷ τε καὶ
 ἐαυτοῦ, τὴν τοῦ δημιουργοῦ
 καὶ πατρὸς ἀπομνημονεύων δι-
 δαχὴν εἰς δύναμιν. Alc. I 122 A.

2. ἄρχεις, cf. 76 B Euthyphr.
 14 C ἀνάγκη γὰρ τὸν ἐρῶντα τῷ
 ἐρωμένῳ ἀκολουθεῖν, ὅση ἂν
 ἐκείνος ὑπάγῃ.

4. εἰ μὴ τι — ἀλλὰ, ellipsis,
 cf. symp. 222 E εἰ μὴ τι ἄλλο.
 De rep. VI 509 C (BUTTM.) εἰ μὴ
 τι ἀλλὰ τῆς περὶ τὸν ἥλιον
 ὁμοιότητα αὐ διεξῶν.

σμικρόν, om. τι, ut Gorg.
 473 D ὑπόμνησόν με σμικρόν,
 Euthyd. 298 E ἔτι γέ μοι μικρόν
 ἀπόμνηναι. Ad Euthyd. 286 D
 symp. 175 B erast. 135 C.

5. ἐξ ὑποθέσεως. Proll.
 p. 17.

9. χωρίου, h. l. non figura,
 ut 82 B, sed area. Ad 76 A.
 τόνδε τὸν κύκλον. So-
 crates orbem in arena describit.
 Non enim est cur credamus eum
 iam antea (73 E στρογγυλότητος

περὶ) ea figura usum esse, ut
 suspicatur Schultz.

τόδε τὸ χωρίον, quadratum
 illud, a quo orsa erat disquisitio,
 cuius latus (ἢ δοθεῖσα γραμμῆ)
 erat bipedale.

10. τρίγωνον est praedi-
 catum. „Potestne fieri ut in
 hunc orbem haec area in trian-
 gulum redacta inscribatur?“ Tri-
 angulum autem intellegendum
 est rectiangulum, ut Tim. 53 C
 (v. ad 82 B), et lateribus non
 aequis, sed cuius alterum latus
 (bipedale, latus quadrati) datum
 sit. Schultz p. 26.

ἐνταθῆναι, τεταμένον ἐγ-
 γραφῆναι (Schultz), Euclid. IV
 def. 3 σχῆμα εὐθύγραμμον εἰς
 κύκλον ἐγγράφεσθαι λέγεται,
 ὅταν ἐκάστη γωνία τοῦ ἐγγρα-
 φομένου ἀπτηται τῆς περιφε-
 ρείας. STALLB.¹

εἴποι ἂν τις. Protasis non
 est ἐπειδὴν τις ἔρηται, sed omissa
 est post verba οἷον περὶ χωρίου,
 supplenda ex praegressis.

11. ἀλλὰ — μὲν, at saltem. 89 C
 ad Criton. 43 D.

ὥσπερ, velut, ut in afferendo
 exemplo. Quod ubi non ad sin-
 gulam aliquam vocem adicitur,
 sed ad totum enuntiatum, sen-
 tentiam incertam quodammodo
 et modestam reddit. Crat. 399 D
 ὥσπερ τόνων μοι δοκεῖ τούτοις
 ἐξῆς εἶναι τι σχῆμα. Kock ad
 Ar. nub. 1276.

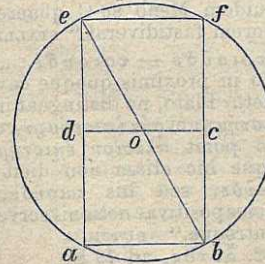
προῦργον οἶμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα τοιάυδε· εἰ μὲν
 ἐστὶν τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν
 αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἠλλείπειν τοιοῦτα χωρία,
 οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ἦ, ἄλλο τι συμβαίνειν
 5 μοι δοκεῖ, καὶ ἄλλο αὖ, εἰ ἀδύνατόν ἐστιν ταῦτα πα-
 θεῖν· ὑποθέμενος οὖν ἐθέλω εἰπεῖν σοι τὸ συμβαῖνον
 περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ εἰς τὸν κύκλον, εἴτε ἀδύνατον B
 εἴτε μὴ.

XXIII. οὕτω δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς ἡμεῖς, ἐπειδὴ οὖν
 10 ἴσμεν οὐθ' ὃ τι ἐστὶν οὐθ' ὁποῖόν τι, ὑποθέμενοι αὐτὸ
 σκοποῦμεν εἴτε διδακτόν εἴτε οὐ διδακτόν ἐστὶν, ὧδε
 λέγοντες· εἰ ποῖόν τι ἐστὶ τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ὄντων

3. παρατείναντα abs, παρατείναντι Serranus (vers. lat.:
 „ei qui eam extendere instituerit“), Mollweide (comment. math.-
 philol. tres. Lips. 1813), Schultz (Jahrb. f. Philol. 1882 p. 19 sqq.),
 παρατείναντος (sc. τινός) Wex (comment. de loco math. in Pl.
 Menone. Hal. 1825. p. 11). Virorum doctorum XXII diversas de
 hoc loco sententias et coniecturas congressit Patze, comment. de
 loco math. in Pl. Menone. Susati 1832, recentiores enumerat
 Schultz l. l. p. 20. ἠλλείπειν $\mathfrak{H}^1$, ἠλλείπειν $\Delta\Xi\text{Z}$. 12. ποῖόν
 ab¹ pars b² Bkk., ὁποῖόν ε, ποῖόν Ast, ὁποῖόν τί ἐστὶν ἢ οὐκ
 ἔστι Schleiermacher.

1. προῦργον — ἔχειν, i. e. ἀν-
 σίμως ἔχειν, ut Alc. II 146 C λυσι-
 τελοντως ἔχειν. De rep. II 376 C
 προῦργον ἡμῖν ἐστὶν — πρὸς τὸ
 κατιδεῖν.

εἰ μὲν ἐστὶν. „Si hoc spatium
 (quadratum abed) tale est, ut
 ad datam eius lineam (ab) illud
 applicans reliquum facias tale
 spatium (cdef), quale ipsum ap-
 plicatum est.“ Tum enim dia-

metro be triangulum quaesitum
 efficitur. Palmaris interpretatio
 debetur Schultzio.

2. οἷον, ὥστε. 100 A Euthy-

phron. 11 A Theag. 127 C erast.
 136 A. Cf. 91 C ὅσον.

3. παρατείναντα. Hoc in
 mathematicorum vocabulis enu-
 meratur de rep. VII 527 A τε-
 τραγωνίζειν τε καὶ παρατείνειν
 καὶ προστιθέναι. Euclides figurae
 applicationem dicit παραβάλλειν
 (el. VI 27 sq.).

ἠλλείπειν. Euclidi ἠλλεί-
 πειν χωρία τινί est „spatio ali-
 quo minus esse“, opp. ὑπερβάλλ-
 λειν χωρία τινί (el. VI 27—29), in
 quibus datus significat quanto
 aliquid minus aut maius sit. Si
 Platonis idem erat usus, Serrani
 coniectura παρατείναντι neces-
 saria est. Nam incertum est num
 Platonis, sicut verbi ὑπερβάλλειν
 potestas utramque structuram
 fert, dicere licuerit non solum
 τὸ παρατεταμένον, sed etiam
 ὃ παρατείνων ἠλλείπει χωρία
 τινί.

8. εἴτε μὴ, mox εἴτε οὐ. Ad
 86 D.

12. ποῖόν τι. „Hipp. mai. 288 A
 εἰ τί ἐστὶν αὐτὸ τὸ καλόν, ταῦτ’

87 ἀρετή, διδασκόντων ἂν εἴη ἢ οὐ διδασκόντων; πρῶτον μὲν εἰ ἔστιν ἄλλοιον ἢ οἶον ἐπιστήμη, ἄρα διδασκόντων ἢ οὐ; ἢ ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀναμνηστόν; διαφερέτω δὲ μηδὲν C ἡμῖν ὁποτέρῳ ἂν τῷ ὀνόματι χρώμεθα. ἀλλ' ἄρα διδασκόντων; ἢ τοῦτο γὰρ παντὶ δῆλον, ὅτι οὐδὲν ἄλλο διδάσκειται ἀνθρώπος ἢ ἐπιστήμην;

MEN. Ἐμοίγε δοκεῖ.

ΣΩ. Εἰ δὲ γ' ἔστιν ἐπιστήμη τις ἢ ἀρετή, δῆλον ὅτι διδασκόντων ἂν εἴη.

MEN. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Τοῦτου μὲν ἄρα ταχὺ ἀπηλλάγμεθα, ὅτι τοιοῦδε μὲν ὄντος διδασκόντων, τοιοῦδε δ' οὐ.

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, δεῖ σκέπασθαι, πότερόν ἐστιν ἐπιστήμη ἢ ἀρετή ἢ ἄλλοιον ἐπιστήμης.

MEN. Ἐμοίγε δοκεῖ τοῦτο μετὰ τοῦτο σκεπτεῖν εἶναι.

1. εἴη, εἰ δέ, οὐ δ. Ast. 2. ἢ οὐ] που Sch. ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν ἀναμνηστόν, (om. ἢ) inter διδασκόντων, et ἢ οὐ; ponit Struve opusc. II 18. 4. ἀλλ' ἄρα διδασκόντων; ἢ ἄλλο τι ἄρα διδασκόντων, ἢ Liebhold, Philologus XXXII (1873) p. 186. 11. τοιοῦδε δ' ab² pars b¹ Bkk., μη τοιοῦδε δ' T1 s Hsch. 14. τὸ δὲ δὴ Struve. 16. μετὰ τοῦτο del. Schanz, Z. f. Osterr. Gymn. 1869 p. 85.

ἂν εἴη τὰ καλὰ; Xen. mem. I 4, 14 ὅταν τί ποιήσῃ νομίζῃς αὐτοῦς σοῦ φροντίζεις;“ STALLB.

τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ὄντων. 88 C τῶν ἐν τῇ ψυχῇ. 88 A C τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν. 88 D τὰ τῆς ψυχῆς. de rep. X 618 D τῶν φύσει περὶ ψυχὴν ὄντων.

2. ἄλλοιον ἢ οἶον ἐπιστήμη i. q. 87 C ἄλλοιον ἐπιστήμης. Sisyph. 309 C ἄλλοιον (Hrm. ἄλλο ὄν) ἢ ὅπερ ἐπιστήμη. Infra 88 A ἄλλως ἢ οὕτως. ἢ ὁ. „ἢ spectat ad solam vocem διδασκόντων, ab qua semotum est ne ista, διδασκόντων ἢ οὐ, dirimantur.“ BUTTM.

4. ἀλλ' ἄρα διδασκόντων; „sed quaeramus possitne doceri: nam sive hoc sive illo utimur vocabulo, res tamen ipsa ad idem redit.“ STALLB.

8. δῆλον ὅτι. Disputatione non opus erat. Ar. eth. Nic. VI

3,3 διδασκὴ πᾶσα ἐπιστήμη δοκεῖ εἶναι καὶ τὸ ἐπιστητὸν μαθητὸν. HERMANN, Gesch. u. Syst. p. 646.

11. ἀπηλλάγμεθα, dicitur sic, ut molestiae et laboris notionem adiunctam habeat. Ad Hipp. mai. 291 B. Facile autem apparet Socratem iocose ita loqui, siquidem Meno 86 C quaerendi laborem fastidiverat.“ STALLB.

τοιοῦδε — τοιοῦδε. „Sedulo in proximis quoque cavere videtur Plato, ne distinguat inter ἐπιστήμην et οὐκ ἐπιστήμην, cuius loco ponit ἄλλοιον ἐπιστήμης. Itaque hic etiam non dicit μη τοιοῦδε, sed bis τοιοῦδε, ut species positivae notionis servetur in utroque.“ BUTTM.

12. ὄντος, ad 79 E. 16. τοῦτο μετὰ τοῦτο ut Euthyphr. 10 D ἕτερον τοῦτο τοῦτον. Alc. I 108 E βέλτιον τὸδε τοῦδε.

ΣΩ. Τί δὲ δὴ; ἄλλο τι ἢ ἀγαθὸν αὐτὸ φαμεν εἶναι, D τὴν ἀρετὴν, καὶ αὕτη ἢ ὑπόθεσις μένει ἡμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι;

MEN. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν τί ἐστιν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστήμης, τάχ' ἂν εἴη ἢ ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις· εἰ δὲ μηδὲν ἐστιν ἀγαθὸν, ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἂν τιν' αὐτὸ ὑποπτεύοντες εἶναι ὀρθῶς ὑποπτεύοιμεν;

MEN. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἀρετὴ γ' ἐσμὲν ἀγαθοί;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Εἰ δὲ ἀγαθοί, ἀφέλμοι· πάντα γὰρ τὰγαθὰ E ἀφέλματα οὐχί;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ἢ ἀρετὴ δὴ ἀφέλμων ἐστιν;

MEN. Ἀνάγκη ἐκ τῶν ὁμολογημένων.

XXIV. ΣΩ. Σκεψώμεθα δὴ καθ' ἕκαστον ἀναλαμβάνοντες, ποιὰ ἐστὶν ἃ ἡμᾶς ἀφελῆ. ὑγίεια, φαμέν, καὶ

1. δὲ] δαί a Bkk. 6. χωριζόμενον del. Schanzio. 8. τιν' ἔφ' et ut videtur n s, τι ab. ὑποπτεύοντες αὐτὸ E et ut videtur n s, αὐτὸ ὅπ. ab Bkk. 13. πάντα (in fine versus) τὰ γὰρ ἀγαθὰ B, τὰ γὰρ ἀγ. (om. πάντα) Δ, πάντα γὰρ τὰγαθὰ b s, πάντα γὰρ ἀγαθὰ Tur.

1. αὐτὸ — τὴν ἀρετὴν. „Huius appositionis exempla bene multa consignavimus ad Gorg. 501 A remp. IX 578 D Lach. 183 C.“ STALLB. Erast. 138 E.

5. τι — καὶ ἄλλο. In hac formula καὶ est etiam.

8. περιέχει. Soph. 253 D πολλὰς (ιδέας) ἐτέρας ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἐξωθέν περιεχομένας.

ἂν — ὑποπτεύοντες — ὑποπτεύοιμεν. ἂν non participium afficit (cf. Kühner, Ausf. Gram. II p. 209 sq.), sed ad vocem ἐπιστήμη ut eminentem se applicat. Ita 89 E καλῶς ἂν αὐτὸ εἰκάζοντες εἰκάζοιμεν. 76 A 89 B 91 B 92 C.

13. πάντα γὰρ τὰγαθὰ ἀφέλματα. Probandi negotio Plato h. l. supersedet, quia Prot.

333 D sqq. hic locus copiose tractatus est. Proll. p. 14. 15 ann. 9.

18. καθ' ἕκαστον ἀναλαμβάνοντες, „singula in disceptationem vocantes.“ STALLB. Formula καθ' ἕκαστον est instar accusativi, sicut καθ' ἕνα Alc. I 114 D ὁ μὲν ἀθρόους πείθει ταῦτά, ὁ δὲ καθ' ἕνα. Quare etiam genetivus adicitur. Ad remp. IV 436 B καθ' ἕκαστον αὐτῶν πράττομεν.

19. ὑγίεια — πλοῦτος. „Fuit haec de bonis externis pervulgata opinio. Ita leg. I 631 C II 661 A Euthyd. 279 A item ὑγίεια, κάλλος, ἰσχύς et πλοῦτος recensentur, Gorg. 451 E autem memoratur τὸ ὑγιαίνειν, καλὸν γενέσθαι καὶ πλουτεῖν. Quippe his locis omnibus respicitur ad celebratissimum illud scolion Simonidis vel Epicharmi (scol. 8

ἰσχὺς καὶ κάλλος καὶ πλοῦτος δὴ· ταῦτα λέγομεν καὶ τὰ τοιαῦτα ὠφέλιμα. οὐχί;

MEN. Naί.

88 ΣΩ. Ταῦτά δὲ ταῦτά φαμεν ἐνίοτε καὶ βλάπτειν· ἢ σὺ ἄλλως φῆς ἢ οὕτως;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' οὕτως.

ΣΩ. Σκόπει δὴ, ὅταν τί ἐκάστων τούτων ἡγῆται, ὠφελεῖ ἡμᾶς, καὶ ὅταν τί, βλάπτει; ἀρ' οὐκ ὅταν μὲν ὀρθῆ χρησίς, ὠφελεῖ, ὅταν δὲ μὴ, βλάπτει;

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν καὶ τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν σκεψώμεθα. σωφροσύνην τι καλεῖς καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν καὶ εὐμαθίαν καὶ μνήμην καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα;

B MEN. Ἔργωγε.

ΣΩ. Σκόπει δὴ, τούτων ἅττα σοι δοκεῖ μὴ ἐπιστήμη εἶναι ἀλλ' ἄλλο ἐπιστήμης, εἰ οὐχὶ ποτὲ μὲν βλάπτει, ποτὲ δὲ ὠφελεῖ; οἷον ἀνδρεία, εἰ μὴ ἐστὶ φρόνησις ἢ ἀνδρεία ἀλλ' οἷον θάρρος τι· οὐκ ὅταν μὲν ἄνευ

4. δὲ Γ Buttm., δὴ *ab*ς. 12. ἀνδρείαν *X* pars *b*¹ *Stb.*, ἀνδρίαν *ς* *Bkk.* 13. εὐμαθίαν ut videtur *Xb*²ς, εὐμαθίαν pars *b*¹ *Stb.* Cf. πολυμαθίαν *erast.* 133 D. 17. εἰ 1² Heindorf apud Buttm. Beck, ἢ *X*², ἢ *t* et ut videtur *bs.* ποτὲ—18. ποτὲ *br Tur.*, ποτὲ—τότε *a* pars *b*, ποτὲ—ποτὲ ut videtur *Ξ Στγ Fb*ος, τότε—ποτὲ *x*, ποτὲ—ποτὲ (ut 88 D) *Ast Hrm.* 19. οὐχὶ *Δ Bkk.*

Bergk): ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ, δεύτερον δὲ φνᾶν καλὸν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως, καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.“ STALLE.

9. ὀρθῆ χρησίς. Euthyd. 281 D κινδυνεύει σύμπαντα, ἃ τὸ πρῶτον ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶναι, — ἐάν μὲν αὐτῶν ἡγῆται ἀμαθία, μείζω κακὰ εἶναι τῶν ἐναντίων, ὅσα δυνατώτερα ὑπηρετεῖν τῷ ἡγουμένῳ κακῷ ὄντι· ἐάν δὲ φρόνησις τε καὶ σοφία, μείζω ἀγαθὰ· αὐτὰ δὲ καθ' αὐτὰ οὐδέτερα αὐτῶν οὐδενὸς ἄξια εἶναι.

13. μεγαλοπρέπειαν, quam Meno in virtutibus enumeraverat 74 A.

17. εἰ οὐχί. In Attico sermone „nusquam in interrogatione ante οὐκ invenias ἢ“ HEIND.

ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ ut Theaet. 192 D ἀπομαί ποτ' αὐτῶν, ποτὲ δ' οὐ. Polyb. IV 38, 6 ποτὲ μὲν Γαλάταις, ποτὲ δὲ — Θραξίν.

18. οἷον ἀνδρεία. Eadem structura Euthyd. 301 E ἀρ' οὐκ, ἔφη, ταῦτα ἡγεῖ σὰ εἶναι ὧν ἂν ἀρχῆς καὶ ἐξῆ σοι αὐτοῖς χρῆσθαι ὅ τι ἂν βούλη; οἷον βοῦς καὶ πρόβατα, ἀρ' ἂν ἡγοῖο ταῦτα σὰ εἶναι —;

19. ἄνευ νοῦ. Lach. 192 C οὐκοῦν ἢ μὲν μετὰ φρονήσεως καοτερία καλῆ κἀγαθῆ; — τί δ' ἢ μετ' ἀφροσύνης; οὐ τοῦναντίον ταύτῃ βλαβερά καὶ κενόλογος;

νοῦ θαροῆ ἄνθρωπος, βλάπτεται, ὅταν δὲ σὺν νοῦ ὠφελεῖται;

MEN. Naί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σωφροσύνη ὁσαύτως καὶ εὐμαθία· μετὰ μὲν νοῦ καὶ μανθανόμενα καὶ καταρτυόμενα ὠφέλιμα, ἄνευ δὲ νοῦ βλαβερά;

MEN. Πάνυ σφόδρα.

ΣΩ. Οὐκοῦν συλλήβδην πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα ἡγουμένης μὲν φρονήσεως εἰς εὐδαιμονίαν τελευτᾷ, ἀφροσύνης δ' εἰς τούναντίον;

MEN. Ἔοικεν.

ΣΩ. Εἰ ἄρα ἀρετὴ τῶν ἐν τῇ ψυχῇ τί ἐστὶν καὶ ἀναγκαῖον αὐτῷ ὠφελίμῳ εἶναι, φρόνησιν αὐτὸ δεῖ εἶναι, ἐπειδήπερ πάντα τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτὰ μὲν καθ' αὐτὰ οὕτε ὠφέλιμα οὕτε βλαβερά ἐστὶν, προσγενομένης δὲ φρονήσεως ἢ ἀφροσύνης βλαβερά τε καὶ ὠφέλιμα γίνονται. κατὰ δὲ τοῦτον τὸν λόγον ὠφέλιμόν γε οὐσαν τὴν ἀρετὴν φρόνησιν δεῖ τιν' εἶναι.

MEN. Ἔμοιγε δοκεῖ.

20 XXV. ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ καὶ τᾶλλα, ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, πλοῦτόν τε καὶ τὰ τοιαῦτα, ποτὲ μὲν ἀγαθὰ ποτὲ

4. post εὐμαθία distinxit *Stb.* 20. τᾶλλα *ab*¹ *Bkk.*, τὰ ἄλλα *b*²ς. 21. ποτὲ μὲν — 104, 1. εἶναι del. *Hsch.*

1. ἄνθρωπος. Articulo addito 88 E τῷ ἀνθρώπῳ. Ad 81 D. Krüger, Gr. Sprachl. I § 50, 3, 6. σὺν νοῦ ut Criton. 48 C οὐδενὶ ξὺν νοῦ. de rep. X 619 B.

5. καταρτυόμενα, i. e. σωφρονοῦμενα, referendum ad σωφροσύνην ut μανθανόμενα ad εὐμαθίαν. Vera σωφροσύνη esse non potest sine consilio, at facile id quod vulgo perhibetur; cf. Charmidis definitiones: τὸ κοσμίως πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῇ (Charm. 159 B), τὸ ἀσχύνησθαι (160 E), τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν (161 B). Cum his vulgatis opinionibus verbum καταρτυεῖν concinit. Cf. etiam Phaedon. 68 D τῷ δεδιέναι ἄρα καὶ δεῖαι ἀνδρεῖοι εἰσι πάντες πλην οἱ φιλόσοφοι. — τί δὲ οἱ κόσμιοι αὐτῶν; οὐ ταῦτόν τοῦτο πεπόνθασιν; ἀπολασία τινὶ σάφρονές

εἶσιν; — φοβούμενοι γὰρ ἑτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται ὑπ' ἄλλων κρατούμενοι.

13. αὐτῷ ad ἀρετὴν referendum (73 C); non recte Stallbaum: „int. τῷ ἐν τῇ ψυχῇ ὄντι.“

φρόνησιν, quod genus est scientiae. Cic. off. 143, 153: „prudentiam enim, quam Graeci φρόνησιν dicunt, — quae est rerum expetendarum fugiendarumque scientia.“

20. καὶ μὲν δὴ καὶ τᾶλλα. „Basis structurae haec est: καὶ τᾶλλα — ἀρ' οὐκ ἢ ψυχῆ, ὀρθῶς μὲν χρωμένη αὐτοῖς, ὠφέλιμα ποιεῖ; Sed ob inserta haec, ὥσπερ τῇ ἄλλῃ — ἐποίει, pro αὐτοῖς necessarium factum erat τούτοις: quare mox inseritur αὐτά.“ BUTTM.

21. πλοῦτόν — τοιαῦτα,

88 δὲ βλαβερά εἶναι, ἄρα οὐχ ὥσπερ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ ἢ φρόνησις ἡγουμένη ἀφέλιμα τὰ τῆς ψυχῆς ἐποίει, ἢ δὲ ἀφροσύνη βλαβερά, οὕτως αὐτὸ καὶ τούτοις ἢ ψυχῇ ὀρθῶς E μὲν χρωμένη καὶ ἡγουμένη ἀφέλιμα αὐτὰ ποιεῖ, μὴ ὀρθῶς δὲ βλαβερά; 5

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὅρθῶς δὲ γε ἢ ἔμφρων ἡγεῖται, ἡμαρτημένως δ' ἢ ἀφρων;

MEN. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω δὴ κατὰ πάντων εἰπεῖν ἔστιν, 10 τῷ ἀνθρώπῳ τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηροτῆσθαι, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς αὐτῆς εἰς φρόνησιν, εἰ μέλλει 89 ἀγαθὰ εἶναι· καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ φρόνησις ἂν εἴη τὸ ἀφέλιμον. φαιμέν δὲ τὴν ἀρετὴν ἀφέλιμον εἶναι;

MEN. Πάνυ γε. 15

ΣΩ. Φρόνησιν ἄρα φαιμέν ἀρετὴν εἶναι, ἥτοι ξύμπασαν ἢ μέρος τι.

MEN. Δοκεῖ μοι καλῶς λέγεσθαι, ὦ Σώκρατες, τὰ λεγόμενα.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐκ ἂν εἶεν 20 φύσει οἱ ἀγαθοί.

MEN. Οὐ μοι δοκεῖ.

7. δὲ γε ἢ] λέγε εἰ α. Stallbaum olim, Ast Hsch.

„quae inserta sunt ad explicanda pronomina τῆς α, paulo negligentius collocata inter ἐλέγομεν et verba inde pendentia.“ BUTTM.

1. τῇ ἄλλῃ ψυχῇ, nam prudentia est τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ὄντων (87 B.)

2. τὰ τῆς ψυχῆς, 88 C ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα.

ἐποίει ut 83 D ἦν. Imperfectum (ad ἐλέγεσθαι 73 A) ad superiora respicit.

10. κατὰ πάντων εἰπεῖν ἔστι, „in universum dicere licet.“ STALLB. 76 A κατὰ γὰρ παντὸς σχήματος τούτου λέγω.

11. τῷ ἀνθρώπῳ — ἀνηροτῆσθαι. Menex. 247 E ὅτε γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνηροτῆται πάντα — καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀν-

θρώποις αἰωρεῖται, — τούτῳ ἄριστα παρεσκευάσται ζῆν.

13. φρόνησις, traiectione praedicati. Item statim φρόνησιν — ἀρετὴν εἶναι.

14. τὴν ἀρετὴν ἀφέλιμον, 87 E.

16. ἥτοι — ἦ ut 85 D.

17. μέρος τι, virtutis, quae non una scientia continetur; ad 99 E. Quamquam in Protagora dialogo Platoni, sicut Socrati, virtus esse videbatur ἐπιστήμη ὅλον (Prot. 361 B).

21. φύσει οἱ ἀγαθοί ut statim et 98 D οἱ ἀγαθοὶ φύσει εἶεν ἂν. 96 E τίνα ποτὲ τρόπον γίνονται οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι. 98 C. Aliter 89 B οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίνονται.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἂν που καὶ τόδ' ἦν. εἰ φύσει οἱ B ἀγαθοὶ ἐγίνοντο, ἥσαν που ἂν ἡμῖν οἱ ἐγίνωσκον τῶν νέων τοὺς ἀγαθοὺς τὰς φύσεις, οὓς ἡμεῖς ἂν παραλαμβάνοντες ἐκείνων ἀποφηνάντων ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει, κατασημνύμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον, ἵνα 5 μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκοντο εἰς τὴν ἡλικίαν, χρήσιμοι γίνοντο ταῖς πόλεσι.

MEN. Εἰκός γέ τοι, ὦ Σώκρατες.

XXVI. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἐπειδὴ οὐ φύσει οἱ ἀγαθοὶ 10 ἀγαθοὶ γίνονται, ἄρα μαθήσει;

MEN. Δοκεῖ μοι ἤδη ἀναγκαῖον εἶναι· καὶ δῆλον, ὦ Σώκρατες, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, εἴπερ ἐπιστήμη ἔστιν ἀρετὴ, ὅτι διδακτόν ἔστιν.

ΣΩ. Ἦτος νῆ Δία· ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὠμο- 15 λογήσαμεν;

4. ἂν ἐν Ξ Σ Τ x Bttm. 6. διαφθεῖροι Gedike, διαφθείρειεν Madvig adv. crit. I 413 Sch. 14. ὠμολογήσαμεν; distinxit Bkk., ὠμολογήσαμεν. 5 Bttm. Hsch.

3. παραλαμβάνοντες. „nos illos in disciplinam receptos tamquam in acropoli thesauri instar custodiremus. Ad Phaedon. 82 D.“ STALLB.

4. ἐν ἀκροπόλει ut de leg. XII 969 C, cf. ad Phaedr. 227 B ἐν ἄστει, Theaet. 142 A κατὰ πόλιν. Sed Euthyphr. 6 C εἰς τὴν ἀκρόπολιν ut Gorg. 518 B ἐν τῇ πόλει, Theag. 121 D εἰς τὸ ἄστυ. Krüger, Gr. Sprachl. I § 50, 2, 15.

5. κατασημνύμενοι. „Faceta allusio ad morem qui erat ut alibi ita etiam Athenis, pecunias publicas et pretiosas quaeque in thesauris (ὀπισθόδομος) templorum, quae in acropoli essent, clausis et obsignatis portis asservandi.“ Boeckh, Staatshaltung der Athener I² p. 575 sqq. BUTTM. Cf. Curtius, Griech. Gesch. II³ p. 301.

6. διέφθειρεν — ἀφίκοντο — γίνονται. Postimperfectum διέφθειρεν (ad symp. 181 D) communis ratio indicativos poscit: ἀφίκοντο (cf. 86 D πρὶν ἐξητήσαμεν. 89 B οἱ ἐγίνωσκον. Prot. 356 E ὅποτε — ἔδει), ἐγίνοντο; sed transitur a modo

irreali qui dicitur ad optativum cum alacritate quadam imaginationis, qua id, quod fieri non posse modo putabatur, statim tamquam si fieri possit optatur. Ita Xen. cyneg. XII 22 εἰ οὖν εἰδέναι τούτο ὅτι θεᾶται αὐτοὺς (ἢ ἀρετῇ), ἔεντο ἂν ἐπὶ τοὺς πόνοισι καὶ τὰς παιδεύσεις, αἷς ἀλλοσκεται μόλις, καὶ κατεργάζονται ἂν αὐτῆν. Contrario ordine et effectu Euthyphr. 5 B εὔροισι ἂν — ἂν ἐγένετο, ubi v. ann. Structurae verborum ἐπειδὴ ἀφίκοντο — γίνοντο similis est illa erast. 133 A ὅποτε ἡγησαίμην — ἂν νομίσαιμι.

εἰς τὴν ἡλικίαν, etiam εἰς ἡλικίαν (Theaet. 142 D), per eminentiam de iuvenili aetate. Liv. 42, 34 „cum primum in actatem veni, pater mihi uxorem — dedit“

9. ἄρ' οὖν — ἄρα. „Similimam habes repetitionem de rep. VIII 565 E Crat. 429 C.“ STALLB. ἄρ' (οὖν) pro ἄρ' (οὖν) οὐ: ad 86 A.

12. κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, 87 C.

14. μὴ — οὐ καλῶς —; „Lys.

89 *MEN.* Καὶ μὴν ἐδόκει μὲν ἄρτι καλῶς λέγεσθαι.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴ οὐκ ἐν τῷ ἄρτι μόνον δέη αὐτὸ δοκεῖν καλῶς λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ ἔπειτα, εἰ μέλλει τι αὐτοῦ ὑγιὲς εἶναι.

D *MEN.* Τί οὖν δῆ; πρὸς τί βλέπων δυσχεραίνεις ἢ αὐτὸ καὶ ἀπιστεῖς, μὴ οὐκ ἐπιστήμη ἢ ἡ ἀρετῆ;

ΣΩ. Ἐγὼ σοι ἐρῶ, ὦ Μένων. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστίν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι· ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη σκέψαι ἐάν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν. τόδε γὰρ μοι εἰπέ· εἰ 10 ἔστιν διδακτὸν ὅτι οὖν πρᾶγμα, μὴ μόνον ἀρετῆ, οὐκ ἀναγκαῖον αὐτοῦ καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς εἶναι;

E *MEN.* Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τούναντίον αὖ, οὗ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἶεν, καλῶς ἂν αὐτὸ εἰκάζοντες εἰκάζοιμεν 15 μὴ διδακτὸν εἶναι;

MEN. Ἔστι ταῦτα. ἀλλ' ἀρετῆς διδάσκαλοι οὐ δοκοῦσί σοι εἶναι;

ΣΩ. Πολλάκις γοῦν ζητῶν, εἴ τινες εἶεν αὐτῆς

16. μὴ] μηδὲ Buttmann. 19. εἶεν αὐτῆς ab Bkk., αὐτῆς εἶεν E 5.

218 D ἄρα μὴ — οὐκ ὀρθῶς ἐξη-
τοῦμεν; STALLB.

ὁμολογήσαμεν. 96 E 98 E
al. ὁμολογήκαμεν. Aptius tamen
hic videtur aoristum tempus in
re praeterita quidem, sed quae
non firma maneat. BUTTM.

1. μὲν, saltem. Ad 87 A.

4. ὑγιὲς, opp. σαθρόν (Euthy-
phr. 5 C) vel ὑπουλον (Gorg. 518 E
coll. de rep. II 372 E).

6. ἀπιστεῖς μὴ οὐκ. Metu-
endī notio plerumque latens
emergeat; ad Phaedon. 70 A. Xen.
symp. VIII 34 ἀπιστοῦσιν — μὴ
— οὐκ ἀποτελώσι. At statim
solito more ὅτι οὐκ ἔστιν. Kühner,
Ausf. Gramm. II p. 762 sq.

8. ἀνατίθεμαι, „ἀπὸ τῶν
πεπτενόντων καὶ τὰς κεινημένας
ἤδη ψήφους διορθούντων.“ Har-
pocr. Hipparch. 229 E ὥσπερ
πεπτεῦσαν ἐθέλω σοι ἐν τοῖς
λόγοις ἀναθέσθαι ὅ τι βούλει.
Plut. de commun. notit. XX 6

πεπτεῶν δίνην δεῦρο κἀκεῖ τὰς
κοινὰς ἐννοίας μετατιθεῖς. Anti-
phon. fr. 106 Blass. Ad Phaedon.
87 A.

12. καί, etiam. (Ast: „et —
et.“) 89 E sqq. doctores solum
quaeruntur.

εἶναι. Meno deluditur; proll.
p. 18.

14. οὗ — εἶεν. 92 C οὗ — εἶης.
96 C. Relativum sq. opt. condi-
tionis facit indicium. Hipp. mai.
284 A 296 B Lys. 214 D 219 E al.
struve opusc. select. II p. 15. Hip-
parch. 230 D. Ad Phaedr. 276 B.

15. καλῶς — εἶναι. De tra-
iectione verborum ad Euthyphr.
11 C.

16. μὴ διδασκτόν. Concinnius
post καὶ διδασκάλους — εἶναι
foret μὴ δὲ διδασκτόν εἶναι, quod
ipsum est ubi ad haec respicitur
96 C. BUTTM.

19. ζητῶν, εἴ τινες εἶεν.
Animo obversatur non ζητῶ, ut
mox, sed ἐζητουν.

διδάσκαλοι, πάντα ποιῶν οὐ δύναμαι εὐρεῖν. καίτοι
μετὰ πολλῶν γε ζητῶ καὶ τούτων μάλιστα, οὓς ἂν οἶω-
μαι ἐμπειροτάτους εἶναι τοῦ πράγματος. καὶ δὴ καὶ νῦν,
ὦ Μένων, εἰς καλὸν ἡμῖν Ἄνυτος ὅδε παρεκαθέζετο, ὃ
5 μεταδῶμεν τῆς ζητήσεως. εἰκότως δ' ἂν μεταδοῖμεν·
Ἄνυτος γὰρ ὅδε πρῶτον μὲν ἐστὶ πατρὸς πλουσίου τε 90
καὶ σοφοῦ Ἀνθεμίωνος, ὃς ἐγένετο πλούσιος οὐκ ἀπὸ
τοῦ αὐτομάτου οὐδὲ δόντος τινός, ὥσπερ ὁ νῦν νεωστὶ
εἰληφῶς τὰ Πολυκράτους χρήματα Ἰσμηνίας ὁ Θηβαῖος,
10 ἀλλὰ τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ κτησάμενος καὶ ἐπιμελείᾳ, ἔπειτα
καὶ τὰ ἄλλα οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης οὐδὲ

2. οὓς ab²drnx Bkk., οἶους 5. 4. Ἄνυτος Struve opusc.
II 18 Tur., ὁ Ἄνυτος x Bttm., αὐτός abs. 5. ἂν a Ast, αὐ b5,
αὐτῷ Stallbaum. μεταδοῖμεν· Ἄνυτος Hsch., μεταδοῖμεν
ἂν· Ἄνυτος Struve, μεταδοῖμεν ἂν· αὐτὸς abs. Anyti nomen
etiam h. l. praebet x. (δ' ἂν μεταδοῖμεν ἂν· Ἄνυτος Stb. (1827)
Tur. Hrm. ut Phaedr. 232 C εἰκότως ἂν τοὺς ἐρῶντας μάλλον ἂν
φοβοῖο. Alc. II 142 D κἂν εὐξαινοτο ἂν. de leg. VIII 832 D.)

1. πάντα ποιῶν, formula.
Euthyphr. 8 C.

2. μετὰ πολλῶν γε ζητῶ.
Eos dicit, quibuscum de virtute,
possetne doceri, disputavit, sicut
Protagoram tentavit παιδεύσεως
καὶ ἀρετῆς διδασκάλον (Prot.
349 A). Urbane vero Socrates
συζητεῖν sese dicere solet (80 D
90 B Charm. 165 B Euthyphr.
11 E al.).

4. εἰς καλόν, „opportune,
ut sese.“ STALLB. Theag. 122 A.
ἦκετον εἰς κάλλιστον Euthyd.
275 B. Prot. 340 E εἰς καιρόν.
de rep. X 596 E εἰς δέον. Proll.
p. 23.

Ἄνυτος ὅδε ut 90 B Μέ-
νωνά τόνδε. 99 E ad Theag. 127 C.
Pronomina demonstrativa nomi-
nibus propriis sine articulo adi-
ciuntur. Krüger, Griech. Sprach-
lehre I 50, 11, 22. Ad Euthyphr. 5 C.

6. πρῶτον μὲν — ἔπειτα —
ἔπειτα ut Phaedon. 89 A, ubi
v. Heindorf. Infra ad 95 A.

7. Ἀνθεμίωνος. „Anthemio-
nem non aliunde (proll. p. 29 ann.
6) cognitum habemus. Quae vero
ei h. l. laudes impertuntur, eas
ideo maxime commemorari exi-
stimamus, ut filii notetur inso-

lentia atque superbia, qui hoc
nomine a parentis virtutibus ma-
xime degeneraverat.“ STALLB. Cf.
proll. p. 17 ann. 12.

8. οὐδὲ explicat ut saepe καὶ
(erast. 137 D).

νῦν νεωστὶ. Prot. 318 B
τούτου τοῦ — νῦν νεωστὶ ἐπι-
δημοῦντος. Plant. Truc. II 4, 46
nunc huc remisit nuper ad me
epistulam.

9. τὰ Πολυκράτους χρήματα.
Polycrates Samiorum tyrannus
quamquam divitias sitire nun-
quam desit (Hdt. III 122 sq.),
tamen sine dubio ut fortuna se-
cunda (Hdt. III 39 sqq.) et po-
testate, ita etiam opibus floruit;
quae in proverbium abierunt
sicut τὰ Ταντάλον κάλαντα
(Euthyphr. 11 E), Midiae (de rep.
III 408 B), Cinyrae (Tyr. III 6),
Gygae (Archil. fr. 25 Bergk) divi-
tiae. (Aliter alii; proll. p. 33 ann. 5.)

Ἰσμηνίας. Proll. p. 32 sqq.

10. κτησάμενος. Obiectum
animo idem observatur atque
supra (δόντος τινός); quam-
quam κτᾶσθαι etiam carere po-
test obiecto. Ad Euthyphr. 3 D.

ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα — δο-
κῶν. Structura anacolutha. Nam

90 ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής, ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλής
B ἀνήρ· ἔπειτα τοῦτον εὖ ἔθρεψεν καὶ ἐπαίδευσεν, ὡς
δοκεῖ Ἀθηναίων τῷ πλήθει· αἰροῦνται γοῦν αὐτὸν ἐπὶ
τὰς μεγίστας ἀρχάς. δίκαιον δὴ μετὰ τοιούτων ζητεῖν
ἀρετῆς περὶ διδασκάλους, εἴτ' εἰσὶν εἶτε μὴ, καὶ οἴτινες. 5

XXVII. σὺ οὖν ἡμῖν, ὦ Ἄνυτε, συζήτησον, ἐμοὶ τε
καὶ τῷ σαυτοῦ ξένῳ Μένωνι τῷδε, περὶ τοῦτου τοῦ
πράγματος, τίνες ἂν εἴεν διδάσκαλοι. ὦδε δὲ σκέψαι· εἰ
βουλοίμεθα Μένωνα τόνδε ἀγαθὸν ἰατροῦν γενέσθαι, παρὰ
τίνες ἂν αὐτὸν πέμπομεν διδασκάλους; ἄρ' οὐ παρὰ 10
C τοὺς ἰατρούς;

AN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δ' εἰ σκνυτοτόμου ἀγαθὸν βουλοίμεθα γενέ-
σθαι, ἄρ' οὐ παρὰ τοὺς σκνυτοτόμους;

7. Μένωνι del. Naber obs. crit. in Pl. 12 itemque 91 A
Μένωνος, 100 B Ἄνυτον. 8. ante τίνες commatis notam del.
Ast Btm.

Plato, qui antea in animo habu-
erat πρῶτον μὲν πλουσίου τε
καὶ σοφοῦ —, ἔπειτα καὶ τὰ
ἄλλα — δοκοῦντος κτλ., conti-
nuat structuram sententiae rela-
tivae, cuius subiectum deinceps
dominatur (ἔθρεψεν).

καὶ τὰ ἄλλα, ceteroqui, ut
Phaedon. extr. ἄλλως.

1. κόσμιος, opp. ὑπερήφανος
(Frohberger ad Lys. XII 19), ut
εὐσταλής opp. ὀγκώδης.

2. ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσεν
ut 94 C. Ita saepe τροφή καὶ
παιδεία, ad leg. VI 783 B.

ἐπαίδευσεν, instituendum
curavit, ut 93 E 94 B Theag.
122 E. Cf. 94 B ἐδίδαξεν.

3. τῷ πλήθει, „plebi; ad
apol. 21 A.“ STALLB.

αἰροῦνται — ἀρχάς. Xen.
apol. 29 (Ἄνυτον) τῶν μεγίστων
ὑπὸ τῆς πόλεως ὁρῶν ἀξιούμενον.
Creatus est σιτοφύλαξ (Lys. XXII
8) et στρατηγός (a. Ch. 409, Diod.
Sic. XIII 64, et a. Chr. 403, Lys.
XIII 78); Theramenes apud Xen.
Hell. II 3, 42 tres principes enu-
merat Thrasybulum Anytum Al-
cibiadem; post expulsos triginta
tyrannos, quorum inter audaces
fuerat oppugnatores (Lys. XIII

78), magna florebat gratia et
potestate (Isocr. XVIII 23).

5. ἀρετῆς περὶ διδασκά-
λους, „Lach. 186 C διδάσκαλός
μοι οὐ γέγονε τοῦτου περὶ. Menex.
235 E διδάσκαλος οὐσα οὐ πάνυ
φασὺν περὶ ἑητορικῆς. Lach.
186 E οὔτε γὰρ εὐρετῆς οὔτε
μαθητῆς οὐδενὸς περὶ τῶν τοιού-
των γεγρονέναι. Sicuti dicitur
διδάσκειν (Phaedr. 265 D) et
μανθάνειν (Crat. 413 C) περὶ
τινος.“ STALLB.

6. ἐμοὶ τε καὶ. τε καὶ ac-
cipiendum ut in ἄλλως τε καὶ et
sim. (Hdt. VI 136 οἷ τε ἄλλοι καὶ
μάλιστα Ξάνδιππος). 75 D 93 B
96 D Theag. 125 A.

7. ξένῳ. De hoc hospitio v.
proll. p. 24 ann. 2.

9. ἰατροῦν. Gorg. 491 A Calli-
cles: ἀτεχνῶς γε αἰεὶ συντέας
τε καὶ κναφῆας καὶ μαγειροὺς
λέγων καὶ ἰατροὺς οὐδὲν πανύει.
Xen. mem. IV 2, 5.

10. παρὰ τοὺς ἰατρούς. Ita
Timarchus ἐπειδὴ ἀπηλλάγη ἐκ
παιδῶν, ἐκάθητο ἐν Πειραιεῖ
ἐπὶ τοῦ Εὐθύδιου ἰατροῦ,
προφάσει μὲν τῆς τέχνης μαθη-
τῆς (Aeschin. in Timarch. p. 65).
Becker, Charikles II p. 100. Medi-

AN. Ναί.

ΣΩ. Καὶ τᾶλλα οὕτως;

AN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὡδε δὴ μοι πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν εἰπέ. παρὰ
5 τοὺς ἰατρούς, φασμέν, πέμποντες τόνδε καλῶς ἂν ἐπέμ-
πομεν, βουλόμενοι ἰατροῦν γενέσθαι· ἄρ' ὅταν τοῦτο
λέγωμεν, τότε λέγομεν, ὅτι παρὰ τούτους πέμποντες D
αὐτὸν σωφρονοῦμεν ἂν, τοὺς ἀντιποιομένους τε τῆς
τέχνης μᾶλλον ἢ τοὺς μὴ, καὶ τοὺς μισθὸν πραττομένους
10 ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, ἀποφήναντας αὐτοὺς διδασκάλους τοῦ
βουλομένου ἴναί τε καὶ μανθάνειν; ἄρ' οὐ πρὸς ταῦτα
βλέψαντες καλῶς ἂν πέμπομεν;

AN. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ ἀυλήσεως καὶ τῶν ἄλλων
15 τὰ αὐτὰ ταῦτα; πολλὴ ἄνοιά ἐστι βουλομένους ἀυλητῆν E
τινα ποιῆσαι παρὰ μὲν τοὺς ὑπίσχνουμένους διδάξειν
τὴν τέχνην καὶ μισθὸν πραττομένους μὴ ἐθέλειν πέμ-
πειν, ἄλλοις δὲ τισὶν πράγματα παρέχειν, ζητοῦντα μαν-
θάνειν παρὰ τούτων, οἳ μῆτε προσποιοῦνται διδάσκαλοι
20 εἶναι, μῆτ' ἔστιν αὐτῶν μαθητῆς μηδεὶς τούτου τοῦ
μαθήματος, ὃ ἡμεῖς ἀξιοῦμεν μανθάνειν παρ' αὐτῶν ὄν
ἂν πέμπομεν. οὐ πολλή σοι δοκεῖ ἀλογία εἶναι;

2. οὔτως] ὡσαύτως Ast. 14. ἄλλων, τὰ αὐτὰ ταῦτα,
πολλὴ distinctit Heindorf ad Prot. 326 A. 18. ζητοῦντα —
τούτων del. Naber comm. II 66 Sch. 20. τοῦ ab Beck, om. 5.

cos institutionis mercedem ex-
egisse 90 D apparet (Prot. 311 C).

5. ἐπέμπομεν, modo πέμ-
πομεν. Ad 74 B.

6. τοῦτο — τότε ut 93 B τοῦτο
δὲ σκοποῦντες τότε σκοποῦμεν.

7. τούτους, usus pronominis
praeparativus qui dicitur, ut
Euthyphr. 7 D τὰδε. (Stallbaum:
„notos illos“, ut 91 B.)

9. μᾶλλον, potius, pertinet
ad πέμποντες. STALLB.

10. ἐπὶ de pretio ut de rep.
IX 590 A Ἐριφύλη ἐπὶ τῇ τοῦ
ἀνδρός ψυχῇ τὸν ὄμμον δεξα-
μένη;

αὐτῷ τούτῳ, int. τῇ τέχνῃ.
Ad 73 C.

11. ἴναί, eos adire, ut Prot.

316 B; cf. infra 92 D ἀφικό-
μενος, 92 E ἔλθῃ. (Stallbaum
censuit ἴναί h. l. esse i. q. φοιτᾶν,
frequentare.)

15. τὰ αὐτὰ ταῦτα ut Crat.
404 D ταῦτὸν δὲ καὶ περὶ τὸν
Ἀπόλλω, ὅπερ λέγω. Ad Theag.
128 D.

18. ζητοῦντα. Quod in πράγ-
ματα παρέχειν latet αὐτὸν πέμ-
πειν, exegesi aperitur.

20. αὐτῶν. Cf. ad 77 D. „Transit
a relativo ad demonstrativum,
quod ita factum est paene ne-
cessitate quadam, quoniam rela-
tivi usus in altero enuntiatu
membro vix locum habet. Ad
Gorg. 452 D de rep. III 395 D
al.“ STALLB. Quare negatio μὴ
continuatur.

AN. *Ναὶ μὰ Δία ἔμοιγε, καὶ ἀμαθία γε πρὸς.*

91 XXVIII. ΣΩ. *Καλῶς λέγεις. νῦν τοίνυν ἔξεστί σε μετ' ἐμοῦ κοινῇ βουλευέσθαι περὶ τοῦ ξένου τουτουὶ Μένωνος. οὗτος γάρ, ὡς ἄνυτε, πάλαι λέγει πρὸς με, ὅτι ἐπιθυμῆται ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ἣ ὁ ἄνθρωποι τὰς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις καλῶς διοικοῦσι, καὶ τοὺς γουέας τοὺς αὐτῶν θεραπεύουσι, καὶ πολίτας καὶ ξένους ὑποδέξασθαι τε καὶ ἀποπέμψαι ἐπίστανται ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἀρετὴν σκοπεῖ, παρὰ*
B *τίνας ἂν πέμποντες αὐτὸν ὀρθῶς πέμπομεν. ἢ δῆλον* 10 *δὴ κατὰ τὸν ἄρτι λόγον, ὅτι παρὰ τούτους τοὺς ὑπ-*

1. ἀμαθία] *μανία* (ut 91 C) Cornarius ecl. 83. 2. σε ab² 1b Ast, σοι A^{cor} et ut videtur rell. b¹ s. 9. διὰ ταύτην Stephanus. Post ταύτην lacunam indicavit (μαθησόμενον vel βολόμενοι αὐτὸν σοφὸν γενέσθαι) Cobet coll. crit. 48 Sch.

1. καὶ ἀμαθία. „ἀλογία eius tantum est, qui rationem nunc non adhibet, quod bonis etiam accidere potest: ἀμαθία contra, apud Atticos praesertim, eius qui omnis non modo disciplinae, sed liberalioris eruditionis expertus est, rustici, immo barbari ac stupidi. Ar. nub. 492 ἄνθρωπος ἀμαθῆς οὐτοσί καὶ βάρβαρος. Xen. mem. I 2, 50. IV 5, 11 τί γὰρ διαφέρει ἄνθρωπος ἀρετῆς θηρίου ἀμαθεστάτου; Ar. eq. 193. schol. ad nub. 135.“
BUTTM.

πρὸς, *insuper* (προσέτι), ut ἐτι 93 A. Erast. 136 B. Ad remp. VIII 559 A.

2. ἔξεστί σε, „res permittunt ut tu etc.“ STALLB. Thuc. V 47 ὄπλα δὲ μὴ ἔξεστω ἐπιφέρειν ἐπὶ πημονῇ μήτε Ἀργείους — μήτε Ἀθηναίους. Kühner, Ausf. Gramm. II p. 592. Cic. Verr. V 59, 154 non licet me isto tanto bono, iudices, uti.

5. ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς. Cf. 71 E Xen. mem. IV 2, 11 οὐ δῆπον, ὡς Εὐδύδημε, ταύτης τῆς ἀρετῆς ἐφίεσαι, διὴν ἄνθρωποι πολιτικοὶ γίνονται καὶ οἰκονομικοὶ καὶ ἀρχεὶν ἱκανοὶ καὶ ἀφέλμοι τοῖς τε ἄλλοις ἀνθρώποις καὶ ἑαυτοῖς; — τῆς καλλίστης ἀρετῆς καὶ μεγίστης ἐφίεσαι τέχνης ἔστι

γὰρ τῶν βασιλείων αὕτη καὶ καλεῖται βασιλική. Cuius virtutis magistros sophistae se profitebantur, proll. p. 11 sqq.

7. πολίτας καὶ ξένους. Xen. oec. II 5 ἐπειτα ξένους προσήκει σοι πολλοὺς δέχεσθαι καὶ τούτους μεγαλοπρεπῶς. ἐπειτα δὲ πολίτας δεινπύζειν καὶ εὖ ποιεῖν. Pind. Pyth. III 71.

8. ἀποπέμψαι. Charondas ap. Stob. flor. 40 (προοίμια νόμων): ξένον — εὐφῆμος καὶ οἰκείως προσδέχεσθαι καὶ ἀποπέμψαι. Ar. eth. Nicom. IV (II) 2, 15 — ἢ μεγαλοπρέπεια — καὶ περὶ ξένων δὲ ὑποδοχὰς καὶ ἀποστολάς καὶ δωρεάς καὶ ἀντιδωρεάς. Hermann, Griech. Privatalt. § 52, 9. 12. 13.

9. ἀρετὴν σκοπεῖ non probabiliter dirimitur („acc. abs. quod — attinet.“ BERTH. „notionem didachthosomenon manifestat inhaerentem dictioni πέμπειν παρὰ τινος.“ BUTTM.). Neque intolerabilis videtur negligentia eius qui dicit: „hanc igitur virtutem considera, ad quosnam magistros mittendus sit“, siquidem ab illo ambiguitas verbi σκοπεῖ, quod h. l. est tantum i. q. ἀπόβλεπε πρὸς, addita epexegesi, quorsum et quoad considerandum sit, diligenter restringitur.

σχνομένους ἀρετῆς διδασκάλους εἶναι καὶ ἀποφύναντας αὐτοὺς κοινούς τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ μανθάνειν, μισθὸν τούτου ταξαμένους τε καὶ πραττομένους;

AN. *Καὶ τίνας λέγεις τούτους, ὡς Σώκρατες;*

5 ΣΩ. *Οἶσθα δῆπον καὶ σὺ, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἶους οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι σοφιστὰς.*

AN. *Ἡράκλεις, εὐφῆμει, ὡς Σώκρατες. μηδένα τῶν C συγγενῶν μηδὲ οἰκείων μηδὲ φίλων, μήτε ἀστὸν μήτε ξένον, τοιαύτη μανία λάβοι, ὥστε παρὰ τούτους ἐλθόντα*
10 *λαβῆθῃναι! ἐπεὶ οὗτοί γε φανερά ἐστι λάβῃ τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων.*

XXIX. ΣΩ. *Πῶς λέγεις, ὡς ἄνυτε; οὗτοι ἄρα μόνοι*

3. ταξαμένους τε καὶ del. Naber comm. II 66. 5. οἶους ab² s, οὗς P^{arx} Sch. 8. μηδὲ — μηδὲ H^{rm.}, μήτε — μήτε ab² s. Cf. 96 C. φίλων b² s, φίλον A^{x.} ἀστὸν — ξένον ax Ast, ἀστῶν — ξένων b² s. 9. τοιαύτη] *τοσαύτη* Cobet coll. crit. 48.

3. ταξαμένους. Pretium *se-mel constitutum* (aor.) *sibi persolvendum* (med.) exigebant.

5. οἶους, „h. e. οἱ τοιοῦτοι, οἶους —“ BUTTM. Ad Euthyphr. 2 B.

6. οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι. Sophistae non bene audiebant. Prot. 311 D ὡς τίνι ὄντι τῷ Πρωταγόρῳ ἐν τῷ ἔχετε χροῖματα τελείν; — Σοφιστὴν δὴ τοι ὄνομάξουσί γε, ὡς Σ., τὸν ἄνδρα εἶναι, ἔφη. — Αὐτὸς δὲ δὴ ὡς τίς γεννησόμενος ἔρχεται παρὰ τὸν Πρωταγόραν; καὶ ὃς εἶπεν ἐρυθριάσας — δῆλον ὅτι σοφιστῆς γεννησόμενος. Xen. cyneg. XIII 8 σοφιστὴν κληθῆναι, ὃ ἐστὶν ὄνειδος παρὰ γε τοῖς εὐφρονοῦσι.

7. εὐφῆμει. „Anytus sophistas exsecratur tanquam pestem ac perniciem civitatis. Quod in homine, qui a sordidi officii humilitate (proll. p. 29) ad summos in republica honores evectorus erat, nequaquam mirum accidere debet. Nam cum ipse olim fortasse opportunitate cum iis conversandi caruisset, quo nomine eum Socrates deinceps deludit urbanissime, postea temporis, ubi summis honoribus erat ornatus, cum oratoribus atque viris

civilibus sibi faciendum statuit, qui sophistas variis de causis contemnebant atque insectabantur. Ita Callicles Gorg. 520 A ΣΩ. οὐκοῦν ἀνούεις τοιαῦτα λεγόντων τῶν φασκόντων παιδεύειν ἀνθρώπους εἰς ἀρετὴν; ΚΑΛ. ἔγωγε. ἀλλὰ τί ἂν λέγοις ἀνθρώπων περὶ οὐδενὸς ἀξίον; ubi conf. proximam Socratis disputationem. Et de rep. VI 493 A sophistae appellantur ἀντίτεχνοι τῶν πολιτικῶν. Euthyd. proll. p. 61 sqq.“ STALLB. Ceterum cf. Ar. eq. 1316 εὐφῆμειν χρῆ καὶ στόμα κλέειν.

8. συγγενῶν μηδὲ οἰκείων μηδὲ φίλων, gradatio. συγγενεῖς et οἰκείοι distinguuntur ut de rep. II 378 C ἐχθρὰς — ἡρώων πρὸς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους αὐτῶν; a familiaribus porro distinguuntur φίλοι, quae vox etiam hospites comprehendit.

10. ἐστὶ, ad 79 E.

11. διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων, pervulgata opinio; Euthyphr. 2 C de Socrate, de rep. VI 487 D de omnibus philosophis. Prot. 318 E Protagoras: οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι (sophistae) λαβῶνται τοὺς νέους. Ar. nub. 928.

91 τῶν ἀντιποιοιμένων τι ἐπίστασθαι εὐεργετῆν τοσοῦτον τῶν ἄλλων διαφέρουσιν, ὅσον οὐ μόνον οὐκ ὠφελούσιν, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, ὅ τι ἂν τις αὐτοῖς παραδῶ, ἀλλὰ καὶ D τὸ ἐναντίον διαφθείρουσιν; καὶ τούτων φανερώς χρήματα ἀξιούσι πράττεσθαι; ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔχω ὅπως 5 σοι πιστεύσω· οἶδα γὰρ ἄνδρα ἓνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας ἢ Φειδίαν τε, ὃς οὕτως περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο, καὶ ἄλλους δέκα τῶν ἀνδριαντοποιῶν. καίτοι τέρας λέγεις, εἰ οἱ μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ καὶ τὰ ἱμάτια 10 E ἔξακούμενοι οὐκ ἂν δύναιτο λαθεῖν τριάκονθ' ἡμέρας μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρελάβον τὰ ἱμάτιά τε καὶ ὑποδήματα, ἀλλ' εἰ τοιαῦτα ποιοῖεν, ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ

8. τε x Heindorf apud Buttm. *Stb.* (1822), γε *abs.* 10. ἐργαζόμενοι del. Cobet coll. crit. 50. 12. παρέλαβον *αὐτῶν*, παρέλαβον τε *b²x.* τὰ ἱμάτια τε καὶ ὑποδήματα del. Cobet l. l. *Hsch.* 13. εἰ τοιαῦτα ποιοῖεν del. Cobet l. l.

1. τι — εὐεργετῆν ut 92 D τι λέγεις.

2. ὅσον, ὥστε. 87 A ὅλον.

4. τούτων. „Sollemnis est genetivus respondens genetivo pretii in omni re quae instar mercis est. Dem. XXI 45 χρήματα δ' οὐ προσήμειν τῶν τοιοῦτων ἐφ' ἑαυτῷ λαμβάνειν.“ BUTTM.

6. Πρωταγόραν. Institutionis mercedem sive honorem (τιμὴν Prot. 314 B) Protagoras primus exegit (Prot. 349 A), centenas minas (Diog. La. IX 52. Quint. III 3), totidemque Gorgias (Diod. XII 53) et Zeno (Alic. I 119 A); mox autem, ut assolet, pretia submissa sunt augescente numero quaerentium; quare iam Socratis aetate (apol. 20 B) Evenus minis denis gaudet. Praeterea honor habebatur etiam singulis orationibus (ἐπιδείξεις) in ostentationem et promiscuam institutionem comparatis, varians pro argumentorum diversitate (Diog. IX 50 de Protagora. Ad Crat. 384 B). Welcker, Kleine Schriften II p. 412—429. Boeckh, Staatsh. I² p. 171 sq.

7. Φειδίαν — ἀνδριαντο-

ποιῶν. De Phidiae mercede non constat nisi quod ex h. l. colligitur (Hermann, Privataltert. § 50, 14); ceterum statuarum pretia non ita magna fuisse indicio est magnus earum numerus (Büchsen-schütz, Besitz u. Erwerb p. 578 sq.). Cf. Boeckh, Staatsh. I² p. 150 sq. — Similis sententia est Hipp. mai. 282 D.

9. τέρας λέγεις formula (Hipp. mai. 283 C al.) ut *monstra dicere* (Cic. Tusc. IV 24, 54).

εἰ — οὐκ ἂν. Menonis verba (τέρας λέγεις) esse vult οὐκ ἂν δύναιτο λαθεῖν, cf. 79 C. Aliter εἰ — ἂν c. opt. 98 B.

10. τὰ παλαιὰ. Veteramentarii (νευρορράφοι, παλαιουργοί) et σκντοτόμοι distinguuntur Ar. eq. 739 al. Blümner, Technologie I p. 270.

11. ἔξακούμενοι. Xen. Cyr. I 6, 16 ὥσπερ ἱματίων ἡαγέρτων εἰσὶ τινες ἀνεσταί (v. l. ἡπηταί). ἀεῖσθαι vox propria est, Blümner l. l. p. 202 sq.

13. τῷ λιμῷ, fame quae tunc oriatu necesse est, ut symp. 207 B Ar. pac. 483 Xen. an. I 5, 5 (v. Krüger). Cf. Ar. av. 1284 Plut. 753 ὑπὸ τῆς ἡδονῆς,

ἀποθάνοιεν, Πρωταγόρας δὲ ἄρα ὄλην τὴν Ἑλλάδα ἐλάνθανεν διαφθείρων τοὺς συγγιγνομένους καὶ μοχθηροτέρους ἀποπέμπων ἢ παρελάμβανεν πλεον ἢ τετταράκοντα 5 ἔτη οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς καὶ ἐβδομήκοντα 5 ἔτη γεγονότα, τετταράκοντα δὲ ἐν τῇ τέχνῃ ὄντα, καὶ ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ τούτῳ ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν ταυτηνὴ εὐδοκίμων οὐδὲν πέπανται· καὶ οὐ μόνον Πρωταγόρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι, οἱ μὲν πρότερον γεγονότες 92 ἐκείνου, οἱ δὲ καὶ νῦν ἔτι ὄντες. πρότερον δὴ οὖν φῶμεν 10 κατὰ τὸν σὸν λόγον, εἰδότας αὐτοὺς ἔξαπατᾶν καὶ λωβᾶσθαι τοὺς νέους, ἢ λεληθῆναι καὶ ἑαυτούς; καὶ οὕτω μαίνεσθαι ἀξιώσωμεν τούτους, οὓς ἐνιοὶ φασι σοφωτάτους ἀνθρώπων εἶναι;

XXX. AN. Πολλοῦ γε δέουσι μαίνεσθαι, ὃ Σώκρας 15 τες, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον οἱ τούτοις διδόντες ἀργύριον τῶν νέων· τούτων δ' ἔτι μᾶλλον οἱ τούτοις ἐπιτρέποντες, οἱ προσήκοντες· πολὺ δὲ μάλιστα πάντων αἱ πόλεις, B

3. πλεον] πλείν Sch. 4. καὶ ab Bkk., om. Γ²ς. 8. πρότερον *αὐτῶν* Struve opusc. II 18 *Stb.* (1822), πρότεροι 5. 12. ἀξιώσωμεν *κ* pars *b Ast*, ἀξιώσωμεν 5. 17. οἱ προσήκοντες om. x, Stallbaum olim (1822), τοὺς προσήκοντας Gedike.

Ach. 350 eq. 231 al. ὑπὸ τοῦ δέουσι, Lys. 505 ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Hermann ad iurb. 834. STALLB.

1. δὲ ἄρα ut 94 B. ἄρα accipiendum ut 80 E. Aliter Hipparch. 229 C.

ἐλάνθανε, latebat (ut tu ponis). Apol. 25 B πολλὴ γὰρ ἂν τις εὐδαιμονία εἴη —, εἰ εἰς μὲν μόνος αὐτοὺς διαφθείρει.

4. ἀποθάνειν, ut videtur anno quadringentorum (a. Chr. 411), apud quos impietatis accusatus erat propter haec (Diog. Laert. IX 51): περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέναι οὐδ' ὡς εἰσὶν οὐδ' ὡς οὐν εἰσὶν· πολλὰ γὰρ τὰ κωλύοντα εἰδέναι —. Quare „Atheniensium iussu urbe atque agro est exterminatus librique eius in concione combusti“ (Cic. nat. d. I 23, 63). Diog. IX 55 φησὶ δὲ Φιλόχορος πλεοντος αὐτοῦ εἰς Σικελίαν τὴν ναῶν καταποντωθῆναι.

„καί, vel septuagenarium,

PLAT. OPERA VI. 2.

ut mirandum sit eo magis, si disciplinae eius ratio a nullo fuerit perspecta.“ STALLB.

5. ἐν τῇ τέχνῃ ut Prot. 319 C (STALLB.) Soph. Oed. rex. 562. Phaedon. 59 A ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ.

8. πρότερον γεγονότες. Sophisticae artis auctor cum esset Protagoras tamen se esse negavit; antiquam esse illam, antiquos autem invidiam nominis veritos praetexuisse poesin, mysteria et oracula, gymnasticam, musicam. ἐγὼ οὖν, „inquit, τούτων τὴν ἐναντίαν ἀπάσαν ὁδὸν ἐλήλυθα καὶ ὁμολογῶτε σοφιστῆς εἶναι κτλ. (Prot. 316 D — 317 B). Zeller l. l. I⁴ p. 943.

16. τῶν νέων ut 81 D τοῖς μαλακοῖς τῶν ἀνθρώπων.

„ἐπιτρέποντες, int. αὐτούς, ellipsi in hoc maxime verbo perquam usitata. Lys. 210 B Alic. I 117 CD symp. 213 E Gorg. 512 E de rep. VIII 551 C al.“ STALLB.

17. οἱ προσήκοντες. Eandem

92 εἰδῶσαι αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι καὶ οὐκ ἐξελαύνουσαι, εἴτε τις ξένος ἐπιχειρεῖ τοιοῦτόν τι ποιεῖν εἴτε ἀστός.

ΣΩ. Πότερον δέ, ὦ Ἄνυτε, ἠδίκημέ τις σε τῶν σοφιστῶν, ἢ τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπὸς εἶ;

AN. Οὐδὲ μὰ Δία ἐρωγε συγγέγονα πάποτε αὐτῶν 5 οὐδενί, οὐδ' ἂν ἄλλον εἰσαίμι τῶν ἐμῶν οὐδένα.

ΣΩ. Ἄπειρος ἄρ' εἶ παντάπασιν τῶν ἀνδρῶν;

C AN. Καὶ εἶην γε.

ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν, ὦ δαιμόνιε, εἰδείης περὶ τούτου τοῦ πράγματος, εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ εἴτε φλαῦ- 10 ρον, οὐ παντάπασιν ἄπειρος εἶης;

AN. Ῥαδίως. τούτους γοῦν οἶδα οἳ εἰσιν, εἴτ' οὖν ἄπειρος αὐτῶν εἰμι εἴτε μή.

ΣΩ. Μάντις εἶ ἴσως, ὦ Ἄνυτε· ἐπεὶ ὅπως γε ἄλλως οἶσθα τούτων πέρι, ἐξ ὧν αὐτὸς λέγεις θαυμάζοιμ' ἂν. 15 ἀλλὰ γὰρ οὐ τούτους ἐζητοῦμεν τίνες εἰσίν, παρ' οὓς D ἂν Μένων ἀφικόμενος μοχθηρὸς γένοιτο· οὗτοι μὲν γὰρ, εἰ σὺ βούλει, ἔστωσαν οἱ σοφισταί· ἀλλὰ δὴ ἐκείνους εἰπέ ἡμῖν, καὶ τὸν πατρικὸν τόνδε ἑταῖρον εὐεργέτησον

8. καὶ ἀεὶ εἶην γε Heindorf apud Buttm. Sch., καὶ ἀεὶ γ' εἶην Funkhänel Zeitschr. f. d. Altertumsw. 1835 p. 813. 9. τούτου τοῦ] ὄνοσόν Cobet coll. crit. 49. 10. ἐν x Γ² E² et ut videtur Ξῆνης, om. ab. 11. εἶης abς, εἶ Γ^{cor} Ast, εἶ; AN. ἢ ῥαδίως Sch. 12. οἳ abς, οἳοί Γx Wolf apud Buttm. Bkk. Madvig adv. crit. I 413. Cobet coll. crit. 49. 16. ζητοῦμεν Cobet l. l. Hsch. 18. ἔστωσαν] ἔστων Sch. (qui Euthyphr. 9 C ἠγείσθωσαν non mutavit). Cf. Cobet, nov. lect. p. 327.

epexegesis habes apol. 34 B. STALLB.

8. καὶ εἶην γε. Si Anytus respondisset εἰμί καὶ εἶην γε, nemo requireret ἀεὶ, sed sanus si quidquam videretur optativus per se futurum tempus indicans. Sed illud, εἰμί, Socrates ipse ex praegressis collegit (ἄρα); prorsus concinne igitur Anytus cum gradatione (γε) addit καὶ εἶην γε. Quare multo melius Stallbaum: „optat Anytus, ut ne unquam notitiam sophistarum adipiscatur“, quam Buttmann cum Ficino: „neque sim (expertus), quid tum?“ Accedit quod, si cum Stallbaumio feceris, reticetur id quo facile carueris, εἰμί; sin cum Buttmanno, potior ora-

tionis pars, τί οὖν δῆ; (79 B). De optativi usu ad apol. 28 D.

9. ὦ δαιμόνιε, blanda compellatio sicut ὦ μακάριε. Ad Criton. 44 B.

11. οὐ — εἶης ut 89 E. τούτου enim accipiendum est ut 80 D τοῦτο. Ad 79 D τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν.

12. τούτους cum contemptu ut 95 B erast. 132 C Euthyphr. 5 C.

οἳ εἰσιν, ad 80 D. De rep. IV 444 A VI 504 A. VIII 559 A παράδειγμα ἑκατέρων, αἳ εἰσιν. Ad Phaedr. 243 E ἔωσπερ ἂν ἦς ὅς εἶ. STALLB.

17. οὐ τοι μὲν γάρ. „Socrates neque assentitur ei neque omnino adversatur: Platonis scilicet de

φράσας αὐτῷ, παρὰ τίνος ἀφικόμενος ἐν τοσαύτῃ πόλει τὴν ἀρετὴν, ἣν νῦν δὴ ἐγὼ διήλθον, γένοιτ' ἂν ἄξιος λόγου.

AN. Τί δὲ αὐτῷ οὐ σὺ ἔφρασας;

5 ΣΩ. Ἄλλ' οὓς μὲν ἐγὼ ἔμην διδασκάλους τούτων εἶναι εἶπον, ἀλλὰ τυγχάνω οὐδὲν λέγων, ὡς σὺ φῆς· καὶ ἴσως τι λέγεις. ἀλλὰ σὺ δὴ ἐν τῷ μέρει αὐτῷ εἶπέ, E παρὰ τίνος ἔλθῃ Ἀθηναίων. εἶπέ ὄνομα ὅτου βούλει.

AN. Τί δὲ ἐνὸς ἀνθρώπου ὄνομα δεῖ ἀκοῦσαι; ὅτῳ 10 γὰρ ἂν ἐντύχῃ Ἀθηναίων τῶν καλῶν κἀγαθῶν, οὐδεὶς ἔστιν, ὃς οὐ βελτίω αὐτὸν ποιήσῃ ἢ οἱ σοφισταί, εἰάνπερ ἐθέλῃ πείθεσθαι.

XXXI. ΣΩ. Πότερον δὲ οὗτοι οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἐγένοντο τοιοῦτοι, παρ' οὐδενὸς μα- 15 θόντες ὅμως μέντοι ἄλλους διδάσκειν οἰοί τε ὄντες ταῦτα, ἢ αὐτοὶ οὐκ ἔμαθον; 93

AN. Καὶ τούτους ἐρωγε ἀξιῶ παρὰ τῶν προτέρων μαθεῖν, ὄντων καλῶν κἀγαθῶν· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ γεγονέναι ἐν τῆδε τῇ πόλει ἀνδρες;

7. καὶ ἴσως τι λέγεις, quae Anyto tribuerat s, Socrati reddidit cum Ficino Bkk. σὺ δὲ ab Stb., σὺ δὴ ut videtur Ξης. 8. τίνα ΞΣΤ. 16. ἔμαθον] ἐξέμαθον ΣΤ1δr. 17. προτέρων] πρότερον Buttmann. 18. πολλοὶ] πολλοὶ καλοὶ τε Cornarius eclog. 83.

sophistis opinio in prima dialogi parte expressa est. HUNZIKER.

1. φράσας pro φράζων „admissum ob verbum eiusdem temporis unde pendet. Heind. ad Phaedon. 60C.“ BUTTM. 77A εἰπών. Euthyd. 282 C. Xen. mem. II 2, 7.

παρὰ τίνος, non παρ' οὓς (post ἐκείνους), quia propter intercapedinem καὶ — εὐεργέτησον denuo subicitur φράσας αὐτῷ. BUTTM.

2. τὴν ἀρετὴν — ἄξιος λόγου ut 93 A ἀγαθοὶ τὰ πολιτικά. 93 BD. Theag. 125 B.

4. τί — οὐ c. aor. instar imperativi instantioris. BUTTM. Kühner, Ausf. Gramm. II p. 141 sq.

7. τι, opp. οὐδέν (79 E). Theag. 130 B.

„ἐν τῷ μέρει est vicissim tuo loco, quod articulum habet,

ubi de certo et praestituto ordine cogitari licet; eodem caret, ubi omnino est per vices, veluti soph. 252 B Theaet. 179 E Cratyl. 410 D.“ STALLB.

8. ἔλθῃ. De coniunctivo deliberativo tertiae personae in oratione aliunde suspensa ad Phaedon. 115 C. STALLB.

10. καλῶν κἀγαθῶν. „Intellegit eos, qui honoribus publicis funguntur. Ad remp. VIII 569 A.“ STALLB. Ad Theag. 122 E. Minus caute Meletus ap. 24 E sqq.

15. ὄντες, non epexegesis vocis τοιοῦτοι.

17. προτέρων. Nimis indefinite videntur superiores dici boni fuisse. At non omnes dicit, sed eos, qui τῶν καλῶν κἀγαθῶν duces et magistri fuerint. STALLB.

19. ἀγαθοὶ breviter pro καλοὶ

93 ΣΩ. Ἐμοιγε, ὦ Ἄνυτε, καὶ εἶναι δοκοῦσιν ἐνθάδε ἀγαθοὶ τὰ πολιτικά, καὶ γερονέναι ἐτι οὐχ ἦττον ἢ εἶναι· ἀλλὰ μῶν καὶ διδάσκαλοι ἀγαθοὶ γερόνασι τῆς αὐτῶν ἀρετῆς; τοῦτο γάρ ἐστιν, περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει ὦν· οὐκ εἰ εἶδιν ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες ἐνθάδε, οὐδ' εἰ 5
B γερόνασιν ἐν τῷ πρόσθεν, ἀλλ' εἰ διδακτὸν ἐστὶν ἀρετῆ πάλαι σκοποῦμεν. τοῦτο δὲ σκοποῦντες τότε σκοποῦμεν, ἄρα οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες καὶ τῶν νῦν καὶ τῶν προτέρων ταύτην τὴν ἀρετὴν, ἣν αὐτοὶ ἀγαθοὶ ἦσαν, ἠπίσταντο καὶ ἄλλῃ παραδοῦναι, ἢ οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ 10 οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῃ παρ' ἄλλου; τοῦτ' ἐστὶν, ὁ πάλαι ζητοῦμεν ἐγὼ τε καὶ Μένων.

XXXII. ὧδε οὖν σκόπει ἐκ τοῦ σαυτοῦ λόγου·
C Θεμιστοκλέα οὐκ ἀγαθὸν ἂν φαίης ἄνδρα γερονέναι;

AN. Ἐργωγε, πάντων γε μάλιστα. 15

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ διδάσκαλον ἀγαθόν, εἴπερ τις ἄλλος τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς διδάσκαλος ἦν, κἀκεῖνον εἶναι;

AN. Οἶμαι ἔργωγε, εἴπερ ἐβούλετό γε.

ΣΩ. Ἄλλ' οἶει, οὐκ ἂν ἐβουλήθη ἄλλους τέ τινας καλοὺς κἀγαθοὺς γενέσθαι, μάλιστα δέ που τὸν νῦν τὸν αὐτοῦ; ἢ οἶει αὐτὸν φθονεῖν αὐτῷ καὶ ἐξεπίτηδες 20
D οὐ παραδιδόναι τὴν ἀρετὴν, ἣν αὐτὸς ἀγαθὸς ἦν; ἢ

2. οὐχ ἦττον ἢ ἐτι εἶναι Gedike. 8. προτέρων ab¹tΓ Tur., πρότερον ut videtur rell. b²z. 20. δέ] τέ Struve orpuse. II 18.

κἀγαθοί, i. e. ἀγαθοὶ τὰ πολιτικά.

2. ἐτι, ad 90 E. Krüger ad Thuc. VII 48, 5.

8. οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. Eadem res in disceptationem vocatur Prot. 319 E 325 E, sed non uno eodemque modo. STALLB.

τῶν νῦν. „Genetivus pendet ex οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες.“ STALLB. 92 A τῶν νέων.

17. κἀκεῖνον. καὶ non temere repetitum est, sed spectat ad verba εἴπερ τις ἄλλος. STALLB.

εἶναι de tempore praeterito ut Phaedon. 76 E ἀγαθῶν — τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γερονέναι ἡμᾶς. Ita

statim φθονεῖν, παραδιδόναι, 93 E βούλεσθαι.

19. „οἶει rectae interpositum orationi vel praemissum non rari usus esse docebunt quae scriptissimus ad Crat. 438 C remp. VI 486 C X 600 C, ubi item ἀλλ' οἶει, ὦ Γλαύκων, οὐκ ἄρα ἂν — ἐποίησατο.“ STALLB. 82 E. Ad 94 B δοκῶμεν.

ἄλλους τε — 20. μάλιστα δέ. Post τε posito δέ gradatio comparatur, conspicua ut h. l. ita de rep. II 367 C τῶν τε ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν ἕνεκα —, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὐτῶν. Item post καὶ Menex. 235 E ἄπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς πεποίηκε δῆτορας, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα. Euthyphr. 3 E.

οὐκ ἀκήκοας, ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν νῦν Ἰππία μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν; ἐπέμενε γοῦν ἐπὶ τῶν Ἰππων ὀρθὸς ἐστηκώς, καὶ ἠκόντιζεν ἀπὸ τῶν Ἰππων ὀρθός, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ εἰργάζετο, ἃ ἐκεῖνος αὐτὸν ἐπαιδεύσατο, καὶ ἐποίησε σοφὸν ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἶχετο. ἢ ταῦτα οὐκ ἀκήκοας τῶν πρεσβυτέρων;

AN. Ἀκήκοα.

ΣΩ. Οὐκ ἂν ἄρα τὴν γε φύσιν τοῦ υἱέος αὐτοῦ ἠτιάσαιτ' ἂν τις εἶναι κακὴν. 10

AN. Ἴσως οὐκ ἂν.

ΣΩ. Τί δὲ τότε; ὡς Κλεόφαντος ὁ Θεμιστοκλέους ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο ἄπερ ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἤδη του ἀκήκοας ἢ νεωτέρου ἢ πρεσβυτέρου;

AN. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν ταῦτα μὲν οἰόμεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν αὐτοῦ υἱὸν παιδεῦσαι, ἣν δὲ αὐτὸς σοφίαν ἦν σοφός, οὐδὲν τῶν γειτόνων βελτίω ποιῆσαι, εἴπερ ἦν γε διδακτὸν ἢ ἀρετῆ;

AN. Ἴσως μὰ Δί' οὔ.

XXXIII. ΣΩ. Οὗτος μὲν δὴ σοι τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς, ὃν καὶ σὺ ὁμολογεῖς ἐν τοῖς ἄριστον τῶν

5. ἐπαιδεύσατο καὶ ἐποίησε σοφόν, distinxit Herm. 10. ἠτιάσαιτ' αἰτιάσαιτ' dial. de virtute 377 C. 12. δέ] δαί a Bkk. 22. ἄριστον a Bkk., ἀρίστοις b²z.

2. Ἰππία — ἐδιδάξατο ut 94 B de rep. IV 421 E τοὺς υἱεῖς — χειρὸς δημιουργοὺς διδάξαται. STALLB.

4. ὀρθὸς ἐστηκώς. Cf. desultoria artificia II, O 680 sqq. Plut. Phoc. 20 Φῶκον δὲ τὸν νῦν βουλόμενον ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβατήν (desultorem) ἀφῆκεν, οὐχὶ τῆς νίκης ὀρεγόμενος, ἀλλ' ὅπως ἐπιμεληθεὶς καὶ ἀσκήσας τὸ σῶμα βελτίων ἔσοιτο. e. BENSELER meus.

5. διδασκάλων — εἶχετο ut 94 A Protag. 319 E; cf. ὅσα μαθησεως (Alc. I 120 B), παιδείας (Theaet. 145 A), τέχνης (infra 94 B) ἔχειται.

12. τί δὲ τόδε; ut Gorg. 474 D Crat. 423 E Phaedon. 65 D. Cf.

Theag. 125 B τί οὖν ἂν. erast. 134 D.

13. ἄπερ ὁ πατήρ. Dictum eius commemorat Plut. de ed. puer. 2 ὡς, ὅτι ἂν αὐτὸς βούληται, τοῦτο καὶ τῷ δήμῳ συνδοκεῖ τῶ τῶν Ἀθηναίων· ἂ μὲν γὰρ αὐτὸς ἐθέλει, καὶ ἡ μήτηρ (Archippe, Plut. Them. 32)· ἂ δ' ἂν ἡ μήτηρ, καὶ Θεμιστοκλῆς· ἂ δ' ἂν Θεμιστοκλῆς, καὶ πάντες Ἀθηναῖοι.

18. τῶν γειτόνων. Similiter ὁ γείτων Lys. 209 C Clit. 408 A.

22. ἐν τοῖς ἄριστον ut symp. 178 C ὁμολογεῖται ὁ Ἐρας ἐν τοῖς πρεσβυτάτος εἶναι. Crat. 427 E libri praebent ὁ δὲ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μεγίστον εἶναι. Kühner, Ausf. Gramm. II p. 27.

94 προτέρων εἶναι· ἄλλον δὲ δὴ σκεψώμεθα, Ἀριστείδην τὸν Λυσιμάχου· ἢ τοῦτον οὐχ ὁμολογεῖς ἀγαθὸν γερονέαι;

AN. Ἔγωγε, πάντως δήπου.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος τὸν υἱὸν τὸν αὐτοῦ Λυσιμάχου, ὅσα μὲν διδασκάλων εἶχετο, κάλλιστα Ἀθηναίων ἐπαίδευσεν, ἄνδρα δὲ βελτίω δοκεῖ σοι ὁτιοῦν πεποιθέναι; τούτῳ γάρ που καὶ συγγέρονας, καὶ ὄρας οἶός ἐστιν. εἰ δὲ βούλει, Περικλέα, οὕτως μεγαλοπρεπῶς σοφὸν ἄνδρα, οἶσθ' ὅτι δύο υἱεῖς ἔθρεψε, Πάραλον καὶ Ξάνθιππον;

AN. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τούτους μέντοι, ὡς οἶσθα καὶ σύ, ἱππέας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων, καὶ μουσικῆν

1. προτέρων] πρότερον B^{cor} & B^{ttm}. 7. συγγέρονας ab¹ Bkk., σὺ συγγέρονας pars b² s.

4. Λυσιμάχου. Hic et Melesias (94 C) in Lachete loquentes inducuntur, ubi Lysimachus (179 C) ἡμῶν γὰρ, inquit, ἐκείνος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἔχει λέγειν — ἡμέτερα δ' αὐτῶν ἔργα οὐδέτερος ἔχει λέγειν. ταῦτα δὴ — αἰτιώμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι ἡμᾶς μὲν εἶαν τροφᾶν. Lysimachus obscuram degebat vitam, a civibus agro et argento donatus (Dem. XX 115) ob paternae virtutis memoriam (schol. Dem. l. l. Hermann, Gesch. u. Syst. I p. 617). Sophroniscum Socratis patrem habuit ἐταῖρόν τε καὶ φίλον (Lach. 180 E); vitam non utilem maerebat decrepitu senex (Lach. 189 C). Ad Theag. 130 A.

7. καὶ συγγέρονας. καὶ additur, quia ad ἀνῆμοας (93 D) respicitur. BUTTM.

ὄρας, οἶός ἐστιν. Noxae fuerunt etiam Phocis Phocionis filius (Plut. Phoc. 20, 1.), Ctesippus Chabriae (ib. 6, 2). BIEST., Hippocratis filii (Kock ad Ar. nub. 1001).

9. δύο υἱεῖς. Plut. Per. 24, 5 ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ (Pericli) γυνὴ προσήκουσα μὲν κατὰ γένος, συνωκηκυῖα δ' Ἰπποκρίω πρότερον, ἐξ οὗ Καλλιαν ἔτεκε τὸν πλουσιον· ἔτεκε δὲ καὶ παρὰ τῷ Περι-

κλεῖ Ξάνθιππον καὶ Πάραλον. Idem ex Aspasia genuit Periclem (ib. 37, 5. Xen. mem. III, 5, 1.).

Πάραλον καὶ Ξάνθιππον. Xanthippus Periclis filiorum natu maximus, φύσει τε διαπανηρὸς ὢν καὶ γυναικὶ νέᾳ καὶ πολυτελεῖ συνοικῶν, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀριβειαν — πέμψας οὖν πρὸς τινὰ τῶν φίλων ἔλαβεν ἀργύριον ὡς τοῦ Περικλέους κελύσαντος· ἐκείνου δ' ὕστερον ἀπαιτοῦντος ὁ μὲν Περικλῆς καὶ δίκην αὐτῷ προσέλαχε, τὸ δὲ μείρανιον ὁ Ξάνθιππος ἐπὶ τούτῳ χαλεπῶς διατεθεὶς ἐλοιδορεῖ τὸν πατέρα. Inde traditur ἀνήμεστον ἄχρι τῆς τελευτῆς τῷ νεανίσκῳ πρὸς τὸν πατέρα παραινεῖν τὴν διαφορᾶν· ἀπέθανε γὰρ ὁ Ξάνθιππος ἐν τῷ λοιμῷ νοσήσας. Plut. Per. 36, 1—4. Intra nonum diem (Plut. cons. ad Apollon. 33) etiam Paralus morbo obiit, filius patri dilectus (Plut. Per. 36, 5) quamquam idem imbecillus (Alc. I 118 E τῷ Περικλέους υἱεῖς ἡλιθίω ἐγενεσθην, ubi schol.: οὗς καὶ βλιτομάμας ἐκάλεον. Prot. 320 A νέμονται ὡς περὶ ἄφροτοι, ἐάν που αὐτόματοι περιτύχασιν τῇ ἀρετῇ).

13. ἐδίδαξεν i. q. 93 D ἐδι-

καὶ ἀγωνίαν καὶ τἄλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνης ἔχεται, οὐδενὸς χείρους· ἀγαθοὺς δὲ ἄρα ἄνδρας οὐκ ἐβούλετο ποιῆσαι; δοκῶ μὲν, ἐβούλετο, ἀλλὰ μὴ οὐκ ἦ διδακτόν. ἵνα δὲ μὴ ὀλίγους οἴη καὶ τοὺς φανλοτάτους Ἀθηναίων ἀδυνάτους γερονέαι τοῦτο τὸ πράγμα, ἐνθυμήθητι ὅτι Θουκυδίδης αὐτὸν δύο υἱεῖς ἔθρεψεν, Μελησίαν καὶ Στέφανον, καὶ τούτους ἐπαίδευσεν τὰ τε ἄλλα εὖ καὶ ἐπάλαισαν κάλλιστα Ἀθηναίων. τὸν μὲν γὰρ Ξανθία ἔδωκε, τὸν δὲ Εὐδώρ· οὗτοι δὲ που ἐδόκουν τῶν τότε κάλλιστα παλαίειν. ἢ οὐ μέμνησαι;

AN. Ἔγωγε, ἀκοῆ.

XXXIV. ΣΩ. Οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὗτος οὐκ ἔν ποτε, οὐ μὲν ἔδει δαπανώμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε

2. ἄρα ἄνδρας ab Bkk., ἄνδρας ἄρα EFrs. 4. καὶ τοὺς] καὶ οὐ τοὺς Ast Sch., καίτοι οὐ τοὺς Stallbaum (1827), καίτοι οὐ Müller, Pl. sämtl. Werke II 183, Madvig adv. crit. I 414, ἢ τοὺς Vermehren, Plat. Stud. 15. 5. ἀδυνάτους a et ut videtur b¹ s, δυνατοὺς b². 9. Εὐδώρ a pars b¹ Cornarius Beck, Εὐδώρα b² s. 13. οὐ — 120, 1 οὐ] οἶ — οἶ dialogus de virtute 378 B, Fischer ib., Sch.

δάξατο. Cf. 94 CD. Ad Prot. 324 D. Ita παιδεύειν est i. q. παιδεύεσθαι 93 E (coll. D) 94 ABC Theag. 122 E.

2. δὲ ἄρα, ad 91 E.

3. δοκῶ μὲν. Saepenumero οἶμαι μὲν, οἶμαι δὲ (ad 93 C), δοκῶ μὲν, δοκῶ δὲ rectae orationi praemissum reperias. Ad Gorg. 460 A. STALLB. Theag. 121 D.

4. καὶ τοὺς φανλοτάτους. Athen. XI 506 A ad hunc locum respiciens Platonem vituperavit, qui viris ornatissimis obtrectavisset. „Neque ego aliter rem expedire possum, nisi ut negligentius neque ullo ad superiora exempla respectu, sed velut extrinsecus hunc transitum fecerit scriptor ad Thucydidem, quem ut hominem divitem et optimum principem, aliquo modo tamquam cumulum ceteris videtur potuisse adicere.“ BUTTM. Aethnaeus neglexit particulam αὐ.

φανλοτάτους. Notio patet ex contrario 94 D. Aliter 96 D Theag. 130 C.

5. ἀδυνάτους c. acc. ut pol. 295 B τούτο δυνατός. Hipp. min. 367 E. STALLB.

6. Θουκυδίδης Melesiae filius acerrimus Periclis in re publica adversarius, Plut. Per. 6—16. STALLB. Curtius, Griech. Gesch. II³ p. 171 sq.

Μελησίαν, ad 94 A. Ceterum nihil de eo constat.

Στέφανον. Polemo apud Athen. IV 234 E στήλη τις ἐστίν, ἐν ἣ ψήφισμα μὲν Ἀλιβιάδου, γραμματεὺς δὲ Στέφανος Θουκυδίδου.

7. καὶ ἐπάλαισαν. Exspectes potius καὶ δὴ καὶ τούτο, ὅτι ἐπάλαισαν. Frequens brevitatis. Ad Criton. 52 C symp. 220 A. STALLB.

8. Ξανθία — Εὐδώρ, de quibus nihil aliunde constat.

9. πον, ad 79 D.

11. ἀκοῆ per synesin, quasi non praecesserit μέμνησαι, sed οἶσθα (Tim. 23 A ἀκοῆ ἴσμεν).

13. οὐ. Plerumque, non semper, dicitur δαπανᾶν, ἀναλίσκειν εἰς

D τὸν παῖδας τοὺς αὐτοῦ, οὗ δὲ οὐδὲν ἔδει ἀναλώσαντα
94 ἀγαθοὺς ἀνδρας ποιῆσαι, ταῦτα δὲ οὐκ ἐδίδαξεν, εἰ δι-
δακτὸν ἦν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως ὁ Θουκυδίδης φαῦλος ἦν,
καὶ οὐκ ἦσαν αὐτῷ πλεῖστοι φίλοι Ἀθηναίων καὶ τῶν
συμμάχων; καὶ οἰκίας μεγάλης ἦν καὶ ἐδύνατο μέγα ἐν 5
τῇ πόλει καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν, ὥστε εἶπερ ἦν
τοῦτο διδακτὸν, ἐξευρεῖν ἂν ὅστις ἐμελλε αὐτοῦ τοὺς
νέους ἀγαθοὺς ποιήσειν, ἢ τῶν ἐπιχωρίων τις ἢ τῶν
E ξένων, εἰ αὐτὸς μὴ ἐσχόλαξεν διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπιμέ-
λειαν. ἀλλὰ γὰρ, ὡς ἔταίρε Ἄνυτε, μὴ οὐκ ἦ διδακτὸν 10
ἀρετή.

AN. Ὁ Σώκρατες, ῥαδίως μοι δοκεῖς κακῶς λέγειν

2. ταῦτα] τοῦτο dial. de virt., Gedike, Sch. διδακτὸν ἦν; distinctit dial. de virt. Ast. 4. φίλοι om. 2° Δ (aliter Schanz). 5. καὶ] ὅς καὶ Struve opusc. II 18. Ast ante καὶ delevit, post 3. φαῦλος ἦν et 10 E ἐπιμέλειαν posuit; . 7. ἐξευ- ρεῖν] ἐξεύρεν dial. de virt.

τι, πρὸς τι. De rep. II 369 E χρόνον τε καὶ πόρον ἀναλίσκεν ἐπὶ σίτου παρασκευῇ. Thuc. VII 48, 5 ἐν περιπολοῖς ἅμα ἀνα- λίσκοντας.

οὗ μὲν — ταῦτα μὲν —, οὗ δὲ — ταῦτα δέ. Ad apol. 28 E εἰ, ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔτατον —, τότε μὲν — ἕμενον —, τοῦ δὲ θεοῦ τάττοντος —, ἐν- ταῦθα δὲ — λίποιμι τὴν τάξιν. STALLB. Gorg. 512 A Alc. I 108 E Crat. 386 A. Kühner Ausf. Gramm. II p. 811 sq.

δαπανώμενον absol. ut Xen. mem. II 2, 6 πέμπονσι πρὸς τοῦτον (τὸν διδάσκαλον) δαπανώντες. ULLR. Ad Euthyphr. 3 D.

1. ἔδει ἀναλώσαντα — ποιῆσαι, h. e. ἔδει ἀναλῶσαι, ὥστε ποιῆσαι. Solet participium interdum ita poni, ut principalem contineat notionem, sicut modo δαπανώμενον διδάσκειν. Ad Euthyd. 282 E ἐπιστήμην —, ἣν δεῖ λαβόντα εὐδαιμονεῖν τε καὶ ἀγαθὸν ἀνδρα εἶναι. STALLB. 80 D. Ad Gorg. 484 D.

2. ταῦτα δέ per concinnitatis leges post ταῦτα μὲν, quamquam sequitur εἰ διδακτὸν ἦν. Post numerum pluralem praedi-

catum sic infertur, ut res in univ- ersum spectetur. Cf. τί ἐστι ταῦτα, ταῦτα ἀγαθὸν ἐστίν, sim. STALLB. Ad 71 B.

4. Ἀθηναίων καὶ τῶν συμ- μάχων, formula sollemnis eaque de causa frequens in titulis. C. I. A. II 1, 17 v. 26. 49. 57. 60 al. 5. καὶ οἰκίας. „Quin immo et ampla familia ortus.“ FICIN. Tamen non desideraveris μὲν οὖν (ut erast. 132 B); immo asyndeton alacritatem describit, qua interrogationem excipit res- ponsum. Breitenbach ad Xen. Hell. (ed. lat.) III 1. 26.

7. ὅστις — ποιήσειν sunt instar obiecti ut 77 D βλέπει ὃ ἂν παρῆ. 96 D (ad Theag. 123 B); quamquam appositio τῶν ἐπιχωρίων τις non ad to- tum obiectum. sed ad unum ὅστις se applicavit.

αὐτοῦ. Gen. possessivus sub- stantivo praepositus vicem sim- ul gerit dativi commodi vel incommodi. BUTTM. Theag. 122 E. 8. „ἐπιχωρίων τις, appo- sitio relativo accommodata. Ad apol. 41 A Hipp. mai. 281 C Phaedon. 66 E al.“ STALLB.

12. ῥαδίως temere. Apol. 24 C Criton. 48 C.

ἀνθρώπους. ἐγὼ μὲν οὖν ἂν σοι συμβουλεύσαιμι, εἰ
ἐθέλεις ἐμοὶ πείθεσθαι, εὐλαβεῖσθαι ὡς ἴσως μὲν καὶ
ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾶόν ἐστιν κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ
εὔ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνν. οἶμαι δὲ σὲ καὶ αὐτὸν εἶδέναι.

5 XXXV. ΣΩ. Ὁ Μένων, Ἄνυτος μὲν μοι δοκεῖ χαλε-
παίνειν. καὶ οὐδὲν θαυμάζω· οἶεται γὰρ με πρῶτον μὲν
κακηγορεῖν τούτους τοὺς ἀνδρας, ἔπειτα ἡγεῖται καὶ
αὐτὸς εἶναι εἰς τούτων. ἀλλ' οὗτος μὲν ἐάν ποτε γνῶ,
οἶόν ἐστιν τὸ κακῶς λέγειν, παύσεται χαλεπαίνων, νῦν
10 δὲ ἄγνοεῖ· σὺ δὲ μοι εἶπέ, οὐ καὶ παρ' ὑμῖν εἰσιν καλοὶ
καγαθοὶ ἄνδρες;

MEN. Πάνν γε.

ΣΩ. Τί οὖν; ἐθέλουσιν οἷτοι παρέχειν αὐτοὺς B
διδασκάλους τοῖς νέοις καὶ ὁμολογεῖν διδάσκαλοι τε εἶναι
15 ἢ διδακτὸν ἀρετήν;

MEN. Οὐ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τοτὲ
μὲν ἂν αὐτῶν ἀκούσῃς ὡς διδακτὸν, τοτὲ δὲ ὡς οὔ.

ΣΩ. Φῶμεν οὖν τούτους διδασκάλους εἶναι τού-
του τοῦ πράγματος, οἷς μὴδὲ αὐτὸ τοῦτο ὁμολογεῖται;

20 MEN. Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

3. ῥᾶόν Buttman Beck, ῥάδιον abs Tur., οὐ ῥάδιον (del. ἢ
εὔ) Ast. Idem vitium est de rep. II 370 A Phaedon. 70 D (Heindorf).
4. δέ σε Bttm. Ast. 10. ὑμῖν a pars b Gedike Beck, ἡμῖν s.
15. ἢ] καὶ Wolf apud Buttman Beck. Bkk.

κακῶς λέγειν. „Satis me- morabilis hic locus est, ex quo quae fuerint Anyto causae odii in Socratem suscepti, verisimi- liter conicere liceat. Quod enim hic viros civiles verae virtutis ornamentis spoliaverat, id fieri non potuit quin animum hominis superbi ac fastuosi exacerbare.“ STALLB. Apol. 23 E.

4. πάνν non referendum est ad ῥᾶόν (Ullrich), sed ad totam sen- tentiam, sicut usitatissima re- sponsio πάνν γε omni loquendi formae subiungitur. BUTTM.

6. πρῶτον μὲν — ἔπειτα ut 98 A Theag. 127 E. „Ita post πρῶτον μὲν ubivis reperias ἔπειτα, multo rarius ἔπειτα δέ.“ HEINDORF ad Phaedon. 86 E. Cf. 90 A. Theag. 122 D εἶτα.

8. ἐάν ποτε γνῶ, proll. p. 30.

10. καὶ παρ' ὑμῖν, etiam in Thessalia. Respicit ad 93 A ἐν τῇδε τῇ πόλει.

13. ἐθέλουσιν, solent, ut 98 A.

14. τε — ἢ, leve anacoluthon, ut Ion. 535 D Theaet. 143 C. Kühner Ausf. Gramm. II p. 788. Recte ULLRICH p. 33: num isti se profitentur adolescentium magistros esse, aut certe, si hoc non faciunt, illud tamen dicunt, quod 89 C D eodem redire demonstratum est, posse eam doceri? STALLB.

19. μὴδέ, quia τούτους in universum dictum est: id genus homines. 79 D μῆπω. Eadem sen- tentia est Alc. I 111 B.

αὐτό, ad 71 A.

95 ΣΩ. Τί δὲ δὴ; οἱ σοφισταὶ σοὶ οὗτοι, οἵπερ μόνοι
C ἐπαγγέλλονται, δοκοῦσι διδάσκαλοι εἶναι ἀρετῆς;

MEN. Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὃ Σώκρατες, ταῦτα
ἄραμαι, ὅτι οὐκ ἂν ποτε αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσῃς ὑπὶ-
σχνουμένον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων καταγελά, ὅταν ἀκούσῃ 5
ὑπισχνουμένων· ἀλλὰ λέγειν οἶεται δεῖν ποιεῖν δεινούς.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα σοὶ δοκοῦσιν οἱ σοφισταὶ διδά-
σκαλοι εἶναι;

MEN. Οὐκ ἔχω λέγειν, ὃ Σώκρατες. καὶ γὰρ
αὐτὸς ὅπερ οἱ πολλοὶ πέπονθα· τοτὲ μὲν μοι δοκοῦσιν, 10
τοτὲ δὲ οὐ.

D ΣΩ. Οἶσθα δὲ ὅτι οὐ μόνον σοὶ τε καὶ τοῖς ἄλλοις
τοῖς πολιτικοῖς τοῦτο δοκεῖ, τοτὲ μὲν εἶναι διδακτόν,
τοτὲ δ' οὐ, ἀλλὰ καὶ Θεόγγιν τὸν ποιητὴν οἶσθ' ὅτι
ταῦτά ταῦτα λέγει; 15

MEN. Ἐν ποίοις ἔπεσιν;

1. δὲ] δαλ a Bkk. 6. ὑπισχνουμένων del. Naber comm.
II 66. 15. ταῦτά om. s cum EFrn ut videtur, add. ab Bkk.

2. ἐπαγγέλλονται, int. διδά-
σκαλοι εἶναι ἀρετῆς. STALLB.

3. Γοργίου. Gorgias quam-
quam de virtute disseruit (71 C)
tamen virtutis magistri nomen
et munus, quod antiquiores so-
phistae amplexabantur tamquam
operae suae summam (proll.
p. 11), recusavit et oratoriae
artis doctor (δητορικῆς, δητῶρ
ἀγαθός Gorg. 449 A) dici ma-
luit. Phileb. 58 A ἤμονον — Γορ-
γίου πολλάκις, ὡς ἢ τοῦ πείθειν
πολύ διαφέρει πασῶν τεχνῶν
πάντα γὰρ ὑπ' αὐτῆ δουλα —
ποιοῖτο. Zeller I⁴ p. 1002.

Γοργίου — ταῦτα ἄραμαι.
„Pendet genitivus ex pronomine
ταῦτα. apol. 17 A μάλιστα δὲ
αὐτῶν ἐν ἐθανύμασα. Prot. 329 C
ὃ δ' ἐθανύμασα σου λέγοντος.
Theaet. 161 B ὃ θανύμαζω τοῦ
ἐταίρου σου. de rep. II 376 A
ὃ καὶ ἄξιον θανύμασαι τοῦ θε-
ρίου. ib. 367 D τοῦτ' αὐτὸ ἐκαί-
νεσον δικαιοσύνης. Menex. 241 B
τοῦτο δὴ ἄξιον ἐπαινεῖν τῶν
ἀνδρῶν. Xen. Ages. VIII 4 τοῦτο
ἐπαινῶ Ἀγησίλαον. mem. I 1, 12
πρῶτον μὲν αὐτῶν ἐσκόπει, πό-

τερά ποτε κτλ. Ellendt ad Arr.
an. IV 19, 9.“ STALLB.

ταῦτα, ad 71 C.

6. οἶεται δεῖν, profitetur.
ad 86 B.

10. πέπονθα· τοτέ. De asyn-
deto ad 70 C.

14. Θεόγγιν. Praeter viros
civiles et sophistas etiam poetae
gnomici virtutis praecepta tra-
dunt; quare illi non praeter-
eundi sunt, ubi id agitur, ut per
inductionem demonstraretur vir-
tutis re vera praeceptores non
esse. Prot. 326 A. Isocr. II 43
de Hesiodo, Theognide, Phocyl-
lide: καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν
ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους
τῷ βίῳ τῶ τῶν ἀνδρῶπων.

οἶσθ' ὅτι (ad 85 C) repeti-
tum structuram paululum mu-
tavit. STALLB.

16. ποίοις, ad 80 D.

ἔπεσιν „latiori significatu
elegos etiam comprehendit. Vid.
Francium in Callino p. 85 sqq.“
BUTTM. Theogn. 19 suos, Theocr.
epigr. XIX 6 Archilochi elegos
ἐπη vocat. Bergk, Griech. Lit. I
p. 431. Xenophon (?) apud Stob.

XXXVI. ΣΩ. Ἐν τοῖς ἐλεγείοις, οὗ λέγει

καὶ παρὰ τοῖσιν πίνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
ἴξε, καὶ ἄνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.

ἔσθλων μὲν γὰρ ἅπ' ἐσθλὰ διδάξεται· ἦν δὲ κακοῖσιν
5 συμμίσγης, ἀπολείς καὶ τὸν ἐόντα νόον. E

οἶσθ' ὅτι ἐν τούτοις μὲν ὡς διδακτοῦ οὔσης τῆς ἀρε-
τῆς λέγει;

MEN. Φαίνεται γε.

ΣΩ. Ἐν ἄλλοις δὲ γε ὀλίγον μεταβάς,

10 εἰ δ' ἦν ποιητόν, φησί, καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
λέγει πως ὅτι

πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον
οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν, καὶ

οὐ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,

15 πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων 96

οὐ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

5. συμμίσγης Beck, συμμιγῆς ab. 9. μεταβάς] κατα-
βάς Bekker. 10. ποιητόν τε poeta, Beck. 11. λέγει πως
ὅτι offensionem sunt Struvio opusc. II 18. 14. ἔγεντο] ἐγένετο ab.

flor. 88, 14 Θεόγγιδος ἐστὶν ἐπη
τοῦ Μεγαρέως.

1. ἐν τοῖς ἐλεγείοις. „Ap-
paret hinc Theognidem alia quo-
que poemata heroico, ut vide-
tur, metro scripsisse.“ BUTTM.
Verisimilius est quod Leutsch,
Philologus XXIX (1870) p. 522
suspicatur duos fuisse Theo-
gnidis libros, quorum alterum
in scriptum fuerit ὑποθήκαι (πρὸς
Κύρον), alterum ἐλεγεία.

οὐ λέγει, v. 33 sqq. Legun-
tur versiculi 35, 36 etiam Xen.
mem. I 2, 20 (STALLB.). symp. II 4.

3. δύναμις. Theognidi ut
optimatum fautori synonyma
fere sunt ἀριστοι et κρατούντες.
v. 1109 Κύρον, οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ
ἦν αὐ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
ἦν ἀγαθοί. (Stoll: „ingenii prae-
stantia.“ Prot. 351 A.)

5. συμμίσγης act. ut v. 1165
τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε. STALLB.

διδακτοῦ οὔσης. Ut 95 B
διδακτόν, ita h. l. διδακτοῦ ex
huius (et Protagorae) dialogi
consuetudine pro neutro acce-
peris. Aliter Eryx. 398 D εἶπερ

οἷν τυγχάνει ἢ ἀρετῇ διδακτὸς
οὐσα.

9. ἐν ἄλλοις, v. 435, 434,
436—438. Rectum versusum or-
dinem et sententiam Plato ser-
vavisse videtur. (Bergk.)

ὀλίγον μεταβάς i. q. Prot.
339 D ὀλίγον δὲ τοῦ ποιήματος
εἰς τὸ πρόσθεν προσελθῶν. („μετα-
βαίνειν est. transire ad aliam
sententiam.“ STALLB., Phaedr.
265 C al., cui obstat h. l. ὀλί-
γον.) Cf. Leutsch, Philologus I. I.
p. 522. XXX p. 221.

10. ποιητόν, poeta ποιητόν
τε. „Apud Platonem tamen quia
verba afferuntur liberius, vocula
recte potuit omitti.“ STALLB.

φησί — λέγει. „φησί ipsius
alicuius verbis sic solet inter-
seri (Theag. 129 B), alio nihilo-
minus verbo, λέγειν maxime,
sententiam cum cetera oratione
coniungente.“ BUTTM. Tamen sin-
gularis huius loci est ratio.

11. πως (ad 73 A) mirationem
significat. STALLB.

13. οἱ δυνάμενοι. poeta:
εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό
γ' ἔδωκε θεός.

96 ἐννοεῖς ὅτι αὐτὸς αὐτῷ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν τὰ-
ναυτία λέγει;

MEN. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν ἄλλου ὄτουοῦν πράγματος,
οὗ οἱ μὲν φάσκοντες διδάσκαλοι εἶναι οὐχ ὅπως ἄλλων 5
διδάσκαλοι ὁμολογοῦνται, ἀλλὰ οὐδ' αὐτοὶ ἐπίστασθαι,
B ἀλλὰ πονηροὶ εἶναι περὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πράγμα, οὗ φασί
διδάσκαλοι εἶναι, οἱ δὲ ὁμολογούμενοι αὐτοὶ καλοὶ κἀγα-
θοὶ τοτὲ μὲν φασιν αὐτὸ διδακτὸν εἶναι, τοτὲ δὲ οὐ;
τοὺς οὖν οὕτω τεταραγμένους περὶ ὄτουοῦν φαίης ἂν 10
σὺ κρυῖως διδασκάλους εἶναι;

MEN. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

XXXVII. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μήτε οἱ σοφισταὶ μήτε
οἱ αὐτοὶ καλοὶ κἀγαθοὶ οὔτε διδάσκαλοί εἰσι τοῦ πράγ- 15
ματος, δῆλον ὅτι οὐκ ἂν ἄλλοι γε;

MEN. Οὐ μοι δοκεῖ.

C ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί;

MEN. Δοκεῖ μοι ἔχειν ὡς λέγεις.

ΣΩ. Ὁμολογήκαμεν δέ γε, πράγματος οὗ μήτε
διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἶεν, τοῦτο μὴδὲ διδακτὸν εἶναι; 20

11. κρυῖως] κρυῖους F Hsch. 20. μὴδὲ διδακτὸν Bkk.,
μὴτε διδακτὸν ab²1dt, διδακτὸν μὴ pars b¹z.

4. ἄλλου — πράγματος, οὗ.
Vera structura esse debebat
ἄλλο πράγμα, οὗ. Cf. 96 C πράγ-
ματος, οὗ. Aliqua tamen est
inter haec diversitas. Quippe
96 C in ipsa mente sic revera
conceptum est: ὁμολογήκαμεν
τοῦτο τὸ πράγμα — εἶναι: sed
dum accusativus proxime prae-
cedit genitivum οὗ, ipse transit in
genitivum mera attractione.
In hoc autem exemplo, quam-
quam ob externam sermonis con-
formationem eidem attractionis
rationi commode id accenseas,
praevallet tamen anacoluthia
quaedam. Quod facillime sen-
tias in loco huius formae proto-
typo II. Σ 192 ἄλλου δ' οὗ τευ
οἶδα τοῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
ubi Achilles sententiam prima-
riam in animo habet hanc:
ἄλλου δ' οὔτινος τεύχεα δύοίμ'
ἂν, sed statim transiens in hanc

loquendi formam, οὐκ οἶδα οὐ-
τινος τεύχεα δύο, ambas con-
iungit. Ita h. l. primaria sen-
tentia est ἔχεις εἰπεῖν ἄλλον
ὄτουοῦν πράγματος διδασκά-
λους, sed explicativus mox lo-
quens transit in formam (ἔχεις
εἰπεῖν ἄλλο ὄτιοῦν πράγμα), οὗ
οἱ μὲν φάσκοντες διδάσκαλοι
εἶναι κτλ. BUTTM.

5. „οὐχ ὅπως, non modo
non.“ BUTTM.

6. διδάσκαλοι, int. εἶναι,
quod omissum est propter prae-
cedens εἶναι. Ad Euthyphr. 11 E.
8. οἱ — αὐτοὶ καλοὶ κἀγα-
θοὶ opponuntur regiae artis
magistris.

11. κρυῖως. Crat. 369 D εἰ
μέλλει κρυῖος (verus, legitimus)
εἶναι ὀνομάσαν θεῖτης.

διδασκάλους, int. περὶ τοῦ-
του (ad 90 B).

19. ὁμολογήκαμεν, 89 E.

MEN. Ὁμολογήκαμεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀρετῆς οὐδαμοῦ φαίνονται διδάσκαλοι;

MEN. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί;

5 MEN. Φαίνεται οὕτως.

ΣΩ. Ἀρετῆ ἄρα οὐκ ἂν εἴη διδακτὸν;

MEN. Οὐκ ἔοικεν, εἴπερ ὀρθῶς ἡμεῖς ἐσκέμεθα. D
ὥστε καὶ θαυμάζω δὴ, ὃ Σώκρατες, πότερόν ποτε οὐδ'
εἰσὶν ἀγαθοὶ ἄνδρες, ἢ τίς ἂν εἴη τρόπος τῆς γενέσεως
10 τῶν ἀγαθῶν γιγνομένων.

ΣΩ. Κινδυνεύομεν, ὃ Μένων, ἐγὼ τε καὶ σὺ φαῦλοὶ
τινες εἶναι ἄνδρες, καὶ σέ τε Γοργίας οὐχ ἱκανῶς πεπαι-
δευκέσαι καὶ ἐμὲ Πρόδικος. παντὸς μᾶλλον οὖν προσ-
εκτέον τὸν νοῦν ἡμῶν αὐτοῖς, καὶ ζητητέον ὅστις ἡμᾶς
15 ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ βελτίους ποιήσει. λέγω δὲ ταῦτα ἀπο- E
βλέψας πρὸς τὴν ἄρτι ζήτησιν, ὡς ἡμᾶς ἔλαθεν κατα-
γελάστως, ὅτι οὐ μόνου ἐπιστήμης ἠρουμένης ὀρθῶς τε

7. ἐσκέμεθα ab Bkk., ἐσκεψάμεθα EF(n?)z.

πράγματος, attractio in-
versa. Ad 96 A Lys. 221 B de
rep. VII 520 D. STALLB.
οὐ — εἶεν, ad 89 E.

2. φαίνονται, apparent, re-
periuntur. Prot. 315 E καὶ ἄλλοι
τινὲς ἐφαίνοντο (aderant).

8. πότερον — ἢ. „ἢ hic si-
gnificat aut. Enimvero πότερον
non raro sic solum ponitur. Prot.
359 C πότερον οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ
τὰ θαρραλέα ἔρχονται, οἱ δὲ
ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δειλά; de leg.
I 626 C πότερον οὖν δὴ πόλεσι
μὲν πρὸς πόλεις ὀρθῶν τοῦτ'
ἔστι, κώμῃ δὲ πρὸς κώμην ἔτε-
ρον; Lys. 205 A πότερον — καὶ
τὸ ἐρᾶν ἔξαρνος εἶ οὗ λέγει
ὄδε; Alc. I 107 A πότερον οὖν
— τότε ἀναστήσει αὐτοῖς συμ-
βουλευσάν;“ STALLB.

10. γιγνομένων, „aut, si
quidem fiant, quomodo fiant.“
BUTTM.

12. Γοργίας, int. κινδυνεύει.
78 B.

13. ἐμὲ Πρόδικος, ad 75 E.
„Solet Socrates ita non sine
cavillatione quadam se profiteri

Prodicii discipulum, ut Charm.
163 D Prot. 341 A Crat. 384 B.“
STALLB. Crat. 384 B Socrates pro-
fitetur se non audivisse παρὰ
Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχ-
μον ἐπίδειξιν —, ἀλλὰ τὴν
δραχμιαίαν. Quomodo senserit
de eius institutione grammatica
elucet etiam ex pol. 261 E ἂν
διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάξῃς
ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι, πλοσιώτερος
εἰς τὸ γῆρας ἀναφανήσει φρο-
νήσεως. „Tamen alia quoque
apud illum audisse eum hoc
ipso loco significatur.“ BUTTM.,
de ipsa virtute ut videtur, si-
quidem reliquorum eius sermo-
num argumenta quae novimus
ad virtutem spectant. WELCKER,
Kleine Schriften II p. 430.

15. ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ, certe
una aliqua ratione, ut Phaedr.
242 B. STALLB. Ar. Plut. 402.
Thesm. 430 ἢ φαρμάκισιν ἢ μιᾷ
γέ τῳ τέχνῃ. HEIND. ad Phaedr. l. l.

17. ὀρθῶς τε καὶ εὖ ut
97 A. Cf. καλῶς τε καὶ εὖ Euthyd.
276 C 307 B Parm. 128 B. HEIND.
ad Crat. 440 D.

καὶ εὖ τοῖς ἀνθρώποις πράττεται τὰ πράγματα, ἢ ἴσως καὶ διαφεύγει ἡμᾶς τὸ γινῶναι, τίνα ποτὲ τρόπον γίνονται οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες.

MEN. Πῶς τοῦτο λέγεις, ᾧ Σώκρατες;

XXXVIII. ΣΩ. Ὡδε· οὐ μὲν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας 5 δεῖ ἀφελίμους εἶναι, ὁρθῶς ὠμολογήκαμεν τοῦτό γε, ὅτι οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι· ἢ γάρ;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ὅτι γε ἀφελίμοι ἔσονται, ἂν ὁρθῶς ἡμῖν ἠγῶνται τῶν πραγμάτων, καὶ τοῦτό που καλῶς ὠμολο- 10 γοῦμεν;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ὁρθῶς ἠγεῖσθαι, εἰ μὴ φρόνιμος ἦ, τοῦτο ὅμοιοι ἔσμεν οὐκ ὁρθῶς ὠμολογήσοις.

MEN. Πῶς δὴ ὁρθῶς λέγεις; 15

ΣΩ. Ἐγὼ ἐρῶ. εἴ τις εἰδῶς τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Λάρισαν ἢ ὅποι βούλει ἄλλοσε βαδίξοι καὶ ἄλλοις ἠγοῖτο, ἄλλο τι ὁρθῶς ἂν καὶ εὖ ἠγοῖτο;

MEN. Πάνυ γε.

1. ἢ ἴσως καὶ διαφεύγει Madvig adv. crit. I 414 Sch., ἢ ἰ. κ. διαφεύγειν ab Stb. (1822), ἢ εἰ μὴ τοῦτο δοίημεν, ὡς οὐ μόνον ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ἄλλου τινός, ἰ. κ. διαφεύγειν E²(n?)ς. 5. μὲν τοὺς ab Bkk., τοὺς μὲν E(n?)ς. 15. ὁρθῶς del. Sch., οὐκ ὁρθῶς Gedike. 16. εἴ om. ab² Tdr, add. ε. Λάρισα α, Λαρισαν pars b Bkk., Λάρισσαν pars bς. 17. βαδίξοι ab Bkk., εἰ βαδίξοι E²(Tn?)ς. 18. ἄλλο τι ab² Tdr x Bkk., ἄλλο τι ἢ pars b'ς.

1. ἢ, *quemadmodum*. „Illum errorem Socrates dicit fortasse ob stare intellegentiae, qua ratione boni evadant.“ MADVIG. [Stallbaum librorum memoriam servans cum Hermannō verba p. 126, 15 λέγο δὲ — 126, 1 πράγματα parenthesis esse censuit, infinitivum autem διαφεύγειν post ἢ (alioqui) pendere ex ἀναγκαῖόν ἐστιν, quod deprecandum esse putabat ex gerundivis προσκετέον καὶ ζηητέον ut Gorg. 492 D Criton. 51 B de rep. IV 424 B de leg. IX 876 C; quibus locis infinitivus post gerundivum gerundivi loco ponitur.]

5. ὅτι μὲν, 13. ὅτι δέ. Tota enuntiata inter se opponuntur. STALLB.

6. ὠμολογήκαμεν, 87 E. ὅτι — ἔχοι, epexegetis vocis δεῖ, abundantia ut in confabulatione.

10. ὠμολογοῦμεν. Efficitur hoc ex 88 C sqq. De imperfecto (ad 73 A) post ὠμολογήκαμεν illato ad 73 B.

13. εἰ μὴ φρόνιμος ἦ, cf. 88 E.

14. ἦ, ad 79 B. ὅμοιοι ἔσμεν, ad 80 D.

15. ὁρθῶς, i. e. τὸ ὁρθῶς (ad 72 D). Articuli omisi exempla collegit Wolff ad Soph. Ant. 567. Cf. soph. 233 E πᾶς „πάντα“ εἰ- πης; Ad Hipparch. 227 C.

16. Λάρισαν, ad 70 B.

18. ἄλλο τι, ad 82 C.

ΣΩ. Τί δ' εἴ τις ὁρθῶς μὲν δοξάζων, ἦτις ἐστὶν B ἢ ὁδός, ἐληλυθῶς δὲ μὴ μὴδ' ἐπιστάμενος, οὐ καὶ οὗτος ἂν ὁρθῶς ἠγοῖτο;

MEN. Πάνυ γε.

5 ΣΩ. Καὶ ἔως γ' ἂν που ὁρθῆν δόξαν ἔχη περὶ ᾧν ὁ ἕτερος ἐπιστήμην, οὐδὲν χείρων ἠγεμῶν ἔσται, οἴομενος μὲν ἀληθῆ, φρονῶν δὲ μὴ, τοῦ τοῦτο φρονουῦντος.

MEN. Οὐδὲν γάρ.

ΣΩ. Δόξα ἄρα ἀληθῆς πρὸς ὁρθότητα πράξεως 10 οὐδὲν χείρων ἠγεμῶν φρονήσεως. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ νῦν δὴ παρελείπομεν ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει, ὁποῖόν τι εἴη, λέγοντες ὅτι φρόνησις μόνον ἠγεῖται τοῦ C ὁρθῶς πράττειν· τὸ δὲ ἄρα καὶ δόξα ἦν ἀληθῆς.

MEN. Ἐοικέ γε.

15 ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ἦττον ἀφελιμόν ἐστὶν ὁρθῆ δόξα ἐπιστήμης.

MEN. Τοσοῦτω γε, ᾧ Σώκρατες, ὅτι ὁ μὲν τὴν ἐπιστήμην ἔχων ἀεὶ ἂν ἐπιτυγχάνοι, ὁ δὲ τὴν ὁρθῆν δόξαν τοτὲ μὲν ἂν τυγχάνοι, τοτὲ δ' οὔ.

20 XXXIX. ΣΩ. Πῶς λέγεις; ὁ ἀεὶ ἔχων ὁρθῆν δόξαν οὐκ ἀεὶ τυγχάνοι, ἕωσπερ ὁρθὰ δοξάζοι;

13. ἀληθῆς bς, ἀληθῆς a. 14. γε ab Bkk., om. ε. 19. τυγχάνοι ab² Σ Tdr x Bkk., ἐπιτυγχάνοι pars b'ς. 21. οὐκ ἀεὶ abς, οὐκ ἀεὶ ἂν x Bttm., οὐκ ἂν ἀεὶ Struve opusc. II 18 Madvig adv. crit. I 413 Sch. ἕωσπερ ab Bkk., ἕωσπερ ἂν ες.

2. ἐπιστάμενος. „Facile e superioribus suppletur sermo ad haec participia.“ BUTTM.

6. οἴομενος de opinione, φρονῶν (ἀληθῆ) de scientia intellegendum. STALLB.

7. „τοῦτο post ἀληθῆ illatum neminem morabitur, siquidem in universum τὸ ἀληθῆς cogitandum est.“ STALLB.

13. ὁρθῶς, anticipatio effectus. Aliter Euthyd. 281 A τὸ ὁρθῶς πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις χρῆσθαι ἐπιστήμῃ ἢ ἠγουμένην.

„τὸ δέ, cum tamen esset etiam vera opinio (int. dux recte agendi). Formulam illustravi ad symp. 198 D remp. II 357 A.“ STALLB.

ἄρα — ἦν est admirantis,

quod aliquid erat tum cum non esse videbatur. Cf. 99 B οὐκ ἄρα — ἠγοῦντο. Ad Phaedon. 68 B.

δοξᾶ ἀληθῆς. De qua veram opinionem profitetur de rep. VI 506 C οὐκ ἦσθησαι τὰς ἄνευ ἐπιστήμης δόξας ὡς πᾶσαι ἀσχαί; ἂν αἱ βέλτισται τυφλαί· ἢ δοκοῦσί τί σοι τυφλῶν διαφέρειν ὁδὸν ὁρθῶς πορευομένην οἱ ἄνευ τοῦ ἀληθῆς τι δοξάζοντες; STALLB.

18. ἐπιτυγχάνοι — τυγχάνοι, verbum simplex praecedente composito. Ad Phaedon. 59 B Euthyphr. 14 A.

21. οὐκ ἀεὶ τυγχάνοι, optativus sine ἂν in interrogazione incerta: eum non semper voti compotem fieri dicis? Ad Gorg.

97 *MEN.* Ἀνάγκη μοι φαίνεται, ὥστε θαυμάζω, ὦ
D Σώκρατες, τούτου οὕτως ἔχοντος, ὅ τι δὴ ποτε πολὺ
τιμιώτερα ἢ ἐπιστήμη τῆς ὀρθῆς δόξης, καὶ δι' ὅ τι τὸ
μὲν ἕτερον, τὸ δὲ ἕτερόν ἐστιν αὐτῶν.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν δι' ὅ τι θαυμάζεις, ἢ ἐγὼ σοι εἶπω; 5

MEN. Πάνν γ' εἶπέ.

ΣΩ. Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας
τὸν νοῦν· ἴσως δὲ οὐδ' ἔστιν παρ' ὑμῖν.

MEN. Πρὸς τί δὲ δὴ τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ὅτι καὶ ταῦτα, ἐὰν μὲν μὴ δεδεμένα ἦ, ἀποδι- 10
δράσκει καὶ δραπετεύει, ἐὰν δὲ δεδεμένα, παραμένει.

5. θαυμάζεις ut videtur pars b¹s, θαυμάζεις ab² ΣΤδ.

492 B τί — κάμιον εἶη; quid
quis putet turpius esse? de rep.
IV 437 B ἄρ' οὖν — θείης; te
haec ponere putemus? Optativi
usus ideo incertus, quia rari
sunt eiusmodi loci et ἂν exci-
disse putare ubivis facile in
soluta oratione. Quare an poetis
tantummodo tribuat eum dubitat
Krüger, Gr. Spr. II 54, 3, 7, utris-
que permittit Kühner, Ausf.
Gramm. II p. 192. Similis huic
est usus Euthyd. 286 B πῶς ἀντι-
λέγοι; ad Lach. 190 C, ubi opta-
tivus coniunctivi deliberativi
vices gerere videtur (Kühner II
p. 193, Krüger II 54, 3, 8; etiam
id genus locos corrigiit Wolff,
Rhein. Mus. 1863 p. 605).

2. ὅ τι, cur, ut τί 76 B.

7. Δαιδάλου — ἀγάλμασιν.
„Τῶν πάλαι δημιουργῶν πλατ-
τόντων τὰ ζῶα συμμεινῶτας
ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς (Strab.
VI 264) καὶ οὐ διεστηκῶτας τοὺς
πόδας, ἀλλ' ἐστῶτα σύμποδα
(Apolod. II 2, 2), Δαιδάλου —
πρῶτος ἀναπετάννσι τε τὰ τού-
των βλέφαρα (Diod. IV 76), ὡς
δόξαι βλέπειν αὐτά, καὶ τοὺς
πόδας, ὡς νομίσαι βαδίζειν, δι-
στήσαι· καὶ διὰ τοῦτο δεδέσθαι,
ἵνα μὴ φύγοιεν, ὡς δῆθεν ἐμ-
ψύχων ἢ δὴ γεγονότων αὐτῶν.“
SCHOL. „Suid. in V. A. ποιήματα.
O. Müller, Archaeol. der Kunst
§ 68 an. 3. Euthyphr. 11 B.“

STALLB. Wecklein ad Eur. Hec.
836. De statuis artificum Rho-
diorum Pind. Ol. VII 95 ἔργα δὲ
ζωοῖσιν ἐρπόντες αἱ δ' ὁμοία κέ-
λευθοὶ φέρον. Cf. etiam II. Σ
417 et Ar. polit. I 4 (GEB.): εἰ
ἠδύνατο ἕκαστον τῶν ὀργάνων
κελευσθῆν ἀποτελεῖν τὸ αὐτοῦ
ἔργον, ὥσπερ τὰ Δαιδάλου φασί.

8. παρ' ὑμῖν ut 95 A. Dae-
dali nomine ornabantur opera
veterum artificum Atheniensium
et Cretensium. Quae noverat
Pausanias enumerat IX 40, 2.
O. MÜLLER l. l. § 70.

9. πρὸς τί ut 97 E soph.
233 A πρὸς τί μάλιστα λέγεις;
HEIND. ad. Lys. 216 D.

10. ἀποδιδράσκει καὶ δρα-
πετεύει. Illi oppositum est
investigare (Xen. an. I 4, 8),
huic persequi. Xen. an. VI 3, 11
(Krüger) τὰ φεύγοντα καὶ ἀπο-
διδράσκοντα — διώκειν καὶ
μαστεύειν. Symp. 216 B con-
iuncta sunt δραπετεύειν καὶ φεύγειν.

11. δεδεμένα παραμένει.
Paus. III 15, 5: Lacedaemoni
πέδας ἐστὶν ἔχων Ἐννάλιος,
ἀγαλμα ἀρχαῖον· γνώμη δὲ —
οὐποτε τὸν Ἐννάλιον φεύγοντα
οὐκ ἔχοντα σφίσι ἐνεχόμενον
ταῖς πέδασι (cf. Atheniensium
Νίκη ἄπτερος). Ita symbolico
vinculo tenebantur Liber Chii,
Diana Ephyræ (schol. Pind. Ol.
VII 95), Venus Lacedaemoni

MEN. Τί οὖν δὴ;

E

ΣΩ. Τῶν ἐκείνου ποιημάτων λελυμένον μὲν ἐκτῆ-
σθαι οὐ πολλῆς τιнос ἄξιόν ἐστι τιμῆς, ὥσπερ δραπέ-
την ἄνθρωπον· οὐ γὰρ παραμένει· δεδεμένον δὲ πολλοῦ
5 ἄξιον· πάνν γὰρ καλὰ τὰ ἔργα ἐστίν. πρὸς τί οὖν δὴ
λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς. καὶ γὰρ αἱ
δόξαι αἱ ἀληθεῖς, ὅσον μὲν ἂν χρόνον παραμένωσιν,
καλὸν τὸ χρῆμα, καὶ πάντα τάγαθὰ ἐργάζονται· πολὺν
δὲ χρόνον οὐκ ἐθέλουσι παραμένειν, ἀλλὰ δραπετεύουσιν 98
10 ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε οὐ πολλοῦ ἄξιαί
εἰσιν, ἕως ἂν τις αὐτὰς δήσῃ αἰτίας λογισμῶ. τοῦτο δ'
ἐστίν, Μένων ἐταῖρε, ἀνάμνησις, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν
ἡμῖν ὁμολόγηται. ἐπειδὴν δὲ δεθῶσιν, πρῶτον μὲν
ἐπιστήμαι γίνονται, ἔπειτα μόνιμοι· καὶ διὰ ταῦτα δὴ
15 τιμιώτερον ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης ἐστίν, καὶ διαφέρει
δεσμῶ ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης.

MEN. Νῆ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἔοικεν τοιού-
τῳ τινί.

XL. *ΣΩ.* Καὶ μὴν καὶ ἐγὼ ὡς οὐκ εἰδῶς λέγω, B

8. τάγαθὰ αβς, ἀγαθὰ r Stobaeus ecl. II 7, 34. 12. ὦ
Μένων x Stb., Μένων αβς, ὦ (om. Μένων) Naber obs. crit. in Pl. 12.

(Paus. III 15, 8), Inno quondam
Sami (Athen. XV 672). Plut.
Quaest. Rom. 61 Τύριοι δε-
σμῶν ἀγάλμασι λέγονται περι-
βαλεῖν. Lobeck, Aglaoph. I p. 275.

1. τί οὖν δὴ; ut 79 B.

5. πάνν γὰρ καλὰ. Aliter
Hipp. mai. 282 A τὸν Δαιδάλου
φασίν οἱ ἀνδριαντοποιοὶ νῦν
εἰ γινόμενος τοιαύτ' ἐργάζοιτο,
οἱ ἦν ἄρ' ὦν τοῦνομ' ἔσχε,
καταγέλαστον ἂν εἶναι. Quae
tamen non pugnant inter se; Paus.
II 4, 5 (GEB.) Δαιδάλου δὲ ὅποσα
εἰργάσατο, ἀποπώτερα μὲν ἐστὶν
ἐς τὴν ὄψιν, ἐπιπέπει δὲ ὅμοια
τι καὶ ἐνθεον τοῦτοισι.

πρὸς τί — λέγω ταῦτα;
Frequens figura. Theag. 129 A.
Ad Gorg. 453 C symp. 178 D.

8. καλὸν τὸ χρῆμα, formula
cotidiani sermonis. Kock ad Ar.
nub. 2. Soph. Phil. 1265 ὦ μοι
καλὸν τὸ χρῆμα.

9. ἐθέλουσι ut 95 B.

11. αἰτίας λογισμῶ, „ratio-
PLAT. OPERA VI. 2.

cinatione a causis ducta.“ FICIN.,
„h. e. donec intellectum sit,
qua causa et ratione nitantur.“
STALLB. Theaet. 201 C ἢ μετὰ
λόγον ἀληθείης δόξα ἐπιστήμη.
τοῦτο — ἀνάμνησις. Phaedr.
249 B δεῖ γὰρ ἄνθρωπον ξυ-
νείναι κατ' εἶδος λεγόμενον ἐν
πολλῶν ἰδὼν αἰσθήσεων εἰς ἐν
λογισμῶ ξυναιρούμενον. τοῦτο
δὲ ἐστὶν ἀνάμνησις ἐκείνων, ἃ
ποτ' εἶδεν ἡμῶν ἢ ψυχῆ συμ-
πορευθεῖσα θεῶ.

12. Μένων ἐταῖρε, 94 E ὦ
ἐταῖρε Ἄνυτε. Omittitur ὦ etiam
Theag. 129 C Σώκρατες. Prot.
358 AE 359 A Gorg. 489 A al.

πρόσθεν, 81 C sqq.

13. πρῶτον μὲν — ἔπειτα,
ad 95 A.

16. δεσμῶ, i. e. τῶ δεδέσθαι,
significationem ducit ex superio-
ribus, ut πόρος 78 D, εὐδοξία
99 B.

19. ὡς οὐκ εἰδῶς. Non neces-
sarium est οὐχ ὡς εἰδῶς, quia

98 ἀλλὰ εἰκάξων· ὅτι δὲ ἐστὶν τι ἄλλοιον ὀρθῆ δόξα καὶ ἐπιστήμῃ, οὐ πάνυ μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάξαι, ἀλλ' εἶπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἶδέναι, ὀλίγα δ' ἂν φαίην, ἔν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὦν οἶδα.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ Σώκρατες, λέγεις. 5

ΣΩ. Τί δέ; τόδε οὐκ ὀρθῶς, ὅτι ἀληθῆς δόξα ἡγουμένη τὸ ἔργον ἐκάστης τῆς πράξεως οὐδὲν χειρὸν ἀπεργάζεται ἢ ἐπιστήμη;

MEN. Καὶ τοῦτο δοκεῖς μοι ἀληθῆ λέγειν.

C ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ὀρθῆ δόξα ἐπιστήμης χειρὸν οὐδὲ 10 ἤττον ὠφελίμη ἔσται εἰς τὰς πράξεις, οὐδὲ ἀνήρ ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν ἢ ὁ ἐπιστήμην.

MEN. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Καὶ μὴν ὃ γε ἀγαθὸς ἀνὴρ ὠφέλιμος ἡμῖν ὠμολογῆται εἶναι. 15

MEN. Ναί.

1. εἰκάξων Ab' pars 1^a Stb. (1822), εἰκάξω (AEFⁿ?) s Bkk.
2. οὐ om. ab²brx, add. E² (rell. b¹?) s. 6. δέ] δαί a Bkk.
7. τῆς om. E¹T Bttm. 9. ἀληθῆ ab²1brx Bkk., ἀληθῶς
pars b¹s. 11. ἀνὴρ abs, ὁ ἀνὴρ r, ἀνὴρ Hsch.

sequitur εἰκάξων, non εἰκάξω.
STALLB.

1. τι ut Theaet. 201 C ἄλλο τι ἐκάτερον.

καὶ ἐπιστήμη. Aliter 87 B ἢ οἶον ἐπιστήμη, ὁ ἐπιστήμης.

2. οὐ πάνυ ut 73 D.

εἶπερ — φαίην ἂν. ἂν c. opt. post εἰ ita ponitur, ut φαίην ἂν seorsum cogitetur tamquam apodosis ad protasin si opus sit, quae mente intellegenda est hic ut statim in verbis ὀλίγα δ' ἂν φαίην. Locus similis (perperam tentatus) est (STALLB.) Prot. 329 B ἐγὼ εἶπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπων περδοίμην ἂν, καὶ σοὶ πείθουαι, ubi v. Heind. Crat. 398 E Alc. I 124 B II 144 A. KÜHNER Ausf. Gr. II p. 984. Aliter 91 D.

3. δ' οὖν, attamen, nihilominus. STALLB. „Nam vis particulae hic refertur non ad protasin, sed ad interiectum ὀλίγα δ' ἂν φαίην, quia, si hoc solum praecederet, forma sermonis foret ὀλίγα μὲν

ἂν φαίην εἶδέναι, ἔν δ' οὖν καὶ τοῦτο κτλ. BUTTM.

4. ἐκείνων θείην, inter ea referam. Frequens structura. Ad remp. II 376 E. Krüger, Gr. Spr. I § 47, 9, 3.

9. τοῦτο — ἀληθῆ ut Lach. 186 A τοῦτο μὲν ἀληθῆ λέγεις. STALLB. „Pluralis ἀληθῆ cum λέγειν et sim. tam frequens est coniunctio, ut ad pluralem numerum aures non amplius advertant.“ BUTTM. Theocr. XV 38 (ed. Fritzsche): τοῦτο καὶ εἶπες.

11. ὠφελίμη, rarior forma, ut de rep. X 607 D Charm. 174 D; aliter 88 D ὠφελιμίον γε οὖσαν. Kühner l. l. I p. 414. A neutro χειρὸν ad femininum transiri videtur varietatis studio (ad 78 B).

ἀνὴρ ὁ ἔχων. Pol. 294 A. ἄνδρα τὸν — βασιλιόν. Parm. 135 A ἀνδρὸς — τοῦ δυννησομένου. erast. 133 B. Articulo praecedens notio restringitur.

ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν οὐ μόνον δι' ἐπιστήμην ἀγαθοὶ ἄνδρες ἂν εἶεν καὶ ὠφελίμοι ταῖς πόλεσιν, εἶπερ εἶεν, ἀλλὰ καὶ δι' ὀρθὴν δόξαν, τούτοις δὲ οὐδέτερον φύσει ἐστὶν τοῖς ἀνθρώποις, οὔτε ἐπιστήμη οὔτε δόξα ἀληθῆς 5 [οὔτ' ἐπίκτητα] — ἢ δοκεῖ σοὶ φύσει ὁποτεροῦν αὐ- D τοῖν εἶναι;

MEN. Οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐ φύσει, οὐδὲ οἱ ἀγαθοὶ φύσει εἶεν ἂν.

10 MEN. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δέ γε οὐ φύσει, ἐσκοποῦμεν τὸ μετὰ τοῦτο, εἰ διδακτὸν ἐστίν.

MEN. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν διδακτὸν ἔδοξεν εἶναι, εἰ φρόνησις 15 ἢ ἀρετή;

MEN. Ναί.

ΣΩ. Κἂν εἰ γε διδακτὸν εἴη, φρόνησις ἂν εἶναι;

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ εἰ μὲν γε διδάσκαλοι εἶεν, διδακτὸν ἂν 20 εἶναι, μὴ ὄντων δὲ οὐ διδακτὸν; E

MEN. Οὕτω.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὠμολογήκαμεν μὴ εἶναι αὐτοῦ δι-
δασκάλους;

MEN. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Ὁμολογήκαμεν ἄρα μήτε διδακτὸν αὐτὸ μήτε 25 φρόνησιν εἶναι;

MEN. Πάνυ γε.

5. οὔτ' ἐπίκτητα abs, οὐδ' ἐπίκτητα Bkk., ἀλλ' ἐπίκτητα E^{cor} Gedike, del. Cornarius eclog. 84 Madvig adv. crit. I 413 Ast.
11. ἐσκοποῦμεν σκοποῦμεν Stallbaum Hsch. 17. κἂν ax Tur., καὶ bs. 20. διδακτὸν del. Hsch.

1. ἐπειδὴ τοίνυν. Oratio interrupta (ad 74 C) non absoluitur; ad quae tendebat leguntur demum 99 E: ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε φύσει οὔτε διδακτὸν, ἀλλὰ θεία μοῖρα παραγνομένη.

5. οὔτ' ἐπίκτητα. „Quoquo me verso sententiam servatis his verbis non expedit.“ BUTTM. Glossema, quod in ordinem receptum est, videtur fuisse ἀλλ' ἐπίκτητα.

7. οὐκ ἔμοιγε. Cf. 89 AB. Proll. p. 19.

12. διδακτὸν. Subiectum ex proximis commodius petiveris τὸ ἀγαθὸν εἶναι quam ἢ ἀρετὴ. SCHLEIERM.

17. κἂν εἰ — ἂν. ἂν postformulam κἂν εἰ (ad 72 C) repetitur: ad Menex. 236 D.

22. μὴ, 25. μήτε, ubi expectaveris οὐκ, οὔτε: ad Euthyphron. 12 B.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἀγαθὸν γε αὐτὸ ὁμολογοῦμεν εἶναι;
MEN. Ναί.

ΣΩ. Ὡφελίμον δὲ καὶ ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὀρθῶς
ἡγούμενον;

MEN. Πάνυ γε.

99 ΣΩ. Ὄρθῶς δέ γε ἡγεῖσθαι δύο ὄντα ταῦτα μόνα,
δόξαν τε ἀληθῆ καὶ ἐπιστήμην, ἃ ἔχων ἄνθρωπος ὀρθῶς
ἡγεῖται. τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης γιγνόμενα οὐκ ἀνθρωπίνῃ
ἡγεμονίᾳ γίγνεται· ὧ δὲ ἄνθρωπος ἡγεμών ἐστίν ἐπὶ
τὸ ὀρθόν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθῆς καὶ ἐπιστήμη.

MEN. Δοκεῖ μοι οὕτω.

XLI. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐ διδακτόν ἐστιν, οὐδ'
ἐπιστήμη δὴ ἔτι γίγνεται ἢ ἀρετῆ;

MEN. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Λυοῦν ἄρα ὄντων ἀγαθῶν καὶ ὀφελίμων τὸ
B μὲν ἕτερον ἀπολέλυται, καὶ οὐκ ἂν εἶη ἐν πολιτικῇ
πράξει ἐπιστήμη ἡγεμών.

MEN. Οὐ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα σοφία τιλὶ οὐδὲ σοφοὶ ὄντες οἱ τοιοῦτοι
ἄνδρες ἡγούντο ταῖς πόλεσιν, οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα τε
καὶ οὓς ἄρτι Ἄνυτος ὕδὲ ἔλεγεν· διὸ καὶ οὐχ οἷοί τε

1. ὁμολογοῦμεν ἀβ'Γ et ut videtur t Herm., ὁμολογοῦμεν
ut videtur b²s. 13. ἐπιστήμη δὴ ἔτι γίγνεται Schleier-
macher et fortasse Ficinus, Beck, ἐπιστήμη δὴ ἐπιγίγνεται abs.

6. δύο ὄντα ut 82 C Prot.
349 B. de rep. III 411 E ἐπὶ δὴ
εὐ ὄντε τούτω. Erast. 138 C εἰς
ὡν ἀνήρ.

7. ἃ ἔχων — ἡγεῖται. Oratio
inflexa ad nova tendit.

9. φ' i. q. vers. 7 ἃ ἔχων. STALLB.
99 B σοφία — ἡγούντο ταῖς πό-
λεσιν.

13. ἐπιστήμη — ἔτι γί-
γνεται lego: nusquam enim de
eo quaesitum est, an ἐπιστήμη,
per scientiam, virtus acquiratur,
sed an ipsa sit ἐπιστήμη, quam
discendo igitur adipiscamur. Ne-
que alibi in hac disputatione est
verbum ἐπιγίγνεσθαι. SCHLEIERM.
„Accedo huic sententiae: nam
verba 99 B ἄτε οὐ δι' ἐπιστήμην
idem valent ac si dixisset δι'
ἐπιστήμην οὕσαν ἀρετήν. Ac-
cedit Ficini interpretatio.“ BUTTM.

γίγνεται ut 98 C ἔσται. Ad
86 A.

16. ἀπολέλυται, int. τῆς
κρίσεως. Vox iudicialis est etiam
Theaet. 189 D τούτω (τὸ ψεῦδος)
— ἀφίημι (Kock ad Ar. nub.
1426), Euthyphr. 9 C τούτου μὲν
ἀφίημι σε.

19. οὐκ ἄρα σοφία. Apol.
22 A de viris civilibus οἱ μὲν
μάλιστα εὐδοκίμοι οὖντες ἔδοξάν
μοι ὀλίγον δεῖν τοῦ πλείστου
ἐνδεεῖς εἶναι.

20. οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα,
nos die Themistoklesse. Proprie
ipse cum comitatu, saepe autem
etiam ipse solus adiuncta notione
similium eius. Heind. ad Crat.
399 E τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα.
BUTTM.

21. οἷοί τε, non οἷοί τε ἦσαν,
quia ad eos potissimum respici-

ἄλλους ποιεῖν τοιοῦτους οἷοι αὐτοὶ εἶσι, ἄτε οὐ δι'
ἐπιστήμην ὄντες τοιοῦτοι.

MEN. Ἐοικεν οὕτως ἔχειν, ὦ Σώκρατες, ὡς λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐπιστήμη, εὐδοξία δὴ τὸ λοιπὸν
5 γίγνεται, ἣ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις C
ὀρθοῦσιν, οὐδὲν διαφερόντως ἔχοντες πρὸς τὸ φρονεῖν
ἢ οἱ χρησμοδοῖ τε καὶ οἱ θεομάντεις· καὶ γὰρ οὗτοι λέ-
γουσιν μὲν ἀληθῆ καὶ πολλά, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι.

MEN. Κινδυνεύει οὕτως ἔχειν.

10 ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Μένων, ἄξιον τούτους θεῖους
καλεῖν τοὺς ἄνδρας, οἵτινες νοῦν μὴ ἔχοντες πολλὰ καὶ
μεγάλα κατορθοῦσιν ὧν πράττουσι καὶ λέγουσι;

MEN. Πάνυ γε.

15 ΣΩ. Ὄρθῶς ἄρ' ἂν καλοῦμεν θεῖους τε, οὓς νῦν
δὴ ἐλέγομεν χρησμοδοῦς καὶ μάντεις καὶ τοὺς ποιητικούς D

4. ἐπιστήμη, εὐδοξία $\mathfrak{H}^2$ t, ἐπιστήμη, εὐδοξία s, ἐπιστήμη,
εὐδοξία Stephanus Ast, ἐπιστήμη, εὐδοξία Schleiermacher Beck et
editores reliqui. 5. γίγνεται: distinxit Herm. 12. κατορ-
θοῦσιν ὧν abs, κατορθοῦσι δι' ὧν Buttman, fortasse Ficinus.
14. ὀρθῶς ἄρ' ἂν Sib., ὀρθῶς ἄρα x, ὀρθῶς ἂν abs, ὀρθῶς
οὖν ἂν F² Bkk., ὀρθῶς ἂν οὖν Buttman olim, Beck. Ficinus:
„quamobrem merito divinos vocabimus.“

tur, quos Anytus indicavit 92 E.
Aliter 93 B οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες καὶ
τῶν νῦν καὶ τῶν προτέρων
ἠπίσταυτο.

4. ἐπιστήμη. Respicitur ad
99 B οὐκ ἂν εἶη ἐν πολιτικῇ
πράξει ἐπιστήμη ἡγεμών. Quare
emendatione non opus est.

εὐδοξία significationem cer-
terum inauditam ex superioribus
ducit. Ad 78 D.

6. ὀρθοῦσιν ut de leg. XII
957 D ad Lach. 181 A. Hd. III
122 ὀρθώσεις μὲν σεωντόν, σώ-
σεις δὲ καὶ ἐμέ.

οὐδὲν διαφερόντως ut de
leg. III 686 E ἔχόντως νοῦν.
Isocr. VII 60 λόγον ἐχόντως.

7. χρησμοδοῖ — θεομάν-
τεις. Apol. 22 C de poetis: ἐν-
θουσιάζοντες ὥσπερ οἱ θεο-
μάντεις καὶ οἱ χρησμοδοῖ. Ion.
534 C τοῖς χρησμοδοῖς καὶ τοῖς
μάντεσι τοῖς θεοῖς. STALLB. Nam
non omnes vates (μάντεις) sunt
θεοῖ. Paus. I 34, 3 χωρὶς δὲ

πλὴν ὅσους ἐξ Ἀπόλλωνος μανῆ-
ναι λέγουσι τὸ ἀρχαῖον, μάν-
τεων γ' οὐδεὶς χρησμολόγος ἦν,
ἀγαθοὶ δὲ ὄνειρατα ἐξηγήσασθαι
καὶ διαγνώσαι πτήσεις ὀρνέθων
καὶ σπλάγγνα ἱερῶν.

8. καὶ πολλά, et sane multa.
Elmsley ad Eur. Med 871. STALLB.
Phaedon. 58 D παρησαν τινες καὶ
πολλοὶ γε. De rep. VIII 562 C
λέγεται γὰρ δὴ καὶ πολὺ.

ἴσασι δὲ οὐδὲν. De viris
civilibus similiter indicatur de
rep. VI 493 A. STALLB.

11. καὶ μεγάλα, quoniam ὧν
πράττουσι καὶ λέγουσι pendet a
πολλά, rectius, non elegantius
positum esset post λέγουσι.

14. θεῖους τε. „Ponitur vo-
culla τε per anacolutiam, si-
quidem subsequi deinde debuit
proprie καὶ ἐνθουσιάζοντας. quae
tamen structura cur mutata sit
atque inflexa nemini obscurum
esse potest.“ STALLB.

15. τοὺς ποιητικούς. De leg.

99 ἅπαντας· καὶ τοὺς πολιτικούς οὐχ ἥκιστα τούτων φαίμεν ἂν θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες ὧν λέγουσιν.

MEN. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ αἱ γε γυναῖκες δήπου, ὧ Μένων, τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θείους καλοῦσι· καὶ οἱ Λάκωνες ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἀνὴρ φασιν οὗτος.

E MEN. Καὶ φαίνονται γε, ὧ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγειν. καίτοι ἴσως Ἄνυτος ὅδε σοι ἄχθεται λέγοντι.

XLII. ΣΩ. Οὐδὲν μέλει ἔμοιγε. τούτῳ μὲν, ὧ Μένων, καὶ αὐτὸς διαλεξόμεθα· εἰ δὲ νῦν ἡμεῖς ἐν παντὶ τῷ λόγῳ τούτῳ καλῶς ἐξητήσαμεν τε καὶ ἐλέγουμεν, ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε φύσει οὔτε διδακτόν, ἀλλὰ θεία μοῖρα

3. ἐκ τοῦ θεοῦ] ἐκ του θεῶν Cobet coll. crit. 50, ἐκ του θεοῦ Sch. 8. θεῖος] σεῖος Casaubonus ad Athen. VIII 16 ex Aristot. eth. Nicom. VII 1. 10. ὁ δὲ] ὁ δὲ Müller Platons sämtl. Werke II 183 sq.

IV 719 C ποιητὴς ὁπόταν ἐν τῷ τριποδῷ τῆς Μούσης καθίσταται, τότε οὐκ ἔμφρων ἐστίν. apol. 22 C Ion. 533 E.

3. ἐκ τοῦ θεοῦ. Non alienus est ab hoc negotio, qui unus hoc loco, etiamsi scribatur ἐκ του θεῶν, sponte intellegitur, Apollo. Qui non solum colonias deduxit et bella suasit, sed etiam legibus praesedit Lycurgi (πυθολογῆστοις νόμοις, Xen. de rep. Lac. VIII 5), Clisthenis al. (Νόμιος, Θέσμιος. Welcker, Gr. Götterlehre II p. 367 sq.), omnibus denique consiliis publicis interesse potuit. Quid igitur prohibuit Platonem viros civiles fingere ab Apolline afflatos? Cic. div. I 43, 95: „etiam qui praeerant Lacedaemoniis (ephoris, Plut. Cleom. 7, 2) in Pasiphae fano — somnandi causa excubabant.“

6. αἱ γε γυναῖκες. Ita per hyperbolen mulieres, sicut Lacedaemonii, fortasse ex vetere consuetudine (Hom. II. Π 798 ἀνδρὸς θειοῦ — Ἀχιλλῆος. Pind. Pyth. VI 38 ὁ θεῖος ἀνὴρ Antilochus). Crat. 418 C (STALLB.) αἱ γυναῖκες,

αἱπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Cic. de or. III 12, 45. Mulierum consuetudo commemoratur etiam Alc. I 120 B.

8. θεῖος ἀνὴρ. Ar. eth. Nic. VII 1 καθάπερ οἱ Λάκωνες εἰώθασι προσαγορεύειν, ὅταν ἀγαθῶσι σφόδρα τον, σεῖος ἀνὴρ φασιν. CASAUBONUS. Ad leg. I 626 C ὧ θεῖε. Ahr. dial. dor. p. 66 sqq. „Sed vide ne ipse Plato hanc litteras etiam sonosque alienioris dialecti servandi nimiam duxerit diligentiam.“ BUTTM. Cf. quod Plato Phaedon. 62 A Cebetem Thebanum dicentem facit Ἰταῶ Ζεύς (Ar. Ach. 911 Ἰταῶ Δεός. Meister, Gr. Dial. I p. 262 sq.).

10. καίτοι ἴσως. Non sine causa hoc rursus inculcatur. Nam ita in ipso sermonis exitu claris verbis indicatur, quae fuerit causa, cur Anytus Socratem tanto odio persecutus sit.“ STALLB.

14. θεία μοῖρα, de leg. I 642 C αὐτοφθῶς θεία μοῖρα (ἀγαθῶν). de rep. II 366 C θεία φύσει. Revera Plato ad virtutem et naturam requirit et disciplinam. Natura hominibus semina innata sunt non pariter omnibus (proll.

παραγιννομένη ἄνευ νοῦ, οἷς ἂν παραγίγνηται, εἰ μή 100
τις εἴη τοιοῦτος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἷος καὶ ἄλλον
ποιῆσαι πολιτικόν. εἰ δὲ εἴη, σχεδὸν ἂν τι οὗτος λέγοιτο
τοιοῦτος ἐν τοῖς ζῶσιν, οἷον ἔφη Ὀμηρος ἐν τοῖς τεθνεῶ-
5 σιν τὸν Τειρεσίαν εἶναι, λέγων περὶ αὐτοῦ ὅτι οἷος
πέπνυται τῶν ἐν Ἄιδου, τοὶ δὲ σκιαὶ αἰσσοῦσι.
ταῦτὸν ἂν καὶ εὐθὺς τοιοῦτος ὥσπερ παρὰ σκιάς ἀληθὲς
ἂν πρᾶγμα εἴη πρὸς ἀρετὴν.

MEN. Κάλλιστα δοκεῖς μοι λέγειν, ὧ Σώκρατες. B

10 ΣΩ. Ἐκ μὲν τοίνυν τούτου τοῦ λογισμοῦ, ὧ Μένων, θεία μοῖρα ἡμῖν φαίνεται παραγιννομένη ἢ ἀρετὴ
οἷς παραγίγνεται· τὸ δὲ σαφὲς περὶ αὐτοῦ εἰσόμεθα τότε,
ὅταν πρὶν ᾧτινι τρόπῳ τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεται
ἀρετὴ, πρότερον ἐπιχειρήσωμεν αὐτὸ καθ' αὐτὸ ζητεῖν,
15 τί ποτ' ἐστὶν ἀρετὴ. νῦν δ' ἐμοὶ μὲν ὄρα ποιῆναι,
σὺ δὲ ταῦτα, ἅπερ αὐτὸς πέπεισαι, πεῖθε καὶ τὸν ξένον
τόνδε Ἄνυτον, ἵνα πρῶτος ἦ· ὡς ἐὰν πείσης τούτου, C
ἔστιν ὅ τι καὶ Ἀθηναῖος ὀνήσεις.

6. τοὶ Ξ (no?) ζ Cobet coll. crit. 51 Sch., αἱ ab Bkk.
7. τοιοῦτος ab² Bk., οὗτος τοιοῦτος pars b¹ s. 10. μὲν
τοίνυν b s, μέντοι νῦν a. Cf. 71 D de leg. VII 809 E (μὲν τοίνυν
libri, μέντοι νῦν Bekker). 14. ἀρετὴ a pars b Stb. (1822), ἢ
ἀρετὴ s. 16. ἅπερ] εἴπερ Naber comm. II 67.

p. 18 sq.), quae recordatione suscitari cupit voluntas (πόθος τῶν τότε, Phaedr. 250 C. Proll. p. 20). Et ea quidem recordatione, quae non fit nisi per exercitationem et imitanda exempla, virtus vulgaris sive civilis nascitur; ea autem, quae fit per ratiocinationem a causis ductam, virtus vera sive philosophica. Proll. p. 18—20.

2. οἷος, ὥστε, ut 87 A.

4. Ὀμηρος. Od. κ 494 τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πῶρε Περσεφόνηα οἶω πεπνῶσθαι, τοὶ δὲ σκιά αἰσσοῦσιν. Plut. Cat. mai. 27: cum Scipio in Africa rem praeclare gereret, πυνθανόμενον τὸν Κάτωνά φασιν εἰπεῖν οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιά αἰσσοῦσιν. COBET.

6. αἰσσοῦσι. Ion. 534 A λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταί, ὅτι ἀπὸ κρηρῶν μελιρρῶτων ἐκ Μουσῶν κηρῶν τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν ὥσπερ αἱ μέλιται, καὶ αὐτοὶ οὕτω πετόμενοι. καὶ ἀληθῆ λέγουσι· κούφον γὰρ χρέμα ποιητὴς ἐστὶ καὶ πτηνὸν καὶ ἱερὸν, καὶ οὐ πρότερον οἷος τε ποιεῖν, πρὶν ἂν ἐνθεός τε γένηται καὶ ἐκφρων καὶ ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῆ.

7. ταῦτὸν ἂν. „Idem (ταῦτὸν) etiam statim esset vir eiusmodi (τοιοῦτος) in virtute, h. e. statim apparet idem fore etc.“ BUTTM. ὥσπερ ubi exspectaveris ὄπερ: ad Phaedon. 86 A.

PROLEGOMENA

AD

EUTHYPHRONEM.

- De Euthyphrone egerunt¹⁾
 Schleiermacher I 2. p. 37—39.
 Ast p. 469—474.
 Socher p. 60—64.
 Stallbaum, G., Platonis Euthyphro. Proll. et commentariis instruxit. Lips. 1823. p. I—L.
 Arnold, I. Heft. p. 45—67.
 Stallbaum, G., Platonis opera omnia. VI 2. p. 133—146.
 Hermann p. 480—481.
 Steinhart, II. Bd. p. 187—200.
 Susemihl, I. T. p. 114—127.
 Munk p. 441—457.
 Überweg p. 250—251.
 Grote, vol. I p. 310—330.
 Schaarschmidt p. 390—396.
 Bonitz, H., Platonische Studien. 2. A. Berlin 1875. p. 215—227.
 Wohlrab, M., Platonis Euthyphron. Für den Schulgebrauch erklärt. 2. A. Leipzig 1880. p. 1—11.
 Wells, G. H., The Euthyphro of Plato, with an Introduction and Notes. London 1880. p. 1—17. 65—69.
 Nürnberger, I. C. B., De consilio Platonis in scribendo Euthyphrone. Progr. Erlangae 1787.
 Yxem, Über Platonis Euthyphro. Progr. Berlin 1842.
 Drescher, G. F., Platonis Euthyphron übersetzt und mit Anmerkungen begleitet. Giessen 1850. p. 1—6.
 Struve, E. Aem., Quid Socrati pium videatur in Platonis Euthyphrone. Progr. Görlitz 1855.

1) Cf. supra p. 1.

- Maresch, A., Einleitung zu Platons Euthyphron. Progr. Pressburg 1859.
 Münscher, F. W., Inhalt und Erläuterung des Platonischen Dialogs Euthyphron. Progr. Hersfeld 1859.
 Hermann, E., Einleitung, Gedankengang und Gliederung des platonischen Dialogs Euthyphron. Progr. Troppau 1861.
 Walser, J., Platons Euthyphron oder die Erörterung über die Frömmigkeit. Progr. Hermannstadt 1866.
 Collmann, E., Über den platonischen Dialog Euthyphron. Progr. Marburg 1870. p. 9—30.
 Schultze, R., Über Platons Euthyphron. Progr. Wittstock 1870.
 Michael, De pietatis notione, quam Plato in Euthyphrone tractat. Progr. Zittau 1871. p. 57—66.
 Węclewski, S., De Platonis Euthyphrone. Progr. Conitz 1875.
 Lechthaler, J., Die *δσιότης* (Frömmigkeit) bei Platon, mit Rücksicht auf Schaarschmidt's Athetese des Dialogs Euthyphron. Progr. Meran 1879. p. 7—52.
 Rieser, O., De Platonis Euthyphrone. Diss. Frauenfeld 1880.
 Wagner, J., Zur Athetese des Dialogs Euthyphron. Progr. Brünn 1883.

I. Argumentum dialogi.

- Tiedemann, D., Dialogorum Platonis argumenta exposita et illustrata. Biponti 1786. p. 13—15.
 Hunziker, I., Argumenta dialogorum (Platonis opera et Didot. Vol. III. Parisiis 1873). p. 20—22.

Euthyphro in Socratem ad regis tribunal necopinato incidens quam agat litem miratus interrogat; Socrates autem perstringens et ipsum accusatorem, Meletum Pitthensum adolescentulum, et quam sibi impietatem crimini det, utpote qui corrumpat adolescentes fingendo novos deos, veteres non credendo, Euthyphronis indignationem movet.¹⁾

Euthyphro quoque queritur vulgi iniurias in vaticinando saepe derisus; invideri enim omnibus, qui divina sapiant; attamen esse perseverandum. Derideri quidem Socrates pro nihilo putat; at si quem praeceptorem esse suae sapientiae putent, Athenienses rem serio agere; quare suum eventum, qualis sit futurus, incertum esse praeterquam vaticinis. Euthyphro sperare se dicit victurum esse et illum et sese causam suam.²⁾

1) 2 A — 3 B. 2) 3 C — E.

Rogatus narrationem orditur. Mercenarium homicidam a patre in vincula coniectum fame et frigore periisse; se hominis necem caedis actione expiaturum patri diem dixisse. Indignari vero patrem familiaresque, nefas esse patrem a filio reum citari non recte putantes, sed male illos scientes quid pium sit et impium.¹⁾

Impietatis ipse accusatus Socrates intellegit carere se hac rerum divinarum sapientia, quam Euthyphro praeter ceteros profitetur; quam si didicerit Euthyphrone docente, sperare se dicit fore, ut Meletus in pactionem vocari possit, qua lis componatur aut in Euthyphronem convertatur.²⁾

Quare postquam assentiente Euthyphrone definivit pium³⁾ esse in omni re idem et unum, impium autem omnis pii contrarium, sui vero ipsius simile et specie una⁴⁾, interrogat quid Euthyphro statuatur pium esse et impium.⁵⁾

Euthyphro respondet pium esse id, quod ipse nunc agat, in ius vocare hominem nefario scelere obstrictum quisquis ille sit, non vocare impium; argumento esse hominum opinionem de Iove deorum optimo iustissimo, quem ferant ultum esse patrem, patris ipsum ultorem.⁶⁾

Socrates has deorum inimicitias facinoraeque vulgo credita religioni habet, largitur tamen; at quomodo sit responsum improbat; rogatum enim ut doceret speciem illam, qua omnia pia pia sint, non unum quiddam de piis multis, praebuisse illum notionis loco exemplum.⁷⁾

Denuo interrogatus Euthyphro dicit pium esse id, quod diis carum sit; quod non sit carum, impium. Quod Socrates egregie ad respondendi modum, non bene ad sententiam responsum esse iudicat. Velle enim Euthyphronem deos inter se dissidentes esse et dimicantes; inimicitias vero et iras nasci non ubi de iis disceptetur, quae ad numerum mensuram pondus exigi possint, sed ubi quid iustum pulchrum bonum sit ambigatur. Quare deos, si modo dissideant, necesse esse dissidere ob haec ipsa, iusta iniusta, pulchra turpia, bona mala. Amare vero deos quae bona putent, odisse contraria. Quare cum eadem alii deorum iusta putent, alii dissidentes iniusta, apparere eadem esse diis invisita et cara, impia et pia ex Euthyphronis sententia; concessum autem esse, impium esse omnis pii contrarium. Repugnantia igitur illum protulisse.⁸⁾

Concedit Euthyphro; at hoc neminem deorum dubitare contendit, quin, si quis iniuste aliquem necaverit,

1) 3 E — 4 D. 2) 4 E — 5 C. 3) τὸ ὄσιον. 4) ἔχον μίαν τινὰ ἰδέαν. 5) τί φησὶ εἶναι τὸ ὄσιον καὶ τὸ ἀνόσιον; 5 C — D. 6) 5 D — 6 A. 7) 6 A — E. 8) 6 E — 8 B.

poena luenda sit sonti. At enim reos quoque Socrates ostendit non audere dubitare in iudiciis, quin nocentes poenam commuerint, immo vero negare se deliquisse; item deos quin sonti poena luenda sit non dubitare, sed dissidere cum idem alii iure, alii iniuste factum esse contendunt. Quod vero quomodo posse ostendi, omnes deos mercenarium homicidam in vinculis neglectum iniuste periisse arbitrari aut dare interfectoris filio in patrem caedis actionem? Quod se tamen Euthyphroni largiri; atqui magis tum futurum esse ut didicerit quid ipsum sit et impium? Quare se missam facere hanc quaestionem.¹⁾

Iam Euthyphroni placet pium esse id, quod omnes dii ament, quod omnes oderint impium. Ad quam definitionem perpendendam Socrates ostendit, sicuti gesta ducta visa non ideo vel gerantur vel ducantur vel videantur, quia gesta ducta visa sint, immo contraria ratio valeat, ita id, quod amatum sit, non quia amatum sit amari, sed quia ametur esse amatum; pium autem Euthyphro concedit quia pium sit amari, non quia ametur esse pium. Quodsi ex illo efficiatur id, quod diis carum sit, carum esse quia ametur, non quia carum sit amari, Socrates concludit non licere verbo mutato pro caro diis ponere pium; recte enim dici, pium quia pium sit amari, non recte, carum quia carum sit amari. Aperuisse igitur Euthyphronem non pietatis vim et naturam, sed affectionem²⁾ quandam.³⁾

Conatu deturbatus Euthyphro animo deficit; artificioso Socratis videri sibi ambulare neque consistere quaecumque posuerit. Socrates invitum se esse artificem fatetur; omni enim opera se anniti, ut dicta sibi maneant; invitat Euthyphronem, ut una secum opera data pietatis aditum sibi monstret.⁴⁾

Primum quidem, sicut verecundia⁵⁾ pars timoris sit et impar numeri, ita pietatem esse iustitiae partem Socrates ponit, Euthyphro concedit; omne enim pium esse iustum, non omne iustum pium.⁶⁾

Deinde quaerendum esse Socrates docet, quaenam pars iusti pium sit. Euthyphro statuit pium eam esse iusti partem, quae ad curationem⁷⁾ deorum pertineat. Socrates cunctatur; omnem curationem ad commodum rei curatae spectare, quo melior fiat; etiamne pietate deos fieri meliores?⁸⁾

Euthyphro eam dicit curationem, qua servi dominos

1) 8 B — 9 D. 2) 11 A πᾶθος τι, relationem quam dialectici dicunt. 3) 9 E — 11 B. 4) 11 B — E. 5) αἰδώς. 6) 11 E — 12 D. 7) 12 E θεραπείαν. 8) 12 D — 13 D.

curent; Socrates contra quaerit, cum omne ministerium ad aliquod opus exsequendum pertineat, quod opus dii hominibus ministris usi exsequantur. Multa pulchra, inquit Euthyphro; porro autem interrogatus quaenam ea sint, refugit ad novum inventum.¹⁾

Si quis grata diis sciat et dicere et facere precans et sacrificans, haec ait esse pia, haec servare et privatas domos et civitates. Socrates respondet multo brevius illum pietatis summam dicere potuisse, nisi, cum iam in eo esset ut se doceret, deflexisset; nunc vero illum pietatem dicere scientiam quandam esse sacrificandi et precandi. Sacrificare autem esse donare diis, precari orare illos; atque sicut recte orare sit ea orare, quae nos desideremus, ita recte donare esse ea donare, quae illi desiderent. Quodsi mercatura quaedam sit pietas mutuumque cum diis commercium, docendum esse quae sint illa, quae dii ab hominibus accipiant.²⁾

Euthyphro respondet diis prodesse non posse quae offerantur, sed cultum ea esse et honores et gratiam. Grata igitur Socrates statuit diis esse hominum dona et cara, et pium id quod diis carum sit; ita per orbem rediri ad definitionem antea refutatam.³⁾

Quare de integro rursus considerandum esse, quid sit pium; neque enim priusquam didicerit de studio se remissurum. Euthyphro autem ne iteretur quaestio in praesens recusat; deficere tempus; properare se aliquo.⁴⁾

II. Dispositio dialogi.

A. Exordium.

Socrates impietatis reus Euthyphronem piaculum expiantem, cum utriusque magni intersit quaerere quid pium sit, ad quaestionem secum instituendam adducit.⁵⁾

Primum exponitur, qua occasione Socrates Euthyphronem convenerit; deinde

a. agitur de Socrate reo. Socrates narrat, quam litem Meletus sibi intenderit.⁶⁾

Etiam Euthyphro homo rerum divinarum peritus queritur iniurias Atheniensium; qui tamen in Socratem et Euthyphronem diverso sunt animo.⁷⁾

b. Agitur de Euthyphronis actione patri illata. Euthyphro narrat rerum divinarum sapientia se commoveri, ut patri caedis actionem intendat.⁸⁾

1) 13 D — 14 A. 2) 14 A — 15 A. 3) 15 A — C. 4) 15 C sqq.
5) 2 A — 5 D. 6) 2 A — 3 B. 7) 3 B — E. 8) 3 E — 4 D.

Socrates tam insolentis sapientiae expers rogat, ut ille se faciat eius participem.¹⁾

c. Quaestio proponitur. Socrates pietatis notionem definiendam describit²⁾ et ipsam definitionem ex Euthyphrone elicit.³⁾

B. Definitiones.

Euthyphro primum suo arbitrio, deinde Socrate adiuuvante in pietate definienda frustra versatur.⁴⁾

I. Euthyphronis definitiones.

Prima definitio. Pium est id, quod ego nunc facio, impium ulcisci quisquis ille est, non ulcisci impium.⁵⁾

Argumentum. Ad hoc enim praeceptum ipsi dii agere existimantur.⁶⁾

Refutatio. Vulgi opiniones Socrates quamvis sibi offensioni sint tamen Euthyphroni largitur; at non pietatis exemplum erat proferendum, sed pium ipsum.⁷⁾

Altera definitio. Pium est id, quod diis carum est, quod invisum impium.⁸⁾

Refutatio. Inimicitiae, quas Euthyphro deorum esse dicit, non nascuntur nisi cum eadem alii iusta, alii iniusta esse putant; iusta autem diis cara sunt, iniusta invisae. Quare eadem diis cara simul et invisae esse necesse est; impium autem omnis pii contrarium esse concessum est.⁹⁾

Contradictio. At hoc nemo deorum dubitabit, quin peccanti poena luenda sit.¹⁰⁾

Refutatio. Quod ne homines quidem dubitant; dubitant autem et homines et dii, si modo dubitant dii, num aliquis peccaverit. Quare hoc monstrandum erit, omnes deos de hac re consentire, peccavisse patrem et recte agere Euthyphronem.¹¹⁾

Quod si monstratum erit, tamen quid pium sit nesciunt; quare hoc Socrates Euthyphroni remittit.¹²⁾

Tertia definitio. Pium est id, quod omnes dii amant, impium quod omnes oderunt.¹³⁾

1) 4 E — 5 C. 2) 5 D οὐ τὰυτόν ἐστιν ἐν πάσῃ πράξει τὸ ὄσιον ἀπὸ αὐτῶ, καὶ τὸ ἀνόσιον ἀπὸ τοῦ μὲν ὄσιον παντὸς ἐναντίον, αὐτὸ δὲ αὐτῶ ὅμοιον καὶ ἔχον μίαν τινὰ ἰδέαν κατὰ τὴν ἀνοσιότητα πάν, ὅτιπερ ἂν μέλλῃ ἀνόσιον εἶναι; 3) 5 D.
4) 5 D — 15 C. 5) 5 DE τὸ μὲν ὄσιον ἐστὶν ὅπερ ἐγὼ νῦν ποίῳ, τῷ ἀδικοῦντι ἢ περὶ φόνοισ ἢ περὶ λεσάν κλοπᾶς ἢ τι ἄλλο τῶν τοιούτων ἐξαμαρτάνοντι ἐπεξίεναι, ἐάν τε πατήρ ἂν τυγχάνῃ ἐάν τε μήτηρ ἐάν τε ἄλλος ὄστισσῶν, τὸ δὲ μὴ ἐπεξίεναι ἀνόσιον.
6) 5 E — 6 A. 7) 6 A — E. 8) 6 E ἐστὶ τοίνυν τὸ μὲν τοῖς θεοῖς προσφιλὲς ὄσιον, τὸ δὲ μὴ προσφιλὲς ἀνόσιον. Cf. 7 A. Facile perspicitur quomodo haec definitio ex priore orta sit. 9) 7 A — 8 B. 10) 8 B. 11) 8 B — 9 A. 12) 9 C. 13) 9 D ὃ μὲν ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν, ἀνόσιον ἐστὶν, ὃ δ' ἂν φιλοῦσιν ὄσιον.

Refutatio. Monstratur Euthyphronem indagasse non pietatis vim et naturam¹⁾, sed affectionem sive relationem quandam.²⁾

a. Exemplis docetur, si quid patiatur aliquid, id quia patiatur patiens esse, non quia patiens sit pati; ex quo consequitur ut amatum quia ametur amatum sit, non quia amatum sit ametur. Porro Euthyphro concedit³⁾ pium quia pium sit amari, non quia ametur pium esse.⁴⁾

b. Duo concessa inter se coniuncta efficiunt ut intellegatur diversas esse notiones ipsas a suis affectionibus.⁵⁾

Transitio. Euthyphronem animo deficientem Socrates adducit, ut se adiuvante rem denuo obeat.⁶⁾

II. Socratis et Euthyphronis definitiones.

Quarta definitio. Pietas est ea pars iustitiae, quae ad ministerium diis praestandum pertinet.⁷⁾

a. Quae ratio inter genera et partes generibus subiectas intercedat Socrates exemplis illustrat;⁸⁾

item pietatem partem iustitiae esse Euthyphro concedit.⁹⁾

b. Pietas est ea pars iustitiae, quae ad deorum curationem pertinet.¹⁰⁾

Contradictio. Curatione res meliores fiunt; dii non fiunt meliores.¹¹⁾

c. Deorum curatio ea est, qua servi dominos curant.¹²⁾

Omne ministerium ad aliquod opus exsequendum pertinet; dii autem quod opus exsequuntur?¹³⁾

Quinta definitio. Pietas est scientia sacrificandi et precandi.¹⁴⁾

a. Pia sunt dona diis grata precando et sacrificando oblata; haec servant et privatas domos et civitates.¹⁵⁾

b. Dona diis oblata sunt cultus, honores, gratia.¹⁶⁾

Cf. 9 E. Euthyphro priorem definitionem emendat. 1) οὐσίαν.

2) πάθος τι. 9 E — 11 B. 3) 10 D. Pium quia pium sit a diis amari verum est, sed non probatur. Steinhart p. 196.

4) 9 E — 10 D. 5) 10 D — 11 A. Cf. ad 10 D. 6) 11 B — E.

7) 11 E — 14 A. 8) 12 A — C. 9) 12 D. 10) 12 E τοῦτο

τοῖν ἐμοίγε δοκεῖ τὸ μέρος τοῦ δικαίου εἶναι εὐσεβές τε καὶ

ὄσιον, τὸ περὶ τὴν τῶν θεῶν φεραπέλειαν· τὸ δὲ περὶ τὴν τῶν

ἀνθρώπων τὸ λοιπὸν εἶναι τοῦ δικαίου μέρος. 11) 13 A — C.

12) 13 D ἥπερ οἱ δούλοι τοῦ δεσπότου φεραπέουσιν. 13) 13 D

— 14 A. 14) 14 C τί δὴ αὐ λέγεις τὸ ὄσιον εἶναι καὶ τὴν ὄσιό-

τητα; οὐχ ἐπιστήμην τινὰ τοῦ θύειν τε καὶ εὐχεσθαι; Ἐγώγε.

15) 14 B ἐὰν μὲν κηραρισμένα τις ἐπίσταιται τοῖς θεοῖς λέγειν

τε καὶ πράττειν εὐχόμενός τε καὶ θύων, ταῦτ' ἐστὶ τὰ ὄσια, καὶ

σῶζει τὰ τοιαῦτα τοὺς τε ἰδίους οἴκους καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων·

τὰ δ' ἐναντία τῶν κηραρισμένων ἀσεβῆ, ἃ δὴ καὶ ἀνατρέπει

ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν. 16) 15 A τιμὴ τε καὶ γέρα καὶ ὅπερ

ἐγὼ ἄρτι ἔλεγον χάρις.

Refutatio. Ex quo efficitur pium id esse, quod diis gratum et carum sit; quae definitio antea refutata est.¹⁾

C. Conclusio.

Invito Socrate Euthyphro conatu desistit fiducia depulsus et proposito.²⁾

III. Quo consilio Plato Euthyphronem scripserit.

In Euthyphrone conscribendo Platonis consilium fuit, ut exemplo Euthyphronis vatis cum Socrate de pietatis notione et praeceptis disputantis monstraret Socratem et voluntatis humanitate, quam ille ad verae pietatis praecepta conformasset, et dialectica arte, qua sola duce veram pietatis notionem indagari posse Plato censebat, adeo superasse et sacrarum fabularum superstitiosos, quorum nomine in crimen vocatus erat, et iudices vulgari de rebus divinis opinione imbutos, ut ex omni reprehensione et invidia superior prodiret unice sapiens et sanctus.³⁾

1. Nulla enim opinione praesumpta perlustrantibus libellum hoc primum in conspectu est omnibus, Platonem, quod in aliis dialogis effecerit, ut Socratem cum variae sapientiae auctoribus et doctoribus colloquentem inducens aequalium inscitiam et errores castigaret, Socratem autem verae sapientiae et virtutis laude ornaret, id hoc quoque libro fecisse ita, ut monstraret aequae distare a profano vulgo et ab hominibus omnibus sacris initiatis Socratis sinceram atque veram pietatem. Quare in hoc dialogo a Socrate et opiniones vulgi respuuntur, quae quidem deorum iustitiae et dignitati officiant et mores ad hoc exemplum formatos depravent⁴⁾, et Euthyphronis vana sapientia exploditur, qui fabulari doctrina imbutus pro-

1) 15 B — C. 2) 15 D — 16. Cf. ad 15 E. 3) Susemihl, I p. 125 dialogi summam his verbis comprehendit: „Als eigentlichen Zweck wird man darnach dies angeben müssen, an den Widersprüchen der Volksreligion die wahre Frömmigkeit dahin zu bestimmen, dass sie mit der wahren Philosophie identisch erscheint zu dem Ende, dass die Ethik in der Theologie und Ideenlehre ihren tiefen wissenschaftlichen Rückhalt zu finden hat“; Ribbing autem (Genetische Darstellung der plat. Ideenlehre, II. Leipzig 1864. p. 108 ann.) censet „dass in ihm das besondere Sokratisch-apologetische Element zugleich hervortritt, welches ihn im Vergleich mit jenen (Charmides, Laches) näher an die Apologie und den Kriton rückt.“ Steinhart p. 200: „Er ist das erste Glied der drei durchaus praktischen und apologetischen Schriften, die sich auf den Process des Sokrates beziehen.“ 4) 6 A — C. 8 AB. Cf. De rep. II 378 A οὐδὲ λεκτέον νέω ἀκούοντι, ὡς ἀδικῶν τὰ ἔσχατα οὐδὲν ἂν φαναστὸν ποιοῖ, οὐδ' αὖ ἀδικούντα πατέρα κολάζων παντὶ τρόπῳ, ἀλλὰ δροφῆ ἂν ὑπερ θεῶν οἱ πρώτοί τε καὶ μέγιστοι. Wohlrab p. 7.

ponitur doctae aequalium superstitionis exemplar. Cuius si vana erat sapientia, quanto magis putemus ceterorum?¹⁾

Quod argumentum fieri non potuit quin Plato ita tractaret, ut eo uteretur ad illustrandam impietatis actionem Socrati illatam notandamque et accusatorum protervitatem et invidiam, et iudicis vulgi perversitatem opinionum et inertiam; de qua re, si libellus perditus esset, vix quisquam dubitaret. Accedit autem quod in ipso dialogo haud occulte hoc Platonis consilium indicatur.²⁾

Nam primum quidem, postquam in ipso exordio Euthyphro actionem Socrati illatam ut rem inexpectatam et inauditam admiratus est, Meleti accusatoris protervitatem notata et ipsa lite copiose enarrata³⁾ legentium indignatio adeo movetur, ut Socratem impietatis reum de pietate verba facere semper memoria tenerent, etiamsi minus de industria Plato eam rem iterum atque iterum protulisset et per totum dialogum iactavisset.⁴⁾ Ex quo etiam intellegitur, quorsum Plato spectet, cum Euthyphronem faciat Socratem non modo laudantem, sed praedicantem quasi civitatis columnen et Larem familiarem⁵⁾ et ad Socratis litem suscipiendam ipsum promptum et paratum⁶⁾, hominem non modo religiosum, sed sceleris expiandi causa ipsum patrem ulturum.⁷⁾ Ita enim apparet crimina in Socratem collata aut ex falsissimis opinionibus conflata esse⁸⁾ aut ex ira alicunde orta.⁹⁾

1) Stallbaum p. 138. Steinhart p. 191. Wohlrab p. 7. Lehrs, Platos Phaedrus und Gastmahl p. XVI. 2) Unus quod sciam Yxem hoc Socratis defendendi consilium ab hoc dialogo omnino abiudicavit p. 8 sq.: „so ist jeder Erwartung, dass nebenher apologetische Zwecke verfolgt werden dürften, vorgebeugt, jeder Anlass, noch etwas zur Verteidigung des Sokrates zu sagen, ist abgeschnitten. Die Ansicht, dass Platon kurz vor oder kurz nach dem Tode des Sokrates seinen Lehrer habe rechtfertigen wollen, ist erst durch Tennemann aufgekommen. Selbst Serranus hat noch nicht daran gedacht.“ Cf. Susemihl p. 119. Ceterum hoc tantum ambigitur, quantum Plato huic consilio tribuerit. 3) 2 A — 3 B. Qua narratione nisi ad Socratem defendendum omnino non opus fuit. 4) 3 D οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς παίζοντας καὶ γελώντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν. 5) A — B πρὸ τῆς γραφῆς τῆς πρὸς Μέλητον αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτὸν, λέγοντα κτλ. 5 C ἐμὲ δὲ οὕτως ὀξέως καὶ ὀργῆως κατείδεν, ὥστε ἀσεβείας ἐγράψατο. 6) A ἀρὰ γε τοῦτ' ἔστιν, οὐ ἔνεκα τὴν γραφὴν φεύγοντα κτλ. 12 E ἴνα καὶ Μελίτῳ λέγομεν μηκέθ' ἡμᾶς ἀδικεῖν μηδὲ ἀσεβείας γράφασθαι. 15 E ὡς — καὶ τῆς πρὸς Μέλητον γραφῆς ἀπαλλάξομαι, ἐνδειξάμενος ἐκεῖνα ὅτι σοφὸς ἦδη παρ' Εὐθύφρονος τὰ θεῖα γέγονα. Stallbaum p. 139. 5) 3 A ἀτεχνῶς γὰρ μοι δοκεῖ ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι κατοργεῖν τὴν πόλιν, ἐπιχειροῦν ἀδικεῖν σέ. 6) 5 BC, ubi v. ann. 7) Wohlrab p. 7. 8) 6 A ἀρὰ γε τοῦτ' ἔστιν, οὐ ἔνεκα τὴν γραφὴν φεύγοντα, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐπειδὴν τις περὶ τῶν θεῶν λέγη, δυσχερῶς πως ἀποδέχομαι; Stallbaum p. 134. 9) apol. 23 E. Wohlrab praef. apol. p. 18 sqq.

Accedit quod Socrates eo, quod Euthyphronem patrem ulturum aliorumque religiones captiose fallentem¹⁾ ab impio incepto revocans²⁾ simul et laesae pietatis erga parentes vindex et aliorum periclitantis religionis defensor existit, non parum explanate defenditur a sophisticae nequitiae insimulatione, qua eum filios in parentes reddere seditiosos dicitabant³⁾, id quod Aristophanes testatur⁴⁾ et Xenophon.⁵⁾ Immo potius veram pietatem Socrates docet, idque non mercedula adductus ut illi, sed humanitate⁶⁾; corruptores autem morum sunt vates, poetae⁷⁾, pictores⁸⁾, omnes denique, quicumque accusatoribus suffragantur.

Etiam quod difficultas eiusmodi causas intellegendi et diiudicandi ubi accusatoris et iudicum mentio fit non inficete significatur⁹⁾, ideo factum esse videtur, quod in impietatis actione haec proxima cura occurrebat, scirentne indices et ipse accusator pietatem, quid esset, et morum perniciem.¹⁰⁾

2. Verumtamen quod Euthyphrone conscribendo Plato effecit, illis criminibus refutandis non continetur, sed cum hoc simul sibi proposuisset, ut monstraret philosophicam rationem, qua factum esset ut Socrates et in pietate ipsa cognoscenda et in vita ad eius praecepta instituenta aequales superaret, ex pietatis notione dialectica arte tractata hunc duplicem fructum percipimus, ut et ipsa pietatis notio, quae non sit quaeque recte habenda sit, illustretur et aequalium ad dialecticam exercendam inertia demonstrata artis logicae elementa quaedam enucleentur.

1) 5 E μέγα σοι ἐρῶ τεκμήριον τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει, ὃ καὶ ἄλλοις ἤδη εἶπον, ὅτι ταῦτα ὁρθῶς ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα, μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι μηδ' ἂν ὁστισοῦν τυγχάνῃ ἂν. 2) 4 E οὐ φοβεῖ δικάζόμενος τῷ πατρὶ, ὅπως μὴ, αὐτὸν σὺ ἀνόσιον πράγμα τυγχάνῃς πράττων; 15 D εἰ γὰρ μὴ ἤδη σθὰ σαφῶς τὸ τε ὄσιον καὶ τὸ ἀνόσιον, οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ποτε ἐπεχειρήσας ὑπὲρ ἀνδρὸς θητὸς ἄνδρα πρεσβύτην πατέρα διωκᾶσθαι φονον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἂν ἐδεισας παρακινδυνεύειν — καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἡσχύνθη. 3) Stallbaum p. 140. 4) Ar. nub. 1325. 1409 Phidippides Socratis discipulum patrem verberans iure illum vapulare ostendit. 5) Mem. I 2, 49 — 55. Cf. Euthyd. 299 A. Stallbaum praef. Euthyd. p. 38. 6) φιλεῖν-θροπία. 3 D φοβοῦμαι μὴ ὑπὸ φιλεῖν-θροπίας δοκᾶ αὐτοῖς ὃ τι περὶ ἔξω ἐκνεχυμένως παντὶ ἀνδρὶ λέγειν, οὐ μόνον ἄνευ μισθοῦ, ἀλλὰ καὶ προστιθεὶς ἂν ἠδέως, εἰ τις μὲν ἐθέλοι ἀκούειν. 7) 6 B. 8) ibid. 9) 2 C οὐκ ἀγεννή, ἔμοιγε δοκεῖ τὸ γὰρ νέον ὅττα τοσοῦτον πράγμα ἐγνωμέναι οὐ φαῦλον ἔστιν. ib. κινδυνεύει σοφὸς τις εἶναι. 3 B εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς. De Euthyphronis actione 4 A ἡ ἦ ποιν ἀγνωεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν ὅπη ποτὲ ὁρθῶς ἔχει. 9 B ὅτι σοι δοκᾶ τῶν δικαστῶν δυσμαθέστερος εἶναι. 10) Socher p. 90.

a. Primum enim Euthyphronis definitionibus refutatis non inter Graecos solum vulgatae de pietate opiniones dissolvuntur. Nihil sane vetuit timere, ne homines fanatici cum Euthyphrone pium esse rati impium ulcisci quisquis ille esset, etiam inter parentes et liberos domesticae seditio- nes concitarent; qui si refelluntur, tamen haudquaquam negatur pium omnis impietatis inimicum esse et impietatem impugnare esse partem ministerii pro salute et privatarum domorum et civitatum diis praestandi. Etiam ubi emendatiorem pietatis definitionem Euthyphro pro- fert, pium esse id, quod omnes dii ament, quamquam pietatem minime definivit, tamen non falsa omnino sensit¹⁾; pium enim diis carum esse Socrati tam consentaneum est, ut monstrandi labore supersedeat.²⁾ Quare prima quidem et tertia disquisitione Euthyphronis commenta ad dialecticam normam potissimum exiguntur, secunda³⁾ autem docetur, praecepta moralia non ex fabulari historia esse suspensa.⁴⁾ Ita Euthyphro ex animo remisso et languenti⁵⁾ per tres gradus in eam consilii inopiam deicitur, quam speciosa usus similitudine ipse describit, omnia sibi di- cens quasi vertigine correpto ambulare videri neque con- sistere quaecumque posuerit.⁶⁾ Palmari enim artificio So- cratis eo deductus est, ut nihil se scire intellexerit⁷⁾ et sapientiae initiis iam imbui possit.

1) Bonitz p. 220: „Euthyphron spricht für die Frömmigkeit diejenige Erklärung aus, welche gewiss mit ihm jeder Hellene würde gegeben haben und welche ebenso zu allen Zeiten auf un- mittelbare Zustimmung rechnen darf: fromm sei das Gott Wohl- gefällige.“ 2) Cf. supra p. 142, 3. Eodem disputatio redit 15 B.

3) Socratis de altera definitione disquisitio, qua Euthyphronis sententiam, pium esse id quod dii ament, ita refutat, ut ex fabulis Euthyphroni quidem, non autem sibi probatis ostendat eadem diis et cara et invisa esse posse, sane magnam offensionem haberet, nisi Plato hoc ipsum monstrare voluisset, fabulas illas etiam vulgatae illi notioni repugnare; ipsa autem definitio utrum recte se habeat necne, tum demum examinatur 9 E—11 B. Cf. Bonitz p. 220: „Wir legen in diesen Gang nichts fremdartiges hinein, wenn wir sagen, dass dadurch die Definition von den Zu- fälligkeiten befreit wird, welche in dem speciellen Inhalte irgend welcher volkstümlichen religiösen Vorstellungen liegen; es würde ja auf dasselbe hinauslaufen, ob man *δσιον* erklärt als das *δ' ἀν πᾶσι τοῖς θεοῖς προσφιλὲς ἢ* oder *δ' ἀν τῷ θεῷ προσφιλὲς ἢ*. Erst gegen die so von anhaftenden Zufälligkeiten gereinigte De- finition richtet sich der entscheidende Gegensatz des Sokrates durch den Nachweis, dass sie leer ist.“ Ita etiam apparet Euthy- phronem non tres, sed duas definitiones revera diversas protulisse.

4) Viet. Cousin, Oeuvres de Platon I p. 5: „ce n'est pas dans des dogmes religieux qu'il faut chercher le titre primitif de la légitimité des vérités morales.“ Stallb. p. 138. 5) 11 E 12 A *τρυφῆς ὑπὸ πλοῦτου τῆς σοφίας. ἀλλ', ὡ μακάριε, ξύντινε σαιόν.* 6) 11 B. 7) Cf. apol. 21 B sqq.

Incipit igitur altera rei tractatio, qua vera definitio dialectica ratione incohatur et rei capitibus arcessitis omnibus tantum non absolvitur¹⁾; neque enim Euthy- phroni Plato hoc tribuere potuit, ut quaestionem palam ad exitum et veritatem adduceret, neque Socrati Euthy- phronis sapientiae alumno.²⁾ Ostenditur autem exemplo verecundiae praecipue, quam partem timoris esse appareat³⁾, item pietatem partem esse iustitiae⁴⁾; deinde, partem esse eam, quae ad ministerium diis praestandum pertineat.⁵⁾ Quare hoc tantum restat, ut doceatur, quaenam sint illa *πολλὰ καὶ καλὰ*⁶⁾, quae dii hominibus ministris usi exsequantur; quod si doceatur, definitionem incohataam absolvi et consummari iam inde a Sochero⁷⁾ omnes fere⁸⁾ perspexerunt, qui huic quaestioni operam navarunt. Quae- rentium autem, quomodo lacuna expleretur, anceps diu certamen stetit, cum alii alia aut commenticia fingerent aut ex reliquis Platonis libris peterent, alii ex Euthy- phrone ipso⁹⁾, donec ostenderetur in ipso dialogo occulte

1) Contraria est Schleiermachi sententia p. 37: „man kann im Euthyphron weder eine fortschreitende Berichtigung der allgemeinsten ethischen Ideen nachweisen, noch auch, wenn man bei dem einzelnen Begriff stehen bleiben will, der den unmittel- baren Gegenstand der Untersuchung ausmacht, finden sich hier solche indirekte Andeutungen, welche den aufmerksamen Leser hinreichend mit der Ansicht des Verfassers bekannt machen; son- dern sowohl die Beschränktheit des Zwecks als die bloss skeptische Behandlung des Gegenstandes liegt hier ganz deutlich zu Tage.“ Quam sententiam amplexi sunt, qui Euthyphronem a Platone abiudicaverunt Ast, Überweg, Schaarschmidt; infra p. 155.

2) 5 AC 6 B 9 A 15 E al. Arnold p. 47 sq. 3) 12 C *μόριον αἰδῶς δέους*. Aptissime in quaestione de pietate instituta etiam de verecundia disputatur idque ex Stasini fragmento, quod est de deorum verecundia. Steinhart p. 197. Quamquam Munk p. 453 non recte iudicavit hanc ansam a Platone dari ad definitionem ipsam investigandam. 4) 11 E 12 D *μόριον τοῦ δικαίου τὸ ὄσιον*. 5) 12 B—13 D. 6) 13 E. 7) p. 62. „Gott dienen ist Religion: giebt es einen Zweck der Gottheit, ein erhabenes Werk, zu dessen Vollführung sie die Menschen als Mitarbeiter aufruft? Welches ist dieses? Hier liegt der Schlüssel! Cf. 13 E cum apol. 30 A.“ 8) Omnes sane praeter Munkium (v. ann. 3.), Stru- vium (p. 7: „a deorum cognitione omnem de pietate pendere notionem“), C. F. Hermannum p. 640: „Vgl. 14 D, wo unstreitig die ächt platonische Definition dieses Begriffs gewonnen wird, *ἐπιστήμη ἄρα αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς ἢ ὀσιότης ἀν εἶη ἐκ τοῦδε τοῦ λόγου* (vgl. Plut. v. Aemil. c. 3).“ Cf. autem 14 B: *οὐ πρόθυμός με εἰ διδάξει· δηλὸς εἰ. καὶ γὰρ νῦν, ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῷ ἦσθα, ἀπετρόπον· ὁ εἰ ἀπεκρίνω, ἰκανῶς ἀν ἡδὴ παρὰ σοῦ τὴν ὀσιότητα ἐμεμαθήκη.* Plutarchi verba *μαρτυ- ρῆσαι τοῖς φιλοσόφοις, ὅσοι τὴν εὐσέβειαν ὠρίσαντο θεραπειας θεῶν ἐπιστήμην εἶναι*, ad Stoicos referenda sunt, quorum de- finitio est (Diog. L. VII 119): *εἶναι δὲ τὴν εὐσέβειαν ἐπιστήμην θεῶν θεραπειας.* 9) Arnold (1835) p. 65: „Errichtung des

significata latere, quae cum philosophi sententia ex posterioribus eius libris deprompta optime convenirent. Nam quae in libris de republica, de legibus, Timaeo de deo hominum curam gerente et omnium bonarum rerum auctore disputantur, ad unum omnia redeunt, quod conceptis verbis quam brevissime definitur de rep. II 380 C *μη πάντων αἴτιον τὸν θεόν, ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν*¹⁾; Euthyphro autem interrogatus: *τῶν πολλῶν καὶ καλῶν, ἃ οἱ θεοὶ ἀπεροῦνται, τί τὸ κεφάλαιόν ἐστι τῆς ἐργασίας;* respondet²⁾: *καὶ ὀλίγον σοὶ πρότερον εἶπον, ὃ Σωκράτης, ὅτι πλείονος ἔργον ἐστὶν ἀκριβῶς πάντα ταῦτα, ὡς ἔχει, μαθεῖν· τὸδε μέντοι σοὶ ἀπλῶς λέγω, ὅτι ἐὰν μὲν κεχαρισμένα τις ἐπίστυγται τοῖς θεοῖς λέγειν τε καὶ πράττειν*

Vernunftreiches auf Erden, oder nach christlicher Ausdrucksweise: des Himmelreichs.“ Similiter Michael (1871) p. 66: „Mundi gubernatio ea, qua omnes ad deorum similitudinem perducantur.“ — Stallbaum (1836) p. 139: „Plato si voluisset institutam quaestionem ad finem usque perducere, nihil aliud quam bonum sive boni ideam a deis spectari haud dubie ostensurus fuerat. Id quod unumquemque satis edocebunt quae libro X Legum exeunte et in Timaeo non uno loco disseruntur.“ Münscher (1859) p. 32: „Offenbar ist mit jenem herrlichen Werk die Förderung des wahrhaft Guten und Gerechten gemeint.“ Ad quorum sententiam accedens Bonitz (1875) p. 221 sq. ex Timaeo et Republica (308 C) haec promittit: „dass nichts anderes als das Gute auf die göttliche Causalität zurückgeführt werden dürfe, — dass Frömmigkeit nichts anderes ist als die vollendete Sittlichkeit, nur unter der Form, dass sich der Mensch bewusst ist, hierdurch das dienende Organ für das göttliche Wirken zu sein.“ — Steinhart (1851) p. 197: „Die Frage enthält gewissermassen schon die Antwort; sie konnte wohl kaum eine andere sein, als dass die Gottheit vermittelt der Tugend und besonders durch jene königliche Kunst der Staatsleitung, von welcher im Euthydemus und Menon die Rede war, uns zu Mitarbeitern an der Verwirklichung der höchsten Güter machen wolle.“ — Susemihl (1855) p. 115: „Offenbar soll die Bemerkung, dass auch jede einzelne menschliche Thätigkeit vieles Schöne wirkt, ein Fingerzeig sein, auch hier die Kategorien des Allgemeinen und Besondern anzuwenden, nämlich in der göttlichen Thätigkeit den gemeinsamen Zusammenhalt der menschlichen, und als ihr Werk nicht die Schönheit des Einzelnen, sondern die des Weltganzen, der physischen und besonders sittlichen Welt in ihrer harmonischen Ordnung zu erkennen. An ihr soll der Mensch Mitarbeiter, Selbstveredlung und Menschenbildung mithin der höchste Gottesdienst sein.“ — Georgii (1856) p. 200: „die Tugend, die sittliche Lebensbildung“; item E. Hermann (1861) p. 6. — Yxem (1842) p. 19: „diejenige Art der Gerechtigkeit, die das Gerechte im Dienste der Gottheit hervorbringt und pflegt.“ — Collmann (1870) p. 26: „Gerechtigkeit im Dienste der Gottheit, welche diesen dazu benutzt, den Menschen zu bessern und zu heben, durch ihn die Sittlichkeit zu gründen und zu erhalten“; similiter Walsler (1866) p. 18, itemque Lechthaler (1879) p. 27. 47. — Cf. etiam p. 147 ann. 3. 7. 8. — Apparet nonnullos parum curasse meliora, quae ante eos prolata erant. 1) Bonitz p. 222. 2) 14 B.

εὐχόμενός τε καὶ θύων, ταῦτ' ἐστὶ τὰ ὄσια, καὶ σφῆζει τὰ τοιαῦτα τοὺς τε ἰδίους οἴκους καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων· τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων ἀσεβῆ, ἃ δὴ καὶ ἀνατρέπει ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν. Censet igitur Euthyphro pietate servari et privatas domos et civitates; Socrates autem, postquam omnia, quae Euthyphro protulit, examinavit et refutavit, hoc unum silentio praetermittens non refellit, quin immo affirmat, ubi de deorum mutuo cum hominibus commercio agit¹⁾: *ἃ μὲν γὰρ διδάσκει, inquit, παντὶ δήλον· οὐδὲν γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἀγαθόν, ὃ τι ἂν μὴ ἐκείνοι δῶσιν.* Quare Wohlrab, qui hoc primus perspexit, opus illud, quod dii hominibus ministris usi exsequantur, esse dicit *τὴν τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῆς πόλεως σωτηρίαν.*²⁾ Salus enim et privatorum et civitatum est bonum sive idea boni, quam Stallbaum³⁾ et Bonitz⁴⁾ a diis spectari ex Platonis doctrina recte statuunt, ad effectum adducta.⁵⁾ Quod autem non Socrati, sed Euthyphroni Plato hoc tribuit, ut verum etsi non intellexeret, tamen sentiret quodammodo et significaret, nemo mirabitur, qui Platonis consuetudinem noverit.⁶⁾ Quin etiam reliqua, quae Euthyphro protulit, pietatem esse scientiam quandam sacrificandi et precandi⁷⁾, haud quaquam aliena sunt; nam etsi piorum non est, diis sacrificia tamquam ad mercaturam offerre et flectere illos precibus et largitionibus⁸⁾, tamen pietas precibus et sacris carere non potest.⁹⁾

b. Praeterea cum Plato in Euthyphronis vana sapientia traducenda et vera pietatis definitione investiganda simul ostendet dialecticae rationis praestantiam, qua et vulgati erroris causae perspicuntur et ad notionum veritatem aditus monstratur, factum est ut nonnulla dialecticae artis elementa tam accurate explicarentur, ut etiam minutius minuta scrutatus esse Plato videri possit; quod

1) 14 E. 2) Wohlrab p. 8. Proxime huc accessit Steinhart p. 197 (cf. supra p. 147 ann. 9). 3) Cf. supra p. 147 ann. 9. 4) ibid. 5) Wohlrab praef. p. IX. Definit. 414 E *ἀγαθόν τὸ αἴτιον σωτηρίας τοῖς ὄσι.* 6) Schleiermacher I 1, p. 217: „Was in seiner Unschuld Laches über das Wesen der sittlichen Weisheit sagt, — dies ist der rechte Schlüssel zu der platonischen Theorie der Tugend. — Welches beiläufig bemerkt nicht der einzige merkwürdige Fall ist, der die gewöhnliche Behauptung sehr beschränkt, dass Platon seine Meinung immer durch den Sokrates kund thue, oder sonst durch die als die weiseste sich auszeichnende und den Dialog leitende Person.“ 7) 14 C. 8) De legg. X 505 D sqq. 9) Cic. de nat. deor. I 41, 116: Est enim pietas iustitia adversum deos: — sanctitas autem est scientia colendorum deorum. Steinhart p. 226: „Die Worte (Ciceros) unterscheiden treffend die innere und die äussere Seite der Frömmigkeit, deren Unterschied auch in unserm Gespräche angedeutet wird.“

argumentum, quo etiam Euthyphronem a Platone ab iudicaret, Astii¹⁾ in dialogis condemnendis acrimoniam non fugit. Tria autem sunt, quibus Platonem pondus tribuisse copiosior argumentatio indicio est; notionum unitas, vulgata in notionibus definiendis vitia, recte definiendi ratio.²⁾

Pietatis notionem unam esse et semper eandem Socrates docet interrogans³⁾: „omni in actione pium nonne idem est et sui ipsius simile (*ταῦτόν αὐτό αὐτῷ*), atque impium rursus omnis pii contrarium, sui ipsius autem simile (*αὐτό αὐτῷ ὁμοιον*) et una specie (*μίαν ἔχον ἰδέαν*) quatenus impium est?“ Eodem respiciens paulo post⁴⁾ dicit se quaerere non unum quiddam de piis multis, sed illam ipsam speciem (*εἶδος*), qua omnia pia pia sint.⁵⁾ Concessisse enim Euthyphronem, una specie (*μῆ ἰδέα*) impia esse impia et pia pia; quam doceat, Socrates rogat, ut in illam intuens (*ἀποβλέπων*) et usus ea tamquam exemplari (*παραδείγματι*) Euthyphro pia ab impiis discernat. Docet igitur Socrates, notionis unitatem positam esse in illa pietatis idea (*ιδέα, εἶδος*)⁶⁾, quae omnium rerum piarum communis sit, ut ad hoc exemplar pia internosci possint ab impiis.

Dialecticae autem artis imperitorum, cum alicuius rei notio ex iis quaeritur, frequens hoc est vitium, ut aut exemplum aliquod notionis loco afferant⁷⁾, aut unam ex eius affectionibus sive relationibus quas dialectici dicunt.⁸⁾ Prima definitione Euthyphronem pii exemplum (*ἐν τι τῶν πολλῶν ὁσίῳν*) attulisse Socrates copiose ostendit 5 D, altera affectionem quandam 10 A — 11 B: *κινδυνεύεις — τὴν μὲν οὐσίαν μοι αὐτοῦ οὐ βούλεσθαι δηλώσαι, πάθος δέ τι περὶ αὐτοῦ λέγειν, ὃ τι πέπονθε*

1) Ast p. 471. 2) De logicae artis elementis in hoc dialogo expositis optime disputavit Arnold p. 48 sqq., cf. etiam C. F. Hermann p. 480. Collmann p. 15 sqq. 3) 5 D. 4) 6 DE. 5) Cf. Menon. 70 C 72 DE 74 B. 6) Haec artis vocabula, *ιδέα* et *εἶδος*, h. l. prorsus eadem esse vi vel ex eo apparet, quod ii, qui discrimen aliquod investigasse sibi visi sunt, contraria protulerunt. Ad h. l. Arnold p. 51: „*ιδέα* reiner, *εἶδος* abgezogener Begriff“; item Susemihl p. 112: „der subjective Begriff, *εἶδος*, — die objective Grundgestalt, *ιδέα*“, et Munk p. 455: „(es wird) sprachlich der rein logische Begriff (*τὸ εἶδος*) von der ethischen Idee (*ιδέα*) geschieden“; contra Steinhart p. 225: „keine wesentlich verschiedene Bedeutung — indem *εἶδος* ganz plastisch den allgemeinen Begriff objectiv als eine uns gegenüberstehende Gestalt, *ιδέα* subjectiv als den geistigen Blick darstellt, mit welchem wir den Begriff in seiner Totalität überschauen und in uns aufnehmen.“ Cf. Zeller II 1 p. 552, 2: „Einen Unterschied in der Bedeutung beider Ausdrücke haben Aeltere und Neuere vergeblich auszumitteln gesucht.“ 7) Cf. supra p. 21, 6. 8) Gorg. 448 CE.

τοῦτο τὸ ὄσιον. Affectionum autem magnus numerus esse potest; 11 B *τί ποτε ὄν τὸ ὄσιον εἴτε φιλεῖται ὑπὸ θεῶν εἴτε ὀτιδὴ πάσχει*;

Contra ad pietatis fines arte dialectica constituendos docetur primum, quae ratio intercedat inter genera (12 C *ἐπὶ πλεόν δέος αἰδοῦς*) et partes (*μέρια, μέρη* 12 C — E) generibus subiectas; deinde Socrates definitionem incohat ita, ut a pietatis notione ad genus proximum ascendens (12 D *μέριον τοῦ δικαίου τὸ ὄσιον*) quaerat, qualis pars eius generis pietas sit (12 D *τὸ ποῖον μέρος ἂν εἴη τοῦ δικαίου τὸ ὄσιον*); in respondendo autem verba ambigua, quale est *θεραπεία*¹⁾, aut evitanda aut ita circumscribenda esse docet, ut definitio perfecta et absoluta evadat.

IV. Qua occasione dialogus habitus esse putandus sit.

E gymnasio illo, in quo Plato Theaetetum dialogum paulo ante Socratis mortem²⁾ habitum fingit³⁾, Socrates colloquio finito discedens *νῦν μὲν οὖν*, inquit, *ἀπαντητέον μοι εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν ἐπὶ τὴν Μελήτου γραφήν, ἣν με γέγραπται*⁴⁾; hunc autem dialogum Euthyphro incipit interrogans: *τί νεώτερον, ὦ Σώκρατες, γέγονεν, ὅτι σὺ τὰς ἐν Ἀνκίῳ καταλιπὼν διατριβὰς ἐνθάδε νῦν διατρέβεις περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοάν*; Quare Munk⁵⁾ coniecit Platonem Theaetetum et Euthyphronem dialogos eodem die habitos esse voluisse; recte fortasse, etsi haud quaquam constat, quot dies in Socratis accusatione instruenda (*ἀνακρίσει*) consumpti sint.⁶⁾ Ceterum Plato, quemadmodum alios quoque dialogos convenienter cum re proposita exornavit, ita Socratem impietatis accusatum haec de pietatis notione ad porticum regiam⁷⁾ disputantem consulto fecit.⁸⁾

Quamquam et indocti vulgi et theologorum de pietate notiones exagitantur, tamen non opus erat compluribus personis, quibuscum Socrates sermones conferret, quia Platonis aetate theologi vulgaris superstitionis participes erant⁹⁾; quare Euthyphro, etiamsi ipse persuasum habet longe se praestare vulgo hominum¹⁰⁾, tamen

1) 12 E. 2) Theaet. 142 C *ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου*. 3) ib. 144 C. 4) ib. 210 D. 5) p. 441. 6) Cf. Wachsmuth, Hellen. Altertumskunde II² p. 269 sqq., Hermann, Griech. Staatsaltert. § 142. 7) Cf. ad 2 A. 8) Collmann p. 11 ann. 9) 5 E *αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι τυγχάνουσι νομίζοντες κτλ.* 10) 5 A *οὐδὲ τῶ ἂν διαφέρῃ Εὐθύφρων τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, εἰ μὴ κτλ.*

utrosque repraesentat.¹⁾ Neque quisquam tacens coram colloquentibus stat vel ambulat; mirum est enim quod Yxem²⁾ putat verbum διατριβειν³⁾ indicio esse, Socratem comitante adulescentium caterva⁴⁾ ad tribunal venisse.

Hermogenes⁵⁾ testis est Socratem reum de qualibet re dicere maluisse, quam de causa sibi illata; quare nemo mirabitur, quod etiam ad regis porticum de pietatis notione disputans commoratur.

V. De Euthyphrone vate.

W. Groen van Prinsterer, Platonica prosopographia. Lugd. Bat. 1823. p. 170 sqq.⁶⁾

De Euthyphrone vate praeter ea, quae Plato in Euthyphrone et Cratylo⁷⁾ dialogis prodidit, certi nihil comperimus; nam quae Plutarchus⁸⁾, Numenius⁹⁾, Diogenes Laertius¹⁰⁾ de eo narrant perpauca, fluxisse videntur ab ipso Platone¹¹⁾, qui breviter vitam, copiosius mores hominis illustravit.

Euthyphro Atheniensis oriundus ex pago Prospaltis¹²⁾ tribus Acamantidis¹³⁾ aliquamdiu colonus in insula Naxo¹⁴⁾ cum patre¹⁵⁾ agripeta¹⁶⁾ fundum coluit possessionis ipse ut videtur particeps¹⁷⁾; relicta autem insula¹⁸⁾ patri seni¹⁹⁾, qui Naxi mercennarium vinolentum servi interfectorem

1) Steinhart p. 194 sq. 2) p. 4 sq. 3) 2 A. 4) Yxem p. 5: „mit der ganzen Schule“. 5) Apud Xen. mem. IV 8, 4: πάντα μᾶλλον ἢ περὶ τῆς δίκης διαλεγόμενον. 6) V. etiam Ast p. 271 sqq., Hermann p. 641. Weclowski p. 10 sq. 7) Crat. 396 D—428 C. 8) De genio Socr. c. 10; v. infra. 9) Apud Euseb. praep. ev. XIII 5 (651 A): γράφειν ὑποτεινόμενος ὁ Πλάτων περὶ τῆς θεολογίας τῆς τῶν Ἀθηναίων ἐθῆκεν ἐν μὲν τῷ σχήματι τῶν Ἀθηναίων τὸν Εὐθύφρονα, ὄντα ἄνδρα ἀλαξόνα καὶ νοάλεμον. 10) II 29; v. infra. 11) Diogenem Bergk putat narrationem suam ex Prospaltis Eupolidis fabula petivisse; v. infra. 12) Πρόσπαλτα. Crat. 396 D Εὐθύφρονος τοῦ Προσπαλτίου. Natus esse potest Naxi; quamquam Stalibaum (ad 2 A) non debebat laudare sententiam Petri van Leuyveld (De infamia ex iure Attico p. 220), Euthyphronem, ut qui plerumque in colonis vitam degisset, vocabula δίκην et γραφὴν confudisse. Cf. Yxem p. 2 sqq. 13) Hermann, Griech. Staatsaltert. p. 811. 14) 4 C ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ubi v. ann. 15) 4 CD. Nomen patris non traditur; nam qui Euthyphronem Pantii filium fuisse dicunt, nituntur vulgata scriptura Crat. 396 D Εὐθύφρονος τοῦ Παντίου (l. τοῦ Προσπαλτίου). 16) Quare verisimile est patrem fuisse ex civibus pauperibus. Boeckh, Staatshaush. P p. 557. Büchschütz, Besitz u. Erwerb p. 60 sq. 17) Dicit enim 4 C πελάτης τις ἦν ἐμός, mox autem ἐθήτερον ἐκεί παρ' ἡμῶν et τῶν οἰκετῶν τιμὴ τῶν ἡμετέρων. 18) 4 C ἐγεωργοῦμεν ad tempus praeteritum respicit. 19) 4 A εὐ μάλα προσβύτης.

in vinculis fame et frigore perire passus erat¹⁾, piaculi metu perturbatus²⁾ caedis actionem intulit³⁾; postremo autem a consilio videtur revocatus esse a Socrate⁴⁾, cui se adulescens⁵⁾ in consuetudinem dederat⁶⁾ admirans et reverens.⁷⁾ Vates (μάντις) vocatur a Platone⁸⁾ et Plutarcho⁹⁾; superstitione enim et illa mentis natura et condicio¹⁰⁾, quae a Platone non secus in Cratylo¹¹⁾ atque in hoc dialogo irridetur, tulit eum non modo ad studium fabulari doctrinae impendendum, sed etiam ad affectandam rerum futurarum praesagitionem. Quare non mirum est, quod Plato indicat eum et domi fuisse de fabulis obsoletis insulse sophistam et in publicum prodiisse ab omnibus derisum rerum futurarum praenuntium.¹²⁾ Etiam qualem operam rerum divinarum cognitioni navaverit Plato indicat; illustrat enim hoc quidem dialogo hominis de diis opiniones partim ex vulgi opinionibus repetitas¹³⁾, partim sustentatas auctoritate poetarum, Homeri, Hesiodi, Orphicorum¹⁴⁾; in Cratylo autem perstringit studium, quod in deorum nominibus interpretandis posuisse

1) 4 CD. 2) 4 C ἴσον γὰρ τὸ μῖασμα γίγνεται κτλ. 3) 4 AD φόνον. 4) 15 E, ubi v. ann. 5) 12 A Socrates: νεώτερός γέ μου εἰ οὐκ ἐλάττωι ἢ ὅσω σοφώτερος. 14 C idem iocans: ἀνάγκη γὰρ τὸν ἐρῶντα τῷ ἐρωμένῳ ἀκολουθεῖν, ubi v. ann. 6) Crat. 396 D Socrates haec narrat: ἔσθην γὰρ πολλὰ αὐτῷ (Euthyphroni) συνῆ καὶ παρείχον τὰ ἄτα. κινδυνεύει οὐκ ἐνθουσιῶν οὐ μόνον τὰ ἄτα μὲν ἐμπλήσαι τῆς δαιμονίας σοφίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπιληφθεῖν. Ad ea, quae Plato significavit, Plutarchus finxisse videtur, quae Theocritum narrantem facit De gen. Socr. c. 10: ἐμοῦ δὲ παρόντος, ὅτε πρὸς Εὐθύφρονα τὸν μάντιν ἦμον, ἔτυχε μὲν — ἄνω πρὸς τὸ Σύμβολον Σωκράτης καὶ τὴν οἰκίαν τὴν Ἀνδοκίδου βαδίζων, ἅμα δὲ διερωτῶν καὶ διασεύων τὸν Εὐθύφρονα μετὰ παιδιᾶς — εἶπ' ἀναστρέψας ἐπορεύετο — οἱ μὲν οὐκ πολλοὶ συνανέστρεφον, ἐν οἷς καὶ γὰρ τοῦ Εὐθύφρονος ἐχόμενος. Euthyphro Socratis mores novit, 2 A τὰς ἐν Ἀνκείῳ διατριβὰς, 3 B τὸ δαιμόνιον ἐκαστοτε γίνεσθαι, et miratur cur ille in iudicio versetur 2 AB; etiam Socrates Euthyphronis consuetudinem non ignorare videtur 3 D ἴσως γὰρ σὺ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν καὶ διδάσκειν οὐκ ἐθέλειν τὴν σεαυτοῦ σοφίαν, 7) 3 B Euthyphro: ἀτεχνῶς γὰρ μοι δοκεῖ (Meletus) ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι καινορρογεῖν τὴν πόλιν ἐπιχειροῦσιν ἀδικεῖν σέ. 11 D. 8) 3 E ὑμῶν τοῖς μάντεσιν. Crat. 396 D Socrates dicit Euthyphronis afflatu se vaticinari (χορησμοθεῖν). 9) l. l. 10) 11 E 12 A Socrates: τρυφᾶς ὑπὸ πλοῦτον τῆς σοφίας. ἀλλ', ὃ μακάριε, ξύντενε σεαυτὸν καὶ γὰρ οὐδὲ χαλεπὸν κατανοῆσαι ὃ λέγω. Numenius l. l. ex Platone sine dubio colligit fuisse eum ἄνδρα ἀλαξόνα καὶ νοάλεμον. 11) Crat. 399 E vocabuli originitio abstrusa dicitur magis arrisura esse τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα, quam simplex et vera. Similis ironiae dialogus plenus est. 12) 3 BC Euthyphro: ἐμοῦ γὰρ τοι, ὅταν τι λέγω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ περὶ τῶν θεῶν, προλέγων αὐτοῖς τὰ μέλλοντα, καταγελάσιν ὡς μαινόμενον. 13) 5 E αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι τυχάνουσι νομίζοντες κτλ. 14) Ann. ad 6 AB.

videtur ad philosophicam rationem Cratyli et Heracliteorum.¹⁾ Verumtamen non philosophum, sed philosophandi omnino rudem Plato in hoc dialogo eum fluxit; neque in sophistarum numero referri potest, nisi quoad quicunque reconditam sapientiam cum argutiis prae se ferebant, σοφισταί vocabantur²⁾; quam tamen sapientiam non docebat ut illi.³⁾ Quare hoc tantum relinquitur, ut rerum divinarum peritos eos fuisse dicamus, in quibus ipse se adnumerat, cum dicit φθονοῦσιν ἡμῖν πᾶσι τοῖς τοιούτοις.⁴⁾ Ceterum non solum cum vana illa fiducia⁵⁾, quam Socrates in hoc dialogo contundit, sed etiam non sine afflatu quodam divini furoris, quem Plato indicat in Cratylo⁶⁾, verba fecisse videtur; quam praecipue ob causam videtur derisus esse in concionibus tamquam male sanus.⁷⁾ Praeterea in hoc dialogo obvia est hominis probitas et simplicitas, qua factum esse videtur, ut Socrates eius familiaritatem toleraret.⁸⁾

Ex Platone quidem hactenus; Diogenes autem Laertius in vita Socratis⁹⁾ haec narrat: *Εὐθύφρονα δὲ τῷ πατρὶ γραψάμενον ξενίας δίκην περὶ ὁσίου τινα διαλεχθεὶς ἀπήγαγε*, ubi alii ξενίας ab illo memoriae lapsu scriptum, alii librarii vitio ξενοκτονίας¹⁰⁾ loco positum esse putant. Bergk¹¹⁾ autem nisus Suidae¹²⁾ loco *ἐκωμωδοῦντο* . . . *Προσπάλτιοι ὡς δικαστικοί* Prospaltii Eupolidis fabula non solum illos, quod impense amarent iudicia, exagitatatos esse coniecit, sed Euthyphronem ipsum. Hunc enim non solum origine, verum etiam ingenio Prospaltium fuisse, qui patri intendisset litem, quod peregrinus esset, Thraessa matre scilicet natus; huc enim redire Eupolidis versum *μήτηρ τις αὐτῷ Θραῖτα ταινιόπωλις ἦν*.¹³⁾ Eiusdem versum *τί κατακροᾷσθέ μου τὰ μουσοδομήματα*¹⁴⁾ aptis-

1) Stallbaum praef. Crat. p. 22; qui recte haec annotat ad Crat. 391 C: „Euthyphronis ratio dum exploditur simul et ipsum Cratylum rideri manifestum est.“ 2) Hermann p. 641. ad Menon. 85 B. Crat. 400 A *οἱ ἀμφὶ Εὐθύφρονα* (E. eiusque similes). 3) 3 D. 4) 3 C. 5) 4 E 5 C 9 B al. 6) Crat. 396 D *κινδυνεύει οὖν ἐνθουσιᾶν οὐ μόνον τὰ ὀτὰ μου ἐμπλήσαι τῆς δαιμονίας σοφίας κτλ.* 399 A *τῇ Εὐθύφρονος ἐπιπνοίᾳ*. 407 D *ὄφρα ἴδῃαι οἱ Εὐθύφρονος Ἰπποῖ*. 409 D *ἡ τοῦ Εὐθύφρονος μουσα*. 7) 3 C *ἐμοῦ — κατακροᾷσθιν ὡς μαινομένον*. 8) Mirum in modum in eum invectus est Nürnbergger p. 8: „Unus ex istis perditis fuit Euthyphro homuncionibus, qui ad occultanda scelesti animi consilia religione abuti solent.“ 9) l. l. 10) Male, nam ita quoque Diogenes cum Platone discrepat. Erroribus incuria ortis Diogenem scaterie nemo nescit. 11) De reliquiis comediae Atticae antiquae p. 357 sqq. 12) T. I p. 624. Cf. Etym. magn. 288, 15. 13) Ex Prospaltii, Athen. VII 362 A. Meineke vol. II p. 521, 1. Kock fr. 243. 14) Ex Prospaltii, Priscian. 18, 225. Meineke vol. II p. 523, 4. Kock fr. 245.

sime tribui posse Euthyphroni vati divinitus afflato et ab Atheniensibus pro insano habito.¹⁾

Cui rationi obstat non tam temporum ratio²⁾ quam Euthyphronis morum imago a Platone expressa. Nam etiamsi cum Schleiermacher³⁾ dubitarem, an Plato caedis actionem patri illatam ab aliis temporibus et hominibus in Euthyphronem transtulisset, tamen appareret eiusmodi actionem ex hominis imbecillitate et religionibus satis fere intellegi et aliqua veritatis specie niti, actionem autem de civitate et patri et sibi ipsi abroganda institutam, etiamsi liberis licuisset patri eam inferre, non modo non consentaneam esse Euthyphroni, sed hominis vere vesani.⁴⁾

VI. Num Euthyphro iure Platoni adscribatur.

Quae dubitationes de Euthyphronis auctoritate viris doctis Ast⁵⁾, Überweg⁶⁾, Schaarschmidt⁷⁾ in opinionem venerunt, aperte redeunt ad Schleiermacheri iudicium satis caute prolatum⁸⁾, ab illis certatim exaggeratum. Schleiermacher enim, etiamsi Plato ei videbatur in disserendo angustius versatus esse et inopia quadam argumenti laborasse⁹⁾, tamen putabat excusari posse libellum extemplo conscriptum, cum Plato in Socrate defendendo, ne tempus rei agenda dimitteret, festinasset¹⁰⁾; illi autem

1) Bergk l. l. p. 360. 2) Bergk l. l. p. 358. Kock Comic. Att. fr. I p. 323 sq. 3) I 2 p. 39: „Ziemlich deutlich trägt der Rechtsstreit des Euthyphron gegen seinen Vater das Gepräge einer wahren Begebenheit, wäre sie auch von andern Zeiten oder Personen übertragen.“ Cui recte adversatus est Steinhart p. 190 sq., qui ostendit Platonem homini omnibus noto tantae insolentiae dedecus affingere non potuisse. 4) Bergkii sententiam in dubium vocant Hermann p. 641 ann., Kock l. l. I p. 323 sq. 5) p. 469 sqq., cuius argumenta copiose refutavit Stallbaum in editione Euthyphronis (Lips. 1823) p. XXIII sqq., bene etiam Georgii p. 193 sqq. 6) p. 250 sq., qui conicit Minoem et Euthyphronem dialogos subditicios fictos esse a Pasiphonte Eretriensi, de quo v. Diog. Laert. II 61. 7) p. 390 sqq., cui adversatus est Bonitz p. 219, 3. 226, 8. 8) I 2, p. 38: „So erklären sich — die gerügten und nicht abzuleugnenden Mängel des kleinen Werkes wenigstens soweit, dass, da wir keine Spuren haben von einem Sokratiker, der so platonisch noch als dieses ist componiert und geschrieben hätte, und in die späteren Zeiten eigentlicher Nachahmer die Schrift wohl nicht zu setzen ist, ich noch immer nicht wage das Verdammungsurteil über sie entscheidend auszusprechen.“ Ab Aristophane Byzantino Euthyphronem Platoni tribui testatur Diogenes Laertius in vita Platonis (III 61). 9) Cf. supra p. 147 ann. 1. 10) Schleiermacher p. 38, quae excusatio placuit multis, v. infra. Alterum autem Schleiermacheri argumentum, quo Euthyphronem tuebatur p. 38: „Ferner verschwindet in den übrigen

ne hanc quidem veniam dederunt, cum iudicarent in modum Platone indignum nonnulla in utramque partem disputari; ad propositum assequendum parum vel nihil profici; prolata enim partim refelli, a reliquis assensionem contineri. Ad argumentum igitur dialogi delegamur et Platonis in eo conscribendo consilium examinandum; de quibus si supra probabiliter disputatum est, nunc non erit iteranda quaestio. Hac autem in lite causae cardinem positum esse apparebit iis, qui perlustraverint cetera quae proferuntur, Socratem ultra modum commorari in dialectica ratione exponenda¹⁾ et in Daedali artis similitudine enarranda²⁾, quae ipsa ex Menone³⁾ vel ex Theaeteto⁴⁾ deprompta sit⁵⁾, sicut dialogi exordium ex Theaeteto⁶⁾, argumentum ex Republica⁷⁾, Euthyphronis morum imago ex Cratylo⁸⁾; sermonem Platone indignum frigere et sordere⁹⁾; Euthyphronem non a proposito revocari neque meliora doceri, sed irrideri¹⁰⁾; voces *εἶδος*, *ἰδέα*, *παράδειγμα*¹¹⁾, *ὑπόθεσις*¹²⁾ ad cotidiani sermonis consuetudinem, non ex Platonis proprio more usurpari.¹³⁾ Iam vero maioris momenti est quod Ast¹⁴⁾ primus animadvertit Socratem non sine temeritate aliqua et periculo ita defendi; quamquam haec ratio potius valet ad tempus, quo Plato Euthyphronem scripserit, definiendum.

platonischen Werken der Begriff der Frömmigkeit aus der Reihe der vier Haupttugenden, denen er im Protagoras noch beigelegt ist, auf eine solche Art, dass ein eigener Wink darüber ganz notwendig ist und, wenn er sich nicht fände, als verloren gegangen müsste vorausgesetzt werden.“ Ast, Überweg, Schaarschmidt omnino neglexerunt. 1) Ast p. 471; cf. supra p. 150. 2) 11 C. Ast p. 473, Schaarschmidt p. 394. 3) Menon. 97 DE. 4) Theaet. 205 D. 5) Ast l. l., Schaarschmidt l. l. 6) Theaet. 210 D. Überweg p. 251. Etiam 6 D *οὐ τοῦτό σοι διεκτελέουμην κτλ.* ex Theaeteto 146 A sqq. petita esse videntur Schaarschmidtio p. 394, qui 5 AC *μαθητῆς ἐπιθυμῶ γενέσθαι σός* Menonem, 6 B *σὺ ὡς ἀληθῶς ἠγεί κτλ.* Phaedrum (229 E) respicere arbitratur. 7) De rep. II 378 AB. Ast p. 472 sq., Schaarschmidt p. 395. 8) Crat. 396 D 399 A sqq. Überweg p. 251. Schaarschmidt contra (p. 248 sqq.) Cratyli locos nonnullos ex Euthyphrone petitos esse vult. 9) Ast p. 472: „ein Platon hätte nicht so kalt, so indifferent, so wahrhaft gemein für seinen Lehrer schreiben können.“ 10) Schaarschmidt p. 393. 11) v. supra p. 150. 12) 11 C. 13) Überweg p. 251, Schaarschmidt p. 394. Ex quo Zeller II 1 p. 447 sq. concludit Platonis species sive idearum doctrinam ab hoc ut ab aliis eiusdem Socraticis dialogis alienam esse. Etiam *δίαιτη* — *γραφήν* 2 A Astio, *διατριβαί* 2 A, *οὐσία*, *πάθος* 11 A Überwegio; 5 D *κατὰ τὴν ἀνοσιότητα* Schaarschmidtio l. l. offensioni sunt. 14) Ast p. 472. Überweg p. 250.

VII. Quo tempore Plato Euthyphronem scripserit.

Schierenberg, H. A., Über die Zeit der Abfassung des platonischen Dialogs Euthyphron. Lemgo 1830.

In definiendo tempore huius libelli nullis utimur testimoniis aut adventiciis adiumentis; ex ipso autem dialogo argumenta nonnulla colliguntur, quibus adducimur ut facilius credamus Platonem post Socratis mortem hanc defensionem scripsisse, quo tempore a verbis magistri sine periculo magis iam recedere licebat quam donec sub iudice lis erat; quamquam de hac re magna est viro- rum doctorum dissensio.¹⁾

Primum enim id quod Plato Socratem dicentem facit pietatem partem esse iustitiae²⁾, non Socratis est, sed Platonis, qui priusquam Euthyphronem conscripsit de pietate aliter ipse statuerat.³⁾ Socrates enim, quem admodum omnem virtutem scientiam esse censuit, ita etiam pietatem definivit: *ὁ τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νόμιμα εἰδὼς ὀρθῶς ἂν ἡμῖν εὐσεβῆς ὠρισμένος εἴη*⁴⁾, ad quam definitionem proxime accedit ea quae refutatur 14 C: *ἐπιστήμη ἄρα αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς ὁσιότης ἂν εἴη*; iustus autem Socrates esse voluit *τοὺς εἰδὼτας τὰ περὶ ἀνθρώπων νόμιμα*.⁵⁾ Ex Socratis igitur definitione pietas non subicitur potiori notioni iustitiae, sed adiungitur pari par; quam rationem Plato probavit in Lachete⁶⁾, in Protagora, ubi honestatis partes quinque sunt *σοφία καὶ σωφροσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη καὶ ὁσιότης — πέντε ὄντα ὀνόματα*⁷⁾, in Menone⁸⁾, in Gorgia⁹⁾, non autem in posterioribus libris, ubi *τέτταρα*

1) Ante iudicium libellum conscriptum esse putant Schleiermacher, Socher, Schierenberg, Stallbaum, Steinhart, Maresch, Lechthaler, Zeller II³ p. 161, 1; post Socratis mortem Nürnberger, Wiggers (Commentatio in Pl. Euthyphrona. Rostoch. 1805), Balsamus (De Euth. Platonici auctoritate et consilio. Hirschberg 1825), Arnold, K. F. Hermann, Susemihl, Grote, Georgii (Platos Werke II 2. Stuttg. 1856), Munk, Weklewski, Wohlrab, Ritter, Gesch. der Philosophie II² p. 191; Bonitz autem p. 225 sq. dubitat. Lehrs, Platos Phaedrus und Gastmahl, p. XVII nescit an multo post, quo tempore Rempublicam scribebat, Plato Euthyphronem scripserit. 2) 12 D. 3) Schleiermacher p. 38. G. Auermann, Platons Cardinaltugenden vor und nach Abfassung des Euthyphron. Diss. Jena 1876. 4) Xen. mem. IV 6, 4. Wohlrab p. 10. 5) Xen. mem. IV 6, 6. 6) 199 D coll. 198 A. 7) Prot. 394 B. 8) Menon. 78 D *δεῖ ἄρα — δικαιοσύνην ἢ σωφροσύνην ἢ ὁσιότητα προσεῖναι ἢ ἄλλο τι μόνιον ἀρετῆς.* 9) 507 A *περὶ μὲν ἀνθρώπων τὰ προσήκοντα πράττων δίκαι' ἂν πράττοι, περὶ δὲ θεοὺς ὁσία.* Cf. Zeller II 1 p. 748, 2. Wohlrab l. l.

ἀρετῆς εἶδη¹⁾) enumerantur omissa pietate.²⁾ Hoc igitur libello Plato a Socratis ratione recedens transitum facit ad virtutem quadrifariam partiendam, quae partitio postea pro rata habetur et per occasionem inicitur; quare Euthyphronem post Protagoram scriptum esse necessarium est, licet de Gorgia dubitetur.³⁾

Verum non solum a Socratica pietatis definitione Plato hoc dialogo recessit, sed etiam de fabulis vulgo creditis Socratem parum caute profitentem induxit quae quamvis vera periculum allatura erant, donec lis apud iudices erat. Nam etiamsi Platonis verba in maius accipiunt, qui putant eum id egisse, ut parvulo libello veteris religionis et cultus deorum fundamenta everteret⁴⁾, tamen magna moventur, cum vatum artificum poetarum fabulae confutantur.⁵⁾ Ita Socratis doctrina non defenditur a suspicionibus iudicum his ipsis superstitionibus obstrictorum, sed hominibus eruditibus tantum et veritati plus quam vetustati tribuentibus commendatur; quod Plato neque Socratis apologia fecit et hoc dialogo male fecisset nisi post Socratis mortem, cum nihil intererat curasse ne criminum verisimilitudo ineruditibus augetur.⁶⁾ Quamquam quod Hermanno⁷⁾ visum est alludi 3 D ad iudicii exitum incertum est.

Dubium est etiam quod Ritter⁸⁾, Steinhart⁹⁾, Susemihl¹⁰⁾ putant Platonem idearum doctrinae initia hoc

1) De legg. XII 963 C. 2) Sicut Phaedon. 69 C. De rep. 427 E coll. 428 A τέτταρα ὄντα τυγχάνει. Fahland, Wie unterscheidet sich der platonische Tugendbegriff in den kleineren Dialogen von dem in der Republik? Progr. Greiffenberg 1883.

3) Post Gorgiam Euthyphronem scriptum esse censent Susemihl p. 122 sq., Wohlrab p. 10 sq. Si autem Platoni concedimus iustitiae notionem et latius patentem, cui pietas subiecta sit, et angustiolem, qua contineatur τὸ περὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων (θεραπείαν) τὸ λοιπὸν τοῦ διαλόγου μέρος (12 E), Gorgiae locus allatus etiam post Euthyphronem scribi sane potuit, non autem Protagorae locus, ubi virtutes tam quinque esse dicuntur quam postea quattuor. 4) Hoc Platonis consilium fuisse putat Schwalbe, Oeuvres de Platon I p. 41. (Steinhart.) 5) Steinhart p. 196:

„Indem Sokrates zeigt, dass bei dieser Vorstellung von den Göttern nicht einmal die Erklärung Euthyphrons, dass das Gottgefällige fromm sei, bestehen könne, — trifft er den eigentlichen Lebenspunkt der griechischen Götterlehre, die nicht nur in den naiven Vorstellungen des alten Volksepos, sondern auch in den Darstellungen der bildenden Künste und der vergeistigtern Auffassung der Tragiker überall von Streit und Gegensatz zwischen den Göttern über die wichtigsten Fragen des Rechts zu erzählen weiss.“

6) Ineruditibus Socratem multo probabilius defendi a Xenophonte (mem. I 1) recte animadvertit Munk p. 442. 7) p. 642.

8) l. l. p. 208: „Im Euthyphron wird die Ideenlehre schon in allen ihren wesentlichen Punkten vorausgesetzt.“ 9) p. 195.

10) p. 122.

dialogo docuisse¹⁾; nam quamquam occurrunt voces εἶδος, ἰδέα, παράδειγμα²⁾, quae postea artis vocabula facta sunt, tamen apparet Platonem praeter Socraticam definiendi rationem nihil novi docere neque recedere a Socratici sermonis consuetudine.³⁾ Significat enim μία ἰδέα (5 D) vel αὐτὸ τὸ εἶδος (6 D) notionem tantum pietatis, qua omnia pia continentur⁴⁾ et quasi ad exemplum (παράδειγμα) internosci possunt ab impiis, non Platoniam ideam sive exemplar (παράδειγμα) aeternum et immutabile et ad cuius similitudinem omnia pia expressa sint.

VIII. De dialogi inscriptionibus.

Euthyphro dialogus, quemadmodum Plato convenienter cum poetarum scenico more eum inscripsit *Εὐθύφρων*, ita a plerisque hoc nomine laudatur.⁵⁾

Alteram autem inscriptionem quam libri praebent⁶⁾ sive a scriptoribus fictam, qui dialogi argumentum significare maluerunt quam laudare inscriptionem, sive a grammaticis Alexandrinis⁷⁾, ἢ περὶ ὀσίον, iam Thrasyllum ab ipso Platone additam putasse testatur Diogenes Laertius⁸⁾: διπλαῖς δὲ χρῆται ταῖς ἐπιγραφαῖς ἐκάστου τῶν βιβλίων· τῇ μὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, τῇ δὲ ἀπὸ τοῦ πράγματος. ταύτης δὲ τῆς τετραλογίας, ἣτις ἐστὶ πρώτη, ἡρεῖται Εὐθύφρων ἢ περὶ ὀσίον· ὁ διάλογος δ' ἐστὶ πειραστικός.

De tertia denique inscriptione, πειραστικός, v. proll. ad Menonem p. 35.

IX. De Euthyphronis emendandi et interpretandi praesidiis.

Platonis diall.⁹⁾ ed. Bekker. I, I p. VII sqq. 351 sqq.

Comm. crit. I p. V sqq. 93 sqq.

— opp. ed. Stallbaum (ed. Weigeliana). I p. 3 sqq. IX p. 1 sqq. XII p. III sqq.

— ed. Schanz. I (Lips. 1875) p. 1 sqq.

1) Quibus adversantur Zeller II 1 p. 447 sq., Ribbing, Genetische Darstellung der platonischen Ideenlehre II (1864) p. 107 sq., Bonitz p. 226 sq. 2) Cf. supra p. 150. 3) Cf. supra p. 156, 13.

4) Quare 5 D ἔχον μίαν τινὰ ἰδέαν, quod Überwegio p. 251, Schaarschmidtio p. 394 offensionem est, ex communis sermonis more dici potest sicut Menon. 72 C (αἱ ἀρεταί) ἐν γὰρ τι εἶδος ταῦτων ἅπασαι ἔχουσι. Polit. 262 B. Bonitz p. 227. 5) Sicut a Stobaeo flor. IV 98 al. et iis quos laudat Fischer p. 5. 6) v. ann. crit.

7) Cf. supra p. 34 sq. 8) III 57 sq. 9) De his editionibus deque commentationibus Schanzii, Jordani, Wohlrabi v. p. 35 sq.

Ad emendandum Euthyphronem collati sunt libri XXXX¹⁾: $\mathfrak{X}$ ^{rs} $\mathfrak{U}$ ^{rs} Γ^c $\mathfrak{A}$ ^{as} $\mathfrak{E}$ ^{es} Π ^{aes} Σ^a Γ^ae Ψ^e B^{ae} C D E H H^b S T Z^r a^{as} b c d e f g h i u^{es} y^s 1 3 4 5 g i o p r j t^s, quorum pars supra p. 36 sq. commemorata est; reliqui autem sunt hi:

$\mathfrak{X}$ cod. Tubingensis (C Schanz.) membr. saec. XI vel XII.²⁾

Π cod. Venetus 185 (Ven. b Stallb., D Schanz.) membr.³⁾ saec. circ. XII.⁴⁾

Ψ cod. Huetianus 69 chart.

D cod. Parisiensis 1810 bombyc. saec. XIII exeunt., fortasse antiquior.⁵⁾

H cod. Parisiensis 1814 chart.

H^b „ Havniensis 415^a a Cl. Blochio collatus.⁶⁾

S „ Parisiensis 2010 chart.

T „ „ 2011

Z^r „ Zittaviensis ab A. F. W. Rudolpho collatus.⁷⁾

d „ Laurentianus 85, 17 saec. XIV.

e „ „ 87, 17 „ XIV.

f „ „ 89, 78 „ XV.

g „ abbatiae Florent. 2643 saec. XIV ineunt.

h „ „ 2759 „ XIV.

i „ „ 2795 „ XIV ineunt.

u „ Angelicus C 1, 4 bombyc.⁸⁾

y „ Barberinus 371 membr.

3 „ Vindobonensis 80.

4 „ „ 89 chart.⁹⁾

5 „ „ 116.

g „ Ricardianus 65 membr.

i „ Urbinas 28 chart.

o „ Vaticanus 228 chart.

p „ „ 229 „

i „ „ 1030 chart.

1) Horum librorum familia altera (a) constat ex libris $\mathfrak{X}$ $\mathfrak{A}$ Π Ψ D H^b S T 1 4 d f g h p r

, altera (b) ex reliquis.¹⁰⁾ Praebent enim 6 B $\xi\chi\theta\rho\alpha\varsigma$ $\gamma\epsilon$ $\delta\epsilon\iota\nu\acute{\alpha}\varsigma$ a] $\xi\chi\theta\rho\alpha\varsigma$

1) Litteris abefgrs adscriptis notavimus libros quos contulerunt Bast Bloch Bekker de Furia Gaisford Reuss ($\mathfrak{X}$), Rudolph (Z), Schanz; CDEHST contulit Bekker, b c d e f g h i de Furia, 1345 Bast, g i o p r j Schanz. Librorum $\mathfrak{X}$ $\mathfrak{E}$ Π $\mathfrak{E}$ varietatem Schanz perscripsit opp. Plat. vol. I, reliquorum Studien p. 68 sqq. 2) Qui de eo egerunt afferuntur proll. ad Criton. p. 153. 3) Quem librum descripsit Schanz, Studien p. 5 sqq. 4) Morelli ap. Schneiderum praef. civ. I p. XXXI. Schanz, Studien p. 5. Jordan, Jahrb. f. Philol. 1876 p. 773. 5) Schneider praef. civ. I p. XXXI sqq. 6) Stallb. ed. Weigel. XII p. 499 sqq. 7) Beckii comment. soc. philol. Lips. III 1 p. 120 sqq. 8) Deser. Schanz, Studien p. 7. Hermes X p. 172 sq. 9) Schneider, praef. civ. I p. XVII. 10) Quaternio in librum $\mathfrak{X}$ insertus (v. infra § 3) praebet scripturam fam. b;

$\delta\epsilon\iota\nu\acute{\alpha}\varsigma$ ¹⁾ b. 11 B $\eta\mu\acute{\iota}\nu$ $\acute{\alpha}\epsilon\iota$ a] $\acute{\alpha}\epsilon\iota$ $\eta\mu\acute{\iota}\nu$ ²⁾ b. 14 D $\tau\acute{o}$ $\delta\rho$ - $\theta\acute{\omega}\varsigma$ a] $\tau\acute{o}$ $\gamma\epsilon$ $\delta\rho\theta\acute{\omega}\varsigma$ ¹⁾ b. 15 C $\tau\acute{\omega}$ $\acute{\epsilon}\mu\pi\rho\sigma\theta\epsilon\nu$ a] $\tau\acute{\omega}$ $\pi\rho\acute{o}$ - $\sigma\theta\epsilon\nu$ ¹⁾ b. ib. $\text{o}\acute{\upsilon}$ $\mu\acute{\epsilon}\mu\eta\eta\sigma\alpha\iota$ a] $\text{o}\acute{\upsilon}\delta\acute{\epsilon}$ $\mu\acute{\epsilon}\mu\eta\eta\sigma\alpha\iota$ ¹⁾ b. 15 E $\sigma\pi\epsilon\acute{\upsilon}\delta\omega$ $\pi\omicron\iota$ a] $\sigma\pi\epsilon\acute{\upsilon}\delta\omega$ $\pi\omicron\nu$ ²⁾ b. 13 B $\delta\acute{\epsilon}$ $\beta\omicron\eta\lambda\alpha\tau\iota\kappa\acute{\eta}$ a (sil. de T)] $\delta\acute{\epsilon}$ $\gamma\epsilon$ $\beta\omicron\eta\lambda\alpha\tau\iota\kappa\acute{\eta}$ ¹⁾ b. 7 D $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\alpha}\upsilon\tau\alpha$ a (sil. de Ψ)] $\delta\iota$ $\acute{\alpha}\upsilon\tau\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\alpha}\upsilon\tau\alpha$ ¹⁾ b. 15 B $\pi\omicron\lambda\acute{\upsilon}$ $\gamma\epsilon$ a (sil. de Ψ)] $\pi\omicron\lambda\acute{\upsilon}$ ¹⁾ b. 14 C $\acute{\iota}\alpha\nu\acute{\omega}\varsigma$ a (sil. de g)] $\acute{\iota}\sigma\omega\varsigma$ ¹⁾ b. 9 B $\theta\epsilon\omicron\iota$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\nu\tau\epsilon\varsigma$ a (sil. de h)] $\theta\epsilon\omicron\iota$ $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma$ ²⁾ b. 8 E $\acute{\iota}\theta\iota$ $\nu\acute{\upsilon}\nu$ a (sil. de H^bh)] $\acute{\iota}\theta\iota$ $\tau\omicron\iota\acute{\nu}\nu$ ¹⁾ b. 7 B $\theta\epsilon\omicron\iota$, $\acute{\omega}$ $\acute{\epsilon}\upsilon\theta\acute{\upsilon}\phi\rho\omicron\nu$, $\kappa\alpha\iota$ $\delta\iota\alpha\phi\acute{\epsilon}\rho\omicron\nu$ - $\tau\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\eta\lambda\omicron\iota\varsigma$ a (sil. de dg)] $\theta\epsilon\omicron\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\delta\iota$. $\acute{\alpha}\lambda\lambda$, $\acute{\omega}$ $\acute{\epsilon}\upsilon\theta$.²⁾ b. 9 C $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon$ a (sil. de 14d)] $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ ¹⁾ b. 10 B $\tau\acute{o}$ $\acute{\epsilon}\nu\alpha\nu$ - $\tau\acute{\iota}\omicron\nu$ a (sil. de 14 Ψ)] $\tau\omicron\upsilon\nu\alpha\nu\tau\acute{\iota}\omicron\nu$ ¹⁾ b. 4 E $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\mu\omicron\nu$ a (sil. de 14 Ψ f)] $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\alpha}\nu$ $\mu\omicron\nu$ ¹⁾ b. 13 E $\kappa\acute{\alpha}\lambda\lambda\iota\sigma\tau\acute{\alpha}$ $\gamma\epsilon$ a (sil. de $\mathfrak{A}$ TH^b 1 dg)] $\kappa\acute{\alpha}\lambda\lambda\iota\sigma\tau\acute{\alpha}$ ¹⁾ b. 9 C $\mathfrak{X}$ ²⁾ cum rell. a (sil. de TH^b) $\acute{\epsilon}\iota$ $\beta\omicron\upsilon\lambda\epsilon\iota$] $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\epsilon}\iota$ $\beta\omicron\upsilon\lambda\epsilon\iota$ ¹⁾ b. Sex igitur locis totam familiam a inter se concinere constat; duodecim autem reliquis Bekker et Stallbaum tacent de uno pluribusve ex his: $\mathfrak{A}$ Ψ H^b T 14 d f g h, incertum utrum librorum licentia, an eorum, qui eos contulerunt.

2) His vero locis alterius familiae libros nonnullos secedentes cum altera familia facere exploratum est. Cum B² ab fam. b secedere solent, qui ex B fluxisse videntur: C y g, cum u: H; ab fam. a cum $\mathfrak{A}$: 4 d, cum l: g r; Γ autem 2 A — 5 E ad fam. a pertinet. Praebent igitur 2 A $\kappa\alpha\iota$ $\sigma\omicron\iota$ $\gamma\epsilon$ a Γ (sil. de 1g)] $\kappa\alpha\iota$ $\sigma\omicron\iota$ ¹⁾ b. 5 B $\acute{\alpha}\rho\alpha$ $\mu\epsilon$ a Γ (sil. de 14h)] $\acute{\alpha}\rho\alpha$ $\acute{\epsilon}\mu\acute{\epsilon}$ ¹⁾ b. 5 C $\nu\acute{\upsilon}\nu$ $\delta\eta$, mox $\pi\omicron\iota\acute{o}\nu$ $\tau\iota$ a Γ] $\nu\acute{\upsilon}\nu$, mox $\pi\omicron\iota\acute{o}\nu$ $\delta\eta$ $\tau\iota$ ²⁾ b. 3 B $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\mu\epsilon$ $\pi\omicron\iota\eta\tau\eta\nu$ $\acute{\epsilon}\iota\nu\alpha\iota$ a Γ (sil. de 4d) b3] $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\pi\omicron\iota\eta\tau\eta\nu$ $\acute{\epsilon}\iota\nu\alpha\iota$ $\mu\epsilon$ ²⁾ b. 8 E $\sigma\tau\alpha\sigma\acute{\iota}\acute{\alpha}$ - $\xi\omicron\upsilon\sigma\iota$ a u H] $\sigma\tau\alpha\sigma\acute{\iota}\acute{\alpha}\xi\omicron\upsilon\sigma\iota$ $\tau\epsilon$ ²⁾ b. 13 B $\tau\iota\nu\iota$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ a u^{cor} H] $\tau\iota\nu\iota$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\iota$ ²⁾ b. 10 C $\tau\iota$ $\pi\acute{\alpha}\sigma\chi\epsilon\iota$ a (sil. de H^b) u^{cor} H, 35 y] $\tau\iota$ $\pi\acute{\alpha}\sigma\chi\epsilon\iota$ $\tau\iota$ ¹⁾ b. 5 C $\acute{\delta}\xi\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ a (sil. de H^b) u^{cor} H, B^{cor} C y g] $\acute{\delta}\xi\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\tau\epsilon\chi\nu\acute{\omega}\varsigma$ ¹⁾ b. 15 C $\tau\acute{\iota}$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\delta}\sigma\iota\omicron\nu$ a B^(cor?) C y g] $\tau\acute{\iota}$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\nu$ $\acute{\delta}\sigma\iota\omicron\nu$ ¹⁾ b. 8 E $\tau\acute{o}$ $\kappa\epsilon\phi\acute{\alpha}\lambda\alpha\iota\omicron\nu$ a v] $\tau\acute{o}$ $\gamma\epsilon$ $\kappa\epsilon\phi\acute{\alpha}\lambda\alpha\iota\omicron\nu$ ¹⁾ b. 15 D $\pi\rho\sigma\acute{\epsilon}\chi\omega\nu$ a (sil. de 1) v] $\pi\rho\sigma\acute{\alpha}\chi\omega\nu$ ²⁾ b Ψ . 14 E $\eta\mu\acute{\iota}\nu$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\nu$ a b²⁾] $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\nu$ $\eta\mu\acute{\iota}\nu$ ²⁾ b¹⁾. — 4 B $\acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\xi\eta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha$ a] $\acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\xi\eta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha$ ¹⁾ b $\mathfrak{A}$ (sil. de d). 5 C $\acute{\epsilon}\gamma\acute{\epsilon}\nu\epsilon\tau\omicron$ a] $\gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\tau\omicron$ ¹⁾ b $\mathfrak{A}$ v (sil. de 1g, $\acute{\epsilon}\gamma\gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\tau\omicron$ 4). — 6 B $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\iota$ a (sil. de D) u^{cor} H, v] $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\iota$ ¹⁾ b $\mathfrak{A}$ ^{cor} et ut videtur 4d. 6 D $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\nu$ $\acute{\delta}\sigma\iota\alpha$ a] $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\nu$ (om. $\acute{\delta}\sigma\iota\alpha$)¹⁾ b $\mathfrak{A}$ ^{cor} et ut vid. 4d. 9 D $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ $\acute{\delta}$ a u^{cor} H] $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ (om. $\acute{\delta}$)¹⁾ b $\mathfrak{A}$ ^{cor} et ut vid. 4d. 11 B $\pi\rho$ - $\theta\eta\mu\acute{\omega}\mu\epsilon\theta\alpha$ a] $\pi\rho\theta\acute{\omega}\mu\epsilon\theta\alpha$ b $\mathfrak{A}$ 4d. 7 A $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\omega}\varsigma$ (pars $\acute{\alpha}\lambda\eta$ - $\theta\acute{\epsilon}\varsigma$) a] $\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\omega}\varsigma$ b d. 9 E $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\acute{\omicron}\acute{\iota}$ $\theta\epsilon\omicron\iota$ a u²⁾ H,

faudem, quem librum Schanz Platocodex p. 65 familiae b tribuit, ex $\mathfrak{X}$ descriptus est. 1) Ex Schanzii testimonio, Bekkeri et Stallbaumi silentio. 2) Ex Schanzii et Bekkeri testimonio, Stallbaumi silentio.

B²Cy^g, Z^r] πάντες θεοί¹⁾ b, Δ et ut vid. 4d, r et ut vid. 1g. 10 E θεῖον a] ὄσιον¹⁾ b²P²Δ et ut vid. 4d, r et ut vid. 1g.

3) Familia a in has discedit partes: $\mathfrak{X}\mathfrak{T}\Pi\text{TH}^b f(a^1)$, $\Psi\text{DSh}\mathfrak{p}(a^2)$, $\Delta 4d(a^3)$, $1gr(a^4)$. Ex libris familiae a¹ Florentinum f cognatum esse Tubingensi perspexit Wohlrab praef. Criton. p. 156; in Euthyphrone autem ex $\mathfrak{T}$ descriptum esse illum apparet. Quaternio enim manu recentissima ($\mathfrak{T}^{\text{rec}}$) in librum $\mathfrak{T}$ insertus 5 A τοιαῦτα — 10 B ἀγόμενον· οὐδὲ²⁾ praebet scripturam familiae b, f autem 2 A — 5 A cum $\mathfrak{T}$, 5 A — 10 B cum $\mathfrak{T}^{\text{rec}}$, 10 B — 16 cum $\mathfrak{T}$ facit³⁾; ex quo elucet f ex $\mathfrak{T}$ post quaternionem illum insertum descriptum esse. Reliquorum librorum familiae a¹ cognatio ex his locis elucet. 2 C ὥσπερ πρὸς rell.] ὡς πρὸς a¹. 4 A ἐπιτυχόντος εἶναι] ἐπιτυχόντος (om. εἶναι). 5 B καὶ ἐμὲ] ἐμὲ (om. καὶ). 13 D ἦνπερ] ἦπερ (TH^b ἦπερ). 11 C τὰ] τὰδε (sil. de H^b). 7 D ἐχθροὶ γε (ἄν)] ἐχθροὶ (TH^b ex sil.). His locis omnibus Π correctus est ita ut Π^1 faciat cum $\mathfrak{X}(\mathfrak{T})\text{TH}^b$, Π^2 cum reliquis. Nonnulli autem sunt loci, quibus TH^b faciunt cum Π^2 . Prae-
bent enim 3 E σπουδάσσονται rell.] σπουδάζοντας $\mathfrak{X}^1\mathfrak{T}^1\Pi^1$. 5 D καὶ τί τὸ] καὶ τὸ $\mathfrak{X}^1\Pi^1$ ($\mathfrak{T}$ vacat). 12 A ἐλάττον] ἐλάττονι $\mathfrak{X}\mathfrak{T}\Pi^1$. 13 C λέγεις] λέγοις $\mathfrak{X}\mathfrak{T}\Pi^1$ (et T superscr.). 13 D ἔχοις ἄν] ἔχοις (om. ἄν) $\mathfrak{X}\mathfrak{T}^1\Pi^1$. 15 B περιόντα(ς)] περιόντα $\mathfrak{X}^1\mathfrak{T}^1\Pi^1$. — 6 A οὐ ἔνεκα] οὐ οὐνεκα $\mathfrak{X}\Pi^2\text{TH}^b$ ($\mathfrak{T}$ vacat), οὐ οὐνεκα $\Pi^1\mathfrak{T}$. 5 D αὐτὸ, 6 B σὺ om. $\Pi^1\text{TH}^b$. 5 C οὐδὲ δοκεῖ] οὐ δοκεῖ TH^b . 7 C διακριθῆμεν] (-θεῖμεν)] διακριθῆμεν TH^b . 8 D ἐκεῖνο ἴσως] ἐκεῖνό γε ἴσως TH^b . 11 D τοσοῦτω, ὅσῳ] τοσοῦτω, ὅσον $\Pi^1\text{H}^b$. 6 D ὦ] ὦ Π , ὁ T. Etiam ex his locis elucet cognatiores esse ΠTH^b et TH^b ; quare TH^b aut ex eodem fonte cum Π aut ex ipso Π ortos esse oportet.⁴⁾ Verisimilius

1) Ex Schanzii testimonio, Bekkeri et Stallbaumi silentio.
2) v. Schanz ad 5 A. 3) Unus f cum $\mathfrak{T}$ facit 11 E προσηπο-
νάμης] προσηπονάμης $\mathfrak{T}f$. 15 A ἀφελείσθαι ἀπὸ] ἀφ. ὑπὸ. 15 C
ὅτι τὸ τοῖς] ὅτι τοῖς, cum $\mathfrak{T}^2$ 2 C ἔμοιγε] ὡς ἔμοιγε. 12 E λέγωμεν]
λέγω (loci vitiosi pauci sunt, quia $\mathfrak{T}$ tersissimus est liber); cum $\mathfrak{T}^{\text{rec}}$
autem f haec vitia solus praebet: 8 E ἀληθῆς] ἀληθῶς. 9 C ὄσιον
τε καὶ] ὄσιον καὶ. ibid. αὐτὸ ἠγείσθωσαν] ἠγείσθωσαν αὐτὸ; cum
 $\mathfrak{T}^{\text{rec}}$ 5 D τῷ $\mathfrak{T}^{\text{rec}}$] τὸ τῷ $\mathfrak{T}^{\text{rec}}$ f. 5 E τοῦτο (pro τοῦτον)] τοῦτω.
ibid. ἐπιτρέπειν] superscr. ἐγγωρεῖν. Meliorem scripturam quam $\mathfrak{T}$
praebet f 3 A ἀγωνίη $\mathfrak{T}$] ἀγωνισί f. 8 A ταῦτα $\mathfrak{T}$] ταῦτά f; vitia
autem f exhibet pleraque solus, cum $\mathfrak{X}^2m u^1$ 3 B, cum $\Psi\text{ESTZfghc}$
3 D, cum $\mathfrak{TZ}^r$ adegh¹ 3 E, cum Δ ibid., cum b 5 A, cum Z^r 9 B
13 C, cum 1g 5 D, cum h^p 9 A, cum h^o 9 D. Unus restat locus
6 B λέγεται $\mathfrak{T}$] λέγεται τε „Florentini omnes“ Stallb., etiam f?
Ceterum f omnibus locis vestigia libri $\mathfrak{T}$ premit. 4) Utrum hoc an
illud factum sit dubitat Schanz Philol. XXXV 647; T ex Π ortum
censet Hermes X 171 sq.

autem est ex Π descriptos esse TH^b , quippe qui modo cum Π^1 , modo cum Π^2 faciant.¹⁾

4) Familiae a² haec est proprietas. $\Psi\text{DSh}\mathfrak{p}$ soli om. 2 B δῆ, 7 B ἡμᾶς, 8 E γε, et soli ponunt pro reliquo-
rum scriptura 3 A γένηται] γενήσεται a². 5 A λέγοντα]
μέλλοντα (h μέοντα). 5 B λάχε δίκην πρότερον] πρό-
τερον λάχε δίκην. 7 A (ὡς) ἀληθῶς] ἀληθῆς. 11 E σὺ
τροφᾶν et συντροφᾶν] ξυντροφᾶν. 12 E εὐσεβῆς τε]
εὐσεβῆς τι. 14 C μάλα] μάλα γε. $\Psi\text{DS}\mathfrak{p}$ (sil. de h)
4 B τεθνεώς] τεθνεώς. 15 D εἰπης] εἰποις 5 B om. καὶ
(cum CHg). $\Psi\text{Sh}\mathfrak{p}$ (sil. de D) 8 B ἀποκτείνη] ἀποκτεί-
νοι (cum u^{cor}H). $\Psi\text{S}\mathfrak{p}$ (sil. de Dh) 4 C γίννεται] ἐγ-
γίννεται. Dh $\mathfrak{p}$ (sil. de ΨS) 10 C ὑπὸ του] ὑπὸ τούτου.
DS $\mathfrak{p}$ (sil. de Ψh) 14 C γὰρ] δῆ (γὰρ p in ras.). D $\mathfrak{p}$
(sil. de ΨSh) 10 B διότι] ὅτι (cum u^{cor}H). S $\mathfrak{p}^1$ (sil. de
D Ψh) 14 D om. ᾧ. Quorum cognationem eam esse censet
Schanz, ut ex D (quem Schanz ex Π fluxisse putat) orti sint
Sh $\mathfrak{p}$, ex S autem Ψ .²⁾ Stallbaum autem testatur 7 B,
ubi ᾧδε δῆ est in $\Psi\text{DS}\mathfrak{p}$, veram lectionem ᾧδε δῆ esse
in h, itemque 3 B γ' (post οὔτω(ς)), quod om. DS $\mathfrak{p}$;
5 B autem καὶ ante ὀρθῶς, quod om. DS $\Psi\mathfrak{p}$, fuisse in h
(sed erasum esse); quare h ex D ortus esse non videtur.
Ex Schanzii autem silentio videtur 4 E τοῦ, quod om.
solus D, esse in p; 9 C pro ἀνόσιον, quod praebet solus
D, p recte praebere ὄσιον; 4 E pro δικασόμενος, quod est
in ΨDSh , in p esse vera scriptura δικαζόμενος; 13 E
pro οἰκίαν, quod est in $\Psi\text{DSh}\mathfrak{p}$, in p esse recte οἰκίας;
15 B αὐ, quod om. $\Psi\text{DShg}\mathfrak{p}$, esse in p; 6 D, ubi ΨSh
(sil. de D) praebent κακῶς, p recte praebere $\iota\kappa\alpha\upsilon\omega\varsigma$.
Quare quae est nostra notitia librorum, p h ortos esse ex
D affirmari non potest; S autem num ex D ortus sit in
Euthyphrone non liquet. Recte vero Schanz hoc perspexit,
 Ψ ortum esse ex S; cf. 5 D ἰερῶν] ἰδεῶν S, ἰδίων Ψ .
8 D εἰ] εἰ, superscr. ὁ S, ὁ Ψ . Praeterea ΨS soli om.
4 C δεῦρο, 5 A ἀνθρώπων, 5 B (quid?), 5 C ὀξέως, 5 D
περὶ, 7 A οὐ ταῦτόν δ' ἐστίν. ibid. τὸ ὄσιον τῷ ἀνοσίῳ·
οὐχ οὔτως; Οὔτω μὲν οὖν. Καὶ εὖ γε φαίνεται εἰρη-
σθαι. Δοκῶ, ᾧ Σώκρατες (non homoeot.), 7 B τε, 7 B
8 D 10 B 13 B γε, 10 A καὶ, 10 E ὁμολογοῦμεν, 11 C αὶ
et δῆ, 12 A ὅσῳ, 13 C ᾧ et τοῦτο, 13 D τυγχάνει οὔσα,
15 C πάλιν, et soli ponunt pro 3 E ὄπη] ὄπον. 4 B ἦ]
ἦν. 4 D χορῆ (χορεῖη)] χορεῖ ἦ. 5 B ἦ (ἦν)] ἦν. 5 D φόνου]
τοῦ φόνου. 6 A κατέπινεν] κατέπιεν. ib. δυσχερῶς] εὐχερῶς.

1) T vitia compluria solus exhibet, 4 C 7 B 10 A 12 D (bis),
cum Δ d 6 D, cum H u ibid.; quare H^b non videtur ex T ortus esse.
2) Schanz, Hermes XI p. 113 sqq. Platocodex p. 63.

6 B δῆ] δὲ. 11 B ὅπως] ὁ τι. 11 C δῆ τινος δεῖ] δεῖ τινος. 12 C τοιοῦτον] τοιοῦτο. 12 E οὐπω] οὐπου. 13 A ἵππων] ἵππου. 14 B ὧν ἠρώτων] τῶν ἐρωτωμένων. 14 C ὅπη] οἴπερ. 14 D ἐπιθυμητῆς] ἐπιθυμητὸς. Ceterum Ψ multa propria habet vitia.

5) Δ4d (a³) ex uno fonte fluxerunt; praebent enim pro 5 C ἐμοῦ] ἐμοῦ, Σώκρατες. 8 C ὡς οὐχί] οὐχί (cum 5). 10 B ἄρα διότι ὀρώμενόν γε] ἄρα γε διότι ὀρώμενον (cum Z^r). 8 D om. ἀμφισβητοῦσι (sil. de d). Non autem liquet 12 E τὸ περὶ] om. Δ^{1s}, add. Δ^{2s}, τὸ μὲν περὶ 4d; videntur enim Δ4 ex eodem fonte¹⁾, d autem ex Δ manasse.²⁾ Cf. 2 C πρὸς τῆν] τῆν Δ^{14r}; πρὸς add. Δ¹ et (ex sil.) d. 5 A ὦ Μέλητε] ὦ φίλε M. Δ4, ὦ βέλτιστε M. Δ^{2md}. 11 B προθυμώμεθα α, προθώμεθα b² Δ² r² 4, προθώμεθα ἦ υποθώμεθα Δd. ibid. ἡμῖν ἀεὶ α4, ἀεὶ om. Δd. 8 C οὐδὲν Δ¹ Π¹ 4, οὐ δεῖν Δ cum rell. 9 A ἐπισκέπτεσθαι Π4, ἐπισκήπτεσθαι Δ cum rell. 9 E (bis) οἱ θεοὶ pars α4, θεοὶ Δ (sil. de d). 11 D τοῖς ἐμῶν] αὐ τοῖς ἐμοῖς Δ (sil. de d), ἦν τοῖς ἐμοῖς 4. Quare non mirum quod saepe Δd soli concinunt (sil. de 4): 5 C ἦ] καὶ εἰ. 6 D διεκελευόμην] ἐκελευόμην. ibid. om. ὅσια (cum T). 8 C om. γε (cum ab). 8 D om. δήπου. 9 A ἐκείνον ἀδίκως] ἀδίκως ἐκείνον (cum v). 9 B τὰ τοιαῦτα] ταῦτα. ibid. ἀκούσῃ] ἀκούσωσι (cum e). 9 E ἀγαθῆ] ὦ ἀγαθῆ. 10 C om. ἦ. 11 C om. δὲ. 12 B ἔστιν] οὐκ ἔστιν. 13 E om. γὰρ. 14 E om. αὐ. 16 ὁ τι] ὄτ'.

6) Familia a⁴ his locis cognoscitur. 1gr soli praebent 3 A ὡς] τέως 1gr. 4 D ἐπεξέρχομαι] ἐξέρχομαι. 6 C σχολῆς] σχολῆν. 9 C om. εἰ. ibid. ἠγείσθωσαν] ἠγείσθων (cum Δ²). 11 E om. δεῖξαι (cum Δ3). 12 A οὐδέ] οὐ (cum e). 13 C οὐν] οὐ (οὐν r in ras.). ibid. om. ἦ (cum Σi). ibid. ἀνηρόμην] ἠρόμην (cum 4). 13 E om. γε (cum ΨS3v). 15 A γέρα] δῶρα (cum Π²). 15 D ὅπως ἂν ποτε] ἂν ποτε ὅπως. gr soli (sil. de 1) 3 A ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν] ἀδικῶν gr. 3 B τὰ τοιαῦτα] ταῦτα (cum p¹). 3 D ὁ τι περὶ ἔχω] ὅτι παρέχω (cum Π²). 3 D om. οὐν (r^m). 4 A γε δεῖ] καὶ δεῖ. 4 C ἐκεῖ] ἐκεῖνος. 6 A ἐξαμαρτάνειν] ἀμαρτάνειν. 7 B om. δοκῶ. 9 A φθάσῃ] φθάσοι. 9 B ἀλλ'] ἀλλὰ. 9 C αὐτὸ] αὐτοὶ. 10 B διότι] ὅτι (cum ΨS). 13 C οὐσα θεῶν] θεῶν οὐσα. 13 D ἔχοις] ἔχεις (cum h). 14 B δ'] δὲ. 15 A εἶη] ἦ. Schanz censet g ortum esse ex r, et r ex 1; cui rationi obstant loci 8 C πᾶν γε] πάντες r¹ (πᾶν γε r²), πάντες γε 1g (cum a³). 8 E ἀληθὲς r (ex sil. Schanzii), ἀληθὲς γε 1g (cum Δd). 7 A θεομιᾶς r (ex

1) In Euthyphrone Δ non fluxit ex Δ (quod fortasse factum est in Menone, prol. p. 37 sq.); Schanz, Studien p. 51. 80. 2) Schanz, Platocodex p. 62 sq.

sil. Sch.), θεοφιλῆς 1. 14 A πάντα ταῦτα 1g, ταῦτα πάντα r (ex sil. Sch.).

7) Inter singulas familias a¹a²a³a⁴ variae intercedunt necessitudines. Locis § 3 allatis cum a¹ facit Π¹, cum b Π²a²a³a⁴. 2 C ἔμοιγε a¹ pars b, ὡς ἔμοιγε Π²a²a³a⁴ (sil. de 4). 8 A μισεῖται a¹b, μισεῖται τε Π²a²a³a⁴ (sil. de 4), i. 7 D ἐχθροὶ a¹b, ἐχθροὶ γε a³ (sil. de 4) pars b, ἐχθροὶ γε ἂν Π²a²a⁴u²H. 11 C ἐπέσκωπτες] ἀπέσκωπτες Π^{cor}a² (ΨS p¹h^{cor}, sil. de D) a⁴3. 4 E τὸ νιδόν] τὸν νιδόν a²a⁴ (sil. de 1) iZ. 5 B ἦ] ἦν Π¹a²a⁴ (ἴν' ΨS, sil. de Dh). 9 C τόδε] τότε Π¹a²a⁴ (sil. de 1) 4. 14 A πάντα ταῦτα Δ²a³ (sil. de 4) 1g, ταῦτα πάντα Π et ex sil. TH^ba²r. 8 A ταῦτα b, τὰ αὐτὰ a¹a²Δd, ταῦτα αὐτὰ a⁴4. 8 C πᾶν γε] πάντε (πάντα, πάντες) Π¹a²r¹, πάντες γε a³1gh¹. 7 E φῆς] ἔφησ a³ (sil. de d) a⁴ (sil. de g). 8 E ἀληθὲς] ἀληθὲς γε a³ (sil. de 4) 1g. 9 C ποτ'] ποτέ Π²a³ (sil. de 4) a¹h p f. 10 B δῆ] om. a³ (sil. de 4) a⁴ (sil. de 1) Ψ. 10 E θεῖον a¹a², ὅσιον b²Π² et ex sil. a³a⁴. 12 B ἐθέλεις] ἐθέλειν pars b²a³ (sil. de 4) a⁴. 2 B ἐκείνῳ γε] ἐκείνῳ Π¹Ta² (sil. de Dh). 4 B πού γε ap, ποτε Π²a²g. 5 A καὶ ἐν τῷ] καὶ τῷ ΠTH^ba² (sil. de h). 7 C μετρεῖν] μέτρον Π¹H^ba² (sil. de DS) 4. ibid. διακριθεῖ- ημεν] διακριθεῖμεν ΔΠ¹a². 8 D ὡς . . . ἀμφισβητοῦσι (homoeot.) om. Δ¹Π¹a² (sil. de Dh). 12 D ἦ] ἦ Δ¹ΠT a² (ἦ p).

8) Totam familiam b ortam esse ex t probare studuit Schanz.¹⁾ Sed 9 C λέγοντος ἄμα pro ἄμα λέγοντος praebent tΓv, non autem Γ^{rec}εαυγις, quos libros contulit Schanz, neque Bekkeri et Stallbaumi libri, ut videtur ex illorum silentio. 6 B γερονέναι οὕτως praebent soli tΞi v, veram autem scripturam οὕτως γερονέναι T (ex quo Schanz Ξi ortos esse putat) Z^rBaiuyg (sil. de reliquis). 11 A, ubi in t est φιλεῖται, veram scripturam φιλεῖσθαι praebet b praeter b¹ (§ 9) Γδιu². 14 A t solus ex familia b praebet ἐργασίας cum a¹ (ex Schanzii silentio); rell. ἀπεργασίας. 14 E veram lectionem ἡμῖν ἔστιν cum a praebent TΣZ^r5ac, rell. (etiam Ξi) cum t ἔστιν ἡμῖν. 5 A φησι om. tB¹Γ^{rec}fE|bi, non autem Ξiav ex iis, quos Schanz contulit. Ceterum cf. § 13.

9) A reliqua familia b (b²) saepe discedunt ΞΣT^rZ^r5ac i (b¹). Σ (Ven. 189) enim esse putamus eum librum, quem Stallbaum per errorem littera Ξ (Ven. 184) significavit; nam Ξ, quem Bekker et Schanz contulerunt, persaepe discrepat cum Ξ Stallbaumi²⁾, quem nihilo minus huius

1) Libro „Über den Platocodex etc.“ 2) Sicut 2 A (Λυκίω) Ξ^s, Λυκίω Ξ^a (uncis inclusi, quae Schanz silentio testatur). ib. γὰρ ποῦ] γὰρ. 2 B τοῖ] τι. 3 B (τι)] τοῖ. 3 C δεῖ] (pro χρῆ)] om.

familiae esse apparet. Quam ob rem et quoniam 189 et 184 facillime confunduntur¹⁾, non dubito quin Σ Stallbaumi vera sit Σ . Praebent igitur 8 E φασίν αὐτήν αβ¹ ^{cor} αὐτήν φασίν vel αὐτήν φασί b². 9 E ἀποδεχόμεθα αβ¹ (ΣΤ5c ex sil.), ἀποδεχόμεθα b². 14 E ἡμῖν ἐστὶν αβ¹ praeter Σ i, ἐστὶν ἡμῖν b². (Ex 9 E 14 E apparet b¹ in Euthyphrone non fluxisse ex t.)²⁾ 3 E ὅπη] ὅποι b¹ (sil. de i) br¹i. 6 E ἦ] εἴη (sil. de i). 7 C δῆ om. b¹ (sil. de i) ΨShev. 8 D σός] σός ἐστὶ (sil. de i; ΣΖ5ac ex sil.). ib. ἄρα] ἄρα γε (sil. de 5i). 9 D ἐπανορθώμεθα] veram lectionem ἐπανορθώμεθα praebent soli Σ ¹ΣΤΖ^ra¹c (sil. de 5). 9 E οὕτω ξυγκροοῦντες ἔχειν (homoeot.) om. b¹ (sil. de 5ci) b. 10 C πάσχον τι ὑπό του] ὑπό του πάσχον τι Σ ΤΖ^r5a, ὑπό τούτου π. τ. Σh (sil. de ci). 11 B εἰκεν εἶναι Δαιδάλου] Δαιδάλον εἰκεν εἶναι b¹ (sil. de i). 11 C ὁ Σώκρατες, δεῖσθαι] δεῖσθαι, ὁ Σ. (sil. de i). 11 D τοῦτό μοι] μοι τοῦτο (sil. de i).³⁾ 12 A δὲ] μὲν b¹ (sil. de Σi) bi. 12 B πολλὰ om. Σ ¹ΣΤΖ^r5a¹. 13 E ἐπειδήπερ] ἐπειδὴ (sil. de i). 14 E om. γ² (sil. de 5i) cum 3. 15 D αἰ] ἂν εἴης (ΣΖ5ac ex sil.). 7 C ἐλάττονος] τοῦ ἐλ. (ΣΖ5c ex sil.). 4 C ξυνῆς] ξυνίης (sil. de Τ5i). 4 E ἔχει] ἔχοι (non e, sil. de i).

Compluribus locis non solum i, sed etiam Σ , id quod efficitur ex silentio Schanzii, a reliqua fam. b¹ discedentes veram lectionem tradunt. Praebent enim ΣΤΖ^r5ac (non Σ i ex sil.) 5 E pro ἐρω] ἐρωτῶ. 6 E om. αὐτήν. 7 B ἐχθραν δὲ] ἐχθρας γὰρ (Σ praebet veram scripturam in rasura). 7 B ἀλλήλους] ἀλλήλους Tac, sil. de Ζ^r; πρὸς ἀλλήλους Σ5. 7 D καὶ] καὶ τὰ. 7 E om. γε (sil. de c). 8 B τούτου] τούτων (ων in ras. Σ ²). 8 C οὐδ²] οὐδὲ (sil. de Τ). 11 D τοσοῦτω] τοσοῦτον (cum i). 11 E εἰ οὐκ] οὐκ (cum Γ). 13 D σε] γε (sil. de 5). ib. om. αἶν

3 E ἐσται] om. 4 A (ἔχει] ἔχοι. 5 B διδάσκοντι, νοῦθετοῦντι, πολάζοντι] διδάσκοντα etc. ib. ἂν] ἂν. 5 E (ἐρω] ἐρωτῶ. 6 E (τοῖνυν)] οὐν τοῖνυν. ib. (με αὐτήν διδάξον)] διδάξόν με. 7 B (δὲ)] γὰρ. ib. (ἀλλήλους)] πρὸς ἀλλήλους. 7 C (διενεχθέντες)] ἐνεχθέντες. 7 D (καὶ)] καὶ τὰ. 7 E (γε)] om. γε. 8 D γε ἐκείνο] γε ἐκείνο γε. 10 C ὑπό του] ὑπό τούτου. 10 DE τῶν θεῶν] θεῶν. 11 A (φιλεῖσθαι)] φιλεῖται. — 14 C ἐμμεσθήμεν] ἐμ. ib. ἐρωτῶ-μένω] ἐρωμῆνω. 14 D αὐ τὸ] αὐτὸ τὸ. 15 A ἐστὶν ἡμῖν] ἡμῖν ἐστὶν. 15 D εἰδησθα] οἰδησθα. ib. διωκᾶσθαι] διώκειν. 1) Stallb. Phaedon. ed. IV proll. p. 70: „Bastius fasciculum variarum lectionum ad Critonem, apologiam et Phaedonem videtur numero cod. 189 inscripsisse, cum vellet 184.“ Contrarium igitur factum videtur in Euthyphrone. 2) Schanz, Platocodex p. 60. Rhein. Mus. 34 (1879) p. 132 putat familiam b¹ ita ortam esse ex t, ut ex t fluxerit liber Escorialensis: T, ex T: Ζ^raΣ; ex a: c; ex Σ: 5Σ; ex Σ: i. 3) Eiusdem familiae esse videtur liber Palatinus Creuzeri, qui h. l. praebet μοι τοῦτο.

(sil. de Τ). 14 C om. ἦδη (sil. de 5). 15 B om. γε (cum ΨSe). 15 D om. ἄλλος (cum ΨS; sil. de Ζ^r).

Etiam aliis locis nonnullis apparet cognatiores esse Σ i, sicut 3 E ἴσως οὐδὲν] οὐδὲν ἴσως Σ i. 4 E εἴη, ὁ Σώκρατες] ὁ Σ., εἴη. 4 B ἐπεξηρίσθη] τῷ πατρὶ add. Σ io. ib. δεῖν] δεῖ Σ ¹iA. 6 B οὕτως γεγρονέναι] γεγρονέναι οὕτως Σ io. 11 B τὸ om. Σ iCH; saepius autem Schanz silentio testatur i non facere cum Σ , sicut locis modo allatis et 3 C χοῆ] δεῖ Σ non i, 8 A ἀπεκρίνω] ἀπεκρίνον Σ non i. 8 C δίκην διδόναι] διδόναι δίκην Σ non i. 10 D ἐστὶν] ἐστὶν, ὁ Εὐθύφρον Σ non i. 11 C αὐτὰ ἐργῶ] ἐργῶ αὐτὰ Σ non i. 11 E ἐπειδὴ] ἐπεὶ Σ ^c non i. Quare aut silentio nihil tribuendum aut non verisimile est quod Schanz coniecit i descriptum esse ex Σ ; quae ratio etiam impedit, ut ex superioribus elucet, quominus pro explorato habeamus Σ i ex Σ et Τ in Euthyphrone esse ortos. Multo autem minus, quam Schanzii apparatus, Bekkeri et Stallbaumi collationes valent ad Schanzii sententiam confirmandam.

Cum Σ i cognatos esse Σ5 elucet ex 7 A ἀπεκρίνω] ἀπεκρίνον Σ iΣ5. 8 D ἀλλήλους ἀδικεῖν] ἀδικεῖν ἀλλήλους (Σ5 ex sil.). 9 C ἐνευόησα] ἐννευόημαι (cum c). 4 E ὅπη] ὅποι Σ Σ5 (sil. de i). 3 B σου om. Σ ¹i5 (sil. de Σ). Soli autem Σ5 praebent 6 E pro τοῖνυν] οὐν τοῖνυν. ib. με (αὐτήν) διδάξον] διδάξόν με. 13 D om. οὐν. Tamen Schanz Σ ex Σ ortum esse censet.

Σ i et Τα om. 5 A δῆ cum ΨSE, et praebent pro 11 C ἐργῶ] ἐργῶ cum E. Σ i et Τ 11 D αὐτοῦ μόνα] αὐτοῦ μόνον Σ Τ, αὐτοῦ μόνου i.

Tac et Ζ^r om. 4 C τις, 6 B τῷ ὄντι, 11 B τε (cum 5d), 13 A Οὐδέ γε κύναις . . . . Ναί. (homoeot.), Τα et Ζ^r5 om. 10 D ὅτι (cum 3c), ΤαΖ^r om. 9 C τὸ (et pars a), 10 D εἰκεν. Τα et Ζ^rΣ praebent 13 E pro που] που ἦ. 14 D αὐ τὸ] αὐτὸ τὸ, Tac et Σ 4 A ἔχει] ἔχοι, Τ et Ζ^rΣ 2 A Ἀνκίω] Ἀνκίω (cum e).

Tac soli praebent pro 3 E ὑμῖν] ἡμῖν, superscr. ὑμῖν. 7 A λέγομεν] λέγωμεν.

Τ solus ex fam. b¹ praebet 4 C pro μίασμα] μίσημα (cum S); Σ ia certe, quos Schanz contulit, veram scripturam μίασμα praebent. Tamen Schanz¹⁾ a in Euthyphrone ex Τ descriptum esse arbitratur et reliquam quoque familiam b¹ ex eo libro ortam esse censet.

10) Ad familiam b² non totus pertinet Γ²) liber contaminatus, qui 2 A — 5 E et singulis locis 11 C 15 B cum

1) Rhein. Mus. 34 p. 133.

2) Fol. 1 aliena manu additum est; Schanz, Philol. 38 p. 362.

a^1 facit. Cf. § 3 et 4 B *πού γε ὑπὲρ $a^1 a^2 \Gamma$, που ὑπὲρ γε* rell. 5 C *ἐγένετο $a^1 a^2 \Gamma$, γένοιτο* rell. 5 D *ὁσιότητα* $\mathcal{A} \Pi^1 D \Gamma$, *ἀνοσιότητα* rell. 11 C *ἀντοῖς] τούτοις $a^1 a^2 \Gamma$* . 15 B *περιόντα* $\mathcal{A}^1 \mathcal{Z} \Pi^1 \Gamma$, *περιόντα* Δd , $D \rho$, 13 v, *περι(ε)όντας* rell. ($t^1 \text{cor}$). Ceterum Γ ex t ortum esse verisimile est.¹⁾

11) Ex reliquis libris familiae b^2 persaepe cum a^2 faciunt $u^2 H$ (cf. § 2); u^2 enim ad hoc exemplum correctus est, H autem librum u usque quaque comitatur; ex quo apparet H ex u descriptum esse.²⁾ Consentiant igitur $u^1 H$ 8 D *στασιάζουσι auH , στασιάζουσι τε b* . 10 B *διότι] διὸ uH ; $u^2 H$ autem 6 B *ἀντοῖ $au^{\text{cor}} H$, καὶ αὐτοῖ b* . 7 D *ἐχθροῖ] ἐχθροῖ γε ἄν* pars $au^2 H$. 8 B *ἀποκτείνη] ἀποκτείνου $a^2 u^{\text{cor}} H$* . 8 C *πάν γε] πάντα $\Psi u^2 H$* . 8 D *τον ἀδικούντα δεῖ] δεῖ τὸν ἀδικούντα $u^2 H$* . 10 B *διότι $\beta\tau$ $D \rho u^{\text{cor}} H$* . 12 C *ἔπει] ὅπη $ou^{\text{cor}} H$, ὅπη H* . 13 B *τινὶ ἔστι $au^{\text{cor}} H$, τινὶ ἔσται b* . 15 D *ποιήσοις] ποιήσαις $u^2 H$* .*

12) $Cy\gamma$ consentiunt 2 A om. *τόν*. 3 A *ὄς γε] ὄστε* (cum ΨS). 6 A *ξυνδοκεῖ $aCy\gamma$, συνδοκεῖ b* . 9 C *μὲν* om. (cum Ψ). 12 A om. *δέ*. 13 E *ὑπηρετικῇ] ἡ ὑπηρετικῇ*. 15 Dom. *πατέρα*. Cy 14 D *ἐκείνοις] ἐκείνους*. Tamen $y\gamma$, quos Schanz ex C ortos putat³⁾, non ubivis cum C facere videntur, sicut 7 A 11 B *τὸ*, 13 A *γε* om. C, non $y\gamma$ (ex sil. Schanzii). Recte autem Schanz hoc stautisse videtur, $Cy\gamma$ ortos esse ex B^4); cf. 7 A *τὸ* om. Δd , $By\gamma$ (sil. de C). 7 D *ἐχθροῖ] ἐχθροῖ γε Δd , $B^2 Cy\gamma$, eu^1* . 15 C *ἔστι τὸ aB* (fort. corr.), $Cy\gamma$, *ἔστιν b* . 5 B *καὶ* om. $a^2 B^{\text{cor}} C\gamma$ (sil. de y), $u^{\text{cor}} H$. 9 C *ἐνενόησα $aB^m Cy\gamma$, $u^{\text{cor}} H$, ἔχομαι* vel *ἐννεόημαι b* .

13) $E\dot{\iota}$ cognati sunt; utrum autem librum ex altero ortum esse putaveris? 8 A *ταῦτ'] ταῦτ' $\dot{\iota}$, ταῦτα E* . 14 A *καὶ κατὰ* ultra marginem $\dot{\iota}$, om. E . 5 C *φῆς* om. E , non $\dot{\iota}$ (ex silentio Schanzii); item 11 C recte *ἔρω $\dot{\iota}$, ἔρωγέ E* ; 11 B recte *οὖν $\dot{\iota}$, οὖν ἦν E* . Schanz³⁾ $\dot{\iota}$ ex E ortum putat. 4 C *δεῦρο ἀνδρα] ἀνδρα δεῦρο $E\dot{\iota}$* . 5 B *μηδὲ] μηδ'*. 5 C *σὸς] σοι*, superscr. *σὸς $\dot{\iota}^1$, σοὶ $E\Psi$* . 6 D *ἔρωτήσαντα] ἐρωτήσαντι $E\dot{\iota}$* . 8 A om. *ταῦτόν*. 9 A *φόνου] φόνου*. 12 A *δῆ] om. $E\dot{\iota}^1$* . 12 E *τὸ* om. $E\dot{\iota}^1 g$. 13 C *τοῦτο λέγειν] λέγειν τοῦτο $E\dot{\iota}$* . 14 E *γ'] τ' $E\dot{\iota}^1$* . 15 B *περιελθῶν] προελθῶν $E\dot{\iota}^1$* . 15 E *σοφὸς] σοφῶς*, superscr. *σοφὸς E , σοφῶς $\dot{\iota}^5$* . Mira libris $E\dot{\iota}$ intercedit affinitas cum i^5): 10 E *ἦν, ὦ φίλε] ὦ φίλε ἦν $E\dot{\iota} i$* . 11 D *ἀκινήτως] ἀκινήτους*. 15 C *πάλιν σκεπτέου] σκεπτέου πάλιν*. 11 D *κομψότατον] κομψώτατον $\dot{\iota} i$* (sil. de

1) Schanz, Platocodex p. 40 sqq. 2) Schanz, Hermes X (1876) p. 172 sq. 3) Platocodex p. 66. 4) Hermes XI p. 109. 5) Schanz, Studien p. 84.

E). Cum $E\dot{\iota}$ cognatus est etiam $\mathcal{Z}^{\text{rec}}$ (§ 3) et qui ex eo descriptus est f. 6 A *νείεις] νιούς $\mathcal{Z}^{\text{rec}1} f E\dot{\iota}^1$* . 6 D *ἦ οὐ] ἦ E , ἦ $\dot{\iota}$, $\mathcal{Z}^{\text{rec}f}$, b* . 7 C *ἀπαλλαγεῖμεν] ἀπαλλαγοῦμεν $\mathcal{Z}^{\text{rec}f} E\dot{\iota}$, b , e* . 7 E *μισοῦσιν] καὶ μισοῦσιν $\mathcal{Z}^{\text{rec}f} E\dot{\iota}$, i* . 9 E *τί] ὁ $\mathcal{Z}^{\text{rec}1} f E\dot{\iota}$, i* . Etiam bi cum $E\dot{\iota}$ cognati sunt. 13 E *ἡ* om. $E\dot{\iota} b^1 i$. 10 D *δῆ] δῆ σύ $E\dot{\iota}^1 b$* . 5 C *φῆς* om. Ei . — 6 E *μνημονεύεις] μνημονεύεις γε $\mathcal{Z}^{\text{rec}f}$, b* . 7 A om. *καὶ*.

14) 12 A *πάντ'* om. B^1 , uH , $E\dot{\iota}^1$, bi , ρ^1 . Ex hoc uno loco Schanz¹⁾ concludit $EHubfi\dot{\iota}$ ex B descriptos esse et miratur, cur f , qui cognatus sit cum bi , hoc loco non commemoretur cum illis. At enim si totum apparatus examinaveris, apparebit f non per totum dialogum, sed solum pag. 5 A — 10 B cum $E\dot{\iota} bi$ cognatum esse (§ 3). Ceterum similes loci sunt 13 A *γε* om. BC , $E\dot{\iota}$, i . 14 B *εἰ* om. B^{cor} , $Cy\gamma$, $u^{\text{cor}} H$, $E\dot{\iota} b$, 4. 5 A *φῆσι* om. B^1 , $E\dot{\iota}$, $\mathcal{Z}^{\text{rec}f}$, bi , t . 5 B *καὶ* om. B^{cor} , $u^{\text{cor}} H$, $C\gamma$ (cum a^2). 5 C *ἀτεχνῶς* om. B^{cor} , $Cy\gamma$, uH (cum a). 5 D *μέλλη] μέλλου B^{cor} , $Cy\gamma$, $E\dot{\iota}$, $u^2 H$, iv* (cum a^2), veram autem scripturam praebent $\mathcal{Z}^{\text{rec}}$ *μέλλη*, f *μέλη*. 9 E *οἱ θεοὶ aB^2 , $Cy\gamma$, $\dot{\iota}$* (sil. de E), $u^2 H$; *θεοὶ b* et $\mathcal{Z}^{\text{rec}}$. Sed 12 A, ubi t habet *στέραντα*, in B^1 erat recte *θ' ἔραντα*, et quia B delet *θ'*, in $Cy\gamma$ est *ἔραντα*; $u^1 bi$ autem habent *στέραντα*. Quare ubi non ex B orti esse videntur. 14 C Bekker testatur *ἡ ὁσιότης* habere ex suis solos BCS , Schanz solos $gy\Delta v$; articulus igitur abesse videtur ab $E\dot{\iota}$, uH , i (sil. de b), sicut a reliquis. Quare $E\dot{\iota}$ non ex B orti esse videntur. 7 A *τὸ* (ante $\delta\epsilon$) del. B , om. C , non reliqui ut videtur. ib . *τὸ* (ante *ἐναντιώτατον*) om. Δd , $By\gamma$, non rell. ut vid. 8 D *καὶ* om. $B^a \Delta \Pi^a \mathcal{Z}^r$, non rell. ut vid. 8 D vera scriptura *αὐτὰ γε ταῦτα* est in aB , $Cy\gamma$, $u^{\text{cor}} H$, vitiosa *ταῦτὰ γε ταῦτα* in t^1 , $E\dot{\iota}^1$, b (sil. de i), $\mathcal{Z}^{\text{rec}}$. Apparet igitur illud vitium non ex B in libros $E\dot{\iota} b \mathcal{Z}^{\text{rec}} u^1$ manasse. Quare bi , $E\dot{\iota}$, $\mathcal{Z}^{\text{rec}}$, uH ex B ortos esse non solum non exploratum, sed ne verisimile quidem est. Hac autem sola ratione nititur id quod Schanz contendit hos omnes fluxisse ex t ; B enim etiam in Euthyphrone ex t ortum esse Schanz persuasum habet.²⁾ Casu igitur 6 B, ubi t praebet *γεγονέναι οὕτως*, B recte *οὕτως γεγονέναι*, veram scripturam in librum B irrepsisse credamus?

15) βv 13 A *οὕτως* omittunt et 13 B pro *πάνν γε* ponunt *οὕτως πάνν γε*. Ex quo elucet βv cognatos esse. Ex t autem eos ortos esse Schanz³⁾ concludit ex uno loco 8 B *δέ] δαί $\mathcal{A}^2 t \Gamma \beta v$* , quo vitio nihil frequentius est in Platone.⁴⁾ Nam *τί δαί*; pro *τί δέ*; prae-

1) Platocodex p. 66. 2) Platocodex p. 49. 3) Platocodex p. 59. 4) Proll. ad Menon. p. 46 sq. Hermann ad Viger.³ p. 848.

bent 4 A $\mathcal{X}^2 \Gamma^1 \nu e^{cor}$, 7 D $\mathcal{X}^2 \Gamma B C E a^{cor} e g h i^1 u^1 g \dot{\iota}^1 1^{cor}$, 13 D $\mathcal{X}^2 \Gamma \tau o$, $\tau \acute{\iota} \delta \alpha \iota \delta \eta$; pro $\tau \acute{\iota} \delta \epsilon \delta \eta$; 14 A $\mathcal{X}^2 \Gamma \tau$.

Praeterea haec sunt commemoranda, quae ad rem grammaticam spectant.

Optativi formas Atticas, quas libri meliores praebent 7 C $\acute{\alpha} \pi \alpha \lambda \lambda \alpha \gamma \epsilon \iota \mu \epsilon \nu \mathcal{X} \Pi^1 T$, $\Psi D S h p^1$, B C H u i y g t, ibid. $\delta \iota \alpha \kappa \rho \iota \theta \epsilon \iota \mu \epsilon \nu \mathcal{X} \Pi^1$, $\Psi D S h p^1$, F. A. Wolf reduxit.¹⁾

Atticam secundae personae terminationem²⁾ praebent $\mathcal{X} \Pi^1 \tau$ 6 B (bis), 15 E $\eta \gamma \epsilon \iota$, 15 B $\alpha \iota \sigma \theta \acute{\alpha} \nu \epsilon \iota$, 15 E $\acute{\alpha} \pi \epsilon \rho \chi \epsilon \iota$, $\mathcal{X}^1 \mathcal{Z}^1 \Pi^1 \Gamma^1 \tau$ 15 B $\theta \alpha \nu \mu \acute{\alpha} \sigma \epsilon \iota$, $\mathcal{X} \Pi^1 \Gamma^1$ 12 D E $\phi \alpha \iota \nu \epsilon \iota$, 15 B $\alpha \iota \tau \acute{\iota} \alpha \sigma \epsilon \iota$, $\mathcal{X} \Pi^1$ 3 E $\acute{\alpha} \rho \omega \nu \iota \epsilon \iota$, 12 C $\acute{\epsilon} \pi \epsilon \iota$, $\mathcal{X}^1$ 13 C $\acute{\alpha} \pi \epsilon \rho \gamma \acute{\alpha} \zeta \epsilon \iota$, $\mathcal{X}^2$ cum $\Pi^1 Z^1$ 4 E $\phi \rho \beta \epsilon \iota$, cum $\Gamma^1 \tau$ 6 C $\delta \iota \eta \gamma \eta \sigma \epsilon \iota$, cum τ 6 C $\acute{\epsilon} \kappa \pi \lambda \alpha \gamma \eta \sigma \epsilon \iota$. Quam terminationem primi reduxerunt Fischer et Wolf.

$\eta \delta \eta \sigma \theta \alpha$ ³⁾ Bekker cum Fischerō restituit 15 D, ubi $\eta \delta \eta \sigma \theta \alpha$ praebet B¹, $\epsilon \iota \delta \eta \sigma \theta \alpha$ $\Psi \Phi D E H 35$ b u i g $\dot{\iota} \tau \rho$, $\omicron \iota \delta \eta \sigma \theta \alpha$ $\Gamma^1 \Sigma \Gamma$, $\eta \delta \epsilon \iota \sigma \theta \alpha$ $\mathcal{X} \mathcal{Z} \Pi T S B^2 C$, $\eta \delta \epsilon \iota \sigma \theta \alpha$ $\gamma \omicron \tau$.

$\acute{\epsilon} \mu \epsilon \mu \alpha \delta \eta \kappa \eta$ ⁴⁾ Bekker cum Wolfio Platoni reddidit 14 C ex $\Pi^1 \mathcal{X}^2$, ubi reliqui libri terminationem $- \epsilon \iota \nu$ exhibent.

$\sigma \acute{\omega} \zeta \epsilon \iota$ ⁵⁾ pro $\sigma \acute{\omega} \zeta \epsilon \iota$ 14 B Wohlrab (1873) et Schanz revocaverunt ex $\mathcal{X} \tau$; iidem 4 D $\acute{\alpha} \pi \omicron \theta \nu \eta \sigma \kappa \epsilon \iota$ ⁶⁾ pro $\acute{\alpha} \pi \omicron \theta \nu \eta \sigma \kappa \epsilon \iota$ ex $\mathcal{X} \Pi^1$. Perperam autem in $\mathcal{X}$ est 7 B $\acute{\omega} \delta \epsilon$, qui liber etiam $\pi \epsilon \rho \alpha \iota \tau \acute{\epsilon} \rho \omega$ scribit Alc. II 194 B, $\acute{\epsilon} \gamma \gamma \nu \acute{\iota} \alpha \tau \omega$ soph. 265 A.⁷⁾

$\acute{\omega} \phi \epsilon \lambda \acute{\iota} \alpha$ ⁸⁾ Wohlrab revocavit 13 B 14 E ex $\mathcal{X}^1 \mathcal{E} \tau$, 13 C ex $\mathcal{E} \tau$ (bis).

$\iota \theta \iota \nu \nu \nu$ Wohlrab scripsit 8 E, ubi ν . ann.

$M \acute{\epsilon} \lambda \eta \tau \omicron \varsigma$ ⁹⁾, non $M \acute{\epsilon} \lambda \iota \tau \omicron \varsigma$ praebent $\mathcal{X} \Pi$ 5 A C 12 D 15 E, $\mathcal{X} \mathcal{Z} \Pi \tau$ 2 B 2 D, $\mathcal{X} \mathcal{Z}^1 \Pi \tau$ et ΓD 13 e f h 2 B. Veram nominis formam reduxit Bekker.

$\acute{\omega} \acute{\epsilon} \nu \theta \nu \acute{\iota} \phi \rho \omega \nu$ ¹⁰⁾ vitiose praebent $\mathcal{X}^1 \mathcal{Z}^1 \Pi^1 u^1$ omnibus locis¹¹⁾, τ 4 E 6 C D 7 A, $\tau \iota$ 3 C 6 A, $\tau \rho$ 3 C, $\tau^1 \mathcal{E}$ 5 A, τB^1 2 A, τZ^1 2 B.

$\tau \epsilon \theta \nu \epsilon \iota \acute{\omega} \varsigma$ ¹²⁾ 4 B bis est in $\mathcal{X} \mathcal{Z} \Delta \Pi T$, $\Gamma \mathcal{E} \rho C E H a \gamma \upsilon \gamma \omicron \dot{\iota} \tau$

1) Cf. Stallbaum ad Alc. I 111 D. 2) Cf. Wohlrab, praef. apol. p. 38.

3) Cf. proll. ad Menon p. 47. Cobet, nov. lect. p. 214. 4) Wohlrab, proll. apol. p. 38. Cobet, nov. lect. p. 212 sq. Schanz, Plat. op. XII 1 proll. 5) Cf. proll. ad Menon. p. 47.

6) Cf. Usener, Jahrb. f. Philol. 1865 p. 245 sqq. 7) Cf. Schneider ad civ. II 246. Dindorf ad Soph. Ai. 921 ed. IV, 38 ed. V.

8) Cf. Krüger ad Thuc. I 3, 2. Cauer, Studien zur gr. u. lat. Gramm. ed. Curtius. VIII 273. Schanz, proll. ad Theaet. p. XI. Plat. op. II 2 p. VII. 9) Cf. Wohlrab, proll. ad. apol. p. 42 sq.

10) Cf. ann. crit. ad 2 A. 11) Schanz ad 2 A. Bekker ad 6 D. 12) Lobeck ad Buttm. Ausf. Gr. Sprachl. II p. 30. Spitzner ad ll. Z, 71.

Inferioris aetatis poetae (Theocr. 25, 273. Q. Smyrn. 5, 502) et tituli (C. I. G. I 948 $\tau \epsilon \theta \nu \epsilon \iota \acute{\omega} \varsigma$. 6224 $\tau \epsilon \theta \nu \epsilon \iota \acute{\omega} \tau$) eandem formam exhibent.

(priore loco in Π^2), 11 D $\acute{\epsilon} \nu \nu \epsilon \alpha$ in T, 11 E $\acute{\alpha} \delta \delta \eta \nu$ in T, $\Psi D S h p$, dgr, $\Gamma \mathcal{E} H 3 g$, 4 B $\acute{\iota} \sigma \omicron \nu$ in $\mathcal{Z} \Pi \Delta$ buyr.

Pro $\acute{\upsilon} \gamma \epsilon \iota \alpha \varsigma$ 13 D libri omnes praeter $\Delta \Psi S d$ 13 i o praebent formam inferioris aetatis $\acute{\upsilon} \gamma \epsilon \iota \alpha \varsigma$.

Praeter libros supra et passim in annotationibus commemoratos his usus sum.

Platonis dialogi V. Recensuit notisque illustravit Nath. Forster. ed. II. Oxon. 1752. (In hac editione Mudgii quas commemoravi emendationes reperiuntur.)

Platonis Euthyphro apologia Socratis Crito Phaedo. Recensuit emendavit explicavit I. F. Fischerus. ed. III. Lips. 1783.

Platonis dialogorum delectus. Pars I. Euthyphro apologia Socratis Crito. Ex recensione et cum latina interpretatione F. A. Wolfii. Berolini 1812.

Platonis opera ed. Ch. D. Beck. Tom. I. Lips. 1812.

Platonis dialogi quattuor Laeas Euthyphro apologia Socratis Menexenus. Adnotatione perpetua illustravit F. G. Engelhardt. Berolini 1825.

Platonis Euthyphro apologia Socratis Crito Phaedo. Post C. F. Hermannum recognovit M. Wohlrab. Lips. 1881.

De reliquis editionibus et editorum notis cf. proll. ad Menon. p. 48.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

ΕΥΘΥΡΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CAP. I. ΕΥΘ. Τί νεώτερον, ὦ Σώκρατες, γέγονεν, Steph. I
p. 2
ὅτι σὺ τὰς ἐν Λυκείῳ καταλιπὼν διατριβὰς ἐνθάδε νῦν
διατρίβεις περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοάν; οὐ γάρ που
καὶ σοὶ γε δίκη τις οὔσα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα
5 ὥσπερ ἐμοί.

εὐθύφρων ἢ περὶ ὁσίου X² ΞΠΣΒ¹t, πειραστικός add.
X²(?) ΞΖ, ὁ λόγος ἐριστικός add. Bt. 4. σοὶ γε αΓ Sib., σοὶ
b5. Cf. Graser, Z. f. d. Altertumsw. IX (1842) p. 564.

1. τί νεώτερον. Socrates
usque ad septuagesimum aetatis
annum in iudicis non versatus
erat; apol. 17 D. WOHLRAB.

νεώτερον. Prot. 310 B μὴ
τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Theophr.
charact. VIII μὴ λέγεται τι
καινότερον; STALLB.¹ Phaedon.
115 B ἄπερ αἰεὶ λέγω —, οὐδὲν
καινότερον. Ubi res novitate su-
specta significatur, propria vis
comparativi in his vocibus fere
evanuit; cf. νεωτερίζειν, νεωτερι-
σμός. Drescher p. 32.

2. ὅτι (quod propterea su-
spicor) quia. Ad Hipparch.
231 A.

ἐν Λυκείῳ. In gymnasiorum
porticus etiam sophistas invita-
bat locorum opportunitas et
adulescentium frequentia. In
Lyceo Lysis et Euthydemus
dialogi habiti finguntur, eodem
Socrates se confert ex Agatho-
nis convivio (sympos. 223 D);
Prodicum in Lyceo dicentem
facit auctor Eryxiae (397 C),
ibidem colloquuntur συγκαθε-
ζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν
ἀγελαιῶν σοφιστῶν Isocr. XII
18; celeberrimum autem illum
locum fecit Aristoteles.

διατριβὰς — διατρίβεις,
„ut tu istis in Lyceo con-
versationibus relictis hic iam con-

verseris.“ WOLF. Ad Charm.
153 A.

3. περὶ τὴν τοῦ βασιλέως
στοάν. Pausan. I 3 de Cera-
mico: πρώτη δὲ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ
καλουμένη στοὰ βασιλείος, ἐνθα
καθίξει βασιλεὺς ἐπιανσίαν ἀρ-
χῶν ἀρχὴν καλουμένην βασι-
λείαν. Eodem abit Socrates
Theaet. 210 D νῦν μὲν οὖν ἀπαν-
τητέον μοι εἰς τὴν τοῦ βασιλέως
στοάν ἐπὶ τὴν Μελήτου γραφήν.
Illius enim archontis erat iudi-
cium dare, actionem instruere,
quaestioni praeesse (ἡγεμονία
τοῦ δικαστηρίου. Hermann,
Griech. Staatsaltert. § 137 sq.)
in iis causis publicis, quae ad
religionem pertinebant; quare
eam quoque litem (γραφὴν ἀσε-
βείας 5 C 12 E) instruxit, quam
Meletus Socrati intenderat.

4. καὶ σοὶ γε. Post καί, etiam,
pronomem raro augetur particu-
la γέ. Euthyd. 294 A Eryx.
392 B καὶ σὺ γε. Euthyd. 298 D
καὶ ἡ σὴ γ', ἔφη. Eur. Heracl.
680 κἀγωγε σὺν σοί. Xen. Cyr.
IV 3, 21 καὶ ἡμᾶς γε. Cf. Xen.
an. VI 1, 32 οὐδὲ ἐγωγε.

5. ὥσπερ ἐμοί. Euthyphronis
causa erat δίκη φόνου (4 A),
quae ad religionem pertinebat
(4 C); quare eiusdem archontis
erat Euthyphronem religione ex-
solvere actione instituta.

2 ΣΩ. Οὗτοι δὴ Ἀθηναῖοι γε, ὧς Εὐθύφρων, δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφήν.

ΕΥΘ. Τί φῆς; γραφήν σέ τις, ὡς εἰκοι, γέγραπται; οὐ γὰρ ἐκεῖνό γε καταγνώσομαι, ὡς σὺ ἔτερον.

ΣΩ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΕΥΘ. Ἀλλὰ σὲ ἄλλος;

ΣΩ. Πάνυ γε.

ΕΥΘ. Τίς οὗτος;

ΣΩ. Οὐδ' αὐτὸς πάνυ τι γιννώσκω, ὧς Εὐθύφρων, τὸν ἄνδρα· νέος γὰρ τίς μοι φαίνεται καὶ ἀγνώστ· ὀνομάζουσι μὲντοι αὐτόν, ὡς ἐγώ μαι, Μέλητον. ἔστι δὲ τῶν

1. ὧς Εὐθύφρων] ὧς Εὐθύφρων omnibus locis 2¹⁵ 3¹⁵ Π¹⁵ 1¹⁶ et alii passim; proll. p. 170. Ita liber Laurentianus praebet Soph. Ai. 903 ὧς ταλαίφρων, OR. 1299 ὧς τλήμων, Ant. 572 ὧς φίλιαδ² Αἴμων, Ant. 211 OR. 637 Κρέων, El. 16 Πυλάδης. Cf. Luc. dial. meretr. p. 302 sqq. ὧς Παρμένων. 3. γραφήν σέ τις Stb., γραφήν σέ τις 5. 4. οὐ γὰρ ab Stb., οὐ γὰρ που (ut 175, 3) 3¹ 145g Z^r et ut videtur T² D⁵, οὐ γὰρ σοῦ Stephanus. γε] γέ σου Hsch. σὺ a Ast, σὺ γε b5 Bkk. 9. πάνυ τι ab Fsch., πάνυ τοι ΓΞΕΗ^b iōj. 11. Μέλητον Bkk. (app. crit. I p. 93), Μέλιτον s. Proll. p. 170. τῶν δήμων α¹ α³ α⁴ b (τὸν

1. δίκην — γραφήν. „In cotidiana vita δίκη dicta est omnis generis causa, et privata et publica: sed usus fori Attici causis privatis addidit nomen δίκη, publicis vocabulum γραφή, ita quidem, ut causa publica etiam δίκη vocaretur, non item privata causa γραφή.“ FISCHER. Demosth. XVIII 210 τὰς τε ἰδίας δίκας καὶ τὰς δημοσίας. Infra 3 E eadem causa δίκη vocatur.

3. γραφήν σέ — γέγραπται. „γράφεσθαι τινα est aliquem in numerum reorum referri iubere apud magistratum, unde usus verbi mediū repetendus est. Quod quia fiebat tradito accusationis libello, additur fere γραφήν. Schoemann, de comitiis Athen. p. 129.“ STALLB.

4. καταγνώσομαι. „Omissum est σοῦ, quia subsequitur ὡς σὺ ἔτερον.“ STALLB.

σὺ ἔτερον ut mox σὲ ἄλλος, 4 E εἰδὸν πατρί, Menon 75 B σὺ ἐμοί. Cum contraria bina componuntur, non opus est addito pondere particulae γέ. WOHLRAB.

6. ἀλλὰ σὲ ἄλλος; Interrogatio supervacanea est valde mirantis. WOHLRAB.

ἄλλος post ἔτερον varietatis studio, ut ἄλλων — ἑτέρων soph. 232 D, ἄλλη — ἑτέρα de rep. IV 439 B. Ad Alc. I 116 E Menon. 78 B. Schneider ad Isocr. I 11.

11. Μέλητον. Apol. 23 E καὶ Μέλητός μοι ἐπέθετο καὶ Ἄνυτος καὶ Ἀνών, Μέλητος μὲν ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀγρόμενος, Ἄνυτος δὲ ὑπὲρ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πολιτικῶν, Ἀνών δὲ ὑπὲρ τῶν δητόρων. Unius Meleti mentio facta est etiam 5 A sqq. 12 E apol. 19 BC 26 B Theaet. 210 D, utpote qui accusationem suo nomine comparavisset; Anytus autem et Lyco συνήγοροι subscripserant. De Meleto v. proll. ad apol. p. 23 sq. 26.

τῶν δήμων. Plut. Pericl. III 1 Περικλῆς γὰρ ἦν τῶν μὲν φυλῶν Ἀκαμαντίδης, τῶν δὲ δήμων Χολαργεύς. Huius generis copiam exemplorum afferunt Sintenis ad Plut. Themist.

δήμων Πιθεύς, εἴ τινα νῶς ἔχεις Πιθεῖα Μέλητον οἶον τετανότριχα καὶ οὐ πάνυ εὐγένειον, ἐπίγρυπον δέ.

ΕΥΘ. Οὐκ ἐννοῶ, ὧς Σώκρατες· ἀλλὰ δὴ τίνα γραφήν σε γέγραπται;

5 ΣΩ. Ἦντινα; οὐκ ἀγεννῆ, ξμοιγε δοκεῖ τὸ γὰρ νέον ὄντα τοσοῦτον πρᾶγμα ἐγνωκέναι οὐ φαῦλόν ἐστιν. ἐκεῖνος γὰρ, ὡς φησιν, οἶδε, τίνα τρόπον οἱ νέοι διαφθείρονται καὶ τίνες οἱ διαφθείροντες αὐτούς. καὶ κινδυνεύει σοφός τις εἶναι· καὶ τὴν ἐμὴν ἀμαθίαν κατιδὼν ὡς 10 διαφθείροντος τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ ἔρχεται κατηγορήσων μου ὡς πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν. καὶ φαίνεται

δημον Π) Hrm., τὸν δῆμον α² 3¹ 105 Bkk. Cf. Cobet, var. lect. p. 385, nov. lect. p. 671. 1. Πιθεύς, Πιθεῖα] Πιθεύς, Πιθεῖα Fsch. Beck. In titulis utraque scriptura frequens est. Μέλητον Bkk., Μέλιτον s. proll. p. 170. τινα νῶς ab Stb. (1821), τιν' ἐν νῶς Bkk. (τινὰ ἐν νῶ d). 5. ξμοιγε α² 3¹ et ut videtur ΓΞγιος Stb., ὡς ξμοιγε b (ὡς in mag. t¹) Bkk. 11. ὡς α¹ Hrm., ὡσπερ 5 Bkk. πρὸς (ante τὴν) om. A¹ 4°, del. Cobet, var. lect. p. 165 post Schaeferum ad Dion. Hal. de comp. verb. p. 328, qui sententiam retractavit ad Greg. Cor. p. 394, Hsch.

I 1. Wytenb. ind. ad Plut. s. v. δῆμος.

1. Πιθεύς. Πίθος (Πίθος, Πιθίς. Roscher, de adspiratione vulgari p. 121 sq.) pagus erat tribus Ceoropidis. Hermann, Gr. Staatsaltert. p. 810.

νῶς ἔχεις. νῶς ἔχειν est meminisse, ut de rep. VI 490 A; ἐν νῶς ἔχειν propositum habere, ut apol. 20 B. ENGELH.

οἶον, i. e. τοιοῦτον οἶος, id genus hominem. Soph. 237 C χαλεπὸν καὶ οἶον ἔμοι παντάπαιιν ἄπορον. Demosth. II 18 ἀνῆρ — οἶος ἔμπειρος πολέμου. Luc. philops. 25. Saepius cum superlativo, ut apol. 23 A ἀπέχθεται οἶαι χαλεπώταται.

2. τετανότριχα. Eur. Bacch. 455 πλοκαμὸς ταναὸς effeminati esse animi dicitur, Ar. nub. 14 sq. 580 adulescentium nobilium est νόμην ἔχειν. Voce τετανός coma longa et tenuis significari videtur.

οὐ πάνυ εὐγένειον, ut adulescens. Etiam infra ad eius aetatem alluditur (τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ, ὡς πρὸς μητέρα) ut apol. 25 D 26 E.

PLAT. OPERA VI. 2.

5. Ἦντινα, „pro ἐρωτῆς ἦντινα;“ STEPH. ut Lach. 195 A πρὸς ὅτι; Kock ad Ar. nub. 214. οὐκ ἀγεννῆ, non timide illatam; cf. Phaedr. 264 B οὐκ ἀγεννῆς de oratione inconsulta.

7. ὡς φησιν. Quod Socrates cum ironia significat Meletum sibi sumere, nunquam ei curae fuisse ostendit apol. 25 C ἰκανῶς ἐπιδείκνυσαι ὅτι οὐδεπώποτε ἐφρόντισας τῶν νέων καὶ σαφῶς ἀποφαίνεις τὴν σαυτοῦ ἀμέλειαν, ὅτι οὐδὲν σοι μελέληκε περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις. WOHLRAB. Meletus vulgari ad dictus est opinioni; ad Menon. 91 C.

11. ὡς πρὸς μητέρα. Π. 0 271 παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα.

πρὸς τὴν πόλιν. Usitatum est cum id cuius similitudo comparatur praecedit, praepositionem altero loco omittere, ut Theaet. 170 A ὡσπερ πρὸς θεοῦς ἔχειν τοὺς ἐν ἐκάστοις ἀρχοντας, ubi v. Heindorf. „Neque tamen plane desunt iteratae praepositionis exempla. Ita Phaedr. 255 D ὡσπερ δὲ ἐν κατόπτρῳ

12

2 μοι τῶν πολιτικῶν μόνος ἄρχεσθαι ὀρθῶς· ὀρθῶς γάρ
D ἔστι τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, ὅπως ἔσονται ὅτι
ἄριστοι, ὥσπερ γεωργὸν ἀγαθὸν τῶν νέων φυτῶν εἰκὸς
πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ τῶν ἄλλων·
3 καὶ δὴ καὶ Μέλητος ἴσως πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει 5
τοὺς τῶν νέων τὰς βλάστας διαφθείροντας, ὡς φησὶν·
ἔπειτα μετὰ τοῦτο δῆλον ὅτι τῶν πρεσβυτέρων ἐπιμε-
ληθεὶς πλείστων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος τῇ πόλει
γενήσεται, ὡς γε τὸ εἰκὸς ξυμβῆναι ἐκ τοιαύτης ἀρχῆς
ἀρξάμενφ.

II. ETΘ. Βουλοίμην ἄν, ὃ Σώκρατες, ἀλλ' ὀρθῶς δῶ,
μὴ τούναντίον γένηται. ἀτεχνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ'

1. ὀρθῶς γάρ ἔστι] ὀρθῶς γὰρ ἔστι Wlf., ὀρθὸν γὰρ
ἔστι Stephanus, ὀρθῶς γὰρ ἔχει Mudge. Cf. Heusde, spec. crit. p. 6.
5. ἐκκαθαίρει] ἐκκαθαίρει Hsch., καθαίρει Cobet, mnemosyn.
1875 p. 281. Cf. Wohlrab, Jahrb. f. Philol. 1876 p. 128. 7. ἔπειτα
μετὰ] ἔπειτα τὸ μετὰ Hsch. 9. ὡς γε ab Mudge Fsch., ὡστε
ΨS C y g i s.

ἐν τῷ ἐρῶντι ἐαντὸν ὀρῶν. De
rep. VIII 553 A πταίσαντα ὥσπερ
πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει.
STALLB.¹

1. ὀρθῶς γάρ ἔστι. Socrates
interpretatur quid sit τῶν
πολιτικῶν ἀρχεσθαι ὀρθῶς, ut
Hipparch. 237 C, ubi v. ann.
Heusde, spec. crit. p. 6.

2. ὅπως ἔσονται ὅτι ἄρι-
στοι. Apol. 24 C Meletus se
permagni facere dicit, ὅπως ὡς
βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται.

5. ἐκκαθαίρει, eruncat.
STALLB.

6. τοὺς—διαφθείροντας,
epexegetis cum ironia ut apol.
34 A ἐμοὶ—τῷ διαφθείροντι,
ubi v. ann.

τῶν νέων τὰς βλάστας,
dictio poetica. Poeta inc. (fr.
adesp. 97 Bergk) βλάσταις τε
τέκνων βοιθόμενα (mater). Soph.
Oed. r. 717 παιδὸς δὲ βλάστας
(Oedipum). Meletus erat poeta.

7. ἔπειτα μετὰ τοῦτο ut
Phaedr. 258 A ἔπειτα λέγει δὴ
μετὰ τοῦτο. 230 E νῦν ἐν τῷ
παρόντι. Ad erast. 136 E apol.
17 C. Abundantia ἐκ παραλλή-
λου consuetudinis est familiariter

colloquentium. Schanz, nov.
comm. p. 12 sqq.

ἐπιμεληθεὶς. Verbum ter
repetitur fortasse propter no-
men Meleti (Yxem); eiusmodi
enim lusus a Platone non alien-
us est. Apol. 25 C ὃ Μέλητε
—ἀμέλειαν—μεμέληκεν. 26 A
Μελήτω—ἐμέλησεν. Symp. 179 B
Ἀγάθων—ἀγαθός. 185 C Παν-
σανίου δὲ πανσαμένον. De rep.
IX 580 C Ἀρίστωνος—ἄριστον.

Prot. 326 A Καλλίας ὁ καλός.
Theag. 122 D.

9. ὡς—τὸ εἰκὸς ut de rep.
VI 488 C; „rarior articulus in
hac structura.“ ENGELH. Additi
in similibus articuli (ὥσπερ τὸ
ἀληθές, ὡς γε τὸ δίκαιο al.)
exempla conguessit Ast ad leg.
I 630 A.

12. ἀτεχνῶς, ad Menon. 80 A.

ἀφ' ἐστίας, ἀπὸ τῶν οἰκειο-
τάτων. schol. Graecis in preca-
tionibus (Ar. av. 865) et liba-
tionibus aliisque sacris faciendis
(Crat. 401 BD) mos erat ἀφ'
Ἐστίας ἀρχεσθαι, a Vesta dea
ordiri (schol. ad h. l. et ad Ar.
vesp. 842. Hesych.); quare pro-
verbium usurpatur ἐπι τῶν ἐξ

ἐστίας ἀρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν
σέ. καὶ μοι λέγε, τί καὶ ποιοῦντά σέ φησι διαφθείρειν
τοὺς νέους;

ΣΩ. Ἄτοπα, ὃ θανμάσιε, ὡς οὔτω γ' ἀκούσαι. B
5 φησὶ γάρ με ποιητὴν εἶναι θεῶν, καὶ ὡς καινοὺς ποι-
οῦντα θεοὺς, τοὺς δ' ἀρχαίους οὐ νομίζοντα ἐγράψατο
τούτων αὐτῶν ἔνεκα, ὡς φησὶν.

ETΘ. Μανθάνω, ὃ Σώκρατες· ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμό-

5. γὰρ με ποιητὴν εἶναι a Γb3 Stob. flor. IV 96 Fsch.,
γὰρ ποιητὴν εἶναι με b5. 8. Σώκρατες· ὅτι distinxit Bkk.,
Σώκρατες, ὅτι 5.

ἀρχῆς τι ποιούντων (Leutsch,
paroemiogr. II 321). Inde con-
suetudo migravit ad ἐστίαν, me-
dium locum et intimam sedem;
cf. Strab. I p. 9 de belli duci-
bus: αλλων δὲ κατ' ἄλλα μέρη
δυναστευόντων καὶ ἀπ' ἄλλης
ἐστίας καὶ ἀρχῆς—ἐπευτείνον-
των τὸ τῆς ἡγεμονίας μέγεθος.
Quare quia Graecis ἐστία in-
tima et sanctissima sedes erat
et domorium et urbium, sicut
κοινὴ ἐστία τῆς πόλεως in pry-
taneo erat Athenis et alibi
(Wachsmuth, Hellen. Altertumsk.
I² p. 421), ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι
significavit etiam, ut h. l., ab
ἴψο Lare ordiri.

2. τί καὶ. Post interrogativa
illatum καὶ significat rem ab
expectatione alienam. Ad 6 B.

4. ὡς οὔτω γ' ἀκούσαι,
„wenn man es so hört, i. e. re
nondum accurate perpensa. Lys.
216 A εὖ γε, — ὡς γε οὕτως
ἀκούσαι. Phileb. 5 A ἔστι γάρ,
ἀκούειν μὲν οὕτως, ἀπλῶς ἔν
τι.“ STALLB.

5. φησὶ γάρ. De Meleti ἀν-
ταμοσία cf. ad apol. 24 B. Ib.
26 B πῶς με φῆς διαφθείρειν
— τοὺς νεώτερους; ἢ δῆλον δὴ
ὅτι κατὰ τὴν γραφήν, ἣν ἐγράψα,
θεοὺς διδάσκοντα μὴ νομίζειν
οὓς ἡ πόλις νομίζει, ἔτερα δὲ
δαιμόνια καινά; WOHLRAB.

ποιητὴν—θεῶν. Ridicule
dictum ut de absurda accusa-
tione. ENGELH. (Simul) ad Mele-
tum, qui poeta videri volebat,
alluditur. STALLB. Nam non ex

communi consuetudine Plato
dixit Tim. 28 C ποιητὴν—τοῦ
παντός. de rep. X 597 C κλήνης
ποιητῆς. ib. 601 DE soph. 234 A
Xen. Cyr. I 6, 38. Cf. symp. 205 B
αὶ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις
ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ καὶ οἱ
τούτων δημιουργοὶ πάντες ποιη-
ταί. ἀλλ' ὅμως οἶσθ' ὅτι οὐ
καλοῦνται ποιηταί.

6. οὐ νομίζοντα, nullo loco
habentem, negligentem. Ar. nub.
962 σαφροσύνη νερόμιστο (in
existimatione erat). HEINDORF ad
Gorg. 466 B οὐδὲ νομίζεσθαι
ἔμοιγε δοκοῦσιν (οἱ ἴητορες).
Lys. XII 9 οὐτε θεοὺς οὐτ' ἀν-
θρώπους νομίζει. Deos esse
credere est ἠγεῖσθαι θεοὺς Crat.
397 C de leg. X 899 CD XII
948 C.

7. τούτων αὐτῶν ἔνεκα,
his ipsis de causis. wolf., non
„deorum gratia“ (Ficin.). (De
plurali numero cf. Theag. 126 E
ad Menon. 71 C.) Significatur
pertinacia hominis in his cri-
minibus perstantis et perseve-
rantis. Apol. 26 B.

8. ὅτι respicit ad superiora
φησὶ γάρ με ποιητὴν εἶναι θεῶν.
Eadem ratio est de rep. I 332 A
III 402 E 410 D al. STALLB. Cf. 9 B.
τὸ δαιμόνιον. Apol. 31 C
ἡμεῖς ἐμοῦ πολλὰν ἀνηκόατε
πολλαχῶς λέγοντος, ὅτι μοι
θεῶν τι καὶ δαιμόνιον γί-
γνεται—. ἐμοὶ δὲ τοῦτ' ἔστιν
ἐν παιδὸς ἀρξάμενον φωνή τις
γιννομένη, ἢ ὅταν γένηται, αἰεὶ
ἀποτρέπει με τούτου, ὃ ἄν

3 νιον φῆς σαυτῶ ἐκάστοτε γίνεσθαι. ὡς οὖν καινοτο-
μοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα γέγραπται ταύτην τὴν γραφήν,
καὶ ὡς διαβαλῶν δὴ ἔρχεται εἰς τὸ δικαστήριον εἰδὼς
ὅτι εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς. καὶ ἐμοῦ
C γὰρ τοι, ὅταν τι λέγω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ περὶ τῶν θεῶν, 5
προλέγων αὐτοῖς τὰ μέλλοντα, καταγελωσῖν ὡς καινο-
μένου. καίτοι οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἀληθὲς εἴρηκα ὧν προεῖ-
πον, ἀλλ' ὅμως φθονοῦσιν ἡμῖν πᾶσι τοῖς τοιούτοις.
ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν χροὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὁμοσεῖναι.

III. ΣΩ. ὦ φίλε Εὐθύφρον, ἀλλὰ τὸ μὲν κατα-10
γελασθῆναι ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα. Ἀθηναίοις γὰρ τοι, ὡς
ἐμοὶ δοκεῖ, οὐ σφόδρα μέλει, ἂν τινα δεινὸν οἴωνται
εἶναι, μὴ μέντοι διδασκαλικὸν τῆς αὐτοῦ σοφίας· ὃν δ'
D ἂν καὶ ἄλλους οἴωνται ποιεῖν τοιούτους, θυμοῦνται, εἴτ'
οὖν φθόνῳ, ὡς σὺ λέγεις, εἴτε δι' ἄλλο τι. 15

ΕΥΘ. Τούτου οὖν πέρι ὅπως ποτὲ πρὸς ἐμὲ ἔχου-
σιν οὐ πάννυ ἐπιθυμῶ πειραθῆναι.

ΣΩ. Ἴσως γὰρ σὺ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν

8. πᾶσι] καὶ πᾶσι in rasura E, Ficinus. 17. οὐ πάννυ]
καὶ πάννυ Mudge.

μέλλω πράττειν, προτρέπει δὲ
οὐποτε. In quibus synonyma
θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον copu-
lantur, quo magis dilucida sit
locutio (ad 12 B); accusatores
enim δαιμόνιον pro substantivo
acceperant (apol. 24 D ἔτερα δὲ
δαιμόνια καινὰ). Ad apol. 27 C.

1. ἐκάστοτε, ad Theag. 126 B.
γίνεσθαι. Hoc verbo So-
crates uti solet. Apol. 1.1. Phaedr.
242 B τὸ εἰδὸς σημεῖόν μοι
γίνεσθαι ἐγένετο. Euthyd. 272 E
Theag. 129 B.

7. καίτοι — ἀλλ' ὅμως ut
Phaedon. 68 E 69 A symp. 177 E
Ar. ran. 43 καίτοι δάνω γ'
ἐμαντόν· ἀλλ' ὅμως γελοῦ. STALLB.

8. φθονοῦσιν. Xen. apol. 14
οἱ δικασταὶ ἐθοροῦβον — οἱ δὲ
καὶ φθονοῦντες, εἰ καὶ παρὰ
θεῶν μειζόνων ἢ αὐτοῦ τυγχάνοι.
Thuc. II 35 (WELLS) διὰ φθόνον,
εἴ τι ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ φύσιν
ἀνοῦοι. Ad Menon. 71 D.

ἡμῖν πᾶσι τοῖς τοιού-

τοις. Nam etiam Euthyphro se
divinitus afflatum esse arbitrat-
tur. Ita Plato facete significat
Socratem cum omnibus nugarum
auctoribus eodem loco haberi.
Xen. mem. I 3 ὁ δ' οὐδὲν και-
νότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων,
ὅσοι μαντικὴν νομίζοντες οἰω-
νοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ
συμβόλοις καὶ θυσίαις.

9. ὁμοσεῖναι, cominus ire,
per metaphoram etiam Euthyd.
294 D ὁμοσεῖναι ἦτην. ib. ὁμοσε
ᾤθουμένοι. „Haec loquendi ratio
fluxit ab Hom. II. N 337 ὡς ἄρα
τῶν ὁμῶς ἠλθε μάχη.“ RYHNKEN
ad Tim. lex. s. v. „Phaedon. 95 B
Ὀμηρικῶς ἐγγὺς ἰόντες πειρώ-
μεθα.“ WOHLRAB.

13. ὃν δ' ἂν — θυμοῦνται.
Sententia relativa vice dativi
fungitur. Vice accusativi 4 A.
WOHLRAB.

16. τούτου. Per synesin
(Menon. 71 B) intellegitur cupi-
ditas docendi. WOHLRAB.

παρέχειν καὶ διδάσκειν οὐκ ἐθέλειν τὴν σεαυτοῦ σοφίαν·
ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι, μὴ ὑπὸ φιλανθρωπίας δοκῶ αὐτοῖς
ὅτιπερ ἔχω ἐκκεχυμένως παντὶ ἀνδρὶ λέγειν, οὐ μόνον
ἄνευ μισθοῦ, ἀλλὰ καὶ προστιθεὶς ἂν ἠδέως, εἴ τίς μου
5 ἐθέλοι ἀκούειν. εἰ μὲν οὖν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, μέλλοιέν
μου καταγελαῦν, ὥσπερ σὺ φῆς σαυτοῦ, οὐδὲν ἂν εἴη E
ἀηδὲς παίζοντας καὶ γελοῦντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγα-
ρεῖν· εἰ δὲ σπουδάσονται, τοῦτ' ἤδη ὅπη ἀποβήσεται
ἄδηλον πλὴν ὑμῖν τοῖς μάντεσιν.

10 ΕΥΘ. Ἄλλ' ἴσως οὐδὲν ἔσται, ὦ Σώκρατες, πρᾶγμα,
ἀλλὰ σὺ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιεῖ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ
ἐμὲ τὴν ἐμήν.

IV. ΣΩ. Ἔστιν δὲ δή σοι, ὦ Εὐθύφρον, τίς ἢ
δίκη; φεύγεις αὐτὴν ἢ διώκεις;

15 ΕΥΘ. Διώκω.

ΣΩ. Τίνα;

ΕΥΘ. Ὅν διώκων αὐτὸν δοκῶ μαίνεσθαι.

ΣΩ. Τί δέ; πετόμενόν τινα διώκεις;

8. σπουδάσονται] σπουδάζοντας M¹ S¹ P¹. ὅπη] ὅποι
b¹ b, superser. r¹. 9. πλὴν] παντὶ πλὴν Wohlrab, Jahrb. f. Philol.
1873 p. 33. 10. ἴσως οὐδὲν a pars b Wlf., ἴσως οὐδὲν ἴσως TZ^r
adefghi, οὐδὲν ἴσως E^ris. 11. σὺ τε] σὺ γε Stephanus P^rsch.
17. ὃν] ἦν Graser, Z. f. d. Altertumsw. 1842 p. 569. 18. δέ]
δαί M² Γ¹ v^o e^or Bkk. Hsch. Proll. p. 169 sq.

4. προστιθεὶς absolute (om.
τι) ut de rep. X 607 D κερθα-
ροῦμεν, Phileb. 34 D ἀπολοῦμεν,
symp. 184 D ἐνυβάλλεσθαι. Ad
remp. I 339 B. STALLB. Menon.
94 D δαπανώμενον. Thuc. VII
48, 5 ἀναλλίσσοντας. — Socratis
abstinentia commemoratur etiam
Hipp. mai. 300 D apol. 19 E.

8. ὅπη ἀποβήσεται. Lys.
206 A τὸ μέλλον ὅπη ἀποβήσεται.
Hdt. VIII 67 κῆ ἀποβήσεται. Xen.
Cyr. V 2, 24 ὅπη τὸ μέλλον
ἀποβήσοιτο. Hell. VI 4, 20 πῆ
τὸ μέλλον ἀποβήσοιτο. STALLB.

9. ἄδηλον. Apol. 42 ἄδηλον
παντὶ πλὴν ἢ τῷ θεῷ. H. I.
παντὶ omittitur ut οὐδενί Xen.
de rep. Lac. XI 7 οὐκέτι δᾶδιόν
ἔστι μαθεῖν πλὴν τοῖς — πεπαι-
δευμένοις.

11. σὺ τε — οἶμαι δέ. De δέ
post τέ illato ad Menon. 93 C.
οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ. Lach.
180 A ἐγὼ μὲν κοινωνεῖν ἔτοιμος·
οἶμαι δὲ καὶ Λάχητα τόνδε. symp.
176 A. HEIND. ad Prot. 314 B.
Frequens ellipsis; ad Lach. 180 A
Herbst ad Xen. symp. II 10 VIII 7.
17. αὐ. 3 C καταγελοῦσιν ὡς
μαινομένον.

δοκῶ, familiaribus (4 D).

18. πετόμενον. „Videtur pro-
verbii usum habuisse formula τὰ
πετόμενα διώκειν. Arist. metaph.
III 18 τὰ πετόμενα διώκειν dicit
eos, qui versantur in rebus ob-
scuris et ad investigandum dif-
ficillimis. Hom. II. P 75 θέεις
ἀκίχητα διώκων.“ STALLB. Aesch.
Ag. 394 διώκει παῖς ποτανὸν
ὄρνιν. Euthyd. 291 B γελοῖοι

4 ΕΥΘ. Πολλοὺ γε δεῖ πέτεσθαι, ὅς γε τυγχάνει ἂν εὖ μάλα προσβύτης.

ΣΩ. Τίς οὗτος;

ΕΥΘ. Ὁ ἐμὸς πατήρ.

ΣΩ. Ὁ σός, ὦ βέλτιστε;

ΕΥΘ. Πάννυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἔστιν δὲ τί τὸ ἐγκλημα καὶ τίνος ἡ δίκη;

ΕΥΘ. Φόνου, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἡράκλεις! ἦ πού, ὦ Εὐθύφρον, ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν ὅπη ποτὲ ὀρθῶς ἔχει. οὐ γὰρ οἶμαι 10 γε τοῦ ἐπιτυχόντος ὀρθῶς αὐτὸ πράττειν, ἀλλὰ πόρρω B πού ἤδη σοφίας ἐλαύνοντος.

1. ὅς γε ab Bkk., ὅς γε δὴ Π²ς. 7. δὲ ab Bkk., δὲ δὴ Ξίας. 10. post ἔχει excidisse verbi infinitivum suspicatur Madvig, adv. crit. I p. 366, lacunam indicat Sch. 11. ἐπιτυχόντος a Palatinus Creuzeri Hrm., qui ἔστι supplendum esse censet, ἐπιτυχόντος εἶναι ε.

ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς κορυδοὺς διώκοντα.

1. πέτεσθαι etiam de celeri fuga usurpat. Ar. pac. 1126 οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον; Lysist. 55 πετομένης ἦκειν. 321 πέτου, πέτου, Νικοδίκη, Stallb. Aeschin. adv. Ctes. 209. Plut. Crass. 21, 3.

ὅς γε. Phaedon. 96 E πόρρω πού — ἐμὲ εἶναι τοῦ οἰεσθαι περὶ τῶν τοιούτων του τὴν αἰτίαν εἶναι, ὅς γε οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ. Gorg. 471 A πῶς οὐκ ἄδικος, ὦ γε προσήκει μὲν τῆς ἀρχῆς οὐδὲν, ἦν νῦν ἔχει κ. τ. λ. 471 B τὰ μέγιστα ἠδίκηκεν, ὅς γε — ἀπέσφαξεν. Phaedon. 96 E Phaedr. 257 E. Infra 6 B τί γὰρ καὶ φήσομεν, οἷ γε καὶ αὐτοὶ ὁμολογοῦμεν περὶ αὐτῶν μηδὲν εἶδέναι; Stallb. Ad Menon. 81 C.

4. ὁ ἐμὸς πατήρ. Eam actionem quam vocant γράφην παρανομίας non dubium est quin liberis licuerit patri intendere; sunt autem qui putent id genus actionis solum liberis fuisse datum, neque locupletibus auctoribus nixi et adversante hoc ipso Euthyphronis loco, ubi vides caedis actionem patri illatam ita commemorari, ut nullo modo significetur legi-

bus eam non fuisse concessam. MEIER und SCHOEMANN, Derattische Process. p. 570.

9. ἡ πού ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν. Socrates alludit ad id quod Euthyphro dixit ἐν διώκων αὐὸ δοκῶ μαινέσθαι. Quare ὅπη ποτὲ ὀρθῶς ἔχει ex superioribus subiectum petunt hoc: τὸ διώκειν πατέρα φόνου. 15 E μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσοις.

10. οἶμαι τοῦ ἐπιτυχόντος. τοῦ ἐπιτυχόντος est genitivus praedicati. Dem. Ol. III 21 δικαίου πολίτου κρίνω τὴν τῶν πραγμάτων σωτηρίαν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν χάριτος αἰρεσθῆναι. De simili structura verborum νομίζειν, λέγειν, λογίζεσθαι, τιθέναι al. v. Krüger I § 47, 6, 11.

11. πόρρω — σοφίας ἐλαύνοντος. Cratyl. 410 E ἀλλὰ δῆτα, ὦ Σώκρατες, πολὺ ἐπίδιδως. ΣΩ. Πόρρω ἤδη, οἶμαι, φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν. Gorg. 436 A τοὺς πόρρω αἰε φιλοσοφίας ἐλαύνοντας. Lys. 204 B πόρρω ἤδη εἰ πορευόμενος τοῦ ἔρατος. Euthyd. 294 E οὕτω πόρρω σοφίας ἦκεις; Menon. 84 A. Eadem metaphora est in verbo πέτεσθαι 12 A.

ΕΥΘ. Πόρρω μέντοι νῆ Δία, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἔστιν δὲ δὴ τῶν οἰκείων τις ὁ τεθνεὼς ὑπὸ τοῦ σοῦ πατρός; ἢ δῆλα δὴ· οὐ γὰρ ἂν πού γε ὑπὲρ ἀλλοτρίου ἐπεξήμισθα φόνου αὐτῷ.

5 ΕΥΘ. Γελοῖον, ὦ Σώκρατες, ὅτι οἶει τι διαφέρειν, εἴτε ἀλλότριος εἴτε οἰκείος ὁ τεθνεὼς, ἀλλ' οὐ τοῦτο μόνου δεῖν φυλάττειν, εἴτε ἐν δίκῃ ἔκτεινεν ὁ κτείνας εἴτε μὴ, καὶ εἰ μὲν ἐν δίκῃ, εἰ μὴ, ἐπεξείναι, εἰ μὴ, ὁ κτείνας συνέστιος σοὶ καὶ ὁμογράπεξος ἦ. 10 ἴσον γὰρ τὸ μίasma γίγνεται, εἰ μὴ ξυνηῆς τῷ τοιούτῳ C ξυνειδῶς καὶ μὴ ἀφοσιῶς σεαυτὸν τε καὶ ἐκείνου τῆ δίκῃ ἐπεξίω. ἐπεὶ ὁ γε ἀποθανὼν πελάτης τις ἦν ἐμὸς,

1. Δία ab Sch. Δί' ε. 2. δὲ δὴ ab Fsch., δὲ Ξίας. 3. ἢ δὴ δὴ δὴ; Bkk., ἢ δὴ δὴ δὴ; Stephanus, ἢ δὴ δὴ δὴ (certissime) Fsch. Beck, ἢ δὴ δὴ δὴ; Wlf. πού γε ὑπὲρ α' ἄρ' Γ' Tur., ποτε ὑπὲρ παρς α, πού ὑπὲρ γε ὅς Bkk. (πὸν ὑπὲρ ἀλλοτρίου γε Δγ.) 4. ἐπεξείμισθα] ἐπεξήμισθα Elmsley ad Eur. suppl. 752 Hsch. φόνου ab Wlf., τῷ πατρὶ φόνου Ξίος. 7. δεῖν ab Stephanus Wlf., δεῖ Ξ' Δίς. 9. ἐάνπερ] καὶ ἐάν ἄρα vel κὰν ἄρα Graser, Z. f. d. Altertumsw. 1842 p. 569.

2. τῶν οἰκείων. Cognatorum enim et affinium erat in eos, qui caedem perpetrassent, actionem instituere (Dem. XLIII 57). Quocirca qui caedem vellent iudicio persequi, iureiurando confirmare debebant occisum fuisse ipsius cognatum (Dem. XLVII 69. Polluc. VIII 118). Servi autem et familiae annumerabantur et sacrorum domesticorum erant participes (Isaenus VIII 16. Klenze, Das Familienrecht der Cognaten und Agnaten p. 152 sqq.). Videtur igitur Euthyphro mercennarium servi loco habuisse. STALLB. Ex iis, quae sequuntur: γελοῖον, ὦ Σ., ὅτι οἶει τι διαφέρειν εἴτε ἀλλότριος εἴτε οἰκείος ὁ τεθνεὼς elucet Euthyphronem piaculi metu perturbatum leges parum curasse.

3. ἢ δὴ δὴ δὴ. ἢ corrigit ut 7 B Menon. 87 C. δῆλα negliger (ad Menon. 71 C ταῦτα), sed frequentius in hac formula quam δῆλον (Menon. 91 B ἢ δῆλον δὴ).

οὐ γὰρ ἂν πού γε. Collocatio particulae γέ etiam haec

esse potuit: οὐ γὰρ ἂν γέ πού. Cf. de rep. V 478 A μὲν γέ πού. Menon. 80 E οὔτε γὰρ ἂν γε.

9. ἐάνπερ, si quidem. HIRSCHIG. (Wolf, Ast: praesertim si; Schleiermacher, Müller, Drescher cum Ficino: quamvis licet, perperam ἐάνπερ ex Homeri consuetudine pro καὶ ἐάν positum esse putantes.) Euthyphro actionem instituendam esse censet, si contagio fieri possit, eamque solam affert causam.

συνέστιος. „Hor. carm. III 2 vetabo, qui Cereris sacrum volgarit arcanae, sub isdem sit trahibus fragilemve mecum solvat phaselum. Saepe Diespiter neglectus incesto addidit integrum. Liban. progymn. T. I opp. p. 38 D οὕτω δὲ θεῖον καὶ θεοῖς ἐχθρὸν ἠγῆσαντο τὸν ἀνδροφόνου, ὥστε κὰν τὸν αὐτὸν ὄροφον ὑπέλθοι τις τῷ τοῦτο τετολημῆτι, κοινῶς τῆς ἀδικίας νενόμισται.“ STALLB. Soph. Ant. 372 μήτ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν, ὅς τὰδ' ἔρδει.

12. πελάτης. 15 D ἀνδρὸς θητός. Polluc. III 82 πελάτης

4 καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐδήτευσεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. παροινήσας οὖν καὶ ὀργισθεὶς τῶν οἰκετῶν τινι τῶν ἡμετέρων ἀποσφάττει αὐτόν. ὁ οὖν πατήρ συνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καταβαλὼν εἰς τάφρον τινὰ πέμπει δεῦρο ἄνδρα πεισόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὅτι 5

3. συνδήσας $\mathfrak{A}^1 \alpha^2 b^c$ Sch., ξυνδήσας $\mathfrak{A}^2 \alpha^1 \alpha^3 \alpha^4$ Fsch. Bkk.

δὲ καὶ θῆτες ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Distinguuntur igitur ab οἰκέταις (mox τῶν οἰκετῶν τινι τῶν ἡμετέρων), quamquam „omne genus mercennariorum foeda quadam illiberalitatis infamia laborabat, ita ut ipsi praene servorum instar haberentur, qui iidem ne legum quidem beneficio ita usi esse videntur, ut tuti essent ab iniuriis. Dion. Hal. II 9 Ἀθηναῖοι ὑπεροπτιῶς ἐχρῶντο τοῖς πελάταις ἔργα τε ἐπιπλάττοντες οὐ προσήμονα ἐλευθέρους καὶ πληγὰς ἐντείνοντες καὶ τὰλλα ὡσπερ ἀργυρομήτοισι χράμενοι. Xen. mem. II 8, 4. Suspendium imitatur aliquis mercenario improbo Alciph. epist. III 21: κρημίσεται μὲν ἐν τῆς πλησίον πίντος ὁ μισθωτός.“ FROHBERGER, De officium apud veteres Graecos condicione I p. 15.

1. ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ. Naxios Athenienses primos omnium sociorum in dicionem redegerunt et colonos in insulam miserunt anno a. Chr. 452 (Thuc. I 98 Plut. Pericl. 11 Diod. Sic. XI 88 Paus. I 27, 6. Clinton, fasti Hell. ed. Krüger p. 268), dominatione autem cesserunt post cladem ad Aegos flumen acceptam. Quare inter eum annum, quo Socratis causa acta est, et illud tempus praeteritum, ad quod ἐγεωργοῦμεν respicit, quinque annorum spatium intercedit. Nam ad Aegos flumen videtur pugnatum esse non post mensem Augustum (Curtius, Gr. Gesch. II³ p. 760), pompa autem sollemnis, quae commemoratur Phaedon. 58 A, Delum mittebatur exeunte mense Aprili (Mommsen, Heortologie p. 402). Licebat

autem per quinque annos post caedem commissam actionem institui, priusquam causa vetustate infirmaretur (Hermann, Staatsaltert. § 141, 5). Quare aut Euthyphronem per quinque annos gravatum esse putaveris, aut Platonem temporum rationem parum curasse.

2. παροινήσας. „Naxus fuit Cycladum optima, quam vinearum maxime fertilitas ita nobilitavit, ut etiam Dionysias dicta sit. Plin. h. n. IV 12.“ FISCHER. τῶν οἰκετῶν τινι τῶν ἡμετέρων, hyperbaton ut Phaedr. 274 C τῶν ἐκεῖ παλαιῶν τινὰ θεῶν. Criton. 53 B εἰς τῶν ἐγγύτατά τινα πόλεων. Gorg. 451 A B. Singularis ratio est Hipp. mai. 300 C τῆς τῶν παρόντων λέξεως λόγων. Thuc. I 106 ἔς τὸν χωρίον ἰδιώτων. STALLB. Hyperbaton orationem efficit numerosam. WOHLERAB. Quintil. VIII 6. 64.

3. συνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας. „Ter. Andr. V 2, 24 quadrupedem constringito.“ FISCHER.

5. πεισόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ. 9 A παρὰ τῶν ἐξηγητῶν περὶ αὐτοῦ πυνθίσθαι, τί χρῆ ποιεῖν. Tim. lex. s. v.: τρεῖς γίνονται πυνθίσθησθαι, οἷς μέλει καθάριον τοὺς ἄγει τινὲ ἐνισχηθέντας. Religionum interpretes prodierunt e gentibus, quibus avita sacerdotia et munera sacra ex Thesei instituto mandata cum cognitione sacrorum et iuris non perscripti manserunt, unus ex Eupatridis intellegendus ubicunque de expiando sanguine nefando agit, alter ex Eumolpidarum gente, ex Cerycibus (ἐκ Κηρύκων) tertius, oraculo Delphico designati. Iam Ruhnken

χρεῖη ποιεῖν. ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ τοῦ δεδεδμένου ὀλιγώρει τε καὶ ἡμέλει ὡς ἀνδροφόνου καὶ οὐδὲν ὄν D
πρᾶγμα, εἰ καὶ ἀποθάνοι· ὅπερ οὖν καὶ ἔπαθεν. ὑπὸ γὰρ λιμοῦ καὶ θίγους καὶ τῶν δεσμῶν ἀποθνήσκει πρὶν
5 τὸν ἄγγελον παρὰ τοῦ ἐξηγητοῦ ἀφικέσθαι. ταῦτα δὴ οὖν καὶ ἀγανακτεῖ ὃ τε πατήρ καὶ οἱ ἄλλοι οἰκεῖοι, ὅτι ἐγὼ ὑπὲρ τοῦ ἀνδροφόνου τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρομαι, οὔτε ἀποκτείναντι, ὡς φασιν ἐκεῖνοι, οὔτ' εἰ ὅτι μάλιστα ἀπέκτεινεν, ἀνδροφόνου γε ὄντος τοῦ ἀποθανόν-
10 τος, οὐ δεῖν φροντίζειν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου· ἀνόσιον γὰρ

1. χρῆη $\mathfrak{A}^1 \Pi^1 D^1 T^1$ Suidas s. v. χρῆ Fsch. Bkk., χρῆ ἢ ΨS , χρῆ $\alpha^2 \alpha^3 \alpha^4 b^c$ Stb. Herm. 4. ἀποθνήσκει $\mathfrak{A} \Pi^1 Wb$, ἀποθνήσκει s. Proll. p. 170. 8. οὔτ'] οὐδ' Saage, de locis quibusdam p. 8. μάλιστα α^1 Sch., μάλιστ' s. Bkk. 10. δεῖν] δεῖον Stephanus Hsch. δεῖν collato πλέον participium esse censent Hertlein, Jahrb. f. Philol. 1867 p. 474, Usener ibid. 1872 p. 741, Schanz. Nititur haec participii forma et auctoritate Herodiani et commendatur locis Charm. 164 D Xen. Hell. VII 4, 39 Lys. XIV 7. Cf. Dindorf ad Aristoph. fr. 15, cui adversatur Kock ad fr. 220.

ad Tim. I. I. docuit horum fuisse „monstra et prodigia procurare, ritus in sacris observari solitos docere, expiare homicidas aliosque piaculo obnoxios, dirimere denique lites quae de rebus sacris inciderent;“ praeceperunt autem et magistratibus et privatis vel singuli vel in rebus impeditis ex consilii sententia. Cf. C. Petersen, Philol. Supplem. I (1860) p. 155 sqq.

2. ὡς ἀνδροφόνου καὶ οὐδὲν ὄν πρᾶγμα. „h. e. καὶ ὡς οὐδὲν ὄν πρᾶγμα. De rep. X 604 B ὡς οὔτε δήλον ὄντος οὔτε οὐδὲν προβαίνον. Thuc. VII 25, 7 ὡς τῶν Ἀθηναίων προσδοκίμια ὄντων καὶ τὸ παρὸν στρατεύμα αὐτῶν διαπεπολεμητόμενον. Xen. mem. II 2, 13.“ STALLB.

3. εἰ καὶ ἀποθάνοι, si vel periret; καὶ enim ad solam vocem ἀποθάνοι pertinet. Thuc. IV 37 εἰ καὶ ὅποσον οὖν μάλλον ἐνδῶσονσι. ENGLER. Theag. 130 C erast. 132 C. Aliter polit. 264 C εἰ καὶ (etiāmsi) μὴ πεπλάνησαι al. ὅπερ οὖν καὶ ἔπαθεν ut Charm. 155 B ὁ οὖν καὶ ἐγένητο. Euthyd. 283 A ὅπερ οὖν καὶ συνέβη ἡμῖν.

5. ταῦτα ut Dem. VIII 55 ἀγανακτῶ καὶ αὐτὸ τοῦτο. Prot. 310 E αὐτὰ ταῦτα (propterea) καὶ ἔν ἡμῶ. symp. 174 A ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω. 204 A αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι χαλεπὸν ἀμαθία. Nam ceteroqui semper dicitur ἀγανακτεῖν τινι, ἐπὶ τινι. Kühner, Ausf. Gramm. II p. 267.

8. οὔτ' — οὐ δεῖν. Saepius post οὐδὲ negatio repetitur. Ad Theag. 124 A.

10. οὐ δεῖν. „Singulare anacoluthon. Continuata enim constructio est, perinde ac si praecessisset οὔτε ἀποκτείναν φασίνοντες.“ STALLB. Ita infinitivus ex parenthesis pendet Phil. 20 D τόδε γε μὴν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν. Cf. ad Phaedr. 272 D. Stein ad Hdt. I 65 (ὡς λέγουσι, — ἀγαγέσθαι). Heine ad Cic. de off. I 7, 22 (ut placet Stoicis, — creari). [Anacoluthon tollitur, structura autem eadem evadit ac paulo ante ἡμέλει ὡς ἀνδροφόνου καὶ οὐδὲν ὄν πρᾶγμα, si δεῖν pro reconditore forma participii δεῖον accipitur.]

Ε εἶναι τὸ νῖδον πατρὶ φόνου ἐπεξιέναι· κακῶς εἰδότες, ὃ Σώκρατες, τὸ θεῖον ὡς ἔχει τοῦ ὀσίου τε πέρι καὶ τοῦ ἀνοσίου.

ΣΩ. Σὺ δὲ δὴ πρὸς Διός, ὃ Εὐθύφρον, οὕτως ἀκριβῶς οἶε ἐπίστασθαι περὶ τῶν θείων, ὅτη ἔχει, καὶ τῶν ὀσίων τε καὶ ἀνοσίων, ὥστε τούτων οὕτωπραχθέντων, ὡς σὺ λέγεις, οὐ φοβεῖ δικαζόμενος τῷ πατρί, ὅπως μὴ αὐτὸν ἀνόσιον πρᾶγμα τυγχάνης πράττων;

ΕΥΘ. Οὐδὲν γὰρ ἄν μου ὄφελος εἴη, ὃ Σώκρατες, οὐδὲ τῷ ἄν διαφέρω Εὐθύφρων τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, εἰ μὴ τὰ τοιαῦτα πάντα ἀκριβῶς εἰδείην.

V. ΣΩ. Ἄρ' οὐν μοι, ὃ θανμάσιε Εὐθύφρον,

2. τὸ θεῖον ὡς ἔχει om. r, glossema esse putat Schanz. 9. γὰρ ἄν ἂς, γὰρ α. μου Heusde, spec. crit. p. 6 Wlf., μοι ἂς. εἴη, ὃ Σώκρατες ab Bkk., ὃ Σώκρατες, εἴη Ξίς. 10. διαφέρωμι aut διαφέρωμι aut mox εἰδείην scribendum esse censuit Stephanus.

1. νῖδον πατρὶ. 9 Α ἐπεξιέναι καὶ ἐπισήπτεσθαι φόνου τὸν νῖδον τῷ πατρί. Hoc loco νῖδον πατρὶ ut partem infinitivi τὸ νῖδον πατρὶ — ἐπεξιέναι necesse erat in genere, non de singulo quodam usurpari, quare articulus recte omittitur. De leg. III 687 D φλος μὲν νῖδος πατρί, παῖς ἄν ἀνδρὶ. Menex. 247 B εἶναι μὲν γὰρ τιμὰς γονέων ἐγκρίνοισ καλὸς θησανρός. Theag. 127 D.

2. τὸ θεῖον „ius divinum“ FICIN.

5. περὶ τῶν θείων — καὶ τῶν ὀσίων τε καὶ ἀνοσίων. „Neglegentius ut in confabulatione.“ ENGELH. Nam καὶ h. l. non coniungit, sed explicat. Ad erast. 137 D Menon. 90 A.

7. οὐ φοβεῖ — ὅπως μὴ. Post verbum timendi ὅπως μὴ est etiam Phaedon. 84 B οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῆ — ὅπως μὴ — οἴχηται καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἦ, ubi v. Wohlrab.

8. αὐ, vicissim, ut 14 E.

9. μου ὄφελος εἴη. „Ferri non potest ubi. Nam ὄφελος μοι ἔστιν est mihi prodest; sed ὄφελος μου ἔστιν, homo frugi sum. conf. legg. IX 856 C. de

rep. VI 489 C. VII 530 C. VIII 567 B. Criton. 46 A. Euthyd. 289 AB. apol. 36 C.“ STALLB.

10. Εὐθύφρων. Euthyphro nomine suo cum emphasi utitur, sicut Ajax Soph. Ai. 98 οὐποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι (v. Nauck), Cyrus Xen. an. I 4, 16 μηκέτι με Κύρον νομίζετε (v. Krüger), Mercurius Ar. Plut. 1121 ὅσ' εἰκός ἔστιν Ἐρμῆν ἔσθιεν (Fischer). „Deinde revertitur ad usum primae personae: quae ratio nihil habet insolentiae. Aesch. Prom. 306 δέριον θέαμα τόνδε τὸν Διὸς φίλον, τὸν συγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα, οἷσις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι. Soph. OC. 3 sqq. τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι; σμικρὸν μὲν ἔξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μείον φέροντα, καὶ τὸδ' ἔξαρκούν ἐμοί.“ STALLB.

τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Additi genetivi ἀνθρώπων exempla suppeditantur ad apol. 29 B Phaedon. 65 A. Theag. 127 A.

12. ἄρ' οὐν assensum poscit: nonne ergo, ut 14 D ἄρ' οὐν οὐ. Aliter (ergone) 11 E. Ad Menon. 86 A.

κράτιστόν ἐστι μαθητῆ σῶ γενέσθαι καὶ πρὸ τῆς γραφῆς τῆς πρὸς Μέλητον αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτὸν λέγοντα, ὅτι ἔγωγε καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ τὰ θεῖα περὶ πολλοῦ ἐπιποιούμην εἰδέναι, καὶ νῦν, ἐπειδὴ με ἐκεῖνος αὐτοσχεδιάζοντά φησι καὶ καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων ἔξαμαρτάνειν, μαθητῆς δὴ γέγονα σός — καὶ εἰ μὲν, ὃ Μέλητε, φαίην ἄν, Εὐθύφρονα ὁμολογεῖς σοφὸν εἶναι τὰ τοιαῦτα, καὶ ὀρθῶς νομίζειν ἐμὲ ἡγοῦ καὶ μὴ δικάζον· εἰ δὲ μὴ, ἐκείνῳ τῷ διδασκάλῳ λάχε δίκην πρότερον ἢ ἐμοί, ὡς τοὺς πρεσβυτέρους διαφθείρουσι, ἐμὲ τε καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα, ἐμὲ μὲν διδάσκοντι, ἐκεῖ-

2. προκαλεῖσθαι αὐτὸν] προκαλεῖσθαί αὐτὸν Wlf. (ut Hom. II. M 204.) 3. λέγοντα] λέγοντι Zeune animadverss. ad Anacr. etc. p. 138. 6. μαθητῆς δὴ ab Fsch., μαθητῆς ΨSΞiTaEs. 8. τοιαῦτα, καὶ ὀρθῶς νομίζειν ἐμὲ α' Sch. proll. ad Euthyd. p. XXVI, τοιαῦτα καὶ ὀρθῶς νομίζειν, καὶ ἐμὲ s Bkk. 9. λάχε δίκην πρότερον α' a' ἂς Sib., πρότερον λάχε δίκην a' Bkk. 11. διδάσκοντι, νομίζε- τοῦντι, κολάζοντι α' Ξί, ex corr. Ξ^{rec} Ba, s Bkk. Madvig, adv.

2. αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν. 5 B ἂ προναλοῦμην αὐτόν. Licuit reo et ante causae dictionem et lite instituta adversarium ad actionem non forensim provocare, qua res occulta et controversa aperiretur, aut condicionem ferre, qua lis componeretur; qua accepta accusator susceptae rei honestatem comprobavit, reiecta autem invidia crimen meruit. Quare rei quibus condicionibus accusatorem ad paciscendum vocavissent in iudicio protulerunt (5 B αὐτὰ ταῦτα λέγειν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἂ προναλοῦμην αὐτόν). Ea provocatio, qua res ad alius cuiusdam testimonium refertur (πρόκλησις εἰς μαρτυρίαν), praeter hunc locum commemoratur Antiph. VI 23. Lycurg. in Leocr. 28. Cf. Meier und Schoemann, Derattische Process p. 666. 680 sq.

3. λέγοντα. Accusativus post dativum μαθητῆ infertur sicut Lach. 186 D παρακαλεῖσθαι σοι μὴ ἀφίσθαι Λάχητος μὴδὲ Νικίου, ἀλλ' ἔρωτάν λέγοντα, ubi v. Stallb. Alia congesit

Stallb. ad Gorg. 492 B 513 E. de rep. 586 E.

5. αὐτοσχεδιάζοντα, „ἐν τοῦ αὐτομάτου καὶ προχείρου λέγοντα χωρὶς αἰτίας.“ SCHOL. Inde „αὐτοσχεδιάζειν dicuntur ii, qui male et temere agunt (apol. 20 C), qui male et perperam sentiunt de aliqua re, ut h. l. αὐτ. περὶ τῶν θείων est male et perperam sentire de rebus divinis et ad religionem pertinentibus.“ FISCHER.

καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων. 3 B καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα.

6. καὶ εἰ μὲν — p. 188, 1 καὶ κολάζοντι. Haec interpositionis (παρενθέσεως) notis primus circumscriptis H. Wimmer (Wohlrab.² p. 45), postquam Fischer animadvertit infinitivum λέγειν pendere a κράτιστόν ἐστιν, cuius vis quiescit quodammodo, donec ad institutam structuram redeatur. Thuc. I 26, 2. Lobeck ad Soph. Ai.³ p. 223.

9. λάχε δίκην. κλήρω γὰρ εἰσήγον τὰς δίκας δι' εὐταξίαν. SCHOL. De ordine causarum trac-

5 νον δὲ νουθετοῦντί τε καὶ κολάζοντι — καὶ ἂν μὴ μοι
πεῖθῃται μὴδ' ἀφίη τῆς δίκης ἢ ἀντ' ἐμοῦ γράφηται σέ,
αὐτὰ ταῦτα λέγειν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἃ προυκαλού-
μην αὐτόν;

ΕΥΘ. Ναὶ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, εἰ ἄρα με ἐπι- 5
C χειρήσειε γράφεσθαι, εὐροίμ' ἂν, ὡς οἴμαι, ὅπη σαθρὸς
ἔστιν, καὶ πολὺ ἂν ἡμῖν πρότερον περὶ ἐκείνου λόγος
ἔγένετο ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἢ περὶ ἐμοῦ.

ΣΩ. Καὶ ἐγὼ τοι, ὦ φίλε ἑταῖρε, ταῦτα γινώσκων
μαθητῆς ἐπιθυμῶ γενέσθαι σός, εἰδὼς ὅτι καὶ ἄλλος 10
πού τις καὶ ὁ Μέλητος οὗτος σὲ μὲν οὐδὲ δοκεῖ ὄραν,
ἐμὲ δὲ οὕτως ὀξέως καὶ ῥαδίως κατεῖδεν, ὥστε ἀσεβείας
ἐγράφατο. νῦν οὖν πρὸς Διὸς λέγε μοι, ὃ νῦν δὴ σα-
φῶς εἰδέναι δισχυρίζου· ποῖόν τι τὸ εὐσεβὲς φῆς εἶναι

crit. I 367, διδάσκοντα, νουθετοῦντα, κολάζοντα $a^1 a^2 b$ Stall-
baum olim, *Hrm.* 1. τε καὶ $\mathcal{A} \Pi T$, $D h p$, Δd , $g r$, $\Gamma S t b$,
καὶ ξ *Bkk.* Graser, Z. f. d. Altertumsw. 1842 p. 566. ἂν $\mathcal{A}$
Sch., ἔαν ξ *Bkk.* 2. μὴδ' ἐ] μὴδ' $E j$ *Bkk.* 5. Δία $a b$ *Sch.*, Δi^2 ξ .
με $a \Gamma T w r$, ἐμὲ $b \xi$ *Bkk.* 7. λόγος] ὁ λόγος Heindorf ad
Protag. p. 511. 8. ἐγένετο $a^1 a^2 \Gamma$ *Hrm.*, γένοιτο $a^3 b \xi$ *Bkk.*
περὶ] ἐκείνω περὶ Tollius ad Longin. p. 131. 12. ὀξέως a
 $C y g$, $H u$, $B^c o r$ Stallbaum olim *Ast*, ὀξέως ἀτεχνῶς $b \xi$ *Bkk.* (*Ar.*
av. 820 καλὸν γὰρ ἀτεχνῶς καὶ μέγ' ἠύρες τούνομα.) 13. νῦν
δὴ σαφῶς εἰδέναι δισχυρίζου· ποῖόν τι $a \Gamma$ *Bkk.*, νῦν
σαφῶς εἰδέναι δισχυρίζου· ποῖόν δὴ τι $b \xi$ (δὴ superscr. i, om.
 ξ $\mathcal{X}^{rec}$), νῦν δὴ σ . εἰ. δισχυρίζου· ποῖόν δὴ τι *Wlf.*

tandarum sorte constituto v.
Meier u. Schoemann l. 1 p. 596 sqq.

1. καὶ ἂν μὴ μοι πείθῃται.
„Nunc rursus ad structuram ex
ῥατίστον ἔστιν suspensam re-
versus ponit αὐτὰ ταῦτα λέγειν.“
STALLB.

6. εὐροίμ' ἂν — ἐγένετο.
„γένοιτο utique concinnius; at
nolui vividae imaginationis vesti-
gium delere, qua Euthyphro id,
quod modo fieri optavit, iam tam-
quam factum cogitat, idem tamen
non revera factum esse maeret.“
HERMANN. praef. ad h. l. Cf. ad
Menon. 89 B.

σαθρὸς. Phil. 55 C γενναίως
δέ, εἰ πῆ τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν
περικρούωμεν. Theaet. 179 D
διακρούοντα εἴτε ὑγιᾶς εἴτε σα-
θρὸν φθίγγεται. Ad Menon.
89 C.

7. πολὺ, hyperbaton. Ad 14 B.

λόγος. „Addito articulo ὁ
λόγος diceretur de oratione certa
et in iudicio necessaria, qualis
nunc non intellegitur. Eodem
modo articulus deest Prot. 322 D
Hipp. mai. 293 D de leg. X 907 D.“
STALLB. Cf. Menon. 93 A ad apol.
26 C.

11. ὁ Μέλητος οὗτος. Ad
Menon. 89 E. Addito articulo ὁ
Μέλητος οὗτος non δεικνυῶς
dicitur (ut de homine absente),
sed cum contemptu, ut Alc. I
123 C οὗτος ὁ Ἀλκιβιάδης. D ὁ
Ἀλκιβιάδης οὗτος. Ad Crit. 45 A.

σὲ μὲν οὐδὲ δοκεῖ ὄραν.
Euthyphronis enim sapientia tam
subtilis et recondita est, ut facile
non videatur. WOHLRAB.

14. τὸ εὐσεβὲς — καὶ τὸ
ἀσεβὲς, mox τὸ ὅσιον — καὶ
τὸ ἀνόσιον. Socrates voce τὸ
εὐσεβὲς utitur, quia modo dixit

καὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ περὶ φόνου καὶ περὶ τῶν ἄλλων; ἢ
οὐ ταυτόν ἐστιν ἐν πάσῃ πράξει τὸ ὅσιον αὐτὸ αὐτῷ, καὶ D
τὸ ἀνόσιον αὐτὸ τοῦ μὲν ὀσίου παντὸς ἐναντίον, αὐτὸ δὲ
αὐτῷ ὅμοιον καὶ ἔχον μίαν τιὰ ἰδέαν κατὰ τὴν ἀνοσιό-
5 τητα πᾶν, ὅτι περ ἂν μέλλῃ ἀνόσιον εἶναι;

ΕΥΘ. Πάντως δήπου, ὦ Σώκρατες.

VI. ΣΩ. Λέγε δὴ, τί φῆς εἶναι τὸ ὅσιον καὶ τὸ
ἀνόσιον;

ΕΥΘ. Λέγω τοίνυν, ὅτι τὸ μὲν ὅσιον ἐστὶν ὅπερ
10 ἐγὼ νῦν ποιῶ, τῷ ἀδικοῦντι ἢ περὶ φόνοὺς ἢ περὶ ἰερῶν

3. παντὸς] πάντως Stephanus, Zeune, animadverss. ad
Anacr. etc. p. 138, πᾶν τὸ acta eruditt. 1749 p. 22 („non inepte“
Fischer), πᾶν Schanz, Philologus XXVIII (1869) p. 555. 4. ἀνο-
σιότητα] οσιότητα $\mathcal{A} \Pi^1 H^2 D \Gamma$ et superscr. ἂν Σ , ἂν ν . (οσιό-
τητα scribendum esse censet Yxem, Über P.'s Euthyphron p. 13.
κατὰ τὴν οσιότητα seclus. *Sch.*) 7. καὶ τὸ $\mathcal{A} \Pi^1$ *Hrm.*, καὶ
τί τὸ ξ *Bkk.* 10. τῷ] τὸ τῷ $\mathcal{X}^{rec}$ τὸ Zeune l. 1 p. 138 *Hsch.*
ἀδικοῦντι del. Schanz, Philol. l. 1 p. 556 coll. Dem. LIV 25
τοὺς ἢ δι' οἶνον ἢ δι' ὄργην ἢ τιν' ἄλλην αἰτίαν ἐξαμαρτάνειν
ἐπιχειροῦντας. (ἀδικοῦντι καὶ ἢ Fischer.)

rat ἀσεβείας ἐγράφατο; facile
deinde transitur apud sanctum,
τὸ ὅσιον, in quo definiendo sermo
posthac versatur. Aliquoties postea
iunguntur pium sanctumque
(12 E 13 B), semel ἀσεβῆ solum
usurpatur eadem fere vi atque
ἀνόσια (14 B); plerumque autem
Socrates vocibus ὅσιον, ἀνόσιον
utitur.

2. ταυτόν — αὐτὸ αὐτῷ, ut
mox αὐτὸ — αὐτῷ ὅμοιον.

3. παντὸς. „Cohaeret πᾶς
ita locatum non proxime cum
nomine, sed pertinet ad verbum:
unde hic παντὸς fere idem est,
quod antea ἐν πάσῃ πράξει.“
STALLB. Menon. 79 C ἀρετὴ τὸ ὅλον.

ἐναντίον. Cum dativo ἐναν-
τίος est adversus, adversarius,
cum genetivo autem contrarius,
prorsus diversus (11 A παντά-
πασιν ἑτέρα ἄλλήλων). Krüger
I § 48, 13, 4. Hipp. min. 369 B οὐ
διάφοροι ἄλλήλων οἱ ἄνδρες
οὐδ' ἐναντίοι, ἀλλ' ὅμοιοι.

4. ἔχον μίαν — ἀνοσιότητα,
et una species, una natura et nota
quatenus impium est, καθ' ὃ
ἀνόσιον ἐστίν. v. ad 6 D. Simi-
liter Menon. 72 C virtutum uni-

tas fere ad verbum expressa est:
οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν·
καὶ εἰ πολλὰ καὶ παντοδαπαί
εἰσιν, ἐν γὰρ τι εἶδος ταύτων
ἄπασαι ἔχουσι, δι' ὃ εἰς ἑν ἀρε-
ται. WOHLRAB. Ut hic additur
κατὰ τὴν ἀνοσιότητα, ita Menon.
72 E πρὸς τὸ ἰσχυρὸς εἶναι, 73 A
πρὸς τὸ ἀρετὴ εἶναι.

9. λέγω τοίνυν. „Incipit
hic sceptica ipsius rei tractatio.
Euthyphro, quamquam defini-
tissimis verbis Socrates ipsam
pietatis ideam vel notionem ex
eo quaerit, singulare aliquid
pium responsi loco in medium
profert.“ Ita Hippias (Hipp.
mai. 287 E) interrogatus quid sit
τὸ καλὸν respondet: ἔστι γὰρ,
ὦ Σώκρατες, ἐν ἴσθι, εἰ δεῖ τάλῃ-
θες λέγειν, παρθένος καλὴ καλόν.
ENGELH. Cf. Lach. 190 E. Menon.
71 E. Theaet. 146 C. Proll. ad
Menon. p. 21 ann. 6.
τοίνυν ut 6 E 12 E 15 E.
Ad Menon. 74 A.

ὅπερ ἐγὼ. Interfectorem ul-
cisci a Lysia (XII 24) vocatur
ὅσιον καὶ εὐσεβὲς.

10. τῷ ἀδικοῦντι — ἐπεξε-
ίναι. Infnitivus ubi explicatio

κλοπὰς ἢ τι ἄλλο τῶν τοιούτων ἐξαμαρτάνονται ἐπεξιέναι, ἐάν τε πατήρ ὢν τυγχάνη ἐάν τε μήτηρ ἐάν τε ἄλλος ὅστισοῦν, τὸ δὲ μὴ ἐπεξιέναι ἀνόσιον. ἐπεὶ, ὡς Σώκρατες, θεάσαι, ὡς μέγα σοι ἐρῶ τεκμήριον τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει, ὃ καὶ ἄλλοις ἤδη εἶπον, ὅτι ταῦτα ὀρθῶς ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα, μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι μηδ' ἂν ὅστισοῦν τυγχάνη ὢν. αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι τυγχάνουσι νομίζοντες τὸν Δία τῶν θεῶν ἄριστον καὶ δικαιοτάτον, καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αὐτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπεινεν οὐκ ἐν δίκῃ, κἀκείνους γε αὖ τὸν αὐτοῦ πατέρα ἐπτεμεῖν δι' ἕτερα τοιαῦτα. ἐμοὶ δὲ χαλεπαίνουσιν, ὅτι τῷ πατρὶ ἐπεξέρχομαι ἀδι-

4. νόμου] ὁσίον Hsch. 10. κατέπεινεν] κατέπειν PS Stb. κἀκείνους α¹α³ Bkk., καὶ ἐκείνους ζ.

nis causa additur plerumque caret articulo. 11 A πάθος τι — φιλεῖσθαι ὑπὸ πάντων θεῶν. Ad Menex. 235 B Phaedon. 61 A coll. 92 A. Menon. 80 A ναρκῶν.

ἢ περὶ φόνους — ἐξαμαρτάνονται, inseruiunt explicationi praecedentis τῷ ἀδικοῦντι, ei qui iniuste agit, dum vel caedes vel sacrilegia vel aliud quid committit. STALLB.

4. τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει. „τοῦ νόμου referendum est ad verba ὅτι οὕτως ἔχει, et ὁ νόμος accipiendus de opinione hominum communi, quod nemini parci oporteat, qui iniuste et impie agat, id quod reliqua Euthyphronis oratio satis declarat.“ FISCHER.

5. καὶ ἄλλοις ἤδη. Quos dicit 6 A ἐμοὶ δὲ χαλεπαίνουσιν κτλ., eorum sensus Euthyphro argutis capit et corrumpit, non patri solum perniciosus.

εἶπον, ὅτι ταῦτα. „εἶπον habet significationem praegnantem, quam vocant, ut sit: quod etiam aliis attulit ostensurus recte haec ita fieri, οὕτω γιγνόμενα autem conditionem verborum ὀρθῶς ἂν εἴη (recte se habere) continet, εἰ οὕτω γίγνοιτο.“ STALLB. Ad 8 B 9 D.

6. μὴ ἐπιτρέπειν. „Ex ὁ νόμος οὕτως ἔχει pendet haec: μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι κτλ., impie agenti non concedere (Gorg. 504 C μὴ ἐπιτρέπεε. 505 B de leg. IV 719B), i. e. impio actionem impietatis indere.“ STALLB.

7. αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι. „Prorsus eodem modo Ar. nub. 903 πῶς δήνα δίκης οὐσης ὁ Ζεὺς οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρα αὐτοῦ δήσας; 1080 μοιχὸς γὰρ ἦν τύχης ἀλούς, τὰδ' ἀντερεις πρὸς αὐτόν, ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας· εἶτ' ἐς τὸν Δι' ἐπανενεγκεῖν, κἀκείνους ὡς ἦττων ἐρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν· καίτοι σὺ θνητὸς ἂν θεοῦ πῶς μείζων ἂν δύναιο.“ STALLB.

10. κατέπεινεν. Saturnus liberos devorabat quotiescunque nati erant. Imperfectum κατέπεινεν, quod defendi non posse Stallbaumio videbatur, est etiam Hes. theog. 459 καὶ τοὺς μὲν κατέπεινε μέγας Κρόνος, ὅστις ἕκαστος νηθύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γυνῆαθ' ἴκοιτο. — πένθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ —, οὐνεκά οἱ πέπρωτο ἐφ' ὑπὸ παιδί δαμῆναι. WOHLRAB. κἀκείνους. Saturnus ultus erat Caelum, qui filios ex Tellure natos sub terram condiderat. Hes. theog. 154 sqq. WOHLRAB.

κοῦντι, καὶ οὕτως αὐτοὶ αὐτοῖς τὰ ἐναντία λέγουσι περὶ τε τῶν θεῶν καὶ περὶ ἐμοῦ.

ΣΩ. Ἄρα γε, ὡς Εὐθύφρων, τοῦτ' ἐστίν, οὗ ἕνεκα τὴν γραφὴν φεύγω, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐπειδάν τις περὶ τῶν θεῶν λέγῃ, δυσχερῶς πως ἀποδέχομαι; δι' ἃ δὴ, ὡς εἶοικε, φήσει τις με ἐξαμαρτάνειν. νῦν οὖν εἰ καὶ σοὶ ταῦτα ξυνδοκεῖ τῷ εὐ εἰδότε περὶ τῶν τοιούτων, Β ἀνάγκη δὴ, ὡς εἶοικε, καὶ ἡμῖν ξυγχωρεῖν. τί γὰρ καὶ φήσομεν, οἳ γε αὐτοὶ ὁμολογοῦμεν περὶ αὐτῶν μηδὲν εἰδέναι; ἀλλὰ μοι εἰπέ πρὸς Φιλίου, σὺ ὡς ἀληθῶς ἠγέρ ταῦτα οὕτως γεγόνεαι;

1. αὐτοῖς X pars ab Wlf., εαυτοῖς ζ. 3. οὗ ἕνεκα] οὗ οὐνεκα X Π²H¹, οὗ οὐνεκα Π¹T. 5. δι' ἃ] διὸ ΓB¹ο¹, ἴδια („singularia“) Madvig, adv. crit. I 367. (δι' ἃ — ἐξαμαρτάνειν del. Hrm.) 9. αὐτοὶ α¹α²α¹ Hrm., καὶ αὐτοὶ α³δ ζ Bkk. 11. οὕτως γεγόνεαι X Sch., οὕτως γεγόνεαι ab, οὕτω γεγόνεαι Wlf., γεγόνεαι οὕτως Xists.

1. τὰ ἐναντία. De articulo ad Menon. 82 A.

3. ἄρα γε assensum poscit ut 5 A ἀρ' οὖν, Menon. 89 B ἀρα. „Criton. 44 E ἀρα γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ, de rep. I 328 A ἀρα γε, ἢ δ' ὅς, οὐδ' ἴστε, ὅτι λαμπὰς ἔσται; de leg. X 895 D ἀρα γε τὸ τοιόνδε αὐ βουλόμεθα νῦν λέγειν; symp. 192 D ἀρα γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε; Theag. 124 A ἀρα γε μανθάνω; al. Ar. nub. 465. Plut. 546. al.“ STALLB. Theag. 124 A.

4. τὰ τοιαῦτα hyperbaton ut Hipparch. 226 E τοῦτο. Cf. 5 C 9 C 14 A 16. WOHLRAB.

5. δυσχερῶς πως ἀποδέχομαι. De rep. II 378 B οὐδὲ λειτέον νέω ἀνούοντι, ὡς ἀδικῶν τὰ ἔσχατα οὐδὲν ἂν θυμαστόν ποιοῖ οὐδ' αὐ ἀδικοῦντα πατέρα κολάζων παντὶ τρόπῳ, ἀλλὰ δροφῇ ἂν ὅπερ θεῶν οἱ πρῶτοί τε καὶ μέγιστοι. Aesch. Eum. 640 sqq. πατρὸς προτιμῆ Ζεὺς μόρον τῷ σῶ λόγῳ· αὐτὸς δ' ἔδρασε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον. πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐναντίας λέγεις; WOHLRAB. Cf. Wecklein ad Eur. Herc. fur. 1346 αἰοιδῶν οἷδε δῖοιτροὶ λόγοι. Nägelsbach, Nachhomerische Theologie p. 44 sqq.

πας, nescio quomodo. 11 B περιέρχεται γὰρ πως ἡμῖν αἰεὶ ὃ ἂν προθώμεθα. Menon. 73 A. δι' ἃ, quomobrem. WOLF, negligenter pro δι' ὅ ut Hipparch. 229 C, ubi v. ann.

6. εἰ καὶ σοὶ — καὶ ἡμῖν. Ita in comparationibus καὶ utrimque addi solet. Ad 13 A.

8. καὶ ἡμῖν. Praecedente ita exspectas ἐμοὶ. At pluralis ita infertur etiam 12 E περιῶ δὴ καὶ σὺ ἐμὲ οὕτω διδάξει, τὸ ποῖον μέρος τοῦ δικαίου ὁσίον ἐστίν, ἵνα καὶ Μελήτω λέγωμεν μηκέθ' ἡμᾶς ἀδικεῖν μηδ' ἀσεβείας γράφεσθαι, ὡς ἱκανῶς ἤδη παρὰ σοῦ μεμαθητότας. 11 B τοῦ ἡμετέρου προγόνο. WOHLRAB. Ad Menon. 71 C. Schneider ad Isocr. IV 14.

τί γὰρ καὶ φήσομεν. Cf. ad 3 A τί καὶ ποιοῦντα. „Qui τί χροῖ λέγειν interrogat, is quid dici, non an aliquid dici debeat quaerit; sed qui τί χροῖ καὶ λέγειν, is non solum quid, sed etiam an aliquid dicendum sit dubitat.“ HERMANN ad Viger. p. 837. De rep. 434 D ξυγχωρησόμεθα ἤδη· τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; Theag. 122 D erast. 132 C. 9. μηδέ. Ad 12 B.

10. πρὸς Φιλίου. Plenius

6 ΕΥΘ. Καὶ ἔτι γε τούτων θανασιώτερα, ᾧ Σώ-
B κρατες, ἃ οἱ πολλοὶ οὐκ ἴσασιν.

ΣΩ. Καὶ πόλεμον ἄρα ἡγεῖ σὺ εἶναι τῶ ὄντι ἐν
τοῖς θεοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐχθρας γε δεινὰς καὶ
μάχας καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά, οἷα λέγεται τε ὑπὸ τῶν 5
ποιητῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τὰ τε ἄλλα

2. πολλοὶ] λοιποὶ b¹ et ex corr. pars b². 4. ἐχθρας γε
a Wlf., ἐχθρας b⁵. 5. λέγεται τε a¹a² Eusebius praep. ev.
XIII 4 Wlf., λέγεται s. 6. ἄλλα [εἰρᾷ] ἄλλα καὶ τὰ εἰρᾷ
Stephanus.

Phaedr. 234 E de leg. 321 C
πρὸς Διὸς Φιλίου. Socrates Io-
vem invocatae suae cum Euthy-
phrone amicitiae praesidem, ut
Ale. I 109 D μὰ τὸν Φίλιον τὸν
ἐμὸν τε καὶ σόν.

2. ἃ οἱ πολλοὶ οὐκ ἴσασιν.
Haec deorum facinora in car-
minibus Orphicis tradita fuisse
docet Lobeck Aglaopham. I
p. 602. Et hanc, inquit, quasi
officinam fuisse fabularum ab-
normium et monstruosarum cla-
rius indicat Isocrates XI 38: (οἱ
ποιηταὶ) τοιοῦτους λόγους περὶ
αὐτῶν τῶν θεῶν εἰρηκασιν,
οἷους οὐδεὶς ἂν περὶ τῶν ἐχ-
θρῶν εἰπεῖν τολμήσειεν· οὐ γὰρ
μόνον κλοπὰς καὶ μοιχείας καὶ
παρ' ἀνθρώποις θητείας αὐτοῖς
ὀνειδίσαν, ἀλλὰ καὶ παίδων
βρώσεις καὶ πατέρων ἐκτομὰς
καὶ μητέρων δεσμούς καὶ πολ-
λὰς ἄλλας ἀνομίας κατ' αὐτῶν
ἐλογοποίησαν, ὑπὲρ ὧν τὴν ἀξίαν
δίηκν οὐκ ἔδρασαν. — Ὁρφεὺς
δ' ὁ μάλιστα τούτων τῶν
λόγων ἀψάμενος διασπασθεὶς
τὸν βίον ἐτελεύτησεν. wonhrah.

3. καὶ πόλεμον ἄρα. Simi-
liter de rep. II 378 B οὐδέ γε
τὸ παραῖπαν (λεπτόν), ὡς θεοὶ
θεοῖς πολεμοῦσι τε καὶ ἐπιβου-
λεύουσι καὶ μάχονται· οὐδὲ γὰρ
ἀληθῆ· — πολλοὺ δεῖ γιγαντο-
μαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς
καὶ ποιητέον, καὶ ἄλλας ἐχθρας
πολλὰς καὶ παντοδαπὰς θεῶν
τε καὶ ἡρώων πρὸς συγγενεῖς
τε καὶ οἰκείους αὐτῶν· — Ἡρας
δὲ δεσμούς ὑπὸ νιέος καὶ Ἡφαί-
στου δῖφεις ὑπὸ πατρός, μέλ-

λοτος τῇ μητρὶ τυπτομένη ἀνύ-
νειν, καὶ θεομαχίας ὅσας Ὀμη-
ρος πεποίηκεν οὐ παραδεκτέον
εἰς τὴν πόλιν.

6. καὶ ὑπὸ τῶν — γραφέων,
i. e. καὶ οἷοις ὑπὸ τῶν — γρα-
φέων. Pronomen relativum ubi
praemittitur verbis diversae con-
structionis non solet iterari ut
Euthyd. 278 E ἐνδείξομαι οἷον
αὐτὸ ὑπολαμβάνα καὶ οἷον αὐ-
τοῦ ἐπιθυμᾷ ἀκούσαι, sed al-
tero loco plerumque aut omit-
titur aut in demonstrativum
convertitur, ut mox τῶν τοιού-
των ποιημάτων. symp. 201 B
apol. 41 C. Ad Menex. 239 C
Criton. 47 E.

ἀγαθῶν. Pictores h. l. ἀγαθοὶ
vocantur non ita, ut Xen. oec.
VI 13 callidos pictores vocavit
ζωγράφους ἀγαθούς, sed cum
ironia illa, quae in compella-
tionibus ἀγαθῆ (11 E), ὡ ἀριστε
(13 E), ὡ βέλτιστε latet, ubi
urbane aliquis reprehenditur et
corrigitur (Cic. de off. II 1, 2
ne quibusdam bonis viris philo-
sophiae nomen sit invisum). Ita
Ar. nub. 61 τῇ γυναικὶ τὰγαθῆ.
8 ὁ χρηστός οὗτος νεανίας (ad
Theaet. 161 A). symp. 177 B ὁ
βέλτιστος Πρόδιος. Phaedr.
266 E Luc. Alexandr. 33. Acer-
bius Soph. Ant. 31 τὸν ἀγαθὸν
Κρέοντα.

τὰ τε ἄλλα εἰρᾷ. Pausan.
I 20, 2 de Bacchi templo eius-
que picturis: λέγεται δὲ καὶ
τὰδε ὑπὸ Ἑλλήνων, ὡς Ἡρα
δῖφαι γινόμενον Ἡφαιστον (II.
Σ 394 sqq.)· ὁ δὲ οἱ μυητικα-

εἰρᾷ ἡμῖν καταπεποιήκται, καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλοις C
Παναθηναίοις ὁ πέπλος μεστός τῶν τοιούτων ποιημάτων
τῶν ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν; ταῦτα ἀληθῆ φῶμεν
εἶναι, ᾧ Εὐθύφρον;

5 ΕΥΘ. Μὴ μόνον γε, ᾧ Σώκρατες· ἀλλ' ὅπερ ἄρτι
εἶπον, καὶ ἄλλα σοι ἐγὼ πολλά, εἰάνπερ βούλη, περὶ τῶν
θεῶν διηγήσομαι, ἃ σὺ ἀκούων εὖ οἶδ' ὅτι ἐκπλαγήσει.

VII. ΣΩ. Οὐκ ἂν θαναμάζοιμι. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
μοι εἰς αὐθις ἐπὶ σχολῆς διηγήσει· νυνὶ δέ, ὅπερ ἄρτι
10 σε ἠρόμη, πειρῶ σαφέστερον εἰπεῖν. οὐ γὰρ με, ᾧ
ἑταῖρε, τὸ πρότερον ἱκανῶς ἐδίδαξας ἐρωτήσαντα τὸ D
ὄσιον, ὅ τι ποτ' εἶη, ἀλλὰ μοι εἶπες, ὅτι τοῦτο τυγχάνει
ὄσιον ὄν, ὃ σὺ νῦν ποιεῖς, φόνου ἐπέξιων τῶ πατρί.

ΕΥΘ. Καὶ ἀληθῆ γε ἔλεγον, ᾧ Σώκρατες.

15 ΣΩ. Ἴσως. ἀλλὰ γὰρ, ᾧ Εὐθύφρον, καὶ ἄλλα
πολλὰ φῆς εἶναι ὄσια.

3. ταῦτα] ταῦτ' s Bkk. 5. μόνον] Π¹ Sch., μόνα s Bkk.
7. θεῶν] θεῶν Δ Eusebius Hsch. 16. εἶναι ὄσια. καὶ γὰρ
ἔστι b¹ d¹ et ut videtur 4d s Bkk. (qui ser. ἔστιν), εἶναι. καὶ
γὰρ ἔστιν ὄσια a¹a¹hp¹. (εἶναι ὄσια om. Ψ, ἔστιν ὄσια est etiam
in ΨDS.) Apparet igitur ὄσια in a¹a²a¹ non ex glossemate or-
tum, sed loco suo motum esse, ut 7 A εἴρηται γὰρ. (εἶναι ὄσια.
καὶ γὰρ ἔστιν ὄσια ut videtur Δ¹ Herm. Wb.)

κῶν πέψμα δῶρον χρυσοῦν
θρόνον ἀφανεῖς δεσμούς ἐχοντα·
καὶ τὴν μὲν, ἐπεὶτε ἐκαθέζετο,
δεδέσθαι, θεῶν δὲ τῶν μὲν
ἄλλων οὐδενὶ τὸν Ἡφαιστον
ἐθέλειν πελθεσθαι, Διόνυσος
δὲ — μεθῆσας εἰς οὐρανὸν ἦγαγε.
αὐτὰ δὴ γεγραμμένα εἰσὶ.
Ad hanc fabulam alluditur 8B.

1. τοῖς μεγάλοις Πανα-
θηναίοις. Minervae festi dies
anniversarii quinto quoque anno
(Olympiadum tertio, Mommsen
Heortologie p. 117 sqq.) pompa
et apparatus magnificentiore acti
insignes fiebant etiam peplo
croceo clavis aureis variisque
figuris (ποιημάτων) distincto,
in quo virgines generosae, quae
ἐργαστῖναι vocabantur, imagi-
nem deae resque ab illa prae-
sertim cum adversus Gigantes
Iovi opem ferret (Eur. Ion. 1528)
praeclare gestas intexerant (Eur.
Hec. 472. Verg. Ciris 31 magna

Giganteis ornantur pepla tro-
paeis, horrida sanguineo pin-
guntur proelia coeco). Quod
amiculum ad deae vetus simu-
lacrum amicum in arcem
antiquitus portabatur, post curru
vel etiam artificiosiore opere
navis evehebatur (ἀνάγεται) in-
star veli antennae subnexum.
Hermann, Gottesdienstliche Al-
tert. § 54, 13. 15. Mommsen
l. l. p. 187.

2. τῶν τοιούτων ποιη-
μάτων. „Mutatur structura, et
loco genetivi οἷων additur τῶν
τοιούτων ποιημάτων.“ ENGELH.
7 D περὶ ὧν διενεχθέντες καὶ
οὐ δυνάμενοι ἐπὶ ἱκανῆν κρῖσιν
αὐτῶν ἐλθεῖν. Ad Menon. 77 D.

5. μὴ μόνον γε, int. μὴ ταῦτα
μόνον. Menon. 71 C ταῦτα — ἀπαγ-
γέλωμεν; ΣΩ. μὴ μόνον γε.

14. ἔλεγον post εἶπες varie-
tatis studio; ad Menon. 78 B.
Ceterum imperfectum in verbis

6 ΕΥΘ. Καὶ γὰρ ἔστι.
ΣΩ. Μέννησαι οὖν, ὅτι οὐ τοῦτό σοι διεκελευό-
μην, ἐν τι ἢ δύο με διδάξει τῶν πολλῶν ὁσίῳν, ἀλλ'
ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ εἶδος, ᾧ πάντα τὰ ὅσια ὁσιά ἐστιν;
ἔφησθα γὰρ που μιᾶ ἰδέα τὰ τε ἀνόσια ἀνόσια εἶναι καὶ 5
E τὰ ὅσια ὅσια ἢ οὐ μνημονεύεις;

ΕΥΘ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ταύτην τοίνυν με αὐτὴν διδάξον τὴν ἰδέαν,
τίς ποτὲ ἐστίν, ἵνα εἰς ἐκείνην ἀποβλέπω καὶ χρώμενος
αὐτῇ παραδείγματι, ὃ μὲν ἂν τοιοῦτον ἦ, ὃν ἂν ἢ σὺ 10
ἢ ἄλλος τις πράττη, φῶ ὅσιον εἶναι, ὃ δ' ἂν μὴ τοιοῦ-
τον, μὴ φῶ.

ΕΥΘ. Ἄλλ' εἰ οὕτω βούλει, ὦ Σώκρατες, καὶ οὕτω
σοι φράσω.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν βούλομαι γε.

7 ΕΥΘ. Ἔστι τοίνυν τὸ μὲν τοῖς θεοῖς προσφιλὲς
ὅσιον, τὸ δὲ μὴ προσφιλὲς ἀνόσιον.

ΣΩ. Παγκάλως, ὦ Εὐθύφρων, καὶ ὡς ἐγὼ ἐξήτουν
ἀποκρίνασθαί σε, οὕτω νῦν ἀπεκρίνω. εἰ μέντοι ἀληθῶς,
τοῦτο οὐπω οἶδα, ἀλλὰ σὺ δῆλον ὅτι ἐπεκδιδάξεις, ὡς 20
ἔστιν ἀληθῆ ἢ λέγεις.

19. ἀληθῶς α' α' 14 b' Ast, ὡς ἀληθῶς b d c, ἀληθῆς α' Bkk.

dicendi usitatum est; 15 A ἔλε-
γον, 5 C δισχυροῖζον, 6 D διεισε-
λευόμην, 8 A 12 C ἠρώτων, 15 C
ὡμολογοῦμεν. Ad Menon. 73 A.
4. εἶδος, 5. ἰδέα. Proll. p. 150.
159.

9. εἰς ἐκείνην ἀποβλέ-
πων. Ad Men. 72 C ἐν γέ τι
εἶδος — εἰς ὃ καλῶς που ἔχει
ἀποβλέψαντα — δηλωσά.

χρώμενος αὐτῇ παραδείγ-
ματι ut Prot. 316 E ταῖς τέ-
χαις ταύταις παραπειράσασιν
ἐχρήσαντο. Sed 315 D ἐνοικημάτι
τινι, ᾧ — ὡς ταμειῶ ἐχρηστο.

16. ἔστι τοίνυν. „Est haec
altera pietatis impietatisque exp-
plicatio (cf. 5 D), quae, specie
minus ridicula, nihil tamen ponit,
quo notio pietatis vere defi-
niatur, ut sequenti disquisitione
Socrates ostendit; non enim ad
ipsam pietatis impietatisque ο-
σίαν haec pertinent, sed ad

πάθη vel relationes earum, ut
vocantur; quod discrimen cum in
quavis disquisitione philosophica
maximi momenti sit, Plato et
hic magna diligentia perspicui-
tateque exponit et semper re-
spicit.“ ENGELH.

18. παγκάλως. Socrates ad
respondendi modum, non ad
sententiam egregie hoc respon-
sum esse iudicat. WOHLRAB.

19. οὕτω breviter resumit ut
7 AB τοῦτο, 7 E ταῦτα. Ad
Menon. 71 B.

ἀληθῶς convenienter cum
παγκάλως. WOHLRAB. Usitato more
6 D ἀληθῆ γε ἔλεγον (ad Menon.
98 B), 8 E ἀληθῆς λέγεις. Aliter
Phaedon. 79 D καλῶς καὶ ἀληθῆ
λέγεις.

20. δῆλον ὅτι. Ad Menon.
77 E. Infra 9 B.

ἐπεκδιδάξεις. Prot. 328 E
σμικρόν τι —, ὃ δῆλον ὅτι Πρω-

ΕΥΘ. Πάνυ μὲν οὖν.

VIII. ΣΩ. Φέρε δὴ, ἐπισκεψάμεθα, τί λέγομεν. τὸ
μὲν θεοφιλὲς τε καὶ ὁ θεοφιλῆς ἀνθρώπος ὅσιος, τὸ δὲ
θεομισῆς καὶ ὁ θεομισῆς ἀνόσιος· οὐ ταῦτον δ' ἐστίν,
5 ἀλλὰ τὸ ἐναντιώτατον τὸ ὅσιον τῷ ἀνοσίῳ· οὐχ οὕτως;

ΕΥΘ. Οὕτω μὲν οὖν· εἴρηται γάρ.

ΣΩ. Καὶ εἴ γε φαίνεται εἰρησθαι;

ΕΥΘ. Δοκῶ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι στασιάζουσιν οἱ θεοί, ὦ Εὐ-
10 θύφρων, καὶ διαφέρονται ἀλλήλοις καὶ ἐχθρα ἐστίν ἐν
αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ τοῦτο εἴρηται;

ΕΥΘ. Εἴρηται γάρ.

ΣΩ. Ἐχθραν δὲ καὶ ὀργάς, ὦ ἄριστε, ἢ περὶ τίνων

5. οὕτως;] οὕτως εἴρηται; Hermann, qui mox del. εἴρηται
γάρ. 6. οὕτω μὲν οὖν· εἴρηται γάρ Maresch, progr. gymn.
Pressburg. 1860 p. 11 sq., verba εἴρηται γάρ, quae vulgo post
δοκῶ, ὦ Σώκρατες iniciuntur, huc revocans, Wb., οὕτω μὲν οὖν
abz. Loco motum est etiam 6 D ὅσια. (Heller, Z. f. d. Gymnasial-
wesen XXVIII (1874) p. 791 eandem emendationem protulit.)
7. καὶ εἴ γε — 8. ὦ Σώκρατες· εἴρηται γάρ del. Sch., Phi-
lologus XXVIII (1869) p. 723 sq. (Heusde, spec. crit. p. 2 omissis
verbis εἴρηται γάρ reliqua ita transponit: ΕΥΘ. Οὕτω μὲν οὖν.
ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι στασιάζουσιν . . . . πρὸς ἀλλήλους, καὶ
τοῦτο εἴρηται; ΕΥΘ. Εἴρηται γάρ. ΣΩ. Καὶ εἴ γε φαίνεται εἰρη-
σθαι; ΕΥΘ. Δοκῶ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἐχθραν δὲ κτλ. Ast ita
verba disponenda esse suspicatur: ΕΥΘ. Οὕτω μὲν οὖν· καὶ εἴ
γε φαίνεται εἰρησθαι, δοκῶ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Εἴρηται γάρ.
οὐκοῦν κτλ. 8. δοκῶ] δοκεῖ Γ^{or} Schleiermacher. (Badham,
Philologus XXI (1864) p. 405 del. Δοκῶ, ὦ Σ., εἴρηται γάρ.) ὦ Σώ-
κρατες. Maresch Wb., ὦ Σώκρατες· εἴρηται γάρ. abz. 9. θεοί,
ὦ Εὐθύφρων a Bkk., ὦ Εὐθύφρων post καὶ διαφέρονται ἀλλή-
λοις ponunt bz. 13. περὶ τίνων] περὶ τίνων ΔΣΤ5 Ficinus.

ταγόρας ὁαδίως ἐπεκδιδάξει,
ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα
ἐξεδίδαξε. STALLB.¹

2. τί λέγομεν. „Quid sive
quale sit id (verum necne) quod
dicimus. 10 D Τί δὴ οὖν λέ-
γομεν περὶ τοῦ ὁσίον.“ WOHLRAB.
Heindorf ad Hipp. mai. 296 A.

4. ταῦτόν, sc. τὸ ὅσιον τῷ
ἀνοσίῳ.

5. τὸ ἐναντιώτατον „sein
entschiedenstes Gegenteil.“ Müller.
Articuli enim in praedicato eadem
vis est ac Prot. 332 A ἀφο-
σύνην τι καλεῖς; τοῦτω τῷ πράγ-
ματι οὐ πᾶν τοῦναντίον ἐστίν
ἡ σοφία; Phileb. 39 E δίκαιος

ἀνὴρ καὶ εὐσεβῆς καὶ ἀγαθὸς
πάντως ἄρ' οὐ θεοφιλῆς ἐστίν;
— ἀδιός τε καὶ παντάπασι κα-
κὸς ἄρ' οὐ τοῦναντίον ἐκείνω;
Ad 11 D.

8. δοκῶ affirmantis esse vide-
tur sicut οἶμαι (Menon. 80 C).
WOHLRAB.

10. γε — εἰρησθαι post εἴρη-
ται γάρ ut 6 D ἀλλὰ μοι εἶπες,
ὅτι κτλ. — καὶ ἀληθῆ γε ἔλεγον.
13 E τὰ γε θεῖα καλλιστά γε
φῆς εἶδέναι ἀνθρώπων. — καὶ
ἀληθῆ γε λέγα. Menon. 79 D.
Ita γε in responsis affirmatio-
nem auget etiam 6 B C 9 B D
al. MARESCH.

7 διαφορὰ ποιεῖ; ὧδε δὲ σκοπῶμεν. ἄρ' ἂν εἰ διαφοροί-
μεθα ἐγὼ τε καὶ σὺ περὶ ἀριθμοῦ, ὁπότ' ερα πλεῖω, ἢ
περὶ τούτων διαφορὰ ἐχθροὺς ἂν ἡμᾶς ποιοῖ καὶ ὀργί-
ζεσθαι ἀλλήλοις, ἢ ἐπὶ λογισμὸν ἐλθόντες περὶ γε τῶν
τοιούτων ταχὺ ἂν ἀπαλλαγείμεν;

C ETC. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ μείζονος καὶ ἐλάττονος
εἰ διαφοροίμεθα, ἐπὶ τὸ μετρεῖν ἐλθόντες ταχὺ παύσαι-
μεθ' ἂν τῆς διαφορᾶς;

ETC. "Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Καὶ ἐπὶ γε τὸ ἰστάναι ἐλθόντες, ὡς ἐγῶμαι,
περὶ τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου διακριθεῖμεν ἂν;

ETC. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Περὶ τίνος δὲ δὴ διενεχθέντες καὶ ἐπὶ τίνα
κρίσιν οὐ δύναμενοι ἀφικέσθαι ἐχθροὶ γε ἂν ἀλλήλοις
εἴμεν καὶ ὀργιζοίμεθα; ἴσως οὐ πρόχειρόν σοι ἔστιν,
D ἀλλ' ἐμοῦ λέγοντος σκόπει, εἰ τάδε ἔστί, τό τε δίκαιον
καὶ τὸ ἄδικον καὶ καλὸν καὶ αἰσχρὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ

1. δὲ] δὴ α², δὲ δὴ Fsch. 3. ποιοῖ X pars b Bkk.,
ποιοίη Fsch. Wlf., ποιῆ s. 5. ἀπαλλαγείμεν cum XΠ' T pleri-
que ab Wlf., ἀπαλαγγείμεν s, διαλλαγγείμεν Hsch. 7. ἐλάτ-
τονος ab Bkk., τοῦ ἐλάττονος Xi T as. 8. μετρεῖν] μέτρον
Xs, μέτρον Π' Hb Φhr 4 Sch. proll. ad Euthyd. p. XXV. Cf. Jordan,
Jahrb. f. Philol. 1876 p. 779. 12. διακριθεῖμεν Xπ' a² Wlf.,
διακριθείμεν s. 14. τίνα del. Baier. 15. ἐχθροὶ γε
Xs Π T ΦDSr Bkk. Sch. Wb., ἐχθροὶ τε b s Graser, Z. f. d. Alter-
tumsw. 1842 p. 567 Ast Tur. Herm. 16. εἴμεν α² pars b Wlf.,
ἡμεν α' α² a' pars b, εἴμεν s (cum E).

1. ὧδε δὲ σκοπῶμεν. Ad
Menon. 82 C.
ἄρ' — 4. ἦ, duplex interro-
gatio non aequabilis. WOHLRAB;
Menon. 87 BC.

7. τοῦ μείζονος καὶ ἐλάτ-
τονος. Describitur ratio dimen-
sionum, sicut mox ponderum (τὸ
βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου);
item verbis τὸ περιττόν καὶ ἄρτιον
describitur numerus. Similiter
8 D περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδι-
κων. WOHLRAB. Theaet. 178 D
185 D.

14. τίνα κρίσιν i. q. περὶ
τίνος κρίσιν. WOHLRAB. apol. 26 B
πρὸς τούτων τῶν θεῶν, ὧν νῦν
ὁ λόγος ἔστί. Theaet. 147 C ἐν
τῇ του πηλοῦ ἐρωτήσει.

17. ἐμοῦ λέγοντος σκόπει.
„De rep. II 370 A ἐννοῶ γὰρ καὶ
αὐτὸς εἰπόντος σου. 383 A οὕτως,
ἔφη, ἔμοιγε καὶ αὐτῷ φαίνεται
σοῦ λέγοντος. Alc. I 119 B καίτοι
ἐννοῶ σοῦ εἰπόντος καὶ συγγράῳ.
Infra 9 C τάδε δὲ σοῦ ἐνενόησα
ἅμα λέγοντος.“ STALLB.

τό τε δίκαιον καὶ τὸ ἀδι-
κον καὶ καλόν. De articulo
non perpetuato cf. Gorg. 459 D
καὶ τὸ αἰσχρὸν καὶ τὸ καλόν καὶ
ἀγαθὸν καὶ κακόν. Ad Phaedon.
69 B Menon. 74 A. Eadem sen-
tentia est Alc. I 112 ABC. Eur.
Phoen. 498 (GROTE) εἰ πᾶσι ταύ-
τῶν καλὸν ἔφ' ε σοφόν θ' ἅμα,
οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις
ἔρις.

κακόν. ἄρ' οὐ ταῦτά ἐστιν, περὶ ὧν διενεχθέντες καὶ
οὐ δύναμενοι ἐπὶ ἱκανὴν κρίσιν αὐτῶν ἐλθεῖν ἐχθροὶ
ἀλλήλοις γιγνώμεθα, ὅταν γιγνώμεθα, καὶ ἐγὼ καὶ σὺ
καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι πάντες;

5 ETC. Ἄλλ' ἔστιν αὕτη ἡ διαφορὰ, ὧ Σώκρατες,
καὶ περὶ τούτων.

ΣΩ. Τί δέ; οἱ θεοί, ὧ Εὐθύφρων, οὐκ εἶπερ τι
διαφέρονται, διὰ ταῦτα διαφέρουσι ἂν;

ETC. Πολλὴ ἀνάγκη.

10 ΣΩ. Καὶ τῶν θεῶν ἄρα, ὧ γενναῖε Εὐθύφρων,
ἄλλοι ἄλλα δίκαια ἡγοῦνται κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ E
καλὰ καὶ αἰσχρὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ κακὰ· οὐ γὰρ ἂν που
ἔστασιαζον ἀλλήλοις, εἰ μὴ περὶ τούτων διεφέροντο·
ἦ γὰρ;

15 ETC. Ὅρθῶς λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄπερ καλὰ ἡγοῦνται ἕκαστοι καὶ ἀγαθὰ
καὶ δίκαια, ταῦτα καὶ φιλοῦσιν, τὰ δὲ ἐναντία τούτων
μισοῦσιν;

ETC. Πάνυ γε.

20 ΣΩ. Ταῦτά δέ γε, ὡς σὺ φῆς, οἱ μὲν δίκαια ἡγοῦν-
ται, οἱ δὲ ἄδικα· περὶ ἃ καὶ ἀμφισβητοῦντες στασιά-
ζουσί τε καὶ πολεμοῦσιν ἀλλήλοις. ἄρ' οὐχ οὕτω; 8

2. ἐχθροὶ] ἐχθροὶ γε ἂν (ut 196, 15) α² α', ἐχθροὶ γε Δ d pars
b Wlf. 7. δέ] δαί pars b Bkk. Proll. p. 169 sq. 8. διὰ
ταῦτα a Herm., δι' αὐτὰ ταῦτα b s. 10. Εὐθύφρων om. Hb,
del. Naber, obs. crit. p. 12. 11. δίκαια] δίκαια καὶ ἄδικα
Hsch. Philologus X (1855) p. 186, qui monet etiam Theaet. 172 B
καὶ ἀδίκους excidisse in XΔ. (Post τὸν σὸν λόγον Ψm addunt
καὶ ἄδικα.) 17. τούτων ab Bkk., τούτων καὶ Ξrec E] s.
20. ταῦτά cum Ficino Forster Fsch., ταῦτα s.

2. αὐτῶν. Ad 6 BC.

3. ὅταν γιγνώμεθα ut Phae-
don. 68 D φόβω μεζόναν κακῶν
ὑπομέρουσιν — τὸν θάνατον,
ὅταν ὑπομένωσιν, ubi v. ann.

5. αὕτη, eiusmodi. Socrates
duo esse dissensionum (διαφορῶν)
genera ostendit. In omnibus enim,
quae numero mensura pondere
continentur et ad certam regulam
palam exiguntur, dissensiones
non movent inimicitias (ἐχθρας
καὶ ὀργάς), sed mox conciliantur.
Contra ubi quid iustum, quid

bonum sit quaeritur, dissensiones
cito pariunt discordiam. WOHLRAB.

7. εἶπερ. Etiam deinde So-
crates hac condicione nunquam
non addita indicat, quam haec
opinio a se aliena sit. 8 D εἶπερ
στασιάζουσι περὶ τῶν δικαίων
καὶ ἀδικων, ὡς ὁ σὸς λόγος. 8 E
εἶπερ ἀμφισβητοῦσι θεοί. WOHL-
RAB.

16. οὐκοῦν ἄπερ. Ex dis-
sensionibus inimicitiae non na-
scuntur, se dira et studio, quibus
ea, de quibus ambigitur, pro-
sequimur. WOHLRAB.

8

ΕΥΘ. Οὕτω.

ΣΩ. Ταῦτ' ἄρα, ὡς ἔοικεν, μισεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν
καὶ φιλεῖται, καὶ θεομισῆ τε καὶ θεοφιλή ταῦτ' ἂν εἴη.

ΕΥΘ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Καὶ ὅσια ἄρα καὶ ἀνόσια τὰ αὐτὰ ἂν εἴη, ὡς
Εὐθύφρων, τούτῳ τῷ λόγῳ.

ΕΥΘ. Κινδυνεύει.

ΙΧ. ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὁ ἠρόμην ἀπεκρίνω, ὡς θαναμάσιε.
οὐ γὰρ τοῦτό γε ἠρώτων, ὃ τυγχάνει ταῦτόν ὃν ὅσιον
τε καὶ ἀνόσιον· ὃ δ' ἂν θεοφιλὲς ἦ, καὶ θεομισὲς ἐστίν, 10
ὡς ἔοικεν. ὥστε, ὡς Εὐθύφρων, ὃ σὺ νῦν ποιεῖς τὸν
Β πατέρα κολάζων, οὐδὲν θαναμαστόν, εἰ τοῦτο δρωῖν τῷ
μὲν Διὶ προσφιλεῖς ποιεῖς, τῷ δὲ Κρόνῳ καὶ τῷ Οὐρανῷ
ἐχθρόν, καὶ τῷ μὲν Ἥφαιστῳ φίλον, τῇ δὲ Ἥρᾳ ἐχθρόν·
καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν θεῶν ἕτερος ἑτέρῳ διαφέρεται περὶ 15
αὐτοῦ, καὶ ἐκείνοις κατὰ τὰ αὐτά.

ΕΥΘ. Ἄλλ' οἶμαι, ὡς Σώκρατες, περὶ γε τούτου τῶν

2. μισεῖται $a^1 b_5$, μισεῖται τε $a^2 a^4 \Delta^3 di$ Bkk. 3. ταῦτ' Γ Bkk., ταῦτά cum Ficino Forster F'sch., ταῦτ' abs. 9. ὃ] ϕ Sch. Z. f. d. Österr. Gymn. XX (1869) p. 86, qui de articuli praetermissione conferri iubet Prot. 351 E; emendationem probat Apelt, Philol. Rundschau I (1881) p. 967. 15. τῶν θεῶν ab F'sch., θεῶν Ξias. 16. τὰ αὐτά a Sch., ταῦτά b_5 Bkk.

3. ταῦτ' ἂν εἴη. Et haec et quae sequitur conclusio est certissima; opt. c. ἂν ut in imperando, ita in necessariis conclusionibus saepe cum urbanitate ponitur sicut 13 D ὑπερηφανή τις ἂν, ὡς ἔοικεν, εἴη θεοῖς. 14 C ἐπιστήμη ἄρα αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς ὁσίτης ἂν εἴη. 14 E ἐμπορικὴ ἄρα τις ἂν εἴη. WOHLRAB. Menon. 78 E.

6. τούτῳ τῷ λόγῳ, ista definitione, ut 9 D 14 D. WOHLRAB. De leg. X 895 E ὃ δὲ ψυχῇ τούτου, τίς τούτου λόγος; ἔχομεν ἄλλον πλὴν τὸν νῦν δὴ ὀηθέντα, τὴν δυναμένην αὐτὴν αὐτὴν κινεῖν κίνησιν;

9. τυγχάνει — ἀνόσιον, „quod idem pium simul et impium esset.“ WOLF. Ut in praecedentibus θεομισῆ τε καὶ θεοφιλή ταῦτ' ἂν εἴη et ὅσια ἄρα καὶ

ἀνόσια τὰ αὐτὰ ἂν εἴη subiectum est τὰ αὐτά, praedicata autem θεομισῆ τε καὶ θεοφιλή et ὅσια καὶ ἀνόσια, ita hic quoque ὅσιον τε καὶ ἀνόσιον pro praedicato accipienda sunt [τυγχάνω c. adi. Gorg. 502 B εἰ δὲ τι τυγχάνει ἀηδὲς καὶ ὀφείλιμον al.; ὃν non ponitur bis, sed altero loco mittitur ut 11 E εἶναι]; ταῦτόν ὃν autem non pendet a τυγχάνει, sed ad ὃ referendum est: cum idem sit; nam id quod diis placet (ὃ ἂν θεοφιλὲς ἦ) idem pium simul et impium esse potest ex illa definitione.

9. ταῦτόν ὃν. 7 A οὐ ταῦτόν ἐστίν, ἀλλὰ τὸ ἐναντιώτατον τὸ ὅσιον τῷ ὀσίῳ. Cf. 5 D. WOHLRAB.

14. τῷ μὲν Ἥφαιστῳ φίλον. Socrates alludit ad eam fabulam, de qua v. ann. ad 6 B.

θεῶν οὐδένα ἕτερον ἑτέρῳ διαφέρεσθαι, ὡς οὐ δεῖ δίκην
διδόναι ἐκείνον, ὃς ἂν ἀδίκως τινὰ ἀποκτείνῃ.

ΣΩ. Τί δέ; ἀνθρώπων, ὡς Εὐθύφρων, ἤδη τινὸς
ἤκουσας ἀμφισβητοῦντος, ὡς τὸν ἀδίκως ἀποκτείναντα C
ἢ ἄλλο ἀδίκως ποιοῦντα ὅτιοῦν οὐ δεῖ δίκην δίδοναι;

ΕΥΘ. Οὐδὲν μὲν οὖν παύονται ταῦτα ἀμφισβη-
τοῦντες καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις. ἀδικοῦντες
γὰρ πάμπολλα πάντα ποιοῦσι καὶ λέγουσι φεύγοντες
τὴν δίκην.

ΣΩ. Ἡ καὶ ὁμολογοῦσιν, ὡς Εὐθύφρων, ἀδικεῖν, καὶ
ὁμολογοῦντες ὅμως οὐ δεῖν φασὶ σφᾶς δίδοναι δίκην;

ΕΥΘ. Οὐδαμῶς τοῦτό γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα πᾶν γε ποιοῦσι καὶ λέγουσι. τοῦτο
γὰρ, οἶμαι, οὐ τολμᾶσι λέγειν οὐδ' ἀμφισβητεῖν, ὡς
15 οὐχί, εἴπερ ἀδικοῦσί γε, δοτέον δίκην· ἀλλ', οἶμαι, οὐ D
φασιν ἀδικεῖν· ἢ γὰρ;

ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἐκεῖνό γε ἀμφισβητοῦσιν, ὡς οὐ τὸν
ἀδικοῦντα δεῖ δίδοναι δίκην· ἀλλ' ἐκεῖνο ἴσως ἀμφισβη-
20 τοῦσι, τὸ τίς ἐστίν ὁ ἀδικῶν καὶ τί δρωῖν καὶ πότε.

ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέγεις.

3. δέ] δαί $\chi^2 \Gamma 3 \sigma t$ Bkk. Hsch. 5. δίκην δίδοναι ab Bkk., δίδοναι δίκην $\chi^2 \Psi 5$. 13. πᾶν γε] πάντε Π^{12} , πάντε Spr^1 , πάντε γe $a^3 1 g h^1$, πάντα $\Pi^{12} \Psi H u^2$ Bkk. 15. οὐχί ab Bkk., οὐκ $\chi^1 5$ (οὐχ pars b). εἴπερ ἀδικοῦσί] ὑπεραδικοῦσί pars b, ὑπὲρ ὧν ἀδικοῦσί Forster. 18. οὐκ ἄρα — 21. ἀληθῆ λέγεις (homoeoteleuton) om. 5d, del. Schenkl, Z. f. d. Österr. Gymn. XI (1860) p. 178 Sch. ἐκεῖνό γε] ἐκεῖνοί γε $\chi \Pi^1$. ὡς οὐ — 19. ἀμφισβητοῦσι (homoeot.) om. $\chi^1 \Pi^1 \Psi \text{Sp}$. 19. ἀμφισβητοῦσι om. Δd , del. Hirschig (Pl. apol., Crito et Phaedo ed. Hirschig, p. 124).

1. ὡς οὐ δεῖ pendent a διαφέρεσθαι (sc. φάσονται), ut mox ab ἀμφισβητοῦντος. Ad 5 E 9 D Menon. 89 D.

6. μὲν οὖν, „immo, nein, vielmehr, in responsionibus corrigit id quod alter dixit. Gorg. 466 E ἐγὼ οὐ φημι; φημι μὲν οὖν ἐγώ. symp. 201 C.“ AST. ad Crit. 44 B. v. 12 C. erast. 132 B.

8. πάντα ποιοῦσι, formula ut Menon. 89 E.

φεύγοντες, quibus poenam devitent. Ficini. Apol. 38 D

ἅπαντα ποιεῖν καὶ λέγειν, ὥστε ἀποφυγεῖν τὴν δίκην.

13. πᾶν γε pro πάντα γε ut apol. 39 A πᾶν ποιεῖν καὶ λέγειν et ὅπως ἀποφεύξεται πᾶν ποῖον θάνατον. Ad Phaedon. 114 C. Hdt. V 96 πᾶν χοῖμα ἐκίνε. Nec defugerunt Graeci in talibus diectionis varietatem. STALLB.

20. τὸ τίς ἐστίν. Articulus interrogationi praemittitur ut de rep. I 352 D (ὁ λόγος) περὶ τοῦ ὄντινα τρόπον χοῖ ζῆν. IV 431 D de leg. VII 811 B.

8 ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτὰ γε ταῦτα καὶ οἱ θεοὶ πεπόν-
θασιν, εἴπερ στασιάζουσι περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων,
ὡς ὁ σὸς λόγος, καὶ οἱ μὲν φασὶν ἀλλήλους ἀδικεῖν, οἱ
δὲ οὐ φασὶν; ἐπεὶ ἐκεῖνό γε δῆπου, ὃ θανατάσσει, οὐδεὶς
E οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων τολμᾷ λέγειν, ὡς οὐ τῷ γε 5
ἀδικοῦντι δοτέον δίκην.

ΕΥΘ. Ναί, τοῦτο μὲν ἀληθὲς λέγεις, ὃ Σώκρατες,
τὸ κεφάλαιον.

ΣΩ. Ἄλλ' ἕκαστόν γε, οἶμαι, ὃ Εὐθύφρον, τῶν
πραχθέντων ἀμφισβητοῦσιν οἱ ἀμφισβητοῦντες, καὶ ἄν-
θρωποι καὶ θεοί, εἴπερ ἀμφισβητοῦσιν θεοί· πράξεώς 10
τινος περὶ διαφερόμενοι οἱ μὲν δικαίως φασὶν αὐτὴν
πεπραῆσθαι, οἱ δὲ ἀδίκως· ἄρ' οὐχ οὕτω;

ΕΥΘ. Πάνν γε.

X. ΣΩ. Ἴθι νυν, ὃ φίλε Εὐθύφρον, δίδαξον καὶ 15
9 ἐμέ, ἵνα σοφώτερος γένωμαι, τί σοι τεκμήριόν ἐστιν,
ὡς πάντες θεοὶ ἡγοῦνται ἐκείνον ἀδίκως τεθνάναι, ὅς

1. αὐτὰ γε ταῦτα M¹Π, ΨDp, Δd, gr, pars b Bkk.,
ταῦτα γε ταῦτα pars b, ταῦτα γε ταῦτα Γδ, ταῦτα γε ταῦτα ε.
2. στασιάζουσι a Hu Wlf., στασιάζουσι τε bε, στασιάζουσι γε
acta erudit. 1749 p. 22 Fsch. Beck. 3. σὸς ab Bkk., σὸς
ἐστὶ ΞΤαε. ἀλλήλους ἀδικεῖν ab Wlf., ἀδικεῖν ἀλλή-
λους Ξ¹is. 8. τὸ κεφάλαιον a Tur., τὸ γε κεφάλαιον bε
Bkk. Stallbaum, Jahrb. f. Philol. 1840 p. 366. 12. οἱ μὲν ab
Bkk., καὶ οἱ μὲν Ξios. φασὶν αὐτὴν ἀδικεῖν, αὐτὴν φασὶν b².
Schanz, Platocodex p. 49. 15. νυν Wb. Jahrb. f. Philol. 1873
p. 34, νῦν a Tur., τοίνυν bε. Cf. Wohlrab, proll. ad apol. p. 43.

3. ἀλλήλους, mira brevitatis.
Nam animo haec obversantur:
ἀδικοῦσιν ἀλλήλους, καὶ οἱ μὲν
φασὶν (ἀδικεῖσθαι), οἱ δὲ οὐ
φασὶν (ἀδικεῖν).

5. τολμᾷ. Ad Hipparch.
225 B.

8. τὸ κεφάλαιον, quod
caput rei attinet. STALLB. Criti.
108 E symp. 205 C ad Phileb.
48 C.

9. ἕκαστον. De rep. I 339 C
οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκά-
στους. 3 B ἐκάστοτε.

11. πράξεώς τινος. „In-
serviunt haec dilucidandae sen-
tentiae proxime praecedenti ideo-
que de more per asyndeton ac-
cedunt.“ STALLB. Hipparch. 231 C
Prot. 340 E ad Menon. 70 C apol.
22 A.

15. ἴθι νυν ut Gorg. 451 A
Xen. an. VII 2, 26 Ar. ran. 449, cf.
ἴθι δὴ νυν apol. 24 D de leg.
I 629 B, ἀκουσον δὴ νυν de leg.
III 693 D (ut ἀκουε δὴ νυν Ar.
eq. 1014 av. 1513). In pedestri
sermone imperativis raro addit-
tur νυν. Breitenbach ad Xen.
Hell. IV 1, 39.

16. τί σοι τεκμήριον. So-
crates cum interrogat, quo argu-
mento credat placere diis id,
quod Euthyphro agat, hoc postu-
lat, ut quid τὸ ὄσιον re vera sit
statuatur, ex quo eluceat diis
illud probari. WOHLRAB.

17. πάντες θεοί. Ad 9 E.
ἐκείνον — ὅς ἄν, illum,
quicumque fuerit, qui. STALLB.,
ut 8 B. (Non recte Wolf: „mer-
cennarium istum.“)

ἂν θητεύων ἀνδροφόνος γενόμενος, ξυνδεθείς ὑπὸ τοῦ
δεσπότου τοῦ ἀποθανόντος, φθάσῃ τελευτήσας διὰ τὰ
δεσμά, πρὶν τὸν ξυνδήσαντα παρὰ τῶν ἐξηγητῶν περὶ
αὐτοῦ πυθέσθαι, τί χρῆ ποιεῖν, καὶ ὑπὲρ τοῦ τοιούτου
5 δὴ ὀρθῶς ἔχει ἐπεξιέναι καὶ ἐπισκῆπτεσθαι φόνου τὸν
νῖόν τῷ πατρί· ἴθι, περὶ τούτων πειρᾷ τί μοι σαφές
ἐνδείξασθαι, ὡς παντὸς μᾶλλον πάντες θεοὶ ἡγοῦνται
ὀρθῶς ἔχειν ταύτην τὴν πράξιν· κἂν μοι ἱκανῶς ἐν-
δειξῇ, ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ οὐδέποτε παύσομαι.

10 ΕΥΘ. Ἄλλ' ἴσως οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστίν, ὃ Σώ-
κρατες· ἐπεὶ πάνν γε σαφῶς ἔχοιμι ἂν ἐπιδείξαι σοι.

ΣΩ. Μανθάνω· ὅτι σοι δοκᾷ τῶν δικαστῶν δυσ-
μαθέστερος εἶναι· ἐπεὶ ἐκείνοις γε ἐνδείξει δῆλον ὅτι,
ὡς ἀδικὰ τέ ἐστίν καὶ οἱ θεοὶ ἅπαντες τὰ τοιαῦτα
15 μισοῦσιν.

3. ξυνδήσαντα ab¹ Wlf., συνδήσαντα ε. 4. χρῆ] χρείη
Fsch. 5. ἔχει] ἔχειν Hsch. 14. ἅπαντες a Bkk., πάντες bε.

3. δεσμά, symp. 195 C δε-
σμοί, polit. 310 A δεσμούς. τὰ
δεσμά, quod apud poetas fre-
quens est, hoc uno Platonis loco
reperitur. WOHLRAB.

5. τὸν νῖόν, int. τοῦ δεσπό-
του. Aliter 4 E νῖόν πατρί.

7. παντὸς μᾶλλον, formu-
la: utique, schlechterdings.
Phaedr. 228 D παντὸς μᾶλλον
τὰ γε δῆματα (orationis) οὐκ
ἐξέμαθον. Theaet. 190 B Crat.
394 E 398 B Menon. 80 C 96 D.

10. οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστίν.
14 B πλείονος ἔργον ἐστίν ἀκρι-
βῶς πάντα ταῦτα ὡς ἔχει μαθεῖν.
Euthyphro consilii inopiam sa-
pientiae vana specie (cf. 4 B) dis-
simulat, quam Socrates iterum
ac saepius carpit (12 A 13 E 15 D),
quasi ille verum docere nolit
(14 B 15 E). WOHLRAB.

11. ἐπεὶ, quamquam, seq. γέ
ut Crat. 410 A Theaet. 142 C al.
Sed omisso γέ Theag. 128 B ἐπεὶ
ἐβουλόμην ἄν.

πάνν γε σαφῶς. 5 A εἰ μὴ
τὰ τοιαῦτα πάντα ἀκριβῶς εἰ-
δείην.

12. Μανθάνω· ὅτι. Ad 3 B.
14. δῆλον ὅτι. 7 A ἀλλὰ σὸ

δῆλον ὅτι ἐπεκιδάξεις. „Δῆλον
ὅτι sicubi ita postpositum legi-
tur, per se seorsum accipiendum
putamus, quemadmodum etiam
ἐν οἷδ' ὅτι et similes formulae
usurpantur. Criton. p. 53 A
οὔτω σοι ἤρεσεν ἢ πόλις τε καὶ
ἡμεῖς οἱ νόμοι δῆλον ὅτι. Alcib.
I p. 114 C ἐστὶ δὲ ταῦτα δῆλον
ὅτι ἂ οἶσθα. Ex quo apparet
non necesse esse, ut in talibus
scriptura continua δηλονότι uta-
mur, siquidem primaria vis et
significatio formulae haudqua-
quam obsolevit. Posteriore autem
Graecitatis aetate factum est, ut
germana formulae potestas ob-
scuretur atque δηλονότι, ut
Lat. nimirum et scilicet, pro
simplici adverbio haberetur. Ita-
que in scriptoribus istius aetatis
necessario δηλονότι scribendum.
Pro adverbio posuit etiam is,
qui Alcibiadem secundum con-
sarcinavit. Ibi enim p. 149 B
habet haec: τὸν γὰρ θεὸν σὸν
ἐάν δηλονότι. Ex quo rursus
apparet hunc librum non Platoni,
sed scriptori alicui posterioris
aetatis tribuendum esse.“ STALLB.
Ad Crit. 53 A.

9 ΕΥΘ. Πάνν γε σαφῶς, ὡς Σώκρατες, ἐάνπερ ἀκούωσί γέ μου λέγοντος.

C XI. ΣΩ. Ἄλλ' ἀκούσονται, ἐάνπερ εὖ δοκῆς λέγειν. τόδε δὲ σοῦ ἐνενόησα ἅμα λέγοντος, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν σκοπῶ· εἰ δ' τι μάλιστά με Εὐθύφρων διδάξειεν, ὡς οἱ θεοὶ ἅπαντες τὸν τοιοῦτον θάνατον ἠγοῦνται ἄδικον εἶναι, τί μᾶλλον ἐγὼ μεμάδηκα παρ' Εὐθύφρονος, τί ποτ' ἐστὶν τὸ ὄσιόν τε καὶ τὸ ἀνόσιον; θεομισῆς μὲν γὰρ τοῦτο τὸ ἔργον, ὡς εἰκεν, εἴη ἂν. ἀλλὰ γὰρ οὐ τούτῳ ἐφάνη ἄρτι ὠρισμένα τὸ ὄσιον καὶ 5 μὴ· τὸ γὰρ θεομισῆς ὄν καὶ θεοφιλῆς ἐφάνη· ὥστε τούτου ἀφίημί σε, ὡς Εὐθύφρον, καὶ εἰ βούλει, πάντες D αὐτὸ ἠγείσθωσαν θεοὶ ἄδικον καὶ πάντες μισούντων. ἀλλ' ἄρα τοῦτο νῦν ἐπανορθώμεθα ἐν τῷ λόγῳ, ὡς δ' μὲν ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν, ἀνόσιόν ἐστίν, ὃ δ' ἂν 15 φιλῶσιν, ὄσιον· ὃ δ' ἂν οἱ μὲν φιλῶσιν, οἱ δὲ μισῶσιν,

4. ἐνενόησα a B^m Cy H^u c^o g Fsch. Bkk., ἐνενοήματι Ξ Σδ ci, ἔχομαι rell. b, ἐνενοήματι. 11. τούτου α' α' Δgr Herm., τούτου μὲν bς Bkk. Jordan, Jahrb. f. Philol. 1876 p. 780. 12. καὶ εἰ b et ut videtur Ξ' TH^b s Bkk., εἰ Π' α' α' α' Sch. 13. αὐτὸ τὸ αὐτὸ Zeune, animadverss. ad Anaer. etc. p. 139. ἠγείσθωσαν] ἠγείσθων Ξ' α' Cobet, nov. lect. p. 327 Hsch. Cf. Krüger ad Thuc. I 34, 1. 14. τοῦτο bς, τοῦτο δ' a u^o H. De quo vitio cf. Theag. 125 D ποῖα ἄ, et Menon. 83 B, ubi pro τούτῳ Δ praebent τούτῳ φ. ἐπανορθώμεθα Ξ' ΣΤΖ' a^c c et ut videtur t, Ficinus Herm., ἐπανορθούμεθα ab² s Bkk.

1. ἐάνπερ ἀκούωσί γε. „Satis lepide haec Euthyphro, qui (3 C) se saepius in concione risum esse narraverit.“ STALLB.¹

3. εὖ, hyperbaton. Ad 6 B. WOHLRAB.

4. σοῦ — ἅμα λέγοντος, te verba faciente intellexi. De genetivo σοῦ λέγοντος ad 7 C. STALLB.

πρὸς ἑμαυτὸν σκοπῶ. Apol. 21 D πρὸς ἑμαυτὸν — ἐλογίζομαι.

7. Εὐθύφρονος, nomen cum emphasi repetitum ut Theag. 128 C τούτῳ. Ad leg. VII 792 C. Kühner, Ausf. Gramm. II p. 569. Quamquam in ea re neglegentia quaedam nou aliena est a Graeco sermone. Ad Hipparch. 229 A.

10. τὸ ὄσιον καὶ μὴ. 15 E τὸ τε ὄσιον καὶ μὴ. τὰ τε ὄσια καὶ

μὴ. Repetito articulo 12 E τὰ τε εὐσεβῆ καὶ ὄσια καὶ τὰ μὴ. STALLB. (ad 15 E). Theaet. 149 C τὰς κνούσας καὶ μὴ. Ad Hipparch. 230 C.

12. ἀφίημι verbum iudiciale ut Menon. 99 A ἀπολέλυται.

13. ἠγείσθωσαν, mox μισούντων ut Hipparch. 230 A ἔστω.

14. ἐπανορθώμεθα, brevisloquencia ut Gorg. 493 C μετατίθεσθαι mutata sententia putare. Sic ἐλέγγειν est refutare ita ut statuas aliud quid; ad Gorg. 467 B Euthyd. 288 E Theaet. 166 C Phaedr. 273 B Hipp. mai. 288 B al. Lys. 222 B ἀποβαλεῖν τὸν πρόσθεν λόγον priore sententia reiecta existimare. Phaedr. 241 A al. μεταβάλλειν permutando ali-quid sumere. STALLB. Ad 8 B διαφέρεσθαι.

οὐδέτερα ἢ ἀμφοτέρα; ἄρ' οὕτω βούλει ἡμῖν ὠρίσθαι νῦν περὶ τοῦ ὄσιου καὶ τοῦ ἀνοσίου;

ΕΥΘ. Τί γὰρ κωλύει, ὡς Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐδὲν ἐμέ γε, ὡς Εὐθύφρον, ἀλλὰ σὺ δὴ τὸ 5 σὸν σκόπει, εἰ τοῦτο ὑποθέμενος οὕτω ῥᾶστά με διδάξεις ὃ ὑπέσχομαι.

ΕΥΘ. Ἄλλ' ἔργω φαίην ἂν τοῦτο εἶναι τὸ ὄσιον, E ὃ ἂν πάντες οἱ θεοὶ φιλῶσιν, καὶ τὸ ἐναντίον, ὃ ἂν πάντες θεοὶ μισῶσιν, ἀνόσιον.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπισκοπῶμεν αὐτὸ τοῦτο, ὡς Εὐθύφρον, εἰ καλῶς λέγεται, ἢ ἐῷμεν καὶ οὕτω ἡμῶν τε αὐτῶν ἀποδεχόμεθα καὶ τῶν ἄλλων, ἐὰν μόνον φῆ τις τι ἔχειν οὕτω, ξυγχωροῦντες ἔχειν; ἢ σκεπτόν, τί λέγει ὁ λέγων;

ΕΥΘ. Σκεπτόν· οἶμαι μέντοι ἔργω τοῦτο νυνὶ 15 καλῶς λέγεσθαι.

XII. ΣΩ. Τάχ', ὠραθέ, βέλτιον εἰσόμεθα. ἐννόησον

7. τὸ del. Hsch., itemque mox ἀνόσιον, Philologus X (1855) p. 187. 8. πάντες οἱ θεοὶ α' α' 4 et B² Cyg, u² H, Z² f Fsch. Bkk., πάντες θεοὶ Δ r pars bς. 9. πάντες θεοὶ Ξ' Π' H^b, Δ r pars bς Sch., πάντες οἱ θεοὶ T, DShp, 4, B¹ Cyg, u² H, Z² f Fsch. Bkk. ἀνόσιον del. Hsch. 12. ἀποδεχόμεθα Ξ' Π' α² pars bς, ἀποδεχόμεθα pars ab.

1. οὐδέτερα (ut erast. 133 D) neglenter pro οὐδέτερον. Menon. 82 B ὁπότερα. Ad apol. 22 E ἀμφοτέρα.

4. οὐδὲν ἐμέ γε. Charm. 163 A τί γὰρ κωλύει; ἔφη. Οὐδὲν ἐμέ γε, ἢν δ' ἐγώ. Aliter Gorg. 458 D τὸ γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει. Xen. Hell. I 65 οὐ κωλύει τὰ κατ' ἐμέ.

τὸ σόν, rem tuam, quae tibi agenda est. ENGELH. De leg. VII 806 D οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη σχεδὸν ἐμὸν περιᾶσθαι φράζειν; symp. 188 E εἰ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον ἀναπληρῶσαι. Menon. 75 D. Aliter Soph. Ai. 124 οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμὸν σκοπῶν. ib. 1313 ὄρα — τὸ σόν (cave).

9. πάντες θεοὶ ut 9 A C 10 D ὑπὸ θεῶν πάντων. 11 B ὑπὸ πάντων θεῶν. Ut ἀνθρώποι (8 E Menon. 81 D) et θεοὶ (8 E 10 D E) articulo carere possunt, ubi in genere dicuntur, ita etiam πάντες ἀνθρώποι, πάντες θεοὶ. Similis inconstantia, atque

h. l., est 9 CD πάντες θεοὶ — πάντες οἱ θεοὶ. Prot. 321 D τῷ ἀνθρώπῳ — ἀνθρώπῳ. Xen. mem. IV 4, 19 τοῖς ἀνθρώποις — πᾶσιν ἀνθρώποις. Ad 14 C ὀσιότης.

10. οὐκοῦν — λέγων. Prior interrogatio postalteram resumitur. Criton. 49 A οὐδενὶ τρόπῳ φαρὲν ἐκόντας ἀδικητέον εἶναι; ἢ τινὲ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὲ δὲ οὐ; ἢ οὐδαμῶς τὸ γε ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλόν —; HEINDORF ad soph. 265 B. De leg. II 654 C. Ad Menon. 71 B.

12. ἀποδεχόμεθα. Obiectum latet in verbis ἐὰν μόνον φῆ τις κτλ. De rep. I 329 E 337 B οὐκ ἀποδέξομαι σου, ἐὰν τοιαῦτα φηναρῆς.

16. τάχα, mox, ut Phil. 53 E τάχα δ' ἴσως μαθησόμεθα. Ita in pedestri oratione cum εἴσομαι praesertim; Fritzsche, quaest. Luc. p. 70 sq. (7 C ταχὺ ἂν ἀπαλλαγείμην). Ad Gorg. 450 C.

10 γὰρ τὸ τοιόνδε· ἄρα τὸ ὄσιον, ὅτι ὄσιόν ἐστιν, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἢ ὅτι φιλεῖται, ὄσιόν ἐστιν;

ΕΥΘ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἄλλ' ἐγὼ πειράσομαι σαφέστερον φράσαι. λέγομέν τι φερόμενον καὶ φέρου, καὶ ἀρόμενον καὶ ἄρου, 5 καὶ ὀρώμενον καὶ ὀρώων· καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα μανθάνεις ὅτι ἕτερα ἀλλήλων ἐστὶ καὶ ἢ ἕτερα;

ΕΥΘ. Ἐρωγέ μοι δοκῶ μανθάνειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ φιλούμενόν τι ἐστίν, καὶ τούτου ἕτερον τὸ φιλοῦν;

ΕΥΘ. Πῶς γὰρ οὐ;

B ΣΩ. Λέγε δὴ μοι, πότερον τὸ φερόμενον, διότι φέρεται, φερόμενόν ἐστιν, ἢ δι' ἄλλο τι;

ΕΥΘ. Οὐκ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο.

ΣΩ. Καὶ τὸ ἀρόμενον δὴ, διότι ἄγεται, καὶ τὸ 15 ὀρώμενον, διότι ὀράται;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα διότι ὀρώμενόν γε ἐστίν, διὰ τοῦτο ὀράται, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον διότι ὀράται, διὰ τοῦτο ὀρώμενον· οὐδὲ διότι ἀρόμενόν ἐστίν, διὰ τοῦτο ἄγεται, 20 ἀλλὰ διότι ἄγεται, διὰ τοῦτο ἀρόμενον· οὐδὲ διότι φερόμενον, φέρεται, ἀλλὰ διότι φέρεται, φερόμενον. ἄρα κατάδηλον, ὦ Εὐθύφρον, ὃ βούλομαι λέγειν; βούλομαι C δὲ τόδε, ὅτι, εἴ τι γίγνεται ἢ τι πάσχει, οὐχ ὅτι γιγνώ-

18. ὀρώμενόν γε *a*¹ *pr* *b* et ut videtur *Dh*, 1g, *ς* *Bkk.* Graser, *Z. f. d. Altertumsw.* 1842 p. 567, ὀρώμενον *a*³ *Z*^r (qui γε post ἄρα inserunt) et *u*² *PS Tur. Herm.* 19. τὸ ἐναντίον (ut Menon. 91 D) *a* (*Ψ*14?) *Sch.*, τούναντίον *bς* *Bkk.* 24. ἢ τι πάσχει *a*¹ *a*² *Δ*¹ *Sch.* nov. comm. Plat. p. 104, ἢ εἴ τι πάσχει *Δ*² *r*

1. ἄρα τὸ ὄσιον. „Docetur inde ab his verbis pium non esse ideo pium, quia a diis amatur, sed potius a diis amari propterea, quod pium sit. Enimvero in eo certe, quod pium diis placet, neutiquam eius vis ac natura per se posita est: immo est hic tantum eius effectus aliquis, qui a natura illius proficiscitur. Quocirca apertum est Euthyphronem effectum cum causa permutavisse.“ STALLB.

4. λέγομέν τι. Socrati mos

erat in novas res investigandi initium facere et quasi fundamentum struere ita, ut primum rem ipsam, essetne necne, ex altero quaereret. Ad Menon. 75 D.

6. μανθάνεις, intellegis, ut de rep. I 351 B μανθάνω ὅτι σὸς οὗτος ἦν ὁ λόγος.

9. καὶ τούτων ἕτερον τὸ φιλοῦν. Activo Plato uti videtur solum ad contrarium τὸ φιλούμενον discernendum; quamquam ex 12 E sq. elucet activam esse pietatis notionem.

μενόν ἐστι, γίγνεται, ἀλλ' ὅτι γίγνεται, γιγνώμενόν ἐστιν· οὐδ' ὅτι πάσχον ἐστὶ, πάσχει, ἀλλ' ὅτι πάσχει, πάσχον ἐστίν· ἢ οὐ ξυγχαρῆς οὕτω;

ΕΥΘ. Ἐρωγε.

5 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ φιλούμενον ἢ γιγνώμενόν τι ἐστίν ἢ πάσχον τι ὑπὸ του;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τοῦτο ἄρα οὕτως ἔχει, ὥσπερ τὰ πρότερα· οὐχ ὅτι φιλούμενόν ἐστίν, φιλεῖται ὑπὸ ὧν φιλεῖται, 10 ἀλλ' ὅτι φιλεῖται, φιλούμενον;

ΕΥΘ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Τί δὴ οὖν λέγομεν περὶ τοῦ ὄσιου, ὦ Εὐθύφρον; ἄλλο τι φιλεῖται ὑπὸ θεῶν πάντων, ὡς ὁ σὸς λόγος;

15 ΕΥΘ. Ναί.

ΣΩ. Ἄρα διὰ τοῦτο, ὅτι ὄσιόν ἐστιν, ἢ δι' ἄλλο τι;

ΕΥΘ. Οὐκ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο.

ΣΩ. Διότι ἄρα ὄσιόν ἐστίν, φιλεῖται, ἀλλ' οὐχ ὅτι φιλεῖται, διὰ τοῦτο ὄσιόν ἐστίν;

20 ΕΥΘ. Ἐοικεν.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὲν δὴ διότι γε φιλεῖται ὑπὸ θεῶν, φιλούμενόν ἐστὶ καὶ θεοφιλῆς *τὸ θεοφιλές.

et ut videtur *D*, 4d, 1g, *u*² *H*, 35y, ἢ εἴ τι πάσχει τι *bς* *Bkk.*, ἢ τι πάσχει τι *Hrm.* 6. πάσχον τι ὑπὸ του] ὑπὸ του πάσχον τι *b*¹. 9. ὑπὸ ὧν] ὑφ' ὧν *5v* *Fsch. Hsch.* 12. λέγομεν] λέγομεν *befg* *Stephanus.* 13. ἄλλο τι *Ξ*^{or} *Heindorf* ad *Hipp. mai.* 296 *A Wlf.*, ἀλλ' ὅτι *abς.* θεῶν *u*² *Π*, *Sh*, *Δ*d, *gr.* *pars b Stb.* (1821) *Ast Tur.*, τῶν θεῶν *pars abς* *Bkk. Herm.* *Ad 9 E.* 21. διότι γε *u*² *Π* *Δ*¹ *pars b Stb.* (1823) *Ast*, διότι *pars abς* *Bkk.*, διότι τί γε *H. Müller* p. 229. θεῶν *ab* *Bkk.*, τῶν θεῶν *Ξ*^{is} *Hsch.* 22. τὸ θεοφιλές *add. Bast. Krit. Versuch über den Text des Plat. Gastmahls* (1794) p. 77, *Bkk. Ast Stb. Tur. Herm.*, *om. abς* *Wlf. Graser, Z. f. d. Altertumsw.* 1842 p. 569 sq., *Wb.*

9. ὑπὸ ὧν. De hiatu ad Menon. 77 A.

13. ἄλλο τι, *nonne.* Ad Menon. 82 C.

22. θεοφιλές τὸ θεοφιλές. Recte *Bast* addidit τὸ θεοφιλές. Socrates enim postquam quaestioni a pag. 10 A ἄρα τὸ ὄσιον, ὅτι ὄσιόν ἐστιν, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἢ ὅτι φιλεῖται, ὄσιόν ἐστίν; institutae inseruit explica-

tionem eam, cuius finis est 10 C: (τὸ φιλούμενον) οὐχ ὅτι φιλούμενόν ἐστίν, φιλεῖται ὑπὸ ὧν φιλεῖται, ἀλλ' ὅτι φιλεῖται, φιλούμενον, ad quaestionem institutam reversus (10 D) deducit eam ad duo ἀμολογημένα, quae ab Euthyphrone concessa 10 E distinctis verbis concipiuntur et definiuntur eodem accurate procedendi more, quo etiam 7 A 14 C Euthyphronis

11 εἶπω ὁ νοῶ. περιέρχεται γάρ πως ἡμῖν αἰεὶ ὃ ἂν προθά-
μεθα καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν, ὅπου ἂν ἰδρυσώμεθα αὐτό.

ΣΩ. Τοῦ ἡμετέρου προγόνου, ὃ Εὐθύφρον, ἔοικεν
C εἶναι Δαιδάλου τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα. καὶ εἰ μὲν αὐτὰ
ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ὥσως ἂν με ἐπέσκωπτες, ὡς 5
ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν ἐκείνου ξυγγένειαν τὰ ἐν τοῖς
λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν, ὅπου
ἂν τις αὐτὰ θῆ· νῦν δὲ σαὶ γὰρ αἰ ὑποθέσεις εἰσίν·
ἄλλον δὴ τινος δεῖ σκώμματος. οὐ γὰρ ἐθέλουσι σοὶ
μένειν, ὡς καὶ αὐτῷ σοὶ δοκεῖ. 10

ΕΥΘ. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ σχεδόν τι τοῦ αὐτοῦ σκώμ-
ματος, ὃ Σώκρατες, δεῖσθαι τὰ λεγόμενα· τὸ γὰρ περι-
εῖναι τοῦτοις τοῦτο καὶ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ οὐκ ἐγὼ

1. ἡμῖν αἰεὶ α (αἰεὶ om. Ad) Bkk., αἰεὶ ἡμῖν b5 Stb. προθώ-
μεθα b X² Stb. Tur. Herm., προθνωμέμεθα A¹ X¹ PTH^b f a² a¹,
προθώμεθα ἢ ὑποθώμεθα Ad, υποθώμεθα in marg. Bygg Bkk.
Ast Hsch. Graser l. l. p. 568 sq. (cf. 9 D ὑποθέμενος, 11 C ὑπο-
θέσεις). 6. ξυγγένειαν at¹ Wlf., συγγένειαν b5. 8. αἰ ὑπο-
θέσεις ab Beck, ὑποθέσεις ΨSg. 12. τὰ ἰδρυσάμεθα a¹. 13. τού-
τοις X² Pf, D Shp, Γ Herm., del. Sch., αὐτοῖς b5 Bkk., del.
Stallbaum. τῷ αὐτῷ a pars b Fsch., αὐτῷ pars b5 Hsch.
ἐγὼ a pars b Bkk., ἐγωγέ pars b5.

1. περιέρχεται, ambulat
(περιπατεῖ) ut apol. 30 A al., non
„in orbem circumit“ (Müller).
Cf. 15 B. Similiter Theaet. 203 D
οὕτως ἡμῖν ὁ καλὸς λόγος ἀπο-
δεδικακῶς οἰσεται (Ast).

πως, ad 6 A.
3. τοῦ ἡμετέρου προγόνου.
Socrates Sophronisci λιθοξόου
filius et ipse adulescens statu-
aria arte imbutus etiam Alc. I
121 A genus per iocum repetit
a Daedalo statuariorum artis
auctore et inde ab Hephaesto,
ut Asclepiadae non artem solum,
sed genus ab Aesculapio repe-
tebant (Eryximachus medicus
symp. 186 E: ὁ ἡμέτερος πρόγονος
Ἀσκληπιός). Δαιδαλίδαι (Steph.
Byz.) et Ἡφαιστιάδαι (id.) erant
pagi (δῆμοι) Atticae; etiam gen-
tem (γένος) fuisse Daedalidarum,
cui se adnumeret Socrates (pago
enim erat Ἀλαπενήθεν), suspi-
catur Buttm. ad Alc. I l. l. —
De Daedali operibus sponte am-
bulantibus ad Menon. 97 D.

5. καὶ ἐτιθέμην. De status
simul cogitat.

ὡς ἄρα. Ad Menon. 80 E.

6. κατὰ τὴν ἐκείνου ξυγ-
γένειαν. Similiter Socrates ob-
stetriciam artem a Phaenareta
matre se accepisse saepe pro-
fitetur. Theaet. 149 A al. FORSTER.
8. νῦν δέ. Qui nobis est
modus irrealis, a Graecis tam-
quam tempus praeteritum cogi-
tatur (ἐλεγον, ἐτιθέμην).

νῦν δὲ σαὶ γὰρ, sed enim
tuae sunt. 14 C. „In omni eius-
modi sententia ex antecedenti-
bus patet, quid sequi debeat
post νῦν δέ, videlicet contra-
rium eius quod praecesserat, seu
„res aliter se habet.“ ENGELH.
ad apol. 38 B.

13. τοῦτοις τοῦτο. Dativus
pendens ab ἐντιθείς huc traici-
tur more illo similia similibus
adiungendi, quo rectus verborum
ordo saepe turbatur. Menon.
89 E Phaedr. 239 A Hipparch.
232 B. De leg. 770 E ὑμεῖς ἡμῶν

εἰμι ὁ ἐντιθείς, ἀλλὰ σύ μοι δοκεῖς ὁ Δαιδάλος· ἐπεὶ D
ἐμοῦ γε ἔνεκα ἔμενον ἂν ταῦτα οὕτως.

ΣΩ. Κινδυνεύω ἄρα, ὃ ἑταῖρε, ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς
δεινότερος γεγυμέναι τὴν τέχνην τοσοῦτῳ, ὅσῳ ὁ μὲν
5 τὰ αὐτοῦ μόνα ἐποίει οὐ μένοντα, ἐγὼ δὲ πρὸς τοῖς
ἐμαντοῦ, ὡς ἔοικε, καὶ τὰ ἀλλότρια. καὶ δῆτα τοῦτό μοι
τῆς τέχνης ἐστὶ κομψότατον, ὅτι ἄκων εἰμι σοφός. ἐβου-
λόμην γὰρ ἂν μοι τοὺς λόγους μένειν καὶ ἀκινήτως
ἰδρῦσθαι μᾶλλον ἢ πρὸς τῇ Δαιδάλου σοφίᾳ τὰ Ταυτά-
10 λου χρήματα γενέσθαι. καὶ τούτων μὲν ἄδην· ἐπειδὴ E
δέ μοι δοκεῖς σύ τρυφᾶν, αὐτός σοι ξυμπροθυμήσομαι

5. μόνα a pars b Bkk., μόνον pars b5 Ast. 8. ἀκινή-
τως ab Stb., ἀκινήτους Eijs Bkk. 11. σύ τρυφᾶν ut videtur
a¹ Adg, συντρυφᾶν H^b 4 a¹ b, ξυντρυφᾶν a². ξυμπροθυμή-
σομαι] ξυμπροθήσομαι Σ, ξυμπρομηθήσομαι (om. δεῖξαι) Stallbaum.

εἰς ταῦτα ἐκότερα βλέποντες
ἐπαινεῖτε καὶ ψέγετε τοὺς νό-
μους. Braun, de hyperbato Plat.
I 20 sqq. Schneider ad Isocr. I 9.

1. ὁ ἐντιθείς, mox ὁ Δαι-
δάλος, 12 E τὸ λοιπόν. De articulo
in praedicato cf. ad crast. 139 A.

δοκεῖς. „Rarius infinitivus
εἶναι in verbo δοκεῖν omittitur;
sic tamen 11 E οὐκ ἀναγκαῖον
δοκεῖ.“ ENGELH. Theaet. 176 C.

2. ἐμοῦ γε ἔνεκα, „per me,
si res ex meo penderet arbitrio;
ad remp. I 329 B. Pflugk ad
Eurip. Helen. 1182.“ STALLB.

4. τοσοῦτῳ, ὅσῳ i. q. apol.
21 D τούτῳ, ὅτι. Nam ὅσῳ per
attractionem dicitur sicut 11 A
οἶον. Menon. 91 D ὅσον pro ὅστε.
Schneider ad Isocr. I 4. Nipper-
dey ad Tac. an. I 68 quanto in-
opina, tanto maiora.

7. τῆς τέχνης, hoc in arte
mea est lepidissimum. τῆς τέχνης
ex τούτῳ pendet; apol. 17 A μά-
λιστα δὲ αὐτῶν ἐν ἐθαύμασα.
STALLB. Menon. 95 C.

8. ἀκινήτως, adv. ut Tim.
55 E στασιμαστός βέβηκε. Crat.
415 C τὸ ἰσοκίμενος τε καὶ ἐμ-
ποδιζομένως πορευέσθαι.

9. Δαιδάλου — Ταυτάλου,
paronomasia. STALLB.

PLAT. OPERA VI. 2.

Ταυτάλου χρήματα. Isocr.
V 144 τὸν Ταυτάλου πλοῦ-
τον. Plut. amat. 21 τῶν Ταυ-
τάλου λεγομένων τάλαντων. Pho-
tius s. v. T. τάλαντα· πλούσιος
ὁ Φρῦξ Τάνταλος διαβεβήτο
Πλουτοῦ καὶ Διὸς λεγόμενος.
Leutsch, paroemiogr. II 660. C.
Theiss, De proverbio: Ταυτάλου
τάλαντα. Nordhausen 1855. Z. f.
d. Gymnasialw. XIX 832. Hoc pro-
verbio utuntur etiam Anacr. fr.
127 Bergk. Menander ap. Stob.
flor. XXII 19. Similiter Menon.
90 A Πολυκράτους χρήματα.

10. χρήματα γενέσθαι. De
sententia cf. Phaedr. 228A καίτοι
ἐβουλόμην γ' ἂν μᾶλλον ἢ μοι
πολύ χρυσίον γενέσθαι. STALLB.
De rep. I 336 E πρᾶγμα πολλῶν
χρυσίων τιμιώτερον.

11. τρυφᾶν, proprie de homini-
bus luxuriae deditis et molliter
viventibus, h. l. est remissum esse,
vires intendere nolle. 12 A τρυφᾶς
ὑπὸ πλοῦτον τῆς σοφίας. ἀλλὰ
— ξύντεινεσαν τόν. FISCHER.

ξυμπροθυμήσομαι δεῖ-
ξαι, ipse una tecum prompto
paratoque animo ostendere cona-
bor, quomodo me de pietate edo-
cere possis („so will ich selbst
deiner Bereitwilligkeit zu Hilfe
kommend dir zeigen etc.“). STALLB.

δειξαι, ὅπως ἂν με διδάξαις περὶ τοῦ ὀσίου· καὶ μὴ προαποκάμῃς. ἰδὲ γὰρ εἰ οὐκ ἀναγκαῖόν σοι δοκεῖ δίκαιον εἶναι πᾶν τὸ ὀσιον.

ΕΤΘ. Ἐμοιγε.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ πᾶν τὸ δίκαιον ὀσιον, ἢ τὸ μὲν 5
12 ὀσιον πᾶν δίκαιον, τὸ δὲ δίκαιον οὐ πᾶν ὀσιον, ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτοῦ ὀσιον, τὸ δὲ τι καὶ ἄλλο;

ΕΤΘ. Οὐχ ἔπομαι, ὦ Σώκρατες, τοῖς λεγομένοις.

ΣΩ. Καὶ μὴν νεώτερός γέ μου εἰ οὐκ ἐλάττονι ἢ ὄσα σοφώτερος· ἀλλ', ὃ λέγω, τρυφᾷς ὑπὸ πλοῦτου τῆς 10
σοφίας. ἀλλ', ὦ μακάριε, ξύντινε σαυτόν· καὶ γὰρ οὐδὲ χαλεπὸν κατανοῆσαι ὃ λέγω. λέγω γὰρ δὴ τὸ ἐναντίον ἢ ὃ ποιητῆς ἐποίησεν ὃ ποιήσας·

1. δεῖξαι om. Δ3a⁴, del. Hrm., δῆσαι Madvig, adv. crit. I p. 367, δεῖξας Collmann p. 22. διδάξαις Bkk. Stb. Tur., διδάξῃς ab s Hrm. 2. εἰ οὐκ ἀδ' s Bkk., οὐκ ὅ' Γ Stb. (1821) Ast. 9. γέ μου a Tur., γ' ἐμοῦ b s. Menon. 80 A erast. 139. ἐλάττονι X⁵ X⁵ Π¹ s Sch. nov. comm. Plat. p. 104, ἐλάττον s Bkk.

1. ὅπως ἂν — διδάξαις ut de rep. III 393 D οὐκ αὐ μανθάνεις, ὅπως ἂν τούτο γένοιτο. Si δεῖξαι deletur, structura eadem evadit ac Gorg. 481 A μηχανητόν ὅπως ἂν διαφύγῃ.

2. ἀναγκαῖον. Alterum εἶναι omittitur ut Gorg. 505 E κινδυνεύει ἀναγκαῖότατον (εἶναι) εἶναι οὕτως. Menon. 96 A.

7. τὸ μὲν — τὸ δέ τι. Additum τι significat aliquid, nescio quid. Hipparch. 230 A τοῦ κέρδους τὸ μὲν τι ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δέ τι κακόν. Phileb. 13 C τὰς μὲν εἶναι τινὰς ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δὲ τινὰς — κακὰς. Ut h. l., de rep. I 339 C (νόμους) τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέασι, τοὺς δὲ τινὰς οὐκ ὀρθῶς;

8. ἔπομαι. „ἐπεσθαι saepe numero est assequi, intelligere. Prot. 319 A ἀρ' ἔπομαι σοι τῷ λόγῳ; Phil. 23 E 45 D Theaet. 192 C al. Sed Socrates propriam simul verbi premens significationem facete respondet καὶ μὴν νεώτερός κτλ. Inest igitur in his verbis elegans dialogia.“ STALLB. Menon. 76 C ἀκολουθεῖν. erast. 135 D ἐπακολουθεῖν. Criti. 107 B τῆδ' ἐμοὶ συνεπίσπεσθε.

Frequens eadem metaphora est in vocibus ὀδός (Phaedr. 272 C), μέθοδος, πορεία (polit. 265 B).

10. ὃ λέγω, wie gesagt. Ad apol. 21 A erast. X 595 C. STALLB.

πλοῦτου τῆς σοφίας, metaphora antiquis scriptoribus minus usitata quam nobis. Cf. Menon. 71 B συμπένομαι. Paradoxon Antisthenis est τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν, ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς (Xen. symp. IV 34. 43. Cic. parad. 6. anthol. X 41 πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής), et singularis ratio est Xen. mem. IV 2, 9 νομίζεις ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐδὲν βελτίους ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους, τὰς δὲ τῶν σοφῶν γνώμας ἀρετῆ πλουτίζειν τοὺς κεντημένους. Phaedr. 279 C πλοῦσιον δὲ νομίζομι τὸν σοφόν. de rep. VIII 521 A. H. l. Plato non ὑπὸ περιουσίας dicit, sed ὑπὸ πλοῦτον propter lusum verbi τρυφᾶν (ad 11 E. Isoer. IV 151 διὰ τοὺς πλοῦτους τρυφῶντες).

13. ἢ ὃ ποιητῆς. „Ne quis ἢ ὃ ποιητῆς ἐποίησεν malit. Est enim omissio pronominis relativi

Ζῆνα δὲ τὸν θ' ἔρξαντα καὶ ὃς τάδε πάντ' ἐφύ-
τευσεν

Οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἐνθα καὶ αἰδώς. Β
ἐγὼ οὖν τούτῳ διαφέρομαι τῷ ποιητῆ. εἶπω σοι ὅπη;

ΕΤΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐ δοκεῖ μοι εἶναι, ἵνα δέος, ἐνθα καὶ αἰδώς·
πολλοὶ γὰρ μοι δοκοῦσι καὶ νόσους καὶ πενίας καὶ ἄλλα
πολλὰ τοιαῦτα δεδιότες δεδιέναι μὲν, αἰδεῖσθαι δὲ μηδὲν
ταῦτα, ἃ δεδίασιν. οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ;

1. θ' ἔρξαντα] ἔρξαντα Δ4 pars b, στέρξαντα TH^b pars b, ὄξαντα in marg. pars b, Stob. flor. XXXI 12. 18, Apostolius paroem. X 50. (Cf. Leutsch, paroemiogr. I 257 II 463. 755. Kinkel, fr. epic. Gr. I p. 30.)

in talibus usitata. Ad Phaedr. 275 A.“ STALLB.

ὃ ποιητῆς — ὃ ποιήσας. Ἐκ τῶν Στασίνου Κυπρίων. SCHOL. (Apostolius l. l. Welcker, ep. Cyclus II 519.) Non semper Plato voce ὃ ποιητῆς Homerum significat, sed de leg. X 901 A Hesiodum, Menon. 77 B poetam lyricum; Homeri autem nomine praeter Iliadem et Odysseam nullum carmen designavit. (Sengebusch, Hom. diss. I 126. Heine, de ratione quae Platoni cum poetis Graecorum intercedit p. 16 sq.) Plato, ita etiam Plut. de cohib. ira 11 ὡς ὃ ποιητῆς εἶπεν· ἵνα γὰρ δέος κτλ. Cleom. IX 4 καλῶς ὃ εἰπὼν· ἵνα γὰρ δέος κτλ., itemque Pausan. IV 2, 5 ὃ δὲ τὰ ἐπη ποιήσας τὰ Κύπρια. Epicharmo adscribitur tetrametri fragmentum ἐνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδώς (schol. Soph. Ai. 1074). Poetae verba in proverbium abierant.

1. Ζῆνα δέ. De Iove, qui et haec fecit et omnes res generavit, Dicere tu non vis: ubi enim timor est, pudor haud deest. wolf. Versus propter sententiam me-

morabiles. Arist. de mundo c. 7 ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οὐ κακῶς λέγεται· Ζεὺς πρῶτος γένητο, Ζεὺς ὑστατος ἀρχιμέγαντος, Ζεὺς κενφαλή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐν πάντα τέτυκται.

3. ἵνα — αἰδώς. Ita αἰδώς et δέος copulantur II. O 657 ἴσχε γὰρ αἰδώς καὶ δέος. Ω 436 δεῖδοικα καὶ αἰδέομαι. WELCKER. Phaedr. 251 A οὐ δέδοικεν οὐδ' αἰσχύνεται. 254 E αἰδομένην τε καὶ δεδοικέναν. de rep. V 465 B δέος τε καὶ αἰδώς. VIII 562 E μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέναι. Crit. 47 D (deum) ὄν δεῖ καὶ αἰσχύνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι μᾶλλον ἢ ξύμπαντας τοὺς ἄλλους. Frohberger ad Lys. XXIV 10 (Anhang). Metus et verecundia sunt pars pietatis; quare Stasini versus artificiose incipiuntur (proll. p. 147 ann. 3). Cf. 15 D, ubi Socrates Euthyphronis inceptum impium esse docet: καὶ τοὺς θεοὺς ἂν ἐδειςσας παρακινδυνεύειν — καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἡσχύνθης.

4. τούτῳ διαφέρομαι τῷ ποιητῆ, ab hoc poeta dissentio. Poetae sententia est: „quia Iovem metuis, eum vereris.“ Plato autem, qui poetarum verba torquere solet (Lys. 212 E Prot. 339 B sqq. Lach. 191 B), etiam haec plus quam par erat pressit.

8. μηδ' ἐν. Nonnunquam Plato infinitivus etiam a δοκεῖν, ἡγεῖσθαι, λέγειν sim. suspensis ne-

12

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλ' ἵνα γε αἰδώς, ἔνθα καὶ δέος εἶναι· ἐπεὶ ἔστιν ὅστις αἰδούμενός τι πράγμα καὶ αἰσχυρόμενος οὐ C πεφόβηται τε καὶ δέδοικεν ἅμα δόξαν πονηρίας;

ΕΥΘ. Δέδοικε μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκ ἄρ' ὀρθῶς ἔχει λέγειν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς· ἀλλ' ἵνα μὲν αἰδώς, ἔνθα καὶ δέος, οὐ μόντοι ἵνα γε δέος, πανταχοῦ αἰδώς. ἐπὶ πλέον γὰρ, οἶμαι, δέος αἰδοῦς· μόριον γὰρ αἰδώς δέους, ὥσπερ ἀριθμοῦ περιττόν, ὥστε οὐχ ἵνα περ ἀριθμός, ἔνθα καὶ 10 περιττόν, ἵνα δὲ περιττόν, ἔνθα καὶ ἀριθμός. ἔπει γὰρ που νῦν γε;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τὸ τοιοῦτον τοίνυν καὶ ἐκεῖ λέγων ἡρώτων, ἄρα ἵνα δίκαιον, ἔνθα καὶ ὄσιον, ἢ ἵνα μὲν ὄσιον, ἔνθα 15 D καὶ δίκαιον, ἵνα δὲ δίκαιον, οὐ πανταχοῦ ὄσιον· μόριον γὰρ τοῦ δικαίου τὸ ὄσιον. οὕτω φῶμεν ἢ ἄλλως σοι δοκεῖ;

8. μέντοι ἵνα γε ab Wlf., μέντοι γε ἵνα Σd, μέντοι γε ἵνα γε Ξ¹ Tας Stobaeus. 9. αἰδώς δέους a pars b Stobaeus Wlf., δέους αἰδώς pars bς Bkk.

gationem addit μή. Prot. 319 B ἀπὸ ἡρώτων οὐ διδακτὸν εἶναι μηδ' ὅπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις. de rep. I 346 E ἄρτι ἔλεγον μηδένα ἐθέλειν ἐόντα ἄρχεῖν. 6 B Menon. 98 E. Kühner, Ausf. Gramm. II p. 751 sq.

2. ἀλλ' ἵνα. Plut. de cohib. ira 11 οὐ γὰρ ὡς ὁ ποιητὴς εἶπεν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς· ἀλλὰ τούναντίον αἰδούμενοις ὁ σωφρονίζων ἐγγίνεται φόβος. Sed idem Cleom. c. 9 καλῶς ὁ εἰπὼν· ἵνα γὰρ δέος κτλ. WELCKER. Verecundia pars timoris est. De leg. II 671 D ὅν αἰδῶ τε καὶ αἰσχυρὴν θεῶν φόβον ὀνομάκαμεν.

4. πεφόβηται τε καὶ δέδοικεν. „Sic utrumque verbum non raro copulatur. Ad Prot. 358 D καλεῖτέ τι δέος καὶ φόβον;“ STALLB. Perspicuitatis studio synonyma coniunguntur, sicut modo αἰδούμενος καὶ αἰσχυρόμενος, de leg. II 671 D αἰδῶ τε καὶ αἰσχυρῆν. Menon. 75 E 97 D.

6. οὐκ ἄρ' ὀρθῶς. Similiter Prot. 350 C ἔγωγε ἐρωτηθεὶς ὑπὸ σοῦ, εἰ οἱ ἀνδρεῖοι θαρραλέοι εἰσὶν, ἀμολόγησα· εἰ δὲ καὶ οἱ θαρραλέοι ἀνδρεῖοι, οὐκ ἡρωτήθην· εἰ γὰρ με τότε ἤρου, εἶπον ἄν, ὅτι οὐ πάντες. WOHLRAB.

7. οὐ μέντοι ἵνα γε. „Οὐ μέντοι γε (de rep. I 329 E Crat. 424 C) esset non tamen certe, quod pertineret ad universam sententiam: sed γε post ἵνα interpositum acuit vim verborum ἵνα δέος (Prot. 312 D Crat. 433 C). Herm. ad Viger. p. 842.“ STALLB.

8. ἐπὶ πλέον, latius patet metus quam pudor. FISCHER. Euthyd. 290 B Gorg. 453 A. STALLB. ἐπ' ἔλαττον Phaedon. 93 B.

14. ἐκεῖ ut polit. 280 A καθ' ἅπερ κἀκεῖ τότε (ἐλέγομεν). Alc. I 108 D ὥσπερ ἐκεῖ ἐγὼ σοι — ἔλεγον. Soph. Phil. 395.

17. οὕτω φῶμεν. Phaedon. 81 A οὕτω φῶμεν, ὃ Κέβης, ἢ ἄλλως; Crat. 433 C.

ΕΥΘ. Οὐκ, ἀλλ' οὕτω φαίνεται γὰρ μοι ὀρθῶς λέγειν.

XIV. ΣΩ. Ὅρα δὴ τὸ μετὰ τοῦτο. εἰ γὰρ μέρος

τὸ ὄσιον τοῦ δικαίου, δεῖ δὴ ἡμᾶς, ὡς εἰκεν, ἐξευρεῖν τὸ ποῖον μέρος ἂν εἴη τοῦ δικαίου τὸ ὄσιον. εἰ μὲν οὖν 5 σὺ με ἡρώτας τι τῶν νῦν δὴ, οἶον ποῖον μέρος ἔστιν ἀριθμοῦ τὸ ἄρτιον καὶ τίς ἂν τυγχάνει οὗτος ὁ ἀριθμός, εἶπον ἂν ὅτι ὅς ἂν μὴ σκαληνός ἢ, ἀλλ' ἰσοσκελής· ἢ οὐ δοκεῖ σοι;

ΕΥΘ. Ἐμοιγε.

10 ΣΩ. Πειρῶ δὴ καὶ σὺ ἐμὲ οὕτω διδάξαι, τὸ ποῖον E μέρος τοῦ δικαίου ὄσιόν ἐστιν, ἵνα καὶ Μελήτω λέγωμεν μηκέθ' ἡμᾶς ἀδικεῖν μηδὲ ἀσεβείας γράφεσθαι, ὡς ἱκανῶς ἤδη παρὰ σοῦ μεμαθηκότας τά τε εὐσεβῆ καὶ ὄσια καὶ τὰ μὴ.

15 ΕΥΘ. Τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε δοκεῖ, ὃ Σώκρατες, τὸ μέρος τοῦ δικαίου εἶναι εὐσεβές τε καὶ ὄσιον, τὸ περὶ τὴν τῶν θεῶν θεραπείαν· τὸ δὲ περὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων τὸ λοιπὸν εἶναι τοῦ δικαίου μέρος.

11. ὄσιον] τὸ ὄσιον Hsch.

2. τὸ μετὰ τοῦτο, quid iam sequatur. STALLB. erast. 136 E.

4. τὸ ποῖον μέρος. „Articulus ubi pronominiibus interrogativis additur, semper refertur ad aliquid, quod praecessit.“ HERMANN ad Viger. p. 705.

5. ἡρώτας — 7. εἶπον, si interrogares, dicerem. Aoristus significat actionem ad tempus brevem. Ion. 540 D εἰ ἐτύγγανες ἱππικὸς ὢν —, ἔγνωσ ἂν ἔππουσ κτλ. Theag. 123 B ad Menon. 72 B. (Krüger, Gr. Sprachl. I § 54, 10, 5. Aliter Kühner, Ausf. Gramm. II p. 974.)

οἶον, velut, ut 13 AB erast. 133 D Menon. 72 B.

7. σκαληνός. „Σκαληνόν proprie est quod habet latera et crura inaequalia; ἰσοσκελής autem, quod habet duo latera, quae etiam crura dicuntur, aequalia. Hinc ἀριθμὸς σκαληνός est numerus impar, qui alibi vocatur περιττός, sed ἰσοσκελής idem est atque ἄρτιος. Itaque apparet

haec numeri nomina a geometri-
cispetita esse rationibus.“ STALLB.

11. ὄσιον. Modo τὸ ὄσιον subiectum erat; structura variatur ut 5 D 9 E, quare Hirschigii coniectura non opus est. Cf. quod sequitur τοῦτο τὸ μέρος — εἶναι εὐσεβές τε καὶ ὄσιον.

16. μέρος τοῦ δικαίου. Gorg. 507 B καὶ μὴν περὶ μὲν ἀνθρώπων τὰ προσήμοντα πράττων δίκαι' ἂν πράττοι, περὶ δὲ θεῶν ὄσια, ubi id, quod h. l. est τὸ δίκαιον, vocatur τὰ προσήμοντα, iustitiae vero angustior est notio. Cic. de nat. deor. I, 41, 116: est enim pietas iustitia adversum deos. Sermonis Graeci consuetudine δίκαιον καὶ ὄσιον, νόμιμον καὶ ὄσιον tam saepe coniunguntur (Theaet. 176 B polit. 301 D de rep. IX 861 D X 615 B de leg. II 663 BD al.), ut Euthyphro Socratis definitionem probare non dubitet. WOHLRAB.

17. θεραπείαν. Stoicis placuit (Diog. La. VII 119) εἶναι

XV. ΣΩ. Καὶ καλῶς γέ μοι, ᾧ Εὐθύφρον, φαίνει
13 λέγειν· ἀλλὰ σμικροῦ τινος ἐτι ἐνδεής εἰμι. τὴν γὰρ
θεραπείαν οὐπω ξυνίημι ἤντινα ὀνομάζεις. οὐ γὰρ που
λέγεις γε, οἰαίπερ καὶ αἱ περὶ τὰ ἄλλα θεραπεῖαι εἶδιν,
τοιαύτην καὶ περὶ θεοῦς. λέγομεν γὰρ που — οἷον φα- 5
μέν, ἵππους οὐ πᾶς ἐπίσταται θεραπεύειν, ἀλλὰ ὁ ἵππι-
κός· ἢ γὰρ;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἡ γὰρ που ἵππικὴ ἵππων θεραπεία;

ΕΥΘ. Ναί.

ΣΩ. Οὐδέ γε κύνες πᾶς ἐπίσταται θεραπεύειν,
ἀλλὰ ὁ κυνηγετικός;

ΕΥΘ. Οὕτω.

ΣΩ. Ἡ γὰρ που κυνηγετικὴ κυνῶν θεραπεία;

ΕΥΘ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ δὲ βοηλατικὴ βοῶν;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἡ δὲ δὴ ὀσιότης τε καὶ εὐσέβεια θεῶν, ᾧ
Εὐθύφρον· οὕτω λέγεις;

ΕΥΘ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν θεραπεία γε πᾶσα ταῦτόν διαπρατ-
τεται; οἷον τοιόνδε· ἐπ' ἀγαθῷ τινί ἐστι καὶ ὠφελία

4. λέγεις γε ab Wlf., λέγεις BCEijs. περὶ] τὴν
περὶ Hsch. 16. δὲ α Stb. (1821), δέ γε b5 Bkk. 21. θερα-
πεία γε ab Stephanus Fsch. Bkk., θεραπεία τε 5. 22. τοιόνδε]
τὸ τοιόνδε Heusde, spec. crit. p. 7. τινί ἐστι a u^oc^oH Wlf.,
τινι ἔσται b5. ὠφελία M¹ Et Wb., ὠφελία 5. Proll. p. 170.

τὴν εὐσέβειαν ἐπιστήμην θεῶν
θεραπείας. WOHLERAB.

4. οἰαίπερ καὶ — τοιαύτην
καί. Exempla καὶ particulae in
comparationibus utrimque ad-
ditae congressit Stallb. ad Gorg.
457 E Phil. 62 E. Cf. supra 6 A.
Aliter 2 A.

5. λέγομεν γὰρ που. „Dic-
turus erat hoc: Putamus enim,
opinor, unumquodque θεραπείας
genus suam habere artem, ideo-
que non posse nisi ab eo exer-
ceri, qui eius peritus sit. Sed
abrupit orationem ac pro gene-
rali sententia singula quaedam
proponit rei exempla.“ STALLB.
18. ἢ δὲ δὴ ὀσιότης. „Amat

Socrates sic summa imis miscere,
quo luculentius sive communis
sive diversa rerum ratio ap-
pareat. Eam ob causam saepe
a sophistis aliisque, quod ἀσχη-
μονέστερον colloqueretur, vitu-
peratus est. Xen. mem. I 2, 37.
Hipp. mai. 291 A.“ ENGELH.
22. οἷον τοιόνδε. „Veluti
tale quid dico: ad commodum
aliquod γε καὶ utilitatem rei cu-
ratae spectat. Heusde requirebat
οἷον τὸ τοιόνδε, ut Phaedon.
65 AD Charm. 163 D al. Sed
eodem modo atque hic articulum
omissum deprehendimus Gorg.
464 A οἷον τοιόνδε λέγω· πολλοὶ
δοκοῦσιν εὐ ἔχειν. De rep. 331 C

τοῦ θεραπευομένου, ὥσπερ ὄρας δὴ, ὅτι οἱ ἵπποι ὑπὸ
τῆς ἵππικῆς θεραπευόμενοι ὠφελούνται καὶ βελτίους
γίνονται· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι;

ΕΥΘ. Ἔμοιγε.

5 ΣΩ. Καὶ οἱ κύνες γέ που ὑπὸ τῆς κυνηγετικῆς
καὶ οἱ βόες ὑπὸ τῆς βοηλατικῆς, καὶ τᾶλλα πάντα ὠσαύ-
τως· ἢ ἐπὶ βλάβῃ οἶει τοῦ θεραπευομένου τὴν θερα-
πείαν εἶναι;

ΕΥΘ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

10 ΣΩ. Ἄλλ' ἐπ' ὠφελία;

ΕΥΘ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Ἡ οὖν καὶ ἡ ὀσιότης θεραπεία οὕσα θεῶν
ὠφελία τέ ἐστι θεῶν καὶ βελτίους τοὺς θεοὺς ποιεῖ; καὶ
σὺ τοῦτο ξυγκωρήσας ἄν, ὥς ἐπειδάν τι ὄσιον ποιῆς,
15 βελτίω τινὰ τῶν θεῶν ἀπεργάζει;

ΕΥΘ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐδὲ γὰρ ἐγώ, ᾧ Εὐθύφρον, οἶμαι σε τοῦτο
λέγειν· πολλοῦ καὶ δέω· ἀλλὰ τούτου δὴ ἔνεκα καὶ
ἀνηρόμην, τίνα ποτὲ λέγοις τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν, D
20 οὐχ ἠγούμενός σε τοιαύτην λέγειν.

ΕΥΘ. Καὶ ὀρθῶς γε, ᾧ Σώκρατες· οὐ γὰρ τοι-
αύτην λέγω.

ΣΩ. Εἶεν· ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ
ὀσιότης;

25 ΕΥΘ. Ἦπερ, ᾧ Σώκρατες, οἱ δοῦλοι τοὺς δεσπό-
τας θεραπεύουσιν.

ΣΩ. Μανθάνω· ὑπηρετικὴ τις ἂν, ὥς ἔοικεν,
εἴη θεοῖς.

12. ἡ ὀσιότης ab Fsch., ὀσιότης Xa¹ S¹s. 17. οἶμαι σε
τοῦτο λέγειν del. Hgm. 19. λέγοις X¹ S¹ Bkk., λέγεις
T¹ a² a³ b⁵. 25. ἦπερ a¹ Ast Sch., ἦπερ 5 Bkk. Jordan,
Jahrb. f. Philol. 1876 p. 779, Wb.

οἷον τοιόνδε λέγω· πᾶς ἂν που
εἴποι.“ STALLB.

18. πολλοῦ καὶ δέω. Phavor.
πολλοῦ γε καὶ δεῖ (Demosth.
XXI 71) λέγουσιν Ἄτινοι ἀντι
του εἰπεῖν οὐδαμῶς. Neque
tamen καὶ semper interponitur.
Phaedon. 80 E apol. 32 E πολλοῦ
γε δεῖ. STALLB. 4 A πολλοῦ γε
δεῖ πέτεσθαι. Menon. 92 A. de

rep, III 395 E πολλοῦ γε καὶ
δεῖσομεν.

20. οὐχ ἠγούμενος, erexe-
gesis post τούτου δὴ ἔνεκα.
STALLB.

25. ἦπερ. Xen. Hell. II 3, 14
ἐθεράπευον πάση θεραπείᾳ.
FISCHER.

27. ὑπηρετικὴ θεοῖς. 14 D
ἡ ὑπηρεσία τοῖς θεοῖς. de leg.

ΕΥΘ. Πάνυ μὲν οὖν.

XVI. ΣΩ. Ἐχοις ἂν οὖν εἰπεῖν, ἢ ἰατροῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν τυγχάνει οὕσα ὑπηρετικῆ; οὐκ εἰς ὑγείας οἶει;

ΕΥΘ. Ἔργω.

ΣΩ. Τί δέ; ἢ ναυπηγοῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν ὑπηρετικὴ ἐστίν;

E ΕΥΘ. Ἀἴλον ὅτι, ὦ Σώκρατες, εἰς πλοίου.

ΣΩ. Καὶ ἢ οἰκοδόμοις γέ που εἰς οἰκίας;

ΕΥΘ. Ναί.

ΣΩ. Εἰπέ δὲ, ὦ ἄριστε· ἢ δὲ θεοῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν ὑπηρετικὴ ἂν εἴη; δῆλον γάρ, ὅτι σὺ οἶσθα, ἐπειδήπερ τά γε θεῖα κάλλιστα γε φῆς εἶδέναι ἀνθρώπων.

ΕΥΘ. Καὶ ἀληθῆ γέ λέγω, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Εἰπέ δὲ πρὸς Διός, τί ποτέ ἐστιν ἐκεῖνο τὸ πάγκαλον ἔργον, ὃ οἱ θεοὶ ἀπεργάζονται ἡμῖν ὑπηρεταῖς χρώμενοι;

ΕΥΘ. Πολλὰ καὶ καλά, ὦ Σώκρατες.

14 ΣΩ. Καὶ γὰρ οἱ στρατηγοί, ὦ φίλε· ἀλλ' ὅμως τὸ κεφάλαιον αὐτῶν φραδίως ἂν εἴποις, ὅτι νίκην ἐν τῷ πολέμῳ ἀπεργάζονται· ἢ οὐ;

ΕΥΘ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Πολλὰ δέ γ', οἶμαι, καὶ καλά καὶ οἱ γεωργοί· ἀλλ' ὅμως τὸ κεφάλαιον αὐτῶν ἐστίν τῆς ἀπεργασίας ἢ ἐκ τῆς γῆς τροφή.

2. ἔχοις ἂν] ἔχοις ἂν ghr, ἔχοις ἄ(X¹⁵ Π¹), ἔχοις Sch. 4. ὑγείας] ὑγείας a¹ et plerique ab. 6. δέ] δαί ἄ(Γ¹ Bk. 13. κάλλιστα γε ἄ(X Π α² 4r Graser l. l. p. 565 Herm., κάλλιστα s Bkk. 24. πολλά δέ ab Fsch., πολλά TΨs. 25. τῆς ἀπεργασίας del. Schanz, Philologus XXVIII (1869) p. 723.

I 633 C αὐτοῖς ἐαυτῶν διανοήσεις. de rep. VI 493 D (v. ann.) διακονία πόλει. Crat. 437 C ἀπολυθῆτα τοῖς πράγμασι. Cic. de leg. I 15: iustitia est obtemperatio scriptis legibus institutisque populorum. STALLB. Ad 14 C apol. 30 A.

2. ἢ ἰατροῖς ὑπηρετικῆ. Euthyd. 291 E πάντων ἀρχουσα ἢ ἰατρικῆ, ἂν ἀρχεῖ, τί ἔργον παρέχεται; οὐ τὴν ὑγίαν —; 13. τά γε θεῖα κάλλιστα

γε. symp. 182 C τοῦτό γε καὶ ἢ γε φιλοσοφία. Gorg. 502 A δῆλον δὲ τοῦτό γε, ὦ Σ., Κινησίον γε πέρι. al. φῆς, 5 A.

20. καὶ γὰρ, quod plerumque est etenim, h. l. est nam etiam. Ad symp. 176 B. STALLB.

21. τὸ κεφάλαιον αὐτῶν, brevilquentia. Mox τὸ κεφάλαιον αὐτῶν τῆς ἀπεργασίας.

25. αὐτῶν, hyperbaton ut Hipparch. 225 C. Ad 6 A.

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δὲ δὴ; τῶν πολλῶν καὶ καλῶν, ἃ οἱ θεοὶ ἀπεργάζονται, τί τὸ κεφάλαιόν ἐστι τῆς ἐργασίας;

ΕΥΘ. Καὶ ὀλίγον σοι πρότερον εἶπον, ὦ Σώκρατες, ὅτι πλείονος ἔργου ἐστὶν ἀκριβῶς πάντα ταῦτα ὡς ἔχει B μαθεῖν· τόδε μέντοι σοι ἀπλῶς λέγω, ὅτι ἐὰν μὲν κεχαρισμένα τις ἐπίστηται τοῖς θεοῖς λέγειν τε καὶ πράττειν εὐχόμενός τε καὶ θύων, ταῦτ' ἐστὶ τὰ ὄσια, καὶ σώζει τὰ τοιαῦτα τοῦς τε ἰδίους οἴκους καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων· τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων ἀσεβῆ, ἃ δὲ καὶ ἀνατρέπει ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν.

XVII. ΣΩ. Ἡ πολὺ μοι διὰ βραχυτέρων, ὦ Εὐθύφρον, εἰ ἐβούλον, εἶπες ἂν τὸ κεφάλαιον ὧν ἠρώτων. ἀλλὰ γὰρ οὐ πρόθυμός με εἰ διδάξει· δῆλος εἶ. καὶ γὰρ 15 νῦν ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῷ ἦσθα, ἀπετρέπον· ὃ εἰ ἀπεκρίνω, C

2. δέ] δαί ἄ(Γ¹ Bkk. 3. ἐργασίας a¹hr, Δ, t Herm., ἀπεργασίας s Bkk. 5. πάντα ταῦτα ἄ(X¹⁵ Π¹, Δd, 1g, pars b Sch., ταῦτα πάντα Π pars b s Bkk. 8. σώζει ἄ(t Wb., σώζει s. Proll. p. 170. 14. γὰρ οὐ ab Schäfer ad Greg. Cor. p. 531 Bkk., γὰρ ὡς οὐ Ξ¹⁵. εἰ post με om. pars b¹, Bast olim (Stallb. app. crit. p. 29).

2. τῶν πολλῶν — τῆς ἐργασίας. „Duo genetivi τῶν πολλῶν καὶ καλῶν et τῆς ἐργασίας eodem modo a κεφάλαιον pendent. Eadem grata negligentia Wolfius: multorum et pulchrorum, quae diu efficiunt, quaedam summa est effectiois huius?“ ENGLH.

3. ἐργασίας. „Post compositum ἀπεργάζονται praepositionem iterari non opus est. Phaedon. 104 D ἀπεργάζεται — εἰργάζετο. Theaet. 178 A διαμαρτάνειν — ἀμαρτάνειν. soph. 267 A ἀπονεμώμεθα — νεμεμήσθω. polit. 286 A ἀποπληρῶσαι — πληρῶσει. Lys. 209 C διακαλύουσι — καλύουσι etc.“ HERMANN praef. p. VIII. Ad Menon. 97 C Phaedon. 59 B.

4. πρότερον, 9 B.

6. ἀπλῶς, cum λέγειν praesertim, est plane, bündig. De rep. I 331 C al.

8. εὐχόμενός τε καὶ θύων. Hanc esse summam divini cultus docet etiam polit. 290 C καὶ

μῆν καὶ τὸ τῶν ἱερέων αὐτῷ γένος, ὡς τὸ νόμιμόν φησι, παρὰ μὲν ἡμῶν δωρεὰς θεοῖς διὰ θυσιῶν ἐπιστήμιόν ἐστι κατὰ νόον ἐκείνοις δωρεῖσθαι, παρὰ δὲ ἐκείνων ἡμῖν εὐχαῖς κτήσιν ἀγαθῶν ἀπτήσασθαι. Theag. 131 A. Nägelsbach, Nachhomerische Theologie p. 194.

σώζει τὰ τοιαῦτα. Cf. proll. p. 148 sq.

12. πολὺ, hyperbaton ut de rep. IX 589 E πολὺ ἐπὶ δεινότηρῳ ὀλέθρῳ. Crat. 413 C πολὺ ἐν πλείονι ἀπορία. Lys. 204 C πολὺ ἐτι μάλλον. Bornemann ad Xen. symp. I 4. STALLB. 5 C πολὺ ἂν ἡμῖν πρότερον.

14. δῆλος εἶ. Plato familiaris sermonis consuetudinem imitatur. Ar. av. 1407 καταγελάς μου, δῆλος εἶ. Lysistr. 919. Krüger, Gr. Sprachl. I § 55, 4, 8.

15. ἐπ' αὐτῷ. De rep. VII 532 B ἐπ' αὐτῷ γίγνεται. Phil. 18 D ἐπ' αὐτῷ γε ἡδη γεγονότες. Ad Crat. 422 A. STALLB., remp. VI 490 D.

14 *ικανῶς* ἂν ἤδη παρὰ σοῦ τὴν ὁσιότητα ἐμεμαθήκη. νῦν δὲ ἀνάγκη γὰρ τὸν ἐρωῶντα τῷ ἐρωμένῳ ἀκολουθεῖν, ὅπῃ ἂν ἐκείνος ὑπάγῃ· τί δὴ αὐτὸν λέγεις τὸ ὅσιον εἶναι καὶ τὴν ὁσιότητα; οὐχὶ ἐπιστήμην τινὰ τοῦ θύειν τε καὶ εὐχεσθαι;

ΕΥΘ. Ἐρωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ θύειν δωρεῖσθαι ἐστὶ τοῖς θεοῖς, τὸ δ' εὐχεσθαι αἰτεῖν τοὺς θεοὺς;

ΕΥΘ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἐπιστήμη ἄρα αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς 10
D ὁσιότης ἂν εἴη ἐκ τούτου τοῦ λόγου.

1. *ικανῶς* a Stb. (1821), ἕως b5 Bkk. ἐμεμαθήκη
H2Π' Wlf., ἐμεμαθήκειν 5. Cf. proll. p. 170. νῦν δὲ X², u^o H,
E Heusde, spec. crit. p. 7 Wlf., νῦν δὴ abs. 2. ἐρωῶντα a' Γ,
B' E J, u' H, a' Hrm., ἐρωτῶντα Δ' r' i, Ξ' i, ρ' γ, u' i' s Bkk. et
edit. rell. ἐρωμένῳ a' a' (ἐρωμένῳ 1 r' o'), Γ, B' E J, u' H, beitt,
b' i (praeter Ξ' i) Hrm., ἐρωτῶντῶν rell. abs Bkk. et edit. rell.
Ad Menon. 75 D. 3. ὅπῃ] ὅποι 3 o, οἵπερ Ψ S. 11. ὁσιότης

1. νῦν δὲ ἀνάγκη γὰρ. Ad
11 C.

2. τὸν ἐρωῶντα τῷ ἐρω-
μένῳ. Non est cur ab optimo-
rum librorum memoria rece-
damus. Nam Euthyphro adu-
lescens est (12 A), et Socrates
in simili re eadem ironia utitur
Menon. 86 D.

3. ὅπῃ. Ne quis ὅποι re-
quirat, cf. de rep. V 474 C ἀκο-
λοῦθησόν μοι τῆδε. VIII 556 A
ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν (Bkk.
ὅποι). IX 589 A ὅπῃ ἂν — ἄγῃ.
Phaedr. 237 D ἡ ἀνάγκη. STALLB.

„ἐκείνος interdum refertur
ad nomen propiore loco collo-
catum. Ad Lys. 210 A.“ STALLB.
Cf. 9 B 14 D.

7. δωρεῖσθαι τοῖς θεοῖς.
Nomina omnibus temporibus
Graecis sollemnia erant τιμαί,
χαριστήρια, δῶρα, δωρεαί, γέρα.
Nägelsbach l. 1. p. 195. Cf. 15 A.

8. αἰτεῖν τοὺς θεοὺς. De
leg. VII 801 A εὐχαὶ παρὰ θεῶν
αἰτήσεις εἰσὶ. Εὐχαὶ igitur sunt
preces, gratias autem reddere est
τοὺς θεοὺς ἐπαινεῖν. de leg. III
700 B εἶδος ὁδῆς εὐχαὶ πρὸς
θεοὺς, ὄνομα δὲ ὕμνοι. Xen.
Cyr. IV 1, 2 τοὺς θεοὺς ἐγώ

ἐπαινω ὅσον δύναμαι — νίκης
τε γὰρ τετυγήκαμεν καὶ σωτηρίας.
Ar. av. 853. Post cenam laudes
redduntur; symp. 176 A ἄσαντας
τὸν θεόν. Herbst ad Xen. symp.
II 1 ἐπαινώσαν.

10. ἐπιστήμη—θεοῖς. Hanc
fere pietatis definitionem So-
cratis fuisse testatur Xen. mem.
IV 6, 4 ὁ ἄρα τὰ περὶ τοὺς θεοὺς
νόμιμα εἰδὼς ὀρθῶς ἂν ἡμῖν
εὐσεβῆς ὀρισμένους εἴη; WOHLRAB.

δόσεως θεοῖς, ad 13 D.
„Aesch. Pers. 523 γῆ τε καὶ
φθιτοῖς δωρήματα. 1041 δόσιν
κακῶν κακῶν κακοῖς. Ar. nub. 305
οὐρανόσις τε θεοῖς δωρή-
ματα. al. Sic. Parm. 128 C βοή-
θεια τῷ λόγῳ, Alc. I 116 A τοῖς
φίλοις. Theaet. 176 B ὁμοίωσις
θεῶν. Phaedon. 109 A ὁμοιότης
ἐν τῷ, Crat. 434 B ἐκείνοισι,
Charin. 166 B ταῖς ἄλλαις. de
rep. III 401 D ὁμοιότητα καὶ
φιλίαν καὶ ἐνμφωνίαν τῷ καλῷ
λόγῳ. IV 444 B ἐπαναστασίς μέ-
ρους τινὸς τῷ ὅλῳ. al.“ STALLB.

θεοῖς. „Ad αἰτήσεως ex θεοῖς
assumendum est παρὰ θεῶν. Xen.
Hell. I 3, 9 ὄρκους ἔδοσαν καὶ
ἔλαβον παρὰ Φαρναβάζου.“
STALLB. Ad Menex. 243 D.

11. ὁσιότης. Articulus addi-

ΕΥΘ. Πάνυ καλῶς, ὦ Σώκρατες, ξυνήκας ὃ εἶπον.

ΣΩ. Ἐπιθυμητὴς γὰρ εἰμι, ὦ φίλε, τῆς σῆς σοφίας
καὶ προσέχω τὸν νοῦν αὐτῇ· ὥστε οὐ χαμαὶ πεσεῖται ὃ
τι ἂν εἴπῃς. ἀλλὰ μοι λέξον, τίς αὐτῆ ἢ ὑπηρεσία ἐστὶ
5 τοῖς θεοῖς; αἰτεῖν τε φῆς αὐτοὺς καὶ διδόναι ἐκείνοισι;

ΕΥΘ. Ἐρωγε.

XVIII. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ τὸ ὀρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη,
ἂν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν;

ΕΥΘ. Ἀλλὰ τί;

ΣΩ. Καὶ αὐτὸ διδόναι ὀρθῶς, ἂν ἐκείνοι τυγχά-
νουσιν δεόμενοι παρ' ἡμῶν, ταῦτα ἐκείνοισι αὐτὸν ἀντιδω- E
ρεῖσθαι; οὐ γὰρ που τεχνικόν γ' ἂν εἴη δωροφορεῖν
διδόντα τῶ ταῦτα, ἂν οὐδὲν δεῖται.

ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἐμπορικὴ ἄρα τις ἂν εἴη, ὦ Εὐθύφρον, τέχνη
15 ἢ ὁσιότης θεοῖς καὶ ἀνθρώποις παρ' ἀλλήλων.

ΕΥΘ. Ἐμπορικὴ, εἰ οὕτως ἤδιόν σοι ὀνομάξω.

ΣΩ. Ἄλλ' οὐδὲν ἤδιον ἔμοιγε, εἰ μὴ τυγχάνει ἀλλ-

ab Hrm., ἢ ὁσιότης Δ S, B C γ, ο s Bkk. 3. χαμαὶ] χαμαὶ
ποτε pars b Forster Fsch. Beck. 4. εἴπῃς Wlf., εἴποις 5.
7. οὖν οὐ ab Forster, οὖν 5. τὸ a Stb., τὸ γε b Bkk. 9. ἀλλὰ
τί ab Heindorf ad Hipp. mai. 287 D Wlf., ἄλλο τι 5, ἀλλ' ἐστὶ
Heusde, spec. crit. p. 11. 13. διδόντα del. Cobet, mmos.
1875 p. 281 sq. Cf. Wohlrab, Jahrb. f. Philol. 1876 p. 125. Lehrs,
Wissenschaftl. Monatsblätter 1876 p. 136. 18. οὐδὲν ab Ficinus
Wlf., οὐδὲ is.

tur 13 BCD 14 CE. Ad Menon.
70 A.

3. οὐ χαμαὶ πεσεῖται.
Ar. vesp. 1012 τὰ μέλλοντ' εὐ
λέγεσθαι μὴ πέση φασίως χα-
μαῖζε. Pind. Pyth. VI 37 χαμαι-
πετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐν ἀπέριψεν.
schol. ad Pind. Ol. IX 19 χαμαι-
πετῶν λόγον· χαμαιπετῆ κυρίας
ἐστὶ δόρατα ἢ βέλη, ὅτε ἀπο-
τυχόντα τοῦ σώματος χαμαὶ ἔπεσε.
Phaedon. 63 A καὶ μοι δοκεῖ
Κέβης εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον.
symp. 219 B ταῦτα εἰπῶν καὶ
ἄφεις ὥσπερ βέλη τετραῶσθαι
αὐτὸν ὄμην.

5. ἐκείνοισι. Sic non raro
αὐτός et ἐκείνος ad idem ob-
iectum refertur. Ad Phaedon.
106 B. STALLB. Ut h. l. Prot.

310 D ἂν αὐτῷ διδῶς ἐργόριον
καὶ πείθῃς ἐκείνον. Ad 14 C.

9. ἀλλὰ τί; int. τὸ ὀρθῶς
αἰτεῖν ἂν εἴη. Ad Phaedon. 89 B
Euthyd. 294 A Hipp. mai. 296 A
ἀλλὰ τί οἶει; STALLB.

10. αὐ, vicissim (4 E), abun-
dantia cum ἀντιδωρεῖσθαι ut
Tim. 65 E πάλιν ἀντιδώσονται. Ad
erast. 137 A ἀφθις αὐ.

12. τεχνικόν. Pietas 13 D
vocata est ὑπηρετικὴ θεοῖς (int.
τέχνη). STALLB.

15. ἔμπορικὴ. symp. 188 B καὶ
θυσίαί πάσαι καὶ οἱς μαντικῆ
ἐπιστατεῖ—ταῦτα δ' ἐστὶν ἡ περὶ
θεοῦς τε καὶ ἀνθρώπων πρὸς
ἀλλήλους κοινωνία. WOHLRAB.

ἔμπορικὴ—παρ' ἀλλήλων
ut ἐμπορεύσθαι παρ' ἀλλήλων.
Nam talia quoque nomina ver-

θῆς ὄν. φράσον δέ μοι, τίς ἢ ὠφελία τοῖς θεοῖς τυγχάνει οὐσα ἀπὸ τῶν δῶρων ὧν παρ' ἡμῶν λαμβάνουσιν· ἃ μὲν γὰρ διδάσι, παντὶ δῆλον· οὐδὲν γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἀγαθόν, ὃ τι ἂν μὴ ἐκείνοι δῶσιν· ἃ δὲ παρ' ἡμῶν λαμβάνουσιν, τί ὠφελοῦνται; ἢ τοσοῦτον αὐτῶν πλεονεκτοῦμεν κατὰ τὴν ἐμπορίαν, ὥστε πάντα τὰ ἀγαθὰ παρ' αὐτῶν λαμβάνομεν, ἐκείνοι δὲ παρ' ἡμῶν οὐδέν;

ΕΥΘ. Ἄλλ' οἶει, ὦ Σώκρατες, τοὺς θεοὺς ὠφελῆσθαι ἀπὸ τούτων, ἃ παρ' ἡμῶν λαμβάνουσιν;

ΣΩ. Ἄλλὰ τί δή ποτ' ἂν εἴη ταῦτα, ὦ Εὐθύφρων, τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς;

ΕΥΘ. Τί δ' οἶει ἄλλο ἢ τιμὴ τε καὶ γέρα καὶ ὅπερ ἐγὼ ἄρτι ἔλεγον, χάρις;

ΣΩ. Κεχαρισμένον ἄρα ἐστὶν, ὦ Εὐθύφρων, τὸ ὄσιον, ἀλλ' οὐχὶ ὠφέλιμον οὐδὲ φίλον τοῖς θεοῖς;

ΕΥΘ. Οἶμαι ἔρωγε πάντων γε μάλιστα φίλον.

ΣΩ. Τοῦτο ἄρ' ἐστὶν αὖ, ὡς ἔοικε, τὸ ὄσιον, τὸ τοῖς θεοῖς φίλον.

ΕΥΘ. Μάλιστα γε.

1. δέ ab Stb., δή ai et ut videtur a² T⁵ Bkk. τυγχάνει ab Wlf., om. i⁵. 3. ἡμῖν ἐστὶν ab¹ Bkk., ἐστὶν ἡμῖν b² s. 6 τὰ ἀγαθὰ] τὰγαθὰ Sch. 12. γέρα a¹a²a³b Bkk., δῶρα Π²a⁴, γέρας i⁵. 15. θεοῖς. distinxit Wlf.

horum suorum sequuntur constructionem. STALLB.

1. τίς ἢ ὠφελία. Articulus refertur ad 14 D ὧν ἐκείνοι τυγχάνουσιν δεόμενοι παρ' ἡμῶν. ENGELH. Ad 12 D.

2. ἃ μὲν γὰρ διδάσι — δῆλον. Pronomen ἃ, ubi expectaveris ἄτινα, est fere i. q. οἷα. Ad Menon. 80 D. (Stallbaumi ratione, qui vertit: „denn das, was sie geben, ist für jeden eine klare Sache“, coll. ταῦτα ἐστὶ καλόν sim., neque id genus reliqua expediri possunt et voci δῆλον plus quam par est ponderis additur.)

9. ἀπὸ τούτων. ὠφελῆσθαι, ὀνίνασθαι, λαβεῖν (apol. 25 E) cum ἀπὸ iunguntur ad exemplum verbi καρποῦσθαι. Ita etiam Phaedon. 83 B ἐπαθεῖν ἀπ'

αὐτῶν. Wohlrab, Jahrb. f. Philol. 1876 p. 128 sq. Ad Euthyd. 280 C.

10. „τί — ἂν εἴη ταῦτα; significat cuiusnam generis haec fuerint? Sed τίνα δή ποτ' ἂν εἴη ταῦτα; quatenam haec fuerint? STALLB. Phaedon. 57 A 58 C interrogatur τί ἦν τὰ λεχθέντα; quia res ad singula nondum pervenit; sed 102 A τίνα δή ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα; Hic enim iam ipsa singula quaeque Echeerates cognoscere cupit. ENGELH. Hipp. mai. 285 D.

13. ἄρτι, 14 B.

15. οὐδὲ φίλον Socrates addit eo consilio, ut Euthyphro ipse sentiat fieri non posse quin a grato (τὸ κεχαρισμένον) per orbem redeatur ad τὸ τοῖς θεοῖς φίλον. WOHLRAB.

17. τὸ τοῖς θεοῖς φίλον, epxegesis praedicatū touto.

XIX. ΣΩ. Θανμάσει οὖν ταῦτα λέγων, ἐάν σοι οἱ λόγοι φαίνωνται μὴ μένουντες, ἀλλὰ βαδίζοντες, καὶ ἐμὲ αἰτιάσει τὸν Δαίδαλον βαδίζοντας αὐτοὺς ποιεῖν, αὐτὸς ὧν πολὺ γε τεχνικώτερος τοῦ Δαίδαλου καὶ κύκλω περιούτα ποιῶν; ἢ οὐκ αἰσθάνει, ὅτι ὁ λόγος ἡμῖν περιελθὼν πάλιν εἰς ταῦτόν ἦκει; μέμνησαι γὰρ που, ὅτι ἐν τῷ ἔμπροσθεν τό τε ὄσιον καὶ τὸ θεοφιλὲς οὐ ταῦτόν ἡμῖν ἐφάνη, ἀλλ' ἕτερα ἀλλήλων· ἢ οὐ μέμνησαι;

ΕΥΘ. Ἔρωγε.

ΣΩ. Νῦν οὖν οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι τὸ τοῖς θεοῖς φίλον φῆς ὄσιον εἶναι; τοῦτο δ' ἄλλο τι ἢ θεοφιλὲς γίνονται ἢ οὐ;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ ἄρτι οὐ καλῶς ὠμολογοῦμεν, ἢ εἰ τότε καλῶς, νῦν οὐκ ὀρθῶς τιθέμεθα.

ΕΥΘ. Ἔοικεν.

XX. ΣΩ. Ἐξ ἀρχῆς ἄρα ἡμῖν πάλιν σκεπτεόν, τί ἐστὶ τὸ ὄσιον· ὡς ἐγώ, πρὶν ἂν μάθω, ἐκὼν εἶναι οὐκ ἀποδειλιάσω. ἀλλὰ μὴ με ἀτιμιάσης, ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ, D προσέχων τὸν νοῦν ὃ τι μάλιστα, νῦν εἰπέ τὴν ἀληθειαν. οἶσθα γὰρ, εἶπερ τις ἄλλος ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἀφετέος εἶ, ὥσπερ ὁ Πρωτεύς, πρὶν ἂν εἴπῃς. εἰ γὰρ

4. πολὺ γε a Fsch. Stb. (1821), πολὺ b⁵ Bkk. 5. περιούτα D^p, Δd1, 3v Winckelmann coll. 11 C, Hrm., περιούτα Δ¹ Δ² Π Γ, περιούτας s Bkk. 7. ἔμπροσθεν a Stb. (1821), πρόσθεν b⁵ Bkk. 8. οὐ a Stallbaum olim, Ast, οὐδὲ b⁵ Bkk. 11. ἄλλο] οὐκ ἄλλο Stephanus Hrm. ἢ del. Bkk. ut Menon. 82 D al. 17. πάλιν σκεπτεόν ab Wlf., σκεπτεόν πάλιν E¹i⁵. 18. ἐστὶ τὸ a B² Cγγ Fsch., ἐστὶν b⁵. 20. προσέχων a Fsch., προσσχών et προσχών b, προσχών s. 22. εἰ ab Fsch., ἂν εἴης E¹i⁵ a s.

3. „τὸν Δαίδαλον appositio est ad ἐμὲ, ita tamen, ut quodammodo etiam ab αἰτιάσει pendeat.“ ENGELH. Ad Menon. 79 C.

4. κύκλω, Theaet. 160 E ἐν κύκλω περιθρεσκέον.

5. περιούτα, int. ἔργα. 11 C.

6. περιελθὼν. Theaet. 200 C εἰς ταῦτόν περιτρέχειν. Hipparch. 231 C περιτρέχεις εἰς τὸ αὐτό.

11. ἄλλο τι ἢ, nonne. Ad Menon. 82 C.

19. παντὶ τρόπῳ, „omni modo,

jedenfalls, Menex. 236 C οὐδαμῶς (καταγελάσομαι σου), ἀλλ' εἰπέ παντὶ τρόπῳ. Aliud quid est πάντα τρόπον, ad omnem modum, quavis ratione.“ STALLB. Eadem ἢ παντὶ τρόπῳ in cohortationibus est Theaet. 148 D de rep. 368 C, ut πάση τέχνῃ (Kock ad Ar. nub. 885), πάντως Prot. 313 B al., sed Phaedon. 85 C παντὶ τρόπῳ est quavis ratione, prorsus, ut πάντως de rep. X 611 D al.

22. ὁ Πρωτεύς, Od. δ 384 sqq. Ion. 541 E ὥσπερ ὁ Πρωτεύς παν-

15 μὴ ἤδησθαι σαφῶς τό τε ὄσιον καὶ τὸ ἀνόσιον, οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ποτε ἐπεχειρήσας ὑπὲρ ἀνδρὸς θητὸς ἄνδρα προεσβύτην πατέρα δικασάθειν φόνου, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἂν ἔδεισας παρακινδυνεύειν, μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσεις, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἡσχύνῃς. νῦν δὲ 5
E εὖ οἶδα ὅτι σαφῶς οἷε εἰδέναι τό τε ὄσιον καὶ μὴ. εἰπέ οὖν, ᾧ βέλτιστε Εὐθύφρον, καὶ μὴ ἀποκρύψῃ ὅ τι αὐτὸ ἦρεϊ.

ΕΥΘ. Εἰς αὐθις τοίνυν, ᾧ Σώκρατες· νῦν γὰρ σπεύδω ποι, καὶ μοι ὦρα ἀπιέναι. 10

ΣΩ. Οἷα ποιεῖς, ᾧ ἔταίρε! ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλὼν μεγάλης ἀπέρχει, ἣν εἶχον, ὡς παρὰ σοῦ μαθὼν τὰ τε ὄσια καὶ μὴ καὶ τῆς πρὸς Μέλητον γραφῆς ἀπαλ-

1. ἤδησθαι Fsch. Bkk., ἡδαισθα s Sch. Cf. proll. p. 170.
3. δικασάθειν abs, δικασάθειν Elmsley ad Eur. Med. 186; Cobet, var. lect. p. 390. Cf. Curtius, Verbum II p. 345 sq. 5. ποιή-
σοις α' Δα' BC3ειu' Bkk., ποιήσης et ποιήσης ΨSϣ4, pars b,
ποιήσεις ςi[ς, ποιήσαις u²H, ποιήσεως Wlf. 10. ποι α' Fsch.,
πον b s. 13. μὴ καὶ τῆς] μὴ τῆς Hertlein, Jahrb. f. Philol.
1874 p. 155.

τοδαπὸς γίγναι στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω. Euthyd. 288 B τὸν Πρωτέα μιμνήσκον τὸν Αἰγύπτιον σοφιστήν. Etiam vaticinandi arte Euthyphro seni marino similis est.

3. δικασάθειν, forma plenior et gravior, ut apol. 32 A ὑπεικάδοιμι (v. ann.).

5. ποιήσεις. Post omnia tempora verborum curandi et studendi usitatum est ὅπως c. ind. fut., post praeterita autem etiam ὅπως c. opt. fut. invenitur. De rep. IV 430 A μηχανᾶσθαι (τότε), ὅπως — δέξοιντο. Tim. 18 C μηχανωμένους, ὅπως — γνώσοιτο. apol. 36 C πρὶν — ἐπιμεληθείη, ὅπως — ἔσοιτο. Isae. II 10 ἐκόσπει ὅπως — ἔσοιτο — γηροτροφήσοι — θάψοι — ποιήσοι. Xen. Cyr. VIII 1, 43 al. Post verba timendi invenitur ὅπως μὴ c. ind. fut. (ad Menon. 77 A), post praeterita perraro (ὅπως) μὴ c. opt. fut., ut h. l. et Isocr. 17, 22 ἐδεδοίκεν — ὅπως μὴ — σκληροθήσοιτο. Xen. Hell. VI 4, 27 φοβούμενος, μὴ τινες — πορευσοιντο. Madvig, Bemerkungen über einige Punkte der griech.

Wortfügungslehre, Philologus suppl. II p. 27—29.
ἡσχύνῃς. ἄν e superioribus repetendum. Ad erast. 135 C.

6. σαφῶς οἷε εἰδέναι ut 4E ἀκριβῶς οἷε ἐπίστασθαι. 14B.

9. εἰς αὐθις. Plenius 6 C ταῦτα μὲν μοι εἰς αὐθις ἐπὶ σχολῆς διηγῆσει. Prot. 357 B εἰς αὐθις σκεψόμεθα, 361 E διέξιμεν, symp. 174 E ἀναβαλοῦ, Gorg. 449 B ἀποθέσθαι. al.

10. σπεύδω ποι, cf. Menon. 100 B. Euthyphro abit deturbatus fiducia simul et proposito. WOLFRAB. Diog. Laert. vit. Socr. II 29 Εὐθύφρονα δὲ τῷ πατρὶ γραφάμενον ξενίας δίκην (proll. p. 154) περὶ ὄσιον τινα διαλεχθεὶς ἀπήγαγε.

11. οἷα ποιεῖς, formula mirantium. Charm. 166 C Alc. I 113 E. STALLB. Phaedon. 117 D οἷα ποιεῖτε, ᾧ θανυάσιοι.
ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλὼν. Cf. de leg. III 699 B ἐπ' ἐλπίδος ὀχέισθαι. v. interpp. (Klotz) ad Eur. Or. 63. STALLB. Kock ad Ar. eq. 1244.

λάξομαι, ἐνδειξάμενος ἐκείνω ὅτι σοφὸς ἤδη παρ' Εὐθύφρονος τὰ θεῖα γέγονα καὶ ὅτι οὐκέτι ὑπ' ἀγνοίας αὐτο-16
σχεδιάζω οὐδὲ καινοτομῶ περὶ αὐτά, καὶ δὴ καὶ τὸν ἄλλον βίον ὅτι ἄμεινον βιωσοίμην.

4. ὅτι del. Sch. Studien p. 34, Wb.

3. καὶ δὴ καὶ — βιωσοίμην et reliquam vitam sperabam me rectius victurum esse.
4. ὅτι. Hac vocula post intercapedinem ἐνδειξάμενος — καινοτομῶ περὶ αὐτά resumitur oratio obliqua, elegantius quam Xen. Cyr. V 3, 30 ἴσως κἀκεῖνο ἐννοεῖται, ὡς, εἰ οἱ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἀφιστάμενοι μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κἀκὸν πείσονται, οἱ δὲ σὺν ἐκείνω ὄντες ὑφ' ἡμῶν ἀπολούνται, ὅτι τάχα οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βουλήσεσθαι εἶναι. Inverso ordine ὅτι — ὡς sunt Hipp. mai. 281 C, ubi v. Heindorf, et de rep. V 470 D; ὅτι — ὅτι Xen. An. V 6, 19. VII 4, 5.

citatur enim eum Theages filius aequalium sermonibus conturbatus, ut sophistica institutione sapientiae compos fiat; quam rem periculosam arbitratus pater, quia filium iam detinere non potest, Socratem consulit. Socrates autem monet primum statuendum esse quid illud esse videatur, de quo deliberetur; quare ipsum filium esse interrogandum.¹⁾

PROLEGOMENA

AD

THEAGEM.

De Theage dialogo egerunt¹⁾

Schleiermacher II. T. III. Bd. 3. Aufl. p. 171—173.

Ast p. 495—497.

Socher p. 92—103.

Platonis dialogi tres. Theages, Amatores, Io. Proll. et annotatione instruxit H. Knebel. Confluentibus 1833. p. 3—10.

Arnold I. T. II. Heft. Berlin 1836. p. 315—321.

Platonis opera omnia. Recensuit et commentariis instruxit G. Stallbaum. Vol. VI sect. II. 1836. p. 215—227. (Stallbaum, G., Iudicium de duobus dialogis vulgo Platoni adscriptis. Lips. 1813. p. 3—20.)

Hermann p. 427—431.

Wagner, F. W., Platons Theages, Nebenbuhler, Hipparchos, Minos und Kleitophon. Griechisch und Deutsch. Leipzig 1857. p. 3—11.

Steinhart VI. Bd. Leipzig 1857. p. 431—443.

Grote vol. I p. 430—441.

I. Argumentum et dispositio dialogi.

Tiedemann, D., Dialogorum Platonis argumenta. Biponti 1786. p. 38.

Hunziker, I., Argumenta dialogorum. (Plat. opera ed. Didot. vol. III. Parisiis 1873) p. 125.

Exordium.

Demodoco cum omnium rerum naturalium tum filii procreatio multo facilior videtur quam educatio. Solli-

1) V. supra p. 1.

I. Agitur de sapientia civili.

Theages profitetur se sapientem fieri velle; sapientes concedit esse scientes (*τοὺς ἐπιστήμονας*). Institutus est autem litteris, musica, gymniciis ludis; cuiusnam igitur scientiae indigeat interrogatur. Scire hoc patrem respondet, sed dissimulare; tamen ut ipse dicat, Socrates eum adducit. Deinde ad exempla artium gubernandi et auri-gandi, quae suppeditat Socrates, Theages eam se dicit appetere sapientiam, qua sciamus regere homines.²⁾ Sed enim etiam arte medica, musica, gymnastica regimus homines; quare Theages eam ponit, qua regamus eos, qui sint in civitate.³⁾ At etiam aegroti, quos regit ars medica, sunt in civitate; apparet igitur illi non dicere eam sapientiam, qua singuli reguntur, sicut agricolae vel fabri tignarii, sed eam, qua omnibus imperamus tam artium imperitis quam peritis, et mulieribus et viris.⁴⁾

Transitio. Exemplis Pelei Periandri Archelai Hippiae Socrates docet tyrannorum esse eam artem, quae omnibus imperet, et tyrannidem appeti a Theage; quare per iocum et illum increpat et patrem vituperat, quod filium ad tyrannidis magistrum mittere cunctetur.⁵⁾

II. Agitur de sapientiae civilis magistris.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσία, inquit Euripides. Qui si dixisset sapientes fieri agricolas coquos luctatores sapientium consuetudine, interrogatus quanam in arte sapientium, respondisset in agricultura, in coquendo, luctando. Nunc vero dicit tyrannos; hos igitur interrogatus diceret sapientes fieri consuetudine eorum, qui tyrannica callerent, sicut Callicrite, cuius mentionem fecit Anacreon.⁶⁾ Irrideri se queritur Theages; non tyrannorum ritu invitis civibus se imperare velle, sed volentibus, sicut fecerint Themistocles Pericles Cimo. Illos igitur adeundos esse viros civiles monet Socrates, qui rerum civilium et administrandarum civitatum periti sint, sicuti rei equestris

1) 121 A — 122 D. 2) 123 E ἡ σοφία, ἢ τῶν ἀνθρώπων ἐπιστάμεθα ἀρχεῖν. 3) 124 A ἢ τῶν ἐν τῇ πόλει (ἐπιστάμεθα ἀρχεῖν). 4) 122 E — 124 B. 5) 124 C — 125 A. 6) 125 B — E.

aut iaculandi artis periti adeundi essent, si Theages his artibus studeret. Theages autem recordatur sermones Socratis, qui circumferuntur, filios civilium virorum nihilo meliores esse quam sutorum; quare insipientis esse affirmat putare horum quemquam sibi traditurum esse sapientiam suam.¹⁾ Tum Socrates non mirandum esse ostendit, si pater nesciat quid faciat eiusmodi filio, qui ab artificibus eius rei, quam discere cupiat, nolit discere; nam alioqui Theagem Atheniensium cuicumque voluerit bono claroque (*καλῶ κἀγαθῶ*) viro tradi posse. Ad quae Theages: Nonne tu quoque, Socrates, bonorum clarorumque es virorum? Si tua uti liceat consuetudine, alium quaeram neminem. Idem omnibus precibus petit Demodocus; semet ipsam suaque omnia Socrati mandat. Socrates autem miratur, cur filium magis iuvaturus esse videatur quam ipse pater, qui et grandior natu sit et honoribus ornatior; magistros adeat suadet Prodicum Gorgiam Polum, qui sapientiam magno venditent. Se nihil fere scire nisi exiguam disciplinam, rem amatoriam; hanc vero se nosse praeter ceteros omnes.²⁾

Transitio. Iocari Socratem Theages persuasum habet; nam qui antea nihili fuerint, Socratis consuetudine meliores extitisse omnibus. Quod quomodo se habeat, Socrates Theagem interrogat num noverit; Theages hoc nosse se confirmat, Socrate docente etiam se fieri posse meliorem. Socrates illum nosse negat; se rem explicaturum.³⁾

III. Agitur de Socratis daemone.

Socrati a puero divinum quiddam comitatur saepe dissuadens, nunquam adhortans, idemque etiam amicis Socratem consulentibus prospicit; cui non oboedivisse quam funestum sit experti sunt Charmides et Timarchus, quorum alter in stadium descendit, alter ad Niciam Heroscamandri filium interficiendum profectus est adversus divinam monitionem. Etiam cladem Siciliensis belli Socrates praedixit, eius autem expeditionis, ad quam Thrasyllus profectus est, tristem eventum iam praesagit.⁴⁾ In consuetudine cum Socrate iungenda divinum illud unum valet, multos omnino prohibens, multos neque impediens neque adiuvens, quare nihil proficiunt, alios autem adiuvens, ut celeriter proficiant. Quorum tamen sunt nonnulli, qui proficiunt quamdiu cum Socrate versantur, sed ubi discesserunt meliores sunt nullo, sicut Aristides Lysimachi filius Aristidis nepos. Eum enim, cum in militiam pro-

1) 125 E — 126 D. 2) 126 E — 128 B. 3) 128 BC. 4) 128 D — 129 D.

fectus erat, disputandi facultas paullatim deseruit; donec autem Socratis consuetudine utebatur, quamquam nihil discebat tamen proficiebat, si modo in eadem domo erat, magis autem, si in eodem conclavi, magis etiam, si Socratem intuebatur, maxime vero, si iuxta sedens illum tangebatur.¹⁾

Conclusio. Quare tutius videtur Socrati Theagem ab iis institui, qui compotes sint beneficiorum suorum; precibus autem Theagis et Demodoci permotus adnuit.²⁾

II. Quid scriptor in Theage scribendo spectaverit.

Theagem dialogum pro genuino habuerunt Dionysius Halicarnassensis³⁾, Thrasyllus⁴⁾, Aelianus⁵⁾, scriptor libelli Plutarchei de fato⁶⁾, Clemens Alexandrinus⁷⁾, non autem Plutarchus, ut videtur; alioqui enim scriptor, qui Platonem sescenties laudat, huius dialogi mentionem fecisset in eo libello, qui est de genio Socratis.⁸⁾ Ex recentioribus autem hunc librum Platoni abiudicaverunt Boeckh⁹⁾, Heindorf¹⁰⁾, Schleiermacher¹¹⁾, Heinr. Ritter¹²⁾, Welcker¹³⁾, Stallbaum¹⁴⁾, Ast¹⁵⁾, C. F. Hermann¹⁶⁾, Wagner¹⁷⁾, Hunziker¹⁸⁾, Überweg¹⁹⁾, Steinhart²⁰⁾, Zeller²¹⁾, in suspicionem vocavit Arnold²²⁾, pro genuino habuerunt Socher²³⁾, Knebel²⁴⁾, Grote²⁵⁾, Müller²⁶⁾, Hollenberg²⁷⁾. Valent

1) 129 E — 130 E. 2) 131 A. 3) Dion. Hal. rhet. V p. 405 Reisk. *παρὰ Πλάτωνι ὁ Δημόδοκος λέγει κτλ.* Totum hunc locum Dionysii spurium esse cum aliis censet Hermann p. 596. 4) Diog. La. III 51. 5) Ael. v. h. VIII 1 *ἔλεγε δὴ πον Σωκράτης — πρὸς Θεάγην καὶ Δημόδοκον κτλ.* 6) Plut. de fato 10 *οὗς γὰρ ἂν συλλαβῆται τῆς συνοσίας ἢ τοῦ δαιμονίου δυνάμεις, ὡς φησι Σωκράτης* (Theag. 129 E), — *οὗτοι εἰσιν, ἂν καὶ σὺ ἤσθησαι ταχὺ γὰρ παραχρῆμα ἐπιδιδόασιν.* 7) Clem. Alex. strom. I 21, 133 (II 108 Dind.). 8) Wagner p. 10. Quamquam fortasse c. 11 ad Theag. 129 C respicitur (v. ann.). 9) In Minoem p. 33. 10) Ad Lysid. 204 B Phaedr. 237 B. 11) II 3 p. 171 (ed. III). 12) Gesch. der Philos. II p. 41 (ed. II). 13) Kl. Schr. II p. 408. 14) Proll. ad Theag. p. 215 sqq. 15) p. 495. 16) Gesch. u. Syst. p. 428. 17) l. l. p. 8 sqq. 18) Plat. opp. ed. Didot. vol. III p. 125. 19) Grundriss der Gesch. der Philos. I p. 137 (ed. VI). 20) p. 436. 21) Die Philos. der Griech. II 1 p. 73 ann. 4 (ed. III). 22) I 2 p. 315. 23) p. 102. 24) Proll. ad Theag. p. 4 sqq. 25) Libro „Plato and the other companions of Socrates“ (vol. I p. 132 sqq.) Grote ostendere conatus est in diiudicandis libris Platonicis valere auctoritatem Thrasylli. Recte vero Stallbaum proll. ad Theag. p. 225: „Veteres critici interdum etiam ea scripta in catalogos suos rettulerunt, quae ipsis de fraude suspecta essent. Cuius rei exemplum erastae praebent, quem librum Thrasyllus etsi teste Laertio II 57 in tetralogias suas rettulit, tamen eodem scriptore IX 37 narrante tamquam supposititium in suspicionem adulterinae originis adduxit.“ 26) Platons sämtliche Werke VI p. 469. 27) Über die Kritik des Theages. Z. f. d. Gymnasialwesen VII (1853) p. 353—363.

autem ad convellendam libelli auctoritatem gravissima argumenta.

Apud Platonem Socratis daemonium est *sensus quidam eius, quod ei conveniens erat*¹⁾, a deo ei datus tamquam oraculum²⁾, saepe revocans, nunquam impellens.³⁾ In hoc autem dialogo oraculum illud non solum Socratis inceptis prospicit, num prospera futura sint, sed etiam amicorum et civitatis⁴⁾, non solum ut divina quaedam vox⁵⁾ vel significatio⁶⁾, sed tamquam genius⁷⁾ precibus et sacrificiis placandus⁸⁾, qui alios a Socratis familiaritate omnino prohibet, alios neque prohibet neque adjuvat, alios mirum quantum adjuvat.⁹⁾ Ineptius etiam scriptor superstitiosissime affinxit Socrati vim quandam magicam, quae in alios manaret, si illum tangerent, si intuerentur, si in eodem conclavi essent, si tantum in iisdem aedibus.¹⁰⁾ Eiusmodi miracula¹¹⁾ Socrati affingere non potuit Plato, qui amici adyta perspexerat quantopere nemo et id laborat, ut intimam cognitionem illius ingenii, quod torpedinis instar vim suam exercebat¹²⁾, nobis impertiat; sed illa tulit posteritatis superstitio, quia hominum mediocritas nativam indolem ingenii ex se fertilis, ut quae insolita et prodigiosa sit, non sui generis, sed supra hominem esse arbitratur.

Reliqua autem disputatio tam tenuis est, tam non fecunda, ut facile appareat superiora omnia nihil esse nisi praecursionem eius declamationis, quae est de genio Socratis¹³⁾; quare recte C. F. Hermann¹⁴⁾ iudicavit plus philosophiae quam in Theage esse in Hipparcho et Minoe dialogis, quorum non cardines, sed ornamenta sunt declamationes quae inseruntur de Hipparcho tyranno et de Minoe rege. Praeterea declamatio illa de daemonio instituta,

1) Wohlrab, proll. apol. p. 18. Zeller, Die Philos. der Gr. II³ p. 72 sqq. 2) Apol. 40 A. 3) Apol. 31 D. 4) 128 D — 129 D. Item Xen. mem. I 1, 4 πολλοῖς τῶν ξυνόντων προηγόρευε τὰ μὲν ποιεῖν τὰ δὲ μὴ ποιεῖν. 5) Apol. 31 D φωνή τις. 6) Apol. 40 B σημείον. 7) Schleiermacher p. 172. Genium Socratis finxerunt Apuleius (De deo Socratis) et Maximus Tyrius XIV (τί τὸ δαιμόνιον Σωκράτους), XV. Alia eius miracula narrat Plutarchus De genio Socratis. 8) 131 A παραμυθεῖσθαι εὐχαῖαι τε καὶ θυσίαις.

9) 129 E. Haec scriptor imitatus est ad exemplum loci Theaet. 151 A, quem locum perperam intellexit. Schleiermacher p. 172. Wagner p. 9. 10) Haec ficta sunt ad similitudinem loci symp. 175 D. 11) Marc. V 30. Act. V 15. 12) Menon. 80 C. 13) Ast p. 495. Stallbaum p. 220. Knebel p. 9. Haec videtur causa fuisse, cur scriptor e Socratis familiaribus eligeret Theagem, cuius nomen est *ἑσοπερεπής* (122 D), sicut Plato Socratem de pulchritudine disputantem fecit cum Hippia τῷ καλῷ (ad Hipp. I 281 A). Eandem fortasse ob causam 124 D Bacis Sibylla Amphilytus *χηρημοδοί* commemorantur. 14) Gesch. u. Syst. p. 427.

omnia quae de propheta praedicat fabula prophetam ipsum de se praedicantem inducit, e tertia persona omnia in primam convertens; qua conversione scriptor effecit, ut narratio piae superstitionis in vanam iactationem abiret, quae cum Socratis modestia mirum in modum discrepat.

Accedit quod scriptor Platonis verba compluribus locis exscripsit.

Theaet. 150 D οἱ δ' ἐμοὶ συγγιγνώμενοι τὸ μὲν πρῶτον φαίνονται ἐνιοὶ μὲν καὶ πάνυ ἀμαθεῖς, πάντες δὲ προαιούσης τῆς συνουσίας, οἷσπερ ἂν ὁ θεὸς παρῆκη, θαναμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες, ὡς αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις δοκοῦσι, καὶ τοῦτο ἐναργῆς ὅτι παρ' ἐμοῦ οὐδὲν πάποτε μαθόντες.

Theaet. 151 A ἐνίοις μὲν τὸ γινώμενόν μοι δαιμόνιον ἀποκαλύπει συνεῖναι, ἐνίοις δὲ ἑᾶ.

Theaet. 151 A ὦν εἰς γέγονεν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου.

Euthyd. 272 E ἦδη ἐν νῶ εἶχον ἀναστῆναι· ἀνισταμένου δέ μου ἐγένετο τὸ εἰσθὸς σημείον τὸ δαιμόνιον. πάλιν οὖν ἐκαθεζόμεν.

Apol. 19 E τοῦτό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι, εἴ τις οἷός τ' εἶη παιδεύειν ἀνθρώπους ὡσπερ Γοργίας τε ὁ Λεοντίνος καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ Ἰππίας ὁ Ἡλείος. τούτων γὰρ ἕκαστος, ὃ ἄνδρες, οἷός τ' ἐστὶν ἰὼν εἰς ἐκάστην τῶν πόλεων τοὺς νέους, οἷς ἕξεστι τῶν ἐαυτῶν πολιτῶν προῖκα ξυνεῖναι ὃ ἂν βούλωνται, τούτους πείθουσι τὰς ἐκείνων ξυνουσίας ἀπολιπόντας

Theag. 130 A πολλοὶ δὲ ὅσον ἂν μετ' ἐμοῦ χρόνον ὦσι θαναμάσιον ἐπιδιδοῦσιν.

Theag. 130 D ἐγὼ γὰρ ἔμαθον μὲν παρὰ σοῦ οὐδὲν πάποτε, ὡς αὐτὸς οἶσθα, ἐπεδίδου δέ, ὅποτε σοὶ συνείην.

Theag. 129 E πολλοῖς μὲν γὰρ ἐναντιοῦται, — πολλοῖς δὲ συνεῖναι μὲν οὐ διακαλύπει.

Theag. 130 A τοῦτό ποτε ἔπαθεν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου.

Theag. 129 B μηδαμῶς, ἔφη, ἀναστῆς· γέγονε γὰρ μοι τὸ εἰσθὸς σημείον τὸ δαιμόνιον. καὶ ὅς ἐπέσχε.

Theag. 127 E οἱ παιδεύειν ἐπαγγέλλονται οἷοί τε εἶναι νέους ἀνθρώπους, ἔστιν ἐνταῦθα καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ Γοργίας ὁ Λεοντίνος καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος καὶ ἄλλοι πολλοί, οἳ οὕτω σοφοὶ εἰσιν, ὥστε εἰς τὰς πόλεις ἰόντες πείθουσι τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους, οἷς ἕξεστι τῶν πολιτῶν ὃ ἂν βούλωνται προῖκα συεῖναι, τούτους πείθουσιν ἀπολείποντας

σφίσις ξυνείναι χορήματα δι-
δόντας καὶ χάριν προσει-
δέναι.

τὰς ἐκείνων συνουσίας ἀν-
τοῖς συνείναι προσκατατι-
θέντας ἀργύριον πάνυ πολὺ
μισθὸν καὶ χάριν πρὸς τοῦ-
τοις εἰδέναι.

Ita Plato nunquam sua repetivit. Alia autem (122 B C) fluxisse videntur ex Phaedr. 237 B, 126 D ex Menon. 93 B sqq. Prot. 319 E sq. Alc. I 118 D, 128 B ex symp. 177 D, 130 E ex symp. 175 D; etiam alia non pauca ex Platone deprompta esse apparebit, ubi libellum non esse Platonis tibi persuaseris.¹⁾ Locis autem Theaet. 150 D sqq. symp. 175 D scriptor abusus est, cum genium finxit alios adiuvantem, alios prohibentem²⁾, et discipulos Socratis consuetudine non ad sapientiam moresque, sed ad artem scitule colloquendi et disputandi emendatos.³⁾ Etiam ubi ad Socratis artem amatoriam respicitur⁴⁾, scriptor Platonem non intellexisse videtur; incit enim eam mentionem ut rei mirae et ita ut haereamus quid ea faciamus.⁵⁾ Quae de filiorum procreatione disserit Demodocus a Platonis venustate aliena esse, itemque illud 126 D ἢ οἱ τῶν σκυτοτόμων a Platonis urbanitate, neminem fugit. A sermone autem Platonis nihil videtur alienum esse praeter verbum ἰδιολογήσασθαι 121 A et usum singularem vocis εὐθύ 129 A⁶⁾, usum non Platonium vocis ἰμοῦ 129 D, dictionis δοκῶ μοι 121 D.

Quae si recte disputavimus apparet scriptorem in scribendo Theage hoc spectasse, ut dialogo ad exemplorum Platoniorum similitudinem composito demonstraret eventum disciplinae et institutionis Socraticae totum pependisse ex divina quadam daemonii vi et efficacia.⁷⁾

III. Quo tempore dialogus scriptus sit.

Antisthenes Socratis discipulus docuit virtutem carere posse doctrina⁸⁾, indigere autem robore Socratis.⁹⁾ Nonne fieri potuit, ut eiusmodi sententia in eam superstitionem

1) Ast p. 496. Stallbaum p. 223. 2) Schleiermacher p. 172.
3) 130 A sqq. Stallbaum p. 222. Steinhart p. 439. 4) 128 B ex symp. 177 D. 5) Stallbaum p. 222. Steinhart p. 438. 6) Stallbaumio p. 223 sq. offensionem sunt etiam 121 B βίῳ, 121 C τεκμαίρομαι ἀπὸ τίνος εἰς τι (pro τι ἐν vel ἀπὸ τίνος). 122 D προσάγορεύομεν, 123 C κνβερωδῶσιν. 7) Verba sunt Stallbaumi p. 220. Cf. Ast p. 495, Wagner p. 3, Steinhart p. 435 sq. Etiam Knebel (p. 9), qui libellum Platonis esse arbitrabatur, hanc dialogi summam esse non negavit. 8) Diog. La. VI 103. Zeller l. I. II³ p. 248. Cf. Theag. 130 D ἔμαθον μὲν παρὰ σοῦ οὐδέν. 9) Diog. La. VI 11 μηδενὸς προσδεομένην ὅτι μὴ Σωκρατικῆς ἰσχύος.

corrumperetur, quam hic dialogus praebet? Nam Plato ipse Socratis vim et efficientiam cum torpedinis vi electrica comparaverat¹⁾, et sapientiam cum aqua, quae per lanam ex pleno poculo fluat in vacuum²⁾; haec autem est mythorum origo, ut ea, quae per translationem dicta sunt, proprie intellegantur. Praeterea ad eiusmodi fabulas fingendas invitabant ea, quae de Socratis daemonio circumferebantur, neque dubium est, quin post Socratis mortem statim fabulae fingi coeptae sint³⁾, cum eius accusatione et causae dictione daemonii fama in vulgus dispersa esset. Quas Platonis discipuli fortasse repudiaverunt⁴⁾, Stoici autem, qui divinationi multum tribuerunt⁵⁾, amplexi sunt et collegerunt. Ab Antipatro enim Tarsensi (a. Chr. n. 150) „permulta collecta sunt, quae mirabiliter a Socrate divinata sunt“⁶⁾, similia certe iis, quae narrantur a Cicerone⁷⁾ et a Plutarcho.⁸⁾ Ex hoc Antipatri libello Stallbaum⁹⁾ suspicatur scriptorem Theagis sua hausisse primo fere ante Christum saeculo, Steinhart¹⁰⁾ autem non ita multo post Platonis tempora dialogum scriptum esse censet, Socher¹¹⁾ ante Socratis mortem. Ex dialogo ipso hoc solum elucet, ab homine Attici sermonis perito eum scriptum esse, sed non prius, quam superstitiones, quae ferebantur de Socrate, etiam eruditioribus narrari et Platonis nomine venditari potuerunt.¹²⁾

IV. De dialogi personis, occasione, tempore.

Groen van Prinsterer, Platonica prosopographia. Lugd. Bat. 1823. p. 222 sq.

Demodocus¹³⁾ Anagyrasius¹⁴⁾ agricola¹⁵⁾ natu grandior quam Socrates¹⁴⁾ multis iisque summis honoribus publice functus¹⁴⁾ in honore erat et apud Anagyrasios et apud reliquos cives eo tempore, quo dialogus habitus fingitur.¹⁴⁾

1) Menon. 80 A. 2) Symp. 175 D. 3) Hunziker p. 125.
4) Stallbaum p. 226: „Lustrantes omnem eorum (Academicorum) ordinem — neminem unum invenimus, qui videri possit ita in philosophando versatus esse, ut tales superstitionis foetus ullo modo foverit.“ Speusippus certe Platonis discipulus et successor de Platone Apollinis filio fabulas narravit. Diog. La. III 2. Zeller II³ p. 378 sq. 5) Cic. div. I 3, 6. 6) Cic. div. I 54, 123. 7) div. I 54, 122 sq. 8) De genio Socr. 10 sqq. In Plutarchois (§ 11) est etiam hoc: ἀκούσα δὲ καὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως φθορὰν προειπεῖν αὐτόν, cf. Theag. 129 D. 9) Stallbaum p. 227, cui assentitur Wagner p. 10. 10) Steinhart p. 443. 11) Socher p. 102, propter p. 129 D. 12) Ex vetere Academia librum prodidisse suspicatur Hunziker p. 125. 13) Demodoci nomen sumptum est ex apol. 33 E; reliqua autem, quae de eo commemorantur, non ex Platone deprompta sunt. 14) 127 E. 15) 121 B.

Etiam locuples fuisse videtur, siquidem pecuniam non admodum curat.¹⁾ Sophistarum institutionem periculosam esse arbitratur²⁾, Socratem autem, quo familiariter usus esse videtur³⁾, libentissime consulit⁴⁾ atque filium et se ipsum suaque omnia ei commendat.⁵⁾

Theages Demodoci filius Parali frater⁶⁾ eo tempore *μειρακίσκος*⁷⁾ institutus litteris et arte cithara canendi, luctandi, reliquis artibus palaesticis⁸⁾ etiam eam sapientiam appetit, cuius sophistae se magistros profitentur, sollicitatus ab aequalibus et popularibus, qui in urbem descendebant et sermones aliquos referebant.⁹⁾ A Platone¹⁰⁾ praeterea accipimus iuvenili ambitione eum a philosophia ad rem publicam avocatum esse, retentum autem tamquam freno corporis aegrotantis curatione. Mortuus erat eo tempore, quo Socrates causam dixit.¹¹⁾

De eius institutione Demodocus consuluit Socratem, cum Anagyrunte Athenas venisset puerum alicui sophistarum traditurus.¹²⁾ In Iovis liberatoris porticu¹³⁾ dialogus habitus fingitur anno a. Chr. 410, quo anno Thrasylus in Asiam profectus erat.¹⁴⁾

V. De dialogi inscriptionibus.

Non dubium est quin Platonis imitator libellum ex more Platonis a persona secundaria nuncupaverit Theagem; quae dialogi inscriptio est apud Diogenem Laertium¹⁵⁾ et Clementem Alexandrinum¹⁶⁾ et in libris scriptis. Inscriptio autem ab argumento ducta¹⁷⁾ *περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου* esse debebat potius quam *περὶ σωφροσύνης* aut *περὶ σοφίας*.¹⁸⁾

VI. De Theagis emendandi et interpretandi praesidiis.

Platonis diall.¹⁹⁾ ed Bekker. I 1 p. VII sqq. II 3 p. 257 sqq.

Comm. crit. I p. V sqq. 430 sqq.

— opp. ed. Stallbaum (ed. Weigeliana). I p. 155 sqq. IX p. 238 sqq. XII p. III sqq.

— — ed. Schanz. VI 1 (Lips. 1882) p. 94 sqq.

1) 121 D. 2) 122 A. De qua re cf. proll. ad Menon. p. 29.
3) 121 A. 4) 122 A. 5) 127 BC. 6) Apol. 33 E. 7) 122 C. Idem vocatur 126 D *ὡ βέλτιστε ἀνδρῶν*. 8) 122 E. Anacreontis carmen quoddam novit 125 D. 9) 121 D, ubi v. ann. 10) De rep. VI 496 B. 11) Apol. 33 E. 12) 122 A. 13) 121 A. 14) 129 D. 15) III 51. 16) Strom. I 133 (II 108 Dind.) (*Σωκράτης*) *φησὶν ἐν τῷ Θεάγει*. 17) Cf. proll. ad Menon. p. 34 sq. 18) Cf. ann. crit. 19) De his edd. itemque de Schanzii Iordani Wohlrabi commentationibus v. proll. ad Menon. p. 35.

Ad emendandum Theagem collati sunt libri XX: $\mathcal{A}$ ab Gaisfordio et Schanzio, $\Gamma\Theta\Xi\Sigma\text{BCE}\text{F}\text{u}\text{v}\text{r}$ ab Bekkero, 1 ab Bastio, abcio ab F. de Furia, t ab Schanzio. Ex quibus $\mathcal{A}\Gamma\Xi\Sigma\text{BCE}\text{F}\text{r}\text{t}\text{l}\text{abc}\text{o}$ commemorati sunt supra p. 36 sq., iuy p. 160, reliqui autem sunt hi:

Θ cod. Vaticanus 226 membr., codicis $\mathcal{A}^1$) volumen alterum.²⁾

e cod. Palatinus Vaticanus 175 membr. recens.³⁾

Horum librorum familia altera (a) libris $\mathcal{A}\Theta\text{1r}$ constat, altera (b) reliquis⁴⁾; familiae a autem partes sunt duae, $\mathcal{A}\Theta$ (a^1) et 1r (a^2).

$\mathcal{A}\Theta\text{1r}$ praebent 121 C *τὰ ἄλλα*] *τὰ ἄλλα b* (praeter Γi ut videtur). 125 A *κατείρημέ]* *κατηγόρημέ b* (praeter $\Gamma\Xi\text{a}?$). 129 B *πρὸς ἐμὲ]* *πρὸς με b*. $\mathcal{A}\Theta\text{1}$ (sil. de r) 129 D *στρατείας]* *πραγματείας b*. 130 D *ἔμαθον μὲν παρὰ]* *ἔμαθον παρὰ b*. $\mathcal{A}\Theta\text{r}$ (sil. de l) 124 A *καὶ τρυγάντων]* *καὶ τῶν τρυγάντων b* (praeter t^1). $\mathcal{A}\text{1r}$ (sil. de Θ) 128 D *προτρέπει οὐδέποτε]* *προτρέπει δὲ οὐδέποτε b*. Duobus autem locis 1r faciunt cum $\mathcal{A}^2$: 125 E *καὶ τῇ πόλει rell.]* *ἐν τῇ πόλει $\mathcal{A}^2\text{1r}$* . 130 E *πολύ δὴ rell.]* *πολύ δὲ $\mathcal{A}^2\text{1r}$* .⁵⁾ Quare 1r in Theage ex $\mathcal{A}$ descriptos esse suspicaberis; quae suspicio confirmatur locis 123 A *γὰρ ἔτι καὶ ἕτερα καὶ b]* *γὰρ ἔτι καὶ $\mathcal{A}^1\Theta$* , om. *ἕτερα καὶ* (homoeot.), ubi $\mathcal{A}^2$ in margine addit *ἕτερα*, 1r autem, tamquam si *ἕτερα* sit correctio vocis *ἔτι*, ponunt *γὰρ ἕτερα καὶ*. 130 E *οἱ ἐγκρατεῖς b]* *οἱ ἐγκρατεῖς vitiose $\mathcal{A}\Theta$* , *οἱ τ' ἐγκρατεῖς 1r* , vitiosam scripturam librorum $\mathcal{A}\Theta$ per coniecturam, ut videtur, emendantes.

$\mathcal{A}\Theta$ omittunt vitiose 121 C *ἡ* (post *γέρονεν*), et ponunt 122 B *συμβουλεύει]* *συμβουλεύη b*. 125 D *ποῖα ἄ εἶναι]* *ποῖα ἄν εἶναι b*. 126 D *ἄν οὖν εἴην]* *οὖν ἄν εἴην b*. 129 D *γελᾶν* (pro *γ' ἐλᾶν*) *ἐλᾶν b*. 130 A *ἔμαθεν]* *ἔπαθεν b*. His locis omnibus quid praebent 1r ex Bekkeri et Stallbaumi silentio non elucet. 123 D autem, ubi $\mathcal{A}\Theta\text{E}$ praebent *ἡνιοχία*, 1r cum b habent *ἡνιοχεία*, itemque 129 A $\mathcal{A}\Theta$ soli, ut videtur, praebent *ταῦτα*, r autem cum b *ταντί*. 129 B *διαλιπῶν $\mathcal{A}$* , *διαλειπῶν Θ* , *διαλείπων $b\text{r}$* .⁶⁾ — 126 E pro *ὁ τι χρῆσθαι καὶ $\mathcal{A}$* praebet *ὁ τι*

1) De quo v. p. 36. 2) Bekker I p. XII. Schanz, Studien p. 2 sqq. 3) Bekker, comm. crit. I p. VII. 4) Cf. supra p. 37 sq. 160 sqq. Schanz, Platocodex p. 53 sq. 56. 5) Etiam 127 B *ἀρέσσοιτο* in 1r esse videtur, ut in $\mathcal{A}^2$. 6) Ceterum 1r multa propria habent vitia, sicut 122 A *μικρὸν ἀβ]* *μικρὸν 1r* (cum F). 122 C *σνονοσίας]* *συνθησίας*. 123 A *ἐγὼ αὐτῷ]* *αὐτῷ ἐγὼ*. ibid. *οὐδενὶ οὐδέν*. 125 B *προσχησαίμεθα]* *προσχησόμεθα*. 125 D *σὸ om.* 126 C *ἐπεὶ δὲ δὴ]* *ἐπειδὴ δὲ*. 126 D *παραδοῦναι]* *προδοῦναι*. 126 E *ὅποι]* *ὅπη*. 127 B *τε om.* 127 C *διαφθεῖραι]* *διαφθαῖραι*. 128 A *τούτους om.* 128 E *ἡ om.* 129 C *διαφθορᾶς]*

χοῶ (incipit novum folium) ὁ, τι καί, ibidem Θ ὁ τι χοῶ ὅτι καί. Cum $\mathfrak{A}^1$ facit Θ 127 B om. λέγεις. 127 C om. ὄς, cum $\mathfrak{A}^2$ 129 D μοι τὸ σημεῖον $\mathfrak{A}^2$ Θ] μοι σημεῖον rell. 126 B 130 B τί δαί; (cum t)] τί δέ. 130 C ἀν ἀνθρώπων] ἀνθρώπων. Quare etiam Θ in hoc dialogo ex $\mathfrak{A}$ descriptum esse verisimile est.¹⁾

De scripturis familiae *b* testimonia quae exstant ita sunt comparata, ut hae tantum cognationes cognosci possint.²⁾

EF soli praebent 121 C pro ἐς] εἰς. 122 E πεπαί-
δευνται] παιδεύονται. 124 A ἄρχομεν] ἀρχόμεθα. 125 A κατείρημέ *a*, κατηγόρημέ *b*] κατηγόρησε. 128 C ὀλίγων] ὀλίγων. 129 B τύχῃ] τύχη, et soli omittunt 125 D σὺ. 126 B ἄν. 127 B σέ. Accedunt 124 C αὐτοῦ] αὐτῆ EF (cum o?). 130 B οὖν με] με οὖν (cum bc?). 130 E τύχη] τύχοι (cum l?). 126 D αἰσθῆσθαι] ἔσθαι (cum r). 130 E καθοίμην] καθήμην (cum r). 122 C αἰσθῶμεθα] αἰσθόμεθα (cum lr). F¹ a reliqua fam. *b* recedens veram scripturam praebet 127 B ἀρέσκουτο (ἀρχέσοιτο *b*). Ex E compluribus locis scriptura vulgata fluxit, sicut 123 B τίνα] τίνα ταύτην Eς. 128 B γε μικροῦ] μικροῦ γε. 130 B ἀκούω, ὁ Σώκρατες] Σώκρατες, ἀκούω. 130 C πρὶν μὲν] πρὶν με.

eo cognatos esse elucet ex 122 B συμβουλευέ(-η)] βουλευέη eo (cum E). 127 C om. ἤδη. ibid. δέη] δέοι. 129 D Σαννίωνος] Σαννέωνος. 126 B, si quid tribuendum est Bekkeri et Stallbaumi silentio, eo soli cum t² pro οἱ εἰσὶν τε ἱππικοὶ veram scripturam praebent οἱς εἰσὶν τε ἱπποὶ. — eo cum ac³⁾ cognatos esse elucet ex 123 B om. ἤ. 123 C πότερον] πότερον οὖν aco (lacuna in c). 126 B Δί] Δία aco. — Cum eo ac cognatum esse Σ apparet ex 123 A δῆ om. Σεaco. 123 B οἱ om. Σε. 123 C πότερον — ἔχειν (homoeot.) om. Σε. 123 C οὐχ] οὐχ Σε. 124 D ἡγρεῖ τούτων] τούτων ἡγῆ Σε. 127 D ἄν om. Σε. 128 B τι om. Σbc.

Cy⁴⁾ soli 126 C pro σέ exhibent γέ, et 127 B pro ἀπαλλάξετε] ἀπαλλάξατε cum EF et r.

Cy cum EF¹, Σa, Bu¹ 125 D om. οἶδ'. Cy cum eo, ac, Γb 130 C pro αἰσθάνωμαι praebent αἰσθῶμαι. Cy cum Σεoac et B¹b 127 D pro ἀγαθὸν exhibent αὐτὸν ἀγαθὸν.

διαφορᾶς (cum bu). 129 D Θεασύλλον] Θεασύλον. 130 E ὁρῶν] ὁρῶν. Quod Schanz coniecit (Philol. 35, 652 sqq.) r ex l ortum esse, in Theage probari non potest. 1) Cf. Schanz, Studien p. 55. 2) Schanz censet totam familiam *b* ex t ita esse ortam, ut ΓB fluxerint ex t, ex B autem reliqui. Platocodex p. 53 sq. 56. 58. 3) De quibus v. supra p. 42sq. 4) De quibus v. supra p. 168.

ΓΞt artiore quodam cognationis vinculo continentur. Nam cum reliqui omnes praebere videantur¹⁾ 124 A γε ἤ] γε οἶμαι ἤ est in $\mathfrak{A}$ r et Ξt. 124 C τί δέ δῆ; rell. ut vid.] τί δαί δῆ; $\mathfrak{A}^2$ Θ et Ξt. 124 D τί δέ; rell. ut vid.] τί δαί; $\mathfrak{A}^2$ Θ et ΓΞt. 125 A κατηγόρηκε(-σε) rell. omnes] κατείρηκε¹⁾ a et ΓΞta. 126 D ἀν οὖν rell. ut vid.] οὖν ἀν a et Ξt. 127 A χορήσεται codd. Bekkeri omnes praeter a¹ et ΓΞ^{cor}, qui cum t exhibent χορήσεται, ibid. ἐθέλεις codd. Bekkeri²⁾ omnes praeter a¹ l et ΓΞ, qui cum t ponunt ἐθέλοις. 127 E ὁ Κεῖος rell. ut vid., οἰκείος E, ὁ Χείος F^{cor}] ὁ Κίος ΓΞt. 130 C προύλιπεν rell. ut vid.] προύλειπεν a¹ et Γ¹tu¹. Haec igitur pars familiae *b* propius quam reliqui ad a accedit. 124 A τῶν ante τρυγώνταν cum a unus t¹ omittit videtur, idemque 130 B pro τί δέ solus ponere τί δαί.

De rebus grammaticis haec commemoranda sunt.

τί δαί³⁾; pro τί δέ; praebent 124 D $\mathfrak{A}^2$ ΓΘΞt, 125 C 130 B $\mathfrak{A}^2$ Θt, 125 E $\mathfrak{A}^2$ Θ, 126 B $\mathfrak{A}^2$ Θ Γt, τί δαί pro τί δῆ 126 A $\mathfrak{A}^2$ Θ, τί δαί δῆ; pro τί δέ δῆ; 124 C $\mathfrak{A}^2$ Θ Ξt. αἰετ⁴⁾ Vind. 1 praebet 128 BD, t 121 C 128 B, $\mathfrak{A}$ t 128 D.

ἀφελία⁵⁾ Schanz revocavit 130 A ex $\mathfrak{A}$ t, 130 E ex $\mathfrak{A}$ t (abco).

ἐνεκεν⁶⁾ Bekker scripsit 121 A cum $\mathfrak{A}$ labco et ut videtur ΓΘΞΣBCFuyr, ἐνεκα restituit Schanz.

Praeter libros supra et in annotationibus commemoratos usus sum Platonis operum editionibus, de quibus v. proll. ad Menon. p. 48.

1) ex Bekkeri et Stallbaumi silentio. 2) Etiam abco ἐθέλεις praebere videntur. 3) Cf. supra p. 46. 169. 4) Cf. supra p. 47.

5) Cf. supra p. 170. 6) Haec forma saeculo a. Chr. III in titulis rarissima saeculo a. Chr. II percerebruit. H. Maassen (Bamberg, Z. f. d. G. 1882, Jahresb. p. 194). Ex libro incertae aetatis eam non eiecissem, nisi paulo post (121 A) esset ἐνεκα.

Θ Ε Α Γ Η Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΘΕΑΓΗΣ.

CAP. I. ΔΗ. Ὁ Σώκρατες, ἐδεόμην ἅττα σοι ἰδιολογή-^{Steph. I.}
σασθαι, εἰ σχολή· κἄν εἰ ἀσχολία δὲ μὴ πάνυ τις με-^{p. 121}
γάλη, ὅμως ἐμοῦ ἕνεκα ποιῆσαι σχολήν.

ΣΩ. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τυγχάνω σχολάζων, καὶ δὴ
5 σοῦ γε ἕνεκα καὶ πάνυ. ἀλλ' εἴ τι βούλει λέγειν, ἔξεστιν.

ΔΗ. Βούλει οὖν δεῦρο εἰς τὴν τοῦ Διὸς τοῦ ἐλευ-
θερίου στοᾶν ἐκποδῶν ἀποχωρήσωμεν;

ΣΩ. Εἰ σοὶ δοκεῖ.

ΔΗ. Ἴωμεν δὴ, ὦ Σώκρατες. πάντα τὰ φυτὰ κιν- B
10 δυνεύει τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχειν, καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς

θεάγης ἢ περὶ σωφροσύνης A1, φιλοσοφίας A^{2ms}, θεάγης
ἢ περὶ σοφίας ts. μειντικός add. B^{2s}, cf. Diog. La. III 51.
2. κἄν εἰ ab Stb. (1821) Herm., κἄν ἢ s cum E ut videtur (cf.
supra p. 234. κἄν ἢ F) Bkk. Ast Tur. δὲ] γε Ast. 3. ἕνεκα
(ut mox) Ets, ἕνεκεν A pars b Bkk. Cf. proll. p. 235.

1. ἰδιολογήσασθαι. „Huius
verbi usum antiquior certe At-
tica dialectus ignoravit: fre-
quentavit citerior Graecitas, de
qua consulas Dorvillium ad
Charit. p. 451 ed. Lips. p. 548
et Suicerum Thes. Eccles. T. I
p. 1434.“ STALLB.

2. κἄν — ποιῆσαι pro κἄν
— ποιῆσαι; cf. 130 D, ubi
ἄν pertinet ad ἐπεδίδουν. Ad
Menon. 72 C. κἄν — δὲ autem,
ut καὶ — δὲ, est verum etiam.

κἄν εἰ ἀσχολία. „Phaedon.
58 D Echeocrates: ταῦτα δὴ
πάντα προθυμήθητι — ἡμῶν
ἀπαγγεῖλαι, εἰ μὴ τίς σοι ἀσχο-
λία τυγχάνει οὕσα. Cui Phaedo
respondet: ἀλλὰ σχολάζω γε —
καὶ γὰρ τὸ μεμνήσθαι Σωκρά-
τους — ἐμοίγε ἀεὶ πάντων ἡδι-
στον.“ STALLB.

5. ἀλλὰ iteratur ut Phaedon.
63 E, ubi v. ann.

6. Διὸς τοῦ ἐλευθερίου.
Porticus Iovis liberatoris in me-
moriā pugnae apud Plataeas
commissae (Plut. Arist. 20, 4)
aedificata in Ceramico et pictu-
ris ornata describitur Paus. I
3, 2. Ibi Socratem colloquen-
tem facit etiam Xenophon oecon.
VII 1 sqq. et auctor Eryxiae init.

9. πάντα. Asyndeton ut Phae-
don. 91 C ἀλλ' ἴτεον, ἔφη. πρῶ-
τόν με ὑπομνήσατε ἃ ἐλέγετε
κτλ.

φυτὰ, τὰ ἐκ τῆς γῆς φυό-
μενα καὶ τὰ ζῶα; mox autem
redit vulgaris significatio. Hei-
ndorf ad soph. 233 E: de leg. VI
765 E παντός γὰρ δὴ φυτοῦ ἢ
πρώτη βλάστη — τῶν τε ἄλλων
φυτῶν καὶ τῶν ζῴων, ἡμέρων καὶ
ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων. KNEBEL.
De rep. VI 491 D παντός σπέρ-
ματος πέρι ἢ φυτοῦ, εἴτε ἐγγείων
εἴτε τῶν ζῴων.

121 φυτόμενα καὶ τὰ ζῶα, τὰ τε ἄλλα καὶ ἄνθρωπος. καὶ γὰρ ἐν τοῖς φυτοῖς ἄριστον ἡμῖν τοῦτο γίγνεται, ὅσοι τὴν γῆν γεωργοῦμεν, τὸ παρασκευάσασθαι πάντα τὰ πρὸ τοῦ φυτεύειν καὶ αὐτὸ τὸ φυτεῦσαι· ἐπειδὴν δὲ τὸ φυτευθὲν βίῳ, μετὰ τοῦτο θεραπεία τοῦ φύττου καὶ 5 πολλὴ καὶ χαλεπὴ καὶ δύσκολος γίγνεται. οὕτω δὲ ἔχειν C ἔοικε καὶ τὸ περὶ τῶν ἀνθρώπων· ἀπὸ τῶν ἐμαυτοῦ ἐγὼ πραγμάτων τεκμαίρομαι καὶ ἐς ἄλλα. καὶ γὰρ ἐμοὶ ἢ τοῦ υἱέος τουτουί, εἴτε φυτείαν εἴτε παιδοποιίαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν, πάντων ἄριστη γέγονεν, ἢ δὲ τροφὴ 10 δύσκολός τε καὶ ἀεὶ ἐν φόβῳ περὶ αὐτοῦ δεδιότι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα πολλὰ ἂν εἴη λέγειν, ἢ δὲ νῦν παροῦσα ἐπιθυμία τούτῳ πάννυ με φοβεῖ. ἔστι μὲν γὰρ οὐκ ἀγεννήης, σφαλερὰ δέ. ἐπιθυμεῖ γὰρ δὴ οὗτος ἡμῖν, ὃ D Σώκρατες, ὡς φησι, σοφὸς γενέσθαι. δοκῶ γὰρ μοι, τῶν 15

1. ἄνθρωπος] ἄνθρωπος Sch. 8. ἐς ad Bkk., εἰς EF5. τὰλλα a Bkk., τὰ ἄλλα b5. 15. δοκῶ] δοκεῖ Stephanus Stallbaum Beck Sch.

6. βίῳ. Cic. Tusc. I 24, 56 tam—hominis vitam sustentari, quam vitis, quam arboris; haec enim etiam dicimus vivere. STALLB. Ar. eth. Nic. I 6 ζῆν κοινὸν εἶναι φαίνεται καὶ τοῖς φυτοῖς. Stallbaum iudicavit verbum a Platonis consuetudine alienum arguere scriptorem rhetorissantem; sed similitudo, quam scriptor cogitavit, videtur verbum suppeditasse.

7. ἀπὸ τῶν, asyndeton tamquam in epexegesi. Euthyphr. 8E. ἀπὸ τῶν ἐμαυτοῦ — ἐς ἄλλα, rarior structura. Theaet. 206B εἰ δεῖ ἀπὸ τούτων τεκμαίρεσθαι καὶ ἐς τὰ ἄλλα. τῶν ἐμαυτοῦ, τῶν γεωργικῶν. Athenienses etiam vites coluerunt (124 A) et oleas.

9. ἢ — εἴτε φυτείαν ut apol. 20 E τῆς ἐμῆς, εἰ δὴ τίς ἐστι σοφία καὶ οὐα. Dem. XVIII 20 ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε γῆν κακίαν εἴτε ἀγνοίαν εἴτε καὶ ἀμφοτέρω ταῦτ' εἴπειν. Kühner, Ausf. Gr. II p. 518 sq.

τουτουί, Theagis. φυτείαν. Dion. Hal. art.

rhet. V p. 405 (STALLB.): ἐπειδὴ ὁ Δημόδοκος ἐργατικός καὶ γεωργός, φωνὰς ἀφίησι τῆς τεχνῆς. De liberorum procreatione φυτεῦν frequens est metaphorā. Criton. 50 D Ar. vesp. 1133.

11. ἐν φόβῳ, timoris plena, adiectivi circumlocutio ut Lach. 189 B ἐν δόξῃ, Gorg. 512 C ἐν ὀνειδίει, de rep. I 328 C ἐν θυμῷ μὲι. KNEBEL. Phaedr. 240 D ἐν ὄρω.

12. πολλὰ — λέγειν ut Xen. Ag. VII 1 καθ' ἐν μὲν ἕναστον μακρὸν ἂν εἴη γράφειν. Criti. 119 B. Ad Menex. 239 B. Krüger ad Thuc. I 50, 4 (ἠῆς) ὀλίγα ἀμύνειν. (γ, εἰη i. q. ἐξείη" Stb.)

15. δοκῶ γὰρ μοι, — διαταραχάττουσιν. Structurae confunduntur. Ex Platonis enim consuetudine aut δοκῶ γὰρ, om. μοι, dicendum erat (ad Men. 94 B δοκῶ μὲν, ἐβούλετο), aut δοκεῖ γὰρ μοι, ut Prot. 314 C δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρὸς — κατήκουεν ἡμῶν. Thuc. I 3, 1 δοκεῖ δέ μοι, οὐδὲ τούνομα — εἶχεν. Sed ut h. l., Lynceus ap. Athen.

ἡλικιωτῶν τινες αὐτοῦ καὶ δημοτῶν, εἰς τὸ ἄστει καταβαίνοντες, λόγους τινὰς ἀπομνημονεύοντες διαταράττουσιν αὐτόν· οὗς ἐξήλωκεν καὶ πάλαι μοι πράγματα παρέχει, ἀξιοῦν ἐπιμεληθῆναι με ἑαυτοῦ καὶ χρήματα τελέσαι τινὶ 5 τῶν σοφιστῶν, ὅστις αὐτόν σοφὸν ποιήσει. ἐμοὶ δὲ τῶν μὲν χρημάτων καὶ ἔλαττον μέλει, ἡγοῦμαι δὲ τοῦτον οὐκ εἰς μικρὸν κίνδυνον ἵεναι οἷ σπεύδει. τέως μὲν οὖν 122 αὐτόν κατεῖχον παραμυθούμενος· ἐπειδὴ δὲ οὐκέτι οἶός τέ εἰμι, ἡγοῦμαι κράτιστον εἶναι πείθεσθαι αὐτῷ, ἵνα 10 μὴ πολλάκις ἄνευ ἐμοῦ συγγενόμενός τῳ διαφθαρήνῃ οὖν οὖν ἦκω ἐπ' αὐτὰ ταῦτα, ἵνα τῳ τούτων τῶν σοφιστῶν δοκούντων εἶναι συστήσω τουτουί. σὺ οὖν ἡμῖν εἰς καλὸν παρεφάνης, ὃ ἂν ἐγὼ μάλιστα ἐβουλόμην περὶ τῶν τοιούτων μέλλων πράξειν συμβουλεύσασθαι. 15 ἄλλ' εἴ τι ἔχεις συμβουλεύειν ἐξ ὧν ἐμοῦ ἀκήκοας, ἔξεστί τε καὶ χρῆ.

5. αὐτόν ε, αὐτῶν a pars b. 7. μικρὸν X Stb., μικρὸν pars b5. σπεύδει σπεύδοντα Sch. Facilius erat scribere ἵεναι ἴοντα (Phaedon. 58 E ἴοντα — ἵεναι). Knebel locum non tentavit. 13. μάλιστα] μάλιστ' Γ Bkk.

IV 129 A ἐπεισβάλλουσιν αὐλητροῖδες — ἐμοὶ μὲν γυμναῖ δοκῶ, πλὴν ἔλεγόν τινες αὐτὰς ἔχειν χιτῶνας. Xen. Cyr. V 4, 37 (Dind. corr.).

1. δημοτῶν, Ἀναγνωσίων (127 E).

εἰς τὸ ἄστυ καταβαίνοντες, rure Athenas. Alciph. III 31 εἰς ἄστυ καταβάς. Anagyris pagus ad Hymettum montem situs erat. Bursian, Geogr. v. Griechenland I p. 358.

2. λόγους — ἀπομνημονεύοντες, sicut Phaedrus Lysiae orationem illam didicit, Phaedr. 228 A sqq. Cf. etiam 126 C, ubi Theages dicit ἀκήκοα γὰρ, ὃ Σώκρατες, οὗς σέ φασί λέγειν τοὺς λόγους.

5. ὅστις post τις ut Ar. eccl. 479 ἄρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις, ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ; Elm-sley ad Eur. Med. 775. STALLB. erast. 135 A Euthyphr. 11 A πάθος δέ τι —, ὃ τι πέπονθε. Post τίς erast. 137 D.

6. καί, vel. Charm. 175 D τὸ μὲν οὖν ἐμὸν καὶ ἥττον ἀγα-

νακῶ ὑπὲρ δὲ σοῦ — πάννυ ἀγανακῶ.

7. οἷ, τοῦτον οἷ. Pronomen demonstr. ante relativa saepe omititur. 123 A B. Kühner, Ausf. Gr. II p. 908.

10. πολλάκις, forte, post εἰ (εἰάν) et μὴ, ut mox (122 B) μὴ γὰρ πολλάκις. Ad Phaedr. 238 D. KNEBEL. Originem locutionis cognoscas ex Verg. Aen. I 148: ac veluti magno in populo cum saepe coorta est seditio. BUTTM. ind. ad Menon.

11. ταῦτα neglegenter pro τούτω. 125 D 126 E 131 A. Ad Menon. 71 C.

12. δοκούντων εἶναι, qui habentur, ut Phileb. 51 A Parm. 135 D. De contempto sophistarum nomine ad Menon. 91 B.

συστήσω propria vox (123 AB 127 A) ut συγγίγνεσθαι (122 A 126 C), συνεῖναι (125 D 128 A sqq.). KNEBEL. Ad Charm. 155 B.

13. εἰς καλόν ut Menon. 89 E.

16. χρῆ, πρέπει, καθήκει. Hesych. Menex. 236 D (STALLB.)

B II. ΣΩ. Ἀλλὰ μὲν δὴ, ᾧ Δημόδοκε, καὶ λέγεται
122γε συμβουλή ἱερὸν χρῆμα εἶναι. εἶπερ οὖν καὶ ἄλλη
ἤτισοῦν ἐστὶν ἱερά, καὶ αὕτη ἂν εἴη, περὶ ἧς σὺ νῦν
συμβουλευεῖ. οὐ γὰρ ἐστὶ περὶ οὗτου θειοτέρου ἂν ἄν-
θρωπος βουλευσαίτο ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ 5
τῶν αὐτοῦ οικείων. πρῶτον μὲν οὖν ἐγὼ τε καὶ σὺ
συννομολογήσωμεν, τί ποτε οἰόμεθα τοῦτο εἶναι, περὶ
οὗ βουλευόμεθα· μὴ γὰρ πολλάκις ἐγὼ μὲν ἄλλο τι
C αὐτὸ ὑπολαμβάνω, σὺ δὲ ἄλλο, κάπειτα πόρρω πού τῆς
συνουσίας αἰσθώμεθα γελοιοὶ ὄντες, ἐγὼ τε ὁ συμβου- 10
λεύων καὶ σὺ ὁ συμβουλευόμενος, μηδὲν τῶν αὐτῶν
ἠγρούμενοι.

ΔΗ. Ἀλλὰ μοι δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν, ᾧ Σώκρατες,
καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτω.

ΣΩ. Καὶ λέγω γε ὀρθῶς, οὐ μέντοι παντάπασί γε· 15
σμικρὸν γὰρ τι μετατίθεμαι. ἐννοῶ γάρ, μὴ καὶ ὁ μειρα-
κισκός οὗτος οὐ τούτου ἐπιθυμῇ, οὐ ἡμεῖς αὐτὸν οἰόμεθα

3. αὕτη ab Bkk., αὐτή pars bς. 7. τοῦτο] τοῦτ' Γ Bkk.
17. ἐπιθυμῇ ut videtur Ξς, ἐπιθυμεῖ ab.

ὁ τε νόμος προστάττει — καὶ
χρῆ. 239 D καὶ δίκαιον καὶ χρῆ.

2. συμβουλή ἱερὸν χρῆμα. Παροιμία ἱερὸν συμβου-
λή. — μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ
Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιάρῳ.
SCHOL. epist. V 321 C ξενικήν
καὶ ἱεράν ξυμβουλήν λεγομέ-
νην. KNEBEL. Xen. an. V 6, 4 ἢ
ἱερά συμβουλή λεγομένη. WAGN.
ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἢ συμβου-
λία. Menand. monostich. 256.
Leutsch, paroemiogr. II p. 34.

καὶ ἄλλη — καὶ αὕτη. Heindorf ad Phaedon. 66 A οὗτος
— εἶπερ τις καὶ ἄλλος. Ar. nub.
356 εἶπερ τινὲ κἄλλω — κάμοι.
Xen. Cyr. III 3, 42. V 1, 6. mem.
III 6, 2. an. I 3, 15. II 4, 6.
symp. II 6. STALLB. Ad Euthy-
phron. 6 A.

6. πρῶτον μὲν οὖν. Heindorf
intellexit haec ducta esse
ex Phaedr. 237 B περὶ παντός,
ὦ παῖ, μία ἀρχὴ τοῖς μέλλουσι
καλῶς βουλεύεσθαι· εἰδέναι δεῖ
περὶ οὗ ἂν ἢ ἡ βουλή, ἢ ἀπαν-

τος ἀμαρτάνειν ἀνάγκη. τοὺς
δὲ πολλοὺς λέληθεν ὅτι οὐκ
ἴσασιν τὴν οὐσίαν ἐκάστου· ὡς
οὖν εἰδότες οὐ διομολογούνται
ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως, προσελθόν-
τες δὲ τὸ εἰκὸς ἀποδιδοῦσιν·
οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις
ὁμολογοῦσιν.

9. πόρρω πού τῆς συνου-
σίας ut Menon. 84 A οὐ — τοῦ
ἀναμνησθεσθαι. Ad Euthyphr.
4 B πόρρω — σοφίας ἐλαύνοντος.

13. δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν
— καὶ ποιεῖν χρῆ, loquendi
formula frequens in diall. Plat-
tonis et Luciani. Ad Phaedr.
275 C ὀρθῶς ἐπέπληξας, καὶ
μοι δοκεῖ. — Hipp. min. 367 B
μέμνημαι, καὶ ἐλέχθη οὕτως.
STALLB.

16. ἐννοῶ — μὴ. In verbo
ἐννοεῖν saepe curandi notio in-
est et fere cavendi. Krüger ad
Xen. an. III 5, 3. Ad remp. X
609 C ἐννοεῖ, μὴ ἔξαπατηθῶμεν.
de leg. I 642 A σκοπῶ δὴ, μὴ
δόξην — παράσχωμαι.

ἐπιθυμεῖν, ἀλλ' ἑτέρου, εἴτ' αὖ ἡμεῖς ἐτι ἀτοπώτεροι D
ᾧμεν περὶ ἄλλον του βουλευόμενοι. ὀρθότατον οὖν μοι
δοκεῖ εἶναι ἀπ' αὐτοῦ τούτου ἄρχεσθαι, διαπνυθανομέ-
νους ὅ τι καὶ ἐστὶν οὗ ἐπιθυμεῖ.

5 ΔΗ. Κινδυνεύει γοῦν οὕτω βέλτιστον εἶναι ὡς
σὺ λέγεις.

III. ΣΩ. Εἶπε δὴ μοι, τί καλὸν ὄνομα τῷ νεανί-
σκῳ; τί αὐτὸν προσαγορεύωμεν;

ΔΗ. Θεάγης ὄνομα τούτῳ, ᾧ Σώκρατες.

10 ΣΩ. Καλὸν γε, ᾧ Δημόδοκε, τῷ υἱεῖ τὸ ὄνομα
ἔθου καὶ ἱεροπρεπές. εἶπε δὴ ἡμῖν, ᾧ Θεάγης, ἐπιθυμεῖν
φῆς σοφὸς γενέσθαι, καὶ ἀξιοῖς σου τὸν πατέρα τόνδε E
ἐξευρεῖν ἀνδρὸς τίνος συνουσίαν τοιούτου, ὅστις σε σο-
φὸν ποιήσει;

ΘΕ. Ναί.

15 ΣΩ. Σοφὸς δὲ καλεῖς πότερον τοὺς ἐπιστήμονας,
περὶ οὗτου ἂν ἐπιστήμονες ᾧσιν, ἢ τοὺς μὴ;

ΘΕ. Τοὺς ἐπιστήμονας ἔγωγε.

7. καλὸν del. Baiter, Wagner, Sch.
μεν a' b Bkk., προσαγορεύομεν a' ΞΕς.
Hsch. (121 C τουτουί. 122 A τουτονί).

8. προσαγορεύω-
μεν a' b Bkk., προσαγορεύομεν a' ΞΕς.
9. τούτῳ] τουτῶ

1. εἶτα usitatum est pro καὶ
εἶτα. Ad apol. 23 C.

4. καὶ ut Euthyphr. 3 A erast.
136 C.

7. καλὸν ὄνομα. Lusus ex
more Platonis; cf. Prot. 362 A
Καλλίας ὁ καλός, ad Euthyphr.
2 D. De Atheniensium diligentia
in nominibus eligendis cf. Ar.
nub. 62 sqq. Vocem καλόν,
quae Stallbaumio displicuit, non
eiciendam esse elucet etiam ex
iis, quae Stallbaum de verbi
προσαγορεύειν vi subiectiva ex-
posuit: „Schleiermacher non
sine causa offendit in verbis τί
αὐτὸν προσαγορεύωμεν; nam
usus loquendi Platonius postu-
labat sane: τί αὐτὸν ὀνομάζω-
μεν; vel καλῶμεν; si quidem
προσαγορεύειν fere usurpatur,
ubi de alicuius munere, negotio,
virtute sermo est. Phil. 12 B
καὶ νῦν τὴν μὲν Ἀφροδίτην
ὄπη ἐκείνη φίλον, ταύτην προσ-
αγορεύω, ubi de voluptatis no-

mine agitur. ib. 13 A προσαγο-
ρεύεις αὐτὰ ἀνόμοια ὄντα ἑτέρω
ὀνόματι. de rep. I 340 E V 463 A
τί ὁ — δῆμος τοὺς ἄρχοντας
προσαγορεύει; X 597 E τοῦτο
ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ' ἂν
προσαγορεύεσθαι, μιμητῆς οὐ
ἐκείνοι δημιουργοί. Ita Stall-
baum docuisse videtur locum non
modo sanum esse, sed etiam verbi
προσαγορεύειν usum prorsus Pla-
tonicum, quoniam nominis si-
gnificatio spectatur.

10. καλὸν γε. Etiam ex At-
tico sermone intellegebatur Θε-
άγης esse fere i. q. θεοσεβῆς
(ἀγος, ἄζωμα, εὐαγῆς). Cf. ἀγῆς
(i. q. ἀσεβῆς) Hippon. fr. 11 Bergk.
Proll. p. 228, 13. Similia nomina
τῶν εὐσεβῶν Plato commemorat
Crat. 394 E.

12. σοφὸν τὸν πατέρα ut erast.
138 C αὐτοῦ ἢ οἰκία. Ad Menon.
94 D.

16. σοφὸς — τοὺς ἐπιστή-
μονας. Xen. mem. IV 6, 7 ἄλλο

ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατήρ καὶ ἐπαλ-
δευσεν ἄπερ ἐνθάδε οἱ ἄλλοι πεπαίδευνται, οἱ τῶν καλῶν
κἀγαθῶν πατέρων υἱεῖς, οἷον γράμματά τε καὶ κισθαρί-
ζειν καὶ παλαίειν καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνίαν;

ΘΕ. Ἐμέ γε.

123 ΣΩ. Ἔτι οὖν οἶει τινὸς ἐπιστήμης ἐλλείπειν, ἧς
προσῆκει ὑπὲρ σοῦ τὸν πατέρα ἐπιμεληθῆναι;

ΘΕ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Τίς ἐστὶν αὕτη; εἰπέ καὶ ἡμῖν, ἵνα σοὶ χαρι-
σώμεθα.

ΘΕ. Οἶδεν καὶ οὗτος, ὃ Σώκρατες· ἐπεὶ πολλὰκις
ἐγὼ αὐτῷ εἴρηκα· ἀλλὰ ταῦτα ἐξεπίτηδες πρὸς σε λέγει,
ὡς δὴ οὐκ εἰδὼς οὐδ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ. τοιαῦτα γὰρ ἔτι καὶ
ἕτερα καὶ πρὸς ἐμὲ μάχεται τε καὶ οὐκ ἐθέλει με οὐ-
δενὶ συστήσαι.

ΣΩ. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἔμπροσθέν σοι ἦν πρὸς τοῦτον
B ῥηθέντα ὡς περ ἄνευ μάρτυρων λεγόμενα· νυνὶ δὲ ἐμὲ
ποίησαι μάρτυρα καὶ ἐναντίον ἐμοῦ κάτειπε, τίς ἐστὶν
αὕτη ἡ σοφία, ἧς ἐπιθυμεῖς. φέρε γάρ, εἰ ἐπεθύμεις
ταύτης, ἧ ὅτι ἄνθρωποι τὰ πλοῖα κυβερνοῦσιν, καὶ ἐγὼ 20
σε ἐτύγχανον ἀνερωτῶν· Ὡς Θεάγες, τίνος ἐνδεῆς ὦν
σοφίας μέμφει τῷ πατρί, ὅτι οὐκ ἐθέλει σε συνιστάναι

2. πεπαίδευνται ab Bkk., παιδεύονται EFς. 14. ἕτερα
καὶ om. a' (v. proll. p. 233). 17. νυνὶ a pars b Bkk., νῦν ε.
19. ἐπεθύμεις Γ^{cor} Schleiermacher Beck, ἐπιθυμεις abς.
21. ἀνερωτῶν ab Bkk., ἐρωτῶν ΣΕς.

τι σοφίαν οἶει εἶναι ἢ ὃ σοφοὶ
εἴσιν; Οὐκ ἔγωγε. Ἐπιστήμη
ἄρα σοφία ἐστίν.

1. ἐπαίδευσεν. Ad Menon.
94 B.

2. καλῶν κἀγαθῶν, opti-
matium. De rep. VIII 569 A
τῶν πλουσίων τε καὶ καλῶν
κἀγαθῶν λεγόμενων. Plut. Per.
XI 2 οὐ γὰρ εἶασε τοὺς καλοὺς
κἀγαθοὺς καλομένους — συμ-
μεμῆχθαι πρὸς τὸν δῆμον. STALLB.
Ad Menon, 92 E.

3. οἷον γράμματά. Xen. de
rep. Lac. II 1 τῶν — ἄλλων Ἑλ-
λήνων οἱ φράσσοντες κάλλιστα
τοὺς υἱεῖς παιδεύειν — πέμπου-
σιν εἰς διδασκάλων μαθησομέ-

νους καὶ γράμματά καὶ μουσι-
κὴν καὶ τὰ ἐν παλαιστοῖς. Schol.
Ar. eq. 189 οἱ γὰρ ἀξιώματος ἀντι-
ποιούμενοι τὴν ἐγνύκλιον μά-
λιστα ἐπαιδεύοντο παιδείαν.
Prot. 325 E sqq.

13. ὡς δὴ cum irrisione. Ad
Menon. 86 D.

τοιαῦτα γάρ, nam id genus
etiam alia nihil quoque opponit.
Soph. Ai. 1346 σὺ ταῦτ', Ὀδυσ-
σεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

19. ἐπεθύμεις — ἀπεκρί-
νω, mox ἐμέμφον — ἀπεκρίνω,
126 B ἐτύγχανες — ἀήθης. De
temporum enallage ad Euthy-
phron. 12 D.

παρ' ὧν ἂν σὺ σοφὸς γένοιο; τί ἂν μοι ἀπεκρίνω;
τίνα αὐτὴν εἶναι; ἄρα οὐ κυβερνητικὴν;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ δὲ ἐπιθυμῶν ταύτην τὴν σοφίαν εἶναι C
5 σοφός, ἢ τὰ ἄρματα κυβερνοῦσιν, εἴτ' ἐμέμφον τῷ πατρί,
ἐμοῦ αὐτῷ ἐρωτῶντος τίς ἐστὶν αὕτη ἡ σοφία, τίνα ἂν
ἀπεκρίνω αὐτὴν εἶναι; ἄρ' οὐχὶ ἡνιοχικὴν;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Ἦς δὲ δὴ νῦν τυγχάνεις ἐπιθυμῶν, πότερον
10 ἀνώνυμός τίς ἐστὶν ἢ ἔχει ὄνομα;

ΘΕ. Οἶμαι ἔγωγε ἔχειν.

IV. ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὴν μὲν οἶσθα, οὐ μέντοι
τό γε ὄνομα, ἢ καὶ τὸ ὄνομα;

ΘΕ. Καὶ τὸ ὄνομα ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν ἐστίν; εἰπέ.

ΘΕ. Τί δὲ ἄλλο, ὃ Σώκρατες, αὐτῇ ὄνομά τις D
φαίη ἂν εἶναι ἄλλ' ἢ σοφίαν;

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ ἡνιοχία σοφία ἐστίν; ἢ ἀμαθία
δοκεῖ σοὶ εἶναι;

ΘΕ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ σοφία;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Ἦι τί χρώμεθα; οὐχ ἢ ἵππων ἐπιστάμεθα
ζεύγους ἄρχειν;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ κυβερνητικὴ σοφία ἐστίν;

1. ὧν ab Bkk., ὧ Eues. 2. αὐτὴν ab Bkk., ταύτην
αὐτὴν Eς. ἄρα] ἄρ' Γ Bkk. 8. τίνα] τίν' Γ Bkk.
18. ἡνιοχία a²b Bkk., ἡνιοχία a¹Eς.

1. παρ' ὧν, τούτοις παρ'
ἧν. Xen. mem. I 2, 6 ἀναγκαῖον
— διαλέγεσθαι παρ' ὧν ἂν λά-
βοιεν τὸν μισθόν. Ad 121 D
Menon, 94 D.

5. ἄρματα κυβερνοῦσιν,
dictio insolita, quamquam Attici
imaginibus a re navali petitis
familiarissime utebantur. KNEBEL,
Soph. fr. 129 Dind. Ἐπιοισιν ἢ
νῦμβαισι ναυστολεῖς γθόνα; Eur.
Hipp. 36. Ar. fr. 192 Dind, Mart.
IX 23 virga gubernat equum.
Senec. Hippol. 1069 sq. at ille,
qualis turbido rector mari ra-

tem retentat, — haud aliter
citos currus gubernat.

εἴτα post partic. ut ἔπειτα
125 A. οὕτω Men. 80 C.

16. ἄλλο—ἄλλ' ἢ. Ad Menon.
76 B. τί—ἄλλ' ἢ erast. 132 D.

ὄνομα — σοφίαν. Dativus
non est Graecorum. Prot. 315 E
ἔδοξα ἀνοῦσαι ὄνομα αὐτῷ εἶ-
ναι Ἀγάθωνα. HEINDORF ad Crat.
384 C.

23. τί. De iust. 372 φράσον
ὅτι δίκαιόν ἐστιν ὃ τί χρώμεθα;
126 D.

- 123 ΘΕ. Ἐμοιγε δοκεῖ.
 ΣΩ. Ἄρ' οὐχ αὕτη, ἣ πλοίων ἐπιστάμεθα ἄρχειν;
 ΘΕ. Αὕτη μὲν οὖν.
 ΣΩ. Ἦς δὲ δὴ σὺ ἐπιθυμεῖς, ἣ σοφία τίς ἐστίν;
 ἣ τίνος ἐπιστάμεθα ἄρχειν;
 Ε ΘΕ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ἣ τῶν ἀνθρώπων.
 ΣΩ. Μῶν ἣ τῶν καμνόντων;
 ΘΕ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Ἰατρικὴ γὰρ αὕτη ἐστίν· ἣ γάρ;
 ΘΕ. Ναί.
 ΣΩ. Ἄλλ' ἣ τῶν ἀδόντων ἐπιστάμεθα ἐν τοῖς χο-
 ροῖς ἄρχειν;
 ΘΕ. Οὐ.
 ΣΩ. Μουσικὴ γὰρ αὕτη γε.
 ΘΕ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Ἄλλ' ἣ τῶν γυμναζομένων ἐπιστάμεθα ἄρχειν;
 ΘΕ. Οὐ.
 ΣΩ. Γυμναστικὴ γὰρ αὕτη γε.
 ΘΕ. Ναί.
 ΣΩ. Ἄλλ' ἣ τῶν τί ποιούντων; προθυμοῦ εἰπεῖν, 20
 ὅσπερ ἐγὼ σοὶ τὰ ἐμπροσθεν.
 124 ΘΕ. Ἦι τῶν ἐν τῇ πόλει, ἔμοιγε δοκεῖ.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν τῇ πόλει εἰδὼν καὶ οἱ κάμνοντες;
 ΘΕ. Ναί, ἀλλ' οὐ τούτων λέγω μόνον, ἀλλὰ καὶ
 τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ πόλει.
 ΣΩ. Ἄρα γε μανθάνω ἣν λέγεις τέχνην; δοκεῖς
 γὰρ μοι λέγειν οὐχ ἣ τῶν θειζόντων ἐπιστάμεθα ἄρ-
 χειν καὶ τρυγόντων καὶ τῶν φυτευόντων καὶ σπειρόν-

2. οὐχ αὕτη 2as Bkk., οὐκ αὕτη ab s. 14. μουσικὴ
 For Beck, μουσικῆς ab s. (Of. Alc. I 125 C κυβερνητικῆ α, κυβερ-
 νητικῆς bs.) γε; olim distinxit Stb., itemque mox. 28. τρυ-
 γόντων at Tur., τῶν τρυγόντων bs.

4. ἧς δὲ — ἣ σοφία. Rela-
 tivum praemittitur ut erast. 137 A
 ὃν σὺ λέγεις τὸν τρόπον, ubi
 v. ann.

22. τῶν ἐν τῇ πόλει, sicut
 Meno (73 C) virtutem esse ponit
 ἄρχειν οἷόν τ' εἶναι τῶν ἀν-
 θρώπων. Quam artem sophistae

docturos se pollicebantur; ad
 Menon. 73 C 91 A.

26. ἄρα γε fere i. q. οὐκοῦν.
 Ad Euthyphr. 6 A. Quare γὰρ
 sequitur; erast. 135 D.

27. τῶν θειζόντων — καὶ
 σπειρόντων. Articulus non
 continuatur ut Euthyphr. 7 D.

- των καὶ ἀλοώντων· αὕτη μὲν γὰρ γεωργικὴ, ἣ τούτων
 ἄρχομεν. ἣ γάρ;
 ΘΕ. Ναί.
 ΣΩ. Οὐδέ γε, οἶμαι, ἣ τῶν περιζόντων καὶ τρυ- B
 πάντων καὶ ξεόντων καὶ τορνεύοντων ξυμπάντων ἐπι-
 στάμεθα ἄρχειν, οὐ ταύτην λέγεις· αὕτη μὲν γὰρ οὐ
 τεκτονική;
 ΘΕ. Ναί.
 ΣΩ. Ἄλλ' ἴσως ἣ τούτων τε πάντων καὶ αὐτῶν
 10 τῶν γεωργῶν καὶ τῶν τεκτόνων καὶ τῶν δημιουργῶν
 ἀπάντων καὶ τῶν ιδιωτῶν καὶ τῶν γυναικῶν καὶ ἀν-
 δρῶν, ταύτην ἴσως λέγεις τὴν σοφίαν.
 ΘΕ. Ταύτην πάσαι, ὧ Σώκρατες, βούλομαι λέγειν.
 V. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν, Αἰγισθος ὁ Ἀγαμέμνονα C
 15 ἀποκτείνας ἐν Ἄργει ἄρα τούτων ἦρχεν ὧν σὺ λέγεις, C
 τῶν τε δημιουργῶν καὶ ιδιωτῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναι-
 κῶν ξυμπάντων, ἣ ἄλλων τινῶν;
 ΘΕ. Οὐκ, ἀλλὰ τούτων.
 ΣΩ. Τί δὲ δὴ; Πηλεὺς ὁ Αἰακοῦ ἐν Φθίᾳ οὐ τῶν
 20 αὐτῶν τούτων ἦρχεν;
 ΘΕ. Ναί.
 ΣΩ. Περιάνδρον δὲ τὸν Κυψέλου ἄρχοντα ἐν Κο-
 ρίνθῳ ἤδη ἀκήκοας γενέσθαι;
 ΘΕ. Ἐργαγε.

1. ἀλοώντων 2 Tur., ἀλοώντων s. 4. γε οἶμαι ἣ a 2t
 Tur., γε ἣ s. 6. μὲν ab, om. s cum E ut videtur. οὐ (post
 γὰρ) ab, om. Sch. 19. δὲ 2¹ et ut videtur b s, δαι 2² 2³ 2⁴ Bkk.

1. ἀλοώντων. Xen. oec. XVIII
 3 οὐκοῦν τοῦτο μὲν οἶσθα, ὅτι
 ὑποζυγίοις ἀλοῶσι τὸν σίτον.

4. οἶμαι interpositum ut
 Gorg. 483 C ἣ δὲ γε, οἶμαι,
 φύσις. De rep. VIII 564 A ἐξ,
 οἶμαι, τῆς ἀκοστάτης ἐλευθε-
 ρίας. 125 E. Ad Menon. 94 B.

6. οὐ post οὐδέ repetitum
 ut de rep. IV 426 B οὐδ' ἂν ἣ
 πόλις ἄρα, ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν,
 ὅλη τοιοῦτον ποιῆ, οὐκ ἐπαι-
 νέσει (v. ann.). STALLB. Crat.
 398 E οὐδ' εἴ τι οἶός τ' ἂν εἴην
 εὐρεῖν, οὐ συντείνω. Hipparch.
 231 B. Post οὔτε Euthyphr. 4 D.

11. ιδιωτῶν, h. l. artium

imperatorum. Ion. 531 C ιδιωτῶν
 καὶ δημιουργῶν. KNEBEL. „Nam
 est hoc vocabulum in numero
 eorum, quae pro varia opposi-
 tionis ratione variam habent
 vim et significationem.“ STALLB.
 ad symp. 178 B.

22. Περιάνδρον, qui vulgo
 inter septem Graeciae sapientes
 numeratur, a Platone vero ex
 sapientium numero eximitur
 (Prot. 343 A) et inter superbos
 tyrannos recensetur (de rep. I
 336 A). KNEBEL. Hdt. V 92, 6 ὁ
 τοῖνυν Περιάνδρος κατ' ἀρχαίς
 μὲν ἦν ἠπιώτερος τοῦ πατρὸς,
 ἐπειτε δὲ ὠμίλησε δι' ἀγγέλων

124 ΣΩ. Οὐ τῶν αὐτῶν τούτων ἄρχοντα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει;

D ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Τί δέ; Ἀρχέλαον τὸν Περιδίκου, τὸν νεωστὶ τοῦτον ἄρχοντα ἐν Μακεδονίᾳ, οὐ τῶν αὐτῶν ἡγεῖ τούτων ἄρχειν;

ΘΕ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ἰππία δὲ τὸν Πεισιστράτου ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄρξαντα τίνας οἶε ἄρξει; οὐ τούτων;

ΘΕ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Εἴποις ἂν οὖν μοι τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Βάνης τε καὶ Σίβυλλα καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος;

1. αὐτοῦ ab Bkk., αὐτῇ EFζ. 4. δέ 3¹ et ut videtur bς, δαί 3² Θ Γ Ε τ Bkk. 5. τοῦτον F^{cor} Ast, τούτων abς, del. Stephanus Beck Tur. Herm. Sch., sed v. ann.

Θρασυβούλῳ τῷ Μιλήτου τυραννῶ, πολλῶ ἔτι ἐγένετο Κυψέλου μισαφρονώτερος.

4. Ἀρχέλαον. Archelaus regnum Macedonum scelere et flagitio occupatum (Gorg. 470 D sqq.) non solum oppidis conditis, stratis viis, institutis et disciplina militari munivit (Thuc. II 100, 1), sed etiam cultu et humanitatis studio ornavit. Athenis Agathonem et Euripidem poetas arcessivit, Sophoclem et Socratem (ad Menon. 71 C) invitavit. Occisus est (Alc. II 141 D) eodem anno quo Socrates obiit (Diod. XIV 37). Curtius, Griech. Gesch. III² 409 sqq.

νεωστὶ. Diodorus I. 1.: ἐν τινι κνηγίῳ πληγῆς ἐκονοσίας ὑπὸ Κρατεροῦ τοῦ ἐρωμένου τὸν βίον μετήλλαξε βασιλεύσας ἔτη ἑπτὰ: idem XIII 49 iam Ol. 92, 3 (a. Ch. 410) eum regem fuisse testatur. Quare Ritschl (De Agathonis vita p. 17) Diodorum ex Syncello correxit, qui Archelao XIV annos tribuit. Ita efficitur, ut ille regnaverit a. Chr. 413—399. Hermann, Gesch. u. Syst. p. 586. Dialogus autem habitus fingitur a. Chr. 410 (129 D).

5. τοῦτον (ad 128 D) positum ut Phaedon. 69 C οἱ τὰς τελε-

τὰς ἡμῶν οὔτοι καταστήσαντες.

8. Ἰππία. Non modo tyranni, sed flagitiis infames manifesto deliguntur; quare magis etiam miraberis quid sit Peleo cum ceteris. Hipparch. 229 B de Hippia: ταῦτα μόνον τὰ ἔτη (tria) τυραννίς ἐγένετο ἐν Ἀθῆναις. Apparet in suppositiciis his dialogis eam esse notionem tyrannidis, de qua v. Isocr. VIII 91.

11. Βάνης. Post Musaei vaticinia ab Onomacrito interpolata (Hdt. VII 6) iam inde a belli Persici temporibus (Hdt. VIII 20. 77. 96. IX 43) Athenis celebrabantur oracula Bacidis Boeotii (ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, schol. Ar. av. 962) nomine inventa, quorum auctoritas belli Peloponnesiaci perturbatione et libidine aucta ingravescente malo perniciosior exstitit (Ar. eq. 123. 997. av. 962). Cuius nominis quanta fuerit auctoritas ex eo elucet, quod alia vaticinia collecta Bacidis Attici et B. Arcadis nominibus inscribebantur (schol. Ar. pac. 1071); quamquam Boeotius praeter ceteros valuit (Cic. div. I 18, 34. Paus. X 12, 6).

12. Σίβυλλα, Erythraea. Paus. X 12, 4 εἰμὶ δ' ἐγὼ γεγαυῖα — μητροῦθεν Ἰδογενῆς, πατρὶς δέ

ΘΕ. Τίνα γὰρ ἄλλην, ὃ Σώκρατες, πλὴν γε χρησμοδοί;

ΣΩ. Ὅρθῶς λέγεις. ἀλλὰ καὶ τούσδε μοι οὕτω εἰπειῶ ἀποκρίνασθαι, τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Ἰππίας καὶ Περιάνδρος διὰ τὴν αὐτὴν ἀρχήν;

ΘΕ. Οἴμαι μὲν τύραννοι· τί γὰρ ἄλλο;

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅστις ἐπιθυμεῖ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐν τῇ πόλει ξυμπάντων ἄρχειν, τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τούτοις ἐπιθυμεῖ, τυραννικῆς, καὶ τύραννος εἶναι;

ΘΕ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν ταύτης ἐπιθυμεῖν σὺ φῆς;

ΘΕ. Ἔοικέν γε ἐξ ἂν ἐγὼ εἶπον.

ΣΩ. Ὡ μισαρέ, τυραννεῖν ἄρα ἡμῶν ἐπιθυμῶν πάλαί ἐμέμφου τῷ πατρί, ὅτι σε οὐκ ἐπεμπεν εἰς διδασκάλου 125 τυραννοδιδασκάλου τινός; Καὶ σὺ, ὃ Δημόδοκε, οὐκ αἰσχύνει πάλαί εἰδῶς οὐ ἐπιθυμεῖ οὔτος; καὶ ἔχων οἱ

4. τίνα] τίν' Γ Bkk. 5. αὐτὴν] αὐτῶν Baiter Sch. 14. διδασκάλου del. Schleiermacher Beck Sch. 16. οἱ Cobet nov. lect. 624 Sch., ὅθι ab (ut Phaedon. 108 B) ε, ὅποι (ut

μοί ἐστιν ἐρωθῆ) Μάρπησος. Schol. Phaedr. 244 B ἢ δὲ Ἐρωθραία τῶν ἄλλων ἐξαιρέτος. Cic. div. I. 1. Etiam Plato de Sibylla tamquam una loquitur Phaedr. 244 B Σίβυλλάν τε καὶ ἄλλους, ὅσοι μαντικῇ χρῶμενοι κτλ., quamquam vates variae variis temporibus et locis appellativo hoc nomine nuncupatae sunt (schol. Phaedr. I. 1. Bergk, Gr. Lit. I p. 342 sqq.). Temporibus belli Peloponnesiaci cum Bacidis vaticiniis Sibyllae oracula circumferebantur. Ar. eq. 61 pac. 1095. 1116.

ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος. Hdt. I 62 ἐνθάυτα (Palleniae) θεῖη πομπὴ χρεώμενος παρίσταται Πεισιστράτῳ Ἀμφίλυτος ὁ Ἀναρῶν χρησμολόγος ἀνήρ, ὃς οἱ προσῶν χρεῖ ἐν ἐξαμέτρῳ τῶν τὰδε λέγων . . . Πεισιστράτος δὲ συλλαβῶν τὸ χρηστήριον καὶ φὰς δέκεσθαι τὸ χρησθῆν ἐπήγει τὴν στρατιήν. Quodsi ex his apparet Amphilytum Pisistrati amicitiam cap-

tasse vatum fautoris (Hdt. V 90. 93. VII 6), verisimile est eum Athenis diutius fuisse.

1. χρησμοδοί, μοι τύραννοι, ἐπωνυμίαν ἔχουσι est i. q. καλοῦνται. STALLB.

3. τούσδε. Ad Menon. 71 A. erast. 136 B.

5. τὴν αὐτὴν, τῶν τε δημιουργῶν κτλ. (124 C).

13. ὃ μισαρέ. „Socrates primum se iratum esse puero simulat, tum vero iocans ad Demodocum se convertit, qui itidem iocose respondet.“ ΚΝΕΒΕΛ.

14. οὐκ ἐπεμπεν, impf. ut 128 E διεκώλυον. erast. 134 C.

15. τυραννοδιδασκάλου, appositio rhetorissans ut λύκος αἰνόλυκος in oraculo apud Zosim. II 37, ὃ πάτερ αἰνόπατερ (cf. Od. ψ 97) Aesch. choeph. 315. Similis abundantia est in adiectivis Eur. Phoen. 1549 πόδα σὸν τυφλόπου. fr. 53 Dind. περὶ σσῶμυθος ὁ λόγος. Lobeck, paralip. p. 536.

125 πέμψας αὐτὸν δημιουργὸν ἂν ἐποίησας τῆς σοφίας ἧς ἐπιθυμεῖ, ἔπειτα φθονεῖς τε αὐτῷ καὶ οὐκ ἐθέλεις πέμ-
πειν; ἀλλὰ νῦν, ὄρᾳς, ἐπειδὴ ἐναντίον ἐμοῦ κατείρημέ-
σου, κοινῇ βουλευόμεθα ἐγὼ τε καὶ σύ, ἐς τίνος ἂν
αὐτὸν πέμπομεν καὶ διὰ τὴν τίνος συνουσίαν σοφὸς 5
ἂν γένοιτο τύραννος;

B ΔΗ. Ναὶ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, βουλευόμεθα δῆτα,
ὡς δοκεῖ γέ μοι βουλῆς δεῖν περὶ τούτου οὐ φανύλης.

VI. ΣΩ. Ἔασον, ἀγαθέ. διαπυθόμεθα αὐτοῦ πρῶ-
τον ἱκανῶς. 10

ΔΗ. Πυθάνου δῆ.

ΣΩ. Τί οὖν ἂν, εἰ Εὐριπίδῃ τι προσχρησαίμεθα,

ὦ Θέαγες; Εὐριπίδῃς γὰρ πού φησιν·

σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσία.

εἰ οὖν ἔροιστό τις τὸν Εὐριπίδην· ὦ Εὐριπίδη, τῶν τί 15

C σοφῶν συνουσία φῆς σοφοὺς εἶναι τοὺς τυράννους;
ὡσπερ ἂν εἰ εἰπόντα

σοφοὶ γεωργοὶ τῶν σοφῶν συνουσία

ἠρόμεθα τῶν τί σοφῶν, τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο; ἄρ' ἂν
ἄλλο τι ἢ τῶν τὰ γεωργικά; 20

ΘΕ. Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο.

ΣΩ. Τί δέ; εἰ εἶπε

σοφοὶ μάγειροι τῶν σοφῶν συνουσία,

126 E) *Bkk.* Elmsley ad Eur. Iph. Taur. 35 docuit particulae ὅτι a pedestri sermone alienae ne apud poetas tragicos quidem ullum praeter Soph. El. 709 exemplum reperiri nisi in carminibus melicis. 3. κατείρημέ] κατηγόρημέ pars b (v. proll. p. 235). 4. ἐς τίνος *Bkk.*, ἐς τίνα Γ^{cor}, ἔστιν οἱ abs. 19. τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο] τί ἂν οἶε αὐτὸν ἀποκρίνασθαι e et in margine 2^{cor} pars b. Ficinus, Stallbaum, Tur. 22. δέ] δαί 2^{cor} ① *Bkk.*

1. δημιουργὸν ut 126 E. Ad erast. 135 D.

2. ὄρᾳς. Anacr. 9 (14) 15 καὶ νῦν, ὄρᾳς, ἐκείνου ἐπιστολὰς κομίζω. *KNEBEL.* ὄρᾳς orationi interponitur ex cotidiani sermonis consuetudine. Kock ad Ar. nub. 355. Ad Hipparch. 227 D.

9. ἔασον. „Abrumpit S. facetam confabulationem, quae a primario fine colloquium abducere videbatur.“ *KNEBEL.*

12. τί οὖν ἂν, int. οἴοιο. Symp. 211 D τί δῆτα, ἔφη, οἰό-

μεθα, εἰ τῷ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν —; Dem. XXII 53.

14. σοφοὶ τύραννοι. Versiculum Sophoclis (Ai. Locr. fr. 12 Dind.) per errorem Plato (de rep. VIII 568 A) Euripidi tribuit. Schol. Ar. Thesm. 21 καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων Εὐριπίδου αὐτὸ εἶναι ἠγοῦνται οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ τι παθόντες.

25. τῶν τί σοφῶν ut Alc. I 124 E οἱ τί ἀγαθοί; 127 A erast. 136 D Menon. 92 D.

εἰ ἠρόμεθα τῶν τί σοφῶν, τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο; οὐχ
ὅτι τῶν μαγειρικῶν;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Τί δ', εἰ

5 σοφοὶ παλαισταὶ τῶν σοφῶν συνουσία
εἶπεν, εἰ ἠρόμεθα τῶν τί σοφῶν, ἄρα οὐκ ἂν τῶν πα-
λαίειν ἔφη;

ΘΕ. Ναί.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ εἶπε

10 σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσία,
ἡμῶν ἐρωτῶντων· Τῶν τί σοφῶν λέγεις, ὦ Εὐριπίδη;
τί ἂν φαίη; ποῖα εἶναι ταῦτα;

ΘΕ. Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ' ἔργαγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ βούλει ἐγὼ σοι εἰπῶ;

15 ΘΕ. Εἰ σὺ βούλει.

ΣΩ. Ταῦτ' ἐστὶν ἄπερ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλι-
κρίτην ἐπίστασθαι· ἢ οὐκ οἶσθα τὸ ἄσμα;

ΘΕ. Ἐργαγε.

ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ συνουσίας
20 ἐπιθυμεῖς ἀνδρὸς, ὅστις τυγχάνει ὁμότεχνος ὦν Καλλι- E
κρίτῃ τῇ Κυάνῃς καὶ ἐπίσταται τυραννικά, ὡσπερ ἐκεί-
νην ἔφη ὁ ποιητής, ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένη καὶ
τῇ πόλει;

ΘΕ. Πάλαί, ὦ Σώκρατες, σκώπτεις καὶ παίξεις
25 πρὸς με.

1. τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο ab *Stb.*, τί ἂν οἶε αὐτὸν ἀποκρίνασθαι ε. 2. τῶν μαγειρικῶν ε, τῶν μαγειρῶν a pars b, τῶν τὰ μαγειρικά *Hsch.* 6. ἄρα] ἄρ Γ *Bkk.* 11. τῶν ab *Bkk.*, om. ε. 12. ποῖα *Hrm.*, ποῖα ἂ ἀ', ποῖα ἂν ut videtur a² b ε (ποιαν ε). Vitium geminatione vocalis ortum est, ut Euthyphron. 9 D τοῦτο ὁ, erast. 136 B. Similiter 123 B τίνα αὐτὴν εἶναι; 15. σὺ ab *Bkk.*, om. ε cum E ut videtur. 16. Καλλικρίτην u Bergk Anacr. fr. 118 *Hrm.*, Καλλικρίτην abs. Cf. Μηδοκρίτη Ναυσικρίτη Ξενοκρίτη Πολυκρίτη. 21. Κυάνῃς 2 *Stb.*, Κυανῆς ε. Cf. Χρῆση. Göttling, Lehre vom Accent d. griech. Sprache p. 161.

16. Ἀνακρέων, fr. 118 Bergk. Neque de Cyane neque de filia aliunde quidquam constat. I. S. Müller (Sechs auserlesene Gespräche Platons, Hamburg 1736. p. 432) suspicatur Callicriten sicut Aspasiam (Menex. 235 E)

artem civilem docuisse. Sed comparari potest etiam Soph. fr. 678, 15 Dind. (Κύπρις) Διὸς τυραννεὶ πλεμμόνων, quin etiam Iuv. VI 30 ferre potes dominam salvis tot restibus ullam?

25. πρὸς με ut 128 C πρὸς

ΣΩ. Τί δέ; οὐ ταύτης φῆς τῆς σοφίας ἐπιθυμεῖν, ἢ πάντων ἂν τῶν πολιτῶν ἄρχοις; τοῦτο δὲ ποιῶν ἄλλο τι ἢ τύραννος ἂν εἴη;

ΘΕ. Εὐξαίμην μὲν ἂν, οἶμαι, ἔγωγε τύραννος γενέσθαι, μάλιστα μὲν πάντων ἀνθρώπων, εἰ δὲ μή, ὡς 5
126 πλείστων· καὶ σύ γ' ἂν, οἶμαι, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἀνθρώποι· ἐτι δέ γε ἴσως μᾶλλον θεὸς γενέσθαι· ἄλλ' οὐ τούτου ἔλεγον ἐπιθυμεῖν.

ΣΩ. Ἄλλὰ τί δὴ ἐστὶ ποτε, οὐ ἐπιθυμεῖς; οὐ τῶν πολιτῶν φῆς ἄρχειν ἐπιθυμεῖν;

ΘΕ. Οὐ βία γε οὐδ' ὥσπερ οἱ τύραννοι, ἀλλ' ἐκόντων, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν τῇ πόλει ἐλλόγιμοι ἄνδρες.

ΣΩ. Ἄρα γε λέγεις ὥσπερ Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς καὶ Κίμων καὶ ὅσοι τὰ πολιτικά δεινοὶ γερόνασιν;

ΘΕ. Νῆ Δία τούτους λέγω.

VII. ΣΩ. Τί οὖν; εἰ τὰ ἱππικά ἐτύγχανες ἐπιθυμῶν μῶν σοφὸς γενέσθαι, παρὰ τίνος ἂν ἀφικόμενος φήθης δεινὸς ἔσεσθαι ἱππεύς; ἢ παρ' ἄλλους τινὰς ἢ τοὺς ἱππικούς;

ΘΕ. Μὰ Δία οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἄλλὰ παρ' αὐτοὺς αὐ τοὺς δεινοὺς ὄντας ταῦτα, καὶ οἷς εἰσὶν τε ἵπποι καὶ χρῶνται ἐκάστοτε καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς;

ΘΕ. Ἀἴλου ὅτι.

ΣΩ. Τί δέ; εἰ τὰ ἀκοντιστικά σοφὸς ἐβούλου γενέσθαι, οὐ παρὰ τοὺς ἀκοντιστικούς ᾧον ἂν ἐλθῶν σο-

1. δέ abς, δαί Bk. 9. δὴ b Stb., δὲ abς, δαί Bk. (τί δὴ ποτ' ἐστὶν Hsch.) 12. οἱ ἄλλοι οἱ ἐν ab Bk., οἱ ἄλλοι ἐν ε cum E ut videtur, ἄλλοι οἱ ἐν Hrm. 21. παρ' αὐτοὺς αὐ τοὺς δεινοὺς] παρὰ τοὺς αὐτοὺς δεινοὺς Hsch. 22. οἷς ἰ²ma^m et ut videtur ερς, οἱ ab. ἵπποι ἰ²ma^m et ut videtur ερς, ἱππιοὶ ab. 25. δέ B' et ut videtur a²bς, δαί B' Gt Bk.

ἡμᾶς. Menon. 79 A. σκόπτειν εἰς τι Ar. pac. 740. ὑβρίζειν πρὸς τινα Plut. sept. sap. 3.

5. μάλιστα μὲν — εἰ δὲ μή, formula. De rep. V 461 C 473 B IX 590 D. STALLB. Ad apol. 34 A.

17. φήθης mox ᾧον. Ad 123 B.

22. χρῶνται. „χρησθῆναι signi-

ficanitius usurpatum, ut valeat scite uti, zu gebrauchen wissen.“ KNEBEL.

ἐκάστοτε, cum occasio tulit. Euthyphr. 3 A τὸ δαιμόριον φῆς σαυτῷ ἐκάστοτε γίγνεσθαι. Symp. 177 A Φαῖδρος γὰρ ἐκάστοτε (per omnem occasionem) πρὸς με — λέγει. Hipparch. 226 D.

φὸς ἔσεσθαι, τούτους οἷς ἔστιν τε ἀκόντια καὶ πολλοῖς καὶ ἀλλοτρίοις καὶ οἰκείοις ἐκάστοτε χρῶνται ἀκοντίοις; C

ΘΕ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Λέγε δὴ μοι· ἐπεὶ δὲ δὴ τὰ πολιτικά βούλει σοφὸς γενέσθαι, οἷε παρ' ἄλλους τινὰς ἀφικόμενος σοφὸς ἔσεσθαι ἢ τοὺς πολιτικούς τούτους, τοὺς αὐτοὺς τε δεινοὺς ὄντας τὰ πολιτικά καὶ χρῶμένους ἐκάστοτε τῇ τε αὐτῶν πόλει καὶ ἄλλαις πόλεσιν, καὶ Ἑλληνίσιν προσομιλοῦντας πόλεσιν καὶ βαρβάροις; ἢ δοκεῖς ἄλλοις 10
15 τισὶν συγγενόμενος σοφὸς ἔσεσθαι ταῦτα, ἄπερ οὗτοι, ἀλλ' οὐκ αὐτοῖς τούτοις;

ΘΕ. Ἀκήκοα γάρ, ὦ Σώκρατες, οὓς σέ φασιν λέγειν τοὺς λόγους, ὅτι τούτων τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν οἱ D
15 μοι δοκεῖς ἀληθέστατα λέγειν ἐξ ὧν ἐγὼ δύναμαι αἰσθῆσθαι. ἀνόητος ἂν οὖν εἴην, εἰ οἰοίμην τινὰ τούτων ἐμοὶ μὲν ἂν παραδοῦναι τὴν αὐτοῦ σοφίαν, τὸν δὲ υἱὸν τὸν αὐτοῦ μηδὲν ἀφελῆσαι, εἴ τι οἷός τ' ἦν εἰς ταῦτα ἀφελεῖν ἄλλον ὄντιναοῦν ἀνθρώπων.

VIII. ΣΩ. Τί οὖν ἂν, ὦ βέλτιστε ἀνδρῶν, χρήσαιο [σαντῶ], εἴ σοι ἐπειδὴ γένοιτο υἱὸς τοιαῦτα πράγματα

2. ἀκοντίοις del. Hsch. 4. ἐπεὶ δὲ δὴ] ἐπειδὴ δὲ a². 9. βαρβάροις] βαρβαριοῖς (-ναῖς?) Knebel ex Criton, 53 A τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐδὲ τῶν βαρβαρικῶν. 16. ἂν οὖν a' Tur., οὖν ἂν ε. 18. μηδὲν] μηδὲν ἂν Hirschig. 20. οὖν ἂν a B' Tur., ἂν οὖν ε. 21. σαντῶ abs, αὐτῶ Schleiermacher Beck Baiter Sch. Interpretamentum seclusi.

9. βαρβάροις. „Barbari omnino Graeciensibus civitatibus opponuntur.“ STALLB. Alc. I 104 B Περικλέα — ὅς οὐ μόνον ἐν τῇδε τῇ πόλει δύναται πράττειν ὅτι ἂν βούληται, ἀλλ' ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι καὶ τῶν βαρβάρων ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις γένεσι.

12. ἀκήκοα. Charm. 156 A Charmides adulescens: οὐ γὰρ τί σου (Socr.) ὀλίγος λόγος ἐστὶν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἡλικιώταις.

13. ὅτι τούτων. „Saepenumero Plato Socratem fecit disputantem et argumentem viros in republica claros adeo civili prudentia destitui, ut suos ipsorum filios non potuerint ad sa-

pientiam et virtutem instituere. Menon. 93 D sqq. Prot. 319 E sqq. Gorg. 519 C. Alc. I 118 C sqq. Hos igitur locos scriptor ob oculos habuit.“ STALLB. Ad Menon. 94 A.

18. εἰς ταῦτα, 127 D πρὸς τὸ πολίτην ἀγαθὸν γενέσθαι, ut Menon. 98 C ἀφελίμη εἰς, de rep. X 607 D ἀφελίμη πρὸς.

21. σαντῶ non solum quia mox sequitur αὐτῶ aegre fertur, sed quia pronomen reflexivum additum nimis attingit subiectum. Additur enim, ubi de subiecti incommodo aut periculo agitur, sicut Criton. 45 B Gorg. 465 C 486 B ep. VII 347 B

E παρέχοι, καὶ φαίη μὲν ἂν ἐπιθυμῆν ἀγαθὸς γενέσθαι ζωγράφος, καὶ μέφοιτο σοὶ τῷ πατρί, ὅτι οὐκ ἐθέλεις ἀναλίσκειν εἰς αὐτὸν τούτων αὐτῶν ἔνεκα ἀργύριον, τοὺς δὲ δημιουργοὺς αὐτοῦ τούτου, τοὺς ζωγράφους, ἀτιμάζοι τε καὶ μὴ βούλοιο παρ' αὐτῶν μανθάνειν; ἢ 5 τοὺς ἀγλήτας, βουλόμενος ἀγλήτης γενέσθαι, ἢ τοὺς κιδαιριστάς; ἔχοις ἂν αὐτῷ ὅ τι χρῶο καὶ ὅποι πέμποις ἄλλοσε μὴ ἐθέλοντα παρὰ τούτων μανθάνειν;

Θ.Ε. Μὰ Δία οὐκ ἔγωγε.

127 ΣΩ. Νῦν οὖν ταῦτά ταῦτα αὐτὸς πρὸς τὸν πατέρα 10 ποιωὶν θαναμάξεις καὶ μέμφει, εἰ ἀπορεῖ, ὅ τι σοὶ χρήσθαι καὶ ὅποι πέμπῃ; ἐπεὶ Ἀθηναίων γε τῶν καλῶν κἀγαθῶν τὰ πολιτικὰ ὄτῳ ἂν βούλη συστήσομεν σε, ὅς σοι προῖκα συνέσται· καὶ ἅμα μὲν ἀργύριον οὐκ ἀναλώσεις, ἅμα δὲ πολὺ μᾶλλον εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς 15 πολλοῖς ἀνθρώποις ἢ ἄλλῳ τῷ συνῶν.

Θ.Ε. Τί οὖν, ᾧ Σώκρατες; οὐ καὶ σὺ τῶν καλῶν κἀγαθῶν εἰ ἀνδρῶν; εἰ γὰρ σὺ μοι ἐθέλεις συνεῖναι, ἐξαρκεῖ καὶ οὐδένα ἄλλον ζητῶ.

11. χρήσθαι a¹ Γ' Bk., χρήσεται b⁵. 12. πέμπῃ Bkk., πέμπει γ, πέμποι ab⁵. Item 128 C ἐθέλοι a pars b. 13. τὰ πολιτικὰ del. Wagner. 16. ἀνθρώποις del. Hsch. 18. ἐθέλωις a Γ' Bk., ἐθέλεις b⁵.

Thuc. IV 34, 3 Aeschin. III 90, aut de eius moribus, sicut Xen. Ag. II 25. Ceteroqui omittitur, sicut Lys. 213 C τί οὖν δὴ χρησώμεθα, εἰ μήτε οἱ φιλοῦντες φίλοι ἔσονται ἤτι. De rep. II 368 B ἀπορῶ ὅ τι χρῆσθαι· οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω — οὔτ' αὐ ὅπως μὴ βοηθήσω. Prot. 321 C (κατακαλώσας τὰς δυνάμεις) ἠπόρει ὅ τι χρῆσαιο. Dem. VIII 74 τί χρῆσεσθε καὶ τί δεῖ ποιεῖν; Quare sanctō inducere malueris quam scribere αὐτῷ, quod ita subiecto praemittī posse Stallbaum recte negavit.

3. τούτων αὐτῶν neglenter pro τούτου αὐτοῦ, ut Euthyphron. 3 B.

4. τούτου, τῆς ζωγραφίας, per synesin, erast. 137 A Phae-

don. 58 C ad remp. II 370 E. κνεβελ. Menon. 71 B.

12. καλῶν κἀγαθῶν sq. acc., in quo Wagner offendit, ut apol. 20 A καλῶ τε κἀγαθῶ τὴν προσήμουσαν ἀρετῆν. Gorg. 526 A.

14. προῖκα συνέσται. „Ob oculos habuit apol. 19 E.“ STALLB. 128 A.

ἅμα μὲν — ἅμα δὲ ut Phaedon. 108 D Gorg. 452 D Prot. 310 E al. Liv. XXXI 46 simul minarum, simul promissionum — memores.

16. ἀνθρώποις additum ut Euthyphr. 5 A.

18. συνεῖναι de Socrate magistro, in quo Schleiermacher offendit, est etiam Theaet. 151 A de rep. I 328 D. „Tam de discipulo (ad 122 A) quam de magistro usurpatur.“ AST.

ΣΩ. Τί τοῦτο λέγεις, Θέαγες;

IX. ΔΗ. Ὡ Σώκρατες, οὐ μέντοι κακῶς λέγει, καὶ ἅμα μὲν ἐμοὶ χαριεῖ· ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ' ὅ τι τούτου μείζον ἂν ἔρομαιον ἠγῆσαιμην, ἢ εἰ οὗτός τε ἀρέσκοιτο τῇ 5 σῆ συνουσίᾳ καὶ σὺ ἐθέλεις τούτῳ συνεῖναι. καὶ μέντοι καὶ ἀσχύνομαι λέγειν ὡς σφόδρα βούλομαι. ἀλλ' ἐγὼ ἀμφοτέρων ὑμῶν δέομαι, σὲ τ' ἐθέλειν τούτῳ συνεῖναι καὶ σὲ μὴ ζητεῖν ἄλλῳ μηδενὶ συγγενέσθαι ἢ Σωκράτει· καὶ με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε φροντίδων· ὡς 10 νῦν πάνν φοβοῦμαι ὑπὲρ τούτου, μὴ τιμὴ ἄλλῳ ἐντύχη οἴῳ τούτου διαφθεῖραι.

Θ.Ε. Μηκέτι νῦν, ᾧ πάτερ, ὑπὲρ γ' ἐμοῦ φοβοῦ, εἴπερ οἴός τ' εἶ πείσαι τούτου τὴν ἐμὴν συνουσίαν προσδέξασθαι.

15 ΔΗ. Πάνν καλῶς λέγεις. Ὡ Σώκρατες, πρὸς σὲ δ' ἂν ἤδη εἴη ὁ μετὰ τοῦτο λόγος. ἐγὼ γὰρ σοὶ ἔτοιμός εἰμι, διὰ βραχέων εἰπεῖν, καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἴόν τε οἰκειότατα παρέχειν, ὅτου ἂν δέη ἔμβραχν.

1. λέγεις om. X¹ Θ. 4. ἀρέσκοιτο F¹ X² (etiam Θ 1 re ut videtur) s, ἀρέσκοιτο X¹ b. 7. τ' ἐθέλειν Bkk., τε θέλειν libri plerique s. 9. ἀπαλλάξετε ab Schleiermacher Beck, ἀπαλλάξατε pars hrs. 16. τοῦτο Σ Bkk., τούτου ab⁵. 17. διὰ X¹ Θ Sch., ὡς διὰ s cum a² b ut videtur. 18. ἔμβραχν del. Ast.

1. Θέαγες. ᾧ omitttere admirantis est (Kühner, Ausf. Gram. II p. 43 sq.); quare Demodocus: οὐ μέντοι κακῶς λέγει. Aliter 129 C.

3. ἅμα μὲν ἐμοί. Inutile erat addere ἅμα δὲ τούτῳ.

4. ἔρομαιον. Symp. 217 A ἔρομαιον — καὶ ἐντύχημα. Mercurius et sortibus praeerat (Ar. pac. 365) et omnibus quae obviam fiunt (Aesch. sept. 490), rebus et inveniendis (Aesch. suppl. 887) et inventis. Welcker, Griech. Götterlehre II 458 sq. ἢ εἰ, epexegesis post τούτου. Ad Criton. 44 C. Engelhardt, anacoluthorum Plat. spec. I 23 sq.

8. σὲ, acc. c. inf. ut Lys. fr. V 2 δέομαι ὑμᾶς συγγνώμην ἔχειν. Kühner, Ausf. Gram. II p. 592.

11. οἴῳ, τοιούτῳ ὅστε. erast. 136 A. Ad Menon. 87 A.

14. προσδέξασθαι proprium de magistro. Euthyd. 272 C 295 D (φοιτητήν).

15. πρὸς σὲ. „Schäfer ad Eur. Or. 485 πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγῶν ἦνοι πέρι; similia comparavit haec: Eur. Heracl. 116 πρὸς τούτου ἀγῶν ἄρα τοῦδε τοῦ λόγον μάλιστα ἂν εἴη. Med. 252 οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ καὶ ἦκει λόγος.“ STALLB.

σὲ δ'. „Non infrequens est hoc δὲ post vocativum. Ad leg. X 890 E Euthyd. 293 B. Xen. mem. II 1, 26, 9, 2.“ STALLB. Ad Theaet. 188 D.

17. τὰ ἐμὰ. Lach. 181 A ᾧ Σώκρατες, — οἰκεία τὰ τε σὰ ἡμῶν ὑπάρξει καὶ σοὶ τὰ ἡμέτερα.“ STALLB.

18. ἔμβραχν, συντόμως καὶ ἀπλῶς. SCHOL. „ἔμβραχν eodem fere modo, quo ὡς ἔπος εἰπεῖν, orationi modeste restringendae

D εὐν Θεάγη τουτουλί ἀσπάζη τε καὶ εὐεργετῆς ὅ τι ἂν
127 οἶός τε ἦς.

X. ΣΩ. Ὡς Δημόδοκε, τὸ μὲν ἐσπουδακέναι σε οὐ
θανυμάζω, εἶπερ οἶει ὑπ' ἐμοῦ μάλιστα ἂν σοι τοῦτον
ὠφελήθηται· οὐ γὰρ οἶδα ὑπὲρ ὅτου ἂν τις νοῦν ἔχων 5
μᾶλλον σπουδάξοι ἢ ὑπὲρ υἱέος αὐτοῦ, ὅπως ὡς βέλτι-
στος ἔσται· ὁπόθεν δὲ ἔδοξέ σοι τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἂν μάλ-
λον τὸν σὸν υἱὸν οἶός τε ἦν ὠφελῆσαι πρὸς τὸ πολίτην
ἀγαθὸν γενέσθαι ἢ σὺ αὐτός, καὶ ὁπόθεν οὗτος φήθη
ἐμὲ μᾶλλον ἢ σὲ αὐτὸν ὠφελήσειν, τοῦτο πάνυ θανυμάζω. 10
E σὺ γὰρ πρῶτον μὲν πρεσβύτερος εἶ ἐμοῦ, ἔπειτα πολλὰς
ἤδη ἀρχὰς καὶ τὰς μερίστας Ἀθηναίους ἤρξας, καὶ τιμᾶ
ὑπὸ Ἀναγυρασίω τε τῶν δημοτῶν πολὺ μάλιστα καὶ
ὑπὸ τῆς ἄλλης πόλεως οὐδενὸς ἦντον· ἐμοὶ δὲ τούτων
οὐδὲν ἐνορᾷ οὐδέτερος ὑμῶν. ἔπειτα εἰ ἄρα τῆς μὲν 15
τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν συνουσίας Θεάγης ὅδε κατα-
φρονεῖ, ἄλλους δὲ τινὰς ζητεῖ, οἷ παιδεύειν ἐπαγγέλλου-
ται οἰοί τε εἶναι νέους ἀνθρώπους, ἔστιν ἐνταῦθα καὶ
Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ Γοργίας ὁ Λεοντίνος καὶ Πῶλος
128 ὁ Ἀκραγαντίνος καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ οὕτω σοφοὶ εἰσιν, 20
ὥστε εἰς τὰς πόλεις ἰόντες πείθουσι τῶν νέων τοὺς
γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους, οἷς ἔξεστιν τῶν

8. ἦν] εἶην Ast.

inservit, nisi quod ὡς ἔπος εἰπεῖν
ante οὐδὲν (128 B) et πάντες in-
ferrisolet, hoc ante ὅστις ἂν, ὅστις
βούλει, ὅπουπερ (Ar. Thesm.
390), et talia. HEINDORF ad
Gorg. 457 A.

1. Θεάγη τουτουλί, 127 E
Θεάγης ὅδε, 128 D Χαριδίην
τουτουλί. De articulo omisso ad
Menon. 89 E.

11. ἔπειτα. De omisso δὲ ad
Menon. 95 A. erast. 133 C.

12. τὰς μερίστας. Quare veri-
simile est hunc esse illum, cuius
mentio fit Thuc. IV 75, 1 (a.
Chr. 424) οἱ τῶν ἀργυρολόγων
Ἀθηναίων στρατηγὸν Δημόδο-
κος καὶ Ἀριστείδης.

13. Ἀναγυρασίω. Ἀναγυ-
ροῦς pagus erat tribus Erechthei-
dis. Hermann, Gr. Staatsalt.
p. 799. Cf. Φλιῶς, Φλιάσιος.

15. ἄρα ad superiora respicit;
Menon. 81 D.

18. ἔστιν ἐνταῦθα. Haec
descripta esse ex apol. 19 E mo-
nuit Heindorf ad Prot. 316 D.

19. Πρόδικος, ad Menon. 75 E
proll. p. 22.

Γοργίας, ad Menon. 70 C
71 C proll. p. 12.

Πῶλος, Gorgiae discipulus
(Gorg. 448 A sqq.), qui artem
rhetoricam conscripsit (Gorg.
462 B. ad Phaedr. 267 C). Non
bene scriptor Platonem muta-
vit, a quo principes sophistarum
enumerantur (apol. 19 E): Γορ-
γίας τε ὁ Λεοντίνος (clarissimus
et maximus natus, cuius disci-
pulus Prodicus fuisse dicitur,
schol. ad remp. X 600 C) καὶ
Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ Ἰππίας
δὲ ὁ Ἡλεῖος. Welcker, Kl.
Schr. II p. 408.

πολιτῶν ᾧ ἂν βούλωνται προῖκα συνεῖναι, τούτους περ-
θουσιν ἀπολείποντας τὰς ἐκείνων συνουσίας αὐτοῖς συν-
εῖναι προσκατατιθέντας ἀργύριον πάνυ πολὺ μισθόν,
καὶ χάριν πρὸς τούτοις εἶδέναι. τούτων τινὰς εἰκὸς ἦν
5 προαιρεῖσθαι καὶ τὸν υἱὸν σου καὶ αὐτὸν σέ, ἐμὲ δ'
οὐκ εἰκός· οὐδὲν γὰρ τούτων ἐπίσταμαι τῶν μακαρίων B
τε καὶ καλῶν μαθημάτων, ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν· ἀλλὰ
καὶ λέγω δήπου αἰεὶ, ὅτι ἐγὼ τυγχάνω, ὡς ἔπος εἰπεῖν,
οὐδὲν ἐπιστάμενος πλήν γε σμικροῦ τινος μαθήματος,
10 τῶν ἐρωτικῶν. τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα παρ' ὄντινοῦν
ἀντιποιοῦμαι δεινὸς εἶναι καὶ τῶν προγεγονότων ἀνθρώ-
πων καὶ τῶν νῦν.

ΘΕ. Ὅρα, ὅ πατέρ, ὅτι Σωκράτης οὐ πάνυ μοι
δοκεῖ τι ἐθέλειν ἐμοὶ συνδιατρίβειν; ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν
15 ἔτοιμον, εὐν οὗτος ἐθέλη· ἀλλὰ ταῦτα παίζων πρὸς C
ἡμᾶς λέγει. ἐπεὶ ἐγὼ οἶδα τῶν ἐμῶν ἡλικιωτῶν καὶ

3. ἀργύριον πάνυ πολὺ μισθόν Beck Bkk., ἀργύριον
πάνυ πολὺν μισθόν abs, [ἀργύριον] πάνυ πολὺν μισθόν Sch.
9. γε σμικροῦ ab Bkk., σμικροῦ γέ Eς. 11. ἀντιποιοῦμαι
scripsi, ποιῶμαι abs, „fuit qui οἶμαι aut προσποιοῦμαι legend-
dum putaret“ Stallb., προσποιοῦμαι Turicensis Hsch., οἶμαι Sch.
ἀντιποιοῦμαι aptius est ad sententiam, quam προσποιοῦμαι, ἀντι-
autem post ὄντινοῦν excidere potuit. Quod conicias πον οἶμαι (cf.
Wohlrab ad Phaeton. 85 B) modestius esse videtur quam hic locus pati-
tur. 14. δοκεῖ τι e Bkk., δοκεῖ τι εἶτι abs, δοκεῖ εἶτι Σ b e u^{cor} Stb.

3. πάνυ πολὺ, ad Menon.
91 D. Ar. fr. 489 Dind. λάβραξ
ὁ πάντων ἰχθύων σοφώτατος.

5. αὐτὸν σέ ut 130 E Alc. I
105 A; sed Gorg. 472 B σὲ αὐτόν.
Ad Euthyd. 273 B αὐτὸν ἐμέ.

6. οὐδὲν γὰρ τούτων. „Si-
militer apol. 19 C.“ STALLB.

μακαρίων ut de rep. VI
496 C μακαρίων τὸ κτῆμα. epin.
992 C μαθήματος — μακαρίων.
Phaedr. 250 B μακαρίων ὄψιν.
Menon. 71 A.

7. ἐπεὶ, quamquam, ut mox
ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν ἔτοιμον. Euthy-
phron. 9 B.

10. τῶν ἐρωτικῶν. „Symp.
177 D οὐδὲν φημι ἄλλο ἐπίστα-
σθαι ἢ τὰ ἐρωτικά. Ad Lys.
204 B.“ STALLB. Wohlrab, S. als
Erotiker. Verhandl. der 35. Vers.
deutscher Philologen u. Schulm.
1881 p. 42 sqq. Ad Menon. 76 C.

PLAT. OPERA VI. 2.

10. παρὰ, praeter, magis quam.
Apol. 28 C Lach. 183 C Ion. 539 E.
KNEBEL.

11. ἀντιποιοῦμαι, mihi at-
tribuo, vindico, seq. inf. ut Hipp.
min. 363 A οὐ μάλιστα ἂν ἀντι-
ποιησάμεθα μετεῖναι ἡμῖν τῆς
ἐν φιλοσοφίᾳ διατριβῆς. Menon.
91 C τῶν ἀντιποιοιμένων τι ἐπι-
στασθαι εὐεργετεῖν.

13. ὅ πάνυ — τι (cf. Euthy-
phron. 2 B οὐδ' αὐτὸς πάνυ τι)
distractum est ut Phaeton. 63 E
σχεδὸν μὲν τι, symp. 201 E σχε-
δὸν γὰρ τι, Theaet. 169 B κατ'
Ἀνταῖον τί μοι μᾶλλον. Cf. Lys.
204 E οὐ γὰρ πάνυ, ἔφη, τι.

14. ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν ἔτοι-
μον ut de rep. VII 533 A ἐπεὶ
τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας
ἀπολλίποι. Charm. 176 B τό γ'
ἐμὸν οὐδὲν κωλύει.

15. πρὸς ἡμᾶς ut 125 E.

128 ὀλίγη πρεσβυτέρων οὐ πρὶν μὲν τούτῳ συνείναι οὐδενὸς ἄξιοι ἦσαν, ἐπειδὴ δὲ συνεγένοντο τούτῳ, ἐν πάννυ ὀλίγη χρόνῳ πάντων βελτίους φαίνονται ὢν πρότερον χειρῶς.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν οἶον τοῦτο ἔστιν, ὃ καὶ Δημοδοκού;

ΘΕ. Ναὶ μὰ Δία ἔγωγε, ὅτι ἐὰν σὺ βούλη, καὶ ἐγὼ ὀϊός τ' ἔσομαι τοιοῦτος γενέσθαι, οἷοίπερ καὶ ἐκεῖνοι.

D XI. ΣΩ. Οὐκ, ἀγαθὲ, ἀλλὰ σε λέληθεν, οἶον τοῦτ' ἔστιν, ἐγὼ δὲ σοὶ φράσω. ἔστι γὰρ τι θεῖα μοῖρα παρ-
 10 πόμενον ἐμοὶ ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμονίου. ἔστι δὲ τοῦτο φωνή, ἣ ὅταν γένηται, αἰεὶ μοι σημαίνει, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπήν, προτρέπει δὲ οὐδέ-
 ποτε. καὶ ἐὰν τίς μοι τῶν φίλων ἀνακοινῶται καὶ γένη-
 15 ται ἡ φωνή, ταῦτον τοῦτο ἀποτρέπει καὶ οὐκ ἔἴπρατ-
 τειν. καὶ τούτων ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι. Χαρμίδην

3. φαίνονται] ἐφαίνοντο Schleiermacher. 11. δὲ ἔς, om. a.

1. τούτῳ repetitur cum em-
 phasi. Gorg. 510 D.

3. φαίνονται, non ἐφαίνοντο. „Transit enim Theages repente a rerum praeteritarum commemoratione ad cogitationem eorum, qui cum olim Socratis institutione usi essent, etiam nunc sapientia et virtute excellere videantur. Opportune autem Schleiermacher ad ipsam rem conferri iussit Theaet. 150 D εἰμὶ δὴ οὖν αὐτὸς μὲν οὐ πάννυ τις σοφός, οὐδὲ τί μοὶ ἔστιν εὖρημα τοιοῦτο γεγονός τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἔκγονον· οἱ δὲ μοι συγγιγνομένοι το μὲν πρῶτον φαίνονται ἐνιοι μὲν καὶ πάννυ ἀμαθεῖς, πάντες δὲ προ-
 10 ούσης τῆς συνουσίας, οἷσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείη, θανατοῦν ὅσον ἐπιδιδόντες, ὡς αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις δοκοῦσι· καὶ τοῦτο ἐναργῆς ὅτι παρ' ἐμοῦ οὐδὲν πάποτε μακρόντες, ἀλλ' αὐτοὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὐρόντες καὶ κατέχοντες, τῆς μὲντοι μαιείας ὁ θεὸς τε καὶ ἐγὼ αἴτιος κτλ. Qui locus universae huic disputationi tanquam fundamentum subiectus est.“ STALLB.

4. ὃ καὶ Δημοδοκού. Menon. 76 E ὃ καὶ Ἀλεξιδήμου. Charm.

158 B ὃ φίλε καὶ Γλαύκωνος. Lys. 204 B ὃ καὶ Ἰερωνύμου Ἰππόθαλς. 204 E πατρόθεν ἐπ-
 15 ονομάζεται διὰ τὸ σφόδρα τὸν πατέρα γινώσκεσθαι αὐτοῦ.

6. οἷοίπερ καὶ. De καὶ ad-
 10 dito ad 122 B Euthyphr. 13 A. erast. 132 D.

8. ἔστι γὰρ sqq. ex apol. 31 D exscripta sunt. schleierm.

12. καὶ ἐὰν τίς. Haec scriptor non ex Platone petivit, qui nusquam testatur Socratem etiam amicis praesagivisse. Sed cf. Xen. mem. I 1, 4 καὶ πολλοῖς τῶν ξυνότων προηγόρευε τὰ μὲν ποιεῖν τὰ δὲ μὴ ποιεῖν ὡς τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος· καὶ τοῖς μὲν πειθόμενοις αὐτῷ συνέφερε, τοῖς δὲ μὴ πειθόμενοις μετέμελε. Zeller, Philos. d. Griechen II³ 1 p. 74 sq.

ἀνακοινῶται, consulit de rebus suis. Xen. an. III 1, 5 ὁ μὲντοι ἔξνοφῶν ἀναγομένη τὴν ἐπιστολήν ἀνακοινοῦται Σωκράτει τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας. STALLB.

13. ταῦτόν τοῦτο, pariter. Ad symp. 178 E ταῦτόν δὲ τοῦτο καὶ τὸν ἐρώμενον ὀρώμεν ὅτι — αἰσχύνεται. Menon. 90 E. Cf. 130 C Euthyphr. 10 B τοῦναντίον.

14. Χαρμίδην. Charmides,

γὰρ τουτοῦ γινώσκετε τὸν καλὸν γενόμενον, τὸν Γλαύ-
 κῶνος. οὗτός ποτε ἐτύγχανεν ἐμοὶ ἀνακοινοῦμενος μέλ- E
 λων ἀσκήσειν στάδιον εἰς Νεμέαν· καὶ εὐθύς αὐτοῦ
 ἀρχομένου λέγειν, ὅτι μέλλοι ἀσκεῖν, ἐγένετο ἡ φωνή.
 5 καὶ ἐγὼ διεκώλυόν τε αὐτὸν καὶ εἶπον ὅτι Λέγοντός
 σου μεταξὺ γέγονέ μοι ἡ φωνή ἡ τοῦ δαιμονίου· ἀλλὰ
 μὴ ἄσκει. Ἴσως, ἔφη, σημαίνει σοι, ὅτι οὐ νικήσω· ἐγὼ
 δὲ κἂν μὴ μέλλω νικᾶν, γυμνασάμενός γε τοῦτον τὸν
 χρόνον ἀφελήθησομαι. ταῦτα εἰπὼν ἤσκει. ἄξιον οὖν
 10 πυνθέσθαι αὐτοῦ, ἃ αὐτῷ ξυνέβη ἀπὸ ταύτης τῆς ἀσκή-129
 σεως. εἰ δὲ βούλεσθε τὸν Τιμάρχου ἀδελφὸν Κλειτό-
 μαχον ἐρέσθαι, τί εἶπεν αὐτῷ Τιμάρχος ἠνίκα ἀποθα-
 νούμενος ἦε εὐθύ τοῦ δαιμονίου, ἐκεῖνός τε καὶ Εὐαθλος
 ὁ σταδιοδρομῶν, ὃς Τιμάρχον ὑπεδέξατο φεύγοντα· ἐρεῖ
 15 γὰρ ὑμῖν, ὅτι εἶπεν αὐτῷ ταῦτα.

ΘΕ. Τί;

4. μέλλοι ab, μέλλει pars d r s. 12. ἐρέσθαι ab s,
 10 ἐρεσθε Γ^{cor} Wagner Sch. ἠνίκα] ἠνίκα Γ Bkk. 13. ἦε] ἦεν Sch., itemque 129 C. ad 130 A. δαιμονίου] δημοσίου Baiter Herm. Sch., δημίον Baiter olim. 15. ταῦτα a' Bkk., ταυτί b s.

dialogi cognominis persona, Platonis avunculus (Proclus ad Tim. p. 25 Γλαύκωνος δὲ Χαρμίδης καὶ Περικτιόνης (ἐγένοντο), τῆς δὲ Περικτιόνης ὁ Πλάτων), adulescens formosus (Charm. 154 A), ad rem publicam accessit suadente Socrate (Xen. mem. III 7, 1). De eius morte Xen. Hell. II 4, 19. Bornemann ad Xen. symp. I 3.

1. τουτοῦ, quem omnes noverunt (Charm. 154 A τοῦ δο-
 10 οῦντος καλλίστου εἶναι τὰ γε δὴ νῦν). Gorg. 472 A ἐν Πυθοῦ τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάδημα. erast. 134 A. Hipparch. 228 C (οἶδε). Menon. 76 A. Nam eum non coram adesse elucet ex accuratiore quae additur descriptione.

3. στάδιον ubi significat
 10 cursum ut vox abstracta articulo plerumque caret. Xen. an. IV 8, 27 ἠγωνίζοντο δὲ παῖδες μὲν στάδιον —, δόλιχον δὲ Κρη-
 15 τες —, πάλην δὲ καὶ πνυγῆν καὶ παγυράτιον ἔτεροι. Sed de leg. VIII 833 A ὁ τὸ στάδιον

ἀμιλλησόμενος —, ὁ τὸν δῖαν-
 10 λον, κτλ.

Νεμέαν per metonymiam pro Νέμεα. Cf. Isae. VII 36 γε-
 15 γυμνασιάρχῃα εἰς Προμήθεια.

11. βούλεσθε, mavultis. Menon. 71 D. De Timarcho ce-
 10 terisque aliunde nihil constat.

13. εὐθύ, recta adversus,
 10 „usus ob raritatem notandus.“ Ruhnken ad Tim. s. v. „Vulgo enim recta ad (129 D), apud inferioris aetatis scriptores saepius contra, ut Max. Tyr. diss. XV 7 νῆσον οἰκεῖ εὐθὺ Ἴστρου.“
 15 KNEBEL.

14. ὑπεδέξατο φεύγοντα. Haec triginta tyrannorum tem-
 10 poribus gesta esse, si modo gesta sunt, ex hoc loco non elucet. De leg. XII 955 B φνυγᾶ-
 15 δος δὲ ὑποδοχῆς θάνατος ἔστω ζημία.

ἐρεῖ γὰρ. Apodosis (ἔξεστιν) omissa est ut in familiari ser-
 10 mone. Ad Gorg. 454 B 456 A. Cf. Faesi ad II. Φ 487.

129 ΣΩ. Ὡ Κλειτόμαχε, ἔφη, ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀπο-
θανούμενος νυνί, διότι Σωκράτει οὐκ ἤθελον πειθεσθαι.
τί δὴ οὖν ποτε τοῦτο εἶπεν ὁ Τίμαρχος; ἐγὼ φράσω.
B ὅτε ἀνίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου ὁ Τίμαρχος καὶ Φιλήμων
ὁ Φιλημονίδου ἀποκτενοῦντες Νικίαν τὸν Ἡροσκαμάν- 5
δρου, ἠπιστάσθην μὲν αὐτῷ μόνῳ τὴν ἐπιβουλήν, ὁ δὲ
Τίμαρχος ἀνιστάμενος πρὸς ἐμὲ εἶπεν, Τί λέγεις, ἔφη,
ὦ Σώκρατες; ὑμεῖς μὲν πίνετε, ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξανα-
στῆναι· ἤξω δὲ ὀλίγον ὕστερον, ἐὰν τύχω. καὶ μοι ἐγέ-
νετο ἡ φωνή, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν, Μηδαμῶς, ἔφη, 10
ἀναστῆς· γέγονε γάρ μοι τὸ εἰσθὸς σημεῖον τὸ δαιμό-
νιον. καὶ ὃς ἐπέσχε. καὶ διαλιπὼν χρόνον αὐθις ὠρμάτο
C ἰέναι, καὶ ἔφη, Εἴμι δὴ, Σώκρατες. αὐθις ἐγένετο ἡ
φωνή· αὐθις οὖν αὐτὸν ἠνάγκασα ἐπισχεῖν. τὸ τρίτον,
βουλόμενός με λαθεῖν, ἀνέστη οὐκέτι εἰπῶν μοι οὐδέν, 15
ἀλλὰ λαθῶν, ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν νοῦν ἔχοντα· καὶ
οὕτως ᾤχετο ἀπιῶν καὶ διεπράξατο ἐξ ᾧ ἦε ἀποθανού-
μενος. ὄθεν δὴ τοῦτο εἶπεν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὅπερ νῦν
ὑμῖν ἐγὼ, ὅτι ἴοι ἀποθανούμενος διὰ τὸ ἐμοὶ ἀπιστῆσαι.

7. πρὸς ἐμὲ α Bkk., πρὸς με b5. 11. τὸ δαιμόνιον
del. Wagner. Sed cf. Euthyd. 272 E. 12. διαλιπὼν X Bkk.,
διαλείπων b5. 17. ᾤχετο] ᾤχετ' Γ Bkk. 18. τοῦτο]
τοῦτ' Γ Bkk.

3. τί δὴ, interrogatio inter-
iecta ut Menon. 97 E.
τοῦτο ut Menon. 80 E.

4. ἀνίστατο — ἀποκτε-
νοῦντες. Xen. an. II 4, 16
ἐπεμφέ με Ἀρταίος καὶ Ἀρτάο-
ζος πιστοὶ ὄντες. Lys. 207 D. Ad
Menon. 79 E.

5. ἀποκτενοῦντες — ἠπι-
στάσθην ut Phaedr. 261 B σχολ-
ιάζοντες συγγραφάτην, Xen.
mem. I 2, 33 καλέσαντες — ἐδει-
κνύτην; h. l. aptissime.

7. εἶπεν — ἔφη, mox εἶπον
— ἔφη ut erast. 132 B 135 A.
Menon. 95 E.

8. ποι ἐξαναστῆναι. Phae-
don. 116 A ἀνίστατο εἰς οἰκημά-
τι. Prot. 311 A δεῦρο ἐξανα-
στάμεν.

9. ἐὰν τύχω, si forte („wenn
das Glück will“). Sim. Theaet.

179 C ἀνάλωτοι γάρ, εἰ ἔτυχον
(fortasse), εἰσίν. Hipp. min. 367 A
εἰ τύχοι.

11. γέγονε — δαιμόνιον.
Euthyd. 272 E ἐγένετο τὸ εἰσ-
θὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον.

12. διαλιπὼν. Phaedon. 117 E
118 A ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν.
ib. 59 E οὐ πολὺν — χρόνον ἐπι-
σχῶν. STALLB.

13. Σώκρατες ut Men. 98 A
Μένων ἑταῖρε. Aliter 127 B
Θέλαγες.

αὐθις ἐγένετο. Anaphorae
gravitatem auget asyndeton.
Gorg. 510 C οὕτως μέγα — δυνή-
σεται, τοῦτον οὐδεὶς χαιρών
ἀδικήσει. KNEBEL. Ar. av. 76 sqq.

19. ἀπιστῆσαι. ἀπιστεῖν τὸ
ἀπειθεῖν. οὕτω Πλάτων. Pha-
vor. Hipparch. 229 B. Ad apol.
29 C.

ἔτι τοίνυν περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ πολλῶν ἀκούσεσθον, D
ἃ ἐγὼ ἔλεγον περὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ στρατοπέδου.
καὶ τὰ μὲν παρεληλυθότα τῶν εἰδότεων ἔστιν ἀκούσαι·
πειραὶ δ' ἔξῃστι νυνὶ λαβεῖν τοῦ σημείου, εἰ ἄρα τι
5 λέγει. ἐπὶ γὰρ τῇ ἐπὶ στρατείᾳ ἐξορμῇ Σαννίωνος τοῦ
καλοῦ ἐγένετό μοι τὸ σημεῖον, οἴχεται δὲ νῦν μετὰ
Θρασύλλου στρατευσόμενος εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας.
ἐγὼ οὖν οἴομαι ἐκείνον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὁμοῦ τι
τούτῳ γ' ἔλᾶν, καὶ περὶ γε τῆς πραγματείας τῆς ἄλλης
10 πάνν φοβοῦμαι.

XII. Ταῦτα δὴ πάντα εἰρηκὰ σοι, ὅτι ἡ δύναμις E
αὕτη τοῦ δαιμονίου τούτου καὶ εἰς τὰς συνουσίας τῶν
μετ' ἐμοῦ συνδιατριβόντων τὸ ἅπαν δύναται. πολλοὶς
μὲν γὰρ ἐναντιοῦται, καὶ οὐκ ἔστι τούτοις ἀφελήθηται

6. καλοῦ ε Sib., Καλοῦ Cornar. Ficin. Bipont. Bkk. Sch.
(Scribendum erat Κέλον, cf. Κλήτος, Σόφος et quae enumerat Lehrs.
De Aristarchi stud. Hom.² p. 279 sqq.) τὸ X²Θ Bkk., om. ab5.

9. γ' ἔλᾶν Herm., γελᾶν a', ἔλᾶν b5. πραγματείας b5
Bkk., στρατείας a Herm.

1. τῶν ἐν Σικελίᾳ. „Re-
ferenda sunt haec ad expedi-
tionem in Siciliam Ol. 91, 2
(a. Ch. 415) ab Atheniensibus
susceptam; Thuc. VI 8 sqq.“
KNEBEL. Plut. de genio Socr. 11:
ἀκούω δὲ καὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ
τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως φθο-
ρὰν προεπιεῖν αὐτόν.
πολλῶν, εἰδότεων.

4. εἰ ἄρα, ecquid. Phaedr.
268 A Prot. 343 C de rep. I
433 A ἄκουε εἰ τι ἄρα λέγω.
Phaedon. 70 C εἴτ' ἄρα — εἴτε
καὶ οὐ. Erast. 137 B.

5. Σαννίωνος, de quo nihil
aliunde constat.

7. Θρασύλλου. Agide rege
a moenibus Athenarum reiecto
Thrasylli apud populum gratia
adeo aucta est, ut M peditibus, C
equitibus, L navibus eum prae-
ficerent (Xen. Hell. I 1, 33 sq.).
Quibus copiis ille Samum pro-
fectus (a. Ch. 410) Pygela, Ioniae
oppidum, oppugnavit, Milesio-
rum manum vicit, Notium et
Colophonem cepit, Lydiae va-
stavit; apud Ephesum autem
cladem accepit magnam, qua

illius expeditionis spes ad irri-
tum cecidit. Hinc illud εὐθὺν
Ἐφέσου et πάνν φοβοῦμαι va-
ticinium ex eventu.

8. ὁμοῦ τι, prope. Dion.
Hal. ant. I 78, 198 ὁμοῦ τι τῷ
τίκτειν εἶναι τὴν κόρην. Ael.
de nat. an. IV 36 τοὺς — ὁμοῦ
τῷ θανάτῳ ὄντας. De addito τι,
fere, cf. Hipparch. 229 B ἐγγὺς τι.
Apud Platonem ὁμοῦ est una.

9. ἔλᾶν. Euthyphr. 4 A πόρρω
πον — σοφίας ἐλαύνοντος. Eur.
Heracl. 904 ἐγγὺς μαυῖων ἐλαύ-
νει. Veritas igitur: aut saltem
(γε) prope ad hoc accessurum,
h. e. simile quid perpressurum
esse. (Ast.)

„πραγματείας, negotio, h.
e. de tota illa expeditione.“
STALLB.

13. μετ' ἐμοῦ συνδιατρι-
βόντων, mox τούτοις συνδια-
τριβεῖν. Ad Menon. 80 D μετὰ
σοῦ — συζητῆσαι.

πολλοῖς μὲν γάρ. Proxima
petita sunt ex Theaet. 150 D
— 151 A; proll. p. 229.

14. τούτοις pro τούτους. Ad
apol. 30 D. Aliter Menon. 91 A.

μετ' ἐμοῦ διατρίβουσιν, ὥστε οὐχ οἶόν τε μοι τούτοις
 συνδιατρίβειν· πολλοῖς δὲ συνεῖναι μὲν οὐ διακαλύει,
 ὠφελούνται δὲ οὐδὲν συνόντες. οἷς δ' ἂν συλλάβηται
 τῆς συνουσίας ἢ τοῦ δαιμονίου δύναμις, οὗτοί εἰσιν ὧν
 καὶ σὺ ἤσθησαι· ταχὺ γὰρ παραχορήμα ἐπιδιδόασιν. καὶ 5
 τούτων αὖ τῶν ἐπιδιδόντων οἱ μὲν καὶ βέβαιον ἔχουσι
 130 καὶ παραμόνιμον τὴν ὠφελίαν· πολλοὶ δὲ ὅσον ἂν μετ'
 ἐμοῦ χρόνον ὦσιν, θαναμάσιον ἐπιδιδόασιν, ἐπειδὴν δέ
 μου ἀπόσχονται, πάλιν οὐδὲν διαφέρουσιν ὀτουοῦν.
 τοῦτό ποτε ἐπαθεν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου νῖός τοῦ 10
 Ἀριστείδου. διατρίβων γὰρ μετ' ἐμοῦ πάμπλου ἐπεδε-
 δώκει ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· ἐπειτα αὐτῷ στρατεία τις ἐγένετο
 καὶ ᾤχετο ἐκπλέων· ἦμων δὲ κατελάμβανε μετ' ἐμοῦ
 διατρίβοντα Θουκυδίδην τὸν Μελησίου υἱὸν τοῦ Θουκυ-
 B δίδου. ὁ δὲ Θουκυδίδης τῇ προτεροαῖα μοι δι' ἀπεχθείας 15
 ἐν λόγοις τισὶν ἐγγόνει. ἰδὼν οὖν με ὁ Ἀριστείδης,
 ἐπειδὴ ἠσπασάτο τε καὶ τᾶλλα διελέχθη, Θουκυδίδην δέ,

7. ὠφελίαν X et ut videtur t Sch., ὠφέλιαν s. Item 130 E.
 Cf. proll. p. 235. 10. ἐπαθεν b5 Bkk., ἐμαθεν a¹, νῖός del. Ast,
 itemque statim vldn. 11. ἐπεδεδώκει, mox ἐγγόνει] ἐπε-
 δεδώκειν, ἐγγόνειν Sch. Cf. Cobet, mnemos. nov. ser. III
 p. 196 sq. Schanz, Plat. op. XII 1 proll. p. 13 sq. 16. οὖν
 με ab Stb., με οὖν ut videtur EF s Bkk.

2. διακαλύει, int. ἐμέ. The-
 aet. 151 B ἐνίοις μὲν τὸ γι-
 γνόμενόν μοι δαιμόνιον ἀπο-
 κωλύει ξυνεῖναι, ἐνίοις δὲ ἐξ.
 („multi vero sunt quos non im-
 pedit quominus mecum ver-
 sentur.“ Ast, itemque Schleier-
 macher, Wagner, Hirschig. Op-
 positum est οὐχ οἶόν τε μοι
 τούτοις συνδιατρίβειν.)

3. συλλάβηται τῆς συν-
 ουσίας, adiuvat in consue-
 tudine mecum iungenda. Ast. De
 structura cf. Phaedr. 237 A ἔξυμ
 μοι λάβεσθε τοῦ μύθου. Fre-
 quentius est activum.

4. οὗτοι ut 127 D τοῦτο.
 Menon. 71 B erast. 137 C Hip-
 parch. 228 D.

10. Ἀριστείδης. De Aristide
 filio illius Lysimachi, de quo
 v. ad Menon. 94 A, Aristidis
 Iusti nepote, item de Thucy-
 dide Melesiae filio Thucydidis

maioris (ad Menon. 94 C) ne-
 pote erudiendis agit cum So-
 crate Lach. 179 A sqq. KNEBEL.
 Quo factum est, ut scriptor cum
 Aristidis mentione ex Theaet.
 150 E repetita Thucydidis men-
 tionem consociaret. SCHLEIERM.

13. ἦμων. Ar. ran. 1157 ἦμων
 δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ κατέρχουμαι.
 Crat. 440 E εἰσαυθῆς — διδά-
 ξεις, ἐπειδὴν ἦμης· νῦν δὲ —
 πορεύου εἰς ἀγρόν. Krüger ad
 Xen. an. II 1, 9.

15. δι' ἀπεχθείας — ἐγγε-
 γόνει, odium in me conceperat.
 Ast., vi activa ut Eur. Hipp.
 1164 (τέθνημε) πρὸς τοῦ; δι'
 ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
 ὅτου κατήσχην ἄλογον —; Aliter
 Aesch. Prom. 121, ubi v. Weck-
 lein. Ad Phaedon. 82 E Alc. I
 103 A.

17. ἠσπασάτο — διελέχθη.
 Charm. 153 B πόρωθεν ἠσπασά-

ἔφη, ἀκούω, ὃ Σώκρατες, σεμνύνεσθαι ἅττα πρὸς σέ
 καὶ χαλεπαίνειν ὡς τι ὄντα. Ἔστι γάρ, ἔφη ἐγώ, οὕτως.
 Τί δέ; οὐκ οἶδεν, ἔφη, πρὶν σοὶ συγγενέσθαι οἶον ἦν
 τὸ ἀνδράποδον; Οὐκ ἔοικέν γε, ἔφη ἐγώ, νῆ τοῦς
 5 θεοῦς. Ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός γε, ἔφη, καταγελάστως ἔχω,
 ὃ Σώκρατες. Τί μάλιστα; ἔφη ἐγώ. Ὅτι, ἔφη, πρὶν C
 μὲν ἐκπλεῖν, ὄψου ἄνθρωπον οἷός τ' ἢ διαλέγεσθαι
 καὶ μηδενὸς χείρων φαίνεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὥστε καὶ
 ἐδίωκον τὰς συνουσίας τῶν χαριεστάτων ἀνθρώπων·
 10 νυνὶ δὲ τοῦναντίον φεύγω, ἂν τινα καὶ αἰσθάνωμαι
 πεπαιδευμένον· οὕτως αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἐμαντοῦ φαν-
 λότῃ. Πότερον δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἐξαίφνης σε προύλιπεν
 αὕτη ἢ δύναμις ἢ κατὰ σμικρόν; Κατὰ σμικρόν, ἦ δ
 ὅς. Ἡνίκα δέ σοι παρεγένετο, ἦν δ' ἐγώ, πότερον μα- D
 15 θόντι παρ' ἐμοῦ τι παρεγένετο, ἢ τινι ἄλλῳ τρόπῳ;
 Ἐγώ σοι ἐρῶ, ἔφη, ὃ Σώκρατες· ἄπιστον μὲν νῆ τοῦς
 θεοῦς, ἀληθὲς δέ. ἐγὼ γὰρ ἔμαθον μὲν παρὰ σοῦ οὐδὲν
 πάποτε, ὡς αὐτὸς οἶσθα· ἐπεδίδουν δέ, ὅποτε σοι συν-
 εἴην, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ μόνον οἰκία εἴην, μὴ ἐν τῷ
 20 αὐτῷ δὲ οἰκίματι· μᾶλλον δὲ ὅποτε ἐν τῷ αὐτῷ οἰκί-
 ματι. καὶ ἐμοίγε ἐδόκουν πολὺ μᾶλλον ὅποτε ἐν τῷ
 αὐτῷ οἰκίματι ὧν λέγοντός σου βλέπομαι πρὸς σέ, μᾶλ-

1. ἀκούω, ὃ Σώκρατες ab Bkk., Σώκρατες, ἀκούω Es.
 3. δέ ε' X¹ s Herm., δαί X² t Bkk. 6. μάλιστα] μάλιστ'
 Γ Bkk. πρὶν μὲν ab Bkk., πρὶν με Es. 7. ἢ pars b et ut vi-
 detur X³ Bkk., ἦν s. ἀνθρώπων X¹ Tur., ἀνθρώπων ut videtur b5
 Bkk. 12. προύλιπεν s, προύλειπεν a¹ pars b. 16. ἐρῶ, ἔφη
 ab5 Tur., ἔφη, ἐρῶ Sc Bkk. 17. ἔμαθον μὲν a Bkk., ἔμαθον
 ut videtur b5.

ζοντο. ih. 153 C παραναθεζό-
 μενος οὖν ἠσπασόμεν τὸν τε
 Κριτίαν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ
 διηγούμεν αὐτοῖς τὰ ἀπὸ στρα-
 τοπέδου, ὅ τι με τῆς ἀνέροίτο.
 2. τι. Apol. 41 F εἰάν δοκῶσὶ
 τι εἶναι μὴδὲν ὄντες. Alc. I
 122 D Clit. 408 C. Ad remp. VIII
 562 D. 129 D τι λέγει erast.
 133 C.

4. ἀνδράποδον. „Illibera-
 lem hominis vituperat animum,
 qui quid Socrati deberet non
 sentire aut meminisse videatur.
 Xen. mem. IV 2, 39 Εὐθύδημος
 — πάνν ἀθύμως ἔχων ἀπῆλθε
 καὶ καταφρονήσας ἑαυτοῦ καὶ

νομίσας τῷ ὄντι ἀνδράποδον
 εἶναι.“ STALLB. Alc. I 120 B.

6. τί μάλιστα; cur tandem?
 Ad Menon. 76 B 80 B. Aliter
 Hipparch. 228 B.

9. χαριεστάτων de homini-
 bus elegantis ingenii (mox πε-
 παιδευμένων). Lach. 180 D erast.
 135 D. KNEBEL.

10. τοῦναντίον ut Hipparch.
 228 A.

17. ἔμαθον — οὐδέν. The-
 aet. 150 D ἐπιδιδόντες — καὶ
 τοῦτο ἐναργὲς ὅτι παρ' ἐμοῦ
 οὐδὲν πάποτε μαθόντες.

19. καὶ. Ad 121 A.

Ελον ἢ ὁπότε ἄλλοσε ὀρφῆν. πολὺ δὲ μάλιστα καὶ πλεῖστον ἐπεδίδουν, ὁπότε παρ' αὐτόν σε καθοίμην ἐχόμενός σου καὶ ἀπτόμενος. νῦν δέ, ἢ δ' ὅς, πᾶσα ἐκείνη ἢ ἕξις ἐξεροῦηκε.

XIII. Ἔστιν οὖν, ὃ Θέαγες, τοιαύτη ἡ ἡμετέρα 5 συνουσία· ἐὰν μὲν τῷ θεῷ φίλον ἦ, πάνυ πολὺ ἐπιδώσεις καὶ ταχύ, εἰ δὲ μή, οὐ. ὄρα οὖν μή σοι ἀσφαλέςτερον ἦ παρ' ἐκείνων τινὶ παιδεύεσθαι, οἷ ἐγκρατεῖς αὐτοὶ εἰσιν τῆς ἀφελείας ἢν ἀφελουῖσιν τοὺς ἀνθρώπους, μᾶλλον ἢ παρ' ἐμοῦ ὅ τι ἂν τύχη, τοῦτο πράξει. 10

131 ΘΕ. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν δοκεῖ, ὃ Σώκρατες, ἡμᾶς οὕτως ποιῆσαι, ἀποπειραθῆναι τοῦ δαιμονίου τούτου συνόντας ἀλλήλοις. καὶ ἐὰν μὲν παρείκη ἡμῖν, ταῦτα βέλτιστα· εἰ δὲ μή, τότε ἤδη παραχρηῖμα βουλευσόμεθα ὅ τι δράσομεν, εἴτε ἄλλω συνεσόμεθα, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ 15 θεῖον τὸ σοὶ γιγνόμενον πειρασόμεθα παραμυθεῖσθαι

1. δὲ A² Bkk., δὴ a¹ b⁵. 2. καθοίμην ab Bkk., καθήμην EFr⁵. 3. δὲ ab Stb., δὴ ε Bkk. 8. οὐ ut videtur b⁵, ὅτ' a¹, οὐ τ' a². 10. ἐμοῦ] ἐμοὶ Hrm. τύχη ab Bkk., τύχοι EFr⁵, τύχης Bekker Sch. 13. ταῦτα βέλτιστα del. Hsch. dubitans: „Sed num auctor Graece scivit?“

3. ἀπτόμενος. Imitatus est symp. 175 D εὐ ἂν ἔχοι — εἰ τοιούτων εἴη ἡ σοφία, ὥστ' ἐν τοῦ πληρεστεροῦ εἰς τὸν κενώτερον ῥεῖν ἡμῶν, ἐὰν ἀπτόμεθα ἀλλήλων, ὥσπερ τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὑδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστερας εἰς τὴν κενωτέραν. STALLB. Inde ἐξεροῦηκε.

6. τῷ θεῷ. Alc. I 105 D διὸ δὴ καὶ πάλαι οἴομαι με τὸν θεόν (103 A τι δαιμόνιον ἐναντίωμα) οὐκ ἔαν διαλέγεσθαι σοι. Ad Theaet. 150 CD.

10. μᾶλλον. „Saepissime fit, ut post alium comparativum a particula ἢ paulo remotiorem ante hanc particulam perspicuitatis gratia μᾶλλον invehatur. Phaedon. 79 E.“ KNEBEL.

παρ' ἐμοῦ ὅ τι ἂν τύχη. „H. e. ea uti fortuna, quae tibi per me contigerit.“ STALLB. Verba ἐμοῦ et τύχη sana esse videntur, siquidem alterum alterum tuetur.

Nam si servatur τύχη, structura est ut Diod. XIII 26 εἰ μὲν αὐτοῖς ἐκ ταύτης τῆς πράξεως ἔπαινοι τυγχάνουσι; sin scripseris ἐμοί, necessarium videtur τύχης coll. Crit. 45 D ὅ τι ἂν τύχοι, τοῦτο πράξουσιν. Prot. 353 A Gorg. 522 C symp. 181 B al. Varia πάθη eorum, qui Socratis consuetudine utuntur, tria enumerantur 129 E sq.

13. ταῦτα βέλτιστα. Plurimumque in hac structura apodosis omittitur. Prot. 311 D 325 D de rep. IX 575 D Gorg. 503 C. Sed ut h. l., Hipp. mai. 295 B ἐὰν μὲν εὐρωμεν, κάλλιστα ἕξει. εἰ δὲ μή κτλ.

14. εἰ δὲ μή. Post ἐὰν μὲν expectaveris ἐὰν δὲ μή, ut de rep. IX 575 D ἐὰν μὲν ἐνόητες ὑπέκωσιν· ἐὰν δὲ μή κτλ. Sed frequentius est εἰ δὲ μή, quod in formulam abiit (sin aliter).

15. συνεσόμεθα, pluralis ut Menon. 71 C.

εὐχαῖσι τε καὶ θυσίαις καὶ ἄλλω ὅτῳ ἂν οἱ μάντις ἐξηγῶνται.

ΔΗ. Μηκέτι πρὸς ταῦτα ἀντίπης, ὃ Σώκρατες, τῷ μειρακίῳ· εὐ γὰρ λέγει Θεάγης.

5 ΣΩ. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ χρῆναι οὕτω ποιεῖν, οὕτω ποιῶμεν.

1. εὐχαῖσι. Vetus terminatio lege nulla accedit. Tim. 74 E ταῖς καμπαῖσιν, de leg. 690 E τοῖσι δῆμοις, al. Menex. 244 A εὐχαῖς καὶ θυσίαις. de rep. X 885 B θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς.

εὐχαῖσι τε καὶ θυσίαις. Ad Euthyphr. 14 B. 2. ἐξηγῶνται. Ad Euthyphr. 4 C.

PROLEGOMENA

AD

ERASTAS.

- De erastis egerunt¹⁾
 Schleiermacher II T. III. Bd. 3. Aufl. p. 189—191.
 Ast p. 497—498.
 Stutzmann, I. I., Plato de philosophia, vel dialogus qui
 inscribitur *ἑρασταί*. Ed. II. Erlangae 1818. p. 22—24.
 Socher p. 127—129.
 Knebel²⁾ p. 53—54.
 Arnold I. T. II. Heft. Berlin 1836. p. 322—327.
 Stallbaum vol. VI. sect. II. p. 265—267. (Stallbaum, G.,
 Iudicium de duobus dialogis vulgo Platoni adscriptis.
 Lipsiae 1836. p. 20—22.)
 Hermann p. 421—422.
 Wagner²⁾ p. 49—52.
 Steinhart VI. Bd. Leipzig 1857. p. 477—485.
 Grote vol. I p. 442—453.

I. Argumentum et dispositio dialogi.

- Tiedemann, D., Dialogorum Platonis argumenta. Biponti
 1786. p. 38—40.
 Hunziker, I., Argumenta dialogorum (Plat. opera ed. Didot.
 Vol. III. Parisiis 1873). p. 3—4.

Exordium.

In Dionysii grammatici ludum ingressus Socrates adu-
 lescentulos duos conspicit de rebus caelestibus discep-
 tantes eorumque amatores. Interroganti, quid contendant,
 unus ex amatoribus, qui rei gymnicae operam dedit,

1) V. supra p. 1. 2) V. supra p. 224.

nugari illos philosophantes respondet; quare Socrates eum
 interrogat, nonne pulchrum sit philosophari. Rivalis
 autem eius, qui artibus liberalibus vacavit, Socratem ca-
 vere iubet, ne frustra interroget somnolentum luctatorem;
 ipse interrogatus philosophari pulchrum sibi videri re-
 spondet. Idem concedit fieri non posse, ut dicatur quale
 aliquid sit, priusquam quid sit convenerit. Quare Socrates
 eum interrogat, quid sit philosophari.¹⁾

I. Docetur quid philosophia non sit.

Solo dixit se senescere semper multa discentem; quare
 amatori philosophia esse videtur rerum multarum scientia
 (*πολυμαθία*). Interrogatus autem concedit philosophiam
 non solum pulchrum esse, sed etiam bonum, itemque re-
 liquas artes, velut gymnicae; in qua non multos labores,
 sed moderatos utiles esse Socrates ostendit. Itemque omnia,
 et quae ad corpus et quae ad animum spectent, conducere
 si moderata, non multa sint amator concedit. At quis
 dicat qui modus in discendo moderatus sit?²⁾ Quare hoc
 quaerendum est, quae potissimum disciplinae discendae
 sint, quoniam non omnes discendae sunt. Videntur ama-
 tori discendae esse eae, ex quibus maximam aliquis
 gloriam capere possit; maximam autem capere eum, qui
 videatur artium peritus aut omnium aut quam pluri-
 marum et praestantissimarum. Socrates interrogat, num
 ita hoc dicat, sicut architectus pluris aestimandus sit quam
 tignarius; ita enim non duas artes disci posse, nedum
 plures. Amator autem censet non oportere philosophum
 artem ullam penitus nosse, sed ut sententiam suam
 conferre et omnium sapientissimus videri possit. Ita quin-
 quertiones reliquis athleticis praestare, luctatoribus autem
 et cursoribus cedere Socrates ostendit; quod praeclare
 dictum amator collaudat.³⁾ Quaerit autem Socrates, post-
 quam amator concessit bonos utiles esse, pravos inutiles,
 num utiles sint philosophi in omnibus artibus secundarii.
 Homo enim aegrotus non philosophi operam desiderat,
 sed medici, fluctibus iactatus non philosophi, sed guber-
 natoris, itemque reliqui omnes non philosophi, sed opi-
 ficis; quare donec sunt opifices, inutilis est philosophus.
 Sunt autem opifices, quare philosophus inutilis est; in-
 utiles autem pravos esse concessum est. Quare quamdiu
 artifices sunt, philosophi pravi sunt.⁴⁾

Transitio. Videndum est igitur, ne aliud quid sit
 philosophia atque artium omnium scientia.⁵⁾

1) 132 A — 133 C. 2) 133 C — 135 A. 3) 135 A — 136 B.
 4) 136 B — 137 A. 5) 137 B.

II. Docetur quid philosophia sit.

Et equos et canes et homines ea ars recte castigat, quae meliores reddit, eademque bonos et pravos discernit et multos et singulos. Quae vero recte castigat ars est iudiciaria sive iustitia; ea igitur boni et pravi discernuntur tam multi quam singuli. Nam singulos cognoscit aut ignorat quales sint, qui multos, et multos, qui singulos. Quare ignorat alios, qui semet ipse ignorat, et hoc suadet Delphica inscriptio, ut prudentiam (*σωφροσύνην*) colamus et iustitiam. Nam prudentia, qua bonos et malos discernimus, eadem est atque iustitia, qua recte castigamus. Civitates autem recte administrantur, si iniusti puniuntur, itemque singulae domus, si domini iusti sunt; quare etiam civilis sapientia (*πολιτική*) sive regia et tyrannica ars eadem est, et idem est rex, tyrannus, vir civilis, administrator, dominus, prudens, iustus. In hac arte non licet philosophum quinquertionem esse et paene summum, sive secundarium et inutilem donec illorum aliquis exstat, sed turpe est secundarium reperiri. Haud quaquam igitur philosophia est multarum rerum scientia.

Conclusio. Quibus rebus expositis sapiens ille amator erubescens tacuit, reliqui dicta laudaverunt.¹⁾

II. Quid scriptor in scribendis erastis spectaverit.

De erastarum auctoritate iam dubitavit grammaticus ceterum haud quaquam suspiciosus Thrasyllus²⁾; libellum a Platone abiudicaverunt Boeckh³⁾, Schleiermacher⁴⁾, Ast⁵⁾, Socher⁶⁾, Knebel⁷⁾, Stallbaum⁸⁾, K. F. Hermann⁹⁾, Wagner¹⁰⁾, Steinhart¹¹⁾ Hunziker¹²⁾, Überweg¹³⁾, Zeller¹⁴⁾, quia neque sententia dialogi neque argumenti tractatio ea est, ut Platonis manum agnoscamus.

Nam postquam quaestio proposita est, quid sit philosophari¹⁵⁾, disputationis parte priore refutatur vulgaris illa opinio sophistarum vanitate confirmata¹⁶⁾ philosophiam

1) 137 B — 139 A. 2) Diog. La. IX 37 εἶπερ οἱ Ἀντερρασαὶ Πλάτωνος εἶσι, φησὶ Θρασύλλος. Cf. etiam Clem. Alex. Strom. I 19, 93 (II 77 Dind.) κὰν τῷ Δημοδόκῳ (erast. 137 B), εἰ δὲ τοῦ Πλάτωνος τὸ σύγγραμμα „μηδὲ ἢ τοῦτο φιλοσοφεῖν κτλ.“ 3) In Minoem p. 33. 4) l. l. p. 189. 5) l. l. p. 497. 6) l. l. p. 129. 7) l. l. p. 53. 8) Plat. opp. VI 2 p. 265. 9) l. l. p. 421. 10) l. l. p. 50. 11) l. l. p. 486. 12) l. l. p. 3. 13) Grundriss der Gesch. der Philos. I⁶ p. 137. 14) Die Philosophie der Griechen II³ 1 p. 418. Pro genuino libellum habuerunt F. A. Wolf (Vorr. zum Gastmahl p. 88), A. M. Kraft (De notione philosophiae in Platonis Ἐρασταῖς obvia. Lips. 1786), Stutzmann, Grote (cf. Theag. proll. p. 227 ann. 25). 15) 133 C. 16) Ad 133 E. Aptissime homo πάνσοφος cum quinquertione comparatur 135 E.

esse multarum rerum scientiam (*πολυμαθίαν*), posteriore autem docetur philosophum compotem esse debere eius sapientiae civilis, quae temperantia et iustitia contineatur, quibus res publicae et domesticae bene administrantur. Haec autem est neque Platonica neque Socratica philosophiae definitio.¹⁾

Deinde neque in describendis colloquentium moribus neque in disputandi ratione Platonis artem agnoscimus. In describenda enim morum diversitate hominis musici et palaestrici nimius fuit scriptor, quare miramur eiusmodi homines adolescentium nobilium et ingeniosorum esse amatores²⁾; Socratis autem urbanitatem et facetam irrisionem sophistarum, qua Plato indicasset quorsum prior disputationis pars spectaret³⁾, omnino desideramus.⁴⁾ In disputando autem scriptor ita versatur, ut ubi concessum est *ὅτι τὰ μέτρια ὠφελεῖ, ἀλλ' οὐ τὰ πολλά⁵⁾*, non progrediatur ad demonstrandum illud quod Plato docuit de leg. VII 819 A: *μᾶλλον δ' ἐτι δέδοικα τοῖς ἡμμένους μὲν αὐτῶν τούτων τῶν μαθημάτων, κακῶς δ' ἡμμένους. οὐδαμοῦ γὰρ δεινὸν οὐδὲ σφοδρὸν ἀπειρία τῶν πάντων οὐδὲ μέγιστον κακόν, ἀλλ' ἢ πολυπειρία καὶ πολυμαθία μετὰ κακῆς ἀγωγῆς γίγνεται πολὺ τούτων μείζων ζημία*. Sed interpositis illis prorsus supervacaneis 134 E *τίνα οὖν ἐρόμενοι* — 135 A *ἐντενεῖ τὸ τόξον*; quaestionem dimittit et re denuo tractata minus quam superioribus efficit.⁶⁾ Minus etiam Platone digna est altera dialogi pars, qua virtutum unitas, quam Plato docuit, quodammodo demonstratur, sed ita, ut fortitudo (*ἀνδρεία*) et prudentia (*φρόνησις*) omittantur, temperantia (*σωφροσύνη*) cum prudentia ita confundatur, ut *σωφροσύνης* vocabulum vocis *φρόνησις* loco positum esse videatur⁷⁾, iustitia (*δικαιοσύνη*) autem cum arte iudiciaria (*δικαστική*) confundatur.⁸⁾

Quare non a Platone, sed ab alio quodam Socratis discipulo hunc dialogum conscriptum esse suspicari sunt Socher⁹⁾, Knebel¹⁰⁾, Steinhart¹¹⁾; cui sententiae suffragari videtur quod Stallbaum¹²⁾ animadvertit „hunc libellum genus dicendi habere purum, castum, elegans, nihil ut inveniri possit, quod a Platonis vel Xenophontis elegantia

1) Steinhart p. 477 sq. 2) Schleiermacher p. 189. Steinhart p. 478 sq. 3) Ad Democritum philosophum hanc disputationem spectare non bene coniecit Thrasyllus ap. Diog. La. IX 37. Cf. Stallbaum p. 266. 4) Schleiermacher p. 189. 5) 134 E. 6) 135 A — 137 A. Schleiermacher p. 190. 7) 133 AB prudentiae et temperantiae notiones in eam coaluerunt, quam nos dicimus *Besonnenheit*. 8) 137 D. Wagner p. 50 sq. 9) l. l. p. 129. 10) l. l. p. 53. 11) l. l. p. 485. 12) l. l. p. 265.

abhorreat¹⁾ Attamen non Socratis auditorem, sed diligentem et memorem Platonis lectorem composuisse libellum apparebit, si comparaveris 133 A cum apol. 17 A, 133 B cum Menon. 71 B, 133 C cum Lach. 188 B, 134 B cum Phaedr. 276 B, 136 D cum Alc. II 147 A, 138 A cum Charm. 164 D Alc. I 133 C, 138 B cum leg. III 696 C, 138 C cum polit. 259 B.²⁾

Charm. 164 D (οὐποτε) συγχωρήσαιμ' ἂν ἀγνοοῦντα αὐτὸν ἑαυτὸν ἀνθρώπου σωφρονεῖν. σχεδὸν γάρ τι ἔγωγε αὐτὸ τοῦτό φημι εἶναι σωφροσύνην, τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν, καὶ ξυμφέρομαι τῷ ἐν Δελφοῖς ἀναθέντι τὸ τοιοῦτον γράμμα. ibid. οὐδὲ δεῖν τοῦτο (τὸ χαιρῆν) παρακελεύεσθαι ἀλλήλους, ἀλλὰ σωφρονεῖν.

erast. 138 A τὸ δ' ἑαυτὸν ἀγνοεῖν σωφρονεῖν ἐστὶν ἢ μὴ σωφρονεῖν; Μὴ σωφρονεῖν. Τὸ ἑαυτὸν ἄρα γινώσκειν ἐστὶ σωφρονεῖν; Φημί, ἔφη. Τοῦτο ἄρα, ὡς ἔοικε, τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα παρακελεύεται, σωφροσύνην ἀσκεῖν καὶ δικαιοσύνην.

Neque igitur dubium est quin hoc scriptor propositum habuerit, ut imitando Platone sollertiae suae specimen ederet. De philosophia autem ut dialogum conscriberet eo fortasse factum est, quod ipse Plato soph. 253 E polit. 257 A quaestionem de philosopho instituentam promiserat.³⁾ De scriptoris tempore nihil constat, quamquam sermonis elegantia adducimur, ut non ita multo post Platonis tempora libellum scriptum esse credamus.⁴⁾

III. De dialogi personis et occasione.

Platonis aetate diversa studia Athenis floruerunt, cum alii ex patrio more Achillem summae perfectionis imaginem animo concepissent, alii mansuetioribus Musis vacarent. Coronam Olympiacam appetebat Achilleum genus, artibus liberalibus Apollinea proles vacabat; non raro ita utrique, ut appareret vitium esse, quod nimium esset. Quare Plato suum utrisque tribuens de rep. III 411 E: ἐπὶ δὴ δὴ ὄντε τούτω, inquit, δύο τέχνα θεὸν ἔγωγ' ἂν τινα φαίην δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις, μουσικὴν τε καὶ γυμναστικὴν ἐπὶ τὸ θυμοειδὲς καὶ τὸ φιλόσοφον. — τὸν

1) Quamquam Plato non utitur dictione αἰεὶ ποτε (133 A).

2) Hermann p. 588. 3) Wagner p. 50. 4) Hermann p. 422 a philosopho Academico libellum compositum esse censet eo tempore, quo Academia iam degeneravisset. Boeckh (In Minoem p. 33) suspicatus est eiusdem scriptoris esse erastus ac Theagem ex omnibus dialogis spuris inter se simillimos.

κάλλιστ' ἄρα μουσικὴν γυμναστικὴν κεραννύντα καὶ μετριώτατα τῇ ψυχῇ προσφέροντα, τοῦτον ὀρθότατ' ἂν φαίμεν εἶναι τελῆως μουσικώτατον καὶ εὐαρμοστότατον. Huius autem dialogi scriptor utriusque generis exemplum proposuit ad poetarum comicorum similitudinem ita depravatam, ut alter non Achillem sibi imitandum proposuisse videatur, sed Herculem quem poetae comici fingunt luctatorem tumidum voracem stolidum¹⁾, alter adnumerandus sit philosophorum discipulis quos Aristophanes descripsit.²⁾ Non homines, sed personas induci elucet etiam ex eo, quod uterque nomine caret.

Quod dialogus in Dionysii³⁾ grammatae ludo habitus fingitur, a Socratis moribus non alienum est. Xenophon enim haec testatur: ἐκεῖνός γε (Socrates) αἰεὶ μὲν ἦν ἐν τῷ φανερῷ· πρῶτ' τε γὰρ εἰς τοὺς περικίτους καὶ τὰ γυμνάσια ἦει καὶ πληθούσης ἀγορᾶς ἐκεῖ φανερός ἦν, καὶ τὸ λοιπὸν αἰεὶ τῆς ἡμέρας ἦν ὅπου πλείστοις μέλλοι συνέσεσθαι. Quare ille gymnasia praecipue frequentabat⁴⁾ et opificum officinas, εἰσελθὼν — πρὸς Παράσιον τὸν ξωγράφον⁵⁾, πρὸς Κλείωνα τὸν ἀνδριαντοποιόν⁶⁾, πρὸς Πιστίαν τὸν θωρακοποιόν⁷⁾, in Simonis sutoris officinam.⁸⁾ Ludos autem litterarios patuisse etiam intempestive accedentibus elucet ex Theophr. charact. 7 (δεινὸς ὁ λόλος) καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα δὲ καὶ εἰς τὰς παλαίστρας εἰσιὼν καλύειν τοὺς παῖδας προμανθάνειν.

Quo tempore dialogus habitus esse putandus sit non constat.

IV. De dialogi inscriptionibus.

Ea libelli inscriptione, quam libri scripti praebent, ἐρασταί, utitur etiam Olympiodorus⁹⁾ itemque scriptor incertus vitae Platonis¹⁰⁾; Thrasyllus¹¹⁾ autem et Diogenes Laertius¹²⁾, Stobaeus¹³⁾, Proclus¹⁴⁾, Theodoretus¹⁵⁾ accuratius dialogum nuncupant ἀντερασταί. Ipse scriptor utrum nomine ἐρασταί usus sit, an ἀντερασταί, an περὶ

1) Ad 132 C. Cf. Welcker, Griech. Götterlehre II p. 765. 786.

2) Ad 134 B. Cf. Ar. nub. 101 μεριμνοφρονεῖσθαι. 103 τοὺς ὀχρῶντας. 153 λεπτότητος τῶν φρενῶν. Ast p. 498. Morum descriptio aut nulla est aut ex adversariorum sermonibus et conviciis petenda; nam aliam scriptor non suppeditavit. 3) Ad 132 A. 4) Ad Euthyphr. 2 A. 5) Xen. mem. III 10, 1. 6) ibid. III 10, 6. 7) ibid. III 10, 9. 8) Cf. proll. ad Hipparch. cap. III. 9) Vit. Plat. c. II (Plat. diall. ed. Hermann vol. VI p. 191). 10) Diog. La. ed. Cobet. append. p. 6. vers. 39. 11) Apud Diog. La. IX 37. 12) III 50. 59. 13) Floril. XXI 20. 14) In Euclid. p. 19. 15) p. 672 ed. Sirmond. (Stallbaum p. 271).

φιλοσοφίας¹⁾, quam inscriptionem libri priori subiciunt, non liquet. Quare inscriptionem breviorē et usitatiorē, quamquam minus accuratam illam retinimus.

V. De dialogi emendandi et interpretandi praesidiis.

Platonis diall.²⁾ ed. Bekker. I 1 p. VII sqq. II 3 p. 281 sqq.

Comm. crit. I p. V sqq. 435 sqq.

— opp. ed. Stallbaum (ed. Weigeliana). I p. 173 sqq. IX p. 246 sqq. XII p. III sqq.

— ed. Schanz. VI 1 (Lips. 1882) p. 84 sqq.

Ad emendandos erastas collati sunt libri XXII: $\mathcal{A}$ ab Gaisfordio et Schanzio, Θ Π Σ Β ab Bastio et Bekkero, Γ Ξ C E F u y e ab Bekkero, 1 ab Bastio, abedino ab F. de Furia, t ab Schanzio. Ex quibus $\mathcal{A}$ (Γ Ξ Σ Β C E F 1 a b c n o t) commemorati sunt supra p. 36 sq., Π diu p. 160, Θ e p. 233.

Horum librorum familia altera (a) continetur libris $\mathcal{A}$ Θ Π, altera (b) reliquis.

$\mathcal{A}$ Θ Π soli praebent 132 A γράφειν] γράφοντες b. 132 B ὅτου] δ. ibid. οὔτοι] οὔτοι γε. 132 C φιλοσοφίαν εἶναι] εἶναι φιλοσοφίαν. ibid. τοῦτον] αὐτόν. ibid. σὺ τί αὐτόν ᾧου] τί σοι οἶε αὐτόν b. ibid. ἀποκρινεῖσθαι] ἀποκρίνεσθαι. 132 D ἀλλ' ἢ] ἄλλο ἢ. ibid. σοφώτατον] σοφώτερον. ibid. κάλλιον] κάλλιον ἂν. 133 B δοκεῖ σοι οἶόν τ' εἶναι] δοκεῖ σοι. 133 C πάνν γε] καὶ μάλα, ἔφη. ibid. om. δ'. ibid. ἐπειτά] εἰτά. 133 D εἶναι] om. εἶναι. ibid. ἐν τοῖς] ἐν. ibid. ἡγεῖ καλὸν] καλὸν ἡγή. ibid. ἔφη] εἶπε. ibid. δὲ] μέντοι. ibid. ὁμολογῶ καὶ καλὸν εἶναι καὶ ἀγαθὸν] καὶ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ὁμολογῶ εἶναι. 133 E ἡροῦμαι γὰρ ὀρθῶς. ἡρώησα οὖν ἐγώ.] ἄρ' οὖν. ibid. ἡγεῖ τι (ἡροῖτ' Θ)] ἡγεῖ. ibid. ὅσπερ γε] ὅσπερ. ibid. κάρῳ] καὶ ἐγώ. 134 A ἀπό γε ὀλίγων] ἀπ' ὀλίγων γε. ibid. τοῦτον ταῦτα] ταῦτα τοῦτου. 134 B ἐπερέλασεν] ἐγέλασεν. 134 D ὠφελιμώτατα εἶναι μέτρια] τὰ μέτρια μάλιστα ὠφελεῖν. 134 E μέτριοι πόνοι] πόνοι μέτριοι. ibid. ὅτι] ἢ. ibid. σπερμάτων] σπέρματος. 135 A αὐτὰ τοπάξομεν] τοπάξομεν ἅττα. ibid. φιλοσοφούντα] φιλόσοφον. ibid. ἐπειδὴ] ἐπεὶ. 135 B μάλα] μάλιστα. 135 C γίγνοιτο] γίνονται. ibid. om. τι (cum $\mathcal{E}$ ¹⁾). ibid. αὐτοῦ] αὐτός. ibid. λέγειν τοιοῦτον] τοιοῦτον λέγειν. ibid. μόνας] μόνον. 136 A δοκεῖ] δοκεῖς. ibid. om. οἶος. 136 B ἀλλ' ὅσ(περ) οἱ δημιουργοὶ] ὅσπερ οἱ δημιουργοί,

1) Cf. proll. ad Hipparch. cap. IV. 2) De his editionibus et de commentationibus Schanzii Iordani Wohlrahi v. p. 35.

ἀλλὰ. ibid. οἱ χρήσιμοι] χρήσιμοι. 136 C εἰ] εἰ σὺ. ibid. ὄν] οὐ. ibid. βουλόμενος κτήσασθαι] κτήσασθαι βουλόμενος. ibid. τὸν σοφὸν] τὸν φιλόσοφον. 136 D τε καὶ] γε καὶ. ibid. ὁ φιλόσοφος] φιλόσοφος. 136 E ἐστὶν ὁ φιλόσοφος] ὁ φιλόσοφος ἐστὶν. ibid. γὰρ ἡμῶν] γὰρ. ibid. ζητῶν] ζητῶ. ibid. καλὸν εἶναι] εἶναι καλὸν. 137 B κτυπάξοντα] κτυπάξοντα. ibid. ἐπεὶ ἐγώ] ἐπεὶ γε. 137 C ἢ αὐτὴ δὲ καὶ] αὐτὴ καὶ. 137 D οὐκοῦν καὶ] οὐκοῦν. ibid. εἴτις — εἴτις] ἦτις — ἦτις. ibid. καλεῖς καὶ] καλεῖς. ibid. οὐκ ἀλλὰ ταύτην] οὐκ ἄλλην. 137 E τοὺς μοχθηροὺς] (τοὺς) πονηροὺς. ibid. ἵππους] om. ἵππους. ibid. τις ἂν] ἂν τις. ibid. καὶ μοχθηροὺς] καὶ πονηροὺς. 138 A ἀγνοοῖ] ἀγνοεῖ. ibid. ἐστὶν ἢ μὴ σωφρονεῖν; μὴ] ἢ οὐ σωφρονεῖν ἐστὶν; οὐ. ibid. τὸ] καὶ τὸ. ibid. καὶ (om. Π)] φημί. 138 B ἄλλους] ἄλλον. ibid. αἱ πόλεις] πόλεις. ibid. ἢ αὐτῆ] αὐτῆ. ibid. ὄνομά γε] ὄνομα. 138 C κἄλλη] ἄλλη. ibid. om. δεσποτικῆ. ibid. φαίνεται, ἔφη, οὕτως] φαίνεται. ibid. πότερον] τί. 138 D ἱατρὸς] ὁ ἱατρὸς. ibid. μηδὲν περὶ τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων καὶ] μηδὲν καὶ. ibid. διεληλύθαμεν] διηλθόμεν. 138 E ὑπακρον καὶ ταύτης μὲν τὰ] ὑπακρον τὰ. ibid. ἔχοντα] δ' ἔχοντα. ibid. ἕως ἂν] ἕως. ibid. ἢ (cum $\mathcal{E}$ ¹⁾)] ἢ ἢ. 139 A ἄρα] ἄρα δεῖ. Tanta in hoc dialogo est familiarum a b diversitas, ut compluribus locis non vitio, sed recensiois diversitate discrepare videantur.¹⁾

Ubi $\mathcal{A}$ et Π non consentiunt inter se, Θ cum $\mathcal{A}$ facit. Etiam $\mathcal{A}$ ² Θ consentiunt his locis: 132 D ἐρώμενον $\mathcal{A}$ ¹ Π, ἐρόμενον $\mathcal{A}$ ² Θ . ibid. ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρινεῖσθαι. 133 C τοῦ Σόλωνος] τὸ Σόλωνος. 134 E 135 A 137 C δὲ] δαί. 136 D ἐγώ] ἐργῶ. Quare verisimile est quod Schanz coniecit Θ ex $\mathcal{A}$ ortum esse.²⁾

Ex libris familiae b cognatiores esse Γ d ex his locis elucet. 133 A τοι reliqui] σοι Γ d. 135 A μὴ ἀξιούντων εἶναι τινα ἄλλον] ἀξιούντων μὴ εἶναι ἄλλόν τινα. 135 E οἶον] οἶοι Γ^{cor} d. 136 B λέγοι] λέγειν Γ, λέγει d. 136 C πρὸς γε] πρὸς γε τούτοις Γ d. 136 D πάντα] πάνθ'. 136 E ἄλλο] ἄλλος Γ¹, ἄλλως d¹. 137 C φαίνεται μοι . . . ὀρθῶς (homoeot.) om. Θ Π et Γ d. 138 B διδάσκω] δάσσοισιν Γ, δόσουσαν d. Schanz putat Γ ex t descriptum esse³⁾, et d ex Γ.⁴⁾ Quod quam non verum sit apparebit, si haec perlustraveris. 133 B μεγάλη a Γ d 1 n] μέγα t cum b. 134 A βοηθήση a Γ d] βοηθήσει t cum b. 135 E δὲ ad] δὲ δὴ b, δὲ δεῖ Γ t. 135 E κατὰ $\mathcal{A}$ ¹ Π d i] κατὰ τὰ rell. 136 A φαίνει (φαίνη) ὑπολαμβάνειν ad]

1) Schanz, Studien p. 48. 2) Cf. supra p. 234. 3) Plato-codex p. 40 sqq. 4) Platocodex p. 46.

δοκείσ ὑπολαβεῖν t cum b. 136 C ἐκάστου τε ad] ἐκάστου γε t cum b. ibid. φέρε δὴ ad] φέρε δὲ t cum b. 137 A πάνυ γε, ἢ δ' ὅς ad] πάνυ, ἔφη t cum b, ἔφη πάνυ Γ. 137 E τοὺς χρηστούς καὶ πονηρούς ἵππους ΑΘd] τοὺς πονηρούς καὶ τοὺς χρηστούς (om. ἵππους) t cum b, lacuna in Γ. ibid. ἐαυτὸν ad] αὐτὸν t, lacuna in Γ. 138 C εἰσὶν ἐκείναις ad] ἐκείναις εἰσὶν t cum b. Non descriptum esse d ex Γ etiam ex eo elucet, quod verba 137 E εἰ ἄρα ἵππος ἂν ἀγνοοῖ τοὺς χρηστούς καὶ πονηρούς ἵππους, κἂν ἐαυτὸν ἀγνοοῖ, ποῖός τις ἐστίν; Φημί, quae Γ omittit, in d reperiuntur. Neque igitur Γ ex t neque d ex Γ descriptus esse potest, sed apparet Γd, utpote qui compluribus locis a reliqua familia b secedentes cum fam. a faciant, medium inter utramque familiam locum tenere. Eiusmodi libros iam Stobaei temporibus exstitisse elucet ex verbis 137 E τί δ'; ἐπειδὴν . . . 138 B ἀληθῆ λέγεις, quae Stobaeus flor. XXI 20 ita affert, ut orationem ex familiis ab mixtam exhibeat. 137 E μοχθηρούς a Stob., πονηρούς b. 138 A ἐστίν ἢ μὴ σωφρονεῖν; μὴ a, ἢ οὐ σωφρονεῖν ἐστίν; οὐ b Stob. ibid. τὸ a, καὶ τὸ b Stob. ibid. καὶ ΑΘ, φημί b Stob. 138 B ἄλλους a Stob., ἄλλον b. ibid. αἰ πόλεις a Stob., πόλεις b.

Similiter liber 1, quem librum ex t non posse derivari supra¹⁾ demonstratum est, ad familiam a compluribus locis accedit. 132 A ἐφαινέσθην a1] ἐφαινέσθον t cum b. 132 B μέγα τι a1] τι μέγα t cum b. 133 B μεγάλη aΓd1n] μέγα t cum b. 136 C δὴ a1bdu^{cor}] δὲ t cum b. Praeter locos 133 B 136 C his locis d facit cum 1 : 132 A γραμματιστοῦ rell., γραμματικοῦ 1d ex Stallbaumi silentio. 134 C μῆ] μῆδὲ 1d. 137 B μῆ δὴ (μῆδ' ἢ)] μῆδὲ 1, μῆ δὲ d. Praeter locum allatum 133 B n cum d facit 134 E, ubi reliqui praebent ὁμολογοῦμεν μὲν τρεῖς, dn autem soli recte ὁμολογοῦμεν τρεῖς.

EF²⁾ soli consentiunt 133 E εὔ ἔχειν] ἔχειν εὔ EF. 134 B om. γε. 137 C φημί, ἢ δ' ὅς] ἢ δ' ὅς φημι F, ἢδ' ὅς φημί E. 137 D δὴ] δὲ EF (cum B^e, non B^a).

Σc³⁾ soli praebent 135 B pro δόξαν ἔχοι] ἔχοι δόξαν. Σac soli 136 D pro καὶ τὰ] κατὰ. Σ¹aco 138 B cum a καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη.

Praeterea commemorandum est librum t, quem Schanz totius familiae b archetypum esse putat, nonnullis locis a tota familia b secedentem facere cum a. 137 D, ubi b praebet πονηρούς, Schanz testatur librum t cum a prae-

1) p. 38 sq. Cf. proll. ad Hipparchum cap. V. 2) Cf. supra p. 42. 234. 3) Cf. supra p. 166. 234.

bere μοχθηρούς. 135 E, ubi in b est πελταστάς, Α^st cum ΘΠ praebent παλαιστάς (ex Schanzii silentio), itemque 136 E in at est τοὺς δὲ μοχθηρούς, ubi b exhibet τοὺς δὲ πονηρούς. 135 B autem, ubi t pro γε καὶ vitiose praebet τε καὶ, hoc vitium ab omnibus fere libris familiae b, quos Bekker contulit, videtur alienum esse.¹⁾ Quis igitur librum t in hoc dialogo familiae b archetypum esse credat? Immo ex Schanzii testimonio apparet in erastis illum, sicut Γd1n et Stobaei librum, medium inter familias ab locum tenere.

Restat ut commemorentur haec, quae ad rem grammatice spectant.

τί δαί;²⁾ praebent 136 B Α²ΘΠ, 137 C Α²Θ, ibid. Α²t Π^a Σ^a B^a lacdio, 138 B Α²Θ; τί δαί τὰ 134 C Α²Θ Πt, τίνα δαί περι 134 E (bis) Α²Θ, ποῖα δαί μάλιστα 135 A Α²Θ. αἰεῖ³⁾ 133 A Stephanus exhibet cum omnibus libris praeter ΘB^ad; corr. Bekker. 133 C αἰεῖ est in Α¹B^at1, 135 D in Α¹Π^at, 137 A in Α¹Π^aB^at.

De πολυμαθία⁴⁾, πολυμάθεια v. ann. ad 133 D 139 A; de scriptura νῶν⁵⁾ ann. ad 134 B.

Praeter libros supra et in annotationibus laudatos usus sum iis editionibus, quas commemoravi proll. ad Menon. p. 48, et Forsteri editione (v. proll. ad Euthyphr. p. 171).

1) Bekker testatur τε καὶ esse in ΓC¹u¹y¹. 2) V. supra p. 46 sq. 169 sq. 235. 3) V. supra p. 47. 235. 4) Cf. supra p. 170. 235 ὀφείλια. 5) Cf. supra p. 171 ἀδδην, ἴσον.

ΕΡΑΣΤΑΙ.

CAP. I. Εἰς Διονυσίου τοῦ γραμματιστοῦ εἰσηλθόν, ^{Steph. I. p. 132}
καὶ εἶδον αὐτόθι τῶν τε νέων τοὺς ἐπιεικεστάτους δο-
κοῦντας εἶναι τὴν ἰδέαν καὶ πατέρων εὐδοκίμων, καὶ
τούτων ἐραστὰς. ἐτυγχανέτην οὖν δύο τῶν μειρακίων
5 ἐρίζοντε, περὶ ὅτου δέ, οὐ σφόδρα κατήκονον· ἐφαινέ-
σθην μέντοι ἢ περὶ Ἀναξαγόρου ἢ περὶ Οἰνοπίδου ἐρίζειν·
κύκλους γοῦν γράφοντες ἐφαινέσθην καὶ ἐγκλίσεις τινὰς B

ἐρασταὶ ἢ περὶ φιλοσοφίας a pars b, ἡθικός add. X²Θ.
ἀντερασταὶ X²ms. 1. γραμματιστοῦ ad Bkk., γραμματικοῦ 5.
7. γράφοντες b5, γράφειν a. ἐφαινέσθην a1 Bkk.,
ἐφαινέσθον b5, σφαίρας coni. Heusde spec. crit. p. 24.

1. εἰς Διονυσίου. Plut. phil.
c. princ. I 3 Σίμων δὲ γένωμαι
στυτοτόμος ἢ Διονύσιος ὁ γραμ-
ματιστής, — ἵνα μοι προσδια-
λέγηται καὶ προσκαθίξῃ ὁ Σω-
κράτης ὡς ἐκέλευς. De Socrate
in officinis versante Xen. mem.
III 10, 1. 6. 9. Dionysium Platonis
praeceptorem fuisse fortasse ex
h. 1. coniecerunt Olympiod. vit.
Pl. 2 πρῶτον μὲν ἐφοίτησε
Διονυσίῳ τῷ γραμματιστῇ πρὸς
μάθησιν κοινῶν γραμμάτων, οὐ
καὶ ἐν Ἐρασταῖς μὲννηται, ἵνα
μηδὲ Διονύσιος ὁ διδάσκαλος
ἄμοιρος εἴη τῆς παρὰ Πλάτωνα
μνήμης. Diog. La. III 5. proll.
phil. Plat. 2. — Similia sunt
Charmidis et Lysidis exordia.
4. ἐραστὰς. Theophr. charact.
7 (δεινὸς ὁ λόλος) καὶ εἰς τὰ δι-
δασκαλεῖα δὲ καὶ εἰς τὰς πα-
λαιστρας εἰσιῶν καλύειν τοὺς
παῖδας προμενθάνειν. Becker,
Charikles I p. 39.
6. Ἀναξαγόρου. Diog. La.
III 10 (Anaxagoras) ἐρωτηθεὶς
ποτε εἰς τί γεγένηται, Εἰς θε-
ωρίαν, ἔφη, ἡλίου καὶ σελήνης
καὶ οὐρανοῦ. Stellarum orbis
censuit olim non fastigatos fuisse
et sub horizontem depressos, sed

aequos, qualis aspectus est caeli
sub polo, donec tellus aliqua de
causa ad meridiem inclinaretur.
Diog. La. III 9 τὰ δ' ἄστρα κατ'
ἀρχὰς μὲν θολοειδῶς ἐνεχθῆναι,
ὥστε κατὰ κορυφὴν τῆς γῆς τὸν
ἄελ φαινόμενον εἶναι πόλον,
ὕστερον δὲ τὴν ἐγκλίσειν λα-
βεῖν. Plut. plac. phil. II 8 ἐγ-
κλιθῆναι πᾶς τὸν κόσμον ἐν τοῦ
αὐτομάτου ἐς τὸ μεσημβρινὸν
αὐτοῦ μέρος· ἴσως ὑπὸ προνοίας,
ἵνα ἂ μὲν τινα ἀόκητα γένηται,
ἂ δ' οὐκητά.
Οἰνοπίδου. Oenopides Chius
mathematicus, Anaxagorae fere
aequalis (Diog. La. IX 41), de
orbis ecliptici obliquitate dis-
putavit. Diod. Sic. I 98 τὸν τε
Οἰνοπίδην ὁμοίως συνδιατρέ-
ψαντα τοῖς ἱεροῦσι καὶ ἀστρο-
λόγοις (Aegyptiis), μαθεῖν ἄλλα
τε καὶ μάλιστα τὸν ἡλιακὸν
κύκλον ὡς λοξὴν μὲν ἔχει τὴν
πορείαν κτλ. Plut. plac. phil.
II 12 Πυθαγόρας πρῶτος ἐπιτε-
νοημέναι λέγεται τὴν λῆξωσιν
τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἠντινα
Οἰνοπίδης ὁ Χίος ὡς ἰδίαν ἐπί-
νοϊαν σφραγίζεσθαι.
7. κύκλους — γράφοντες.
Ar. nub. 177 κατὰ τῆς τραπέξης

132 ἐμιμοῦντο τοῖν χεροῖν ἐπικλίνοντε καὶ μάλ' ἐσπουδακότε. κἀγώ — καθήμεν γὰρ παρὰ τὸν ἐραστήν τοῦ ἑτέρου αὐτοῖν — κινήσας οὖν αὐτὸν τῷ ἀγκῶνι ἠρόμην, ὃ τι ποτὲ οὕτως ἐσπουδακότε τῷ μειρακίῳ εἴτην, καὶ εἶπον· Ἡ που μέγα τι καὶ καλόν ἐστι, περὶ οὗτου τοσαύτην 5 σπουδὴν πεποιημένῳ ἐστόν; ὁ δ' εἶπε, Ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; ἀδολεσχούσι μὲν οὖν οὗτοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ φλυαροῦσι φιλοσοφοῦντες. καὶ ἐγὼ θανμάσας αὐτοῦ τὴν ἀποκρισιν εἶπον· Ὡ νεανία, αἰσχρὸν δοκεῖ 10 σοι εἶναι τὸ φιλοσοφεῖν; ἢ τί οὕτως χαλεπῶς λέγεις; καὶ ὁ ἕτερος — πλησίον γὰρ καθήμενος ἐτύρχανεν αὐτοῦ, ἀντεραστῆς ὢν — ἀκούσας ἐμοῦ τε ἐρομένου κἀκείνου ἀποκρινομένου, Οὐ πρὸς σοῦ γε, ἔφη, ὦ Σώκρατες,

1. μάλ' Ἀ^o Γ Bkk., μάλας. 4. ποτὲ] ποθ' Γ Bkk. εἴτην ab Bkk., ἦτην s. 5. μέγα τι a1 Bkk., τι μέγα ὅς. 6. οὗτου a Bkk., ὁ ὅς. 7. μὲν οὖν Ἀ^o pars b Bkk., μὲν Πυγε, οὖν s. οὗτοι a Bkk., οὗτοι γε ὅς.

καταπάσας λεπτήν τέφραν, — εἶτα διαβήτην λαβών. Ad Menon. 82 B.

1. τοῖν χεροῖν non „cubito innixi“ (Hirschig), sed iungendum cum ἐμιμοῦντο: *inclinationes quasdam manibus imitabantur, inclinati in mensam et animis intenti* (Plut. Marcell. 19, 4 τῆ θεωρίᾳ δεδωκῶς ἅμα τὴν τε διάνοιαν καὶ τὴν πρόσφιν).

2. κἀγώ — οὖν. „Oὖν post parenthesis usurpari, ut significetur abruptum orationis filum denuo resumī, ad Prot. 327 B Lys. 323 B observavimus.“ STALLB. Idem est usus voculae δῆ, ad Menex. 240 D. Parenthesis ut erast. 135 D.

3. κινήσας. Ad 134 A.

6. εἶπε — ἔφη. Theag. 129 B. ποῖον, formula negandi cum irrisione. Ad Menon. 80 D.

7. μὲν οὖν, *immo vero*. Euthyd. 304 E ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, χαρίεν γέ τι πρῶτά μ' ἐστίν ἡ φιλοσοφία. Ποῖον, ἔφη, χαρίεν, ὦ μακάριε; οὐδενὸς μὲν οὖν ἄξιον. KNEBEL. Euthyphr. 8 C.

ἀδολεσχούσι — καὶ φλυαροῦσι, vulgare in philosophos

omnes conviciium. Phaedr. 270 A ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι. Crat. 401 B οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι — μετεωρολόγοι τινὲς καὶ ἀδολεσχίαι. de rep. VI 488 C τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικὸν οὐχ ἡγεῖται ἂν τῷ ὄντι μετεωρολόγον τε καὶ ἀδολεσχὴν καὶ ἄχρηστον σφισι καλεῖσθαι; polit. 299 B Phaedon. 70 C apol. 18 B Ar. nub. 188 sqq. Xen. oec. XI 3 mem. I 2, 31. STALLB. Euthyd. 304 E Parm. 135 D. — Isocr. XV 261 ἡγοῦμαι γὰρ καὶ τοὺς περὶ τὴν ἀστρολογίαν καὶ γεωμετρίαν καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν μαθημάτων διατρέβοντας οὐ βλάπτειν, ἀλλ' ὀφελεῖν τοὺς συνόντας. — οἱ μὲν γὰρ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ὑπερήφασιν ἀδολεσχίαν καὶ μικρολογίαν εἶναι τὰ τοιαῦτα τῶν μαθημάτων. Tamen Platonis temporibus etiam adulescentuli geometriae operam dederunt, sicut Theaetetus (Theaet. 147 D sqq.) et Meno (proll. p. 43).

13. οὐ πρὸς σοῦ — ποιεῖς, non e re tua est, quod facis. Brunck ad Soph. Oed. r. 1434. Hipp. mai. 285 B δοκεῖς — πρὸς ἐμοῦ λέγειν. KNEBEL.

ποιεῖς τὸ καὶ ἀνερῆσθαι τοῦτον, εἰ αἰσχρὸν ἡγεῖται φιλοσοφίαν εἶναι. ἢ οὐκ οἶσθα τοῦτον, ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; ὥστε σὺ τί αὐτὸν ᾧον ἀποκρινεῖσθαι ἀλλ' ἢ 10 ὅτι αἰσχρὸν ἐστὶ φιλοσοφία; ἦν δὲ οὗτος μὲν τοῖν ἐρασταῖν περὶ μουσικὴν διατετριφῶς, ὁ δ' ἕτερος, ὃν ἐλοιδορεῖ, περὶ γυμναστικὴν. καὶ μοι ἔδοξε χρῆναι τὸν μὲν ἕτερον ἀφιέναι, τὸν ἐρωτώμενον, ὅτι οὐδ' αὐτὸς προσεποιεῖτο περὶ λόγων ἐμπειρος εἶναι, ἀλλὰ περὶ 10 ἔργων, τὸν δὲ σοφώτερον προσποιούμενον εἶναι διερωτῆσαι, ἵνα καὶ εἰ τι δυναίμην παρ' αὐτοῦ ἀφεληθείην. εἶπον οὖν ὅτι εἰς κοινὸν μὲν τὸ ἐρώτημα ἠρόμην· εἰ δὲ σὺ οἶει τοῦδε κάλλιον ἂν ἀποκρίνασθαι, σὲ ἐρωτῶ τὸ

1. φιλοσοφίαν εἶναι a Bkk., εἶναι φιλοσοφίαν ὅς. 2. τοῦτον a Stb., αὐτὸν ὅς Bkk. 3. ἐμπιπλάμενος] ἐμπιπλάμενος Sch. (cum i?). Forma antiquior (cf. Koek ad Ar. av. 1310) incertum est num locum habeat in libro incertae aetatis. 4. σὺ τί αὐτὸν ᾧον a Bkk., τί σοι οἶει αὐτὸν ὅς. ἀποκρινεῖσθαι a Stephanus Bkk., ἀποκρίνεσθαι ὅς, ἂν ἀποκρίνεσθαι Mudge Beck. ἀλλ' ἢ a Bkk. Stb. al. (cf. ad Menon. 76 B), ἀλλ' ἢ Tur. Sch. ἄλλο ἢ ὅς. 8. τὸν ἐρωτώμενον Schleiermacher suadente Ficino: „quem prius interrogaveram“ (cf. ad Menon. 75 D) Bkk., τὸν ἐρώμενον ab, τὸν ἐρόμενον Ἀ^o Γ E² F² s, τὸν ἐρωμέμον Mudge, ὃν ἠρόμην Ast. 10. σοφώτερον (ut 135 A) ὅς Bkk., σοφώτατον a Stb. 12. οὖν] γ' οὖν a. 13. ἂν ἀποκρίνασθαι n Stephanus Sch., ἂν ἀποκρίνεσθαι ὅς, ἀποκρίνεσθαι Ἀ^o Π, ἀποκρινεῖσθαι Ἀ^o Bkk.

1. καί. Ne interrogandus quidem est. Symp. 218 B Φαίδροις, Ἀγάθωνας, — Ἀριστοφάνης· Σακράτη δὲ αὐτὸν τί δεῖ καὶ λέγειν; Cic. Verr. V 29, 74 quam ob rem sciebas? quam ob rem etiam suspicabare? 136 C.

2. τοῦτον cum contemptu. Crit. 45 A symp. 181 E. STALLB. Ad Menon. 92 C. Prolepsis ut 133 B Menon. 71 A.

τραχηλιζόμενος, collo prehensus, opp. 134 B ἀτριβῆς τὸν τραχήλον. Plut. Ant. 33 ἐγυμνασάσκει — καὶ διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχίλιζεν. Teles ap. Stob. fl. V 67 τὰ τοῦ ἰσχυροῦ, φορτία βαστάζειν καὶ διατραχηλίζεσθαι.

3. ἐμπιπλάμενος. „Galen. ad Thrasymb. 37 ὅλον γὰρ ἐωρῶμεν

αὐτῶν (athletarum) τὸν βίον ἐν ταύτῃ τῇ περιόδῳ συστρεφόμενον ἢ ἐσδιόντων ἢ πινόντων ἢ νοιμαμένων ἢ ἀποπατούντων ἢ κλυιδουμένων ἐν κόνει τε καὶ πηλῶ. At largam similitium de voracitate, somnolentia hebetique athletarum ingenio testimoniorum messem collegerunt rei gymn. scriptores alique alibi.“ FORSTER. Athen. X 4sqq. Quare poetae comici etiam Herculem voracem et stolidum finxerunt. Ar. ran. 62. 511.

4. ἀλλ' ἢ. Ad Menon. 76 B.

6. μουσικὴν. De rep. II 376 E ἐστὶ δὲ πον ἢ μὲν ἐπὶ σώμασι (παιδεία) γυμναστικὴ, ἢ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσικὴ. De leg. VII 795 D. Ar. eq. 188. Ael. v. h. XII 50. FORSTER.

αὐτὸ ὅπερ καὶ τοῦτον, εἰ δοκεῖ σοι τὸ φιλοσοφεῖν καλὸν εἶναι ἢ οὐ.

133 Π. Σχεδὸν οὖν ταῦτα λεγόντων ἡμῶν ἐπακούσαντε τὸ μαιρακίῳ ἐσιγησάτην, καὶ αὐτὰ παυσαιμένω τῆς ἐριδος ἡμῶν ἀκροαταὶ ἐγενέσθη. καὶ ὅτι μὲν οἱ ἐρασταὶ ἐπα- 5 θον, οὐκ οἶδα, αὐτὸς δ' οὖν ἐξεπλάγην· αἰεὶ γὰρ ποτε ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι. ἐδόκει μέντοι μοι καὶ ὁ ἕτερος οὐχ ἦττον ἐμοῦ ἀγωνιάειν· οὐ μὴν ἀλλ' ἀπεκρίνατό γέ μοι καὶ μάλα φιλοτιμίως. Ὅποτε γὰρ τοι, 10 ἔφη, ὦ Σώκρατες, τὸ φιλοσοφεῖν αἰσχρὸν ἠγησάμην ἢ εἶναι, οὐδ' ἂν ἀνθρώπου νομίσαιμι ἐμαυτὸν εἶναι, οὐδ' ἄλλον τὸν οὕτω διακείμενον, ἐνδεικνύμενος εἰς τὸν ἀν- εραστήν, καὶ λέγων μεγάλη τῆ φωνῇ, ἵνα αὐτοῦ κατα- κοῦοι τὰ παιδικά. καὶ ἐγὼ εἶπον, Καλὸν ἄρα δοκεῖ σοι τὸ φιλοσοφεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν; ἐγὼ ἔφη. 15 ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τ' εἶναι εἰδέναι πρᾶγμα ὁτιοῦν εἴτε καλὸν εἴτε αἰσχρὸν ἐστίν, ὃ μὴ εἰδείη τις τὴν ἀρχὴν ὃ τι C ἐστίν; Οὐκ ἔφη. Οἶσθα ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ἐστίν τὸ φιλοσοφεῖν; Καὶ μάλα, ἔφη. Τί οὖν ἐστίν; ἔφη ἐγὼ.

6. δ' οὖν] γ' οὖν a B^a. αἰεὶ Θ B^ad Bkk., αἰεὶ ε. 7. μέν- τοι a b Stephanus Beck, μέν τι E ε. 12. ἐνδεικνύμενος a b Bkk., αἰνυτόμενος ε. 13. μεγάλη τῆ a Γ d 1 n Bkk., μέγα τῆ b ε (ut Prot. 310 B τῆ φωνῇ μέγα λέγων, Stallb.), μεγάλη con. Beck. ἵνα Θ¹ Π, ἵν' ε Bkk. 14. καὶ ἐγὼ a Stb., κἀγὼ ε Bkk. post δοκεῖ σοι a addit οἷόν τ' εἶναι, quod ex proximis irrepsit. 16. ἢ a b Bkk., εἰ Eus. 18. οὐκ ἔφη] οὖν, ἔφη Ast. οἶσθα] οἶσθ' Γ Bkk. τὸ φιλοσοφεῖν Θ² η ε, τι φιλοσοφεῖν a b. 19. καὶ μάλα, ἔφη b ε Sch., καὶ μάλ', ἔφη Γ d Bkk., πάνυ γε (om. ἔφη) a, πάνυ γε, ἔφη Herm.

1. καὶ ut 137 D Theag. 128 C.

6. δ' οὖν, certe. Apol. 17 A. KNEBEL. Menon. 98 B.

αἰεὶ — ἐκπλήττομαι. Cf. Charm. 154 B C σχεδὸν γὰρ τί μοι πάντες οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ καλοὶ φαίνονται. 155 B C. KNEBEL.

αἰεὶ γὰρ ποτε, αἰεὶ ποτε, non ita raram apud Thucydidem (Krüger ad I 13, 3) et Xenophonem (Breitenbach ad Hell. III 5, 11 ed. lat. Herbst ad symp. VIII 41), alienum est a Platone.

8. οὐ μὴν ἀλλά, attamen. Gorg. 449 C al. De formulae

origine cf. Menon. 86 C οὐ μέν- τοι, ἀλλὰ.

9. ὅποτε, si quando. FICIN. Apol. 41 B Xen. Cyr. I 3, 11.

12. ἄλλον τὸν ut Menon. 98 C ἀνὴρ ὁ ἔχων.

13. μεγάλη τῆ φωνῇ ut Phaedr. 242 B γυνυῖ τῆ κεφαλῆ. STALLB. Polit. 268 B ψιλῶ τῶ στόματι. De leg. IX 880 A ψι- λαῖς ταῖς χερσίν. Krüger, Gr. Spr. I § 50, 11, 1.

15. ἐγὼ ἔφη. 133 C 134 C 135 B al. de more ἔφη ἐγὼ. Sed Prot. 317 D ὁ Καλλίας ἔφη. de rep. V 450 A ὁ Γλαύκων ἔφη. STALLB.

Τί δ' ἄλλο γε, ἢ κατὰ τὸ Σόλωνος; Σόλων γὰρ που εἶπε γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος·

καὶ ἐμοὶ δοκεῖ οὕτως αἰεὶ χρῆναι ἐν γέ τι μανθάνειν τὸν μέλλοντα φιλοσοφήσειν, καὶ νεώτερον ὄντα καὶ προ- 5 σβύτερον, ἵν' ὡς πλείστα ἐν τῷ βίῳ μάθῃ. καὶ μοι τὸ μὲν πρῶτον ἐδοξέν τι εἰπεῖν, ἔπειτ' ὡς ἐννοήσας ἠρόμην αὐτόν, εἰ τὴν φιλοσοφίαν πολυμαθίαν ἠγοῖτο εἶναι. D κἀκεῖνος, Πάνυ, ἔφη. Ἢγεὶ δὲ δὴ καλὸν εἶναι μόνον τὴν φιλοσοφίαν ἢ καὶ ἀγαθόν; ἦν δ' ἐγὼ. Καὶ ἀγαθόν, 10 ἔφη, πάνυ. Πότερον οὖν ἐν φιλοσοφίᾳ τι τοῦτο ἴδιον ἐνοροῦς, ἢ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν; οἷον φιλογυμναστίαν οὐ μόνον ἠγεῖ καλὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν; ἢ οὐ; Ὅ δὲ καὶ μάλα εἰρωνικῶς εἶπε δύο· Πρὸς μὲν τόνδε μοι εἰρήσθω, ὅτι οὐδέτερον· πρὸς μέντοι 15 σέ, ὦ Σώκρατες, ὁμολογῶ καὶ καλὸν εἶναι καὶ ἀγαθόν. Ἄρ' οὖν καὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις τὴν πολυπονίαν φιλογυ- E

1. τὸ Σόλωνος Θ² Θ Γ² d ε B^a b Bkk., τοῦ Σόλωνος Θ¹ Π rell. b, τὸ τοῦ Σόλωνος ι² F² (τούτου Σόλ. η), τὸν Σόλωνα EF¹ ε.

2. δ' om. a. αἰεὶ ε, αἰεὶ pars b Bkk.

3. οὕτως αἰεὶ Θ² Γ Θ Π² Cybdnt Bkk., οὕτω αἰεὶ Θ¹ Π² ε, αἰεὶ οὕτω pars b ε (αἰεὶ est in Θ¹ B^a 1t).

5. ἵν' Θ¹ Γ d Bkk., ἵνα ε.

6. ἔπειτ' a Bkk., εἰτά b ε.

7. πολυμαθίαν hic et 133 E ab Stb. olim, Ast, πολυ- μάθειαν ε Bkk. εἶναι add. a Bkk., om. b ε Sch.

8. πάνυ] πάνυ γ' Hsch. dubitans: „sed num auctor Graece scivit?“ δὲ δὴ a b Bkk., δὴ Γ, δὲ EF ε.

11. ἐνοροῦς a b Bkk., ὄρας E ε. ἐν τοῖς a Bkk., ἐν b ε.

12. φιλογυμναστίαν a b Bkk., φιλογυμνασίαν E ε. ἠγεῖ καλὸν a Bkk., καλὸν ἠγγῆ b ε.

13. εἶπε b ε Bkk., ἔφη a Herm.

14. μέντοι b ε Bkk. (ut 134 C), δὲ a Herm.

15. ὁμο- λογῶ καὶ καλὸν εἶναι καὶ ἀγαθόν a Ast, ὁ. κ. κ. εἶναι κα- γαθόν Bkk., καὶ καλὸν κἀγαθόν ὁμολογῶ εἶναι b ε.

16. ἄρ' οὖν καὶ b ε Bkk., ἠγοῦμαι γὰρ ὁρθῶς. ἠρώτησα οὖν ἐγὼ. καὶ a,

1. δέ ut 138 D. „Ita solet in exclamazione et interrogatione δέ poni cum indignationis vel admirationis significatione.“ SCHOE- MANN ad Isae. VIII 24.

Σόλων γὰρ. „Abrupta oratio est, quae accuratius ita debebat procedere: ἢ κατὰ τὸ Σόλωνος αἰεὶ ἐν γέ τι μανθάνειν. Σόλων γὰρ που εἶπε κτλ.“ STALLB.

2. γηράσκω. Solonis fr. 18 Bergk. Versus saepe laudatus; Lach. 188 B de rep. VII 536 B.

6. τι, Theag. 130 B. 134 C οὐδέν. ἔπειτα, om. δέ, ut 138 E Hipparch. 228 D. Ad Menon. 95 A.

πως ἐννοήσας, cum rem quodammodo tecum reputassem.

8. πάνυ. Usitatus est πάνυ γε et πάνυ μὲν οὖν. Sed ut h. l., Xen. mem. II 6, 2 οὐ δοκεῖ σοι καὶ οὗτος χαλεπὸς φίλος εἶναι;

Πάνυ, ἔφη. Ar. Plut. 393 παρὰ σοί (ἐστίν); Πάνυ. Euthyd. 299 D.

10. πάνυ, int. ἠγοῦμαι. Quamquam πάνυ etiam ubi ad adiect. pertinet, ita collocari potest. Hipp. mai. 282 E ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνυ.

11. οἷον ut Euthyphr. 12 D erast. 225 B.

14. οὐδέτερον plurale negle- genter ut Euthyphr. 9 D.

16. ἐν τοῖς γυμνασίοις, non „in gymnasiis“ (Wagner), sed

μνασίαν ἡγεῖ εἶναι; κἀκεῖνος ἔφη, Πάνυ γε, ὥσπερ γε καὶ ἐν τῷ φιλοσοφεῖν τὴν πολυμαθίαν φιλοσοφίαν ἡγοῦμαι εἶναι. κἀγὼ εἶπον, Ἡγεῖ δὲ τοὺς φιλογυμναστούοντας ἄλλου του ἐπιθυμῆν ἢ τούτου, ὅ τι ποιήσει αὐτοὺς εὖ ἔχειν τὸ σῶμα; Τούτου, ἔφη. Ἡ οὖν οἱ πολλοὶ πόνοι τὸ σῶμα, ἢν δ' ἐγὼ, ποιούσιν εὖ ἔχειν; 134 Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, ἀπὸ γε ὀλίγων πόνων τὸ σῶμά τις εὖ ἔχοι; καὶ μοι ἔδοξεν ἤδη ἐνταῦθα κινήτους εἶναι ὁ φιλογυμναστής, ἵνα μοι βοηθήσῃ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῆς γυμναστικῆς· κἀπειτα ἠρόμην αὐτόν, Σὺ δὲ δὴ τί σιγᾶς ἡμῖν, ὦ λῶστε, τούτου ταῦτα λέγοντος; ἢ καὶ σοὶ δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι εὖ τὰ σώματα ἔχειν ἀπὸ τῶν πολλῶν πόνων, ἢ ἀπὸ τῶν μετρίων; Ἐγὼ μὲν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ᾤμην τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο κἂν ἔν γνῶναι, ὅτι

ἡγοῦμαι γὰρ ὁρθῶς, ἠρώτησα οὖν ἐγὼ, Ἄρ' οὖν καὶ Ἡρμ. (Etiam 283, 10 Πότερον οὖν ἐν φιλοσοφίᾳ κτλ. verba esse Socratis non significatur.) 1. ἡγεῖ] ἡγεῖ τι ἸΠ, ἡγοῖτ' Θ. ὥσπερ γε α Bkk., ὥσπερ t, ὥσπερ bς. 3. κἀγὼ α Bkk., καὶ ἐγὼ bς. δὲ ad Stb., δὲ δὴ (ut 133 D) bς Bkk. (δὲ δεῖ t). 5. εὖ ἔχειν ab Bkk., ἔχειν εὖ EFς. τούτου, ἔφη α Bkk. Heusde, spec. crit. p. 24, Beck, τούτου, ἔφη ut videtur bς. 7. ἀπὸ γε ὀλίγων α Stb., ἀπὸ γ' ὀλίγων Bkk., ἀπ' ὀλίγων γε bς. 9. βοηθήσῃ α ΓD Ἡρμ., βοηθήσει bς Bkk. 11. τούτου ταῦτα α Bkk., ταῦτα τούτου bς. 14. κἂν ἔν Ἡρμ., καὶ νῦν abς, καὶ τουτοῖ Schleiermacher.

in exercitationibus. 134 C τὰ μέτρια γυμνάσια.

2. πολυμαθίαν. Heraclit. ap. Diog. La. IX 1 πολυμαθίαν οὐκ οὐκ διδάσκει. Sophistarum vanitas doctrinae copiam iactabat. Cic. de or. III 32, 127: „Eleus Hippias cum Olympiam venisset maxima illa quinquenniali celebritate ludorum, gloriatus est cuncta paene audiente Graecia, nihil esse ulla in arte rerum omnium, quod ipse nesciret, nec solum has artes, quibus liberales doctrinae atque ingenuae continerentur, geometriam, musicam, litterarum cognitionem et poetarum atque illa, quae de naturis rerum, quae de hominum moribus, quae de rebus publicis dicerentur, sed anulum, quem haberet, pallium, quo amictus, soccos, quibus indutus esset, se

sua manu confecisse.“ Proll. ad Hipp. mai. p. 175 sq. Ad 135 B.

8. κινήτους, ad dicendum excitandus. Ion. 533 D ad remp. I 329 D Heindorf ad Lys. 223 A. KNEBEL.

11. ἡμῖν ut 139 A Theag. 121 C Hipparch. 226 C αὐτῷ.

13. ἐγὼ μὲν, non sequente δὲ, proprie cum modestia, h. l. cum ironia. Frohberger ad Lys. XIII 74. Hipparch. 225 C. Lys. 222 E Charm. 169 A.

14. κἂν ἔν. Lach. 196 E κατὰ τὴν παροιμίαν ἄρα τῷ ὄντι οὖν ἔν πάσα ὅς γινώσῃ. De rep. VII 535 E ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται. De leg. VII 819 D. Photius: ὀνήσια σκαιοῦτης καὶ ἀμαθία. Cf. proverbium ἢ ὅς τὴν Ἀθηνῶν (Plut. Dem. 11, 5), sus Minervam docet (Cic. Acad. I 5, 18).

οἱ μέτριοι πόνοι εὖ ποιούσιν ἔχειν τὰ σώματα, πόθεν B δὴ οὐχὶ ἄνδρα γε ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον καὶ ἀτριβῆ τὸν τραχῆλον ἔχοντα καὶ λεπτόν ὑπὸ μεριμνῶν; καὶ αὐτοῦ ταῦτα εἰπόντος ἤσθη τὰ μειράκια καὶ ἐπεγέλασε, ὁ δ' ἔτερος ἠρυσθρίασε. καὶ ἐγὼ εἶπον, Τί οὖν; σὺ ἤδη συγχαρεῖς μήτε πολλοὺς μήτε ὀλίγους πόνους εὖ ποιεῖν ἔχειν τὰ σώματα τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς μετρίους; ἢ διαμαχεῖ δυοῖν ὄντων περὶ τοῦ λόγου; κἀκεῖνος, Πρὸς μὲν τοῦτον, ἔφη, κἂν πάνυ ἠδέως διαγωνισαίμην, C καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἱκανὸς ἂν γενοίμην βοηθῆσαι τῇ ὑποθέσει, ἢν ὑπεθέμην, καὶ εἰ ταύτης ἔτι φανλοτέρα ὑπεθέμην· οὐδὲν γὰρ ἔστιν· πρὸς μέντοι σὲ οὐδὲν δέομαι παρὰ δόξαν φιλονικεῖν, ἀλλ' ὁμολογῶ μὴ τὰ πολλὰ, ἀλλὰ τὰ μέτρια γυμνάσια τὴν εὐεξίαν ἐμποιεῖν τοῖς ἀνθρώποις. 15 Τί δὲ τὰ σιτία; τὰ μέτρια ἢ τὰ πολλὰ; ἔφη ἐγὼ. Καὶ τὰ σιτία ὁμολογεῖ. ἔτι δὲ κἀγὼ προσηνάγκασον αὐτόν ὁμολογεῖν καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ περὶ τὸ D σῶμα ἀφελιμώτατα εἶναι μέτρια, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ

1. σώματα, πόθεν δὴ οὐχὶ distinxit Ἡρμ., σώματα, πόθεν δὴ; οὐχὶς, σώματα, πόθεν δὲ οὐχὶ; Heusde, spec. crit. p. 25, σώματα. Πόθεν δ' οὐχὶ οἱ πολλοί; Οὐχὶ Schleiermacher, σώματα. Πόθεν δὴ; Οὐχὶ οἱ πολλοὶ Beck, σώματα. Πόθεν δὴ; Οὐχὶ („post οὐχὶ subaudi ὀρθῶς“) Forster. 2. ἄνδρα γε ab Bkk., ἄνδρα EFς. ἀτριβῆ ab Bkk., ἀστραβῆς, εὐστραβῆ Heusde, spec. crit. p. 25. 4. ἐπεγέλασε Ἰ¹⁵, ἐπεγέλασεν Θ Π Bkk., ἐγέλασεν bς. 6. συγχαρεῖς an Sch., ἐνυγχαρεῖς bς Bkk. 8. διαμαχεῖ Hsch., διαμάχει ἸΠ¹ Bkk., διαμάχης. νῶν Bkk., νῶν Ἰ¹⁵. 13. φιλονικεῖν Sch., φιλονικεῖν abς Bkk. Cf. Schanz, Plat. opp. VI 1 p. VII sqq. Schneider ad Isocr. I 31. 15. δὲ Ἰ¹⁵ Stb., δαὶ Ἰ¹⁵ Θ Π Bkk. 17. τὰ ἄλλα α, τἄλλας, τἄλλα Bkk. 18. ἀφελιμώτατα εἶναι μέτρια α Ἡρμ., τὰ μέτρια μάλιστα ἀφελεῖν bς Bkk., ἀφελιμώτατα εἶναι τὰ μέτρια Sch.

1. εὖ, hyperbaton ut mox et 138 C Euthyphr. 9 B Menon. 74 E. πόθεν cum admiratione: qui illum nescire credam? Euthyd. 291 B ad symp. 172 C, cf. ποῖον 132 B. Formula ex vulgari sermone petita, Kock ad Ar. ran. 1455.

2. ἄγρυπνόν τε. Haec respondent illis 132 C τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπικλιζόμενος καὶ καθυδῶν. STALLB.

3. μεριμνῶν de philosophorum meditationibus ut Ar. nub.

1404. FORSTER. De rep. X 607 C οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες ex poeta comico. Kock ad Ar. nub. 101. Vox poetica irrisioni inservit.

6. μήτε. Ad Euthyphr. 12 B. 8. δυοῖν ὄντων. Ad proverbium πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς alluditur etiam Phaedon. 89 C Euthyd. 297 C.

12. οὐδὲν, nihil. Menon. 79 E. 16. προσηνάγκασον imperf. ut Theag. 128 E διεκάλων. Nam dubius erat eventus. Frohberger ad Lys. XII 16 ἐφρευγον.

μηδὲ τὰ ὀλίγα· καὶ μοι ὠμολόγει τὰ μέτρια. Τί δ', ἔφην, τὰ περὶ τὴν ψυχὴν; τὰ μέτρια ὠφελεῖ ἢ τὰ ἄμετρα τῶν προσφερομένων; Τὰ μέτρια, ἔφη. Οὐκοῦν ἐν τῶν προσφερομένων ψυχῇ ἐστι καὶ τὰ μαθημάτα; Ὁμολόγει. Καὶ τούτων ἄρα τὰ μέτρια ὠφελεῖ, ἀλλ' οὐ τὰ πολλά; 5
Συνέφη.

E III. Τίνα οὖν ἐρόμενοι ἂν δικαίως ἐροίμεθα, ὅποιοι μέτριοι πόνοι καὶ σιτία πρὸς τὸ σῶμά ἐστιν; Ὁμολογοῦμεν τρεῖς ὄντες, ὅτι ἰατρὸν ἢ παιδοτρίβην. Τίνα δ' ἂν περὶ σπερμάτων σπορᾶς, ὁπόσον μέτριον; Καὶ τούτου τὸν γεωργὸν ὠμολογοῦμεν. Τίνα δὲ περὶ μαθημάτων εἰς ψυχὴν φυτεύσεώς τε καὶ σπορᾶς ἐρωτῶντες δικαίως ἂν ἐροίμεθα, ὁπόσα καὶ ὁποῖα μέτρια; τούτων 135 τεύθεν ἤδη ἀπορίας μεστοὶ ἤμεν ἅπαντες· κἀγὼ προσπαίξων αὐτοὺς ἠρόμην, Βούλεσθε, ἔφην, ἐπειδὴ ἡμεῖς 15 ἐν ἀπορίᾳ ἐσμέν, ἐρώμεθα ταυτὶ τὰ μειράκια; ἢ ἴσως αἰσχυρόμεθα, ὥσπερ ἔφη τοὺς μνηστῆρας Ὀμηρος, μὴ ἀξιούντων εἶναι τίνα ἄλλον, ὅστις ἐντενεῖ τὸ τόξον; Ἐπειδὴ οὖν μοι ἐδόκουν ἀθυμεῖν πρὸς τὸν λόγον, ἄλλη ἐπειρώμην σκοπεῖν, καὶ εἶπον, Ποῖα δὲ μάλιστα 20 ἄττα τοπάξομεν εἶναι τῶν μαθημάτων, ἃ δεῖ τὸν φιλοσοφῶντα μανθάνειν, ἐπειδὴ οὐχὶ πάντα οὐδὲ πολλά;

2. ὠφελεῖς, ὠφελεῖν ἀβ. 7. τίνα] τίν' E Bkk. 8. μέτριοι πόνοι α Bkk., πόνοι μέτριοι βς. ὠμολογοῦμεν XΘ Mudge Beck, ὁμολογοῦμεν Πβς. Item mox. 9. τρεῖς dn Bkk., μὲν τρεῖς ἀβς. ὅτι α¹⁰⁰ Bkk., ἢ βς. 10. σπερμάτων α Bkk., σπέρματος βς. καὶ τούτου] καὶ τούτου Ast, κἀν τούτῳ Schanz. 11. περὶ μαθημάτων Xς, μαθημάτων ΘΠβ. 13. ὁπόσα καὶ ὁποῖα] ὁποῖα καὶ ὁπόσα Γ Hsch. 18. ἀξιούντων ἀβ Hgm., ἀξιούντας Xς Bkk. 20. μάλιστα ἄττα τοπάξομεν Sch., μάλιστ' ἄττα τοπάξομεν Bkk., μάλιστα αὐτὰ τοπάξομεν α, μάλιστα τοπάξομεν ἄττα βς. 21. φιλοσοφῶντα α Bkk., φιλόσοφον βς. 22. ἐπειδὴ α Bkk., ἐπεὶ βς.

1. τί δὲ — ψυχὴν ut Menon. 93 E τί δὲ τόδε;

10. τούτου. Praepositio ex superioribus repetenda. Ad Menon. 80 C. Theaet. 64 D de rep. IV 428 C.

14. ἀπορίας μεστοί. Ad Menon. 80 A μεστός ἀπορίας.

17. Ὀμηρος, Od. φ 285 sqq. μὴ ἀξιούντων. De negat. μὴ ad Euthyphr. 12 B.

18. ἀξιούντων ut Phaedr.

254 D οὐκ ἐθέλοντας προσεῖναι ἀναγκάξων μόγις συνεχώρησε, δεομένων εἰσαυθῆς ὑπερβαλέσθαι. „Μὴ ἀξιούντας causam pudoris contineret: quia nollet; μὴ ἀξιούντων est tum cum nolabant.“ HERMANN. Kühner, Ausf. Gram. II p. 666.

20. μάλιστα ut Menon. 80 B Hipparch. 228 B.

21. ἄττα, fere, interrogationibus adicitur ut τις Menon. 82 D. Kock ad Ar. av. 1514 πηνίνα ἄττα.

ὑπολαβῶν οὖν ὁ σοφώτερος εἶπεν, ὅτι κάλλιστα ταῦτ' B εἶη τῶν μαθημάτων καὶ προσήκοντα, ἀφ' ὧν ἂν πλείστην δόξαν ἔχοι τις εἰς φιλοσοφίαν· πλείστην δ' ἂν ἔχοι δόξαν, εἰ δοκοῖη τῶν τεχνῶν ἔμπειρος εἶναι πασῶν, εἰ 5 δὲ μὴ, ὡς πλείστων γε καὶ μάλιστα τῶν ἀξιολόγων, μαθῶν αὐτῶν ταῦτα, ἃ προσήκει τοῖς ἐλευθέροις μαθεῖν, ὅσα ξυνέσεως ἔχεται, μὴ ὅσα χειρουργίας. Ἄρ' οὖν οὕτως λέγεις, ἔφην ἐγὼ, ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ; καὶ γὰρ ἐκεῖ τέκτονα μὲν ἂν πρίαοι πέντε ἢ ἕξ μνῶν, ἄκρον C 10 δὲ ἀρχιτέκτονα οὐδ' ἂν μυρίων δραχμῶν· ὀλίγοι γε μὴν καὶ ἐν πᾶσι τοῖς Ἑλλησι γίγνονται. Ἄρα μὴ τοιοῦτον λέγεις; καὶ ὅς ἀκούσας μου ξυνεχώρει καὶ αὐτὸς λέγειν τοιοῦτον.

3. δ' ἂν ἔχοι] δ' ἔχοι Sch. 5. γε καὶ ας, τε καὶ pars b. μάλιστα βς, μάλα α. 9. μνῶν, ἄκρον δὲ ἀρχιτέκτονα] μνῶν, ἄκρον δ' ἀρχιτέκτονα, Naber, obs. crit. in Plat. p. 17, μνῶν ἄκρον, ἀρχιτέκτονα δὲ αβς Bkk., μνῶν, ἄκρον ἀρχιτέκτονα δὲ Sch. 11. καὶ ἐν] κἀν ἐν Stallbaum Sch. γίγνονται (γίγνεται Π) Bkk., γίγνεται βς Ast. μὴ αΞ¹ Hgm., μὴ τι βς Bkk. 12. ξυνεχώρει α Bkk., συνεχώρεις. αὐτὸς βς, αὐτοῦ α. λέγειν τοιοῦτον α Bkk., τοιοῦτον λέγειν βς.

1. κάλλιστα — καὶ προσήκοντα, positivus cum superlativo consociatus ut Lycurg. 29 πολὺ δοκεῖ δικαιοτάτων καὶ δημοτικῶν εἶναι. Kühner, Ausf. Gr. II p. 23.

3. εἰς φιλοσοφίαν ut ἐπαίνειν τίνα εἰς τι Lach. 181 B. KNEBEL. ἂν ἔχοι, optativus pro inf., quia ad rectam orationem transitur. Ad Phaedon. 86 A Charm. 155 E. STALLB.

4. τῶν τεχνῶν — πασῶν. Diog. La. IX 37 de Democrito: ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν φιλοσοφίᾳ πέντε ἀθλος· ἠσκητο γὰρ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ἠθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικά καὶ τοὺς ἐγνωνίλους λόγους καὶ περὶ τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἔμπειρίαν. Vide etiam quae de sua in artibus quibuscunque peritia Hippias sophista iactitat Hipp. min. 368 B sqq. FORSTER. Ad 133 E.

7. ξυνέσεως — χειρουργίας, „discrimen artium liberarium et sordidarum.“ STALLB. ἔχεται. Ad Menon. 93 E.

8. τεκτονικῇ. Accuratus Socrates rem illustrat; fabri enim opus praescriptum manuum labore perficiunt, architectus autem mentis et intelligentiae ope omnia designat atque ordinat. STALLB.

9. τέκτονα. Xen. mem. II 5, 2 τῶν γὰρ οἰκετῶν ὁ μὲν που δύο μναῖν ἄξιός ἐστιν, ὁ δὲ οὐδ' ἡμιμναίου, ὁ δὲ πέντε μνῶν, ὁ δὲ καὶ δέκα· Νικίας δὲ ὁ Νικηράτου λέγεται ἐπιστάτην εἰς τὰργύρεια πρίασθαι ταλάντου. Dem. XXVII 9 μαχαιροποιούς — ἀνὰ πέντε μναῖς καὶ ἕξ, τοὺς δ' οὐκ ἐλάττονος ἢ τριῶν μνῶν ἀξίους. Boeckh, Staatshaushaltung der Ath. I² p. 95 sqq.

ἄκρον, perfectum, opp. φαῦλον (de leg. VI 753 E). De rep. II 360 E κυβερνήτης ἄκρος ἢ ἰατρός. De leg. XII 965 B τὸν γε πρὸς ἑκαστα ἄκρον δημιουργόν. polit. 292 E ἄκροι πεπτενται.

11. γίγνονται. ἂν e superioribus repetendum ut 136 D Phaedon. 87 E Euthyphr. 15 D. Krüger ad Xen. an. IV 6, 13.

τοιοῦτον, om. τι, ut Gorg.

135 IV. Ἡρόμη δ' αὐτόν, εἰ οὐκ ἀδύνατον εἴη δύο
μόνας τέχνας οὕτω μαθεῖν τὸν αὐτόν, μὴ ὅτι πολλὰς
καὶ μεγάλας. ὁ δὲ, Μη οὕτως μου, ἔφη, ὑπολάβης, ὃ
Σώκρατες, ὡς λέγοντος, ὅτι δεῖ ἐκάστην τῶν τεχνῶν
D τὸν φιλοσοφοῦντα ἐπίστασθαι ἀκριβῶς, ὥσπερ αὐτὸν 5
τὸν τὴν τέχνην ἔχοντα, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἄνδρα ἐλευθέρον
τε καὶ πεπαιδευμένον, ἐπακολουθῆσαι τε τοῖς λεγομέ-
νοις ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ οἷόν τ' εἶναι διαφερόντως τῶν
παρόντων, καὶ αὐτὸν ξυμβάλλεσθαι γνώμην, ὥστε δοκεῖν
χαριέστατον εἶναι καὶ σοφώτατον τῶν ἀεὶ παρόντων ἐν 10
τοῖς λεγομένοις τε καὶ πραττομένοις περὶ τὰς τέχνας.
κἀγὼ — ἔτι γὰρ αὐτοῦ ἡμφεγγνύουσιν τὸν λόγον ὅ τι ἐβού-
λετο — Ἴρα ἐννοῶ, ἔφη, οἷον λέγεις τὸν φιλόσοφον
E ἄνδρα; δοκεῖς γὰρ μοι λέγειν οἷον ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν
οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς θρομέας ἢ τοὺς παλαιστάς. καὶ 15
γὰρ ἐκεῖνοι τούτων μὲν λείπονται κατὰ τὰ τούτων ἄθλα

2. μόνας a Stb., μόρον b5 Bkk. 10. τῶν ἀεὶ M²⁵ Θ Bkk.,
τῶν αἰεὶ M¹ Π^a (τῶν ἀεὶ τῶν Π^o), αἰεὶ τῶν B¹ t, ἀεὶ τῶν b5.
12. ἡμφεγγνύουσιν M¹ Π¹ F1 b1 t Bkk., ἡμφηγγνύουσιν Γ Σ¹ Βac,
ἡμφηγγνύουσιν corr. M² Σu5. 13. ἀρα b c n Stephanus Beck, ἀρα t,
ἀρα a B² s, ἀρ' Γd, ἀρ' Bkk. 14. οἷον a b s Bkk. Stb. Tur.
Hrm., οἷοι Γ^o d Ast Sch. 15. παλαιστάς Θ Π et ut videtur
M¹ t Clericus apud Forsterum Beck, πελαστὰς b5.

511 C ὅταν εἰς τοιοῦτον ἐμπέ-
σωσιν. HERMANN. Menon. 86 E.

7. ἐπακολουθῆσαι, 138 D
ἔπεσθαι. Ad Euthyphr. 12 A.
Infinitivi ἐπακολουθῆσαι et ξυμ-
βάλλεσθαι sunt expegesis verbi
ἐπίστασθαι ex superioribus sup-
plendi. KNEBEL.

8. δημιουργοῦ, quem modo
dixit τὸν τὴν τέχνην ἔχοντα
(„Meister“); Theag. 125 A.

10. χαριέστατον ut Hip-
parch. 229 B. Ad Theag. 130 C.
ἀεὶ i. q. ἐκάστοτε. Apol. 25 C.

12. ἐβούλετο, int. ὁ λόγος.
Frequens prosopopoeia. Parm.
127 E ἀρα τοῦτο ἐστὶν ὁ βούλον-
ταί σου οἱ λόγοι; Theaet. 156 C
169 D. De leg. I 630 C τί φα-
νερόν ποτε ποιῆσαι βουλήθεις
(ὁ λόγος) λέγει ταῦτα; V 741 A.

13. ἀρα ut 136 B Theag. 124 A.
14. οἷον, h. e. τοιοῦτον οἷοι.
STALLB., attractio rara et incerta.

Ar. Ach. 601 νεανίας δ' οἷος
σὺ διαδεδρακότας (editt. οἷος
σὺ). Breitenbach ad Xen. Hell.
I 16 τῶν οἷων περ ἀντὸς ὄντων.
Dem. XXIV 135 οἷοις περ (Dind.
recte οἷοις περ) σὺ χρώμενοι συμ-
βούλοις.

15. πένταθλοι. πένταθλος
οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία· πάλη,
σίγνυρος, ἄλμα, δίσκος καὶ δρό-
μος. schol. Eadem quinquertii
partes enumerantur in epigram-
mate anthol. Planud. I 3 ἄλμα,
ποδακίην, δίσκον, ἄκοντα, πά-
λην. Krause, Gymnastik u. Ago-
nistik p. 476 sqq., qui pugil-
lationem (πυγμαῖν) nunquam
quinquertii fuisse censet.

16. τούτων μὲν λείπονται.
„Simili etiam de causa Erato-
sthenes Cyrenaeus Βῆτα et πέν-
ταθλος cognominatus erat διὰ
τὸ δευτερεῦν ἐν παντὶ εἶδει
παιδείας τοῖς ἀκροῖς ἐγγίσαντα.
Suid. s. v.“ FORSTER.

καὶ δεύτεροί εἰσι πρὸς τούτους, τῶν δ' ἄλλων ἀθλητῶν
πρωτοὶ καὶ νικῶσιν αὐτούς. τάχ' ἂν ἴσως τοιοῦτόν τι
λέγοις καὶ τὸ φιλοσοφεῖν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδευ-
οντας τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα· τῶν μὲν πρώτων εἰς ξύνεσιν 136
5 περὶ τὰς τέχνας ἐλλείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας
τῶν ἄλλων περιεῖναι, καὶ οὕτως γίνεσθαι περὶ πάντα
ὑπακρόν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφηκότα. τοιοῦτόν τινα
μοι δοκεῖς ἐνδείκνυσθαι. Καλῶς γέ μοι, ἔφη, ὃ Σώκρατες,
φαίνει ὑπολαμβάνειν τὰ περὶ τοῦ φιλοσόφου, ἀπεικάζας
10 αὐτὸν τῷ πεντάθλῳ. ἔστιν γὰρ ἀτεχνῶς τοιοῦτος, οἷος
μὴ δουλεύειν μηδενὶ πράγματι μηδ' εἰς τὴν ἀκρίβειαν
μηδὲν διαπεπονημέναι, ὥστε διὰ τὴν τοῦ ἐνὸς τούτου
ἐπιμέλειαν τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπολελείφθαι, ὥσπερ B
οἱ δημιουργοί, ἀλλὰ πάντων μετριῶς ἐφῆφθαι.

15 V. Μετὰ ταύτην δὴ τὴν ἀπόκρισιν ἐγὼ προθυμού-
μενος σαφῶς εἰδέναι ὅ τι λέγοι, ἐπυθανόμην αὐτοῦ
τοὺς ἀγαθοὺς πότερον χρησίμους ἢ ἀχρηστοὺς εἶναι ὑπο-
λαμβάνοι. Χρησίμους δὴπου, ὃ Σώκρατες, ἔφη. Ἴρα
οὖν, εἶπερ οἱ ἀγαθοὶ χρησίμοι, οἱ πονηροὶ ἀχρηστοί;
20 Ὡμολόγει. Τί δέ; τοὺς φιλοσόφους ἄνδρας χρησίμους
ἦγε ἢ οὐ; Ὁ δὲ ὡμολόγει χρησίμους, καὶ πρὸς γε ἔφη C
χρησιμωτάτους εἶναι ἠγεῖσθαι. Φέρε δὴ γνώμεν, εἰ ἀληθῆ
λέγεις, ποῦ καὶ χρησίμοι ἡμῖν εἰσιν οἱ ὑπακροὶ οὗτοι;
δῆλον γὰρ ὅτι ἐκάστου γε τῶν τὰς τέχνας ἔχόντων

9. φαίνει M Π Stb., φαίνη Θ^a d, δοκεῖς b5 Bkk. ὑπο-
λαμβάνειν ad¹ Stb., ὑπολαβεῖν b5 Bkk. 10. οἷος om. a.
13. ὥσπερ οἱ δημιουργοί, ἀλλὰ b5, ἀλλ' ὥσπερ (ὡς Π)
οἱ δημιουργοὶ a. 19. οἱ ἀγαθοὶ χρησίμοι b5, οἱ ἀγαθοὶ οἱ
χρησίμοι a. 20. δέ] δαί M² Θ Π^o Bkk. (δέ Π^a). 22. εἰ a Stb.,
εἰ σὺ b5 Bkk. 23. ποῦ ab Bkk., πῶς s Hsch. 24. γε] τε ad.

7. ὑπακρόν, qui non cedat
nisi primo. STALLB. 136 C 138 E.
Cf. 135 C ἄκρον. Vocabulum
alibi nusquam, ut videtur, ob-
vium ex hoc loco repetit
Longin. de sublim. § 34, I πλε-
ους ἀρετὰς ἔχων καὶ σχεδὸν
ὑπακρός ἐν πάσιν, ὡς ὁ πέν-
ταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων
ἐν ἅπασιν τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν
λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν
ἰδιωτῶν. (Forster.)

10. οἷος. Ad Menon. 87 A.
13. ἀπολελείφθαι, opp. ἐφῆ-
φθαι, praetermississe. De rep.

V 475 D οὔτε τῶν κατὰ πόλεις
(Διονυσίων) οὔτε τῶν κατὰ κόμας
ἀπολειπόμενοι. KNEBEL. Aliter
Isocr. IX 47 οὕτως ἠῦξεν τὴν
πόλιν, ὥστε μηδὲ μίαν τῶν
Ἑλληνίδων ἀπολελείφθαι (ubi v.
Schneider).

17. τοὺς ἀγαθοὺς ut Theag.
124 E τοῦσδε.

21. πρὸς, ad Menon. 90 E.

23. ποῦ in quibusnam rebus,
ut Lach. 181 E ἄλλοθι. STALLB.,
apol. 29 B ἐνταῦθα. Prot. 323 B
Euthyd. 299 B ἐνεῖ.

καὶ ut Theag. 122 D.

136 φανυλότερός ἐστιν ὁ φιλόσοφος. Ὡμολόγει. Φέρε δὴ σύ, ἦν δ' ἐγώ, εἰ τύχοις ἢ αὐτὸς ἀσθενήσας ἢ τῶν φίλων τις τῶν σῶν, περὶ οὗ σὺ σπουδὴν μεγάλην ἔχῃς, πότερον ὑγίειαν βουλόμενος κτήσασθαι τὸν ὑπακρον ἐκείνου D τὸν φιλόσοφον εἰσάγοις ἢ εἰς τὴν οἰκίαν ἢ τὸν ἱατρὸν 5 λάβοις; Ἀμφοτέρους ἔγωγ' ἄν, ἔφη. Μὴ μοι, εἶπον ἔγωγ', ἀμφοτέρους λέγε, ἀλλ' ὁπότερον μᾶλλον τε καὶ πρότερον. Οὐδεὶς ἄν, ἔφη, τοῦτό γε ἀμφισβητήσῃεν, ὡς οὐχὶ τὸν ἱατρὸν καὶ μᾶλλον καὶ πρότερον. Τί δ'; ἐν νῆι χειμαζομένη ποτέρω ἄν μᾶλλον ἐπιτρέποις σεαυτὸν 10 τε καὶ τὰ σεαυτοῦ, τῷ κυβερνήτῃ ἢ τῷ φιλοσόφῳ; Τῷ κυβερνήτῃ ἔρωγε. Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα πάντα οὕτως, ἕως ἄν τις δημιουργὸς ἦ, οὐ χρήσιμός ἐστιν ὁ φιλόσοφος; E Φαίνεται, ἔφη. Οὐκοῦν νῦν ἄχρηστος τις ἡμῶν ἐστιν ὁ φιλόσοφος; εἰσὶ γὰρ ἡμῶν αἱ πον δημιουργοί· ὡμο- 15 λογήσαμεν δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς χρήσιμους εἶναι, τοὺς δὲ μοχθηροὺς ἀχρήστους. Ἦναγκάζεται ὁμολογεῖν.

1. δὴ α 1 b d u^{or} Bkk., δὲ b s. 3. οὐ b s Bkk., ὦν a Stb., ὦν Hsch. ἔχοις Stephanus, ἔχεις a b s et editores reliqui. Cf. de hoc vitio ann. ad p. 128, 5. 222, 5. 254, 12. 259, 4. 293, 14. 16. 4. ὑγίειαν Bkk. (cum libris?), ὑγείαν a t s Hrm., ὑγίειαν Sch. βουλόμενος κτήσασθαι a Bkk., κτήσασθαι βουλόμενος b s. 5. τὸν φιλόσοφον b s Bkk., τὸν σοφὸν a, φιλόσοφον Stephanus Sch. εἰσάγοις] εἰσαγάγοις M² Sch. 6. λάβοις (ad 135 C) M¹ Hrm., ἄν λάβοις b s Bkk., del. Hsch. εἶπον ἔγωγ' b s Sch., εἶπον ἐγὼ τ' M¹, εἶπον ἐγὼ M² O II Bkk. 7. τε καὶ a Bkk., γε καὶ b s. 10. σεαυτὸν b d, σεαυτὸν Γ^{or} E Bkk., σεαυτὸν a Stb., αὐτὸν Beck, αὐτόν b s. Ita saepius ex Alexandrinorum consuetudine (Kühner, Ausf. Gr. II p. 495 sq.) εἰς αὐτὸν in locum pron. σεαυτὸν, εἰς αὐτὸν substitutum in Platonis libros irrepsit, sicut Alc. I 128 D Phaedon. 91 C, fortasse etiam Phaedon. 78 B, praesertim post voces in s cadentes, sicut Prot. 312 A Lach. 200 B Hipp. mai. 291 B. Stallbaum ad Alc. II 143 C. Kroschel ad Prot. 312 A. 12. πάντα] πάνθ' Γ^d Bkk. 13. ὁ φιλόσοφος a Bkk., φιλόσοφος b s. 14. ἐστιν ὁ φιλόσοφος a Bkk., ὁ φιλόσοφος ἐστιν b s. 15. γὰρ ἡμῶν a Bkk., γὰρ b s. αἱ εἰς πον Hrm., δὴ πον a b s. Cf. 137 A δημιουργοὺς δὲ αἱ εἶναι. 17. μοχθηροῦς (ut 137 CE. Ad 137 E) a (t?) Tur., πονηροῦς ut videtur b s Bkk. ἀχρήστους M¹ O Γ² b d et in marg. pars b Bkk., ἀχρείους Π^o rell. b s.

3. ἔχοις, om. ἄν, ut Xen. an. I 3, 17 ὀνομαζόμενοι μὲν ἄν εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, ἄ ἡμῶν δοίη. Krüger, Gr. Spr. I § 54, 14, 3. 4. 9. ὡς οὐχὶ post ἀμφισβητεῖν ut de rep. V 457 D 476 D. ad VI 502 A Parm. 135 A STALLB., cf. ἀπιστεῖν ὅτι οὐκ Menon. 89 D, διαφέρεσθαι ὡς οὐ Euthyphr. 8 B.

12. τᾶλλα — χρήσιμος ut Gorg. 480 B οὐ χρήσιμος οὐδέν. Charm. 165 C τί ἡμῶν χρησίμη. Xen. an. II 5, 23 ὅσα δ' ἐμοὶ ὑμεῖς χρήσιμοι ἐστε. Aliter Menon. 90 C καὶ τᾶλλα οὕτως; 13. ἦ, verbum substantivum, ut 137 A.

VI. Τί οὖν μετὰ τοῦτο; ἔρωμαί σε ἢ ἀγροικότερόν ἐστιν ἐρέσθαι; Ἐροῦ ὅ τι βούλει. Οὐδὲν δὴ, ἔφη ἐγώ, ζητῶν ἄλλο ἢ ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα. ἔχει δὲ πῶς ὡδί. ὡμολογήσαμεν καλὸν εἶναι τὴν φιλοσοφίαν 5 [καὶ αὐτοὶ φιλόσοφοι εἶναι], τοὺς δὲ φιλοσόφους ἀγα-137 θούς, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς χρήσιμους, τοὺς δὲ πονηροὺς ἀχρήστους. αὐθις δ' αὖ τοὺς φιλοσόφους ὡμολογήσαμεν, ἕως ἄν δημιουργοὶ ὦσιν, ἀχρήστους εἶναι, δημιουργοὺς δὲ αἱ εἶναι. οὐ γὰρ ταῦτα ὡμολογῆται; Πάνυ γε, ἦ 10 δ' ὅς. Ὡμολογοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, κατὰ γε τὸν σὸν λόγον, εἶπερ τὸ φιλοσοφεῖν ἐστὶ περὶ τὰς τέχνας ἐπι- στήμονας εἶναι ὃν σὺ λέγεις τὸν τρόπον, πονηροὺς αὐτοὺς εἶναι καὶ ἀχρήστους, ἕως ἄν ἐν ἀνθρώποις τέχναι B

1. τί οὖν μετὰ τοῦτο; ἔρωμαί σε ἢ distinxit Hrm., τί οὖν μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε; ἢ a b s Bkk., τὸ οὖν μ. τ. ἔ. σε; ἢ (coll. 133 C) Baier Hsch. Sch., τί οὖν; τὸ μ. τ. ἔ. σε; ἢ Stephanus Beck, τί οὖν μ. τ. ἔ. σε; ἢ Schmidt, epist. ad Turic. Plat. edit. p. 11 Wgm. 3. ζητῶν a Tur., ζητῶ b s Bkk. 4. καλὸν εἶναι a Bkk., εἶναι καλὸν b s. 5. καὶ αὐτοὶ φιλόσοφοι εἶναι e glossemate orta esse censuit Stallbaum, del. Sch., καὶ αὐτὸ φιλόσοφον εἶναι Schmidt l. l. 8. οἱ δημιουργοὶ a b s Bkk. Hrm., δημιουργοὶ Heusde, spec. crit. p. 26, Schleiermacher, Beck Stb. Tur. 9. πάνυ γε, ἦ δ' ὅς ad Bkk., πάνυ, ἔφη b s. 10. ὡμολογοῦμεν Π Γ² B C u y i et Ast Tur. Hrm., ὡμολογοῦμεν M¹ et ut videtur pars b, s Bkk. Stb. ἄρα] ἄρ' Γ Bkk. 12. ὃν σὺ Γ^{or} Schleiermacher Bkk., ὃν σὺ Γ¹ y Forster, ὡς σὺ E s, ὃν ὡς σὺ a et rell. b (ὡς σὺ λέγεις, τινὰ τρόπον Ast.) πονηροῦς αὐτοὺς εἶναι] πονηροῦς αὐ τοὺς φιλοσόφους εἶναι Heusde l. l., καὶ πονηροῦς αὐτοὺς εἶναι, ἕως (om. καὶ ἀχρήστους) Stallbaum, πονηροῦς αὐ αὐτοὺς εἶναι Wagner. 13. καὶ ἀχρήστους, ἕως ἄν ἐν ἀνθρώποις τέχναι ὡσιν del. Sch. Sed ad haec respicitur 138 E: ἕως ἄν τούτων τις ἦ. τέχναι] τεχνῆται Heusde l. l., quod probaverunt Beck Stallbaum Wagner.

1. μετὰ τοῦτο, „ex his consequitur. Euthyphr. 12 D.“ STALLB. 3. ἀνομολογήσασθαι, concessa repetere, ut symp. 200 E ἀνομολογησάμεθα τὰ εἰρημένα. 4. καλόν, 133 D. 5. καὶ αὐτοὶ — εἶναι., De hac re in superioribus ne verbum quidem factum est. Videntur verba e glossemate orta esse.“ STALLB. 7. αὐθις δ' αὖ, frequens abundantia. Prot. 351 C καὶ αὐθις αὐτὰ ἀντιὰ ὡσαύτως οὕτως. Hipparch. 231 C πάλιν αὐ. Ad Euthyphr. 14 E (ubi leg. 11 αὐ).

8. ὦσιν, mox εἶναι ut 136 D ἦ. 10. ὡμολογοῦμεν post ὡμολογήσαμεν varietatis studio, ad Menon. 78 B. 12. ὃν σὺ λέγεις τὸν τρόπον. De relativo praemisso cf. Theag. 123 D ἦς — ἐπιθυμῆς ἢ σοφία τίς ἐστιν; de rep. V 477 C μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος (quam notionem). Schneidewin ad Soph. Ant. 404. De articulo addito ad Hipparch. 227 D. 13. τέχναι, opp. ψευδοτεχνῆται, cum emphasi: donec artes re vera sint. Aptius quam τεχνῆται.

137 ὄσιν· ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως, ᾧ φίλε, ἔχωσι, μὴδ' ἢ τοῦτο φιλοσοφεῖν, περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακέναι, οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα κυπτάζοντα ζῆν, οὐδὲ πολυμαθοῦντα, ἀλλ' ἄλλο τι, ἐπεὶ ἐγὼ ᾤμην καὶ ὄνειδος εἶναι τοῦτο καὶ βαναύσους καλεῖσθαι τοὺς περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακότας. 5

VII. Ὡδε δὲ σαφέστερον εἰσόμεθα, εἰ ἄρα ἀληθῆ λέγω, ἐὰν τοῦτο ἀποκρίνη. τίνες ἵππους ἐπίστανται C κολάζειν ὀρθῶς; πότερον οἵπερ βελτίους ποιοῦσιν ἢ ἄλλοι; Οἵπερ βελτίους. Τί δέ; κύνας οὐχ οἱ βελτίους ἐπίστανται ποιεῖν, οὗτοι καὶ κολάζειν ὀρθῶς ἐπίστανται; 10 Naί. Ἡ αὐτὴ ἄρα τέχνη βελτίους τε ποιεῖ καὶ κολάζει ὀρθῶς; φαίνεται μοι, ἢ δ' ὅς. Τί δέ; πότερον ἤπερ βελτίους τε ποιεῖ καὶ κολάζει ὀρθῶς, ἢ αὐτὴ δὲ καὶ γινώσκει τοὺς χρηστοὺς καὶ τοὺς μοχθηροὺς, ἢ ἕτερα 15 τες; Ἡ αὐτὴ, ἔφη. Ἐθελήσεις οὖν καὶ κατ' ἀνθρώπους

1. ἔχωσι a Γ^{cor}dΞ Mudge Beck, ἔχουσι bς. μὴδ' ἢ Mudge (μὴ δ' ἢ ἔσοι), μὴ δὴ abς. 4. ἐπεὶ ἐγὼ a Bkk., ἐπεὶ γε bς. 6. ἄρα] ἀρ' Γ Bkk. 8. βελτίους ποιοῦσιν ΞB^aabcdinoe Bkk., βελτίους ποιοῦσιν ΞΓΘΠΣB^cCEFuγiς Hrm. 9. οἵπερ βελτίους b Bkk., οἵπερ βελτίους Ξ(?)ΘΠΣEς Hrm. δέ] δαί Ξ^cΘ Bkk. οἱ βελτίους τυ^{cor} Bkk., οἱ βελτίους ut videtur abς Hrm. „Etiam posthac, quoties recurrit βελτίους, plerique cum s βελτίους.“ Bekker. Etiam deinceps Hrm. scripsit βελτίους. 12. φαίνεται μοι Ξ (om. ΘΠΓδ) et in marg. pars b Hrm., φημί bς. δέ Ξ^{bn} Ast Hrm., δαί Ξ^cΘΠ^a pars bς Bkk. 13. ἢ αὐτὴ δὲ καὶ a Hrm., αὐτὴ καὶ bς Bkk., ἢ αὐτὴ καὶ Stb., αὐτὴ καὶ Sch. 14. καὶ τοὺς] καὶ s. ἕτερα τις aΓd et in marg. pars b Bkk., ἄλλῃ bς. 15. ἀνθρώπους abς Bkk. Stb. Tur. Hrm., ἀνθρώπων Stephanus Beck Sch.

2. ἐσπουδακέναι epxe-
gesis ut Menon. 70 B Hipparch.
227 D.

3. κυπτάζοντα. Ar. nub. 191
τί γὰρ οἷδε δρῶσιν οἱ σφόδρ'
ἐγκυροφότες; ubi schol.: τοιαῦτα
γὰρ τῶν ἀγαν φροντιζόντων καὶ
περὶ τὴν διάνοιαν ἐχόντων σχή-
ματα. STALLB. Epicrat. com.
III 371 (Mein.): κῦψαντες χρόνον
οὐκ ὄλλγον διεφρόντιζον. κατ'
ἐξαίφνης ἔτι κυπτόντων καὶ ζη-
τούντων — τις ἔφη.

πολυμαθοῦντα. Plato verbo
πολυμαθεῖν non utitur.

4. καί, vel, ut Theag. 121 D.

6. εἰ ἄρα ut Theag. 129 D.

7. τοῦτο pro πρὸς τοῦτο.
STERN., ut Criton. 48 E al., Heind.

ad Hipp. mai. 287 B. KNEBEL.
Ad Theaet. 147 B.

8. κολάζειν dicitur „cum
poena adhibetur castigandi at-
que emendandi gratia“ (Gell.
VI 14). Ar. rhet. I 10, 17 δια-
φέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις·
ἢ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος
ἐνεκὰ ἐστίν, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ
ποιούντος.

13. δέ „singulare quidem, sed
non illegitimum, si quidem ita
quoque sententia conformari
poterat: κολάζει μὲν ὀρθῶς, ἢ
αὐτὴ δὲ κτλ.“ HERM.

15. κατ' ἀνθρώπους, mox
κατ' ἵππων ut Menon. 88 E κατὰ
πάντων, sed Hdt. II 3 κατὰ μὲν
δὴ τὴν τροφήν τῶν παιδῶν
τοσαῦτα ἔλεγον. De casum in-

τοῦτο ὁμολογεῖν, ἤπερ βελτίους ἀνθρώπους ποιεῖ, ταύ- D
την εἶναι καὶ τὴν κολάζουσαν ὀρθῶς καὶ διαγινώσκου-
σαν τοὺς χρηστοὺς τε καὶ τοὺς μοχθηροὺς; Πάνν γε,
ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἦτις ἓνα, καὶ πολλοὺς, καὶ ἦτις πολ-
5 λούς, καὶ ἓνα; Naί. Καὶ κατ' ἵππων δὴ καὶ τῶν ἄλ-
λων ἀπάντων οὕτως; Φημί. Τίς οὖν ἐστίν ἡ ἐπιστήμη,
ἦτις τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀκολασταίνοντας καὶ παρα-
νομοῦντας ὀρθῶς κολάζει; οὐχ ἡ δικαστική; Naί. Ἡ
ἄλλην οὖν τινα καλεῖς καὶ δικαιοσύνην ἢ ταύτην; Οὐκ,
10 ἀλλὰ ταύτην. Οὐκοῦν ἤπερ κολάζουσιν ὀρθῶς, ταύτη E
καὶ γινώσκουσιν τοὺς χρηστοὺς καὶ τοὺς μοχθηροὺς;
Ταύτη. Ὅστις δὲ ἓνα γινώσκει, καὶ πολλοὺς γινώσκει;
Naί. Καὶ ὅστις γε πολλοὺς ἀγνοεῖ, καὶ ἓνα; Φημί. Εἰ
ἄρα ἵππος ᾧ ἀγνοεῖ τοὺς χρηστοὺς καὶ πονηροὺς ἵπ-
15 πους, καὶ ἑαυτὸν ἀγνοεῖ, ποῖός τις ἐστίν; Φημί. Καὶ
εἰ βούς ᾧ ἀγνοεῖ τοὺς πονηροὺς καὶ χρηστοὺς *βούς,

1. τοῦτο] τοῦθ' Γ Bkk. 3. καὶ τοὺς μοχθηροὺς a Bkk.,
καὶ μοχθηροὺς t, καὶ τοὺς πονηροὺς by, καὶ πονηροὺς bς. 4. οὐκ
οὖν καὶ a Hrm., οὐκοῦν bς Stb. ἦτις — ἦτις bς, εἰτις —
εἰτις a. 5. δὴ ad Bkk., δὲ EFς. 9. καλεῖς καὶ a Stb.,
καλεῖς bς Bkk. οὐκ ἄλλῃ ταύτην a Stb., οὐκ ἄλλην bς
Bkk. 10. ἤπερ] ἤπερ καὶ n. 11. καὶ τοὺς μοχθηροὺς a
Bkk., καὶ τοὺς πονηροὺς Σb, καὶ πονηροὺς bς. 14. ἀγνοεῖ ad
Bkk., ἀγνοεῖ bς. 14. τοὺς χρηστοὺς καὶ πονηροὺς ἵππους
ΞΘd, τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς χρηστοὺς ἵππους Π, τοὺς πονηροὺς
καὶ τοὺς χρηστοὺς bς, τοὺς χρηστοὺς καὶ τοὺς πονηροὺς ἵππους
Bkk. 15. ἑαυτὸν ad Sch., αὐτὸν bς Bkk. 16. ᾧ ἀγνοεῖ
Θ^aΠ^ai Bkk., ᾧ ἀγνοεῖ Ξ^{is}ς, ᾧ ἀγνοεῖ pars b Hsch. καί]
καὶ τοὺς e Tur. χρηστοὺς βούς Bkk., χρηστοὺς abς.

constantia cf. de rep. III 392 E
Tim. 40 A κατὰ ὅλον, Menon.
77 A κατὰ ὅλου. Euthyphr. 3 B
καινοτομοῦντας — περὶ τὰ θεῖα.
ib. 5 A καινοτομοῦντα περὶ
τῶν θεῶν. Heind. ad Euthyd.
275 B.

4. καὶ ἦτις. „Graeci καὶ in
utroque comparationis membro
iterant.“ HERM. Ad Euthyphr. 13 A.
7. ἦτις post τίς, quia id genus
scientia quaeritur. Ad Theag.
121 D.

καὶ hic non coniungit, sed
explicat. Apol. 26 A τῶν τοιού-
των καὶ ἀνοσιῶν ἀμαρτημάτων
KNEBEL. Euthyphr. 4 E. Menon.
90 A οὐδέ.

9. καὶ δικαιοσύνην. An

aliam vocas etiam iustitiam at-
que illam? „Vis sententiae haec
est, ut non δικαστικὴν solum,
sed etiam δικαιοσύνην appelle-
mus.“ HERMANN. De sententia
cf. Clit. 408 B ἢν δὴ σὺ πολιτι-
κήν, ᾧ Σ, ἐπονομάζεις πολλάνις,
τὴν αὐτὴν δὴ ταύτην δικαστι-
κήν τε καὶ δικαιοσύνην ὡς ἔστι
λέγων. Gorg. 464 B de rep. I
332 CD ἡ δικαιοσύνη vocatur
τέχνη. Tamen Plato iustitiam
et artem iudiciariam non tam
inconsulte confundit.

14. τοὺς χρηστοὺς καὶ πο-
νηροὺς, mox τοὺς πονηροὺς
καὶ χρηστοὺς, 294, 3 τοὺς χρη-
στοὺς καὶ μοχθηροὺς, sed supra
τοὺς χρηστοὺς καὶ τοὺς μοχθη-

καὶν αὐτὸν ἀγνοοῖ, ποῖός τις ἐστι; *Ναί*, ἔφη. Οὕτω δὴ καὶ εἰ κύων; Ὡμολόγει. *Τί δ'*; ἐπειδὴν ἀνθρώπος τις 138^{ων} ἀγνοῖ τοὺς χρηστοὺς καὶ μοχθηροὺς ἀνθρώπους, ἄρ' οὐχ ἑαυτὸν ἀγνοεῖ, πότερον χρηστός ἐστιν ἢ πονηρός, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἀνθρώπος ἐστιν; *Ξυνεχώρει*. *Τὸ δ'* 5 ἑαυτὸν ἀγνοεῖν σωφρονεῖν ἐστιν ἢ μὴ σωφρονεῖν; *Μὴ σωφρονεῖν*. *Τὸ ἑαυτὸν ἄρα γινώσκειν ἐστὶ σωφρονεῖν*; *Φημί*, ἔφη. *Τοῦτο ἄρα, ὡς ἔοικε, τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα παρακαλεῖται, σωφροσύνην ἀσκεῖν καὶ δικαιοσύνην. Ἔοικε*. *Τῇ αὐτῇ δὲ ταύτῃ καὶ κολάζειν ὀρθῶς ἐπι-* 10 *στάμεθα*; *Ναί*. Οὐκοῦν ἢ μὲν κολάζειν ὀρθῶς ἐπιστά- *Β* *μεθα, δικαιοσύνη αὕτη ἐστίν, ἢ δὲ διαγινώσκειν καὶ ἑαυτὸν καὶ ἄλλους, σωφροσύνη*; *Ἔοικεν*, ἔφη. *Ταῦτὸν ἄρα ἐστὶ καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη*; *Φαίνεται*.

VIII. *Καὶ μὴν οὕτω γε καὶ αἱ πόλεις εὐ οἰκοῦνται*, 15 *ὅταν οἱ ἀδικοῦντες δίκην διδῶσιν*. *Ἀληθῆ λέγεις*, ἔφη.

1. ἀγνοοῖ ας *Bkk.*, ἀγνοοῖ b *Hsch.* ποῖός τις *abi Bkk.*, ποῖός bς. 2. τις ὦν a *Bkk.*, ὦν τις bς. 3. καὶ μοχθηροῦς a *Tur.*, καὶ τοὺς μοχθηροὺς *Stobaeus flor. XXI 20 Baiter Sch.*, καὶ πονηροῦς bς *Bkk.* 4. πονηρός] μοχθηρός *Stobaeus*. 6. δ' ἑαυτὸν ut videtur bς, δὲ αὐτὸν *W@n Stobaeus Sch.* ἐστὶν ἢ μὴ σωφρονεῖν; μὴ a *Bkk.*, ἢ οὐ σωφρονεῖν ἐστὶν; οὐ b *Stobaeus* s. 8. τὸ a *Tur.*, καὶ τὸ b *Stobaeus* s *Bkk.* 11. καὶ *W@ Hrm.*, om. Π, φημί b *Stobaeus* s *Bkk.* 13. ἄλλους a *Stobaeus Beck*, ἄλλον bς. 14. ἄρα] ἄρ' Γ *Bkk.* καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη a *Σ¹aco Tur.*, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη ut videtur *Bs Bkk.*, καὶ δικαιοσύνη (vel -η) σωφροσύνη *B²Cuye*, δικαιοσύνη (vel -η) σωφροσύνη *ΓΞΣ^{cor}B¹F¹bd.* 15. αἱ πόλεις a *Stobaeus Bkk.*, πόλεις bς.

ρούς. De variatione verborum v. ad Menon. 73 A 78 B, de articulo in oppositionibus non iterato ad Euthyphr. 9 C Hipparch. 230 C. Krüger ad Thuc. I 7, 2.

5. τὸ δ' ἑαυτὸν. Haec videtur deprompta esse ex Charm. 164 D, cf. proll. p. 270. Alc. I 129 A 131 B 133 C τὸ γινώσκειν αὐτὸν ὁμολογούμεν σωφροσύνην εἶναι. (Heindorf ad Charm. I. 1.)

8. τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα. Prot. 343 B οὗτοι (septem sapientes) καὶ κοινῇ ξυνελθόντες ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι εἰς τὸν νεῶν τὸν ἐν Δελφοῖς, γράψαντες ταῦτα, ἃ δὴ πάντες ὕμνοισι, γινώθι σαυ-

τόν, καὶ μηδὲν ἄγαν. Paus. X 26. Septem sapientibus antiquiora esse illa censuit Aristoteles (Stob. flor. XXI 26). Ad Prot. I. l. Bergk, Gr. Lit. I p. 362.

13. ἑαυτόν. „Expectaveris ἡμᾶς αὐτούς. Sed ad superiora respiciens ἑαυτόν infert.“ KNEBEL. Phaedon. 101 C σὺ δὲ δεδιώς ἂν τὸ λεγόμενον τὴν ἑαυτοῦ σκιάν.

14. φαίνεται fortius quam id quod praecedit ἔοικεν. Quare coniunguntur Alc. I 116 D φαίνομαι, ὡς ἔοικα. Similis gradatio est Lys. 213 A δοκεῖ, ἔοικε, φαίνεται.

15. οἰκοῦνται, sed mox διοικῆ. Ad Menon. 71 E.

Καὶ πολιτικὴ ἄρα ἢ αὐτὴ ἐστίν. *Συνεδόκει*. *Τί δέ;* ὅταν εἰς ἀνὴρ ὀρθῶς πόλιν διοικῆ, ὄνομά γε τούτῳ οὐ τύραννός τε καὶ βασιλεύς; *Φημί*. Οὐκοῦν βασιλικῆ τε καὶ τυραννικῆ τέχνη διοικεῖ; Οὕτως. Καὶ αὐταὶ ἄρα 5 αἱ αὐταὶ τέχναι εἰδὲν ἐκείναις; *Φαίνονται*. *Τί δ'*; ὅταν C εἰς ἂν ἀνὴρ οἰκίαν διοικῆ ὀρθῶς, τί ὄνομα τούτῳ ἐστίν; οὐκ οἰκονόμος τε καὶ δεσπότης; *Ναί*. Πότερον οὖν καὶ οὗτος δικαιοσύνη εὖ ἂν τὴν οἰκίαν διοικῶ ἢ κάλλητινὴ τέχνη; *Δικαιοσύνη*. Ἔστιν ἄρα ταῦτό, ὡς ἔοικεν, βασι- 10 λέύς, τύραννος, πολιτικός, οἰκονόμος, δεσπότης, σώφρων, δίκαιος· καὶ μία τέχνη ἐστὶν βασιλική, τυραννική, πολι- 15 τική, δεσποτική, οἰκονομική, δικαιοσύνη, σωφροσύνη. *Φαίνεται*, ἔφη, οὕτως.

IX. Πότερον οὖν τῷ φιλοσόφῳ, ὅταν μὲν ἱατρὸς D 15 *περὶ τῶν καμνόντων τι λέγη, αἰσχρὸν μὴθ' ἐπεσθαι* τοῖς λεγομένοις δύνασθαι μήτε ξυμβάλλεσθαι μηδὲν *περὶ τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, καὶ ὁπόταν ἄλλος τις τῶν δημιουργῶν, ἀσάυτως· ὅταν δὲ δικαστῆς ἢ βασιλεύς ἢ ἄλλος τις ὦν νῦν δὴ διεληλύθαμεν, οὐκ αἰσχρὸν περὶ 20 τούτων μήτε ἐπεσθαι δύνασθαι μήτε συμβάλλεσθαι περὶ αὐτῶν*; Πῶς δ' οὐκ αἰσχρὸν, ὡς Σώκρατες, *περὶ γε τοσούτων πραγμάτων μηδὲν ἔχειν συμβάλλεσθαι*; Πότερον οὖν καὶ *περὶ ταῦτα λέγωμεν, ἔφην, πένταθλον αὐτὸν E*

1. ἢ αὐτῆ a *Bkk.*, αὕτη bς, αὐτῆ *Sch.* συνεδόκει *W¹ Sch.*, ξυνεδόκει s *Bkk.* δέ] δαί *Θ Bkk.* 2. ὄνομά γε a *Bkk.*, ὄνομα bς. 4. ἄρα] ἄρ' Γ *Bkk.* 5. εἰδὲν ἐκείναις ad *Bkk.*, ἐκείναις εἰσί bς. 7. οὐκ om. a. 8. κάλλη a *Sch.*, ἄλλη bς. 9. ταῦτό ut videtur bς *Bkk.*, τοῦτο a, ταῦτόν d *Sch.* 12. δεσποτική om. a. 13. ἔφη, οὕτως add. a *Bkk.*, om. bς. 14. πότερον a *Bkk.*, τί bς. μὲν ἱατρὸς a *Bkk.*, μὲν ὁ ἱατρὸς bς. 16. *περὶ τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων* add. a *Bkk.*, om. bς. 19. νῦν δὴ ad *Bkk.*, νῦν ut videtur *ΓΕΕΓς*. διεληλύθαμεν a *Tur.*, διήλθομεν bς *Bkk.* 20. μήτε] μὴθ' Γ b *Bkk.* συμβάλλεσθαι] ξυμβάλλεσθαι *ΓΣac Bkk.*

6. εἰς ὦν ἀνὴρ, modo εἰς ἀνὴρ. De participio ὦν numeralibus addito cf. ad Menon. 99 A.

οἰκίαν, proprie οἶκον. KNEBEL. Xen. oec. I 5 οἶκος δὲ δὴ τί δοκεῖ ἡμῖν εἶναι; ἄρα ὅσπερ οἰκία, ἢ καὶ ὅσα τις ἔξω τῆς οἰκίας κέκτηται, πάντα τοῦ οἴκου ταῦτά ἐστιν; Ἔμοι γοῦν δοκεῖ — πάντα τοῦ οἴκου εἶναι, ὅσα

τις κέκτηται. Schmidt, Synonymik II p. 513 sqq.

15. μὴθ' ἐπεσθαι. Respicitur ad 135 D.

20. συμβάλλεσθαι, modo ξυμβάλλεσθαι. Xen. Hier. VI 2 ξυνήν μὲν ἡλιμώταις ἡδόμενος ἡδομένοις ἔμοι, συνήν δὲ ἔμαντῶ. Etiam in titulis Atticis frequens est haec inconstantia.

21. δέ, ad 133 C.

δεῖν εἶναι καὶ ὑπακοῦν, τὰ δευτερεῖα ἔχοντα πάντων τὸν φιλόσοφον, καὶ ἀχρεῖον εἶναι, ἕως ἂν τούτων τις ἦ· ἢ πρῶτον μὲν τὴν αὐτοῦ οἰκίαν οὐκ ἄλλω ἐπιτροπεύον οὐδὲ τὰ δευτερεῖα ἐν τούτῳ ἐκτείνον, ἀλλ' αὐτὸν κολαστέον δικάζοντα ὀρθῶς, εἰ μέλλει εὖ οἰκεῖσθαι αὐτοῦ ἢ οἰκία; Ξυνηχώρει δὴ μοι. Ἐπειτὰ γε δήπου ἐάν τε οἱ φίλοι αὐτῷ διαίτας ἐπιτρέπωσιν, ἐάν τε ἡ πόλις τι προστάτη διακρίνειν ἢ δικάζειν, αἰσχρὸν ἐν τούτοις, ὃ ἐταῖρε, δεύτερον φαίνεσθαι ἢ τρίτον καὶ μὴ οὐχ ἡγεῖσθαι; Δοκεῖ μοι. Πολλοῦ ἄρα δεῖ ἡμῖν, ὃ βέλτιστε, τὸ φιλοσοφεῖν πολυμαθία τε εἶναι καὶ ἡ περὶ τὰς τέχνας πραγματεία.

Εἰπόντος δέ μου ταῦτα ὁ μὲν σοφὸς αἰσχυνθεὶς τοῖς προειρημένοις ἐσίγησεν, ὁ δὲ ἀμαθὴς ἔφη ἐκείνως εἶναι. καὶ οἱ ἄλλοι ἐπήνεσαν τὰ εἰρημένα.

1. τὰ] καὶ ταύτης μὲν τὰ α Wgn., καὶ ἐν τούτοις τὰ (vel κἀναυθὰ τὰ) Hgm. Verba καὶ ταύτης μὲν τὰ — τούτων τις ἢ seclus. Sch. ἔχοντα M² O Π Bkk., ἔχοντας M¹ E, δ' ἔχοντα b⁵. πάντων] πάντας Wagner. 2. ἕως ἂν α Bkk., ἕως b⁵. 3. ἢ ἢ πρῶτον b⁵ Bkk., ἢ πρῶτον α E¹ Stb. 10. δεῖ om. a. 11. πολυμαθία α Ast, πολυμάθεια Bkk., φιλομαθία b, φιλομάθεια ut videtur E⁵. ἢ om. Sch. 12. δέ μου M¹ t⁵ ut Theag. 130 A, cf. δέ μοι Euthyphr. 11 E 14 E Menon. 82 E, δ' ἐμοῦ Bkk. et editores reliqui. Ad Menon. 80 A. 13. ἐκείνως] ἐκείνος M Π pars b.

2. τὸν φιλόσοφον, epexe-
gesis post αὐτόν ut Menon. 87 D,
cum ironia quadam ut Euthy-
phr. 2 D τοῦς — διαφθείροντας.
ἀχρεῖον εἶναι. Respicitur
ad 137 A.

5. αὐτοῦ ἢ οἰκία. Ad Menon.
94 D.

6. ἔπειτὰ γε post πρῶτον
μὲν ut de rep. VIII 550 E. Ad
Menon. 95 A.

7. διαίτας. „Duo fuerunt
Athenis arbitrorum genera: pu-
blice constituti (κληρωτοί), qui
ex singulis tribubus quotannis
sorte ducebantur, et privatim
lecti (κατ' ἐπιτροπήν διαίτηται),

qui ab litigantibus ex amicis
eligebantur.“ KNEBEL. Hermann,
Gr. Privatalt. § 69, 14.

9. μὴ οὐχ. „Post αἰσχρὸν
ἔστι interdum simplex μὴ, fre-
quentius multo μὴ οὐ c. inf. re-
peries. In voce αἰσχρὸν latet
οὐ καλόν, οὐκ ἀνεκτόν, postquae,
uti omnino post praemissam ne-
gationem, legitime infertur μὴ
οὐ.“ HEIND. ad Prot. 352 D. Ad
Theaet. 151 D.

11. ἡ περὶ τὰς τέχνας πραγ-
ματεία, „illa de qua διαίτηται
circa artes occupatio.“ STALLB.
De eadem articuli in praedi-
cato vi cf. Euthyphr. 11 D Hip-
parch. 231 E.

PROLEGOMENA

AD

HIPPARCHUM.

De Hipparcho egerunt¹⁾
Schleiermacher I. T. II Bd. p. 227—230.
Ast p. 498—500.
Socher p. 122—126.
Arnold I. T. II. Heft. Berlin 1836. p. 328—331.
Stallbaum vol. VI sect. II. 1836. p. 295—296.
Wagner²⁾ p. 81 sq.
Steinhart VIII. Bd. Leipzig 1866. p. 3—14.
Grote vol. I p. 403—429.

I. Argumentum et dispositio dialogi.

Tiedemann, D., Dialogorum Platonis argumenta. Bi-
ponti 1786. p. 151—152.
Hunziker, I., Argumenta dialogorum. (Platonis opera ed.
Didot. vol. III. Parisiis 1873.) p. 26.

I. Quaeritur quid sit lucri cupiditas.

Prima definitio. Socrati interroganti, quid sit lucri
cupiditas, amicus respondet eos esse lucri cupidos, qui
lucrari cupiant ex rebus nullius pretii.³⁾

Refutatio. Interrogatus utrum insipientes dicat lucri
cupidos, qui nesciant illas res nullius pretii esse, an
scientes, scientes se dicere amicus affirmat; Socrates
autem allatis exemplis agricolae, hominis rei equestris periti,
gubernatoris, imperatoris, tibicinis, aliorum docet neminem
vili instrumento lucrum se facturum arbitrari.⁴⁾ Neminem
igitur ex hac definitione lucri cupidum esse.

1) V. supra p. 1. 2) V. supra p. 224. 3) 225 A οὐ ἂν
κερδαίνειν ἀξιώσιν ἀπὸ τῶν μηδενὸς ἀξίων. 4) 225 A — 226 C.

Secunda definitio. Lucri cupidi sunt ii, qui cupiditate commoti etiam res admodum exigui et nullius pretii vehementer appetunt et lucro gaudent.¹⁾

Refutatio. Arbitrantur igitur illi res, quae nullius pretii sunt, magni esse. Lucrum autem appetentes appetunt contrarium damni; damnum vero est malum, contrarium damni bonum; bonum est igitur lucrum, et lucrum amantes bonum amant. At ipse amicus et Socrates et omnes homines bona amant omnia; lucrum autem est bonum; omnes igitur ex hac definitione lucri cupidi sunt.²⁾

Tertia definitio. Lucri cupidus est is, qui ex iis rebus studiose lucrum quaerit, ex quibus lucrum quaerere homines boni erubescunt.³⁾

Refutatio. Concessum est lucrari esse utilitatem capere, praeterea omnes appetere bona et semper; etiam boni igitur omnia lucra appetunt.

Contradictio. Boni non appetunt ea lucra, ex quibus detrimentum capturi sunt.

Refutatio. Detrimentum capere est damnum facere; damnum autem ex lucro pravo fieri non potest; nam pravum lucrum non est, siquidem res bona non est prava; lucrum autem damno, ut malo, contrarium esse concessum est, et eam ob causam bonum esse.⁴⁾

Transitio. Socrates amicum insimulat se decipere conari, qui pugnancia secum consulto posuerit; amicus rursus Socratem fallaciae arguit. Socrates autem Hipparcho se obtemperare affirmat.⁵⁾

II. Episodium.

Laudatio Hipparchi. Hipparchus Pisistrati filiorum natu maximus et sapientissimus non solum populum urbanum educavit Homeri poematis, quae primus Athenas invexit et ordine recitanda Panathenaeis curavit, et poetis accessit Anacreonte et Simonide Ceo, sed etiam homines rusticos instituit Hermis in viis positus in medio urbis et pagorum singulorum⁶⁾, in quibus sapientiae suae specimina inscripserat primum ne Delphicas inscriptiones admirarentur cives, deinde ut illa legentes ex agris allicerentur ad reliqua doctrinae instituta. In quibus cum alia tum hoc est praeclare monitum: Amicum ne decipito. Cui praecepto fieri non potest quin oboediatur viri

1) 226 D οὐ ἐκάστοτε ὑπὸ ἀπληστίας καὶ πάνν σμικρὰ καὶ ὀλίγον ἀξία καὶ οὐδενὸς γλίχονται ὑπερφυνῶς καὶ φιλοκερδοῦσιν.
2) 226 E — 227 C. 3) 227 D ὅς ἂν σπουδάζῃ ἐπὶ τούτοις καὶ ἀξιοὶ κερδαίνειν ἀπ' αὐτῶν, ἀφ' ἃν οἱ χρηστοὶ οὐ τοιμῶσι κερδαίνειν. 4) 227 D — 228 A. 5) 228 A B. 6) 228 D κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐν μέσφ τοῦ ἀστεως καὶ τῶν δήμων.

tam egregii, ut vera tyrannis Athenis non fuerit nisi post illius mortem, nam antea Athenienses vixerunt tamquam Saturno regnante. Neque vera sunt quae de eius morte vulgo feruntur; neque enim propter ignominiam Harmodii sorori illatam, sed aemulationis odio occisus est. Nam Aristogito, qui Harmodium amasionem educaverat, gloria et aemulatione Hipparchi in arte instituendi ardebat; quare cum adulescens quidam pulcher et ingenuus Harmodiique deliciae, qui Harmodium et Aristogitonem tamquam sapientes admiratus erat, ad Hipparchi amicitiam conversus illos despiciere coepisset, indignati illi Hipparchum occiderunt.¹⁾

Transitio. Sed tamen amicus a Socrate se decipi persuasum habet; quare ille quae concessa sunt repetit, ut amico quidvis dictorum remittat. Qui unum rogat remittatur quod concesserat omne lucrum bonum esse; videri enim sibi lucrum aliquod bonum esse, aliquod malum.²⁾

III. Quaeritur quid sit lucrum.

Quaestio proponitur. Si aliquod lucrum bonum est, aliquod malum, tamen utrumque est lucrum, sicut cibus vel potus vel homo et bonus et malus utique cibus vel potus vel homo est. Quodsi neutrum nec magis nec minus lucrum est, utrumque aequale lucrosus est. Quarendum est igitur quid idem in utroque sit, quare utrumque lucrum appelletur, sicut in bono et malo cibo vel potu hoc est, quare cibus vel potus nominentur, quod siccum vel humidum corporis alimentum utrumque est.³⁾

Definitio. Lucrum est quicquid aliquis acquirit aut nihil impendens aut minus quam accipit.⁴⁾

Refutatio. a) Si quis nihil impendens morbum acquirit epulando, non facit lucrum; sin sanitatem, lucrum facit. Neque igitur quocumque acquirere lucrum est, sed rem bonam lucrum, malam damnum; quare quaestio ad illud revolvitur, lucrum bonum esse, damnum malum.⁵⁾ b) Si quis auri pondus dimidium impendens duplum accipit argenti, plus accipiens tamen damnum facit. Quare, ne damnum fiat lucro, accedat pretium necesse est; nam id solum, quod pretium habet, lucrosus est; quod non habet, non lucrosus. Pretium autem (ἀξίαν) id dicitur habere, quod dignum (ἄξιον) est quod acquiratur; dignum quod acquiratur est id, quod utile est; quod utile, bonum est; rursus igitur illud redit, lucrosus esse quod bonum sit.⁶⁾

1) 228 B — 229 D. 2) 229 D — 230 A. 3) 230 A — 231 A.
4) 231 A πᾶν κτήμα ὃ ἂν τις κτήσεται ἢ μηδὲν ἀναλώσας ἢ ἑλαττον ἀναλώσας πλέον λάβῃ. 5) 231 A — C. 6) 231 C — 232 A.

Conclusio. Contenderat amicus non omnia lucra a bonis appeti, sed bona, non mala; concedere autem coactus est omnia lucra bona esse. Boni autem homines omnia bona appetunt, sicuti mali omnia lucra. Ex quibus efficitur omnes homines lucri cupidos esse, et non licere cuiquam tales vituperare; ipsum enim esse talem.¹⁾

II. Quid scriptor in Hipparcho scribendo spectaverit.

Hipparchum dialogum a Thrasylo²⁾ in Platoniorum operum numero relatum iam Hadriani imperatoris temporibus grammaticis suspectum fuisse Aelianus³⁾ indicavit; recentioribus autem temporibus doctorum hominum consensus⁴⁾ hunc librum Platoni abiudicavit, siquidem post Valckenarium⁵⁾ eum repudiaverunt cum alii tum F. A. Wolf⁶⁾, Schleiermacher⁷⁾, Boeckh⁸⁾, Ast⁹⁾, Socher¹⁰⁾, Groen van Prinsterer¹¹⁾, Stallbaum¹²⁾, K. F. Hermann¹³⁾, F. W. Wagner¹⁴⁾, Steinhart¹⁵⁾, Überweg¹⁶⁾, Zeller¹⁷⁾. Quare in libri auctoritatem, quae nulla iam est, profusius invehendo operae pretium me non facturum existimabam neque Stallbaumi annotationes plerasque iterandas censebam, quibus ille „fraudem insulsi tenebrionis“, „sententiarum iuncturam scabram et hiulcam“, „argumentorum conclusiones argutas et inficetas“, „declamandi inanem pruritus“ iis qui legerent indicavit. Quis enim adhibet hunc dialogum, in quo nullus sit sensus Platonicae venustatis? Quare satis est ea, quae a Platonis arte et consilio recedunt, in brevi conspectu posuisse.

Plato Socratem non facit amicos argutiis captantem et fallentem, sed ubi illi irretitos se sentiunt et vertigine correptos vel torpore affectos¹⁸⁾, salutaris illa ἀπορία effi-

1) 232 A — C. 2) Diog. La. III 59. Minoem autem dialogum Hipparcho tam similem, ut eiusdem scriptoris esse videatur, Thrasyllus spurium esse iudicavit. 3) Ael. v. h. VIII 2 λέγει δὲ Πλάτων ταῦτα (de Hipparcho tyranno), εἰ δὲ ὁ Ἰππάρχος Πλάτωνος ἐστὶ τῷ ὄντι. 4) Arnold I 2 p. 315 dubitat, Grote autem etiam hunc dialogum tuetur; cf. proll. ad Theag. p. 227 ann. 25. Etiam Yxem (Über Platons Kleitophon. Berl. 1846. p. 8) Hipparchum Platoni tribuit. 5) De fragm. Callimachi p. 22. Ad Hdt. p. 398. In Eurip. fragm. p. 291. 6) Proll. ad Hom. p. 154 sq. 7) Schleiermacher p. 227 sq. 8) In Minoem et legg. p. 34 sqq. 9) Ast p. 498 sqq. 10) Socher p. 122 sqq. 11) Plat. prosopographia p. 28. 12) Stallbaum p. 295 sq. 13) Hermann p. 419. 596. 14) Platons Theages etc. p. 81 sq. 15) Steinhart p. 3 sqq. 16) Grundriss der Gesch. der Philos. I p. 137 (ed. VI). 17) Die Philosophie der Griechen II³ 1 p. 418. 18) ut Menon. 80 A Euthyphr. 11 B, cf. Menon. proll. p. 31.

citur, ex qua veritas nascitur. Quare ubi amici talia profitentur, res adducta est in discrimen et tamquam in fastigium¹⁾; in hoc autem dialogo amicus recte intellegit per tres definitiones se in orbem compulsus²⁾ nihil omnino profecisse hac obstetriciae artis, quam Socrates exercebat, sterili imitatione.³⁾

Plato veritatem dissimulat, non celat. Quare ubi in Platonis dialogis pertractata quaestione Socrates nihil quaerendo effectum esse confitetur remque denuo esse iterandam, urbana ille dissimulatione utitur⁴⁾, qua animi sollicitantur ad veritatem sua sponte investigandam; in superioribus autem curavit, ut quaerentibus ianua adesset, si non patens, at aliquantulum adaperta vel rimam passa. In huius autem dialogi fine amico nulla ianua patefacta est, sed ludificatus abit tristis, non in veritatem sollicitatus, sed ad eiusmodi sermones cautus et tardatus.

Plato non haeret in vulgaribus opinionibus, sed ab iis proficiscitur ad doctrinae suae fundamenta. Ethicae autem Platonis doctrinae hoc est fundamentum, nihil ab hominibus appeti nisi bona, mala autem scientem appetere neminem; quare qui peccent peccare per errorem. Hanc igitur quaestionem fieri non potuit quin Plato a lucri cupiditate ad boni amorem deduceret, demonstrans „lucri cupidos vulgo eos appellari, qui propter inscitiam mala sibi acquirant bona esse opinantes“. ⁵⁾ Scriptor autem huius dialogi ubi ad hanc Platonis doctrinam alludit⁶⁾, aperte ostendit minime se eam intellexisse, et per totum deinde dialogum in vulgaribus opinionibus haeret, quin communem sensum magis etiam confundit et decipit.

Platonica ars est dramatica, id quod cernitur primum in universa librorum compage, deinde in adumbratis colloquentium ingeniis, tum in scenico apparatu. Et universa quidem librorum compages ita est comparata, ut omnia vel diversissima ad unum finem conducant et iis, qui animadvertant, appareat singularum partium tam inter se quam cum communi fine nexus⁷⁾; quod conspicuum est in venustis illis episodiis, quae a proposito aliena videntur, re vera autem novos praebent aspectus et mirum quantum lucis intellegentibus offundunt. Hoc Platonis artificium non perspexerat, qui ad episodiorum Platoniorum similitudinem in quaestionem de lucri cupiditate institutam declamationem illam inseruit de laudibus Hipparchi a proposito prorsus alienam. Neque in adumbrandum amici colloquentis ingenium ullam operam scriptor contulit;

1) Steinhart p. 7 sq. 2) 228 A. 3) Schleiermacher p. 228. 4) Cf. Menon. proll. p. 26. 5) Verba sunt Hunzikeri p. 26. Cf. Schleiermacher p. 227. 6) 226 E. 7) Boeckh, In Minoem p. 64.

quare de hac dialogi persona, quae etiam nomine caret¹⁾, nihil dici potest nisi adolescentem²⁾ eum esse Socratis amicum.³⁾ Plato autem in moribus describendis eo maiorem operam consumere solet, quo minus difficilem explicat quaestionem, itemque scenico apparatu in exili argumento locupletiore utitur; hic autem dialogus eiusmodi apparatu adeo caret, ut neque locus neque tempus neque occasio colloqui significetur.⁴⁾

Quodsi ex his satis superque apparet, quam hic libellus a Platonis ingenio alienus sit, tamen hoc simul elucet, scriptorem Platonis artem, quam miserandum in modum non intellexerat, imitandam sibi proposuisse. Quod idem elucet ex orationis conformatione, qua quo magis Platonis verba audire videmur, eo magis arguitur quam parum reliqua Platone digna sint.⁵⁾

Ex quibus scriptorem in Hipparcho scribendo hoc spectavisse apparet, ut quaestione ethica non ita difficili ad Platonicorum exemplorum similitudinem instituta solertiae specimen ederet. Cuius imitationis perfectio erat, ut libello Platonis nomen inscriberet; malae enim fraudis in subornando libro insimulari⁶⁾, non convinci potest.⁷⁾

III. Quo tempore dialogus scriptus sit.

Diogenes Laertius⁸⁾ de Simone Socratico haec commemorat: *Σίμων Ἀθηναῖος, σκντοτόμος. οὗτος ἐρχομένον Σωκράτους ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον καὶ διαλεγόμενον τινά, ὃν ἐμνημόνευε ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο, ὅθεν σκντικὸν αὐτοῦ τοὺς διαλόγους καλοῦσιν. εἰς δὲ τρεῖς καὶ τοῖς ἀκόλουθα ἐν ἐνὶ φερόμενοι βιβλίῳ.* Deinde dialogorum inscriptiones enumerat, in quibus sunt *περὶ δικαίου, περὶ ἀρετῆς ὅτι οὐ διδασκόν, περὶ νόμον, περὶ φιλοκερδοῦς.* Cum Platonis autem dialogis spurii circumferantur *περὶ τοῦ δικαίου, περὶ ἀρετῆς, Μίνως ἢ περὶ νόμου, Ἰππάρχος ἢ περὶ φιλοκερδοῦς.* Et Hipparchi quidem cum Minoe similitudo tanta est, ut vix dubitari possit, quin ab eodem scriptore uterque manaverit⁹⁾; omnes autem eo consentiunt, quod amicus cum Socrate collo-

1) Schleiermacher p. 229. Ast p. 498. Cf. proll. c. IV.

2) 225 D. 3) 229 B. 4) Schleiermacher p. 228 sq. Steinhart p. 4. 5) Steinhart p. 13 sq. Hermann, Gesch. u. Syst. p. 596. Etiam singulos Platonis locos nonnullos scriptor fortasse imitatus est; Ast p. 499. 6) Stallbaum ad 225 B. Steinhart p. 14.

7) Socher p. 126. 8) Diog. La. II 122 sq. 9) Boeckh, In Minoem p. 34: „Supervacaneam rem agerem, si Minoem et Hipparchum ostenderem ab eodem conscriptos esse, quippe quo nihil apertius est.“

quens nomine caret eaque de causa inscriptio dialogi fit non ab illo, sed ab argumento; eo deinde, quod scenico ornatu destituti sunt; praecipue autem eo, quod disputandi genus in omnibus idem est, verbosum et nihil efficiens, simillimaque in omnibus exemplorum copia. Quare Boeckh¹⁾, quamquam intellexit Minoem et Hipparchum habere aliquid suci ac sanguinis, reliquos autem macie paene confectos esse²⁾, tamen censuit hos quattuor Simonis esse dialogos, et peculiari libro exprimendos curavit.³⁾

Haec Boeckhium non recte sibi persuasisse perspexit Stallbaum, qui huic quaestioni copiose et acute satisfecit.⁴⁾ Testatur enim Diogenes Simonem eorum, quae a Socrate audivisset, commentariolos fecisse, sicut Xenophon fecit; verum dialogi de iusto pag. 372 E — 373 E ex Euthyphrone, dialogi de virtute fere dimidia pars ex Menone et Protagora non modo hausta, sed exscripta est, Hipparchus autem et Minos dialogi ad Platonicorum librorum similitudinem compositi disputationes referunt sophisticas, non Socraticas, cum declamationibus rhetoricis. Praeterea Diogenes docet Simonem Periclis aetate floruisse et omnium primum Socraticos dialogos edidisse; quare Platonem mortuum certe exscribere non potuit, vivum autem ab eo exscriptum esse idque tam copiose, vix credideris. Diogenis igitur testimonium Boeckhii sententiae non suffragatur, sed obstat; reliqua autem, quae Boeckh protulit, non tanti sunt, ut Diogeni non credamus. Nam de iusto, de virtute, de lege, de lucri cupiditate etiam alios scripsisse cum per se verisimile est tum ipsius Laertii testimonio probatur⁵⁾; exemplorum autem copia quod in omnibus fere eadem est non mirum est, siquidem Socratis morem in vulgus notum imitari sibi videbantur, qui exempla inferebant ex ipso Platone petita *γεωργόν, ἀλχητήν, κθαριστήν, ἰατρόν, ἰππικόν* alia, quare etiam alii dialogi spurii eadem praebent.⁶⁾ Neque mirum est quod in omnibus prava est et sutoria Platonis imitatio; nam etiam alii Platonicos dialogos non meliores consarcinaverunt.

Quia Minos et Hipparchus dialogi sicut alii spurii exordio carent, K. F. Hermann⁷⁾ suspicatus est a Pasi-phonte Eretriensi, cuius dialogi *ἀκέφαλοι* a Diogene⁸⁾ commemorantur, eos subornatos esse; quod commemorasse satis est, quoniam nihil de ea re constat.

1) In Minoem et leges (1806) p. 34 sqq. 2) In Minoem p. 35. 3) Simonis Socratici, ut videtur, dialogi quatuor. Heidelberg 1810. 4) Proll. ad Minoem p. 344—355. 5) Stallbaum l. l. p. 353. 6) Stallbaum l. l. p. 346 sq. 7) Gesch. u. Syst. p. 419. 8) Diog. La. II 60.

Macedonica aetate Hipparchum scriptum esse Steinhart¹⁾ ex eo concludit, quod laudatione illa rhetorica et Hipparchus tyrannus vulgo Atheniensium invisus²⁾ praedicatur et interfectorum laus vulgo celebratissima imminuitur. Quocum optime convenit quod scriptor ipse indicavit sua aetate aurum duodecies tantum valuisse atque argentum.³⁾

IV. De dialogi inscriptionibus.

Quia Plato dialogis fere omnibus a secundariis personis nomina indidit, veteres editores et interpretes alique homines docti etiam huius dialogi inscriptione, quae est apud Diogenem Laertium⁴⁾ et Aelianum⁵⁾ et in libris scriptis, nomen adulescentis colloquentis indicari putaverunt, sicut Ficinus, Stephanus, I. A. Fabricius⁶⁾, Tiedemann, Groen van Prinsterer⁷⁾, ex recentioribus Hunziker; verisimilius autem est quod Boeckh⁸⁾ et Socher⁹⁾ suspicati sunt Hipparchi nomen ex tyranni laudatione ab grammaticis sumptum esse, qui iidem dialogum de lege, in quo Minois regis laudatio est, Minoem inscripserunt.¹⁰⁾ De qua re non est quod addam hisce verbis Boeckhii¹¹⁾: „Num in Hipparcho de vetere Hipparcho iuvenis Hipparchus, in Minoe de prisco Minoe Minos iuvenis colloquetur? Facetum Socratem fingitis, qui adulescentulos suos tam callide exquisierit; sed inficetum iidem redditis, non Platonicum, qui cum similitudines nominum variorum origo leporum iocorumque esse potuerint, quod ipse Plato Theaet. 147 C soph. 218 B polit. 257 D in iuniore Socrate non aspernatus est, id praetermiserit tam frigide.“ Ab ipso autem scriptore dialogus videtur inscriptus esse φιλοκερδής¹²⁾, sicut a Platone dialogus, qui est de sophista, inscriptus est σοφιστής, qui de viro civili, πολιτικός. Sed tamen inscriptionem vulgatam mutare nolebam cum aliis de causis tum quia narratio illa de Hipparcho inserta, postquam dialogus propter Platonis nomen legi desitus est, sola causa est, quapropter libellus hodie adeatur et in hanc editionem a Stallbaumio receptus sit.

1) Steinhart p. 8. 14. Quamquam fortasse Academiae discipulus Hipparchi ut Academiae quodammodo conditoris laudationem scripsit. Suid. Π 2, 1162 Bhd. Ἰππάρχος ὁ Πεισιστράτου περὶ τὴν Ἀκαδημίαν τείχος ἀνοδόμησε. 2) Thuc. I 20. 3) 231 D, ubi v. ann. 4) Diog. La. III 59 Ἰππάρχου φιλοκερδής. 5) Ael. v. h. VIII 2 εἰ δὴ ὁ Ἰππάρχος Πλάτωνός ἐστι. 6) Boeckh, In Minoem p. 9. 7) Prosopogr. Plat. p. 226. 8) l. l. p. 9. 9) Socher p. 125. 10) Similiter Alcyon dialogus a fabula in eo commemorata nomen accepit. 11) l. l. p. 9. 12) Cf. annot. crit. init.

V. De Hipparchi emendandi et interpretandi praesidiis.

Platonis diall.¹⁾ ed Bekker. I 1 p. VII sqq. 2 p. 231 sqq.

Comm. crit. I p. V sqq. 154 sqq.

— opp. ed. Stallbaum (ed. Weigeliana). IV p. 155 sqq.

XI p. 126 sqq. XII p. III sqq.

— — ed. Schanz. VI 1 (Lips. 1882) p. 73 sqq.

Ad emendandum Hipparchum libri XXIII collati sunt. Librum A contulerunt Gaisford et Schanz, libros Γ Δ Ε Π Σ Β C E F G wye Bekker, abcinop F. de Furia, I Bast, I Schanz. Ex quibus A Γ Δ Ε Σ Β C E F abcinolt commemorati sunt supra pag. 36 sq., Π iy pag. 160, e pag. 233; reliqui autem sunt hi.

G cod. Parisiensis 1813 bombyc.

p cod. Florentinus bibl. Laur. plut. 80, 27. saec. XV.

w cod. Angelicus bibl. ord. erem. S. P. Augustini

Rom. C 1, 9 membr.

Horum librorum familia altera (a) continetur libris A Δ Π G, altera (b) reliquis.²⁾

A Δ Π G soli praebent 225 C ὄρα καὶ χόρα] χόρα καὶ ὄρα rell. 226 D γὰρ ποῦ] γὰρ δὴ ποῦ. 227 A ὑπὸ τῆς ζημίας ἄρα] ἄρα ὑπὸ τῆς ζημίας. 227 B πάντα τὰ ἀγαθὰ] πάντα ἀγαθὰ. ibid. ἅπαντες] πάντες. 227 D πάντας] ἅπαντας. 228 C παιδεύειν] πείθειν. ibid. ὄντων αὐτῶν] αὐτῶν ὄντων. 228 D om. δ. 228 E ἐκάστου] ἐκάστου δ. 229 A ὁ ἐν] ἐν. 229 B μόνον] μόνα. 229 C καλῶν καὶ γενναίων] γενναίων καὶ καλῶν. 229 D ὄντινα μέντοι A Δ, ὄντινα μὲν τὸν Π, ὄντινα μὲν G] ὄντινα. 230 A ἐναντίου] ἐναντίου δν. ibid. ἐστίν] ἐστίν(ν) τι. 230 B ταῦτά (ταῦτα)] τὰ αὐτά. 230 C τὸ πονηρὸν καὶ τὸ χρηστὸν] τὸ χρηστὸν καὶ τὸ πονηρὸν. 230 D οὔτε — οὔτε] οὔδὲ — οὔδὲ. ibid. προσείη] προσῆ. ibid. τοῦτῃ] τοῦτ' ἐτι. 231 C ζημίαν κτήσεται (cum E¹⁾)] ζημίαν κτήσεται. 231 D διστάσιμον (Π διπλάσιμον)] διστάσιον. ibid. σὺ φῆς] φῆς. 232 A οὐν] γοῦν. 232 B πεπεῖκει (G ἐπεπεῖκει)] πέπεικεν. ibid. τὰγαθὰ (cum wn)] τὰ ἀγαθὰ. 232 C πάντες] ἅπαντες.

A Δ Π G p soli praebent 225 B γεωργικός] γεωργός rell. 225 D με (Π μοι) ἐπιχείρει] ἐπιχείρει με. 226 C στρατεία A¹ Π G, στρατεία A² p] στρατιά. 227 A μανικούς γε A Δ Π G, μανικούς τε p] μανικούς δὲ. 228 A σὺ με] σὺ ἐμὲ. 228 B Ὀμήρου ἔπη] Ὀμήρου.

1) De his edd. et de Schanzii Iordani Wohlrabi commentationibus v. p. 35 sq. 2) Schanz, Platocodex p. 56 etiam librum p familiae a tribuit.

ἄ[ΔΠΓ1 his locis consentiunt. 225 C ἐμβαλομένων ἄΓ1, ἐμβαλλομένων ΔΠ] ἐμβάλ(λ)ωμεν ὦν b (ἐβάλωμεν ὦν E). 229 D ἐμὲ ἄΔΠ1] με G b. 230 D ὁμολογεῖς ἄ^{cor}ΔΠΞ, ὁμολογῆς G1] ὁμολογοῖς b. 232 A ἡμισβήτησας ἄΔΠΓ1Γ^{cor}] ἡ²(ἡ, ἡ) ἀμισβήτησας b. 225 A ἀξιῶσιν ἄΔΠΓ et ut videtur¹) 1] ἀξιῶσωσιν b.

ἄΔΠΓE et ut videtur¹) p1 soli praebent 231 C μέλλω τοῦτο] τοῦτο μέλλω b.

ἄ¹ΠΓ soli praebent 230 A τὸ κακὸν] τῷ κακῷ rell. 230 B τοῦτό] τοῦτῳ. 230 D τὸ αὐτὸν] ταῦτόν ἄ²Δ, τὸ αὐτὸ b. 231 B κτήσεσθαι] κτήσασθαι rell. 227 D εἶναι.... προσωμολογήσαμεν (homoeot.) om. ἄ¹ΠΓ w. 227 E ζημιώσεσθαι praebent ἄΠΓγ, Δ autem cum reliquis ζημιωθήσεσθαι.

Praeterea Δ cum ἄ² facit his locis. 227 D αὐτῷ ἄ²Δ] αὐτὸ rell. 230 D ταῦτόν ἄ²Δ] τὸ αὐτὸν ἄ¹ΠΓ, τὸ αὐτὸ b. ἄΔ soli omittunt 231 C πλέον. Δ ex ἄ ortum esse in hoc dialogo verisimile est.²)

ἄΔΠ¹ soli praebent 228 D τῆς σοφίας] ὑπὸ σοφίας Π²Γ b. Ex Bekkeri silentio G his locis cum b facere videtur: 229 A τῶν ποιημάτων δὲ ἄ[ΔΠ] δὲ τῶν ποιημάτων b.³) 231 B τοῦτό γέ ἄΔΠ] τοῦτό b. 231 C ἔτι γὰρ ἄΔΠ] ἔτι δὲ b.

G cum Π² facit et loco allato 228 D et 231 D, ubi Π²ΓE praebent ἡμισυ, rell. ἡμισυν, ΠΓ autem soli exhibent 227 E ὦν σε] ὦν γε rell. 228 E ἐπαριστερῶ] ἐπ' ἀριστερῶ. 229 D μὲν τὸν Π, μὲν G] μὲν τοι ἄΔ (om. b). 228 C κίον Π¹, κίονα G] κείου rell. Tamen Schanz⁴) non recte videtur statuisse G descriptum esse ex Π; complures enim sunt loci, quibus G discedens ab Π cum ἄ faciat. 228 C πεντηκόντορον] πεντηκοντότερον G et ut videtur ἄ¹. 228 D αὐ τοῦς] αὐτούς ἄG. 229 A ἐπιδεξιὰ Π] ἐπὶ δεξιᾷ ἄΔG b. 229 C ἐρῶντα] ὦν ex emend. ἄ, ἔρωτα G. 230 D ὁμολογοῖς] ὁμολογεῖς ἄ cum ΔΠΞ, sed εἰ ex emend., ὁμολογῆς G1. 231 D οὐ] οὐ ἄG. 225 C ἐμβάλωμεν, ὦν] ἐμβαλομένων ἄΓ1, ἐμβαλλομένων ΔΠ. 231 B κέρδος κτήσεται Π recte cum b, κέρδος κτήσεται perperam G cum ἄΔB. Locis 228 C 229 C 230 D Schanz suspicatur libri G scripturam fuisse in ἄ. Accedit quod Π 226 D praebet φίλους φιλοκερδεῖς (rell. φιλοκερδεῖς), 229 E τῷ ζημιούσθαι καὶ ἡ ζημία οὐ κακὸν καὶ τὸ κέρδος (rell. τῷ ζημιούσθαι τὸ κέρδος), 230 D ὅμως (recte ὁμοίως), 231 D σταθμοῦ (rell. σταθμὸν),

1) Ex Stallbaumi silentio.

2) Cf. supra p. 37 sq. 233 sq.

3) Ubi tamen Schanz: „δὲ τῶν π. ἄ, τῶν π. δὲ t.“ 4) Philologus 35, p. 647.

231 D καθίστανται (rell. καθίσταται), quibus locis omnibus, si quid tribuendum est silentio Bekkeri, vitium non est in G. 225 D autem, ubi Π vitiose praebet μοι, Bekker testatur veram scripturam με esse in G.

Ex libris familiae b praeter p1, qui supra commemorati sunt, ad familiam a compluribus locis accedit t. 228 C ἀεὶ περὶ αὐτόν (αὐτόν) praebent aΓ¹)] περὶ αὐτόν ἀεὶ b (praeter Cy). 231 C περιτρέχεις aοε¹)] περιτρέχει b. 232 B οὐκοῦν νῦν a¹)] οὐκοῦν b. Praeterea 230 E, ubi t cum Π non veram scripturam ὁμοίως praebet, sed ὅμως, 1b ὁμῶς, Bekker ex nullo libro familiae b hoc vitium enotavit. Haec non suffragantur Schanzii sententiae, qui totam familiam b ex t descriptam esse putat.²)

ΞEF soli praebent 226 B πηδάλια καὶ ἰστία] ἰστία καὶ πηδάλια rell. ΞEFi 225 C, ubi reliqua familia b praebet ἐμβάλλωμεν, soli veram scripturam exhibent ἐμβάλωμεν (E ἐβάλωμεν). ΞEFw 227 D soli ponunt σπουδάξοι] σπουδάξη rell. 232 B ἡνάγκασε] ἡνάγκασε rell. ΞEFwC soli 226 E μηδενός] οὐδενός rell.

ΞF soli 227 A μανικούς] μανικούς δὲ b, μανικούς γε a. 229 B ὡς] ὡσπερ rell. 231 D οὐ ut videtur cum E²a] om. b. 232 C om. γε. ibid. om. cum C αὐτούς (l. αὐτός). Ξ¹F soli 228 D om. τῆς. 232 A om. δ. ibid. om. πάλιν.

EF³) soli 228 B Ἰππάρχων] Ἰππάρχω rell. 232 A ἡ] ἡ (ἡ) b, om. a. EFi 231 B ἄρα] ἔτι rell.

Cy⁴) soli 228 C ἀεὶ εἶχε περὶ αὐτόν] περὶ αὐτόν ἀεὶ εἶχε b, ἀεὶ π. a. εἶχε a. Cy cum G 231 A om. κέρδος.

De scripturis ad rem grammaticam pertinentibus haec commemoranda sunt.

δύω 228 E praebent ἄt et omnes libri a Bekkero collati praeter γε; quam scripturam in ordinem receperunt Turicensis, Hermann, Wagner. Platoni hanc formam non tribuendam esse docuerunt Schneider ad civ. Π 100 sq. Wecklein, curae epigr. p. 28. Schanz, Plat. opp. VII proll. p. X.

ἄστεος 228 D 229 A in omnibus, ut videtur, libris est praeter w; ἄστεως reposuit Schanz. Cf. Bamberg Z. f. d. Gymnasialwesen 1874 p. 5. Usener, Jahrb. f. Philol. 1873 p. 159. Schanz, Plat. opp. XII proll. p. X.

τὸ αὐτόν formam inscriptionum testimoniis confirmatam⁵) Schanz 230 D ex ἄ¹ΠΓ revocavit.

1) t ex Schanzii silentio.

2) Schanz Platocodex p. 53. 56

censet ex t ortos esse ΓB1, ex B reliquos.

3) Cf. supra p. 42.

4) Cf. supra p. 168.

5) Wecklein, curae epigr. p. 29.

*τί δαί*¹⁾ pro *τί δέ* praebet Δ 226 AB, Γ 226 A.

*αίει*²⁾ in $\mathcal{A}t$ n est 227 D, in $\mathcal{A}t$ 228 C.

*ἐξηῦθεν*³⁾ Schanz scripsit 228 D, ubi libri omnes, ut videtur, praebent *ἐξεῦθεν*.

Praeter libros supra et in annotationibus commemoratos usus sum Platonis operum editionibus, de quibus v. proll. ad Menon. p. 48. De Boeckhii editione cf. proll. p. 303 ann. 3.

1) V. supra p. 46 sq. 169 sq. 235. 275. Ar. Ach. 912 perperam in libris scriptum esse *τί δαί* metro evincitur. 2) V. supra p. 47. 235. 275. 3) V. supra p. 47.

Ι Π Π Α Ρ Χ Ο Σ .

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΕΤΑΙΡΟΣ.

CAP. I. ΣΩ. Τί γάρ τὸ φιλοκερδές; τί ποτέ ἐστιν, ^{Steph.} ^{II.}
καὶ τίνες οἱ φιλοκερδαῖς; p. 225

ΕΤ. Ἐμοὶ μὲν δοκοῦσιν, οἳ ἂν κερδαίνειν ἀξιῶσιν
ἀπὸ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

5 ΣΩ. Πότερον οὖν σοὶ δοκοῦσι γινώσκοντες, ὅτι
οὐδενὸς ἐστὶν ἄξια, ἢ ἀγνοοῦντες; εἰ γὰρ ἀγνοοῦντες,
ἀνοήτους λέγεις τοὺς φιλοκερδαῖς.

ΕΤ. Ἄλλ' οὐκ ἀνοήτους λέγω, ἀλλὰ πανούργους
καὶ πονηροὺς καὶ ἥττους τοῦ κέρδους, γινώσκοντας ὅτι Β
10 οὐδενὸς ἄξιά ἐστιν ἀφ' ὧν τολμᾶσι κερδαίνειν, ὅμως
τολμᾶν φιλοκερδεῖν δι' ἀναισχυντίαν.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν τοιόνδε λέγεις τὸν φιλοκερδῆ, οἷον
ἐὰν φυτεύων γεωργικὸς ἀνὴρ καὶ γινώσκων ὅτι οὐδενὸς

*Ἐππαρχος ἢ φιλοκερδῆς Ast1, ἠθικός add. A²(?). 1. τί
γάρ; τὸ φιλοκερδές τί ποτέ ἐστι, καὶ distinxit Boeckh, τί
γάρ τὸ φιλοκερδές, τί ποτέ ἐστι; καὶ ε, τί γάρ τὸ φιλοκερδές; τί
ποτέ ἐστι; καὶ Bkk., τί γάρ τὸ φιλοκερδές; τί ποτέ ἐστι καὶ
Hrm. 3. ἀξιῶσιν a Bkk., ἀξιῶσιν bε. 13. γεωργικὸς
a Bkk., γεωργός bε.*

1. τί γάρ. „Vel abruptum hoc
dialogi initium impostoris frau-
dem arguit, sicuti recte iudi-
cavit Valckenaer in Callim. fr.
p. 22.“ STALLB.

τί ποτε. „Neque haec ana-
diplosis Platonica est.“ STALLB.
Similia, quae afferri possunt
(Euthyd. init. τίς ἦν, ὦ Σ., ὦ
χθές — διελέγου; — τίς ἦν; Ad
225 B), per epanalepsin fiunt;
h. l. non intellegitur, cur inter-
rogatio ad vehementiam gemitur.

3. ἐμοὶ μὲν modeste („de
aliis nihil statuo“). 225 D ἐγὼ
μὲν. erast. 134 A.

οἳ ἂν. „Definitio vix digna
insipienti adolescentulo. Quidni

enim lucri studiosus statim di-
catur undecunque ac vel e
vilissimis rebus lucrum capere
velle?“ STALLB.

ἀξιῶσιν — ἀξίων. Verbo-
rum lusus, deinde aliquoties
repetitus. STALLB.

10. οὐδενὸς ἄξια non so-
lum res nullius pretii, sed etiam
nequitiam significat (*wertlos*:
nichtswürdig).

τολμᾶσι, a se impetrant, non
erubescunt. STALLB. 227 D.

11. τολμᾶν, leve anacoluthon,
siquidem infinitivus tamquam
per epegesin ad praedicata
πανούργους — ἥττους accedit.
Cf. Menon. 72 D.

12. οἷον, velut. Menon. 72 B.

225 ἄξιον τὸ φυτόν, ἄξιοι ἀπὸ τούτου ἐκτραφέντος κερ-
δαίνειν; ἄρα τοιοῦτον αὐτὸν λέγεις;

ET. Ἀπὸ παντός ὃ γε φιλοκερδῆς, ὡς Σώκρατες,
οἶεται δεῖν κερδαίνειν.

ΣΩ. Μὴ μοι οὕτως εἰκῆ, ὥσπερ τι ἠδικοκλήμενος ὑπὸ 5
C τινος, ἀλλὰ προσέχων ἐμοὶ τὸν νοῦν ἀπόκριναι, ὥσπερ
ἂν εἰ ἐξ ἀρχῆς πάλιν ἠρώτων. οὐχὶ ὁμολογεῖς τὸν
φιλοκερδῆ ἐπιστήμονα εἶναι περὶ τῆς ἀξίας τούτου, ὅθεν
κερδαίνειν ἄξιοι;

ET. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τίς οὖν ἐπιστήμων περὶ φυτῶν τῆς ἀξίας, ἐν
ὁποῖα ἄξια φυτευθῆναι καὶ ὄρα καὶ χώρα; ἵνα τι καὶ
ἡμεῖς τῶν σοφῶν δημάτων ἐμβάλωμεν, ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ
τὰς δίκας καλλιπεοῦνται.

12. ὄρα καὶ χώρα a Bkk., χώρα καὶ ὄρα b. 13. ἐμ-
βάλλωμεν ὧν ΞFī Bkk., ἐμβάλωμεν ὧν Eς, ἐμβάλλωμεν ὧν re-
liqui b, ἐμβαλλομένων ἄG1, ἐμβαλλομένων ΔΠ.

2. ἄρα — λέγεις; interrogatio
iterata ut Menon. 71 B, ubi v. ann.

4. οἶεται δεῖν. 225 D 226 D.
Ad Menon. 86 B.

5. μὴ μοι οὕτως. Ad 229 E
Menon. 74 D.

ὥσπερ τι ἠδικοκλήμενος. „Ni-
hil profecto respondit inter-
locutor, quo animum suum ali-
quo modo offensum esse signi-
ficaverit. Hoc unum sibi sum-
psit, quod utique per summam
modestiam et urbanitatem lice-
bat, ut in superiore persisteret
sententia, quippe nondum ido-
neis argumentis refutata illa
vel labefactata. Quid vero So-
crates? Nempe is moleste fert,
quod ille sibi non statim con-
cesserit, ideoque eum severo
imperio ad id attendere iubet,
quod iam dicturus sit. Enim-
vero hoc dignum est sane mo-
rosioris alicuius ludimagistri
tristitia, non Socratis Platonici
elegantia et urbanitate.“ STALLB.

11. φυτῶν, hyperbaton ut
Euthyphr. 14 A.

12. ἀξία, digna sunt (τὰ φυτά).
„Confundit homo temere τῆς
ἀξίας (pretii et dignitatis) notio-
nem cum altera illa, quam habet

adi. ἄξιον ita c. inf. coniunctum.“
STALLB. Similiter 231 E.

ὄρα καὶ χώρα, in welchen
Tagen und Lagen (Müller), (de
rep. VI 491 D μηδ' ὄρας μηδὲ
τόπου), paronomasia non aliena
a Platone. De leg. VIII 837 C
ὄρας καθάπερ ὄπώρας. ib. ὄρων
δὲ μᾶλλον ἢ ἐρών. VII 792 E
ἠθὸς διὰ ἔθους. Lach. 188 B
οὐδὲν ἀηθῆς οὐδ' αὐ ἀηθῆς.
Phaedon. 83 D ὁμότροπος τε καὶ
ὁμότροπος. de rep. III 369 E
χρόνον τε καὶ πόνον. Ad Euthy-
phron. 2 D. Indigna autem Pla-
tone sunt ea quae sequuntur
verba inficita ἵνα τι κτλ.

13. ἡμεῖς, plur. ut Menon.
71 C.

ὧν — καλλιπεοῦνται. Apol.
17 B κεκαλλιπημένους γε λόγους,
ὥσπερ οἱ τούτων (τῶν δητόρων),
δημασί τε καὶ ὀνόμασιν.

δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας,
quod apud Platonem non legitur,
a Platonis usu omnino abhorrere
censet Stallbaum. Menex. 235 C
οὕτως ἡμῖν οἱ δῆτορες δεξιοὶ
εἰσιν. Crat. 407 A οἱ νῦν περὶ
Ὀμηρον δεινοί. ib. 424 C οἱ
δεινοὶ περὶ τούτων (de rebus
grammaticis).

ET. Ἐγὼ μὲν οἶμαι γεωργόν.

ΣΩ. Τὸ οὖν ἀξιοῦν κερδαίνειν ἄλλο τι λέγεις ἢ
οἶεσθαι δεῖν κερδαίνειν;

ET. Τοῦτο λέγω.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν με ἐπιχείρει ἐξαπατᾶν, ἄνδρα
προσβύτερον ἤδη οὕτω νέος ὢν, ἀποκρινόμενος ὥσπερ 226
νῦν δὴ, ἂ οὐδ' αὐτὸς οἶει. ἀλλ' ὡς ἀληθῶς εἶπέ· ἄρ'
ἔστιν ὄντινα οἶει γεωργικὸν ἄνδρα γιγνώμενον καὶ
γιγνώσκοντα, ὅτι οὐδενὸς ἀξίου φυτεύει τὸ φυτόν, οἶε-
10 σθαι ἀπὸ τούτου κερδαίνειν;

ET. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δέ; ἱππικὸν ἄνδρα γιγνώσκοντα, ὅτι οὐ-
δενὸς ἀξία σιτία τῷ ἵππῳ παρέχει, ἀγνοεῖν αὐτὸν οἶει,
ὅτι τὸν ἵππον διαφθείρει;

ET. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα οἶεται γε ἀπὸ τούτων κερδαίνειν B
τῶν σιτίων τῶν μηδενὸς ἀξίων.

ET. Οὐχί.

ΣΩ. Τί δέ; κυβερνήτην μηδενὸς ἀξία ἰστία καὶ
20 πηδάλια τῇ νηὶ παρεσκευασμένον ἀγνοεῖν οἶει, ὅτι ζημιω-
θήσεται καὶ κινδυνεύσει καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι καὶ τὴν
ναῦν ἀπολέσαι καὶ ἂ ἂν ἄγῃ πάντα;

ET. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα οἶεται γε κερδαίνειν ἀπὸ τῶν σκευῶν
25 τῶν μηδενὸς ἀξίων.

ET. Οὐ γάρ.

2. τὸ οὖν ἀξιοῦν Etwall (ed. Oxon. 1771), Schleiermacher,
Bkk., τὸ οὖν ἀξίων ε, τὸν οὖν ἀξίων ἂν. 5. με ἐπιχείρει ἂ
(μοι Π), Bkk., ἐπιχείρει με b. 7. εἶπέ· ἄρ' post Ficinum („re-
sponde quam verissime potes. An censes agricultorem quempiam etc.“)
Boeckh, In Plat. Minoem et legg. p. 121, εἶπερ ἂν. 9. φν-
τεύει ε, φυτεύειν ἂν. 12. δέ] δαί ΓΔ Bkk. 19. δέ] δαί
Δ Bkk. ἰστία καὶ πηδάλια ἂν Bkk., πηδάλια καὶ ἰστία ΞEΨ.
20. παρεσκευασμένον ἂν Bkk., παρασκευασμένον Eς.

7. ἂ οὐδ' αὐτὸς οἶει. „Credi-
derat antea interlocutor luci
studiosos ἀπὸ τῶν μηδενὸς ἀξίων
utilitatem capere velle; nunc
eosdem concessit iis rebus, unde
lucratur sint, aliquid pretii statu-
ere. Ex quo Socrates (non
urbane) fraudis criminationem
repetit.“ STALLB.

13. αὐτόν per pleonasmum
infertur perspicuitatis causa ut
Phaedr. 269 A Theaet. 155 E al.
Engelhardt, anacoluth. Plat. I
p. 7.

20. ζημιωθήσεται, βλαβή-
σεται (227 E).

226 ΣΩ. Ἀλλὰ στρατηγὸς γινώσκων, ὅτι ἡ στρατιὰ αὐτῷ οὐδενὸς ἄξια ὄπλα ἔχει, οἶεται ἀπὸ τούτων κερδαίνειν καὶ ἀξιοὶ κερδαίνειν;

ET. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἄλλ' ἀβλητῆς αὐλοῦς οὐδενὸς ἀξιόους ἔχων ἢ 5 κιδαριστῆς λύραν ἢ τοξότης τόξον, ἢ ἄλλος ὁστισοῦν συλλήβδην τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν μηδενὸς ἄξια ὄργανα ἢ ἄλλην παρασκευὴν ἠτιναοῦν ἔχων, ἀπὸ τούτων οἶεται κερδαίνειν;

D ET. Οὐκ οὖν φαίνεται γε.

II. ΣΩ. Τίνας οὖν ποτε λέγεις τοὺς φιλοκερδεῖς; οὐ γὰρ που τούτους γε, οὓς διεληλύθαμεν, οἵτινες γινώσκοντες τὰ οὐδενὸς ἄξια ἀπὸ τούτων οἴονται δεῖν κερδαίνειν. ἀλλ' οὕτω μὲν, ὡς θαυμάσιε, ὡς σὺ λέγεις, οὐκ ἔστ' ἀνθρώπων οὐδεὶς φιλοκερδῆς.

ET. Ἄλλ' ἐγώ, ὡς Σώκρατες, βούλομαι λέγειν τούτους φιλοκερδεῖς εἶναι, οἱ ἐκάστοτε ὑπὸ ἀπληστίας καὶ πάννυ σμικρὰ καὶ ὀλίγου ἄξια καὶ οὐδενὸς γλίσχονται 15 E ὑπερφυῶς καὶ φιλοκερδοῦσιν.

ΣΩ. Οὐ δῆπου, ὡς βέλτιστε, γινώσκοντες, ὅτι 20 οὐδενὸς ἄξιά ἐστιν· τοῦτο μὲν γὰρ ἤδη ἡμᾶς αὐτοὺς τῷ λόγῳ ἐξηλέγξαμεν ὅτι ἀδύνατον.

ET. Ἐμοιογε δοκεῖ.

12. γὰρ που a Tur., γὰρ δὴ που bς.

5. οὐδενὸς ἀξιόους. Mira est inconstantia, qua ad negationem obiectivam transitur, statim autem μηδενός resumitur. Prot. 319 B ὁθεν δὲ αὐτό (virtutem) ἡγοῦμαι οὐ διδασκόντων εἶναι μηδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστῶν ἀνθρώποις, δικαίους εἶμι εἰπεῖν.

17. ἐκάστοτε ut Theag. 126 B.

18. σμικρὰ — γλίσχονται. Structura ad similitudinem verbi ποθεῖν (cf. Alexis ap. Ath. III 124 A γλιχόμεθα μὲν τὴν μάζαν), qua scriptor usus est, ne genitivi cumularentur. Eandem ob causam de leg. II 664 E τάξεως δ' αἰσθησιν τούτων ἀμοτέρων τῶν ἄλλων μὲν ζῶων οὐδὲν

ἐφάπτοιτο. Cf. Wolff ad Soph. Ant. 546. 962.

καὶ οὐδενός. „In his καὶ auget atque corrigit verbum ὀλίγου.“ STALLB. ad apol. 23 A.

19. φιλοκερδοῦσιν de turpi lucro. Xen. Cyrop. I 6, 32 πρὸς τὸ εὖ πλεονεκεῖν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφνεῖς ὄντες. Plato hoc verbo non utitur.

21. τοῦτο hyperbaton ut 232 B πάντα τὰ κέρδη, Euthyphr. 6 A τὰ τοιαῦτα.

ἡμᾶς αὐτούς. Scriptor h. l. Socraticam consuetudinem recte imitatus est. Lys. 222 D τοῦτό γε φόμεθα ἐξελέγξαι ἡμᾶς αὐτούς.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ γινώσκοντες, δῆλον ὅτι ἀγνοοῦντες, οἴομενοι δὲ τὰ οὐδενὸς ἄξια πολλοῦ ἄξια εἶναι.

ET. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν οἷ γε φιλοκερδεῖς φιλοῦσι τὸ 5 κέρδος;

ET. Ναί.

ΣΩ. Κέρδος δὲ λέγεις ἐναντίον τῇ ζημίᾳ;

ET. Ἐργαγε.

ΣΩ. Ἔστιν οὖν ὅτῳ ἀγαθὸν ἔστι ζημιουῖσθαι;

ET. Οὐδενί.

ΣΩ. Ἄλλὰ κακόν;

ET. Ναί.

ΣΩ. Βλάπτονται ὑπὸ τῆς ζημίας ἄρα ἄνθρωποι.

ET. Βλάπτονται.

ΣΩ. Κακὸν ἄρα ἢ ζημία.

ET. Ναί.

ΣΩ. Ἐναντίον δὲ τῇ ζημίᾳ τὸ κέρδος.

ET. Ἐναντίον.

ΣΩ. Ἀγαθὸν ἄρα τὸ κέρδος.

ET. Ναί.

ΣΩ. Τοὺς οὖν τὸ ἀγαθὸν φιλοῦντας φιλοκερδεῖς B 20 καλεῖς.

ET. Ἔοικεν.

ΣΩ. Οὐ μανικούς γε, ὡς ἑταῖρε, λέγεις τοὺς φιλοκερδεῖς. ἀλλὰ σὺ αὐτὸς πότερον φιλεῖς ὃ ἂν ἀγαθὸν 25 ἦ, ἢ οὐ φιλεῖς;

ET. Ἐργαγε.

ΣΩ. Ἔστι δὲ τι ἀγαθόν, ὃ οὐ φιλεῖς, ἀλλὰ κακόν;

ET. Μὰ Δί' οὐκ ἔργαγε.

2. οὐδενός a pars b Bkk., μηδενός BCEFWς. 13. ὑπὸ τῆς ζημίας ἄρα a Stb., ἄρα ὑπὸ τῆς ζημίας bς. ἄνθρωποι] ἀνθρωποι Hsch., itemque 227 E. Ad Menon. 81 D Euthyphr. 9 E. 24. μανικούς γε a Bkk., μανικούς δὲ bς.

4. ἄλλο τι, nonne, Menon. 82 C. Plenius ἄλλο τι ἢ 301 D.

13. βλάπτονται — ἀνθρωποι. ET. Βλάπτονται. His carere malueris.

21. τοὺς οὖν τὸ ἀγαθὸν φιλοῦντας. „Quod quoniam in omnes omnino homines cadat, Socrates neminem vult reperiri,

quin lucro studeat. Facile apparet fallaciam argumentationis in eo latere, quod ex eo, quod lucrum est bonum quiddam, colligitur denique φιλοκερδεῖς εἶναι τοὺς τὸ ἀγαθὸν φιλοῦντας.“ STALLB.

28. ἀλλὰ κακόν (accus.) additur, ne responsio haereat.

- 227 ΣΩ. Ἄλλα πάντα τὰ ἀγαθὰ ἴσως φιλεῖς.
 ET. Ναί.
 ΣΩ. Ἐροῦ δὴ καὶ ἐμέ, εἰ οὐ καὶ ἐγώ· ὁμολογήσω γὰρ καὶ ἐγώ σοι φιλεῖν τὰ ἀγαθὰ. ἀλλὰ πρὸς ἐμοὶ καὶ C σοὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἅπαντες οὐ δοκοῦσί σοι τὰγαθὰ 5 φιλεῖν, τὰ δὲ κακὰ μισεῖν;
 ET. Ἐμοιγε φαίνεται.
 ΣΩ. Τὸ δὲ κέρδος ἀγαθὸν ὁμολογήσαμεν;
 ET. Ναί.
 ΣΩ. Πάντες αὖ φιλοκερδεῖς φαίνονται τοῦτον τὸν 10 τρόπον· ὃν δὲ τὸ πρότερον ἐλέγουμεν, οὐδεὶς ἦν φιλοκερδής. ποτέρῳ οὖν ἂν τις τῷ λόγῳ χρώμενος οὐκ ἂν ἐξαμαρτάνοι;
 ET. Εἰ τις, ὦ Σώκρατες, οἶμαι, ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ. ὀρθῶς δ' ἐστὶ τοῦτον ἠγρεῖσθαι φιλο- 15 κερδῆ, ὅς ἂν σπουδάζῃ ἐπὶ τούτοις καὶ ἀξιοῖ κερδαίνειν ἀπ' αὐτῶν, ἀφ' ὧν οἱ χρηστοὶ οὐ τολμῶσι κερδαίνειν.
 III. ΣΩ. Ἄλλ' ὄρας, ὦ γλυκύτατε, τὸ κερδαίνειν ἄρτι ὁμολογήσαμεν εἶναι ὠφελεῖσθαι.
 ET. Τί οὖν δὴ τοῦτο; 20

1. πάντα τὰ ἀγαθὰ a Stb., πάντα τὰγαθὰ Bkk., πάντα ἀγαθὰ b5. 4. τὰ ἀγαθὰ] τὰγαθὰ Γ Bkk. Sch. (cum 9^s t?). 5. ἅπαντες a Bkk., πάντες b5. 16. σπουδάζῃ ab Bkk., σπουδάζοι EFw5. 17. ἀπ' αὐτῶν] ἀπὸ τῶν Naber, obs. crit. in Plat. p. 17, collatis de leg. VI 761 E περὶ τοῦ ὧν ἐπιμελοῦνται. IX 866 E 871 E X 905 B.

1. ἴσως pro ὁμοίως ut epinom. 991 A ἴσως δὲ τοῦ ἐλάττονος πλέον ἔλαττον τε τοῦ μείζονος. Propter praecedens ἴση de leg. VII 805 A ἴση προστεταγμένη ἴσως ἀσκεῖται.

15. ὀρθῶς δ' ἐστὶ. Interpretatio vocis ὀρθῶς ut Euthyphron. 2 C de leg. III 697 B διανέμειν ὀρθῶς· ἐστὶ δὲ ὀρθῶς ἀρα κτλ. Crat. 388 C καλῶς χηρῆσται· καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς. De articulo modo posito (de rep. I 339 C τιθέασιν — οὐκ ὀρθῶς; τὸ δὲ ὀρθῶς — ἐστὶ κτλ.), modo omisso ad Menon. 97A.

18. ἀλλ' ὄρας — ὁμολογήσαμεν. Ἄλλ' ὄρας ita praemittitur ex consuetudine cotidiani sermonis. 228 A Ar. pac.

330 ἀλλ' ὄρατ', οὐπω πέπανοθε. Prot. 336 B ἀλλ' ὄρας, ἔφη, ὦ Σ., δίκαια δοκεῖ λέγειν Προταγόρας. Xen. Cyr. IV 5, 45 Hier. I 16. HEIND. ad Prot. l. 1. Cf. ὄρας mediae orationi interpositum Theag. 125 A.

ὦ γλυκύτατε. „Hanc compellationem apud ipsum Platonem nusquam reperias.“ STALLB. ὡς γλυκὺς εἰ est Hipp. mai. 288 B, ἠδὺς εἰ Euthyd. 300 A al., ὦ ἠδίστα de rep. I 348 C. „Quicumque Atticorum urbaniores dici haberique volebant, quem stolidum et fatuum dicere verebantur, leni blandoque nomine ἠδὺν, γλυκύν, εὐήθη, χρηστόν appellabant.“ RUIHKEN ad Tim. s. v. ἠδύς.

- ΣΩ. Ὅτι καὶ τὸδε αὐτῷ προσωμολογήσαμεν, βούλε-
 σθαι τὰ ἀγαθὰ πάντας καὶ αἰεὶ.
 ET. Ναί.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ ἀγαθοὶ πάντα τὰ κέρδη βού-
 5 λονται ἔχειν, εἴπερ ἀγαθὰ γέ ἐστιν.
 ET. Οὐκ ἀφ' ὧν γε μέλλουσιν, ὦ Σώκρατες, βλα- E
 βήσεσθαι τῶν κερδῶν.
 ΣΩ. Βλαβήσεσθαι δὲ λέγεις ζημιώσεσθαι ἢ ἄλλο τι;
 ET. Οὐκ, ἀλλὰ ζημιώσεσθαι λέγω.
 ΣΩ. Ὑπὸ τοῦ κέρδους οὖν ζημιοῦνται ἢ ὑπὸ τῆς 10
 ζημίας ἄνθρωποι;
 ET. Ὑπὸ ἀμφοτέρων· καὶ γὰρ ὑπὸ τῆς ζημίας
 ζημιοῦνται καὶ ὑπὸ τοῦ κέρδους τοῦ πονηροῦ.
 ΣΩ. Ἡ δοκεῖ οὖν τί σοι χρηστόν καὶ ἀγαθὸν
 15 πρᾶγμα πονηρὸν εἶναι;
 ET. Οὐκ ἔμοιγε.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ὁμολογήσαμεν ὀλίγον πρότερον τὸ 228
 κέρδος τῆς ζημίας κακῶ ὄντι ἐναντίον εἶναι;
 ET. Φημί.
 ΣΩ. Ἐναντίον δὲ ὃν κακῶ ἀγαθὸν εἶναι;
 ET. Ὁμολογήσαμεν γάρ.
 IV. ΣΩ. Ὅρας οὖν; ἐπιχειρεῖς με ἐξαπατᾶν, ἐπίτη-
 20 δες ἐναντία λέγων οἷς ἄρτι ὁμολογήσαμεν.
 ET. Οὐ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τοῦναντίον

1. αὐτῷ 9^s Δ Bkk., αὐτὸ 9^s PGb5. 2. τὰ ἀγαθὰ] τὰγαθὰ Γ Bkk. πάντας a Bkk., ἅπαντας b5. 9. ζημιώσεσθαι 9^s PGγ Bkk., ζημιωθήσεσθαι Δb5. 14. ἢ ab Bkk., εἰ C5. 24. Δία] Δί' Bkk.

1. βούλεσθαι exegesis ut erast. 137 B.

7. τῶν κερδῶν post ἀφ' ὧν per exegesis adicitur; quare articulus additur. Krüger, Gr. Sprachl. I § 51, 12 A. Ad erast. 137 A ὃν σὺ λέγεις τὸν τρόπον.

8. ζημιώσεσθαι, 226 B ζημιωθήσεται. Frequens in hoc verbo inconstantia. Krüger ad Thuc. III 40, 2. Similiter Plato ex antiquiore consuetudine ἀπατήσεσθαι dicit Phaedr. 262 A, ex recentiore ἐξαπατηθήσεσθαι Gorg. 499 C.

18. κακῶ ὄντι. De participio ὧν praedicato accommodato ad Menon. 79 E.

19. φημί. „Recte Schleiermacher hoc φημί abhorrere iudicavit ab usu Platonis, qui dicitur fuerat potius ὁμολογήσαμεν. Nam φημί ita tantum locum habiturum esset, si interlocutor eam, quam ipse defenderat, sententiam nunc denuo confirmaret.“ STALLB.

22. ἐπίτηδες, consulto; cf. 226 A ἃ οὐδ' αὐτὸς οἶε. (Kreussler in Pass. lex.: „geradezu“.)

228 σὺ με ξεπαταῖς καὶ οὐκ οἶδα ὅπη ἐν τοῖς λόγοις ἄνω καὶ κάτω στρέφεις.

B ΣΩ. Εὐφήμει· οὐ μεντὰν καλῶς ποιοίην, οὐ πειθόμενος ἀνδρὶ ἀγαθῷ καὶ σοφῷ.

ET. Τίνι τούτῳ; καὶ τί μάλιστα;

ΣΩ. Πολίτη μὲν ἐμῷ τε καὶ σῷ, Πεισιστράτου δὲ υἱεὶ τοῦ ἐκ Φιλαῖδων, Ἰππάρχῳ, ὃς τῶν Πεισιστράτου παιδῶν ἦν πρεσβύτατος καὶ σοφώτατος. ὃς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο, καὶ τὰ Ὀμήρου ἔπη πρῶτος ἐκόμισεν εἰς τὴν γῆν ταυτηνί, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψωδοὺς Παναθηναίους ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς

1. σὺ με a Stb., σὺ ἐμὲ b5. 7. Φιλαῖδων ab Valesius (Bekker, com. crit. I p. XI), Meursius (Pisistr. p. 4), Boeckh, Bkk., Φιλαῖδωνος s. 9. ἀπεδείξατο ab s., ἐπεδείξατο Ieno Stephanus, Stb. olim, Hsch. 10. ἔπη add. a Bkk., om. b5.

1. ἄνω καὶ κάτω στρέφεις, „in omnes te partes convertis.“ Δστ. Ad Euthyd. 302 B. στρέφεις intr. ut Xen. an. IV 3, 26, 29, 32 al. Plato medio utitur Lach. 196 B στρέφεται ἄνω καὶ κάτω ἐπικυρτωμένοις τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν. Ion. 541 E ὥσπερ ὁ Πρωτεύς παντοδαπὸς γίγνεται στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω. De sententia cf. Euthyphr. 11 B περιέρχεται γὰρ πῶς ἡμῖν ἀεὶ ὁ ἄνθρωπος ἀναμειβόμενος.

5. τί ut Phaedr. 242 A πῶν ὑπὸ σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθήναι. Eur. Or. 593 ὅ πειθόμεσθα πάνθ' ὅσ' ἄν κείνος λέγῃ.

μάλιστα ut Menon. 80 B.

7. Φιλαῖδων. Φιλαῖδαι, δημῶς Αἰγυθῶν. schol. Plut. Sol. X 2: ὅθεν ἦν Πεισιστράτος.

8. πρεσβύτατος, non recte, sed convenienter cum vulgari Atheniensium opinione. Thuc. I 20, 1 Ἰππίας μὲν πρεσβύτατος ὢν ἦρχε τῶν Πεισιστράτου υἱῶν, Ἰππάρχος δὲ καὶ Θεσσαλὸς ἀδελφοὶ ἦσαν αὐτοῦ. VI 54, 2 οὐχ Ἰππάρχος, ὥσπερ οἱ πολλοὶ οἴονται, ἀλλ' Ἰππίας πρεσβύτατος ὢν ἦρχε τὴν ἀρχήν. 55, 3 Ἰππάρχῳ δὲ ξυνήβη τοῦ πάθους τῆ δουτυχία ὀνομασθέντα καὶ τὴν δόξαν τῆς τυραννίδος ἐς τὰ ἔπειτα προσλαβείν.

9. ἀπεδείξατο ut Alc. I

119 E καλὸν τι ἔργον ἀποδείξασθαι διανοεῖ καὶ ἄξιον αὐτοῦ τε καὶ τῆς πόλεως. Hipparchus patri socius et administer erat ad urbem ornandam. Curtius, Gr. Gesch. I³ 335.

10. πρῶτος ἐκόμισεν. Quod reliqui testes omnes (Sengebusch, Hom. diss. II p. 27 sqq.) patri tribuunt et Soloni, id scriptor Hipparcho tribuit, in declamatione scilicet ad eius laudem composita. Wolff, proll. ad Hom. p. 153. Bergk, Gr. Lit. I p. 500. Etiam eo res vitiose augetur, quod scriptor verbo ἐκόμισεν utitur, cum reliqui Pisistratum libros confusos antea ordine disposuisse auctores sint (Cic. de or. III 34, 137).

11. Παναθηναίους, int. τοῖς μεγάλοις. Lycurg. in Leocr. § 102 ἡμῶν οἱ πατέρες — νόμον ἔθεντο καθ' ἐνάστην πεντητηρίδα τῶν Παναθηναίων μόνον τῶν ἄλλων ποιητῶν ῥαψωδεῖσθαι τὰ ἔπη. Mommsen, Heortologie p. 122. Welcker, Ep. Cycl. I p. 389, qui Iliadem solam censet esse recitatam.

ἐξ ὑπολήψεως, ita ut alter alterum ordine exciperet. Soloni auctori hoc institutum tribuit Dieuchidas ap. Diog. La. I 57 τὰ τε Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ῥαψωδεῖσθαι,

αὐτὰ διέναι, ὥσπερ νῦν ἔτι οἶδε ποιοῦσιν. καὶ ἐπ' Ἐ Ανακρέοντα τὸν Τήιον πεντηκόντορον στείλας ἐκόμισεν εἰς τὴν πόλιν· Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν μεγάλοις μισθοῖς καὶ δώροις πείθων. ταῦτα δ' ἐποίει βουλόμενος παιδεύειν τοὺς πολίτας, ἵν' ὡς βελτίστων ὄντων αὐτῶν ἄρχοι, οὐκ οἰόμενος δεῖν οὐδενὶ σοφίας φθονεῖν, ἄτε ὢν καλὸς τε καὶ ἀγαθός. ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν καὶ ἐθαύμαζον αὐτὸν ἐπὶ σοφία, ἐπιβουλεύων αὐτὸν τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεύσαι ἔστησεν αὐτοῖς Ἐρμᾶς κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεως καὶ τῶν δήμων

3. ἀεὶ περὶ αὐτὸν Bkk. cum a Γτ, περὶ αὐτὸν ἀεὶ b5.

5. παιδεύειν a Schleiermacher Bkk., πείθειν b5. ἵνα] ἵν' Γ Bkk. 6. ὄντων αὐτῶν a Bkk., αὐτῶν ὄντων b5. ἄρχοι ab Bkk., ἄρχη Es. 7. καὶ ἀγαθός] κάγαθός Sch. cum i ut videtur. Cf. Schanz, Plat. op. II 2 p. 5. Nov. comment. Platonicæ p. 101. 11. ἄστεως Sch., ἄστεος ab s., itemque 229 A. Proll. p. 307.

οἶον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἔχομενον. μᾶλλον οὖν Σόλων Ὀμηρον ἐφώτισεν ἢ Πεισιστράτος, ὡς φησι Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. Wolff, proll. ad Hom. p. 140. STALLB. Quamquam de vera significatione verborum ἐξ ὑποβολῆς alii alia sentiunt; Bernhardy, Grundr. d. Gr. Lit. II p. 72 sq. Bergk, Gr. Lit. I p. 499.

1. οἷδε ut Theag. 128 D τουτοῦ. Cf. 228 E ταῦτα.

ἐπ' Ανακρέοντα. „Eadem de Anacreonte et Simonide refert Aelianus v. h. VIII 2.“ STALLB., ita tamen, ut ex h. l. ea deprompta esse appareat. Anacreontem Athenis fuisse elucet etiam ex Charm. 157 E; statuum eius, quae erat in arce, describit Paus. I 25, 1.

2. πεντηκόντορον. Thuc. I 14, 3 (πρὸ τῆς Ξερόξου στρατιᾶς Ἀθηναῖοι) βραχέα (parvas naves) ἐκέκτητο καὶ τούτων τὰ πολλὰ πεντηκοντόρους.

4. μεγάλοις μισθοῖς. De Simonidis avaritia in vulgus nota (Ar. pac. 698. Plutarch. an seni sit

ger. resp. V 2) cf. Ar. rhet. III 2, 14 ὁ Σιμωνίδης, ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὄρευσιν (Ἀναξίλας Μεσσήνιος), οὐκ ἠθέλεε ποιεῖν ὡς δυσχεραίναν εἰς ἡμίονους ποιεῖν· ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε „χαίρει“ ἀελοπόδων θύγατρει Ἰππῶν.“

6. οὐκ οἰόμενος δεῖν. Aeschin. adv. Tim. 28 τίνας δ' (ὁ νομοθέτης) οὐκ ὄρετο δεῖν λέγειν; τοὺς ἀισχυρῶς βεβιωκότας· τουτους οὐκ ἔα δημηγορεῖν. Krüger, Gr. Spr. I 67, 1, 2.

7. καλὸς τε καὶ ἀγαθός ut Theaet. 142 B καλὸν τε καὶ ἀγαθόν (ἄνδρα). apol. 20 A καλῶ τε καὶ ἀγαθῷ (quod Schanz non mutavit). Praeterea ts additur Euthyd. 284 D Gorg. 515 A Prot. 315 E al.

8. οἱ περὶ de incolis ut Theaet. 179 E τοῖς περὶ τὴν Ἐφεσον.

9. ἐπιβουλεύων ut Xen. Cyr. I 4, 13 ὁ Κύρος — εἰσῆλθεν ἐπιβουλεύσας ὅπως ἀν' ἀλυπότατα εἴποι πρὸς τὸν πάππον.

10. Ἐρμᾶς. Ἰππάρχειο Ἐρμαῖ commemorantur etiam comic. inc. IV 651 (Mein.) et ab Hesychio s. v. Cf. C. I. G. I p. 32. 880.

228 ἐκάστων, κῆπειτα τῆς σοφίας τῆς αὐτοῦ, ἦν τ' ἔμαθεν
καὶ ἦν αὐτὸς ἐξηῦρεν, ἐκλεξάμενος ἂ ἠγείτο σοφώτατα
εἶναι, ταῦτα αὐτὸς ἐντείνων εἰς ἐλεγείου, αὐτοῦ ποιή-
ματα καὶ ἐπιδείγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν, ἵνα πρῶτον
E μὲν τὰ ἐν Δελφοῖς γράμματα τὰ σοφὰ ταῦτα μὴ θαν- 5
μάξοιεν οἱ πολλοὶ αὐτοῦ, τό τε Γνωθὶ σαυτὸν καὶ τὸ
Μηδὲν ἄραν καὶ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ τὰ Ἰππάρχου
ῥήματα μᾶλλον σοφὰ ἠροῖντο, ἔπειτα παριόντες ἄνω καὶ
κάτω καὶ ἀναγιγνώσκοντες καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ
τῆς σοφίας φοιτῶεν ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ 10
παιδευθησόμενοι. ἔστων δὲ δύο τῶπιγράμματα· ἐν μὲν
229 τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἐρμοῦ ἐκάστου ἐπιγράφεται λέγων

1. τῆς σοφίας A Π¹ Bkk., ὑπὸ σοφίας Π² Gbς. 2. ἐξηῦ-
ρεν Sch., ἐξεῦρεν ut videtur abς. Proll. ad Menon. p. 47.
11. δύο γες Bkk., δύο ab Tur. Herm. Wgn. Proll. p. 307.
τῶπιγράμματα a pars b, τούπιγράμματα Es. 12. ἐπ' ἀρι-
στερὰ Bkk., ἐπαριστερὰ ΠG, ἐπ' ἀριστερᾷ A Δbς. ἐκάστου
ἐπιγράφεται a Bkk., ἐκάστου ὃ ἐπιγράφεται bς.

1. ἔμαθεν — ἐξηῦρεν. Sic Plato non uno loco, Crat. 438 A ἢ μεαθηκῶς ἢ ἠρηκῶς. ib. 439 B Phaedon. 85 C Ale. I 106 D 112 D. STALLB. Significantur duae veri adipiscendi rationes.
3. ἐντείνων, verbum proprium; ad Phaedon. 60 D. Cf. Hdt. I 47 ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ, 174 ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. Plut. de mus. 28, 3 τὴν εἰς τοὺς οὐχ ὁμογενεῖς ὀρθμοὺς ἐντασιν.

ἐλεγείου de pentametro usitatum scriptoribus metricis: Hephaest. c. 15. 16, p. 96 T. I Gsf. Plut. de mus. 28, 4. al. G. Dindorf ad Steph. thes. s. v. LEUTSCH, Philologus XXX (1870) p. 128. Fortasse rectius Boeckh, C. I. G. I p. 32 distichon pro pentametro pro negligentiam dici putat.

4. ἐπέγραψεν. Is mos erat Graecorum, Diogenianus praef. pro. (Leutsch, paroem. I 177): οἱ ἀνθρώποι, ὅσα κοινωφελῆ εὐρίσκον, ταῦτα κατὰ λεωφόρους ἀνέγραψον ὑπὲρ τοῦ πλείονος ἐντυγχάνοντας τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν. Bergk, Gr. Lit. I 362.

5. τὰ ἐν Δελφοῖς γράμματα. Ad erast. 138 A.

μὴ θαναμάξοιεν. De Hipparchi cum oraculo Delphico similitudine cf. Hdt. V 62 sqq. LEUTSCH l. l. (Ad loci Prot. 343 C similitudinem haec conformata esse putat Schleiermacher.)

8. μᾶλλον σοφὰ, elegiaco scilicet versu composita, quod genus poeseos gnomicae eodem fere tempore inventum est ab Hipparcho et a Theognide. LEUTSCH. l. l.

ἔπειτα, om. δέ ut 229 D τῶς μὲν — ἔπειτα. Ad Menon. 95 A.

10. φοιτῶεν, verbum proprium de discipulis.

τὰ λοιπὰ, reliqua doctrinae instituta, f. i. o. i. n. Poetis ad cives erudiendos Hipparchum usum esse scriptor indicavit. Voluptatum varietate tyranni civium animos et cogitationes a republica et novarum rerum studio revocaverunt. Ath. XII 44 Ἴδομενεὺς δὲ φησι καὶ τοὺς Πεισιστρατίδας Ἰππίαν καὶ Ἰππαρχον εὐρεῖν θαλάσσης καὶ κώμων.

ὁ Ἐρμῆς, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεως καὶ τοῦ δήμου ἔστηκεν,
ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιᾷ

μνημα τὸδ' Ἰππάρχου· στείχε δίκαια φρονῶν
φησιν. ἔστι δὲ τῶν ποιημάτων καὶ ἄλλα ἐν ἄλλοις
5 Ἐρμαῖς πολλὰ καὶ καλὰ ἐπιγεγραμμένα· ἔστι δὲ δὴ καὶ
τοῦτο ἐπὶ τῇ Στειριακῇ ὁδῷ, ἐν ᾧ λέγει

μνημα τὸδ' Ἰππάρχου· μὴ φίλον ἔξαπάτα. B

ἐγὼ οὖν σὲ ἐμοὶ ὄντα φίλον οὐ δήπου τολμῶν ἂν
ἔξαπατᾶν καὶ ἐκείνῳ τοιοῦτῳ ὄντι ἀπιστεῖν, οὐ καὶ ἀπο-
10 θανόντος τρία ἔτη ἐτυραννεύθησαν Ἀθηναῖοι ὑπὸ τοῦ
ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰππίου, καὶ πάντων ἂν τῶν παλαιῶν
ἠκουσας, ὅτι ταῦτα μόνον τὰ ἔτη τυραννὸς ἐγένετο ἐν
Ἀθήναις, τὸν δ' ἄλλον χρόνον ἐγγύς τι ἔζων Ἀθηναῖοι
ὡσπερ ἐπὶ Κρόνου βασιλεύοντος. λέγεται δὲ ὑπὸ τῶν
15 χαριεστέρων ἀνθρώπων καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ γενέσθαι C

2. ἐπὶ δεξιᾷ Bkk., ἐπιδεξιᾷ Π, ἐπιδεξιᾷ Ast, ἐπὶ δεξιᾷ
ΔG bς. 4. δὲ τῶν ποιημάτων bς (Ast?), τῶν ποιημάτων δὲ
Ast ΔΠ (?). 12. μόνον a Bkk., μόνα bς.

1. ὁ Ἐρμῆς. „Male, si rem spectes e nostri sermonis usu, nomen proprium h. l. iteratur: quam negligentiam non respuit sermo Graecus. Cf. Lycurg. § 48. 87. Krüger ad Xen. An. I 3, 14.“ MAETZNER ad Antiph. I 14.

ἐν μέσῳ. Corp. Inscr. Att. I 522 [ἐν] μέσῳ [γ]ε Θορῆς τε καὶ ἄστεως, ἀνερ, ὁδ' (i. e. ὁδ') Ἐρμῆς.

2. ἐν δὲ τοῖς — 4. φησιν. Oratio negligenter conformata, siquidem scriptor versiculum modo exempli causa posuit. STALLB.

3. μνημα non referendum ad lapidem (Steinhart), sed id esse videtur quod ὑπόμνημα (praecceptum, Ast). C. I. A. III 2, 3822: μνημα τὸδε Φρόντωνος· ἐς Ἄιδος εὐδὴν νεοίμην πρὶν χρυσὸν δέχθαι πρήγματος (sic) οὐχ ὀσίου.

6. τοῦτο — ἐν ᾧ. Etiam singuli versus ποιήματα vocantur. Dion. H. ant. I 41 τὰ δὲ ποιήματα ἄδε ἔχει (sequuntur tres versus).

Στειριακῇ. Στειριά δήμος Πανδιονίδος, ἐφ' οὗ ἡ ὁδὸς

PLAT. OPERA VI. 2.

οὕτω καλεῖται. SCHOL. Hermann, Gr. Staatsalt. p. 811.

9. ἀπιστεῖν ut Theag. 129 C. οὐ καί. Animo haec obversantur: οὐ καὶ ἀποθανόντος ἐδηλώθη ὁ τρόπος οἴος ἦν.

10. τρία ἔτη. Hdt. V 55 μετὰ ταῦτα (post Hipparchum occisum) ἐτυραννεύοντο Ἀθηναῖοι ἐπ' ἔτη τεσσέρα οὐδὲν ἔσον, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ. Accuratius Thuc. VI 59 τυραννεύσας ἔτη τρία Ἰππίας ἔτι Ἀθηναίων καὶ πανσθεῖς ἐν τῷ τετάρτῳ.

12. τυραννίς. De hac tyrannidis notione cf. ad Theag. 124 D.

13. ἐγγύς τι ut Phaedon. 65 A. Cf. Theag. 129 D ὁμοῦ τι.

14. ἐπὶ Κρόνον. Hes. opp. et d. 109 χρύσειον μὲν πρῶτιστα γένος μεροπων ἀνθρώπων ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες· οὐ μὲν ἐπὶ Κρόνον ἦσαν — ὡς τε θεοὶ δ' ἔζων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες.

15. χαριεστέρων, a sincerioribus. CORNAR. Ad Theag. 130 C. „Aliter rem narrat Thuc. VI 55—59.“ STALLB.

2290ὸ δι' ἃ οἱ πολλοὶ εἰρήθησαν, διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν τῆς κληρονομίας, ἐπεὶ τοῦτο γε εἴηθες, ἀλλὰ τὸν μὲν Ἀρμόδιον γεγενῆσθαι παιδικὰ τοῦ Ἀριστογείτονος καὶ πεπαιδευθῆσθαι ὑπ' ἐκείνου. μέγα δ' ἐφρονεῖ ἄρα καὶ ὁ Ἀριστογείτων ἐπὶ τῷ παιδεῦσθαι ἀνθρώπου, καὶ ἀνταγωνιστὴν ἤγειτο εἶναι τὸν Ἴππαρχον. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ χρόνῳ αὐτὸν τὸν Ἀρμόδιον τυγχάνειν ἐρωτῶντά τινας τῶν νέων τε καὶ καλῶν καὶ γενναίων τῶν τότε· καὶ λέγουσι τοῦνομα αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ οὐ μέμνημαι. τὸν οὖν νεανίσκον τοῦτον τέως μὲν θαυμάζειν τὸν τε Ἀρμόδιον καὶ τὸν Ἀριστογείτονα ὡς σοφοὺς, ἔπειτα συγγενόμενον τῷ Ἰππαρχῷ καταφρονῆσαι ἐκείνων, καὶ τοὺς περιαλγῆσαντας ταύτῃ τῇ ἀτιμίᾳ οὕτως ἀποκτεῖναι τὸν Ἰππαρχον.

V. ET. Κινδυνεύεις τοίνυν, ὦ Σώκρατες, ἢ οὐ φίλον με ἠγείσθαι ἢ, εἰ ἠγεί φίλον, οὐ πείθεσθαι Ἰππαρχῷ· ἐγὼ γὰρ ὅπως οὐ σὺ ἐμὲ ἐξαπατᾷς — οὐκ οἶδ' ὄντινα μέντοι τρόπον — ἐν τοῖς λόγοις, οὐ δύναμαι πεισθῆναι.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν καὶ ὅσπερ πεπτεῦον ἐθέλω σοι ἐν

1. διὰ a pars b Bkk., οὐ διὰ ε. 2. κληρονομίας Cornarius Bkk., κληρονομίας ε, κληρονομίαν Stephanus. 3. καλῶν καὶ γενναίων a Bkk., γενναίων καὶ καλῶν bε. 16. σὺ ἐμὲ ΠΔΠΙ Bkk., σὺ με Γδε. 17. μέντοι ΠΔ Bkk., μὲν τὸν Π, μὲν Γ, om. bε. (οὐκ οἶδα ὄντινα μέντοι τρόπον, ἐν τοῖς λόγοις οὐ Stallbaum.)

1. δι' ἃ pro δι' ὅ. Cf. Thuc. IV 13, 3 οὔτε ἃ διενερόθησαν, φράζει τοὺς ἔσπλους, ἔτυγον ποιήσαντες (quod Krüger toleravit, Classen mutavit). Euthyphr. 6 A. Frequentior est haec negligentia in pronomibus demonstrativis (ad Menon. 71 C), usitata autem in formula ἀνθ' ὧν (Krüger, Gr. Spr. I § 51, 10, 4). τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν. Thuc. VI 56, 1 ἀδελφὴν γὰρ αὐτοῦ (Harmodii) κόρη, ἐπαγγελλαντες ἦμιν κανοῦν οἰσοῦσαν ἐν πομπῇ τι, ἀπήλασαν (tyranni) λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχὴν διὰ τὸ μὴ ἀξίαν εἶναι.

ἀτιμίαν τῆς κληρονομίας. De leg. VI 774 B τιμῆς — ἀτιμους πάσης. Thuc. III 58, 4 ἀτιμους γεῶν. Frohberger ad Lys. XII 21.

4. δὲ — ἄρα. H. l. ἄρα post δὲ est neppure. Ad apol. 34 C. Aliter Menon. 91 E.

10. τέως μὲν — ἔπειτα (om. δέ) ut 228 D πρῶτον μὲν — ἔπειτα.

12. καὶ τοὺς. Ita post μὲν — δέ, καί, οὔτε — οὔτε. Symp. 174 A καὶ τὸν εἰπεῖν. 213 A καὶ τὸν εἶναι. Xen. Cyr. I 3, 9 καὶ τὸν κελεῦσαι. Euthyd. 303 C πολλὰ μὲν — καλὰ ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο. Ad 227 D Phaedr. 263 B ἐν μὲν ἄρα τοῖς συμφωνοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς οὐ. de leg. III 701 E οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς.

13. οὔτως ut Menon. 80 C.

19. ὅσπερ πεπτεῦον — ἀναθέσθαι. Similiter Gorg. 461 D καὶ ἐγὼ ἐθέλω, τῶν ὁμολογῶν μὲν εἰ τί σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὁμολογῆσθαι, ἀναθέσθαι ὅ τι ἂν σὺ βούλη (Ast). Eur. suppl.

τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅ τι βούλει τῶν εἰρημένων, ἵνα μὴ οἷη ἐξαπατᾶσθαι. πότερον γὰρ τοῦτο σοι ἀναθεῖμαι, ὡς οὐχὶ τῶν ἀγαθῶν πάντες ἐπιθυμοῦσιν ἄνθρωποι;

ET. Μὴ μοί γε.

5 ΣΩ. Ἀλλ' ὡς τὸ ζημιοῦσθαι καὶ ἢ ζημία οὐ κακόν;

ET. Μὴ μοί γε.

ΣΩ. Ἀλλ' ὡς οὐ τῇ ζημίᾳ καὶ τῷ ζημιοῦσθαι τὸ κέρδος καὶ τὸ κερδαίνειν ἐναντίου;

ET. Μηδὲ τοῦτο.

10 ΣΩ. Ἀλλ' ὡς ἐναντίον ὃν τῷ κακῷ οὐκ ἀγαθόν ἐστὶ τὸ κερδαίνειν;

ET. Οὔτι πᾶν γε τουτί μοι ἀνάθου.

ΣΩ. Δοκεῖ ἄρα σοι, ὡς εἰκε, τοῦ κέρδους τὸ μὲν τι ἀγαθόν εἶναι, τὸ δὲ τι κακόν.

ET. Ἐμοιγε.

15 ΣΩ. Ἀνατίθεμαι τοίνυν σοι τοῦτο· ἔστω γὰρ δὴ κέρδος τι ἀγαθόν καὶ ἕτερον κέρδος τι κακόν· κέρδος δὲ γε οὐδὲν μᾶλλον ἐστὶν αὐτῶν τὸ ἀγαθόν ἢ τὸ κακόν· ἢ γὰρ;

20 ET. Πῶς με ἐρωτᾷς;

ΣΩ. Ἐγὼ φράσω. σιτίον ἐστὶν ἀγαθόν τε καὶ κακόν;

ET. Ναί.

ΣΩ. Ἄρ' οὐκ μᾶλλον τι αὐτῶν ἐστὶ τὸ ἕτερον τοῦ ἕτερου σιτίου, ἢ ὁμοίως τοῦτο γε, σιτία, ἐστὸν ἀμφοτέρω καὶ ταύτῃ γε οὐδὲν διαφέρει τὸ ἕτερον τοῦ ἕτερου, κατὰ τὸ σιτίον εἶναι, ἀλλὰ ἢ τὸ μὲν αὐτῶν ἀγαθόν, τὸ δὲ κακόν;

6. μὴ μοί γε abε, μὴ ἔμοιγε Bkk. Item mox. 18. αὐτῶν ab Bkk., αὐτὸ ε. 21. ἐστὶν a Bkk., ἐστὶν(ν) τι bε. 24. τοῦτο γε ΠΓ Bkk., τοῦτω γε Δb, τοῦτω γε ε.

409 ἐν μὲν τὸδ' ἡμῖν ὅσπερ ἐν πεσσοῖς δίδως κρεῖσσον. Ad Menon. 89 D, ubi ἀναθέσθαι non est remittere, sed retractare.

2. πότερον γάρ. Respicitur ad 227 BC, mox ad 227 A.

6. μὴ μοί γε (non μὴ ἔμοιγε) ut Ar. Lys. 922 ποία φιλία; μὴ μοί γε. vesp. 1400 μὰ Δία μὴ μοί γ, ὦ μέλε. Teuffel ad nub. 84. Particula γέ in respondendi formulis frequentissima negationis vis augetur (opp. μάλα γε, σφόδρα γε, πάνυ γε).

Cf. Ar. eq. 19 μὴ μοί γε, μὴ μοι. Verisimilius est formulam μὴ μοι (Prot. 331 C) in unam quasi vocem coaluisse sicut μὴ πω (μὴ πω γε Phaedr. 242 A), quam scribendum esse μὴ μοί γε (Kock).

13. τὸ μὲν τι. De addito τι cf. Euthyphr. 12 A.

16. ἔστω ut Menon. 92 D ἔστωσαν, Euthyphr. 9 C ἠγείσθωσαν, μισούντων.

23. μᾶλλον τι ut 229 B ἐγγύς τι.

230 ET. *Ναί.*

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ποτὸν καὶ τᾶλλα πάντα, ὅσα τῶν ὄντων ταῦτά ὄντα τὰ μὲν πέπονθεν ἀγαθὰ εἶναι, τὰ δὲ κακὰ, οὐδὲν ἐκείνη γε διαφέρει τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου, ἢ τὸ αὐτό ἐστίν; ὥσπερ ἄνθρωπος δήπου ὁ μὲν χρηστός C ἐστίν, ὁ δὲ πονηρός.

ET. *Ναί.*

ΣΩ. Ἄλλὰ ἄνθρωπός γε, οἶμαι, οὐδέτερος οὐδέτερον οὔτε μᾶλλον οὔτε ἥττον ἐστίν, οὔτε ὁ χρηστός τοῦ πονηροῦ οὔτε ὁ πονηρός τοῦ χρηστοῦ. 10

ET. Ἄληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω καὶ περὶ τοῦ κέρδους διανοώμεθα, ὡς κέρδος γε ὁμοίως ἐστὶ καὶ τὸ πονηρὸν καὶ τὸ χρηστόν;

ET. Ἀνάγκη. 15

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα μᾶλλον κερδαίνει ὁ τὸ χρηστὸν κέρδος ἔχων ἢ τὸ πονηρὸν. οὐκ οὐκ μᾶλλον γε κέρδος D φαίνεται οὐδέτερον ὄν, ὡς ὁμολογοῦμεν.

ET. *Ναί.*

ΣΩ. Οὐδέτερον γὰρ αὐτῶν οὔτε τὸ μᾶλλον οὔτε 20 τὸ ἥττον πρόσεστιν.

ET. Οὐ γὰρ δῆ.

ΣΩ. Τῷ δῆ τοιούτῳ πράγματι πῶς ἂν τις μᾶλλον ἢ ἥττον ὀτιοῦν ἂν ποιοῖ ἢ πάσχοι, ᾧ μᾶλλον τούτων προσείη; 25

ET. Ἀδύνατον.

VI. ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν κέρδη μὲν ὁμοίως ἐστίν ἀμφοτέρω καὶ κερδαλέα, τουτί δῆ δεῖ ἡμᾶς ἐπισκέψασθαι,

3. ταῦτά Ἰ² Δ Π Bkk., ταῦτα Ἰ¹ G, τὰ αὐτὰ βς. 9. οὔτε ἡ ττόν] οὔθ' ἡττόν Γ Bkk. 13. τὸ πονηρὸν καὶ τὸ χρηστὸν α Bkk., τὸ χρηστὸν καὶ τὸ πονηρὸν βς. 17. ἢ τὸ] ἢ ὁ τὸ Stephanus Boeckh Hsch. οὐκ οὐκ Boeckh Bkk., οὐκοῦν ε. 20. οὔτε — οὔτε α Bkk., οὔδδ — οὔδδ βς. 23. δῆ] δὲ Ast Wagner. 25. προσείη α Bkk., προσή βς. 28. τουτί α Bkk., τουτ' ἐτι βς.

17. ἢ τὸ πονηρὸν. De articulo non iterato cf. Antiphon. tetral. I 4, 7 τοῦ δὲ θεράποντος πῶς χρη πιστοτέρων τὴν μαρτυρίαν ἢ τῶν ἐλευθέρων ἠγεῖσθαι; Ad Euthyphr. 9 C.

μᾶλλον, in höherem Grade: ad Phaeton. 93 B. STALLB.

23. τοιούτῳ πράγματι, int. κέρδει. ποιοῖ ἢ πάσχοι, int. κερδαίνοι (ad quod statim respicitur: καὶ κερδαλέα).

24. ᾧ — προσείη. Ad Menon. 89 E ér. 136 C.

διὰ τί ποτε ἀμφοτέρω αὐτὰ κέρδος καλεῖς, τί τὸ αὐτὸν ἐν ἀμφοτέροις ὄρω; ὥσπερ ἂν εἰ σύ με ἠρώτας τὰ νῦν E δῆ, διὰ τί ποτε καὶ τὸ ἀγαθὸν σιτίον καὶ τὸ κακὸν σιτίον ὁμοίως ἀμφοτέρω σιτία καλῶ, εἶπον ἂν σοι, διότι ἀμφοτέρω 5 ξηρὰ τροφή σώματός ἐστιν, διὰ τοῦτο ἔγωγε. τοῦτο γὰρ εἶναι σιτίον καὶ σύ που ἡμῖν ὁμολογοῖς ἢ γάρ;

ET. Ἐγωγε.

ΣΩ. Καὶ περὶ ποτοῦ οὖν ὁ αὐτὸς ἂν τρόπος εἴη τῆς ἀποκρίσεως, ὅτι τῆ τοῦ σώματος ὑγρᾶ τροφῆ, ἐάν 10 τε χρηστὴ ἐάν τε πονηρὰ ἢ, τοῦτο τὸ ὄνομά ἐστι, ποτόν· 231 καὶ τοῖς ἄλλοις ὡσαύτως. πειρῶ οὖν καὶ σὺ ἐμὲ μιμεῖσθαι οὕτως ἀποκρινόμενον. τὸ χρηστὸν κέρδος καὶ τὸ πονηρὸν κέρδος κέρδος φῆς ἀμφοτέρω εἶναι τί τὸ αὐτὸ ἐν αὐτοῖς ὄρω, ὅτι δῆ καὶ τοῦτο κέρδος ἐστίν; εἰ δ' αὖ 15 μὴ αὐτὸς ἔχεις ἀποκρίνασθαι, ἀλλ' ἐμοῦ λέγοντος σκόπει. ἄρα κέρδος λέγεις πᾶν κτήμα, ὃ ἂν τις κτήσεται ἢ μὴδὲν ἀναλώσας, ἢ ἔλαττον ἀναλώσας πλέον λάβῃ;

ET. Ἐμοιγε δοκῶ τοῦτο καλεῖν κέρδος. B

ΣΩ. Ἄρα καὶ τὰ τοιάδε λέγεις; ἐάν τις ἐστιαθεῖς, 20 μὴδὲν ἀναλώσας ἀλλ' εὐωχηθεῖς, νόσον κτήσεται;

1. καλεῖς, τί] καλεῖς, καὶ τί Stallbaum. τὸ αὐτὸν Ἰ¹ Π G Sch. (cf. proll. p. 307), ταῦτόν Ἰ² Δ Bkk., τὸ αὐτὸ βς. 2. εἰ σύ Schleiermacher Stb., εἰ εὐ σύ abς. 14. ἐν αὐτοῖς ab Bkk., ἐν τοῖς αὐτοῖς ΣΕς. ὅτι δῆ] ὅτι δεῖ Ἰ¹ t.

1. τί τὸ αὐτόν (231 A τί τὸ αὐτό), ut Menon. 72 C ἐν εἶδος ταῦτόν ἔχουσι.

2. ἠρώτας — εἶπον. De temporum enallage ad Menon. 72 B.

τὰ νῦν δῆ ut de rep. VI 508 A τὸν ἥλιον γὰρ δῆλον ὅτι ἔρωτας. Erast. 136 B.

5. ξηρὰ τροφή, quia inter se opponi solent σιτία καὶ ποτά. Heind. ad Phaeton. 64 C. Ad Euthyphr. 280 B.

6. που, opinor. Ad Menon. 72 C.

11. τοῖς ἄλλοις neglegenter pro περὶ τῶν ἄλλων.

καὶ σὺ ἐμὲ μιμεῖσθαι breviter pro καὶ σὺ ἐμὲ μιμούμενους ἀποκρίνεσθαι. Similis

brevitas est 231 C (ἐρήσεσθαι) Menon. 79 E. Ad Euthyphr. 5 E.

14. ὅτι, brevis non solum Homeric (Od. s 340 al. Kühner, Ausf. Gr. II p. 965, 5), sed etiam ab Attico sermone non aliena, Euthyphr. init. τί νεώτερον, ὦ Σ., γέγονεν, ὅτι σὺ — ἐνθάδε νῦν διατρέβεις;

τοῦτο, int. τὸ πονηρὸν κέρδος. 15. ἀλλὰ ut Menon. 84 A.

17. πλέον λάβῃ, anacoluthon. „Poterat omitti istud πλέον λάβῃ, quod tamen accomodate ad verba ἢ ἔλαττον ἀναλώσας non male additum.“ STALLB.

20. νόσον κτήσεται ut Eur. Or. 305 νόσον κτήσει. De leg. XI 936 B ἂν τινα ξυφορὰν — κεντήται. De rep. II 382 A.

- 231 ET. Μὰ Δί' οὐκ ἔρωγε.
 ΣΩ. Ὑγίειαν δὲ κτησάμενος ἀπὸ ἐστιάσεως κέρδος
 ἂν κτήσαιο ἢ ζημίαν;
 ET. Κέρδος.
 ΣΩ. Οὐκ ἄρα τοῦτό γέ ἐστι κέρδος, τὸ ὅτι οὖν 5
 κτήμα κτήσασθαι.
 ET. Οὐ μέντοι.
 ΣΩ. Πότερον οὐκ, ἐὰν κακόν; ἢ οὐδ' ἂν ἀγαθὸν
 ὅτι οὖν κτήσεται, οὐ κέρδος κτήσεται;
 ET. Φαίνεται ἐάν γε ἀγαθόν. 10
 ΣΩ. Ἐὰν δὲ κακόν, οὐ ζημίαν κτήσεται;
 ET. Ἐμοιγε δοκεῖ.
 ΣΩ. Ὅρας οὖν, ὡς πάλιν αὖ περικτρέχεις εἰς τὸ
 αὐτό; τὸ μὲν κέρδος ἀγαθὸν φαίνεται, ἢ δὲ ζημία κακόν.
 ET. Ἀπορῶ ἔρωγε ὃ τι εἶπω. 15
 ΣΩ. Οὐκ ἀδίκως γε σὺ ἀπορῶν. ἔτι γὰρ καὶ τὸδε
 ἀπόκριναι. ἐάν τις ἔλαττον ἀναλώσας πλέον κτήσεται,
 φῆς κέρδος εἶναι;
 ET. Οὔτι κακόν γε λέγω, ἀλλ' ἐὰν χρυσίου ἢ
 ἀργυρίου ἔλαττον ἀναλώσας πλέον λάβῃ. 20
 ΣΩ. Καὶ ἐγὼ μέλλω τοῦτο ἐρήσεσθαι. φέρε γάρ, 20
 ἐάν τις χρυσίου σταθμὸν ἤμισυν ἀναλώσας διπλάσιον
 λάβῃ ἀργυρίου, κέρδος ἢ ζημίαν εἴληφεν;
3. κτήσαιο ab Bkk., κτήσαιο ε. 5. γέ ἐστι AΠ Sch.,
 γ' ἐστὶ Bkk., ἐστὶ bε. 8. οὐκ, ἐὰν κακόν; ἢ distincti Hrtn.,
 οὐκ ἐὰν κακόν ἢ Bkk., οὐκ ἐὰν κακόν ἢ Stephanus Ast Stallbaum.
 9. κέρδος κτήσεται Πb Stephanus Bkk., κέρδος κτήσεται
 AΔGBε. 13. περικτρέχεις a oet Bkk., περικτρέχει bε. 16. ἔτι
 γὰρ AΠ Hrtn., ἔτι δὲ bε. Ad Menon. 73 D. 21. μέλλω
 τοῦτο a Eε Stb., τοῦτο μέλλω b Bkk. 22. ἤμισυν AΔb Stephanus
 Bkk., ἤμισυν Π²GEε.
9. οὐ post οὐδέ ut Theag.
 124 B.
 13. ὄρας ut Menon. 80 E.
 πάλιν αὖ, frequens abundan-
 tia ut 232 A αὖ πάλιν, erast.
 137 A αὖθις αὖ. Ad Euthyphr.
 14 E αὖ ἀντιδωρεῖσθαι.
 περικτρέχεις εἰς τὸ αὐτό.
 Theaet. 200 C ἀναγκασθήσεσθε
 εἰς ταῦτόν περικτρέχειν. Euthy-
 phron. 15 B.
 14. τὸ μὲν κέρδος, asyn-
 deton ut in epexegi. Ad Menon.
 70 C. Euthyphr. 8E Theag. 121 C.
 16. οὐκ ἀδίκως γε σὺ ἀπο-

ρῶν, formula ut Menon. 73 E
 ὄρας γε λέγων σὺ. Hipp. mai.
 228 A καλῶς γε σὺ νομίζων. Ad
 symp. 174 E καλῶς γε ποιῶν σὺ.
 De hoc participii usu cf. Froh-
 berger ad Lys. XIII 70 φησὶν
 αὐτὸν Ἀθηναίων τὸν δῆμον ποι-
 ησασθαι, ψευδόμενος, ὡς ἄνδρες
 δικασταί.
 21. τοῦτο, int. ἐὰν χρυσίου ἢ
 ἀργυρίου ἔλαττον ἀναλώσας πλέον
 λάβῃ (non malam rem, ut tu
 suspicaris). De qua brevitate
 (ἐρήσεσθαι „dicere interrogans“) cf. 231 A ad Euthyphr. 5 E.

- ET. Ζημίαν δῆπου, ὡς Σώκρατες· ἀντὶ δωδεκαστασίου
 γὰρ διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίου.
 ΣΩ. Καὶ μὴν πλέον γ' εἴληφεν. ἢ οὐ πλέον ἐστὶ
 τὸ διπλάσιον τοῦ ἡμίσεος;
 5 ET. Οὔτι τῇ ἀξίᾳ γε ἀργυρίου χρυσίου.
 ΣΩ. Δεῖ ἄρα, ὡς ἔοικε, τῷ κέρδει τοῦτο προσ-
 εῖναι, τὴν ἀξίαν. νῦν γοῦν τὸ μὲν ἀργυρίου πλέον ὄν
 τοῦ χρυσίου οὐ φῆς ἄξιον εἶναι, τὸ δὲ χρυσίου ἔλαττον
 ὄν ἄξιον φῆς εἶναι.
 10 ET. Σφόδρα· ἔχει γὰρ οὕτως. E
 ΣΩ. Τὸ μὲν ἄξιον ἄρα κερδαλέον ἐστίν, ἐάν τε
 σμικρὸν ἢ ἐάν τε μέγα, τὸ δὲ ἀνάξιον ἀκερδές.
 ET. Ναί.
 ΣΩ. Τὸ δὲ ἄξιον λέγεις ἄξιον εἶναι ἄλλο τι ἢ
 15 κεκτῆσθαι;
 ET. Ναί, κεκτῆσθαι.
 ΣΩ. Τὸ δὲ ἄξιον αὖ λέγεις κεκτῆσθαι τὸ ἀνωφελές
 ἢ τὸ ὠφέλιμον;
 ET. Τὸ ὠφέλιμον δῆπου.
 20 ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ ὠφέλιμον ἀγαθόν ἐστίν; 232
 ET. Ναί.
 ΣΩ. Οὐκοῦν, ὡς ἀνδρειότατε πάντων, οὐ τὸ κερ-

4. ἡμίσεος ab Bkk., ἡμίσεως Gε. 6. ἄρα] ἄρ' Γ Bkk.
 8. χρυσίου οὐ E² et ut videtur FΞε, χρυσίου οὐ σὺ (AΓ
 οὐ σὺ) a, χρυσίου b. 14. ἄλλο τι ἢ] ἄλλο τι G Bkk. 17. τὸ
 δὲ ἄξιον αὖ λέγεις κεκτῆσθαι τὸ ab Bkk., τί δὲ ἄξιον αὖ
 λέγεις κεκτῆσθαι; τὸ ΣEωγς.

1. δωδεκαστασίου. Herodoti ratio est (III 95) τὸ χρυσίου
 τρισκαιδεκαστασίου λογιζόμενον,
 Lysiae et Xenophonti aurum
 decies tantum valet atque ar-
 gentum, Alexandri temporibus
 rationem fuisse 11½:1 ex Ly-
 curgi Atheniensis inscriptione
 elucet. Boeckh, Staatshaush. I²
 p. 42. Hultsch, Metrologie § 30.
 Quare hunc dialogum Macedo-
 nica aetate scriptum esse veri-
 simile est. Cf. proll. p. 304.
 2. καθίσταται, fit. Aurum
 expensum redit, ex duodecuplo
 duplum factum.
 14. ἄξιον — κεκτῆσθαι.
 Modo ἄξιον erat τὸ ἀξίαν ἔχον.
 „Quam significationem vocabuli

deinde Socrates cum vulgari illa
 atque usitata permutans sic lo-
 quitur: 'τὸ ἄξιον autem nonne
 (ἄλλο τι ἢ, ad Menon. 82 C)
 dignum esse dicis adeptione?'
 Digna sane hoc scriptore voca-
 bulorum ambiguitas." STALLB.
 Similiter 225 C.

17. τὸ δὲ ἄξιον. Dignum autem
 dicis adeptione id quod inutile
 est, an id quod utile? De arti-
 culo in praedicato (τὸ ἄξιον
 κεκτῆσθαι) ad Menon. 78 C, de
 verborum traiectione ἄξιον —
 κεκτῆσθαι ad Euthyphr. 6 A.

22. ὡς ἀνδρειότατε πάντων
 ut polit. 263 D de leg. X 905 C
 ὡς πάντων ἀνδρειότατε. Con-
 stantia laudatur.

232δαλέον ἀγαθὸν αὖ πάλιν τρίτου ἢ τέταρτον ἴκει ἡμῖν
ὁμολογούμενον;

ET. Ἐοικεν.

VII. ΣΩ. Μνημονεύεις οὖν, ὅθεν ἡμῖν οὗτος ὁ
λόγος γέρονεν;

ET. Οἶμαι γε.

ΣΩ. Εἰ δὲ μή, ἐγὼ σε ὑπομνήσω. ἡμφισβήτησάς
μοι τοὺς ἀγαθοὺς μὴ πάντα τὰ κέρδη βούλεσθαι κερ-
δαίνειν, ἀλλὰ τῶν κερδῶν τὰγαθά, τὰ δὲ πονηρὰ μὴ.

ET. Ναίχι.

B ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν πάντα τὰ κέρδη ὁ λόγος ἡμᾶς
ἠνάγκασκε καὶ σμικρὰ καὶ μεγάλα ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι;

ET. Ἐνάγκασκε γάρ, ὦ Σώκρατες, μᾶλλον ἐμέ γε
ἢ πέπεικεν.

ΣΩ. Ἄλλ' ἴσως μετὰ τοῦτο καὶ πείσειεν ἄν. νῦν 15
δ' οὖν, εἴτε πέπεισαι εἴτε ὀπωσθὴ ἔχεις, σύμφης γοῦν
ἡμῖν πάντα τὰ κέρδη ἀγαθὰ εἶναι, καὶ σμικρὰ καὶ μεγάλα.

ET. Ὁμολογῶ γάρ οὖν.

ΣΩ. Τοὺς δὲ χρηστοὺς ἀνθρώπους βούλεσθαι τὰ-
C γαθὰ ὁμολογεῖς ἅπαντα ἅπαντας ἢ οὐ;

ET. Ὁμολογῶ.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὲν δὴ τοὺς γε πονηροὺς αὐτὸς εἶπες
ὅτι καὶ σμικρὰ καὶ μεγάλα κέρδη φιλοῦσιν.

ET. Εἶπον.

ΣΩ. Οὐκοῦν κατὰ τὸν σὸν λόγον πάντες ἀνθρώποι 25
φιλοκερδεῖς ἄν εἶεν, καὶ οἱ χρηστοὶ καὶ οἱ πονηροί.

ET. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὀρθῶς ὄνειδίζει, εἰ τίς τῶ ὄνειδίζει
φιλοκερδεῖ εἶναι. τυγχάνει γάρ καὶ ὁ ταῦτα ὄνειδίζων
αὐτὸς τοιοῦτος ὢν.

4. οὖν a Bkk., γοῦν bς. 7. ἡμφισβήτησας a 1 Γ^{cor} Bkk., ἢ
(Ξ Σ C ἢ, EFt ἢ) ἀμφισβήτησας b, ἢ ἡμφισβήτησας c, ἡμφισβή-
τησας Cobet, noy. lectt. p. 157 Sch. 11. οὐκοῦν νῦν a et ut
videtur t Bkk., οὐκοῦν bς. 12. ἠνάγκασκε ab Bkk., ἠνάγκασσε
Ξ EFwς. 19. τὰγαθὰ a wn Bkk., τὰ ἀγαθὰ bς. 22. αὐτὸς
Bkk., αὐτὸς ab, om. Ξ CFς. 25. πάντες a Bkk., ἅπαντες bς.

1. ἴκει, redit. Euthyphr. 15 C
Theag. 130 A Euthyd. 302 B.

10. ναίχι. Voculae ναίχι et
μήχι (Bekk. an. 108, 14 μήχι ὡς
ναίχι καὶ οὐχί. Eὐβουλος Δαι-
δάλω) ad similitudinem nega-
tionis οὐχί fictae sunt, sicut

μηκέτι ad similitudinem vocis
οὐκέτι. Cf. Hesych. νήχι· καὶ
μήν. Plato voce ναίχι non utitur.

20. ἅπαντα ἅπαντας. De
hyperbato ad Euthyphr. 11 C.

28. οὖν ἄρα ὀρθῶς ὄνει-
δίζει. Respicitur ad 225 AB.

I. Index Graecus.

Notis Ed. M. Eph. Th. cr. H. significantur dialogi Euthydemus Meno Euthyphro
Theages erastae Hipparchus.

Ἀγαθός cum ironia Eph. 6 B.
ἀγαθοὶ i. q. καλοὶ καγαθοὶ M.
93 A.

ἀγανακτεῖν ταῦτα Eph. 4 D. ὑπέρ-
τινος Ed. 283 E.

ἀγαπᾶν, contentum esse, Ed.
306 C.

ἀγεννής, οὐκ, inconsultus, Eph. 2 C.

ἀγωνιστικοί, sophistae, M. 75 C.

ἀδελφός sine articulo Ed. 297 B.

ἀδύνατος sq. acc. M. 94 C.

ἀεὶ ποτε er. 133 A. ἀεὶ i. q.
ἐκαστοτε er. 135 D.

Ἀθηναίη, Ἀθηνᾶ Ed. 302 D.

Ἀθηναῖοι καὶ οἱ σύμμαχοι M. 94 D.

αἰεὶ M. proll. 47. Th. proll. 235.

αἰσχύνεσθαι ὑπέρτινος Ed. 305 A.

αἰεῖσθαι, sarcire, M. 91 E.

ἀκοῇ μέμνημαι M. 94 C.

ἀκόλουθοι M. 82 A.

ἀκρος ἀρχιτέκτων er. 135 C.

ἀληθῶς additur ubi aliquid per
hyperbolen dicitur M. 80 A.

ἀληθῆ et ἀληθῶς λέγειν Eph.
7 A.

ἀλλὰ negationem tollit (οὐδενὸς
διδάξαντος ἀλλ' ἐρωτήσαντος)
M. 85 D. ἀλλὰ — (γε, at certe,
M. 84 A. ἀλλὰ οὖν — γε. M.
84 A. ἀλλὰ μὲν Ed. 297 E.

M. 87 A. ἀλλ' ἄρα Ed. 286 B
290 E. ἀλλ' εἶπερ omisso verbo
Ed. 296 B. ἀλλ' ἢ Ed. 304 B.
M. 76 B. Th. 123 C. ἀλλὰ
τί; Ed. 294 A. ἀλλ' ὀρθῶς H.
227 D. ἀλλὰ μὴν ζητῶ γε M.
73 D.

ἄλλος post ἕτερος varietatis
studio Eph. 2 B. ἄλλο τι (ἢ)
Ed. 277 B M. 82 C. ἀλλῆν καὶ
ἀλλῆν Ed. 273 A. τὰ ἄλλα,
ceteroqui, M. 90 A.

ἄλλοῖος ἢ οἶος M. 87 B.

ἄλλοκοτος Ed. 307 A.

ἄλλως τε (καί) M. 85 E.

ἄλοῦν Th. 124 A.

ἄμα μὲν — ἄμα δέ Th. 127 A.
ἄμα μὲν non seq. ἄμα δέ Th.
127 B.

ἄμαθία M. 90 E.

ἀμφί. οἱ ἀμφί Θεμιστοκλέα M.
99 B.

ἄν repetitum M. 73 C 89 E. ex
superioribus repetendum Eph.
15 D. er. 135 C. omissum Ed.
286 B M. 97 C. iungendum cum
οὐδ' ὅτιοῦν Ed. 287 D. sic
collocatum: ἄν ὑποπτεύοντες
ὑποπτεύομεν M. 87 D. εἰ ἄν
sq. opt. M. 79 C 91 D 98 B.

ἀνάγκη καὶ τοῦτο M. 78 A. ἀνάγκη
φαίνεται M. 85 E.

ἄναγροῦς, ἄναγροῖοι Th.
127 E.

ἀναδύειν, retractare, Ed. 302 D.

ἀνακονοῦσθαι Th. 128 D.

ἀναλαμβάνειν, denuo tractare,
Ed. 275 C.

ἀναλίσειν εἰς τι et ἐν τι M.
94 C.

ἀνάμνησις M. 98 A.

ἀναπαύεσθαι Ed. 277 D.

ἀναρτᾶσθαι εἰς τὴν ψυχὴν M.
88 E.

ἀνατίθεσθαι M. 89 D H. 229 E.

ἀνατρέπειν Ed. 286 C.

ἀνδράποδον, homo illiberalis,
Th. 130 B.

ἀνδρείοτατε H. 232 A.

ἀνθρώπος om. articulo, v. arti-
culus. οἱ πολλοὶ ἀνθρώποι
Eph. 5 A. ἀνθρώπων super-
lativis additum Ed. 287 A.

ἀνομολογεῖσθαι er. 136 E.

ἀντάραι Ed. 272 A.
 ἀντιποιούμαι sq. inf. Th. 128 B.
 ἄνω καὶ κάτω στρέφειν H. 228 A.
 ἄξιός οὐδενός H. 225 B Ed. 307 A.
 (τοῦ) παντός Ed. 307 A. notio-
 nes pretii (τῆς ἀξίας) et digni-
 tatis confunduntur H. 225 C
 231 E.
 ἀπάγεσθαι (εἰς τὸ δεσποτήριον)
 M. 80 B.
 ἀπαλλάττεσθαι M. 87 C.
 ἀπιστεῖν, non obsequi, Th. 129 C.
 H. 229 B. μὴ οὐ M. 89 D.
 ἀπλοῦς Ed. 288 E.
 ἀπλῶς λέγειν Eph. 14 B.
 ἀπό et ὑπό τινος ἀφελείσθαι
 Ed. 208 C. Eph. 15 A.
 ἀποβάτης M. 93 D.
 ἀποβλέπειν εἰς τι M. 72 C.
 ἀποδείξει c. partic. Ed. 285 E.
 ἔργον ἀποδείξασθαι H. 228 B.
 ἀποδέχομαι ἐάν Eph. 9 E.
 ἀποδιδράσκειν καὶ δραπετεύειν
 M. 97 D.
 ἀποδοῦναι ὑπόσχεσιν M. 77 A.
 ἀποκρίνεσθαι τι i. q. πρὸς τι er.
 137 B. ἀποκρίσθαι passivum
 M. 75 C.
 ἀπολαμβάνειν Ed. 305 D.
 ἀπολείπειν οὐδέν, omnia ex-
 periri, M. 77 A. ποθέν, di-
 gredi, Ed. 282 E 286 C. ἀπο-
 λελείφθαι τινος er. 136 B.
 ἀπορεῖν τι Ed. 301 B.
 ἀπορία i. q. τὸ μὴ πορίζεσθαι
 M. 78 E.
 ἀποστοματίζειν Ed. 276 C.
 ἀποτίθεσθαι εἰς αὐθις Ed. 275 A.
 ἀποτριάξει Ed. 277 C.
 ἀπτεσθαι τοῦ λόγου Ed. 283 A.
 τι H. 226 D.
 ἄρα in conclusionibus M. 73 B.
 ubi aliquis non suis verbis lo-
 quitur M. 80 E. post γάρ M.
 81 D. ἄρα ἦν M. 97 C. δὲ
 ἄρα M. 91 E. H. 229 C. εἰ ἄρα
 Th. 127 E 129 D.
 ἄρα repetitum M. 89 B. ἄρ' οὖν
 (οὐ) M. 86 A. Eph. 5 A. Ed.
 277 A. (ἄρα) μὴ οὐ M. 89 C.
 ἄρά γε Eph. 6 A. Th. 124 A.
 ἄργος μάχη Ed. 272 A.
 ἄρετή σκευὴς M. 71 E.
 ἀριθμεῖν i. q. λογίζεσθαι M. 83 E.
 ἀρχαίος Ed. 295 C. ἀρχαίος εἰ
 Ed. 287 B.
 ἀρχεσθαι ἀπὸ τινος Ed. 301 E.
 ἀρχῆς, ἐξ, διηγείσθαι Ed. 272 D.
 ἀρχιτέκτων cr. 135 B.

ἀσπάξεσθαι Th. 130 B.
 ἄτε sic collocatum: ἄτε ἡ ψυχὴ
 ἀθάνατος οὐσα M. 81 C.
 ἀτεχνῶς additur ubi aliquid per
 hyperbolen dicitur M. 80 A.
 proverbii additur Ed. 292 E.
 postpositum Eph. 5 C. ἀτεχνῶς
 τῷ ὄντι Ed. 303 D.
 ἀτὰρ — μὲν — δέ Ed. 304 D.
 ἀτιμάζειν Ed. 292 D.
 ἀτιμία et ἄτιμός τινος H. 229 C.
 ἄττα. ποῖα ἄττα er. 135 A.
 αὐ Ed. 272 C. αὐ ἀντιδρασκεῖσθαι
 Eph. 14 E. πάλιν αὐ H. 231 C.
 αὐθις. εἰς αὐθις Ed. 275 A.
 Eph. 15 E. αὐθις αὐ er. 137 A.
 αὐτός pronominis relativi loco
 M. 90 E. ad τις supplendum
 refertur Ed. 273 B. per epana-
 lepsin infertur H. 226 A. αὐτός
 et ἐκεῖνος ad idem obiectum
 referuntur Eph. 14 D. αὐτόν
 με et αὐτόν ἐμέ Ed. 273 B.
 αὐτόν αἰετὸν αὐτόν Th. 128 A.
 αὐτός τε καὶ τὰ παιδιά Ed.
 307 B. αὐτό de eo quod grav-
 vissimum est M. 71 A 86 D. ad
 ἀρετήν refertur M. 73 C. Ed.
 274 E. ταυτόν et τὰ αὐτά,
 item, M. 90 E. ταυτόν τοῦτο,
 Th. 128 D. τὸ αὐτόν H. 230 D.
 αὐτοσχεδιάζειν Eph. 5 A.
 ἀφίεναι πᾶσαν φωνήν Ed. 292 E.
 ἀφίημι σε τούτου (in dispu-
 tando) Eph. 9 B. ἀφίεσθαι
 τινος Ed. 288 C.
 ἀφίστασθαι Ed. 303 A.
 ἀφικτα Ed. 276 D.

Βαδίζω ἐνταῦθα τοῦ λόγου M.
 84 A.
 βαπτίζεσθαι de ebriis Ed. 277 D.
 βάρβαρος et βαρβαρικὸς Th. 126 C.
 βασιλεύς archon Eph. 2 A. (ὁ)
 μέγας βασιλεύς M. 78 D.
 βιοῦν de arboribus Th. 121 B.
 βλάσται τένων Eph. 3 A.
 βοᾶν de ferro Ed. 300 B.
 βούλει χαρίζομαι, non χαριόμαι
 M. 75 B. εἰ δὲ βούλει M. 71 D.
 βουλευεσθαι, sibi consulere, M.
 80 B.
 βωμοὶ καὶ ἱερά Ed. 302 C.

Γάρ et δέ in libris confunduntur
 M. 73 D.
 γέ in respondendo affirmationem
 auget Eph. 7 A. etiam in ne-
 gando (μὴ μοί γε) H. 229 E.

repetitum (τά γε θεία κάλ-
 λιστά γε) Eph. 13 E. Ed. 299 D.
 sic collocatur: οὔτε γὰρ ἄν γε
 M. 80 E. οὐ γὰρ ἄν πού γε
 Eph. 4 B. non additur ubi
 contraria componuntur: οὐ
 ἕτερον Eph. 2 B. post καί: καὶ
 σοί (γε) Eph. 2 A. ὅς γε M.
 81 C. Eph. 4 A. οὐ μέντοι —
 γε Eph. 12 C. γε οὖν et γοῦν
 Ed. 299 E. γε δὴ Ed. 273 A.
 πρώτων μὲν — ἔπειτά γε er.
 138 E. γέ et δέ confunduntur
 Ed. 280 E.
 γείτων M. 93 E.
 γεροντοδιδάσκαλος Ed. proll. 60.
 γεωμετρίαι M. 76 A.
 γίγνεσθαι ἐν παντί Ed. 304 A.
 οἱ ἀγαθοὶ γίγνονται (int. ἀγα-
 θοί) M. 89 A. Socratis daemo-
 nium γίγνεται Eph. 3 B.
 γλίχεσθαι τι H. 226 D.
 γλυκός, ὡ γλυκύτατε H. 227 D.
 γοῦν et γε οὖν Ed. 299 E. et
 οὖν Ed. 273 B.
 γραφή et δίκη Eph. 2 A. γραφήν
 τινα γράφεσθαι Eph. 2 B.
 γρύζειν, mussitare, Ed. 301 A.
 γυμνάσια, exercitationes, er. 133 E.

Δαί et δέ M. proll. 46. Eph.
 proll. 169 sq. Th. proll. 235.
 er. proll. 275. H. proll. 308.
 δαιμόνιαι M. 92 C.
 δαίρειν et δέρειν Ed. 285 C.
 δαπανᾶσθαι εἰς τι et ἐν τινι
 M. 94 C.
 δέ, cum tamen, Ed. 289 C. M.
 97 C. in exclamazione et inter-
 rogatione er. 133 C. post voca-
 tivum Ed. 293 B. Th. 127 C.
 ἦπερ — ἢ αὐτὴ δὲ καί er. 137 C.
 omittitur: πρώτων μὲν — ἔπειτα
 M. 95 A. er. 133 C. πρώτων
 μὲν — ἔπειτά γε er. 138 E.
 τέως μὲν — ἔπειτα H. 229 D.
 δὲ ἄρα M. 91 E. H. 229 C. δὲ
 δὴ post εἶεν M. 78 D. δ' οὖν
 Ed. 275 D. M. 98 B. er. 133 A.
 in libris confunduntur δέ et
 γάρ M. 73 D. δέ et γέ Ed.
 280 E. δέ et δαί v. δαί.
 δεῖν i. q. δεῶν(?) Eph. 4 D. πολ-
 λοῦ καὶ δεῶ Eph. 13 C. το-
 σοῦτον et τοσοῦτον δεῶ M. 71 A.
 δεῖ ad notionem participii per-
 tinet Ed. 289 C. M. 94 D. εἰ
 δεῖ pro εἰ πρόπει M. 80 A. δεῖ-
 ται ubi δεῖ exspectaveris M.

79 C. δεῖσθαι sq. acc. c. inf.
 Th. 127 B.
 δεκαπλάσιον γίγνεσθαι Ed. 300 D.
 δεξιὸς περὶ τὰς δίκας H. 225 C.
 δέος καὶ φόβος Eph. 12 C. et
 αἰδώς Eph. 12 B.
 δεσμός i. q. τὸ δεδέσθαι M. 98 A.
 δεσμά Eph. 9 A.
 δεσπόται, dii, Ed. 302 C.
 δέχεσθαι τι i. q. παρὰ τινος
 (sermo Pindari) M. 81 B. τὸ
 διδόμενον Ed. 285 A.
 δῆ ironice M. 86 D. post ab-
 ruptam orationem Ed. 274 C.
 δῆλον ὅτι et δηλονότι Ed. 289 C.
 M. 77 E. Eph. 9 B. δῆλος εἶ
 per parenthesin ponitur Eph.
 14 A. ἢ δῆλα (δῆλον) δῆ Eph.
 4 B.
 δημαγωγοί Ed. 305 B.
 δημιουργός, opp. ιδιώτης, er.
 135 D.
 διὰ πάντων εἶναι de notione
 generali M. 74 A. δι' ἀπε-
 χθείας γίγνεσθαι Th. 130 B.
 διαγράμματα Ed. 290 C.
 διατηρεῖται er. 138 E.
 διαλιπὼν χρόνον Th. 129 B.
 διαστέλλειν τὰ λεγόμενα Ed.
 295 D.
 διατριβή Eph. 2 A.
 διαφέρεσθαι ὡς οὐ Eph. 8 B.
 διαφερόντως οὐδέν M. 99 C.
 διδασκόν et διδασκός ἢ ἀρετῆ
 M. 95 E.
 διδάσκαλος περὶ τινος M. 90 B.
 διδάσκειν, instituendum curare,
 M. 94 B. τινὰ ἱππέα M. 93 D.
 δίκαιον καὶ ὅσιον Eph. 12 E.
 δικαιοσύνη et δικαστική er. 137 D.
 δίκη et γραφή Eph. 2 A.
 διακᾶθειν Eph. 15 D.
 δοκῶ μοι, mihi placet, Ed. 288 C.
 ubi exspectaveris δοκεῖ μοι
 Th. 121 D. ὡς ἐμοὶ δοκῶ,
 quantum memini, M. 71 C. δοκῶ
 μὲν rectae orationi praemissum
 M. 94 B. δοκῶ affirmantis est
 Eph. 7 B. δοκῶ (om. εἶναι)
 Eph. 11 D. οἱ δοκοῦντες εἶναι,
 qui habentur, Th. 122 A. μοι
 δοκεῖ(ν) Ed. 278 C 297 C.
 δόξα et ἐπιστήμη M. 97 A sqq.
 δραπετεύειν καὶ φεύγειν M. 97 D.
 δρόμος κατάστεγος Ed. 273 A.
 δύνασθαι absol. et δύνασθαι τι
 M. 77 B.
 δυνατός sq. acc. M. 94 C. per
 attractionem dicitur δυνατά

(pro δυνατὸν) ταῦτα ὁρᾶν Ed. 300 A.
 δυοῖν et δυεῖν Ed. 306 A.
 Ἐάνπερ et καὶ ἐάν Eph. 4 B.
 ἐαυτὸν pro σεαυτὸν er. 136 D.
 ubi exspectaveris ἡμᾶς αὐτοὺς er. 138 B.
 ἐθέλω, soleo, M. 95 B. εἰ ἐθέλεις M. 71 A.
 ἔθος, consuetudo loquendi, M. 82 A. ἔθος ἐθλίγειν M. 70 B.
 εἰ repetitum M. 74 B. cum apodosis bipartita Eph. 10 E. εἰ μὲν —, ταῦτα βέλτιστα, apodosis plerumque omissa, Th. 131 A. εἰ δὲ elliptice Ed. 285 C. M. 71 E. εἰ δὲ μὴ post ἐάν μὲν Th. 131 A. εἰ δὲ βοῦλει M. 71 D. εἰ καὶ Eph. 4 D. εἰ γε et εἴπερ M. 73 C. εἰ — ἄν M. 79 C 91 D 98 B. εἰ μὴ τι (ἄλλο) ἄλλα M. 86 E. εἰ μὴ τι οὐ ἄλλο λέγεις Ed. 301 E. εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν Ed. 283 E.
 εἰάν (i. q. ἐάν) M. proll. 47.
 εἰδέναι περί τινος M. 71 B.
 εἶδος, ἰδέα Eph. proll. 150. 6 D.
 εἰεν mediae orationi interpositum M. 75 C. sq. γὰρ Ed. 293 C. sq. δὲ δὴ M. 73 D.
 εἰκότα, τά, Ed. proll. 48 sqq.
 εἰκότως per se seorsum Ed. 287 B 305 D.
 εἶναι esse et esse posse M. proll. 18. verbum substantivum er. 136 D. non ponitur bis M. 96 A. Eph. 11 E. οἱ ἀγαθοὶ φύσει εἰσὶν (int. ἀγαθοί) M. 89 A.
 εἶναί τι (opp. οὐδέν) Th. 130 B. v. τῷ ὄντι, ὄν.
 εἴπερ omissio verbo Ed. 296 B.
 εἶπον i. q. εἶπέ M. 71 D. εἶπέ μοι, ὃ Σώκρατες τε καὶ ὑμεῖς Ed. 283 B. εἶπες interpositum M. 77 C.
 εἰς καλόν Ed. 275 B. M. 89 E.
 εἰς αὐθις Ed. 275 A. Eph. 15 E.
 εἰς τι ἐπαινεῖν τινα er. 135 B.
 εἰς. ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ M. 96 E.
 εἶτα in interrogationibus M. 71 C 79 A. participiis subicitur Th. 123 C. pro καὶ εἶτα Th. 122 D.
 εἶτε — εἶτε καὶ M. 71 B. εἶτε οὐ (μὴ) M. 86 D. εἶτε Χίτοι εἶτε ὁπόθεν χαίρετον ὀνομαζόμενοι Ed. 288 B.
 ἐκ παντός τρόπον Ed. 282 A.

ἐκαστον fere i. q. ἐκάστοτε Eph. 8 E. ἐκάστη ἢ γραμμῆ M. 82 E. ἐκάστοτε, cum occasio talit., Th. 126 B.
 ἐκδέχεσθαι τινα Ed. 276 C. τὸν λόγον ὡς σφαιραν Ed. 277 B.
 ἐκεῖ (ἐν τῷ πίνειν) Ed. 299 B, cf. ποῦ er. 136 C. ἐκεῖ τότε Eph. 12 C.
 ἐκεῖνος referendum ad nomen propiore loco collocatum Eph. 14 C. ἐκεῖνος et αὐτός ad idem obiectum referuntur Eph. 14 D.
 ἐκκαθαίρειν Eph. 3 A.
 ἐκάννει πόρρω σοφίας Eph. 4 A. ὁμοῦ τι τῷ τεθνᾶναι Th. 129 D.
 ἐλεγείον de pentametro H. 228 D.
 ἐλλείπειν mathematicorum vocabulum M. 87 A.
 ἐμβραχύν Th. 127 C.
 ἐμόν, τό, ἔτοιμον Th. 128 B. οὐδὲν κωλύει Eph. 9 D.
 ἐμπί(μ)πλημι er. 132 C.
 ἐμπίπτειν ἐν ἀπορίᾳ Ed. 292 E.
 ἐμπορικῆ παρ' ἀλλήλων Eph. 14 E.
 ἐν τινι ἐπιδειξάι M. 82 B. ἐν τῇ τέχνῃ M. 91 E. ἐν τοῖς ἀριστοῖς M. 93 E. ἐν παντὶ γίνεσθαι Ed. 301 A. ἐν φόβῳ adiectivi circumlocutio Th. 121 C.
 ἐναντίος τινός et τινί Eph. 5 D. ἐνδον et οἴκοι M. 71 E.
 ἐνεκα ἐμοῦ Eph. 11 D. ἐνεκα Th. proll. 235.
 ἐνθάδε, Athenis, M. 71 A.
 ἐνθὲνδε προσθόμεν M. 83 A.
 ἐνθυμεῖσθαι μὴ Ed. 279 C.
 ἐνναετηρῆς M. 81 C.
 ἐννοεῖν μὴ Th. 122 C.
 ἐντελεῖν, mathematicorum vocabulum, M. 87 A. εἰς ἐλεγείον H. 228 D.
 ἐξακεῖσθαι, sarcire, M. 91 E.
 ἐξαφοτερίζειν τὸν λόγον Ed. 300 D.
 ἐξαναστῆναι ποι Th. 129 B.
 ἐξαρνος sq. acc. Ed. 283 B.
 ἐξελέγγειν, coarguentem statuere, Ed. 288 E.
 ἐξεργάζεσθαι Ed. 272 A.
 ἐξεστι sq. acc. c. inf. M. 91 A, cf. Th. 129 E.
 ἐξηγητής Eph. 4 D.
 ἐξῆς c. dat. Ed. 288 C.
 ἔοικας οὐκ εἶδόντι M. 80 D. εἰοικα et φαίνομαι er. 138 B.
 ἐπανορθοῦσθαι, mutata sententia statuere, Eph. 9 D.

ἐπαχθές Ed. 303 D.
 ἐπεὶ (γε) quamquam Eph. 9 B.
 ἐπειτα i. q. ἀπειτα Ed. 295 C. πρῶτον μὲν — ἐπειτα M. 90 A 95 A. Th. 127 E. cf. εἶτα.
 ἐπεσθαι intellegere Eph. 12 A.
 ἐπήβολος Ed. 289 B.
 ἐπί de pretio M. 90 D. ἐπὶ πλέον Eph. 12 E. ἐπ' αὐτῷ ἦσθαι Eph. 14 C. ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερά Ed. 297 C.
 ἐπιβουλεύω παιδεύσαι H. 228 D.
 ἐπιδεικνύναι et ἐπιδείκνυσθαι Ed. 274 A.
 ἐπίπεδον non planum, sed superficies M. 76 A.
 ἐπιστήμη et δόξα M. 97 C 98 A.
 ἐπισχών, moram interponens, Ed. 302 B.
 ἐπιτάττειν, regie imperare, M. 76 B.
 ἐπίτηδες consulto H. 228 A.
 ἐπιτρέπειν instituendum mandare M. 92 A. impie agenti concedere Eph. 5 E.
 ἔπος. ἔπη etiam elegos comprehendit M. 95 D.
 ἐρασταὶ ἐπὶ σοφίᾳ M. 70 B.
 ἐργάζομαι. ἠργάζετο M. proll. 47.
 ἐργατικός et ἐργαστικός M. 81 D.
 ἔργον. σὺν ἔργον formula M. 75 D.
 ἐριστικοί M. 75 C.
 ἔρμαιον Ed. 273 E. Th. 127 B.
 ἐρόμενος et ἐρωτάμενος confunduntur in libris M. 75 D. Cf. Eph. 14 C.
 ἐρωτᾶν τι. q. περί τινος H. 230 E.
 ἔστι μοι ἀφελήθηται Th. 129 E.
 ἐστία. ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι Eph. 3 A.
 ἔτι i. q. προσέτι M. 93 A.
 εὐ πρᾶττειν ambigue dictum Ed. 281 C.
 εὐδοξία M. 99 C.
 εὐθήτης honesta dementiae appellatio M. 75 C.
 εὐθύ, recta adversus, Th. 129 A.
 εὐθὺς c. partic. Ed. 294 E.
 εὐπορεῖν τι Ed. 279 A.
 εὐπρέπεια orationis Ed. 305 E.
 εὐρίσκειν καὶ μανθάνειν H. 228 D.
 εὐχαί preces Eph. 14 C.
 ἐφάπτεσθαι τι H. 226 D.
 ἔφη a nomine suo seiunctum Ed. 274 E. post εἶπεν iniectum Th. 129 B. ἐγὼ ἔφη et ἔφη ἐγὼ er. 133 B.
 ἔχειν (ἐν) ὑφ' Eph. 2 B τί φλυαρεῖς ἔχων Ed. 295 C. ἔχε-

σθαί τινος Ed. 306 C. ἔχεται διδασκάλων M. 93 C.
 ἔψειν et ἐψείν Ed. 301 B.
 Ζεὺς ἔρκειος Ed. 302 D. πατρῶος Ed. 302 E. φίλιος Eph. 6 B. φράτριος Ed. 302 D. ἔλευθέρσιος Th. 121 A. creator Eph. 12 A.
 ζημιοῦσθαι i. q. βλάπτεσθαι H. 226 B.
 Ἡ — ἦ, non εἰ — ἦ, post πότερον per epexegetin adicitur M. 82 B, cf. M. 92 A. τε — ἦ M. 95 B. ἦ δὴλα (δὴλον) δὴ Eph. 4 B. ἄρα — ἦ in interrogatione non aequabili, sed cuius pars posterior valeat Eph. 7 B. μείζον τούτου, ἦ εἰ Th. 127 B.
 ἦ in medio sermone Ed. 271 A.
 ἦ γὰρ in medio sermone Ed. 286 C. ἦ γὰρ ἄν Ed. 280 A.
 ἦ οὐ ab Attico sermone alienum M. 88 B.
 ἠγεῖσθαι τινί τι Ed. 281 A.
 ἠδὸς εἰ Ed. 300 A.
 ἠκεῖν, redire, Th. 130 A. de sermone Ed. 302 B. H. 232 A.
 ἠλικία de iuvenili aetate M. 89 B.
 ἠλικίαν ἔχειν Ed. 306 D.
 ἠμικύκλιον M. proll. 22.
 ἠμίσεια, ἠμίσεια M. 83 C.
 ἠτοι — ἦ M. 85 D.
 Θάλασσα, θάλαττα Ed. 279 E.
 θαρρεῖν τι Ed. 275 C.
 θατέρων πλέον ποιεῖν Ed. 280 E.
 θαυμάζειν τί τινος M. 95 C.
 Θεάγης nomen ἱεροπρεπές Th. 122 D.
 θεῖος ἀνὴρ M. 99 C. θεῖοι ποιηταὶ M. 81 B, μάντις M. 99 C.
 θεῖα μοῖρα M. 99 E. τὸ θεῖον, ius divinum, Eph. 4 E.
 θεόν, κατά, Ed. 272 D. ὁ θεός, Apollo, M. 99 D. de Socratis daemone Th. 130 E.
 θῆτες Eph. 4 C.
 θρομβεῖσθαι Ed. 283 D.
 θρονησμός, θρόνωσις Ed. 277 D.
 Ἰδέα, εἶδος Eph. proll. 150.
 ἰδιολογεῖσθαι Th. 121 A.
 ἰδιώται, imperiti, Ed. 295 E. Th. 124 B.
 ἰέναι, magistros adire, M. 90 D.
 ἰερά σοφιστικά Ed. 277 E.
 ἰκανῶς σοι (elliptice) M. 75 B.

ἴλεως εἶη Ed. 278 E.
ἴνα c. imperf. Ed. 304 E. M. 89 B.
ἴσως i. q. ὁμοίως H. 227 D.

Καθ' ἕναστον c. gen. M. 87 E.
καθίσταται, fit, H. 231 D.
καί, denique, M. 81 C. vi demendi: ὅ τι καὶ ἄξιον Ed. 279 C. er. 132 C. καὶ εἰσέργεται, cum intravit, Ed. 273 A. ὀρθῶς λέγεις, καὶ ποιεῖν χρῆ Th. 122 C. καὶ fere i. q. καίπερ (sq. ὅμως) M. 77 C. ἐγγὺς καὶ (vel) ἐβδόμημοντα M. 91 E. καὶ (vel) ὅτιον Ed. 293 E. καὶ (vel) ἔλαττον Th. 121 D. καὶ explicat er. 137 D. Eph. 4 E. ἀληθῆ καὶ πολλά, et same multa, M. 99 C. δλίγον καὶ οὐδέν H. 226 D. ἴνα καὶ M. 75 A. τί καὶ Ed. 272 D. Eph. 3 A. Th. 122 D. τί καὶ φήσομεν Eph. 6 B. καὶ γάρ, etenim et nam etiam, Eph. 14 A. οἴοσπερ καὶ — τοιοῦτος καὶ Eph. 13 A. Th. 128 C. εἰ καὶ ἄλλη — καὶ αὐτῇ Th. 122 B. καὶ μοι λέγε M. 83 D. καὶ νῆ Δία Ed. 294 B. καὶ σὺ γε πρὸς Ed. 293 E. καὶ — τε — καὶ Ed. 300 A.

καίτοι — ἀλλ' ὅμως Eph. 3 C.
καλεῖν τι ἐπὶ τινι Ed. 277 E.
καλεῖς τι τελευτήν et sim. M. 75 E.
καλλιπεῖσθαι H. 225 C.
καλοὶ ἀγαθοὶ M. 92 E. Th. 122 E. sq. acc. (τὰ πολιτικά) Th. 127 A. καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς H. 228 C.
καλῶς τε καὶ εὖ Ed. 307 B. M. 96 E.

κἂν — δέ Th. 121 A. in formula κἂν εἰ particula ἂν vim suam amisit M. 72 C. quare sequitur imperativus Th. 121 A.
κάπρον ὥσπερ ᾤθεῖσθαι Ed. 294 D; cf. Hesych. ὑανία μάχη.
κατὰ πάντων εἶναι de notione generali M. 74 A. κατὰ πάντων εἰπεῖν M. 88 E. κατὰ τινος et κατὰ τι ὁμολογεῖν er. 137 C. κατὰ τὴν ἀνοσιότητα, quatenus impium est, Eph. 5 D. κατὰ ὅλου et κατὰ ὄλον M. 77 A. καθ' ἕναστον sq. gen. M. 87 E.
καταβαίνειν εἰς τὸ ἄστυ Th. 121 D.
καταβάλλεσθαι ἀπ' ἐλπίδος Eph. 15 E.

καταβαλόντα πίπτειν Ed. 288 A.
κατάγειν λόγον M. 80 E.
καταγιγνώσκειν M. 76 C. Eph. 2 B.

κατακαλύπτεσθαι M. 76 B.
καταρτύνειν M. 88 B.
κατάρχειν c. acc. Ed. 283 B.
κατήκοος sq. gen. et dat. M. 71 E.
κατύνειν Ed. 294 B.
κενός Ed. 287 B.
κεφάλαιον, τό Eph. 8 D.
κερρῆσθαι Ed. 289 A.
κεῖνεν τινα er. 134 A. πάντα λίθον M. proll. 33 ann. 5.
κίονες θορυβεῖν dicuntur Ed. 303 B.
κολάζειν et τιμωρεῖν er. 137 C. κολουεῖν Ed. 305 D.
Κόλχος Ed. 285 C.
Κόννος, Κονωῶς Ed. proll. 58sq. κορυδοῦς διώκειν Ed. 291 B.
κόσμιος de civium modestia M. 90 A.
κρείττους, οἱ, dii, Ed. 291 A.
κροτεῖν Ed. 303 B.
κτᾶσθαι νόσον H. 231 B.
κυβερνᾶν ἄρματα Th. 123 C.
κυνάριον Ed. 298 D.
κυνπάζειν de philosophis er. 137 B.
καλύει οὐδὲν ἐμέ Eph. 9 D.

Λαγγάνειν δλίην Eph. 5 B.
λαμβάνειν λόγον M. 75 D.
λέγεις sermoni interpositum M. 77 C, cf. εἴπεις. ἐμοῦ λέγοντος σκόπει Eph. 7 C 9 C. ὃ λέγω Eph. 12 A.
λέσχη M. proll. 22.
λίθος, homo stupidus, Ed. 298 A.
λογογράφοι Ed. proll. 46 sqq.
λογοποιοὶ Ed. 289 D 305 C.
λόγος, definitio, Eph. 8 A. ὃ λόγος βούλεται er. 135 D. μένει ἐν τῷ αὐτῷ Ed. 288 A. comparatur cum pila Ed. 277 B. cum sagitta Eph. 14 D. (ὃ) λόγος γίγνεται Eph. 5 C. λόγος μέγας Ed. 275 D. λόγον λαμβάνειν M. 75 D.
λοιπὸς χρόνος, ὃ, tempus post mortem futurum M. 81 C.

Μὰ Δία Ed. 293 C.
μαθητῆς περί τινος M. 90 B.
μαθητῶν i. q. διδασκῶν M. 70 A.
μαθῶν, τί, Ed. 283 E.
μακάριος de ingenio M. 71 A.
μάλιστα μὲν, εἰ δὲ μή Ed. 304 A.

Th. 125 E. τί μάλιστα; M. 80 B. ὃ τι μάλιστα M. 80 D.
μᾶλλον, potius, M. 90 D. magis H. 230 C. apud ὅσων omissum Eph. 11 D.

μανθάνειν καὶ εὐρίσκειν H. 228 D.
μανθάνειν ambigue dictum Ed. 277 C 278 A. intellegere Eph. 10 A. μανθάνειν σοφόν Ed. 276 B. τί μαθῶν Ed. 283 E. μανθάνω· ὅτι Eph. 3 B, cf. Ed. 305 C.

μεγαλοπρέπεια M. 74 A. μεγαλοπρεπῶς ἀποκρίνεσθαι M. 70 B.
μέγας λόγος i. q. χαλεπός Ed. 275 D.

Μέλιτος, non Μέλιτος Eph. proll. 170.

μὲν et πον in interrogatione M. 82 B. μὲν, saltem, M. 89 C. ἀλλὰ μὲν, at saltem, M. 87 A. Ed. 297 E. μὲν τοῖνον et μὲν τοι νῦν M. 71 D. μὲν οὖν Ed. 304 E. Eph. 8 C. er. 132 B. μὲν — μὲν — δὲ — δέ M. 94 C. ἐγὼ μὲν, non seq. δέ, er. 134 A. Ἡ. 225 A. ἅμα μὲν, non seq. δέ, Th. 127 B.

μέντοι. οὐ μέντοι ἀλλά M. 86 C. οὐ μέντοι — γε Eph. 12 C.
μέριμναι philosophorum er. 134 B. proll. 271 ann. 2.

μέρος. ἐν (τῷ) μέρει M. 92 E.
μεστός ἀπορίας M. 80 A.
μετὰ τινος συζητεῖν M. 80 D. Th. 129 E. τὸ μετὰ τοῦτο Eph. 12 D.

μεταβαίνειν M. 95 E.
μετέχειν μέρος τινός Ed. 306 A.
μή c. conji. post ἐννοῶ Th. 122 C. post ἀπιστεῖν M. 89 D. post ἐνθυμεῖσθαι Ed. 279 C. infinitivus cum μή post δοκεῖν, ὁμολογεῖν sim. Eph. 12 B. er. 134 B sqq. μή et οὐ alternant H. 226 C. (ἄρα) μή οὐ M. 89 C. αἰσχροῦν μή οὐ er. 139 A. μή γάρ Ed. 298 C. μή, ἀλλά M. 75 A. μή μοι γε H. 229 E. μή μοι οὕτως M. 74 D. μή μόνον, int. μη ταῦτα μόνον M. 71 C. Eph. 6 C.

μηδαμῶς in responsione Ed. 294 C. μηκέτι H. 232 A.
μητέρα, ὡς πρὸς Eph. 2 C.
μνήμα i. q. ὑπόμνημα H. 229 A.
μόγισ, aegre tandem, Ed. 282 C 294 A.

μοι post ἔχε δῆ Ed. 302 E. μοι

δοκεῖ et μοι δοκεῖν Ed. 278 C 297 C. μή μοι γε H. 229 E.
μόλις et μόγισ Ed. 282 C.

μόνον c. imperat. Ed. 285 C. μή μόνον v. μή. μόνον et μόνος Ed. 298 B.
μουσική, litterae, er. 132 D.

N finale M. proll. 47.
ναί excidit Ed. 271 C. M. 83 C.
ναίχι H. 232 A.

νάριη piscis M. 80 A.
νευρογράφοι M. 91 D.
νεότερον, νεοτεροῦσιν Eph. 2 A.
νομίζειν θεούς Eph. 3 B.
νόμος, hominum opinio, Eph. 5 E.
νυν. ἴδι νυν Eph. 8 E.
νῦν νεωστί M. 90 A. νῦν δέ post modum irrealium Eph. 11 C.
νῶ ἔχειν et ἐν νῶ ἔχειν Eph. 2 B.

Ὁ. καὶ τοὺς H. 229 D. τὸ δὲ ἄρα ἦν M. 97 C. v. articulus. ὃ δὲ σὺ ἐρωτᾷς, quod ad id attinet, quod tu, Ed. 271 C. ὃ δὲ μάλιστα προσήκει, ὅτι (int. τοῦτ' ἔστιν, ὅτι) Ed. 304 C. v. ὅς.

ὅθι et οἱ Th. 125 A.
οἱ ubi exspectaveris τοῦτον οἱ Th. 122 A.

οἰκεῖν i. q. διοικεῖν M. 71 E.
οἰκεῖοι et συγγενεῖς M. 91 C.
οἰκία et οἶκος er. 138 C.
οἶμαι, credo, M. 80 C. interpositum Th. 124 B. οἶμαι interpositum M. 93 C. οἶμαι μὲν rectae orationi praemisum M. 94 B. (οὖν) οἶμαι δεῖν M. 86 B. H. 228 C. οἶμαι δὲ καὶ ἐμέ (elliptice) Eph. 3 E. οἶμαί τινος (εἶναι) Eph. 4 A.

οἶον, velut, M. 72 B. per assimilationem i. q. ὥστε M. 87 A. οἶος in attractione Ed. 272 A. Eph. 2 B. οἶα ποιεῖς! Eph. 15 E. οἶον τοιόνδε Eph. 13 B. τοιόνδε λέγω, οἶον M. 75 E.
οἶσθ' ὅτι Ed. 304 C. M. 85 C.
ὀλίγον c. indic. praeteriti Ed. 279 C 303 B.

ὅμοιος εἰ οὐκ εἰδῶτι M. 80 D.
ὅμοσεῖ εἶναι Eph. 3 C. Ed. 294 D.
ὅμοῦ τι, prope Th. 129 D.
ὄναρ, opp. ἀκριβῶς, M. 85 C.
ὄνομα εἶναι αὐτῇ σοφίαν Th. 123 C. ἐνόμασιν εἰπεῖν Ed. 304 E.

ὄντως, τῷ ὄντι affirmantis est Ed. 305 E.
 ὄπη δοκεῖ M. 81 A. ἀποβαίνει Eph. 3 E. ὄπη et ὄποι Eph. 14 C.
 ὄπλομάχοι Ed. 271 D.
 ὄποτε, si quando, er. 133 A.
 ὄπότερον pro πότερον Ed. 271 A.
 ὄπότερα v. pluralis.
 ὄπως ἄν c. coni. et opt. Eph. 11 E.
 ὄπως c. opt. fut. Eph. 15 D. φοβείσθαι ὄπως μή Eph. 4 E. (φόβος ἐστίν) ὄπως ἔσομαι M. 77 A.
 ὄπασσόν ubi expectaveris ὄπασσόν M. 8 E, cf. ὄσπερ M. 100 A.
 ὄραξ cum irisione praemissum M. 80 E. interpositum Th. 125 A. ἀλλ' ὄραξ H. 227 D.
 ὄρθῶ i. q. σάξω M. 99 C.
 ὄρθῶς τε καὶ ἐν M. 96 E.
 ὄρτυγοθήραι Ed. 290 D.
 ὄς ubi expectaveris ὄστις M. 80 D. ubi expectaveris οἴος M. 92 C. Eph. 14 E. Ed. 283 D.
 ὄς i. q. εἴ τις M. 89 E. ὄς γε M. 81 C. Eph. 4 A. v. ὄ.
 ὄσιον καὶ δίκαιον Eph. 12 E.
 ὄσιον et εἰσεβές Eph. 5 C.
 ὄσος per assimilationem pro ὄστε M. 91 C.
 ὄστις vitiose pro τίς M. 74 D. cf. Ed. 271 A 287 B. post τις Eph. 11 A. Th. 121 D. ἡντινα; pro ἐρατῆς ἡντινα; Eph. 2 C.
 ὄταν γιγνώμεθα ὄταν γιγνώμεθα Eph. 7 D.
 ὄτε post μέννημι M. 79 D.
 ὄτι post ὡς per epanalepsin Eph. 16 A. τί νεότερον γέγονεν, ὄτι, quod propterea suspicor, quia, Eph. 2 A. H. 231 A. μανθάνω; ὄτι Eph. 3 B, cf. Ed. 305 C. ὄ δὲ μάλιστα προσήκει, ὄτι (i. e. τούτ' ἐστίν, ὄτι) Ed. 304 C.
 οὐ πάνν M. 71 C 73 D. οὐν οὐν M. 81 A. οὐ μέντοι ἀλλὰ M. 86 C. εἴτε οὐ (μή) M. 86 D. οὐν, ἀλλὰ Ed. 277 B. οὐ γὰρ τοὶ ἀλλὰ Ed. 286 C. οὐ μὴν ἀλλὰ er. 133 A. οὐ μέντοι γε Eph. 12 C. οὐ et μή alternant H. 226 C. οὐν ἔγω ὄ τι χρῆσσομαι (χρήσσομαι) Ed. 287 C. οὐκ ἀποκρίναι; Ed. 287 C. τί οὐ σὺ ἐφρασας; M. 92 D. οὐν ἀδίκως οὐ ἀπορῶν H. 231 C. οὐ post οὔτε illatum Eph. 4 D, post οὐδέ Th. 124 A. ἀμφισβητεῖν ὡς οὐ er. 136 D.

οὐδέ explicat M. 90 A.
 οὐδέεις ὄστις οὐ M. 70 C. οὐδὲν ἀλλ' ἢ et οὐδὲν ἄλλο ἢ Ed. 304 B. M. 76 B. 80 A. οὐδὲν, nihili, M. 79 E.
 οὐκέτι in enumerationibus M. 73 A.
 οὐκουν — γε Ed. 307 E.
 οὐν repetitum M. 86 A. Ed. 273 D. post parenthesin Ed. 285 B. er. 132 B, in epanalepsi Ed. 290 C. δ' οὐν er. 133 A. γε οὐν et γοῦν Ed. 299 E.
 οὐσία ὄ τι ποτ' ἐστίν M. 72 B. οὐῖτοι ἐτι Ed. 273 D.
 οὐῖτος breviter resumit M. 71 B. Th. 129 E. usus praeparativus M. 90 D. quem omnes noverrunt M. 76 A. Th. 128 D. cum contemptu M. 92 C. er. 132 C. τούτους, id genus homines, M. 95 B. pronominis relativi loco M. 77 E. sic collocatur: Ἀρχέλαον τὸν νεαστὶ τούτον ἀρχουτα Th. 124 D. τούτον ἐριστινὸν λόγον κατάγεις M. 80 E. τούτο ad ἀληθῆ refertur M. 97 B. ad subst. fem. respicit M. 79 B. τούτο μετὰ τούτο M. 87 C. τούτ' ἐκείνο Ed. 296 B. τούτο λέγοντες τόδε λέγομεν M. 90 C (cf. 79 C). ταῦτα δὲ ponitur, quia praecedat ταῦτα μὲν, ubi expectaveris τούτο δέ, M. 94 D. ταῦτα, propterea, Eph. 4 D.
 οὕτως sic collocatum: σοφούς νείεις οὕτως Ed. 299 A (cf. πάνν). οὕτως ἐξ ἀριστερῆς Ed. 297 C. post participia illatum M. 80 C.
 ὄφελός μου ἐστίν Eph. 4 E.
 ὄχεῖσθαι ἐπ' ἐλίπιδος Eph. 15 E. ὄχεύειν Ed. 298 E.
 ὄψιμαθεῖς Ed. proll. 37. 57.
 Παῖ et ὄ παῖ M. 82 B. ὄ παῖ Δημοδόκον Th. 128 C.
 παιδεύειν, instituendum curare, M. 90 B.
 παίζειν πρός τινα M. 79 A. παῖξαι et παῖσαι Ed. 278 C.
 παλαιόν, τό, i. q. τὸ πάλαι Ed. 288 A.
 παλαιονργοί M. 91 D.
 πάλαισμα, τὸ τρίτον Ed. 177 C.
 πάλιν γίνεσθαι M. 81 B.
 πάνσοφος et πάσσοφος Ed. 271 C.

παντελῶς additur, ubi aliquid per hyperbolendicitur, M. 80 A.
 πάντως ἐπίστασαι Ed. 295 D.
 πάνν μὲν οὐν sq. imperat. M. 76 C. πάνν adiectivis postpositum Ed. 287 B, cf. οὕτως. οὐ πάνν — τι distractum Th. 128 B. πάνν et πάνν γε er. 133 D.
 παρά, praeter, magis quam Th. 128 B.
 παραδιδόναι, in disciplinam tradere, Ed. 272 B.
 παρακούειν, clamauscultare, Ed. 300 D.
 παραλαμβάνειν, in disciplinam recipere, M. 89 B.
 παραμυθία Ed. 277 D 289 E.
 παρατείνειν mathematicorum vocabulum M. 87 A. παρατείνεσθαι cruciari Ed. 303 B.
 πάροργον Ed. 273 D.
 παρεχέιν ἑαυτὸν Eph. 3 D. Ed. 305 A. ἐρωτῶν M. 70 C.
 πᾶς. πᾶν (πάντα) ποιεῖν M. 89 E. Eph. 8 C. πάντ' ἀγαθός Ed. 292 C. sic collocatum: τοῦ ὄσιον παντὸς ἐναντίον Eph. 5 D. παντὸς μᾶλλον Eph. 9 A. παντὶ τρόπῳ Eph. 15 D. πάντ' ἀγαθός Ed. 292 C. ἐν παντὶ γίγνεσθαι Ed. 301 A.
 πάσχειν. τί παθῶν Ed. 283 E. παταγεῖν Ed. 293 D.
 παχέως et ταχέως Ed. 286 E.
 πεδῆσθαι τι H. 228 B.
 πελάτης Eph. 4 C.
 πένης, culpa, M. 81 B.
 πένηταθλος er. 135 E 136 A.
 πενημόντορος H. 228 C.
 περὶ, quod attinet ad, Ed. 289 C. περὶ τινος διδάσκαλος, μαθητῆς sim. M. 90 B. εἰδῶς περὶ ἀρετῆς M. 71 B. περὶ τινος et περὶ τι καινοτομεῖν Eph. 5 A. οἱ περὶ incolae H. 228 C. περὶ τινος et περὶ τινι φοβείσθαι Ed. 275 B.
 περιάπτειν αἰσχρῶν Ed. 272 C. περιέρχεται ambulat Eph. 11 B. περιόσεται τὸ ἐναντίον M. 71 A. περιτρέχειν εἰς τὸ αὐτὸ H. 231 C. πετόμενον δάσκειν Eph. 4 A. πέτεσθαι de celeri fuga Eph. 4 A.
 πετετεύειν. ἐν τοῖς λόγοις ἀναθῆσθαι H. 229 E.
 πῆ et ποῖ Ed. 14 C. Cf. ὄπη.
 Πι(τ)θεύς Eph. 2 B.
 πλέον, πλείον Ed. 280 E.

πλήθος, plebs, M. 90 B.
 πλήν. ἀδηλον (παντὶ) πλήν Eph. 3 E.
 πλήτεσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου Ed. 303 A. cf. Eph. 14 D.
 πλούτος σοφίας Eph. 12 A.
 πόδας καὶ χεῖρας συνδεῖν Eph. 4 C.
 πόθεν negat cum admiratione er. 134 B.
 ποῖ et πῆ, v. πῆ.
 ποιήμα de uno versu H. 229 A.
 ποιητῆς θεῶν Eph. 3 B. ὁ ποιητῆς non Homerus Eph. 12 A.
 ποιμίλον, subdolum, M. 75 E.
 ποῖον irridentis M. 80 D.
 ποιούμαι ubi expectaveris ἀντιποιούμαι Th. 128 B.
 πολλαῖς post εἰ et μὴ (forte) Th. 122 A.
 πολλοὶ τε καὶ ἄλλοι καὶ Ed. 273 A.
 πολλά (ἐστὶ) λέγειν Th. 121 C.
 πολὺ in hyperbato Ed. 305 C. Eph. 14 B. τὸ πολὺ Ed. 273 E.
 πολυμαθεῖν er. 137 B.
 πολυμαθία sophistarum er. 133 E 135 B.
 πολύτιμος et πολυτίμητος Ed. 296 D.
 πολωνομία Ed. 288 A.
 πόρος i. q. τὸ πορίζεσθαι M. 78 D.
 πόρρα τῆς συνοουσίας Th. 122 C. σοφίας Eph. 4 A.
 ποτὲ μὲν — τοτὲ δέ M. 88 B. ἀεὶ ποτε er. 133 A.
 πότερον — ἢ non „utrum — an“, sed i. q. ἄρα — ἢ M. 96 D.
 ποτὸν καὶ σιτία Ed. 280 B. H. 230 E.
 ποῦ, in quibusnam rebus, er. 136 C.
 πον, opinor, M. 72 C. assensum expectat Ed. 297 C. M. 75 C.
 πον et μὲν in interrogatione M. 82 B. πον οἶμαι (cf. Charm. 154 B οἶμαι πον) Th. 128 B.
 πράγμα. πράγματα προστάττειν M. 76 A.
 πράξις et ἔργον M. 72 A. πράξις πολιτικῆ Ed. 306 B.
 πράος non πρᾶος M. proll. 47.
 προδιδάσκειν Ed. 302 C.
 πρόκλησις Eph. 5 A.
 πρὸς. πρὸς τὸ ἰσχύς εἶναι, quatenus robur est, M. 72 E. πρὸς ἔπος οὐδὲν Ed. 295 C. πρὸς, insuper, M. 90 E. πρὸς τὸ εἶναι, praeterquam quod sunt, Ed. 305 C. πρὸς τί λέγεις M.

97 D. πρὸς ἐμαντὸν σκοπῶ
Eph. 9 C. οὐ πρὸς σοῦ ποιεῖς
er. 132 C. πρὸς σέ ὁ λόγος
Th. 127 C.
προσαγορεύειν Th. 122 D.
προσκαποκρίνεσθαι Ed. 295 E.
προσκαλεῖν, act. et med., M. 82 A.
προσκύπτειν πρὸς οὐς Ed. 275 E.
προσομολογεῖν M. 75 D.
προσπαύζειν τινά et τινί Ed.
285 A.
προσιθῆναι absolute Eph. 3 D.
προὔργον ποιεῖν τι M. 84 B.
προὔργον ἔχει M. 87 A.
προφερῆς Ed. 271 B.
πρῶτον μὲν — ἔπειτα (om. δέ)
M. 89 E.
πύππαξ, πυππάζειν Ed. 303 A.
πω ab οὐ remotum Ed. 283 C.
πῶς ubi expectaveris ποῖον: εἴτε
διδασκῶν ἐστίν εἴτε ὁποσοῦν
M. 86 E. Cf. ὡσπερ M. 100 A.
πως, nescio quomodo, M. 73 A
Eph. 6 A.
Ῥαδίως temere M. 94 E.
ῥήματι εἰπεῖν Ed. 304 E.
ῥήτορες Ed. 305 B.
Σαθρός Eph. 5 B.
σεῖος et θεῖος ἀνήρ M. 99 C.
σεμνός ἀνὴρ Ed. 279 A.
σιγῶντα λέγειν Ed. 300 B.
σιτία καὶ ποτά H. 230 E. καὶ
ποτὸν Ed. 280 B.
σιαληγός Eph. 12 E.
σιληφρός Ed. 271 B.
σιολύθρια Ed. 278 B.
σκόπει τὸ σὸν Eph. 9 D.
σκόπτειν πρὸς et εἰς Th. 125 E.
σηῆνος ἀρετῶν M. 72 A.
σὸν ἔργον M. 75 D. τὸ σὸν σκόπει
Eph. 9 D.
σοφισταί, eruditi, M. 85 B.
στάδιον ἀσκεῖν εἰς Νεμέαν Th.
128 E.
Στειριακὴ ὁδός H. 229 A.
στοά βασιλείως Eph. 2 A.
στρέφειν, se convertere, H. 228 A.
στροφῆν Ed. 302 B.
συγγενεῖς et οἰκεῖοι M. 91 C.
συγγίγνεσθαι de discipulis Th.
122 A.
συγγινώσκειν τινί τινος Ed.
306 C.
συζητεῖν μετὰ τινος M. 80 D. cf.
Th. 129 E.
συλλαμβάνεσθαι τινί τινος Th.
129 E.

συμβαίνειν constr. Ed. 281 E.
συμβούλεσθαι Ed. 296 D.
συμπένεσθαι M. 71 B.
σύννη M. 88 B. σύν et ξύν er. 138 D.
συνεῖναι et de discipulo et de
magistro Th. 127 A.
συνιστάναι de discipulis Th. 122 A.
σώζω M. proll. 47. Eph. proll. 170.
σώφρονῆτε, ἔάν, Ed. 304 A.
σωφροσύνης notio er. proll. 269
ann. 7.

Τάπτεσθαι μισθόν M. 91 B.
τάχ' εἰσόμεθα Eph. 9 E. τάχ'
ἄν Ed. 296 D.
τε — καὶ — καὶ Ed. 273 A. καὶ
— τε — καὶ Ed. 300 A. ἐμοί
τε καὶ M. 90 B. τε — δέ M.
93 C. Eph. 3 E.
τεθνεώς Eph. proll. 170.
τεκμαίρεσθαι ἀπὸ τινος εἰς τι
Th. 121 C.
τέρας λέγεις M. 91 D.
τέχναι, verae artes, er. 137 B.
τετανόθηξ Eph. 2 B.
τιθῆναι et τίθεσθαι Ed. 279 E.
τινῶν M. 98 B.
τίμιον, carum, Ed. 304 B.
τίς κρίσις i. q. ἢ περὶ τινος Eph.
7 C. τί, cur, M. 76 B. ecquid
Ed. 291 D. τί μάλιστα; M. 80 B.
Th. 130 B. τί οὐκ ἀποκρίνεται
Ed. 272 D. τί οὐκ ἔφρασας M.
92 D. τί οὐκ δή; M. 79 B. τί
ἄλλο γε ἢ Ed. 287 E. ἀλλὰ τί;
Eph. 14 D. τί λέγομεν Eph. 7 A.
ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν τί ἐρᾷ M.
77 C. εἰ τί ἐστίν, διδασκῶν
ἄν εἴη M. 87 B. τιμαθῶν Ed.
283 E. τί πάθω; Ed. 302 D.
τί σοφός Th. 125 B. τί οὐκ
ἄν (οἷοιο) εἴ Th. 125 B.
τις repetitum Ed. 297 C. ex οὐδεὶς
intellegendum Ed. 293 E. τὸ
πράττειν ὁ τι ἄν πράττει (int.
τις) M. 79 B. πλήρη τις
M. 82 D, cf. ποῖα ἄττα er.
135 A. ταῦτόν τι M. 75 E. τὸ
μὲν — τὸ δέ τι Eph. 12 A. τι
(opp. οὐδέν) λέγειν M. 92 E.
εἶναι Th. 130 B. τι καὶ ἄλλο
M. 87 D. τι ἄλλοιον M. 98 B.
τοιμῶν (om. τι) M. 86 E. Ed.
286 D. τοιοῦτον (om. τι) er.
135 C.
τό γε et τόδε Ed. 291 A. v. ὁ.
τοῖνον M. 74 A.
τοιόνδε λέγω, ὅλον M. 75 D.
τολμᾶν H. 225 B.

τοσοῦτω ante comparat. om. Ed.
281 D.
τοῦτο v. οὗτος. τοῦτο ἀληθῆ
λέγεις M. 98 B.
τραγικῶς λέγειν M. 76 E.
τραχηλίζεσθαι er. 132 C.
τρέφειν καὶ παιδεύειν M. 90 B.
τρίγωνον, triangulum rectangu-
lum, M. 86 E.
τριωνμία de disputatione Ed.
293 A.
τρόπον, ἐκ παντός, Ed. 282 A.
παντὶ τρόπῳ Eph. 15 D. ἐν
γέ τῳ τρόπῳ M. 96 E.
τρυφᾶν Eph. 11 E.
τυγχάνει τι ὅσιον (int. ὄν) Eph.
8 A. τυγχάνει τι παρά τινος
Th. 130 B. ἔάν τύχῳ Th. 129 B.
ὅτι ἄν τύχῃ Th. 130 E.
τῷ ὄντι additur ubi aliquid per
hyperbolen dicitur M. 80 A.
ἀτεχνῶς τῷ ὄντι Ed. 303 D.
ὑγιής de eo quod verum est M.
89 C. opp. τετηρημένον M. 77 A.
ὑμνεῖν, garrire, Ed. 279 D.
ὑπακρῶς er. 136 A.
ὑπὲρ τινος ἀγανακτεῖν Ed. 283 E.
ὑπεραγωνιᾶν Ed. 300 C.
ὑπὸ et ἀπὸ τινος ἀφελεῖσθαι
Ed. 280 C. ὑπὸ διδασκάλου
Ed. 276 B.
ὑποβολῆς, ἐξ H. 228 B.
ὑπολήψεως, ἐξ H. 228 B.
ὑποσκελίζειν Ed. 278 B.
ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι M. 77 A.
ὑπτιον ἀνατρέπεσθαι Ed. 278 B.
ὅς κἂν γνοίη er. 134 A.

Φαίνεσθαι, adesse, M. 96 C.
τί φαίνεται σοι τοῦτο Ed. 304 E.
φαίνομαι et εἶοικα er. 138 B.
φαρμάττειν i. q. ἐπάδειν M. 80 A.
φάυλος M. 94 B.
φέρειν, nuntiare, Ed. 293 D.
φεύγειν de conatu Eph. 8 C.
φημί ubi expectaveris ὁμολο-
γήσαμεν H. 228 A. φῆς inter-
positum M. 77 C. φησί inter-
positum, sq. λέγει, M. 95 E.
φῶμεν οὕτως; Eph. 12 D. v.
ἔφη, εἶπον.
Φιλαίδοι H. 228 B.
φίλιος Ζεύς Eph. 6 B.
φιλοκερθεῖν H. 226 E.
φθόνος Eph. 3 C. μὴ φθονήσης
formula M. 71 D.

Φλιοῦς, Φλιάσιος Th. 127 E.
φοβείσθαι περὶ τινος et περὶ τινι
Ed. 275 B et δεδιέναι Eph. 12 C.
φορτικόν Ed. 237 A.
φρόνησις genus scientiae M. 88 C.
φυσά etiam animalia Th. 121 B.
φυτεύειν de liberorum procre-
atione Th. 121 C.

Χαίρετε ὀνομαζόμενοι Ed. 238 B.
χαμαὶ πίπτει τὰ λεγόμενα Eph.
14 D.
χαρίεις, eruditus, Th. 130 C. H.
229 B. χαρίεν et χάριεν Ed.
303 E.
χορηγία, χορεία Ed. 277 D.
χοροῦ ποῦ τάξομεν Ed. 279 B.
χεῖ i. q. πρέπει Th. 122 A.
χεῖμα. καλὸν τὸ χεῖμα M. 97 E.
χημαῖων τιμιώτερον σοφία
Eph. 11 D.
χηρῆσθαι τινι (ὡς) Eph. 6 E. τῷ
λόγῳ Ed. 287 B 300 C. ἐαυτῷ
Th. 126 D. τινί τι Th. 123 D.
scite uti Th. 126 B. κερηῆσθαι
Ed. 289 A.
χηρήσιμος τι er. 136 D.
χεῶματα καὶ σχήματα M. 75 B.
χωρίον, quadratum, M. 82 B. area
M. 86 E.

Ψεύδεσθαι τινος Ed. 286 D.
ψυχρός in dicendo Ed. 284 E.

Ω πρὸς θεῶν Μένων M. 71 D.
(ὦ) Μένων M. 98 A. Th. 127 B
129 C. (ὦ) παῖ M. 82 B.
ᾧδε δὲ σκόπει M. 82 C.
ᾧ praedicato accommodatur (τί
ὄν ἀρετή) M. 79 E. δύο ὄντα
M. 99 A. er. 138 C. v. τῷ ὄντι.
ὡς pro ᾧστε M. 71 A. ὡς οὕτω
γ' ἀνοῦσαι Eph. 3 A. ὡς δὴ
(τοι) Ed. 293 D. ὡς (τὸ) εἰκός
Eph. 3 A.
ὡσπερ sententiam modestam red-
dit M. 87 A. post ταῦτόν M.
100 A.
ἀφῆλεια, ἀφελία Eph. proll. 170.
ἀφελείσθαι ἀπὸ τινος et ὑπὸ
τινος Ed. 280 C. Eph. 15 A.
εἰς et πρὸς Th. 126 D.
ἀφῆλιμος εἰς et πρὸς Th. 126 D.
ἀφῆλιμη M. 98 C.

II. Index Latinus.

- Abundantia ἐκ παραλλήλων Eph. 3 A. εἰς δύοξεν καταστήσαι ὥστε δοκεῖν Ed. 305 D, cf. M. 96 E.
- accidentia a substantiis discernuntur Eph. 11 A.
- acclamationes audientium Ed. 276 B.
- accusativus absolutus post genitivum illatus Eph. 4 D. acc. c. inf. ubi idem est subiectum Ed. 290 A 305 D. acc. participii post dativum illatus Eph. 5 A. αὐτό post ἔχοντες om. Ed. 274 A. ἄξιος λόγου τι M. 92 D. ἀδύνατός τι M. 94 C. ἀναγκάζεσθαι τι, πελθεσθαι τι H. 228 B.
- adiectivum neutr. sine τι: γ. τις. adverbium: οὐδὲν διαφερόντως M. 99 C. ἀκινήτως ἰδρύνειν Eph. 11 D.
- Aeschylus laudatur Ed. 291 D.
- Aleuadae M. 70 B.
- amasiolorum superbia M. 76 B.
- Amipsiae Connus Ed. proll. 57.
- amor virtutis M. proll. 20.
- Amphilytus Th. 124 D.
- Anacreon et Hipparchus H. 228 C. eius Callicrite Th. 125 D.
- anacoluthon. οὕτω δοκεῖ, ἄλλη εἶναι M. 72 D post καὶ M. 74 D. per synesin M. 76 E 77 D. post sententiam relativam M. 90 A. πανούργους λέγω, τολμᾶν (pro τολμῶντας) H. 225 B. κινδυνεύει σύμπαντα — οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι Ed. 281 D. Aliter H. 231 A. Ed. 302 A.
- anadiplosis Ed. 284 E.
- anaphora Th. 129 C.
- Anaxagoras er. 132 A.
- animi ad virtutem impetus M. proll. 20.
- animorum migratio M. 81 A. immortalitas a Platone probata M. proll. 16 sq.
- Anthemio Anyti pater M. 90 A.
- Antipater Tarsensis Th. proll. 231.
- Antiphon Rhamnusus primus vendidit orationes iudiciales. Ed. 304 C.
- Antisthenes Ed. 273 D. virtutem censet doceri posse M. proll. 12.
- Anytus. Eius pater propter morum dissimilitudinem laudatur M. proll. 17 ann. 12. 18 ann. 11. M. 90 A. Morum descriptio M. proll. 29 sq. Quibus honoribus functus sit M. 90 B.
- aoristus ἀγγέλωμεν M. 71 C. ἔσφηλα Ed. 296 A. post imperf. in sententiis hypotheticis: v. temporum enallage. assimilatio (ἐνεργέτησον φράσας pro φράζων) M. 92 D Ed. 232 C.
- apodosis omittitur Th. 129 A.
- Apollo Patricius Ed. 302 C. Νόμιος M. 99 D.
- appositio obiecti vicesimul fungitur M. 79 C Eph. 15 B. cum ironia Eph. 2 D. er. 138 E. relativo accommodata M. 94 E. nominis proprii post adverbium loci Ed. 271 C. nominis substantivi post pronomen Ed. 277 C M. 87 D. nominis post τὸ πρόγμα Ed. 274 E. nominis in clausula cum gravitate facta Ed. 289 D. rhetorissans διδάσκαλος τυραννοδιδάσκαλος Th. 125 A. αὐτός τε καὶ τὰ παιδιά Ed. 307 B. cf. epexegesis.
- Archelaus Macedo Th. 124 D.
- archon βασιλεύς Eph. 2 A.
- argenti et auri valor H. 231 D.
- Aristides nepos Th. 130 B. Aristidis filius M. 94 A.
- Aristippus Larisaeus M. 70 B.
- Aristogito H. 229 C.
- Aristophanis nubes Ed. proll. 49 sqq. 52 sqq. Aristophanis de Socrate post nubes actas mutatum iudicium ibid. 51 sqq. 56 sqq.
- Aristoteles quid de virtutis generibus sentiat M. proll. 15.

- articulus modo positus modo omissus in vocibus abstractis M. 70 A. Eph. 14 D. non perpetuatus in polysyndeto M. 74 A. τὸ τε δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον καὶ καλὸν καὶ αἰσχρόν Eph. 7 D. non iteratus in oppositione er. 137 E. H. 230 C. τὸ ὄσιον καὶ (τὸ) μὴ Eph. 9 C. in praedicato M. 78 C. Eph. 7 A 11 D. er. 139 A. genus significat: πᾶσα ἢ M. 79 C. ἢ γραμμὴ ἐκάστη M. 82 E. Ed. 307 B. ἢ τοιαύτη M. 79 D. modo positus modo omissus: (ὁ) ἀνθρώπος M. 88 B. (οἱ) ἄνθρωποι M. 81 D. πάντες (οἱ) θεοί Eph. 9 E. (τὰ) ἐναντία λέγειν M. 82 A. οἶον (τὸ) τοιόνδε Eph. 13 B. ὡς (τὸ) εἰκός Eph. 3 A. (ἡ) πόλις M. 89 B. (ὁ) ἄνθος ὅδε M. 89 E. Eph. 5 C. Th. 127 D. (ὁ) υἱός (τῶ) πατρὶ Eph. 4 E. (τὸ) δικαίως M. 72 E. 97 A. τὸν ἐμέ Ed. 273 B. τὸ τίς ἐστίν Eph. 8 D. τῶ λιμῶ, fame quae oriatur necesse est, M. 91 E. ἀνὴρ ὃ ἔχων M. 98 C. er. 133 B. μεγάλη τῇ φωνῇ er. 133 B. ἢ εἶτε φωνεῖα εἶτε παιδοποιία Th. 121 C.
- asyndeton in epexegesi M. 71 A. tamquam in epexegesi Eph. 8 E. Th. 121 B. H. 231 C. in orationis initio Th. 121 B. alacritatem describit in respondendo M. 94 D.
- Atheniensium servi M. 82 B. invidia Eph. 3 C.
- athletae contempti er. 132 C.
- tractio Ed. 272 A 282 D. ἀρετῇ διδασκτὸν ὄν M. 86 C. inversa: ἄλλον πράγματος οὐ M. 96 A C. οἶον i. q. τοιοῦτον οἶοι er. 135 E. cf. prolepsis.
- audientium acclamationes Ed. 276 B.
- augmentum ἠργάζετο ηκασα εἰσόμεν M. proll. 47.
- auri et argenti valor H. 231 D.
- Axiochus Alcibiadis f. Ed. 275 A.
- Bacis Th. 124 D.
- bona sunt utilia M. 87 E. sunt πλουτεῖν, ὑπαινεῖν ctr. Ed. 279 A. M. 87 E.
- brevitas Eph. 8 D 14 A. ἐδέδαξεν ἄλλα τε καὶ ἐπάλαιον

(i. e. καὶ τοῦτο, ὅτι ἐπάλαιον) M. 94 C. cf. praegnantia, ellipsis.

- Caedem ulcisci est εὐσεβές Eph. 5 D. caedis actio Eph. 4 B. caedis piaculum Eph. 4 B.
- Callicrite Th. 125 D.
- capitis obvolvendi mos M. 76 B.
- Charmides Th. 128 D.
- Chii coloni Ed. 271 C.
- Clinias Ed. 271 B.
- Cleophantus Themistoclis f. M. 93 DE.
- collocatio verborum, v. ἔφην, γε, hyperbaton, parechesis, variata M. 73 A.
- coloris definitio M. 75 C.
- comparativus τί νεώτερον Eph. 2 A. τὸ μείζον καὶ ἔλαττον Eph. 7 C.
- condicio sine εἰ Ed. 300 A. M. 73 D, cf. ὅς, ὁπότε. duplex M. 72 B 74 B.
- coniunctivus deliberativus tertiae personae M. 92 E. post verba timendi praecedente praeterito Ed. 288 A. οὐκ ἔχω ὅ τι χρήσασμαι Ed. 287 C. βούλει σοι χαρίσασμαι M. 75 B.
- Connus Ed. proll. 58 sqq. 272 C. crasis ὄρισσε M. 77 C.
- Crito χρηματιστής Ed. proll. 45 sqq. 62 sqq. 291 E.
- Critobulus Ed. 271 B 306 C.
- Ctesippus Ed. 273 D.
- cyclus novem annorum M. 81 C.
- Cypria Eph. 12 A.
- Daedali statuae M. 97 DE. Eph. 11 E.
- dativus ethicus er. 134 A. δόσις θεοῖς Eph. 13 D 15 A. εὐχαῖσι Th. 131 A.
- definitio quomodo fiat M. proll. 21. 76 E. vitiosa M. proll. 21. Eph. 5 D.
- Delphicae inscriptiones er. 138 A. H. 228 D.
- Democritus in erastis non notatus er. proll. 269 ann. 3.
- Demodocus Anagyrasius Th. proll. 231. 127 E.
- deorum facinora Eph. 5 E 6 A.
- desultoria artificia M. 93 D.
- diaetetae er. 138 E.
- dialectica methodus M. proll. 20 sq. dialecticus qui sit M. 75 D. dialecticae artis origines

Ed. proll. 8 sq. propositum Ed. 290 C.
 dictare Ed. 276 C.
 Dionysius grammatista er. 132 A.
 Dionysodorus Ed. proll. 10 sqq. M. proll. 12.
 Dioscuri Ed. 293 A.
 discere est reminisci M. 81 D.
 discordia quomodo oriatur Eph. 7 E.
 divitiae sunt virtus M. 78 D.
 dualis pers. II in *την* Ed. 273 D.
 Educatio puerorum Th. 122 E.
 ellipsis *εἰ μὲν βούλει* —, *εἰ δὲ (βούλει)* M. 71 E. Ed. 285 C. *οὕτω καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν* M. 72 C. *μὴ μοι (οὕτως)* M. 74 D. H. 229 E. *ἰκανῶς σοι*; M. 75 C. *ἄλλο τι (ἢ)* M. 82 C. Ed. 277 B. *ἀλλως τε (καὶ)* M. 85 E. *εἰ μὴ τι (ἄλλο) ἀλλά* M. 86 E. *τί δὲ τόδε*; M. 93 E. *εἰ μὲν —, (ταῦτα βέλτιστα)* Th. 131 A. verbi post *εἴπερ* Ed. 296 B. post *μὴ γάρ* Ed. 298 C. verbi *εἶναι* post *εἴκειν* Ed. 289 B. vocis *γῆ* Ed. 279 B. *αὐτό* post *ἔχοντες* Ed. 274 B.
 Empedocles Gorgiae familiaris M. 76 C. eius doctrina de coloribus M. 76 C, de animorum migrationibus M. 81 B C. enallage v. tempora, modi.
 encliticae pronominum in oppositione Ed. 299 C.
 epexegetis per infinitivum M. 70 B. 76 A. asyndeton in epexegeti M. 71 A. subiectum per epexegetin adicitur M. 72 B. post pronomina demonstrativa M. 74 E. post *τι* M. 78 D. post *αὐτό* M. 87 D. *οἱ ἐπιτρέποντες, οἱ προσήκοντες* M. 92 B. vocis *δεῖ* per abundantiam M. 96 E, cf. Ed. 305 D. cf. appositio.
 Eratosthenes er. 135 E.
 eristici Ed. proll. 8. M. 75 C. 80 ED.
 Euathlus Th. 129 A.
 Eupolis Ed. proll. 61.
 Euripides virtutem censet doceri posse M. proll. 12. eius versus *σοφοὶ τύραννοι κτλ.* Th. 125 B.
 Euthydemus Ed. proll. 10. M. proll. 12.
 Euthyphro Eph. proll. 152 sqq.
 Evenus M. proll. 11.

exercitatione num virtus comparari possit M. proll. 19.
 exordium a Platone omissu 70 A.

Fabula veritatis imago M. 86 B. fabulae quae feruntur de deorum inimicitias Eph. 6 B. de Socrate Th. proll. 231.
 figurae definitio M. 76 E.
 filii civilium virorum M. 94 A.
 futurum *ἐρέσονται* i. q. *ἐνεῖναι φήσομεν* M. 86 A. *ζημιώσασθαι* et *ζημιωθήσασθαι* H. 227 E. et aor. in formula *οὐκ ἔχω ὅ τι χηρήσομαι* Ed. 287 C. *βούλει χαρίσομαι* et *χαριόομαι* M. 75 B.

Genetivus absolutus post dativum M. 86 D. cum acc. abs. consociatus Eph. 4 D. pretii M. 91 D. participitivus: *οἱ διδόντες τῶν νέων*, structura adiectivorum et participiorum ubi cum pondere pronuntiantur. M. 92 A. *τοῦτο τῆς τέχνης* Eph. 11 D. Ed. 304 A. *ἐκείνων τίθημι* (refero inter) M. 98 B. chorographicus Eph. 2 B. possessivus vicem gerit dativi commodi (*αὐτοῦ τοὺς υἱεῖς*) M. 94 D. *θανυμάζειν τί τινος* M. 95 C. *οἴεσθαι τίνος* Eph. 4 A. *οὐδέουα τῆς θηρευτικῆς* Ed. 290 B.

geometria philosophiae prae- paratio M. proll. 17 ann. 3, cf. de rep. VII 536 D. geometrica demonstratio M. 82 B. geometricae figurae in arena describuntur M. 82 B er. 132 B. gnomici poetae virtutis prae- ceptores M. 95 D.

Gorgias virtutem censet non posse doceri M. proll. 12. 95 C. Empedoclis discipulus M. 76 C. Graeciam peragravit M. 70 C. eius fama apud Thessalos M. 70 B. eius *τραγικός τύφος* M. 76 E. eius discipuli M. proll. 12. eius institutio quid efficiat Menonis exemplo illustratur M. proll. 19 ann. 8. 25.

Geryones Ed. 299 C.
 gymnasiorum porticus Ed. 273 A. Eph. 2 A.

Harmodius et Aristogito H. 229 C. bellebori usus Ed. 299 B.

Hercules in bivio fabula Prodicus M. proll. 12. Hercules voracitas er. proll. 271.
 Hermae Hipparchei H. 228 D. inscriptions Hermarum H. 229 A. heroes M. 81 C.
 hiatus *κατὰ ὄλον* M. 77 A.
 Hipparchus Pisistrati f. H. 228 B sqq. Academiae conditor H. proll. 304 ann. 1.
 Homerus laudatur M. 100 A. ab Hipparcho Athenas importatus H. 228 B.
 hospites M. 91 A.
 hyperbaton M. 74 E. Eph. 6 A. H. 226 E. *εὖ* Eph. 9 B. er. 134 B. *αὐτῶν* Eph. 14 A. *πολύ* Eph. 14 B. Ed. 305 C. praedicati M. 89 A. orationem numerosam reddit 4 C. cum paronomasia Eph. 11 C.
 hypothetica methodus M. proll. 17. sententia hypothetica sine *εἰ* Ed. 300 A. M. 73 D.
 hysteronproteron M. 73 C.

Idearum doctrina Ed. proll. 41. non est in Menone M. proll. 16. non est in Euthyphrone Eph. proll. 158 sq.
 immortalitas animi M. proll. 16 sq.
 imperativus *εἶπον* M. 71 D. *ἔστον (σάν)* M. 92 D. concessivus M. 92 D. Eph. 9 C. H. 230 A.
 imperfectum et aoristus in verbis dicendi M. 72 B. Eph. 6 D, cf. temporum enallage. imperfectum ubi superiora respiciuntur Ed. 289 C. M. 73 A. *ἦν*, esse videbatur, M. 83 D. *εἰ ἐλάνθανε* si latebat, uttuponis, M. 91 E. de conatu Th. 125 A. er. 134 C. infinitivus imperfecti M. 93 C. *ἀνίει, ἠφίειν* al. Ed. 276 D 292 E.
 indicativus in or. obliqua Ed. 287 E. futuri post *οὐκ ἔχω ὅ τι* Ed. 287 C.
 infinitivus sine articulo in epexegeti Ed. 286 E. Eph. 5 E 11 A, v. epexegetis. sine *τοῦ* post nomina subst. usurpatus Ed. 305 C. post *ἐμπόδιον εἶναι* Ed. 303 C. ex parenthesi suspensus Ed. 280 D. Eph. 4 D. aoristi et futuri post verba putandi Ed. 288 C.
 inimicos ulcisci, praeceptum M. 71 E.

inscriptiones dialogorum M. proll. 34 sq. publicae H. 228 D. Hermarum 229 A. Delphicae er. 138 A. H. 228 D.
 interpretatio vocis Eph. 2 C. H. 227 C.
 interrogatio iteratur M. 71 B. Eph. 9 E. H. 225 A. orationi interposita M. 97 E. supervacanea Eph. 2 A.
 interrupta oratio M. 74 D 81 A. Iolaus Ed. 297 D.
 Ismenias Thebanus M. proll. 32. 90 A.
 Isocrates Ed. 305 C. M. proll. 12.
 Iuppiter v. *Ζεὺς*.

Laconum sermo M. 99 D.
 libertas quid sit M. 86 D.
 logicae artis elementa M. proll. 21. Eph. proll. 149 sq.
 lusus verborum Eph. 3 A H. 225 A. cf. parechesis, *δεσμός, πόρος, εὐδοξία*.
 Lyceum Eph. 2 A.
 lyricus poeta laudatur M. 77 B.
 Lysimachus Aristidis filius M. 94 A.

Marsyas Ed. 285 C.
 Medea Ed. 285 C.
 medicorum discipuli M. 90 B.
 Melesias Thucydidis f. M. 94 C.
 Meletus Eph. 2 B C.
 Menelaus Ed. 288 C.
 Meno Gorgiae discipulus ad illustrandam sophisticam institutionem inducitur M. proll. 19 ann. 8. Eius mores describuntur M. proll. 22. 23 sq. Pharsalius, non Larisaeus M. proll. 24.
 methodus hypothetica M. proll. 17. dialectica M. proll. 20 sq.
 metonymia Th. 128 E.
 Minervae *πέπλος* Eph. 6 C.
 Mnemosyne et Musae Ed. 275 D.
 modorum enallage M. 74 B 89 B Eph. 5 B.
 mulierum sermo M. 99 D.
 mysteria M. proll. 23. Ed. 277 E.

Natura tota cognata est M 81 C.
 Naxus. vinearum fertilitas Eph. 4 C. colonj Eph. 4 C.
 negatio v. *οὐ*.
 neglegentia structurae ut in con- fabulatione M. 79 D. 88 D.
 neutrum cf. *οὗτος* et *αὐτός*.
 nomen proprium cum emphasi E.

5 A. repetitum Eph. 9 C. Theagis nomen *ἱεροποιετής* Th. 122 D. gentile pro possessivo Ed. 285 E. proprium post adverbialia loci illatum Ed. 271 C. verbale c. dat. (*δόσις θεοῦ*) Ed. 13 D 14 CE. proprium repetitum H. 229 A. nominativus absol. Ed. 301 E.

Oenopides er. 132 A. optativus potentialis cum urbanitate de rebus necessariis usurpator M. 78 E. Eph. 8 A. *εἴην* utinam sim M. 92 C. *ὄφελος, ποχὸφελότης* Ed. 280 B. opt. sine *ἄν* in interr. M. 97 C. Ed. 286 B. post *ὅστις* i. q. *εἴ τις* M. 96 B. post *ὅποτε* er. 133 A. post indicativum: v. modorum enallage. opt. futuri post *ὅπως* Eph. 15 D. opt. pro infinitivo in oratione obliqua er. 135 B.

oratio interrupta M. 74 D 81 A. Orphici M. 81 A. Eph. 6 B.

Panathenaea Eph. 6 C. H. 228 B. parechesis *ἄρα καὶ χάρα* H. 225 C. *Λαϊδάλον — Ταυτάλον* Eph. 11 D. *τούτοις τούτο* cum traiectione Eph. 11 C.

parenthesis Eph. 5 A. er. 132 B. paronomasia v. parechesis.

participium accommodatur praedicato (*τί ὃν ἀρετῆ*) M. 79 E. verbo finito (*εὐεργέτησον φράσας*) M. 92 D. Ed. 282 C. principalem notionem continet M. 94 D. Ed. 282 E 289 E. ad participium verbum ex superioribus supplendum (*λαβὼν* int. *ἔχει*) M. 85 E. post verbum finitum illatum (*ἦδη — καὶ βουλόμενος* ubi exspectaveris καὶ *ἐβουλόμην*) Ed. 302 A. futuri post *ἐπὶ τούτο πάρεσμεν* Ed. 274 E. *ὀρθῶς γε λέγων* σύ M. 73 D. *οὐκ ἀδίκως γε σὺ ἀπορῶν* H. 231 C. *ζητῶν εἶ τινες εἶεν, οὐ δύναμαι εὐρεῖν* M. 89 E.

Pasiphon Eretriensis H. proll. 303. Patroclus frater Socratis Ed. 297 D.

Periander Th. 124 C. Periclis filii M. 94 A. personae tertiae et primae vicissitudo Eph. 5 A.

Phidiae merces M. 91 D. philosophi adulescentes corrum-punt M. 91 C. *μετεωρολέσχαι* er. 132 B. *κνυπάζοντες* er. 137 B. *μεριμνῶντες* er. 134 B. proll. 271 ann. 2.

pietas quid sit Eph. proll. 149. Pindari verba *σύνες ὁ τοι λέγω* M. 76 D. *ἄριστον μὲν ὕδαρ* Ed. 304 B. fragmentum thre-norum M. 81 B.

Plato virtutem non totam vult scientiam esse M. proll. 17. 18. 20. duo virtutis genera esse docet M. proll. 18 sq. quid veram virtutem esse statuerit M. proll. 20. docet praecepta moralia non esse suspensa ex fabulari historia Eph. proll. 146. de animae immortalitate disputat M. proll. 16 sq. 87 A sqq. naturam totam docet cognatam esse M. 81 C. libertatem describit M. 86 D. hypothetica methodo utitur M. proll. 17. dialecticae artis elementa docet M. proll. 21. Eph. proll. 150. ludit in comparatione artis dialecticae cum mysteriis M. 76 E. accidentia et substantias primus discernit Eph. 11 A. eius ars H. proll. 300 sq. urbana dissimulatio M. proll. 14. H. proll. 301. dialogi convenienter cum re proposita exornati Eph. proll. 151. H. proll. 302. cum Xenophonte quae fertur simultas M. proll. 29 ann. 2. Plato irritatus est in sophistas et homines politicos M. proll. 17 ann. 2. Th. 126 D. poetas licenter interpretatur M. 77 B. Eph. 12 B. temporum rationem non habet M. proll. 33. Eph. 4 C. alienam dialectum non curat M. 99 D. ordinem verborum variat M. 73 A; verba ipsa M. 78 B 87 B. Ed. 280 B. Eph. 2 B, cf. er. 137 E. vocibus per ludibrium novas addit significationes M. 78 D. nova procudit vocabula M. 71 B. hiatum non fugit M. 77 A.

pleonasmus v. abundantia.

pluralis *ταῦτα* pro *τούτο* M. 71 B. Th. 122 A. *ὅποῦντα* pro *ὅποῦντα* Eph. 9 D. M. 82 B. Ed. 275 E. *δι' αὐ* pro *δι' ὅ* Eph.

6 A. H. 229 C. *τούτων αὐτῶν ἔνεκα* Eph. 3 B. Th. 126 E. *ἡ δῆλα (δῆλον) δῆ* Eph. 4 B. *τούτο ἀληθῆ λέγεις* M. 98 B. *ἡμεῖς* pro *ἐγώ* M. 71 C. Eph. 6 B. *ψυχῆ (ἐνάστου) ἐξ ὧν*, sermo Pindari, M. 81 C. *ἀνίστατο T. καὶ Θ. ἀποικτενοῦντες* Th. 129 B.

plusquamperfectum *ἦδησθα, ἐμεμαθήκη* Eph. proll. 170. M. proll. 47. Ed. 271 C 277 E.

poetae virtutis praeceptores M. 95 D.

Polus Gorgiae discipulus Th. 127 E.

Polyeratis divitiae M. 90 A. positivus cum superlativo consociatus er. 135 B.

praedicatum e subiecti notione petendum (*φύσει οἱ ἀγαθοὶ int. ἀγαθοί*) M. 89 A. *ὅποιοι μέγριοι πόνοι καὶ σιτία ἐστίν* er. 134 E. praedicata non posse pluribus rebus attribui Ed. proll. 36 sqq.

praegnancia Eph. 5 E 9 D. H. 231 C.

praepositio non iteratur *περὶ σχήματος ἢ χρώματος* M. 75 A. in responsionibus M. 80 C. er. 134 E. in comparationibus *ὡς πρὸς μητέρα (πρὸς) τὴν πόλιν* Eph. 2 C. in compositis (*τυγχάνειν* post *ἐπιτυγχάνειν*) M. 97 C. Eph. 14 A.

praesens *οὐκ ἀποκρίνεται*; Ed. 287 C.

Prodicus virtutis magister M. proll. 12. synonyma discriminat M. 75 E. Ed. 277 E. Socratis praeceptor M. 96 D.

prolepsis *ἀρετὴν εἶδέναι ὅ τι ἐστὶ* M. 71 A. *τεμῆριον τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει* Eph. 5 E. *λέγειν ἀρετὴν* (int. *ὅ τι ἐστὶ*) M. 75 C. Sed *ζητεῖν ἀρετὴν ὅ τι ἐστίν* M. 81 E. anticipatio effectus (*ἡγεῖται τοῦ ὀρθῶς πράττειν*) M. 97 C.

pronomen demonstrativum relativi loco M. 77 E. Eph. 6 C (*αὐτός* M. 90 E). pron. dem. omissum ante relativum Th. 123 B. (*ὁ*) *ἄνυτος ὅδε* M. 89 E. Eph. 5 C. *ἐγὼ μὲν* omissum, ubi sequitur *σὺ δέ* Ed. 295 A. cf. relativum, encliticae.

Proserpina M. 81 B.

PLAT. OPERA VI. 2.

Protagoras dialogus M. proll. 13. quae in eo exposita sunt, non iterantur in Menone M. proll. 14. 15 ann. 9.

Protagoras virtutis magister M. proll. 11. sophistam se primus professus M. 92 A. dialectices magister Ed. proll. 8. in argutis grammaticis versatus Ed. proll. 40. scripsit *περὶ πάλης* Ed. proll. 12. neminem falsa dicere posse statuit Ed. 284 A. sensibus fidem eripuit Ed. 286 C. eius ars regia Ed. proll. 13. 31 sqq. merces institutionis M. 91 D. in Sicilia versatus Ed. proll. 12. ad multam senectutem pervenit M. 91 E. quando mortuus sit Ed. proll. 63 sq. M. 91 E.

Proteus Ed. 288 B. Eph. 15 D. proverbialia: *δέχεσθαι τὸ διδόμενον* Ed. 285 A. *δῆλα καὶ τυφλῶ* M. 76 B. *διώκειν κορυδοῦς* Ed. 291 B, *τὰ πετόμενα* Eph. 4 A. *Λιὸς Κόρινθος* Ed. 292 E. *πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς* Ed. 297 C. er. 134 B. *ἄφ' ἐστίας ἀρχεσθαι* Eph. 3 A. *κἂν κατακεκαλυμμένος τις γνοίη* M. 76 B. *κἂν παῖς γνοίη* Ed. 279 D 301 B. *κἂν ὕς γνοίη* er. 134 A. *ἐν Καρὶ ὁ κίνδυνος* Ed. 285 B. *καταβαλόντα πίπτειν* Ed. 288 A. *καλὰ δὴ παταγεῖς* Ed. 303 D. *σὸς εἰς κεφαλὴν* Ed. 283 E. *Κρόνος εἶ* Ed. 287 B. *κολοφῶνα ἐπιτιθέναι* Ed. 301 E. *λίον λίνω συνάπτειν* Ed. 298 C. *ὀδόντες γράσ* Ed. 294 C. *πολλὰ ποιεῖν ἐξ ἑνός* M. 77 A. *οὐ μὴ χαμαὶ πεσεῖται* Eph. 14 D. *τὸ σπάνιον τίμιον* Ed. 304 B. *συμβουλή ἱερὸν χοῦμα* Th. 122 B. *τὸ τρίτον πάλαισμα* Ed. 277 C.

Quaestus voluptatum ultimus M. 78 D.

Ratio dimensionum *τὸ μείζον καὶ ἕλαττον* Eph. 7 C.

relativum postpositum (*νῦν δὲ ἂ ἔλεγον*) Ed. 288 B. praemissum (*ὅν σὺ λέγεις τὸν τρώπον*) er. 137 A. H. 227 E. in demonstrativum conversum Eph. 6 BC. *ὅ* i. q. *εἴ* ti c. opt. M. 89 E, cf. *ὅς, ὅποτε*. sententia

- relativa vice obiecti fungitur M. 94 D. Eph. 3 C.
- Saltatio duplex Ed. 276 A.
- sapientia est scientia Th. 122 E. scientia virtutis condicio M. proll. 16. scientia doceri potest M. 87 C.
- Scythae e craniis bibentes Ed. 299 E.
- septem sapientes er. 138 A.
- servi Atheniensium barbari, non Graeci M. 82 B. servorum multitudo M. 82 A. pretia er. 135 C.
- Sibylla Th. 124 D.
- Simo Socraticus H. proll. 302 sq.
- Simonidis avaritia H. 228 C.
- singularis verbi post pluralem Ed. 278 B 302 C. ubi plures compellantur Ed. 283 B. cf. pluralis.
- Socrates Prodicii discipulus M. 96 D. quid de virtute docuerit M. proll. 12. verae virtutis praeceptor unicus M. proll. 19. Socratica pietatis definitio Eph. proll. 157. methodus docendi M. proll. 17. S. fundamentum dialecticae disquisitionis struit: *τελευτήν καλεῖς τι*; M. 75 E. raro aliquid affirmat M. 86 C. exempla profert sutores, fullones, coquos, medicos M. 90 B. H. proll. 303. summa imis miscens Eph. 13 A. torporem efficit M. 80 A. baculum gestat M. proll. 22 ann. 11. eius facies pisci torpedini similis est M. 80 A. non peregrinans M. 80 B. non versatus in iudiciis Eph. 2 A. eius fama apud adulescentulos Th. 126 C; apud Thessalos M. proll. 22. 71 C. est *ἡττων τῶν καλῶν* M. 76 C Th. 128 B er. 133 A. urbane dicit *ζητῶ μετὰ σοῦ* M. 89 E. *ἐξελέγχωμεν ἡμᾶς αὐτούς* H. 226 E. *ὡς σὺ φῆς* M. 85 B. in gymnasiis versatur Eph. 2 A. eius accusatores Eph. 2 B. cum omnibus nugarum auctoribus eodem loco habetur Eph. 3 C. genus a Daedalo repetit Eph. 11 B. eius daemonium Eph. 3 B. Th. proll. 228. 128 D 129 D 130 E. fabulae de eo feruntur Th. proll. 231.
- Solonis versus er. 133 C.
- sophistae non bene audiebant M. 91 B. de virtute disceptabant num doceri posset M. proll. 11. non verae virtutis praeceptores M. proll. 19. eristici Ed. proll. 8. M. 75 C. dialectica methodo carent M. proll. 19. eorum discipuli Th. 121 D. merces M. 91 D. Th. 128 A.
- statuae Delphicae Ed. 299 C. statuarum pretia M. 91 D. vincula M. 97 D.
- Stephanus Thucydides f. M. 94 C. Stiriaca via H. 229 A.
- Strattis Ed. 298 C.
- subiecti mutatio Ed. 275 B. M. 75 D.
- superlativus *ἐν τοῖς ἀριστοῖς* M. 93 E.
- synesis: *ἀκοῇ μέμνημαι* M. 94 D. ex *δόρον* int. *ἀσπίς* Ed. 299 C. *τούτου τοῦ πράγματος*, int. sapientiae, M. 71 B. *κινδυνεύεις, καὶ οὐδείς* (int. *κινδυνεύει*) M. 78 B. *πράγματα παρέχειν (πέμποντας)* M. 90 E. Aliter Ed. 287 B 306 B. Th. 126 E. Eph. 3 D (cf. ad leg. III 701 E).
- Tantali divitiae Eph. 11 D (cf. Isocr. V 144).
- temporum enallage M. 71 B 78 B. Eph. 12 D. Th. 123 B. er. 137 A.
- Theognis virtutis praeceptor M. 95 D. eius carmina ibid.
- thesauri templorum M. 89 B.
- Thessalorum divitiae M. 70 A. virtutes M. 70 B. *ἀμαθία* ibid. *μεγαλοπρέπεια* M. 74 A.
- Thrasylli Atheniensis expeditio Th. 129 D.
- Thrasylus Platonius H. proll. 300 ann. 2. er. proll. 268 ann. 2. Th. proll. 227 ann. 25.
- Thrasymachus Ed. 305 C.
- Thucydides Melesiae f. M. 94 C.
- Thuriorum res Ed. proll. 12. 63 sq. 271 E.
- Timarchus Th. 129 A.
- torpedo M. 80 A.
- tractio verborum v. hyperbaton.
- tyrannidis notio Th. 124 D. mulier *τυραννοδιδάσκαλος* Th. 125 D.
- Variatio verborum v. Plato.
- Varro Ed. proll. 60.
- verba iudicialia ad disputationem

- translata M. 99 B. Eph. 9 C; venatoria Ed. 295 D. cf. lusus verborum.
- veritas num cognosci possit M. proll. 16. 81 D 86 B. eam quaestionem Plato Menone primum tractavit M. proll. 16.
- veteramentarii M. 91 D.
- virtus num doceri possit, quaestio multum agitata M. proll. 11. virtus in homines dominatur M. proll. 15. est dominari posse, vulgaris opinio, M. 73 C. Th. 124 A. non tota scientia est M. proll. 17. quid sit M. proll. 20. deorum beneficio obtingit M. 70 A. mulierum virtus M. 71 E. animi ad virtutem impetus M. proll. 20. virtutis genera duo M. proll. 14. 18 sq. formae M. proll. 14 sq. partes M. proll. 15 sq. exercitatio M. 70 A. virtus civilis describitur M. 91 A.
- vocativus *ὦ Εὐθύφρων* (vitiose) Eph. proll. 170. v. *ὦ*.
- Xenophontis cum Platone quae fertur simultas M. proll. 29 ann. 2.
- Zeno inventor hypotheticae methodi M. proll. 17.
- zeugma M. 73 D. Eph. 14 C.

Corrigenda. p. 48 extr. leg. scripturae vulgatae. p. 54 ann. crit. 13 leg. *ἀπαγγέλωμεν*. p. 85 ann. 4 leg. Euthyphr. 9 E (non 10 C). p. 93 ann. crit. 4 leg. *αὐτῆ ἡ*. p. 197 ann. 16 leg. sed ira. p. 219 ann. 10. *αὐ* leg. 11. *αὐ*. p. 250 ann. 25. *τῶν τί* leg. 15. *τῶν τί*.